

Chương 1: Phỏng Vấn 1

Trong giấc mơ, Trần Lăng không ngừng nhóp nhép miệng, giống như chính miệng cô đã gọi cả một bàn thức ăn toàn cao lương mỹ vị nhưng phải đợi rất rất lâu mà vẫn chưa thấy nhân viên phục vụ bung đồ ăn lên. Sâu đói trong bụng điên cuồng muốn bò ra ngoài, Trần Lăng trong giấc mơ thêm nhỏ rãi, đang nhìn ngang ngó dọc thì bị Trần Tụng lật chăn ra, vỗ cho một cái làm tỉnh cả ngủ:

“Chị nhóp nhép miệng làm gì thế? Còn không dậy nữa là sẽ bị muộn phỏng vấn đấy!”

Trần Tụng đã sớm ăn mặc chỉnh tề, tranh thủ mấy phút cuối cùng tô thêm một lớp son nữa lên môi rồi hài lòng nhìn gương mặt long lanh, phúc hậu của mình, bắt gặp còn cười một cái với nàng mỹ nữ môi hồng răng trắng trong gương. Thế rồi, khi ngoảnh lại trông thấy chị gái Trần Lăng của mình lại quần chân quanh người, trùm kín đầu ngủ say, cô nàng hết nói nôi, dùng ánh mắt “hết thuốc chữa” nhìn vật thể đã cuộn tròn trong chăn thành một nhúm không rõ hình dạng lần cuối cùng, vừa bước về phía cửa nhà vừa nói một tràng dài:

“Em và chị không giống nhau, là người sống có kỷ luật, em phải đi nếu không sẽ muộn mất. Chị thích ngủ thì cứ ngủ đi, nếu muốn ăn thì sửa đậu nành và bánh quẩy ở trong bếp ấy, bố mẹ đã ra ngoài đi bộ thể dục buổi sáng rồi...”

Cửa đã đóng thế nhưng âm thanh vẫn truyền từ ngoài vào không hề ngắt quãng, dần dần, sự yên tĩnh trong phòng lại quay về, chỉ có đồng hồ ngoài phòng khách phát ra tiếng tic tắc nhỏ nhỏ một cách đều đặn. Nhưng tiệc càng vui thì càng chóng tàn, tiếng chuông điện thoại lại reo lên như điên loạn, hơn nữa còn cực kỳ bền bỉ, hết đợt chuông này đến đợt chuông khác. Trần Lăng thờ dài, nửa tỉnh nửa mơ ngồi dậy nhưng điện thoại lại không đổ chuông nữa. Tuy Trần Lăng hoàn toàn không tò mò rốt cuộc cú điện thoại đó là do ai gọi tới nhưng đến giờ thì thực sự đã bị đánh thức, liền dùng tay cào cào mái tóc rối bời. Bắt đầu ngồi thần thờ nhưng lại không nghĩ ra vì sao hôm nay lại phải dậy sớm. Chẳng phải cô đã hạ quyết tâm ngày nào cũng phải ngủ say đến tận khi mặt trời lên thật cao trong vòng một tháng sau khi từ Hong Kong trở về sao?

À, phỏng vấn. Trời ơi! Phỏng vấn!

Cuồng cuồng bò dậy rửa mặt, vẫn theo thói quen cũ mà vô lý bàn trang điểm vừa bị em gái xối tung, khua chân múa tay gần mi giả của Trần Tụng lên mắt nhưng lại gấp gấp đến nỗi tay run lẩy bẩy, quyết định ném nó sang một bên rồi thuận tay cầm một hộp kem bôi lung tung lên mặt, vừa bôi vừa cảm thấy may mắn, may mà Trần Tụng không ở đây, bằng không chắc chắn lúc này sẽ ở cạnh hét ầm lên: “Chị vẫn chưa bôi dung dịch bảo vệ da à!”, “Đầu óc chị bị sao vậy? Sao lại bôi kem dưỡng da ban đêm vào buổi sáng?”, “Không được, không được, không được dùng loại đắt tiền nhất của em!” Nghĩ đến đây Trần Lăng đã đau đầu chóng mặt, không thể phân biệt rõ ai là chị, ai là em nữa!

Cũng may bây giờ căn phòng cực kỳ yên tĩnh, không có con người lăm mồm đó là có thể tránh được bao nhiêu thứ hành hạ mình, Trần Lăng thành thạo dùng cọ đánh phấn như quét vôi ve lên tường, xong đâu đấy liền thờ dài với cô nữ sinh thanh tú xinh đẹp trong gương:

“Chắc chắn, đúng là vẻ đẹp trời sinh quan trọng hơn tự bản thân cố gắng, chẳng cần trang điểm nhiều cũng đã là mỹ nữ rồi!”

Trần Lăng ngồi trước bàn ăn trong nhà bếp, nhai một miếng bánh quẩy rồi uống một ngụm sữa đậu nành, cảm thấy đầy hạnh phúc: Về nhà vẫn tốt hơn, hồi ở Hong Kong lúc nào cũng như đánh trận, luôn thiếu thời gian, mỗi buổi sáng gặm một cái sandwich, uống cốc trà sữa là xong, đâu có thành thoi vui vẻ như bây giờ. Hai năm học nghiên cứu sinh tại học viện nha khoa ở Hong Kong, nghe thì danh giá sung sướng lắm nhưng thực ra, chẳng những phải học hành đến điên đảo mà mấy lần còn cạn sạch lương thảo, khiến đám sâu đói trong bụng vô cùng tuyệt vọng mà kêu ầm ĩ.

Cuối cùng cũng chịu đựng được đến lúc tốt nghiệp, không chút lưu luyến với lời mời tiếp tục đào tạo chuyên sâu mà thầy hướng dẫn đưa ra liền trở về Bắc Kinh mà không thêm ngoái đầu lại. Sau khi về nhà, cô chẳng mong gì, cũng chẳng lập kế hoạch cho tương lai sau này mà chỉ liên tục gọi bạn bè đến chiếm chỗ trong những quán ăn đặc sắc của Bắc Kinh, khiến đám bạn đại học đó ai cũng tò mò:

“Lăng Lăng, cô[1] chắc chắn nơi cô ở là Hong Kong nhiều của ngon vật lạ chứ không phải châu Phi hả?”

[1] Ở đây dùng kính ngữ

Nhưng khi kể cho bố mẹ và Trần Tụng thì chẳng ai trong số họ đồng cảm với cô:

“Đáng đời! Số tiền cậu gửi vào thẻ cho con sao không tiêu? Bố mẹ hỏi con có thiếu tiền không thì con nói “đủ dùng, đủ dùng” làm gì?”

Hai năm học đó của Trần Lăng chỉ có tiền học phí là người nhà chu cấp, còn khoản sinh hoạt phí đã ngón sạch số tiền tích cóp được trong ba năm trời làm việc ở bệnh viện của cô, cũng may, nhiều lúc còn có thể làm việc cho thầy giáo hướng dẫn của mình mới thoát khỏi nạn đói.

Nhất thời Trần Lăng giữ im lặng. Nhưng trong lòng vẫn giận dữ nghĩ rằng: Ông ta là gì của con? Sao con lại phải tiêu tiền của ông ấy? Nhưng thật sự cô không dám nói ra những lời đó nên đành quay qua quay lại trong ổ bụng, lặng lẽ tìm một góc chôn vùi chúng. Nghĩ đến sự khó khăn, khổ ải của những buổi đầu trong hai năm ở Hong Kong, Trần Lăng lại đem những câu hùng hồn đó ra nhấm nuốt lại lần nữa, dần cổ vũ lòng can đảm cho cái bụng lép xẹp vì đói của mình.

Đang ăn đến nỗi hai tay dính đầu dầu mỡ thì tiếng chuông điện thoại lại reo lên lần nữa. Lúc này Trần Lăng đã hoàn toàn ở trong trạng thái tỉnh táo “tai thính mắt tỉnh”, chớp chớp mắt vài cái là đã ngay lập tức đoán được cú điện thoại đó là do ông cậu gọi đến. Vốn định mặc kệ cho nó “tự sinh tự diệt” nhưng tiếng chuông điện thoại bền bỉ khác thường, Trần Lăng đành phải chậm chạp đứng dậy, rửa tay sạch rồi mới nhấc máy.

“Trần Lăng hả? Vừa dậy hả cháu?”

Trần Lăng trả lời rất ngắn gọn:

“Vâng”.

“Vậy thì cậu đến đón cháu!”

Chỉ chưa đến một phút đồng hồ sau chuông cửa đã reo. Trần Lăng vẫn chưa thoát khỏi sự thực phũ phàng đó nhưng chẳng thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ra đứng trước cửa, ngó ra ngoài qua mắt thần quả nhiên trông thấy ông cậu Vu Bác Văn.

Mở cửa, Trần Lăng đánh giá Vu Bác Văn hai bên tóc mai đã điểm hoa râm, phun ra hai chữ cực kỳ đơn giản:

“Cậu à!”

Vu Bác Văn hơn năm mươi tuổi nhưng dáng người vẫn thẳng, các nét trên mặt cân đối, thoát nhìn chỉ như người tầm bốn mươi. Ông nở nụ cười hòa nhã thân thiện với Trần Lăng:

“Cậu vừa hỏi Trần Tụng rồi, nó nói cháu vẫn đang say giấc!”

Trần Lăng buồn rầu gật đầu, để Vu Bác Văn vào nhà nhưng miệng vẫn lẩm bẩm:

“Cậu yên tâm, cháu không lật lọng đâu, đã đồng ý với cậu sẽ đi phỏng vấn thì nhất định sẽ đi!”

Vu Bác Văn quay sang nhìn Trần Lăng:

“Cháu thật sự muốn đi phỏng vấn à? Thực ra, cậu nghĩ cháu cứ vào thẳng chỗ cậu làm việc là tốt nhất, cậu có thể cho cháu một phòng khám, nếu thích cháu có thể trực tiếp đảm nhiệm vị trí chủ nhiệm phòng khám!”

Trần Lăng lặng im hồi lâu rồi lắc đầu:

“Trình độ của cháu chẳng làm được chủ nhiệm phòng khám đâu, vẫn nên ra ngoài rèn luyện thêm thì tốt hơn. Nhưng vì sao cậu lại bảo cháu tới phỏng vấn ở nha khoa Hạo Khang?” Thực ra còn một câu Trần Lăng không dám nói: “Nếu cháu không muốn đi thì sao?”

Vu Bác Văn nhìn Trần Lăng:

“Nha khoa Hạo Khang bây giờ là phòng khám bệnh có vốn đầu tư nước ngoài danh tiếng nhất Bắc Kinh, chất lượng khám chữa ở đó không hề kém hơn các bệnh viện chính tổng. Và lại còn có vị trí đẹp, phục vụ tốt, nên họ chiếm được thị phần rất lớn trong thị trường khám chữa bệnh cao cấp[2]. Đặc biệt là phương pháp trồng răng của nó, trình độ tiên tiến nhất, đã sánh ngang với trình độ của nước ngoài, cậu thấy cháu đến đó học tập là tốt nhất.”

[2] Thị trường khám chữa bệnh cao cấp chỉ những nơi có trình độ khám chữa, khả năng phục vụ tốt và thường giá rất cao, phù hợp với người có thu nhập cao.

Trần Lăng sớm đã nghe đến hoàn cảnh của phòng khám răng Hạo Khang nhưng cô lại cực kỳ nghi ngờ những lời giải thích đường đường chính chính của cậu mình. Nhìn Vu Bác Văn vẻ nửa tin nửa ngờ, cô hỏi:

“Cậu muốn bảo cháu vào làm ở bộ phận trồng răng của nha khoa Hạo Khang? Cậu nên biết rằng hồi ở Hong Kong cháu học chuyên khoa nha chu[3] nhé.”

[3] Bệnh nha chu là bệnh lý viêm nhiễm mãn tính ở mô nướu và mô nâng đỡ của răng. Biểu hiện thường thấy là nướu viêm đỏ, dễ chảy máu, chảy mủ, tiêu xương ổ răng, răng lung lay, và cuối cùng là mất răng.

Vu Bác Văn gật đầu, rút một tờ lý lịch trích ngang từ ca táp đang xách trên tay ra đưa cô:

“Cậu biết nhưng giờ họ đang tuyển những bác sĩ trẻ làm trợ lý trồng răng, không cần kinh nghiệm thực tế chỉ cần hơn năm năm kinh nghiệm lâm sàng thôi, cho nên cậu đã sửa lý lịch trích ngang của cháu rồi. Bây giờ cháu là một sinh viên đại học tốt nghiệp chính quy, còn thời gian ba năm trước thì cậu điền là cháu đã làm việc trong một bệnh viện công lập, hai năm trước thì cháu làm trong một phòng khám của bạn cậu, cậu đã bảo người ta ghi lại nhận xét về thái độ trong công việc của cháu.”

Trần Lăng nhận bộ lý lịch trích ngang rồi mở ra xem, tất cả nhận xét về thái độ làm việc đều được làm giả và được ghi “xuất sắc”, tể bào trên khắp người cô đều cảm thấy khó tin, suy nghĩ cũng thấy vậy, bèn không nhận được hỏi:

“Cậu à, cậu sẽ không bảo cháu đến đó làm gián điệp đấy chứ? Việc ấy cháu không làm được đâu à!”

Trái lại Vu Bác vẫn nở nụ cười:

“Ai bắt cháu đi làm gián điệp chứ, cháu đã không muốn đến chỗ cậu làm chủ phòng khám vậy thì hãy đến học hỏi thật tốt ở phòng khám tân tiến nhất trong nước đi. Cháu cũng biết đấy, hiện giờ trông răng đã phát triển mau lẹ vượt xa tưởng tượng của chúng ta, chỉ cần cháu có chút thành tựu trên phương diện này thì cậu đã rất vui rồi!”

Trần Lăng xem nhẹ:

“Thật hay giả vậy ạ? Sao cháu cứ cảm thấy mọi việc không đơn giản như thế?”

Trần Lăng cảm thấy mình chỉ hiểu biết được một chút suy nghĩ của vu bác vẫn cho nên đến giờ cô vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng lý do đường đường chính chính ấy.

Vu Bác Văn căn bản không thèm chấp cháu gái, ông liếc nhìn đồng hồ đeo tay:

“Tiểu tử tông của cậu, đi nhanh thôi, bằng không sẽ đến muộn mất, để cậu lái xe đưa cháu đến đó!”

Trần Lăng bị đốc thúc liên hồi đành phải leo lên chiếc Audi kiểu cũ của Vu Bác Văn, hết nhìn trái lại nhìn phải:

“Sao cậu vẫn đi chiếc này? Bao năm rồi mà không đổi ư?”

Vu Bác Văn vừa tập trung lái xe vừa mỉm cười:

“Chờ sau này cháu kiếm được tiền thì đổi cho cậu!”

Trần Lăng lắc đầu quầy quậy:

“Vậy cả đời này cậu cũng đừng chờ mong. Cháu chỉ là một bác sĩ quen chỉ đủ nuôi mình thôi.”

Vu Bác Văn liếc cô bằng đuôi mắt:

“Nhưng đến một bác sĩ quen cậu còn không phải, thế mà bây giờ đã mở được cả một chuỗi phòng khám răng miệng rồi đấy thôi. Cái đó không quan trọng, chủ yếu là xem cháu có tấm lòng không?”

Trần Lăng hừ mũi liên tục, cô nói:

“Cháu có tấm lòng cũng chỉ đủ mua cho cậu chiếc xe đạp thôi. Mà, liệu có ai tài giỏi được bằng cậu, bỏ vợ bỏ con đương nhiên sự nghiệp sẽ lên như điều gặp gió rồi!”

Vu Bác Văn chau mày:

“Nói linh tinh gì đấy? Chị cậu lại nói vớ vẩn gì với cháu hả?”

Ngay lập tức Trần Lăng ngậm miệng rồi nửa ngày sau mới lẩm bẩm nói một câu:

“Mẹ cháu đâu nói gì!”

Còn trong lòng Trần Lăng lại tức tối nghĩ: Còn cần ai nói sao? Cháu biết lâu rồi!

Trụ sở chính của nha khoa Hạo Khang nằm ở khu CBD[4] náo nhiệt, phồn hoa nhất của Bắc Kinh, Vu Bác Văn bảo để tránh nghi ngờ nên thả Trần Lăng ở con đường cách phòng khám Hạo Khang không xa. Trần Lăng chào tạm biệt cậu vô cùng dứt khoát rồi sai bước đi về phía tòa nhà cao tầng. Vu Bác Văn bất giác cười khổ: Cô bé này đã trưởng thành thật rồi, tâm sự cũng nhiều hơn. Hai năm nay dù có nhọc công lo lắng cho nó đến đâu chẳng nữa thì tình cảm thân thiết gắn bó của hai cậu cháu cũng chẳng còn được như khi cô bé còn nhỏ nữa.

[4] CBD là viết tắt của Central Business District – là khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố. Đây là nơi sầm uất, nhộn nhịp và tập trung rất nhiều nhà cao tầng.

Sự cảm thán này của Vu Bác Văn là điều rất bình thường. Từ nhỏ, Trần Lăng và Trần Tụng đã rất đối thân thiết với ông cậu này, nhất là Trần Lăng, lúc nào cũng bắt chước làm theo những hành động của ông. Hồi nhỏ cô ăn quá nhiều kẹo nên chiếc răng nào cũng bị sâu, bố mẹ bèn đưa cô bé đến bệnh viện khám răng, vừa bước vào Trần Lăng đã khóc ré lên, kiên quyết không chịu há miệng khiến bố mẹ xấu hổ đến nỗi chẳng biết giấu mặt đi đâu, đành ra về trong thất bại. Vu Bác Văn không tin lại có chuyện bất thường này nên xung phong nhận nhiệm vụ lại một lần nữa đưa Trần Lăng đến một bệnh viện chuyên khoa răng miệng, Vu Bác Văn chỉ nói với Trần Lăng là: “Trần Lăng, đối với cậu, cháu là đứa trẻ kiên cường và dũng cảm nhất!” Thế là Trần Lăng cố nén cơn sợ hãi dù căng chân vẫn run lẩy bẩy cộng thêm bàn tay nắm chặt cậu không chịu buông nhưng vẫn ngoan ngoãn thực hiện đầy đủ quá trình chữa bệnh. Lại sau đó nữa, đến cả nguyện vọng thi trường đại học nào sau khi tốt nghiệp cấp ba cũng là

nghe theo ý kiến đề xuất của Vu Bác Văn. Hồi ấy không như bây giờ, kể cả Trần Lăng có chồng đôi cha mẹ thì cũng sẽ coi những lời Vu Bác Văn nói là thánh chỉ.

Nhưng, chẳng biết từ khi nào, Trần Lăng thay đổi như biến thành một người khác, bình thường luôn cố gắng giữ khoảng cách với Vu Bác Văn, chỉ có vài chuyện xét trên vấn đề nguyên tắc hoặc trọng đại một chút mới nghe ý kiến của ông cậu Vu Bác Văn. Ví dụ như sau khi lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp thạc sĩ của học viện nha khoa cô đã thực sự quay lại Bắc Kinh.

Cứ suy nghĩ miên man hồi lâu như thế, chiếc ô tô phía sau đã điên cuồng nhún còi với Vu Bác Văn, ông cũng không nghĩ thêm nữa mà nhanh chóng nổ máy xe và rời đi. Chính vì thế, ông hoàn toàn không thấy lúc Trần Lăng băng qua đường vắt ngang đã đột nhiên ngoảnh lại nhìn về phía ông. Cũng vì lý do đó nên cô vô cùng không đứng lúc mà va quệt với một chiếc xe đạp, còn phải nhận một tiếng chửi thề của người đi chiếc xe đạp kia:

Shit!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phỏng Vấn 2

Bao Huân đến giờ vẫn kiểm tra chiếc xe đạp bảo bối của mình cùng con giận ngút trời, chẳng biết có phải đầu óc của người phụ nữ ban nãy đã bị rơi rớt đầu đó rồi hay không mà coi đèn đỏ là đèn xanh, đột nhiên đứng sững lại ở làn đường dành cho xe đạp, còn quay lại hết nhìn phải lại nhìn trái, làm hại anh dù đã phanh gấp mà cũng chẳng kịp tránh. Lần này thì hay rồi, chỉ một chút lơ đãng đã gây tai họa lớn, tay buông khỏi ghi-đông làm chiếc xe đổ kênh ra đất, bỏ qua việc cái chuông bị tung ra, nước sơn màu thép ở thân xe cũng bị bong một mảng rộng, làm lộ ra màu xám xấu muốn chết.

Trần Lăng cũng rất buồn rầu. Tuy đối phương đã phanh gấp, cơ thể cũng chỉ bị va rất nhẹ, không hề cảm thấy khác lạ nhưng đơn xin việc và bằng cấp, giấy chứng nhận cầm trong tay bị rơi lung tung xuống đất, cô chẳng thể làm gì khác đành vừa chăm chú nhìn người đi qua đi lại trong làn đường dành cho xe cô vừa phải nhanh chóng ngồi xổm xuống để thu lượm các giấy tờ. Rất không khách sáo, Bao Huân tiến tới cạnh Trần Lăng:

“Đầu óc cô bị úng nước hả? Tự nhiên đứng sững lại ở làn đường dành cho xe đạp?”

Trần Lăng ngồi xổm trên đường giương mắt nhìn thoáng qua chàng trai đang bức bối đầy hung dữ trước mặt, người cao chân dài, các bộ phận trên gương mặt rất bắt mắt, cô thầm nghĩ: gương mặt này đúng là phù hợp với người trắng trẻo, cao ráo nhưng lại không được bố mẹ dạy bảo tốt nên cách nói chuyện thật kém cỏi, cho nên cũng chẳng khách sáo:

“Mắt anh có đui không? Xin nhắc chân ra, anh đang giẫm lên đồ của tôi đấy!”

Bao Huân cúi xuống, thì ra anh giẫm phải một tờ giấy. Hơi khom lưng xuống, nhắc chân ra rồi nhặt tờ giấy đã in dấu giày lên, không hiểu sao lại thấy vui vẻ:

“Woa, hóa ra cô đây là bác sĩ, mang hồ sơ đi xin việc sao?”

Trần Lăng đứng dậy, dùng một tay gạt lại tờ lý lịch trích ngang:

“Liên quan gì đến anh?”

Bao Huân cười u ám:

“Tất nhiên là có liên quan đến tôi, cô đã làm chiếc xe đạp của tôi thay hình đổi dạng hoàn toàn, nếu hôm nay không giải quyết được chuyện này thì cô không được đi đâu cả!”

Trần Lăng liếc nhìn chiếc xe đạp của Bao Huân, dựa vào đôi mắt của người bình thường cô thật sự không nhìn thấy có bất cứ thứ gì khác lạ. Xem đồng hồ đeo tay, bây giờ đã muộn rồi, thầm nghĩ đến thời khắc đặc biệt của ngày hôm nay cô liền không muốn chấp nhận với tên tiểu nhân này nữa, bèn không nhin được nói:

“Chẳng phải chỉ là một cái xe đạp thôi sao? Có vấn đề ở đâu tôi mang đi sửa cho anh. Hừ, chỉ là cái xe rách tôi mua cho anh cái mới cũng được!”

Bao Huân cười xảo trá:

“Cô nói đấy nhé. Cho tôi số di động của cô để sau này còn tìm được!”

Trần Lăng chưa từng thấy con người nào “gà mẹ”[1] đến thế cũng lười nói nhiều với đối phương đành thủng thẳng đọc số điện thoại. Bao Huân cực kỳ nghiêm túc ngay lập tức bấm số vào máy mình, nghe thấy tiếng chuông điện thoại của điện thoại di động phát ra từ túi xách của Trần Lăng mới ngất máy. Nhưng Bao Huân vẫn chưa hài lòng, nhìn mấy tờ bằng cấp mà Trần Lăng đang cầm trong tay, nhanh như gió anh liền cướp lấy tờ ngoài cùng trên tay cô:

“Không được! Tôi phải giữ thêm một bằng chứng nữa mới được. Nhờ sau này cô quýt tiền tôi thì sao?”

[1] Gà mẹ là từ chỉ những người lăm mồm, thích xen vào chuyện người khác, thường mang nghĩa xấu

Tờ bị anh cướp đi vừa hay chính là tấm bằng thạc sĩ học tại Hong Kong của Trần Lăng. Chuyện xảy ra quá đột ngột, sáng sớm mới được cậu đưa cho tờ lý lịch trích ngang đã được sửa chữa nên cô quên mất không để nó ở nhà. Mới vừa này Trần Lăng còn đang nghĩ, lát nữa nhất định phải bỏ hết giấy tờ vào túi xách, nào ngờ bây giờ đã bị tên khốn nạn trước mặt này lấy mất.

Mặt Trần Lăng ỉu xiu, giờ một tay ra cướp giấy về:

“Anh bệnh à? Sao lại tự tiện lấy đồ của người khác thế? Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ mang xe đi sửa cho anh!”

Nói đoạn liền sai bước chạy về tòa nhà nơi tọa lạc của phòng khám Hạo Khang.

Lúc này Bao Huân vẫn đang ngỡ ngàng. Vẫn luôn nghĩ mình có khả năng “đã từng thấy là không thể quên được”, anh nhớ rõ trong lý lịch trích ngang của cô gái ban này viết là học đại học chính quy, thế nhưng tại sao người này còn có cả một tấm bằng thạc sĩ của một học viện nha khoa nào đó ở Hong Kong rất nổi tiếng trên thế giới.

Chao ôi! Cô gái đó bề ngoài xinh đẹp như thế nhưng con người thật không đơn giản, mình phải nhanh nhanh chóng chóng về xem mới được. Tên Du Thiên Dã đó khám răng thì giỏi nhưng lại thường xuyên nhìn nhầm người, nha khoa Hạo Khang hôm nay nhất định phải cảm ơn con mắt tinh tường của mình.

Trần Lăng lúc này hoàn toàn không biết anh chàng Bao Huân mà cô vừa đụng phải chính là tổng giám sát bộ phận thị trường của nha khoa Hạo Khang. Cô chỉ biết rằng nếu trong vòng năm phút đồng hồ cô không chạy kịp đến nha khoa Hạo Khang thì cuộc hẹn nói chuyện với giám đốc bộ phận nhân sự của đối phương sẽ đi tong hoàn toàn.

Đi tong thì đi tong, mình cần gì phải đi làm theo sự xếp đặt của Vu Bác Văn chứ? Ý nghĩ đó cũng từng xuất hiện chớp nhoáng trong đầu cô, nhưng ý kiến bác bỏ nó cũng dần dần ảm đạm. Dẫu Trần Lăng có muốn thừa nhận hay không thì bây giờ kể cả cô có phản bác một trăm lần, đến cuối cùng vẫn phải làm theo kế hoạch mà Vu Bác Văn đặt ra cho mình, bất kể là công việc hay cuộc sống.

Bộ phận hành chính của nha khoa Hạo Khang cũng ở trong tòa nhà cao tầng này nhưng khu vực khám chữa bệnh lại ở tầng ba còn bộ phận hành chính thì ở tầng hai mươi. Khi xuất hiện trước mặt giám đốc nhân sự của nha khoa Hạo Khang, Trần Lăng đang trong dáng vẻ mặt mũi đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa. Giám đốc nhân sự của phòng khám Hạo Khang là nữ, họ Diệp tên Thần, mặt mũi thanh tú đoan trang, thoạt nhìn cũng chỉ chưa đến ba mươi. Đã làm công việc mang tính đối nhân xử thế được mấy năm, kể ra cũng đã gặp qua vô số người, thế nhưng đây là lần đầu tiên chị trông thấy một bác sĩ tới phỏng vấn mà mồ hôi đổ ròng ròng như vậy. Thấy nụ cười vô hại trên gương mặt Trần Lăng, không ngờ chị còn bước đến máy nước uống rót một cốc nước lạnh đưa tới:

“Sao lại đổ mồ hôi nhiều quá vậy? Ngoài trời nóng lắm hả?”

Trần Lăng trả lời rất thành thật:

“Đúng là ngoài trời rất nóng nhưng vì em chạy tới đây nên còn thấy nóng hơn!”

Nói đoạn cô bèn nhận cốc nước lạnh không hề khách sáo, trước khi uống vẫn không quên nói một câu:

“Em cảm ơn chị!”

Diệp Thần lặng lẽ cười thầm trong lòng. Thật sự rất lạ, hình thức của cô gái này có vẻ còn trẻ tuổi hơn cả con số hai mươi bảy ghi trên sơ yếu lý lịch. Trông thế nào cũng chỉ giống một sinh viên mới ra trường. Điều đó so với hình tượng bác sĩ trưởng thành chững chạc mà nha khoa Hạo Khang thường nhận vào làm việc khác xa nhau. Nhưng chẳng biết vì sao cô vừa bước vào đã phát ra một sự lôi cuốn đầy thân thiện khó hiểu. Cảm giác này rất ít gặp nhưng Diệp Thần vẫn nhạy cảm bắt được. Vậy nên trong lúc xem xét các loại bằng cấp và lý lịch trích ngang Trần Lăng nộp, chị rất bình thản, ung dung hỏi cô một đồng câu hỏi lớn, như vì sao muốn đến nha khoa Hạo Khang? Có hiểu biết gì về nha khoa trong giai đoạn hiện nay? Gặp phải những bệnh nhân phiền toái thì sẽ xử lý ra sao? Trình độ ngoại ngữ thế nào? Những công việc đã làm trước đây? Câu cuối cùng là, nếu em được vào làm tại nha khoa Hạo Khang thì muốn đảm nhiệm chức vụ gì?

Trần Lăng suy nghĩ cẩn thận, trả lời kỹ lưỡng, ngoài câu hỏi về các công việc đã từng làm là trả lời dựa theo sự sửa chữa của Vu Bác Văn thì những câu khác cũng được coi là thành thật. Câu hỏi cuối cùng cô trả lời thế này:

“Em muốn vào làm ở trung tâm trồng răng ”

Lúc này đối lại là Diệp Thần hết sức ngạc nhiên:

“Trung tâm trồng răng? Lẽ nào em chưa nghe nói sao? Chủ nhiệm Du của trung tâm trồng răng chưa bao giờ nhận bác sĩ nữ.”

Trần Lăng á một tiếng, thầm nghĩ: cậu không giúp được mình rồi, sau đó cô đứng dậy nói với Diệp Thần cùng về áy náy:

“Thế... Thế thì cứ coi như hôm nay em chưa đến á.”

Nhưng Diệp Thần không để cô đi:

“Khoan đã, em có kinh nghiệm làm lâm sàng năm năm nên có thể tiếp tục làm một bác sĩ đa khoa ở nha khoa Hạo Khang mà!”

Trần Lăng sững sốt một lát, vốn dĩ cô chỉ ôm suy nghĩ định thử xem thế nào mà thôi, không thành công thì vui vẻ ra về, chưa hề nghĩ tới những khả năng khác. Diệp Thần vẫn tiếp tục thuyết phục:

“Thực ra, cuộc kiểm tra ở chỗ chị chỉ là cửa đầu tiên thôi, tiếp theo còn phải gặp tổng giám đốc khu vực Trung Quốc và tổng giám đốc khu vực Bắc Kinh, sau đó là tổng giám sát bộ phận điều trị và bốn chủ nhiệm của phòng khám, thậm chí họ còn có thể đưa ra yêu cầu kiểm tra khả năng làm việc của em nữa. Chị nghĩ những yêu cầu đó đều là thử thách và kinh nghiệm rất hiếm có, em nán lại thử xem cũng chưa hẳn không tốt, không chắc chắn sẽ trúng tuyển nhưng cũng có thể hiểu nhiều hơn một chút về phòng khám của bọn chị, hai bên cùng xem có phù hợp với đối phương không?”

Sau khi nghe xong Trần Lăng từ từ suy nghĩ hồi lâu, không thể phủ nhận mình có chút cảm giác “nóng lòng muốn thử xem sao”. Trần Lăng không giống Trần Tụng, từ khi sinh ra đến giờ Trần Tụng luôn tạm bợ, tạm bợ thi vào một trường cấp ba, tạm bợ thi đỗ một trường đại học ngành tài chính kinh tế, tạm bợ làm một nhân viên bình thường trong công ty nước ngoài mà còn cảm thấy thế đã là hạnh phúc. Còn Trần Lăng, từ nhỏ đã là một đứa trẻ thông minh ai cũng ngợi khen, thành tích trong các cuộc thi chưa bao giờ đứng dưới hạng ba. Tuy lười biếng trong sinh hoạt nhưng tính cách cô luôn rất hiếu thắng, xưa nay ông cậu Vu Bác Văn chỉ cần nói một hai câu đã có thể kích thích Trần Lăng đến nổi sôi sục ý chí chiến đấu.

Lần này cũng không ngoại lệ, Trần Lăng đồng ý lời đề nghị của Diệp Thần. Một giờ chiều, gặp mặt nói chuyện với tổng giám đốc khu vực Trung Quốc, sau đó là tổng giám đốc khu vực Bắc Kinh, cuối cùng là tổng thanh tra bộ phận điều trị của khu vực Bắc Kinh. Còn cuộc phỏng vấn của bốn vị chủ nhiệm thì sẽ được hẹn lịch sau, bởi vì lịch bệnh nhân hẹn trước với các vị ấy đã kín từ lâu. Trần Lăng rất đổi ngạc nhiên khi nghe quy trình này, cô cảm thấy rất shock: đây đâu phải vào làm ở phòng khám, hoàn toàn giống cuộc phỏng vấn tuyển nhân viên có chất xám của công ty nước ngoài, vượt quá sự tưởng tượng về phỏng vấn của Trần Lăng. Những phurong diện khác cũng thấy hơi buồn cười, đến mức này thì đành phải “bày sẵn trận địa chờ quân địch tới” thôi, có điều tờ lý lịch trích ngang kia phải coi như “hàng thật” thật rồi.

Diệp Thần còn mỉm cười nhắc nhở:

“Tổng giám đốc khu vực Trung Quốc họ Bao, có lẽ ông ấy sẽ nói chuyện đòi người và lý tưởng với em, tổng giám đốc khu vực Bắc Kinh họ Lưu, rất hòa nhã. Còn tổng giám sát bộ phận điều trị thực ra chính là chủ nhiệm Du của trung tâm trồng răng, cửa ải của anh ta thì hơi vất vả chút, em nên chuẩn bị tâm lý.”

Sau đó chị đứng dậy, giơ bàn tay phải về phía Trần Lăng:

“Nào, Trần Lăng, hoan nghênh em đã chấp nhận thử thách phỏng vấn vô cùng hà khắc đó của bọn chị, chiều nay chúng ta lại gặp nhau!”

Trần Lăng cũng đứng dậy bắt tay chị nhẹ nhàng rồi mỉm cười gật đầu rồi đi, vừa bước ra vừa hỏi hận:

“Chắc đầu mình hồng rồi nên mới có thể chấp nhận lời đề nghị biến thái ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Phỏng Vấn 3

Bao Huân rầu rĩ dắt xe đạp đến cửa phòng khám nha khoa Hạo Khang, ngẫm nghĩ hồi lâu bèn quay đầu xe đi về hướng ngược lại bởi lẽ diện tích nơi này rộng gần bốn trăm mét vuông, còn cài đặt cả một thứ “vũ khí hạt nhân” của nha khoa Hạo Khang chính là khu phẫu thuật trồng răng. Ở cửa khu phẫu thuật, trợ lý Vương Hâm của chủ nhiệm trung tâm trồng răng Du Thiên Dã đang đứng trước quầy lễ tân dẫn dò bệnh nhân những điều cần chú ý: “Trừ những điều tôi vừa nói, nếu sau khi về nhà cảm thấy sưng phù hoặc đau nhức thì cũng chỉ là triệu chứng bình thường thôi. Đây là danh thiếp của tôi và bác sĩ Du, trên đó có số điện thoại di động, có vấn đề gì có thể gọi điện thoại cho chúng tôi. Nếu còn trong giờ làm việc

anh nên gọi trực tiếp đến phòng khám thì tốt hơn, nhân viên lễ tân sẽ chuyển máy đến chỗ chúng tôi, bởi vì thời gian đón tiếp bệnh nhân chúng tôi không thể nghe điện thoại di động được.”

Bệnh nhân gật đầu, thể hiện lòng biết ơn rồi rời đi. Vừa ngược mắt, Vương Hâm đã trông thấy Bao Huân đang đứng ngoài cửa chơi đùa với chiếc xe đạp bên tổ về ngay nhiên chạy ra đón: “Huân Huân, bảo bối của anh sao lại chổng chát thương tích thế này?”

Bao Huân không ngoái lại mà chỉ thốt ra một câu: “Cậu còn gọi một tiếng Huân Huân nữa thì anh chỉ đành gọi cậu là Tinh Tinh[1] mà thôi.”

[1] Chữ Tinh và chữ Hâm phát âm gần giống nhau.

Vương Hâm rất ám ức: “Em đâu phải là người đầu tiên gọi anh như thế. Lần trước phu nhân tổng giám đốc tới chỗ chúng ta, đám em gái nhỏ đã nghe trộm được phu nhân gọi anh như thế: ‘Huân Huân, tối nay có về nhà ăn cơm không con?’, ‘Huân Huân, đã mấy ngày không gặp, mẹ rất rất nhớ con!’.”

Bao Huân nghe xong liền thấy nhức đầu, anh chẳng thể làm gì được mẹ mình nhưng vẫn có thể thô bạo khống chế Vương Hâm, nghĩ vậy liền quay người đá Vương Hâm một cú: “Nếu còn gọi một tiếng Huân Huân nữa thì chết với tôi!!!”

Vương Hâm nhanh nhẹn né về sau một bước: “Đá hụt, đá hụt rồi nhé. Nè, bảo bối của anh gặp chuyện gì thế? Ai dám xúc phạm người có quyền thế vậy?”

Bao Huân buồn bã vỗ nhẹ lên chiếc chuông xe đã tàn phế: “Vi tránh một kẻ ngốc dừng lại đột ngột nên làm bảo bối đổ xuống đất.”

Vương Hâm rất tò mò: “Sau đó thì sao?”

Ngay lập tức Bao Huân tỏ vẻ nham hiểm: “Còn có thể là gì nữa! Kẻ ngốc bảo cô ta sẽ chịu trách nhiệm. Hahaha, cô ta còn bảo đền chiếc mới cũng được.”

Vương Hâm ặc một tiếng, cũng ồn ào hòa theo: “Kẻ ngốc kia có biết bảo bối của anh là gì không? BMW, BMW đó... Đừng sờ soạng em, chiếc xe này của anh phải đến mấy vạn ấy nhỉ?”

Bao Huân vẫn tỏ vẻ ranh ma: “Đâu có. Anh mua nó ở triển lãm xe, giá niêm yết là mười vạn. Mặc kệ cô ta có biết hay không, dù sao thì ‘quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy’!”

Vương Hâm lắc đầu: “Ai thèm nói chuyện quân tử với anh, đó chỉ là cú ngã thôi mà. Thôi được, sau đó thì thế nào? Sau này anh đi đâu để tìm kẻ ngốc đó?”

Bao Huân cười đắc chí: “Anh đã lấy được số điện thoại di động!”

Vương Hâm á một tiếng: “Số điện thoại di động dùng được cái rắm! Nếu em biết anh đang có ý định bắt em xì tiền, em sẽ lập tức đổi sang số điện thoại mới!”

Bao Huân chợt nhớ ra: “Không chỉ có vậy, hôm nay cô ta tới phòng vấn ở nha khoa Hạo Khang của chúng ta, nhất định bây giờ đang ở trên tầng. Vương Hâm, cậu giúp anh trông coi bảo bối nhé, anh đi tìm Du Thiên Dã nói chuyện này. Nếu bảo bối bị mất, anh không cần tìm cô gái kia nữa mà trực tiếp tính sổ với cậu!”

Nói đoạn anh lập tức bước vào phòng khám đi tìm Du Thiên Dã, để lại Vương Hâm rầu rĩ và xe đạp, một người một xe chống mặt nhìn nhau. Vương Hâm sùng sốt ồ một tiếng: “Chao ôi, là một cô gái sao? So đo với một đứa con gái có gì hay ho chứ?” Thở dài một hơi xong chẳng biết làm gì hơn đành phải dắt xe đạp vào phòng thay quần áo, lúc khép cửa còn cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh mấy lần.

Vốn dĩ hôm nay là ngày nghỉ của Du Thiên Dã, kết quả có một bệnh nhân phải lập tức làm phẫu thuật trông rằng bởi mấy ngày nữa anh ta phải ra nước ngoài, những bác sĩ khác không sắp xếp được thời gian nên anh đành phải tới phòng khám làm thêm nửa ngày. Nào ngờ bộ phận nhân sự lại gọi điện tới báo buổi chiều phải sắp xếp thời gian đi phòng vấn một người, anh không khỏi thở dài buồn bã, trên gương mặt điển trai nhưng lạnh lùng thoáng hiện lên nét cười khổ. Xem ra thời gian của ngày hôm nay lại bị tiêu hao ở đây rồi.

Anh vừa bật máy tính, định bụng làm cho xong phần mềm trông răng 3D dở dang tới qua, bỗng nhiên thấy Bao Huân mở cửa rồi bước vào. Du Thiên Dã ngạc nhiên hỏi: “Sao hôm nay cậu nhàn rồi thế? Mới sáng sớm đã đến chỗ tôi rồi?”

Bao Huân thở dài: “Thời gian như nước trong miếng bọt biển, tưởng đã bóp hết nhưng bóp tiếp vẫn thấy nước chảy ra.”

Du Thiên Dã hừ một tiếng: “Nói vậy thì thời gian của cậu đều là nước cả sao?”

Bao Huân chẳng nói thêm chủ đề này nữa mà chuyển hẳn sang chuyện khác: “À này, hỏi anh một chuyện nhé, anh nói xem, một cô gái thoát nhìn còn khá trẻ, cô ấy tới phòng vấn ở nha khoa Hạo Khang của chúng ta, trong sơ yếu lý lịch viết là tốt nghiệp đại học chính quy, có kinh nghiệm năm năm làm việc nhưng trong túi xách của cô ta còn có một tấm bằng tốt nghiệp thạc sĩ ở một học viện nha khoa nào đó ở Hong Kong, như thế chứng minh điều gì?”

Du Thiên Dã không buồn ngẩng đầu mà vẫn tiếp tục gõ chữ trên bàn phím: “Cậu muốn chứng minh điều gì?”

Bao Huân nói: “Là giả! Nhất định cô ta mua bằng tốt nghiệp giả ở đâu đó.” Đó hoàn toàn là suy nghĩ ban đầu của Bao Huân, trực giác mách bảo anh rằng Trần Lăng chính là kẻ lừa đảo.

Du Thiên Dã bật cười: “Vậy nếu cô ta đã mua bằng giả thì sao không viết vào lý lịch là tốt nghiệp thực sự?”

Bao Huân sững sờ một lát nhưng vẫn có cách giải thích: “Có lẽ vì cuối cùng cô ta lại sợ bị phát hiện nên không dám điền vào. Nhưng dù nói sao đi nữa thì nhất định nhân phẩm của cô ta cũng có vấn đề!”

Du Thiên Dã cười lắc đầu: “Cậu đang ‘người ăn mặn nhai củ cải, người ăn nhạt bận tâm’[2] đấy. Có liên quan gì đến cậu à? Phòng vấn của nha khoa Hạo Khang vô cùng nghiêm túc, cẩn thận và kỹ lưỡng, kể cả người này có vấn đề gì đi nữa thì cả đoàn phỏng vấn của chúng ta sẽ đánh giá cô ta một cách đúng đắn nhất, thích hợp hay không đến lúc đó hãy nói. À này, sao cậu biết trên lý lịch của người ta viết như vậy?”

[2] Có nghĩa là người ngoài quan tâm thái quá đến câu chuyện không liên quan đến mình, nhiều khi sự quan tâm ấy không đúng mức nên không giải quyết được gì.

Bao Huân hừ một tiếng: “Sáng nay lúc em đạp xe tới đây thì va phải người đó, đồ đạc của cô ta bị rơi tứ tung, em nhất độ giúp nên nhìn thấy.”

Du Thiên Dã cười bắt đầu đi: “Thôi được, vừa này Diệp Thần ở bộ phận nhân sự gọi điện tới bảo chiều nay có một cuộc phỏng vấn, có lẽ chính là người cậu nói đấy, thế người đó tên gì?”

Bao Huân phấn khởi hẳn: “Em nhớ trên tờ sơ yếu lý lịch em nhất được có viết tên là Trần Lăng. Lúc phỏng vấn anh nhớ kiểm tra một chút nhé!”

Du Thiên Dã gật đầu: “Được rồi. Thực ra phạm vi của ngành nha khoa rất hẹp, đổi qua đổi lại vẫn chỉ là những người đó thôi. Nếu bằng của cô ấy không được cấp trong Đại Lục thì ở bên đó tôi cũng có quen một đồng nghiệp, lúc nào rảnh thì hỏi qua anh ta, điều tra một chút là biết ngay thôi mà.”

Bao Huân ồ một tiếng: “Sao không nói sớm? Hại em sốt sáng từ này đến giờ, cứ sợ anh sẽ tuyển vào đây một ‘Đồng Quách tiên sinh’[3]. Ồ, phải rồi, chiều phỏng vấn ở chỗ nào vậy?”

[3] Chỉ những người bắt tài mà ăn may được nhận một quyền lợi quá khả năng của mình.

“Ở phòng tiếp khách của phòng khám số một, chỗ của tôi đâu phải là nơi ai cũng vào được?” Ngờ ngợ của Du Thiên Dã có vẻ bình thường nhưng thực ra vô cùng kiêu ngạo.

Đang nói chuyện thì Vương Hâm – kẻ đã đứng ngoài nghe trộm suốt nửa ngày đẩy mạnh cửa bước vào, khiến Du Thiên Dã và Bao Huân giật mình: “Lão đại, em muốn đi theo anh, em phải đến xem kẻ gốc trong miệng Bao Huân trông như thế nào!”

Bao Huân cười đến chảy cả nước mắt: “Trông cậu gấp gáp chưa kìa!”

Du Thiên Dã cũng nhắm mắt lại: “Vương Hâm, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi hả? Một người thông minh, giỏi giang phải như thế nào? Phải biết thận trọng, chín chắn! Nếu cậu không sửa được cái tật này thì cả đời chỉ có thể làm trợ lý của tôi thôi.”

Vương Hâm cười không biết xấu hổ: “Lão đại, có thể làm trợ lý cho anh cả đời là vinh hạnh của em!”

Bao Huân chuyển tầm mắt nhìn về phía Vương Hâm, chặc lưỡi nói: “Được lắm, thằng nhãi này, không ngờ dạo này bản lĩnh cao cường phết, nịnh ngọt như vậy!”

Du Thiên Dã đã quen với cảnh này nên chỉ dặn dò: “Vương Hâm, đừng hóng hớt, lắm chuyện nữa, nếu cậu còn chưa mang cho tôi phần số liệu hai tháng gần đây đã được chỉnh sửa xong thì hôm nay đừng hòng được tan ca!”

Vương Hâm á một tiếng, hô to “Tuân lệnh!” rồi lập tức biến mất khỏi tầm mắt Du Thiên Dã và Bao Huân.

Thấy bên cạnh không còn ai nữa, Bao Huân liền đến gần Du Thiên Dã, hỏi thăm: “Anh và chị em có chuyện gì vậy? Sao cứ lằng nhằng mãi thế?”

Du Thiên Dã hơi khó chịu, anh chau mày, đuổi Bao Huân đi: “Đi đi, đi đi. Sao cậu cứ ở đây mãi thế? Thứ nhất, tôi và Diệp Thần vốn chẳng có chuyện gì, là cậu xe duyên nhầm thôi. Thứ hai, cậu và cô ấy có quan hệ huyết thống không mà sao cứ gọi người ta là chị mãi?”

Bao Huân hùng hồn nói: “Anh là anh em thì tất nhiên chị ấy là chị em rồi. Thôi được, Vương Hâm bảo tối nay đã đặt được sân đánh cầu, anh đi không?”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Đợi Vương Hâm sửa sang xong số liệu thì tôi phải gấp rút làm cho xong giáo án PowerPoint, thôi, các cậu cứ đi đi.”

Bao Huân thở dài: “Tôi nay em cũng không đi được, đã hẹn khách hàng dùng bữa ở nhà hàng đối diện rồi. Xem ra phải giao nhiệm vụ cho Vương Hâm thôi, anh nói xem, cả hai chúng ta đều không đi có phải có tiếng mà không có miếng không? Cứ làm lợi cho tên Vương Hâm thế à?”

Du Thiên Dã hoàn toàn không bận tâm: “Đành chịu thôi, dù sao thì tôi cũng không đi được!”

P.S: Thực ra tớ đã dịch đến chương 12 nhưng vì cài lại win nên mất hết, tớ đang cố dịch lại, nên mỗi tuần chỉ 1 hoặc 2 chương thôi nhé. Máy hôm trước máy bị hỏng đột ngột nên không kịp đăng bài, mong mọi người thông cảm và ủng hộ ^_^

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Phỏng Vấn 4

Trần Lăng hoàn toàn không biết mình đã làm “kẻ ngốc” suốt một buổi sáng. Sau khi rời khỏi bộ phận nhân sự, cô tự đi tìm niềm vui bằng cách dạo quanh khu vực lân cận. Nhưng đối tượng khách hàng mà khu CBD nhắm tới là giai cấp có quyền và tiền nên mới chỉ xem giá Trần Lăng đã phải thanh lên kinh hãi rồi chặc lưỡi, đó hoàn toàn không phải giá tiền mà một nhân viên quen như cô có thể gánh vác được. Không mua nổi nên đành phải dạo chơi theo kiểu “cuối ngựa xem hoa”, có thể dùng cách này để giết thời gian.

Sau khi giải quyết bữa trưa nhanh gọn ở quán trà Kim Hồ gần đó, Trần Lăng ghé thăm cuộc phỏng vấn buổi chiều. Đầu tiên là ông Bao - tổng giám đốc khu vực Trung Quốc. Tên đầy đủ của ông Bao là Bao Hoài Đức, là người trực tiếp ra quyết sách ở nha khoa Hạo Khang trong nước, cũng là một thành viên trong hội đồng quản trị của nha khoa Hạo Khang. Trần Lăng đã từng nghe ông cậu Vu Bác Văn kể về lịch sử làm giàu của Bao Hoài Đức, vốn dĩ ông không xuất thân từ ngành y, thời trẻ lấy được tấm bằng MBA[1] của một trường đại học danh tiếng nước ngoài, ông làm quản lý một công ty y dược có vốn đầu tư nước ngoài một thời gian, thậm chí còn công tác tại một ngân hàng nổi danh nào đó ở Mỹ, sau nữa mới về nước gây dựng sự nghiệp, sau khi đã nghiên cứu điều tra hiểu rõ về thị trường trong nước ông liền “du thuyết”[2] để lấy được nguồn vốn đầu tư từ nước ngoài mở ra thời đại mới của nha khoa Hạo Khang trong nước.

[1] Thạc sỹ quản trị kinh doanh

[2] Du thuyết là từ cổ, chỉ những người đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình

Lúc phỏng vấn Trần Lăng thầm đánh giá ông Bao đại danh lấy lòng này. Ông khoảng trên dưới sáu mươi, nhiều tóc bạc, ít tóc đen nhưng thoát nhìn thần thái vẫn sáng láng, nho nhã, thông thái. Ông vừa mỉm cười nói chuyện với Trần Lăng về lịch sử phát triển từ khi thành lập đến nay của nha khoa Hạo Khang vừa cầm bút viết viết vẽ vẽ trên cuốn sổ. Trần Lăng biết thừa, chắc chắn ông đang tốc ký ghi lại những nhận xét, đánh giá về mình.

Thực ra thì Bao Hoài Đức không có quá nhiều cảm giác với Trần Lăng, tuy cô gái này rất cuốn hút nhưng thoát nhìn còn quá trẻ, e là không chiếm được nhiều lòng tin nơi bệnh nhân. Có điều, Bao Hoài Đức chưa vội đưa ra nhận xét ngay, ông vẫn còn một đội nữa, họ sẽ đánh giá và tổng hợp trên nhiều phương diện khác nhau, khi đó sẽ có một bản báo cáo phỏng vấn.

Bao Hoài Đức đọc lướt sơ yếu lý lịch của Trần Lăng, chợt hỏi: “Có thể giải thích cho bác biết tại sao lại từ chức rời khỏi bệnh viện công lập không? Tại sao lại lựa chọn nha khoa Hạo Khang?”

Trần Lăng ngậm miệng một lúc, không thể nói rằng năm đó vì muốn đi Hong Kong nên mới vứt bỏ thể diện mà từ chức ở bệnh viện, và cũng chẳng thể bảo rằng vì tôn sùng một người mới muốn vào nha khoa Hạo Khang, càng không thể nói chính ông cậu Vu Bác Văn đẩy cô tới phỏng vấn ở nha khoa Hạo Khang được.

Nhưng Trần Lăng là ai chứ? Bộ não chuyển động bằng tốc độ của máy tính xách tay lập tức cho ra đáp án: “Thực ra những kinh nghiệm có được ở bệnh viện rất đáng quý, nhiều bệnh nhân, những chuyện kỳ lạ quái dị cũng nhiều, mấy năm sau khi tốt nghiệp cháu đã tích góp được từng chút từng chút, cuối cùng đã được rất nhiều kinh nghiệm lâm sàng, thực ra chúng giúp cháu tiến bộ rất nhanh. Tuy nhiên sau đó lại cảm thấy tiếc nuối và thấy chưa đủ, hàng ngày phải vội vội vàng vàng đối phó với một lượng bệnh nhân lớn, việc điều trị làm không đủ cẩn thận, cơ hội ra ngoài học tập và bồi dưỡng cũng chẳng nhiều, e là trong thời gian dài sẽ trở thành ‘ếch ngồi đáy giếng’. Một trong những nguyên nhân vô cùng quan trọng khiến cháu quyết định ra ngoài trải nghiệm chính là muốn tìm cơ hội mở rộng tầm mắt, tiến thêm một bước thăng cấp cho chính mình!”

Thoáng chốc, Trần Lăng cảm thấy câu trả lời này của mình rất quen tai. Suy nghĩ đó vừa xuất hiện cô đã tự cho mình một đáp án chính xác, cuộc phỏng vấn ở học viện nha khoa Hong Kong năm xưa cô cũng dùng những lý do đường đường chính chính này để biện bạch, nếu nói có khác biệt duy nhất thì chính là khi đó cô giải thích bằng tiếng Quảng Đông.

Bao Hoài Đức cũng thấy hơi ngạc nhiên, câu trả lời của Trần Lăng tuy rất lễ phép và theo lối mòn nhưng giọng nói không kiêu ngạo, không nịnh

nọt, trôi chảy lưu loát dễ khiến người ta bỏ qua bề ngoài còn khá trẻ tuổi của cô. Sau đó ông lại nghe thấy Trần Lăng nói tiếp: “Cháu đã nghe danh nha khoa Hạo Khang từ lâu cho nên bấy lâu nay đều khá quan tâm đến nó. Trước đây cháu làm ở phòng khám nha khoa bình dân được hai năm, cảm nhận lớn nhất là nó tương đối độc lập nhưng bản thân nhân viên ở đó không trung thành, thường hay thay đổi, khiến người ta... nói thế nào nhỉ... ừm... không thấy an toàn. Cảm giác không an toàn này không chỉ ở bản thân bác sĩ mà thậm chí bao gồm cả bệnh nhân. Sớm nghe danh nha khoa Hạo Khang có văn hóa và lý luận của riêng mình, giờ có cơ hội như thế này cháu muốn thử một lần xem nha khoa Hạo Khang có phải là chén trà mà cháu yêu thích hay không?” Trong lời này của Trần Lăng, có không ít lý luận được lấy từ chỗ ông chủ của phòng khám bình dân – chính là ông cậu Vu Bác Văn – và một phần là bản thân cô nghe trộm được từ các cuộc nói chuyện bình thường, giờ chúng đã phát huy được công dụng, may quá!

Bao Hoài Đức khép cuốn sổ lại, cười nói: “Cô gái nhỏ nhưng khẩu khí thật không nhỏ!” Sau đó ông đứng dậy, vươn tay về phía Trần Lăng: “Bắt tay cái nào! Hoan nghênh cháu đến nếm thử hương vị của nha khoa Hạo Khang. Có điều, e rằng nha khoa Hạo Khang sẽ không phải chén trà mà cháu thích nhưng biết đâu lại là tách cà phê mà cháu thích. Diệt Thần ở ngay phòng bên, cháu trực tiếp vào đó là được.”

Trần Lăng bị chén trà và tách cà phê của Bao Hoài Đức khiến đầu óc mù mờ, ngăn người đứng đó, hoàn toàn mất đi sự thông minh nhanh trí ban nãy, hơn nửa ngày sau mới phản ứng được rằng: lão hồ ly trước mặt mình đang ra lệnh tiễn khách! Cô lập tức đưa tay ra bắt rồi cười ngượng ngừng rồi bước ra khỏi cửa. Tới ngưỡng cửa, nghĩ đến điều gì đó cô bèn quay lại: “Tổng giám đốc, cháu có thể hỏi một câu không?”

Bao Hoài Đức nhìn cô với vẻ đầy hứng thú: “Dĩ nhiên là được!”

Trần Lăng ngẫm nghĩ một lát cuối cùng vẫn quyết định hỏi: “Tại sao trung tâm trồng răng của nha khoa Hạo Khang lại có quy định không nhận bác sĩ nữ? Thậm chí ngay cả trợ lý cũng không nhận nữ?”

Bao Hoài Đức cười: “Có quy định như vậy à? Tại sao bác không biết nhỉ? Sao thế, cháu có hứng thú với trồng răng à? Trước kia đã từng làm ư?”

Trần Lăng lắc đầu: “Không phải vậy ạ. Nhưng cháu từng làm phụ tá cho một bác sĩ trồng răng nên vẫn cảm thấy hứng thú với nó. Chẳng qua cháu cảm thấy nếu dùng giới tính để phân định thì thật sự quá bất công!”

Bao Hoài Đức ngẫm nghĩ hồi lâu: “Thế này đi, bác sẽ nói chuyện với chủ nhiệm trung tâm trồng răng cho cháu một cơ hội công bằng, nhưng kết quả cuối cùng thế nào thì bác không giúp được cháu đâu.”

Vốn dĩ Trần Lăng muốn bản thân tỏ ra bên lên một chút nhưng vẫn nhịn được mà vội vàng bước về phía Bao Hoài Đức, gập người thành một góc chín mươi độ: “Cảm ơn bác ạ!” Nói xong bỗng có cảm giác chột dạ không biết từ đâu tới liền chuẩn mắt.

Du Thiên Dã cúp máy kết thúc cuộc điện thoại do Bao Hoài Đức gọi tới, quay lại liếc nhìn Bao Huân đang ngồi trong góc ôm máy tính xách tay đi chuột điên loạn, thoát nhìn có vẻ khá bận bịu.

“Bao Huân, cái người cậu nhắc tới sáng nay, đúng rồi, tên là Trần Lăng thì phải, đúng là một ‘nhân vật’.”

Bao Huân tiếp tục gõ bàn phím chơi trò Sudoku[3]: “Sao vậy?”

[3] là một loại trò chơi logic và cách chơi là điền số từ 1 đến 9 vào những ô trống sao cho mỗi cột dọc, mỗi hàng ngang, mỗi phân vùng nhỏ (ô 3x3) có đủ các số từ 1 đến 9 mà không được lặp lại.

Du Thiên Dã đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh cao một mét tám, thoát nhìn có vẻ điển trai tuấn tú nhưng không ai không biết đến nụ cười lạnh lùng trên môi anh: “Vừa nãy lão gia gọi điện cho tôi, bảo người mới tới phỏng vấn khiển trách tôi, cho rằng tôi kỳ thị phụ nữ, nhắc tôi lúc phỏng vấn nhất định phải bỏ cái tính kỳ thị đó, đối xử bình đẳng với mọi người.”

Bao Huân tỏ vẻ không thể tin nổi: “Không phải chứ, thật sự có người không sợ chết hay sao? ‘Kẻ ngốc’ đó chắc chắn điên rồi, dám đắc tội với tổng giám sát Du, chủ nhiệm Du?”

Du Thiên Dã nhướn mày, gật đầu với Bao Huân: “Thật bất hạnh, trên thế giới này thật sự có người can đảm như vậy đấy.”

Bao Huân không che giấu được tâm trạng sóng cuộn trào dâng mãnh liệt, chỉ mới tưởng tượng ra cảnh tượng giương cung bạt kiếm hiểm có trong lịch sử anh đã thấy kích động đến mức khó có thể tự điều chỉnh bản thân. Anh không thể chờ thêm nữa bèn hỏi: “Mấy giờ các anh bắt đầu phỏng vấn? Em xin ngồi cạnh nghe được không?”

Du Thiên Dã không nhịn được nụ cười khổ sở: “Lắm chuyện, sao cậu hết như Vương Hâm vậy, đều thiếu kiên nhẫn như nhau. Chẳng phải chỉ là một con nhóc lừa đảo thôi sao, lát nữa tôi sẽ đến chỗ cô ta xem sao.”

Bao Huân vô cùng ao ước, vô cùng khát vọng nhưng cũng vô cùng thất vọng, oán thán: “Em vẫn muốn lắp một máy camera trong phòng tiếp khách của các anh, thế mà không một ai đồng ý, xem đi, lần này hay chưa, trò hay mà không được xem trực tiếp!”

Wang Hâm đi ngang qua cửa phòng đúng lúc nghe thấy câu cuối bèn ba chân bốn cẳng xông thẳng vào trong: “Đừng quên em nhé, ở đâu có trò hay? Trò hay ở đâu?”

Du Thiên Dã vô cùng thất vọng, hận không thể rèn sắt thành thép lắc đầu nhìn Vương Hâm. Bao Huân cũng bị cậu chàng làm cho không biết nên khóc hay cười: “Sao chỗ nào cũng thấy cái mặt cậu vậy? Hóng hớt cái gì, đi đến chỗ nào râm mát mà hóng hớt!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phỏng Vấn 5

Vương Hâm đi đến chỗ râm mát thật, chạy khỏi khu trông răng nhanh như một cây gậy trúc, chỉ một loáng đã tới sảnh lớn khu điều trị tổng hợp của nha khoa Hạo Khang, cất tiếng chào hỏi cô gái xinh xắn đứng ở quầy lễ tân: “Monica, tra giúp anh mấy số hiệu bệnh án với, rồi sắp xếp luôn nhé.”

Monica đang định trả lời thì điện thoại đặt trên mặt bàn reo chuông, không thể làm gì hơn bèn mỉm cười gật đầu với Vương Hâm ý bảo đã nghe, dè miệng ngọt ngào xác nhận với bệnh nhân ở đầu dây bên kia: “Đúng vậy, bốn giờ chiều nay là cuộc hẹn đã đặt lịch trước của ngài và bác sĩ Liễu.” Còn chưa nói xong thì một chiếc điện thoại khác lại reo chuông. Vương Hâm thấy Monica bận nghe điện thoại đến không dứt ra được bèn tự mình vào phòng lưu trữ bệnh án đích thân tìm, mới đi được một hai bước đã thấy một cô gái thon thả, dáng người mảnh mai đang ngồi đối diện với tổng giám đốc Lưu của khu vực Bắc Kinh trong phòng tiếp khách. Tiếc là nhìn từ góc độ này của Vương Hâm thì không thể trông thấy toàn bộ người kia mà chỉ nhìn được một nửa khuôn mặt mà thôi. Nhưng điều này lại khiến Vương Hâm thấy cô gái này quen quen, không khỏi ngạc nhiên.

Vương Hâm khó nhịn được nỗi hiếu kỳ trong lòng, đầu óc nhạy bén vừa chuyển động đã chạy vọt vào văn phòng rót hai tách cà phê, nghiêm trang quay trở lại cửa phòng tiếp khách, ho khẽ hai tiếng mới bùng vào.

Tổng giám đốc Lưu đón lấy tách cà phê mà Vương Hâm đưa, lòng không khỏi nghĩ thầm: con khi này đổi tính đổi nết từ bao giờ vậy, không ngờ còn nhớ mang cà phê tới nữa cơ đấy? Vương Hâm thì không chút để tâm đến thái độ của tổng giám đốc Lưu, tuy dùng tay để đưa cà phê tới cho Trần Lăng nhưng ánh mắt lại cứ dán chặt vào “kẻ gốc” theo lời của Bao Huân và “Trần Lăng” theo lời của Du Thiên Dã. Liếc mắt một cái, trong đầu Vương Hâm lập tức xuất hiện một con dấu thật to, đóng xuống đánh cách một tiếng, hai chữ hiện lên là: Mỹ nữ! Hơn nữa còn là một mỹ nữ rất quen!

Bị Vương Hâm nhìn chằm chằm một lúc lâu, Trần Lăng không khỏi nổi da gà khắp người. Tổng giám đốc Lưu ho khẽ một tiếng: “Vương Hâm, cậu còn chuyện gì không?”

Bấy giờ Vương Hâm mới định thần lại, miệng lặp đi lặp lại: “Không ạ, không ạ!” rồi ngượng ngùng lui ra ngoài.

Bị Vương Hâm nhìn như vậy khiến Trần Lăng thật sự thấy hơi rùng rợn, thấy Vương Hâm với vẻ mặt quái dị biến mất khỏi tầm mắt mình mới tạm thời thờ phào nhẹ nhõm. Cuộc nói chuyện giữa cô và tổng giám đốc Lưu đã kéo dài được một lúc, thực ra không khác mấy với cuộc phỏng vấn với hai người trước. Khi một vài câu hỏi được lặp lại đến hai ba lần giống nhau, Trần Lăng cảm thấy sự đối phó của mình chẳng khác nào “ngựa quen đường cũ”, quả là đã điều luyện.

Tổng giám đốc Lưu xem đồng hồ: “Ba giờ rồi, chỗ tôi cũng sắp xong rồi. Trần Lăng, cô ngồi đây một lát, tôi đi xem tổng giám sát Du đã tới chưa?”

Dĩ nhiên Trần Lăng vẫn duy trì nét mặt tươi tắn và nụ cười trên môi, bẽn lẽn gật đầu. Kết quả, chân trước tổng giám đốc Lưu vừa bước đi cô liền thả lỏng đôi môi vẫn phải cố cong lên của mình, thả dài vung tay vung chân, thầm nghĩ: cuộc phỏng vấn liên hoàn này biến thái thật, mặt mình sắp đơ lại vì cười rồi.

Lúc Du Thiên Dã mở cửa tiến vào, anh vừa vịn nhìn thấy cảnh tượng Trần Lăng ngồi dựa lưng vào thành ghế, ngẩng mặt lên trời xoay xoay cổ, tay thì không ngừng xoa xoa hai má.

Du Thiên Dã kín đáo cau mày rồi không nói năng gì cứ thế bước vào, trực tiếp ngồi xuống vị trí đối diện Trần Lăng. Nhưng động tác rất nhỏ đó khiến Trần Lăng giật thót mình, liếc mắt nhìn lướt qua anh chàng đẹp trai yên vị trên ghế đối diện, anh mặc áo blouse trắng không đóng cúc để lộ bộ đồ phẫu thuật viên màu xanh dương bên trong, máu nóng nhất thời dâng lên tận đầu làm tim đập rộn ràng, vội vàng buông tay xuống ngồi ngay ngắn lại.

Du Thiên Dã chưa ngẩng đầu mà vẫn tập trung ghi ghi chép chép trong sổ, miệng nói: “Xong chưa? Chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?”

Mặt Trần Lăng thoáng đỏ, khẽ nói: “Được rồi ạ.”

Lúc đó Du Thiên Dã mới ngẩng lên, giơ tay về phía cô: “Tự giới thiệu nhé, tôi là Du Thiên Dã – tổng giám sát bộ phận điều trị, cũng là chủ nhiệm

trung tâm trồng răng của nha khoa Hạo Khang. Chào mừng cô đến với Hạo Khang, đồng thời có dự định gia nhập chỗ chúng tôi.”

Chất giọng của Du Thiên Dã hơi trầm, giàu từ tính, Trần Lăng vội vàng giơ tay ra nắm nhẹ lấy tay anh, không nhìn được mà cận kề suy nghĩ về Du Thiên Dã ngoài đời. Anh đẹp trai hơn so với các bức ảnh trên tạp chí, dù đã hơn ba mươi nhưng có chiếc mũi cao và thẳng, đôi môi hơi mỏng rất quyến rũ... Nhận xét đến đây, Trần Lăng không dám suy nghĩ tiếp nữa bởi Du Thiên Dã đã bắt đầu đặt câu hỏi. Từ “trình bày quá trình phát triển của nha khoa hiện đại” đến “phân loại điều trị thẩm mỹ răng mặt tiền”, thậm chí là “các bước tiến hành điều trị ổng rề răng” “suốt quá trình cần chụp mấy tấm X-quang, là những tấm nào?”, v.v. Vô số câu hỏi lần lượt được ném tới khiến Trần Lăng bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt. Ban đầu Trần Lăng còn cảm thấy hài lòng với mình, trả lời rất tự tin nhưng cùng với độ sâu của câu hỏi, cô phát giác từ đầu đến cuối Du Thiên Dã đều cau có, chưa bao giờ thể hiện bất kỳ phản ứng nào với câu trả lời của cô, lòng càng thấy lo lắng, bất an.

[1] Gồm răng cửa và răng nanh

Thình thoảng sau khi khép lại một vấn đề, tranh thủ thời gian Du Thiên Dã ghi chép vào sổ, Trần Lăng đã thức tỉnh, thoát khỏi từ trường hâm mộ thần tượng, ra sức thăm giễu cợt bản thân trong lòng: “Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, hóa ra Du Thiên Dã là một tảng núi băng, hại mình vừa nãy còn thấy anh ta quyến rũ. Điên rồi, điên thật rồi, xem ra Trần Tụng nói chẳng sai: đến tuổi rồi, đồng hồ sinh học réo chuông inh ỏi, nên tìm một anh bạn trai đi thôi.

Tuy thái độ của Du Thiên Dã lãnh đạm nhưng trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng, Trần Lăng không phải người “chân dài não ngắn” như trong tưởng tượng của mình, màn hỏi đáp liên tục này đã thể hiện rõ được kiến thức chuyên ngành nha khoa của Trần Lăng rất rộng, hiểu biết sâu sắc về sự phát triển của y học nha khoa hiện đại, thành thạo các quy tắc thao tác cơ bản. Thoạt nhìn từ những điều này thì dường như là không chê vào đâu được.

Sau một giờ dùng đủ loại câu hỏi chuyên ngành ném bom Trần Lăng, Du Thiên Dã bỗng khép sổ lại, lãnh đạm nói: “Hôm nay đến đây thôi, cô có thể đi được rồi.”

Trần Lăng ó một tiếng, kết thúc đột ngột quá, lại còn không thấy dặn dò nhắc nhở gì cả. Cô thấy hơi khó hiểu, bèn hỏi: “VẬY tiếp theo thì sao? Lần phỏng vấn tiếp theo sẽ được sắp xếp khi nào?”

Du Thiên Dã lạnh lùng thốt lên: “Cái đó không liên quan gì đến tôi cả, cô nên đi hỏi quản lý nhân sự thì hơn.”

Không có gì khiến Trần Lăng cảm thấy lạnh lẽo hơn nét mặt của vị tổng giám sát Du, chủ nhiệm Du trước mặt, thần tượng trong lòng sụp đổ hoàn toàn đủ khiến trái tim ngây thơ của Trần Lăng vỡ tan thành mảnh vụn rơi đầy đất. Hôm nay Trần Lăng mới phát hiện câu cửa miệng của Trần Tụng đúng là một chân lý: Trên đời, điều khiến người ta buồn phiền hơn cả buồn phiền nhất, chính là bị trai đẹp coi thường. Một ngọn lửa giận như có như không nhảy múa trong đầu Trần Lăng, cô dần uốn thẳng lưng, cất giọng hỏi Du Thiên Dã đang định ra ngoài: “Chủ nhiệm Du, trung tâm trồng răng của anh thực sự chưa bao giờ tuyển bác sĩ nữ sao?”

Du Thiên Dã dừng bước, nghĩ bụng: hay lắm, hay lắm, cuối cùng cũng lòi cái đuôi ra rồi! Anh chậm rãi quay lại, trên môi là nụ cười khó hiểu: “Sao cô lại nghĩ vậy?”

Bỗng Trần Lăng thấy ghen hờn, nửa ngày sau mới thốt lên: “Anh xem, những câu hỏi mà anh đặt ra trong suốt gần một tiếng vừa rồi hình như không hề liên quan đến trồng răng.”

Ngoài cười nhưng trong lòng không cười, Du Thiên Dã nhếch miệng: “Vi hôm nay tôi đến phỏng vấn với thân phận tổng giám sát bộ phận điều trị, cho nên không cần thiết phải hỏi cô những vấn đề liên quan đến trồng răng.”

Giờ đây Trần Lăng cơ bản đã hiểu được tình hình, sự lạnh lùng, xa cách của Du Thiên Dã khiến Trần Lăng hiểu ra, như vậy cô không cần làm sói cụp đuôi nữa, bất chấp tất cả tiếp tục hỏi: “VẬY thì trung tâm trồng răng của anh sẽ tuyển bác sĩ nữ phải không?”

Du Thiên Dã nhướn mày: “Dĩ nhiên, nếu cô gái đó đủ ưu tú.”

Trần Lăng rất yêu bản thân, vì vậy cô không sợ chết, vẫn dùng gây đánh rắn: “Thật không? Tôi thì sao? Tôi cũng sẽ có cơ hội vào đó chứ?”

Khóe môi Du Thiên Dã cuối cùng cũng cong hần, anh cười nói: “Rất tiếc, cô thì không được.”

Tuy đáp án này không khiến Trần Lăng bất ngờ lắm, trong mắt những người theo chủ nghĩa Sô-vanh[2], phụ nữ luôn là loài sinh vật được xếp bậc thấp nhất, nhưng trả lời thẳng thắn, dứt khoát như vậy vẫn khiến cô thấy tức giận, hỏi như một phản xạ có điều kiện: “Tại sao vậy?”

[2] là một chủ nghĩa sùng bái thần bè phái cực đoan. ở đây chỉ chủ nghĩa trọng nam khinh nữ

Nụ cười trên môi Du Thiên Dã giờ trở thành bông hoa nở rộ, nếu không phải trong hoàn cảnh gương cung bạt kiếm thế này thì nhất định Trần Lăng sẽ rung rinh vì nó. Nhưng kèm theo nụ cười đó là mấy lời thế này: “Lý do hả? Bởi vì cô quá dễ mất bình tĩnh!” Khiến trái tim Trần Lăng như bị đá một cú, nửa ngày không thốt lên lời.

Nói xong, Du Thiên Dã từ tốn gật đầu một cái tỏ ý muốn đi. Nhìn bóng lưng khoan thai bỏ đi của anh, Trần Lăng ôm ngực, buồn rầu nghĩ thầm: hóa ra đây chính là thủ đoạn “đắm sau lưng” trong truyền thuyết võ lâm, im lìm, không tiếng động làm tổn thương người khác trong vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bạn Trên Mạng 1

Trần Lăng rầu rĩ rời khỏi nha khoa Hạo Khang, cũng chẳng có lòng dạ nào tìm Diệp Thần hỏi về những sắp xếp tiếp theo. Tuy ban đầu cô không quá chủ động, không thật tâm muốn được vào nha khoa Hạo Khang lắm nhưng việc bị mấy lời lãnh đạm của Du Thiên Dã làm cho mất hết lý trí thì đây là lần đầu tiên trong cuộc đời từ lúc được sinh ra tới giờ của Trần Lăng.

Cô vừa thông thả dạo bước trên đường vừa đảo mắt theo kiểu “cuối ngựa xem hoa” qua những tủ kính bày quần áo mùa hè rực rỡ sắc màu, nội tâm thấy hơi hối hận: “Đúng là tự làm mình mất thể diện, sao lúc đó đầu óc lại mụ mẫm đến nỗi hỏi thẳng trước mặt Du Thiên Dã như thế nhỉ?” Suy cho cùng Trần Lăng không phải một cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng, sau khi đầu óc đã tỉnh táo dĩ nhiên cô biết tất cả những hành động và lời nói ban nãy của mình quả thực không được thỏa đáng cho lắm. Cứ cho là chứng kiến hình ảnh thần tượng bị sụp đổ đi chẳng nữa thì đó cũng không thể trở thành lý do biện hộ cho việc cổ tình làm bậy của cô được.

“Haiz, thôi vậy, không trúng tuyển cũng hay, dù sao thì cậu Vu Bác Văn còn vội vàng muốn tống mình vào nha khoa Hạo Khang hơn chính mình.” Chỉ trong một nháy mắt, điện thoại di động của cô liên tục rung lên bần bật.

Cuộc điện thoại đầu tiên là do chủ nhiệm Trương Hoa của khoa răng miệng ở bệnh viện công lập năm xưa cô công tác gọi tới, mới ngay câu đầu tiên đã khởi binh hỏi tội: “Trần Lăng, nghe nói cô đã về được một tháng nay rồi, sao vẫn chưa thấy tới tìm tôi báo danh hử?”

Trần Lăng tự nhắc mình phải cẩn thận, nín nọt qua điện thoại: “Chủ nhiệm à, chị đổ oan cho em rồi, em rất muốn đến tìm chị nhưng đã mấy lần gọi điện thoại đến khoa, họ đều nói chị đang họp, chị đang phẫu thuật.”

Trương Hoa hừ một tiếng: “Tôi chỉ muốn hỏi cô một câu: sau này định như thế nào đây? Vẫn muốn trở về khoa mình chứ? Tôi vừa nói chuyện với viện trưởng, bảo ông ấy rằng nếu Trần Lăng định trở về bệnh viện thì ông nhất định phải đồng ý.”

Trần Lăng hơi sững người, trong lòng xuất hiện đủ mọi cảm xúc, giọng hơi thấp nhưng chân thành: “Chủ nhiệm à, chị khiến em không biết nên nói sao nữa. Nếu chị ở cạnh em ngay lúc này, nhất định em sẽ ôm chầm lấy chị!”

Trương Hoa cười phì một tiếng: “Đừng nói mấy chuyện vớ vẩn đó với tôi, cô cứ nói thật lòng đi, có còn muốn trở về đây không? Chỉ cần cô trả lời có thì những chuyện còn lại cứ để tôi đi tìm viện trưởng!”

Lúc này Trần Lăng thật sự hơi vẩn đầu, lúng túng nói: “Chủ nhiệm à, chị nói thật ư? Thực ra chỉ cần có những lời ban nãy của chị là đủ rồi, em vô cùng cảm động!”

Thực ra kể cả Trần Lăng có cảm động đến rơi nước mắt cũng là chuyện dễ hiểu. Nên biết rằng bệnh viện trước đây của Trần Lăng là một trong ba bệnh viện hạng nhất, có uy tín nổi tiếng ở Bắc Kinh, vào khó mà ra cũng khó. Năm xưa, Trần Lăng phải tranh đấu sứt đầu mẻ trán mới vào được bệnh viện này, thế là cô liền ký ngay vào một khế ước bán thân cam đoan trong vòng năm năm không được từ chức. Vì vậy, hai năm trước, khi Trần Lăng náo loạn muốn nghỉ phép nhưng không nghĩ việc để tới Hong Kong học thạc sỹ ở học viện nha khoa nổi tiếng kia đã khiến chủ nhiệm vô cùng nhức đầu. Chuyện náo loạn này không hề nhỏ, chủ nhiệm khuyên nhủ hết nước hết cái, chị bảo Trần Lăng hãy đợi thêm hai năm nữa, nhưng Trần Lăng lại như ăn phải quả cân^[1], quyết tâm phải đi bằng được, còn sẵn giọng nói rằng chỉ cần để cô đi thì từ chức cũng không thành vấn đề. Lời này mau chóng được truyền đến tai viện trưởng, vừa nghe xong ông nổi giận đùng đùng, ông bảo nếu bác sỹ hay bệnh nhân nào cũng vô pháp vô thiên như Trần Lăng thì còn quản lý thế nào được nữa? Vì vậy ông múa bút đồng ý cho cô từ chức, đồng thời còn yêu cầu cô phải bồi thường đầy đủ tiền vi phạm hợp đồng.

[1] Ý là rất kiên định

Dĩ nhiên sau đó Vu Bác Văn phải ra mặt tìm người quen nhờ giải quyết vụ tiền bồi thường đó, việc từ chức cũng trở thành ván đã đóng thuyền. Trần Lăng thì chẳng thèm để tâm đến mấy việc đó, đau lòng đến nỗi chỉ muốn đi càng xa càng tốt, vốn cũng không có ý định quay trở về. Vu Bác Văn cũng có tính toán của riêng mình, ông mặc kệ, cứ để Trần Lăng giải quyết xong thủ tục từ chức.

Nhưng bây giờ không như trước kia, tình hình việc làm trong nước ngày càng khó khăn, ví dụ như những bệnh viện hạng nhất ở Bắc Kinh, sinh viên mới tốt nghiệp cơ bản không thể xin vào, nghiên cứu sinh cũng chỉ có thể tìm cửa sau, ngoài cửa bệnh viện đa số là hàng dài các tiến sỹ tốt nghiệp đại học có ý định xin vào. Vì vậy vào thời điểm này mà chủ nhiệm Trương Hoa còn có thể nói với cô những lời như thế thì quả thật đã khiến Trần Lăng vô cùng cảm động!

Cảm động xong vẫn phải trở về với thế giới hiện thực, Trần Lăng khẽ nói: “Chủ nhiệm, năm xưa lúc em có ý định ra ngoài đã không muốn trở lại đó nữa.”

Trương Hoa ở đầu dây bên kia chỉ hận không thể rên sất thành thép, chị xót xa khuyên bảo cô: “Đừng nghĩ sự việc phức tạp quá, chuyện đó đã qua mấy năm rồi, không ai còn nhớ nữa đâu. Hai năm nay em không ở đây, mỗi lần chị tiến hành phẫu thuật đều rất nhớ em. Giờ, đầu óc của những sinh viên mới tốt nghiệp đều bị sách vở che lấp, còn tiến sĩ ấy à, làm việc chẳng nhanh nhẹn gì cả, đòi mấy người trợ lý mà chị vẫn thấy không ưng ý. Vả lại, Trần Lăng à, em không về bệnh viện chẳng lẽ lại ở ngoài lang bạt trong những phòng khám lề đường sao?”

Đầu óc Trần Lăng tự động loại bỏ câu đầu tiên của Trương Hoa, cô mỉm cười trong lặng lẽ. Cô biết đây là những lời thật lòng của Trương Hoa chứ không phải chỉ là xã giao. Trần Lăng hồi đó bước vào bệnh viện bằng thân phận của một sinh viên tốt nghiệp trường đại học chính quy với tấm bằng loại ưu, mới vào chưa được bao lâu thì các khoa khác đã lan truyền rằng khoa răng miệng mới tuyển được một cô gái trẻ thanh tú, xinh xắn, khéo tay, chăm chỉ, làm việc rất nhanh nhẹn, đối xử với người khác vừa khiêm tốn vừa chân thành.

Hồi đó, chủ nhiệm Trương Hoa mới mở thêm khu vực phẫu thuật trồng răng, nhưng thỉnh thoảng mới có lần chị để Trần Lăng phụ giúp những công việc chuẩn bị trước cuộc phẫu thuật, ngay tức thì Trần Lăng khiến chị rất hài lòng, sắp xếp lại những dụng cụ đã được khử trùng, chuẩn bị kiểm tra trước phẫu thuật, thuật lại những lời dặn dò của bác sĩ, chưa bao giờ cô làm thiếu việc gì. Trương Hoa hết sức ngạc nhiên bèn để cô thử chỉnh sửa một vài số liệu hậu phẫu, bằng tốc độ vô cùng nhanh chóng Trần Lăng đã làm xong báo cáo và phần chuẩn bị trên máy tính, thậm chí còn tự thiết kế theo kiểu bảng biểu rất tiện lợi cho việc thu phóng và theo dõi. Dần dà, ngoài những công việc bình thường ở phòng khám, Trần Lăng trở thành trợ lý “ruột” trong các cuộc phẫu thuật trồng răng của Trương Hoa, còn Trương Hoa cũng sung sướng khi trở thành một bà sếp bắt nạt nhân viên để mình rảnh rang, chị chỉ còn quan tâm đến các cuộc phẫu thuật.

Trần Lăng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc tiếp tục khai thật: “Chủ nhiệm à, chị đoán quá chuẩn, hôm nay em thật sự đến phòng vấn ở nha khoa Hạo Khang!”

Trương Hoa ồ một tiếng: “Em đi thật sao? Chị có một anh bạn trước kia vốn ở lại trường nha khoa giảng dạy nhưng giờ đã đổi nghề đến làm chủ nhiệm ở phòng khám số một của nha khoa Hạo Khang. Nói thế nào nhỉ? Dù sao thì nha khoa Hạo Khang cũng là phòng khám có vốn đầu tư nước ngoài, khá hơn nhiều so với những phòng khám giảng hồ khác, nó khá có quy tắc và chuẩn mực. Nhưng mà Trần Lăng à, em xác định nó thật sự phù hợp với mình sao?”

Trần Lăng cũng thấy không còn tính toán: “Điều đó em thật sự không biết. Nhưng thừa chủ nhiệm, cuộc phỏng vấn hôm nay của em rất tệ, xem ra em không vào được cánh cửa lớn của nha khoa Hạo Khang rồi!”

Trương Hoa cười: “Em đùa chị sao? Người chị coi trọng lẽ nào không vào được nha khoa Hạo Khang? Thôi được, người trẻ tuổi các em nên ở ngoài và chạm nhiều cũng tốt. Sao hả? Hôm nào đi ăn cùng chị nhé?”

Trần Lăng trầm ngâm: nói thật thì không ai tin. Cô chỉ biết vội vàng đồng ý, hẹn cuối tuần sẽ tranh thủ thời gian đến thăm Trương Hoa.

Vừa cúp máy thì điện thoại lại rung, Trần Lăng chau mày nhìn cái tên hiện trên màn hình, không ngoài dự đoán của cô, quả nhiên là ông cậu Vu Bác Văn.

Nhấn nút nhận điện, đầu dây bên kia là giọng nam trung trầm tĩnh của Vu Bác Văn: “Trần Lăng, vừa nói chuyện điện thoại với ai vậy? Cậu gọi nửa ngày mà không được!”

Trần Lăng thăm lờm cậu một cái, cố tình nói: “Chủ nhiệm khoa răng miệng ở bệnh viện trước đây của cháu, chị ấy bảo cháu trở về đó làm việc.”

Vu Bác Văn ồ một tiếng, rõ ràng không hứng thú với điều đó lắm, ông hỏi: “Phỏng vấn sáng nay thế nào?”

Trần Lăng cảm thấy mình như đám phải bông, phản ứng hoàn toàn không được như mong đợi. Cô giận dữ nói: “Trung tâm trồng răng của người ta không nhận nữ!”

Vu Bác Văn tiếp tục ồ một tiếng, trong điện thoại truyền đến một câu hỏi rất bình thản: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, sau đó thì cháu đã đồng ý với quản lý nhân sự, buổi chiều tiếp tục tham gia cuộc phỏng vấn của bác sĩ điều trị như bình thường, nguyên văn chị ấy nói là: cho hai bên một cơ hội xem có phù hợp với đối phương không?” Trần Lăng tiu ngưu thuật lại.

“Giờ thì sao? Phỏng vấn xong chưa?”

“Gần xong rồi, tổng giám đốc khu vực Trung Quốc, tổng giám đốc khu vực Bắc Kinh và cả gã Du Thiên Dã kia nữa, chiều nay cháu đã gặp tất cả bọn họ!”

“Vây là được rồi. Trần Lăng à, cậu cúp máy trước nhé, phải họp ngay bây giờ, cậu cháu mình liên lạc sau.” Vu Bác Văn nhanh chóng cúp điện thoại một cách rất khác thường khiến Trần Lăng trở tay không kịp, rõ ràng còn chưa báo cáo màn tiếp theo mà. Thế là cô dở dấn với chiếc điện thoại di động đã bị ngắt kết nối, nửa ngày sau mới lăm bắm với điện thoại: “Cúp rồi cũng tốt, ít nhất vẫn còn có thể tưởng tượng, đỡ phải thất vọng sớm!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bạn Trên Mạng 2

Cuộc phỏng vấn hôm nay quả là kháng chiến trường kỳ, khi Trần Lăng đi qua phố lớn ngõ nhỏ trở về đến nhà thì mới nhận ra trên bàn ăn đã dọn xong bữa cơm tối nóng hổi rồi. Bố của Trần Lăng – ông Trần Lập Hải ngồi trên sofa đeo kính lão đọc báo, mẹ cô – bà Vu Nhã Cẩm lò đầu ra khỏi nhà bếp: “Hay quá, cô cả về rồi. Lão Trần, đừng đọc báo nữa, mau tới ăn cơm thôi.”

Trần Lăng bị hành hạ suốt một ngày, đã sớm đói đến nỗi bụng thăm sôi ừng ực, không kiềm chế nổi mới trực tiếp nhón tay cầm cánh gà thơm ngào ngạt lên, liền bị bà Vu Nhã Cẩm kéo xuống: “Đi rửa tay, chưa từng thấy bác sĩ nào bắt cần như con. Mẹ lo lắm, thế này thì bệnh nhân nào có thể yên tâm để con khám bệnh?”

Trần Lăng cười cợt: “Mẹ không biết sao? Họ đều bị con yểm bùa rồi nên mới không dứt ra được như vậy!”

Ông Trần Lập Hải cũng bị con gái chọc cười, ông buông báo xuống rồi bước về phía này: “Hôm nay phỏng vấn thế nào?”

Trần Lăng đang rửa tay trong nhà vệ sinh, chỉ nói vọng ra một câu: “Bố à, như một màn kịch!”

Ông Trần Lập Hải và bà Vu Nhã Cẩm tự ngồi vào chỗ mình, bà Vu Nhã Cẩm gấp cánh gà vào bát Trần Lăng: “Phòng khám cao cấp gì mà khiến cô cả nhà ta ngứa mắt thế?”

Trần Lăng ngồi vào ghế, than thở: “Haiz, bố mẹ à, hai người không biết đâu, trình tự phỏng vấn cực kỳ biến thái, con đã gặp ba nhóm người nhưng vẫn chưa xong, nghe nói phía sau còn bốn nhóm nữa. Đùng rồi, điều xui xẻo nhất là con gặp phải một tổng giám bộ phận điều trị siêu cấp biến thái, mất công con hăm mộ anh ta từ xưa đến nay.”

Trần Lập Hải chú ý lắng nghe nhưng bà Vu Nhã Cẩm lại bĩu môi: “Thế con còn ở lại đó dán thân vào lừa làm gì? Đến làm chỗ cậu con không được sao?”

Trần Lăng than thở xong thì chỉ muốn ăn cơm, lập tức vớt câu chuyện ra khỏi bụng: “Nói sau đi ạ. Mẹ, cơm mẹ nấu ngon quá, lúc ở Hong Kong, vừa nhớ đến mẹ con liền thèm ăn đến nỗi nửa đêm nằm mơ cũng nuốt nước bọt ừng ực!”

Ông Trần lập Hải mỉm cười nhìn Trần Lăng: “Dạo này miệng cô cả ngọt quá nhỉ, sao trước kia bố không phát hiện ra?”

Bà Vu Nhã Cẩm lườm hai bố con: “Nó bị bỏ đói lâu ngày tất nhiên cái miệng sẽ ngọt!”

Trần Lăng chỉ cười ha ha mà không nói gì. Đến khi ăn gần no, thấy vị trí đối diện không có người cô mới định thản lại: “Cô hai đâu rồi? Hôm nay nó lại không về ăn cơm à?”

Bà Vu Nhã Cẩm à một tiếng: “Hôm nay nó đi tham gia hoạt động của tổ chức gì đó, đến tối mới về.”

Trần Lăng mở cửa ngõ vào trong phòng, phát hiện chiếc vợt cầu lông của Trần Tụng vẫn treo ở chỗ kia đã bị mang đi: “Mẹ ơi, nó đi đánh cầu à?”

Bà Vu Nhã Cẩm gật đầu: “Chắc thế. Con nói xem, ngày nào Trần Tụng cũng bận rộn làm gì thế? Suốt ngày không thấy ở nhà. Giờ ngoài đường nhiều kẻ xấu như thế, bị người ta lừa đảo thì phiền lắm.”

Ông Trần Lập Hải nói xen vào: “Ôi dào, cô hai nhà bà ấy à, ai dám lừa nó, nói nó đi lừa người ta còn tin được.”

Bà Vu Nhã Cẩm vẫn cảm râm: “Dù thế cũng không thể chạy nhông nhông ngoài đường suốt ngày được, hỏi nó bảo vẫn chưa có bạn trai, con gái con đứa không thể điên loạn thế được!” Nói xong bèn ngoái lại nhìn Trần Lăng: “Vẫn là con ngoan nhất, quay đi quay lại vẫn chỉ mấy đứa bạn cũ. Nhưng mà, Trần Lăng à, ngày nào con cũng quanh quẩn ở nhà thế này cũng không tốt, con không còn nhỏ nữa, hai mươi bảy rồi, cứ chìm sâu mãi trong quá khứ là không nên. Lúc mẹ bằng con bây giờ đã có thai em gái con rồi đấy!”

Ông Trần Lập Hải vội kéo áo vợ, mới khiến bà im lặng đúng lúc.

Nghe vậy Trần Lăng liền thấy nhức đầu, về nhà cái gì cũng tốt chỉ có điều, mẹ cô cứ cảm râm mãi thế này thật sự khiến cô thấy buồn phiền. Hai mươi bảy tuổi thì sao chứ? Ở Bắc Kinh bây giờ nếu dùng một cái xeng, xúc bất kỳ một góc nào trong thành phố, chắc chắn phần lớn số người trong đó là những cô gái ngoài ba mươi chưa kết hôn. Cô vội vàng kiểm có chuẩn về phòng mình, bật máy tính lên mạng, gửi email cho thầy giáo

hướng dẫn Peter ở học viện nha khoa Hong Kong, trong email là bản báo cáo “Phát triển mới hữu ích về tùy răng dưới kính hiển vi” đã được chỉnh cô dịch và sửa chữa cẩn thận.

Vừa gửi xong email, Trần Lăng để ý thấy có một biểu tượng đang chuyển động ở góc dưới bên phải màn hình, kích chuột vào đó, thì ra là một tin nhắn nhanh. QQ của Trần Tụng cài đặt tự động đăng nhập khi kết nối mạng, vừa đọc tin nhắn Trần Lăng liền chặc lưỡi, người có nickname “Kim tử đa” gửi đến Trần Tụng với nickname “Nhiều chi nhất đao”: “Tiểu Đao, sao em vẫn đang online vậy? Tối nay anh phải chỉnh sửa tài liệu cho Lão đại xong mới đi được, chỉ sợ em vẫn đang chờ. May quá, may quá, chúng ta hẹn rồi nhé, không gặp không về!”

Trần Lăng định bỏ qua nhưng lại mất lại cứ dán mắt vào câu “không gặp không về” cuối cùng, bèn trả lời một câu: “Bạn Tiểu Đao không có nhà, tôi là chị nó.”

“Kim tử đa” bên kia vội vàng trả lời: “Chào chị ạ. Chết rồi, chết rồi, Tiểu Đao chắc đang chờ em. Vậy tạm biệt chị nhé, em phải nhanh chóng làm cho xong rồi đi tìm cô ấy mới được!”

Trần Lăng trả lời một câu vô cùng đơn giản “ok”

Nhưng “Kim Tử đa” lại gửi tin nhắn tới: “Đúng rồi, chị ơi, em đã đồng ý với yêu cầu thêm chị vào nhóm của Tiểu Đao, em ấy bảo chị rất muốn tận mắt thấy dung nhan thực sự của hai lão đại của chúng em, sau này nếu có cơ hội em sẽ thông báo cho chị!”

Trần Lăng dở khóc dở cười đáp lại: “Em đừng nghe Tiểu Đao nói linh tinh, không tin được nó đâu, nói bậy đấy!”

Bên kia gửi tới biểu tượng byebye và cười lè lưỡi rồi lập tức thoát khỏi QQ.

Thật ra, Trần Lăng vô cùng hâm mộ Trần Tụng, mỗi ngày của nó đều rất phong phú đa dạng, đầy màu sắc khiến người ta không kịp nhìn hết. Trần Lăng không biết có phải hai năm ra ngoài học đã khiến mình không phù hợp với thời đại hay không, sau khi trở về nhà cô phát hiện công nhân viên chức Trần Tụng giờ tan sở còn bận hơn cả giờ hành chính, con bé tham gia một diễn đàn cầu lông tên là “Oai phong”[1], đi đánh cầu với các bạn theo định kỳ, mua hàng trên taobao[2], mua sắm qua mạng; có rất nhiều bạn là con trai, bạn là con gái thì hàng xấp, hai-tư-sáu tụ tập, ba-năm-bảy đi hát.

[1] Bản gốc là “Táp sáng” nghĩa là oai phong lẫm liệt, nhưng nếu tách chữ thì “táp” có nghĩa là đánh cầu, “sáng” là thoải mái.

[2] Một trang web mua hàng online

Trần Lăng từng hỏi Trần Tụng với vẻ khó hiểu: “Trình độ đánh cầu của em không tệ hơn chị, cần gì phải tập luyện chăm chỉ?”

Trần Tụng cười ranh mãnh: “Cái này thì chị không hiểu rồi, chị biết trong diễn đàn cầu lông có gì nhiều nhất không?”

Trần Lăng khờ khạo lắc đầu.

Trần Tụng cười ha ha rất đắc chí: “Dĩ nhiên là trai đẹp rồi!” sau đó còn ra sức giải thích: “Chị không biết đâu, hiện tại đã bước vào thời đại nam sắc lên ngôi! Mục đích tồn tại của “giống” trai đẹp chính là để chúng ta trồng cây si!” Lúc đó Trần Lăng mới hiểu ra, lập tức buồn rầu nghĩ bụng: Cùng lắm mình chỉ hơn Trần Tụng bốn tuổi, sao lại như cách nó cả một thế kỷ thế nhỉ?

Trần Tụng còn tốt bụng giải thích cho Trần Lăng về thời đại khai quốc của diễn đàn “Oai phong”, ban đầu do hai ID lập nên, một người tên “Văn võ toàn tài”, người kia là “Sắc lạc ca”, và có một người với cấp bậc nguyên lão chính là “Kim tử đa” thường mất qua mảy lại với “Nhiều chi nhất đao”. Nghe nói “Văn võ toàn tài” và “Sắc lạc ca” đều là trai đẹp siêu cấp, đẹp như thế nào? Hai vị trong truyền thuyết đẹp đến nỗi là “thâm họa nhân gian”, lúc đầu họ rất năng nổ tham gia đủ mọi loại hoạt động nên số lượng thành viên gia tăng rất nhanh, thậm chí còn khởi xướng thi đấu với các diễn đàn khác, lần nào cũng chiến thắng lấy lòng vì vậy họ có tiếng tăm vang dội trong các diễn đàn cầu lông lớn khác. Năm nay hai vị này không xuất hiện nhiều, chỉ còn “Kim tử đa” vẫn thường xuyên lên sàn, điều này khiến đông đảo các tay vợt nữ than thở không ngớt.

Lúc ấy Trần Lăng lắng nghe rất chăm chú, bất giác phát biểu ý kiến: “Em có nói quá không? Có người đẹp trai đến mức đó sao? Chị rất tò mò, không biết rốt cuộc người ta có đáng vẻ như thế nào?”

Trần Tụng cười hi ha: “Không phải em đã nói rồi sao, chỉ là được nghe kể lại mà thôi, thực ra em cũng chưa từng trông thấy họ bao giờ. Nhưng chị thấy hứng thú rồi sao? Hay là chị trực tiếp tham gia vào “Oai phong” của bọn em đi, em đăng ký cho chị một cái ID, sau này chúng ta cùng đi đánh cầu, nói không chừng còn có thể mang về cho em một ông anh rể!”

Trần Tụng kích động không ngừng, nhân lúc Trần Lăng chưa kịp phản đối con bé đã đăng ký nickname cho cô trong diễn đàn rồi. Trần Tụng là người rất hay ho, có thể được điều đó từ chính nickname của cô nàng. Những cô gái khác đặt nickname thường sẽ lấy là “Nhiều chi như” buồn vô hạn, nhưng nó lại lấy là “Nhiều chi nhất đao” chứng tỏ sau khi dụi dụi mắt nhìn vẫn còn có thể tung cú đánh chí mạng hoặc “rút cùi dưới đáy nôi”. Nó ngồi trước màn hình vô cùng háng hái phát huy trí tưởng tượng, từ “Ma nữ yêu điệu” đến “Thỏ con Hippie[3]”, từ “Ánh sáng vờn quanh” đến “Sao sáng đầy trời”, từ “Koala[4] mùa đông” đến “Cây hồ đào mùa thu”, v.v, vô cùng đa dạng, không cái nào trùng lặp với cái nào. Mới nghe Trần Lăng đã thấy choáng váng đầu óc, vội vàng ngăn cản “Đừng ồ ào nữa, đã bảo lấy tên “Trời xanh[5] vạn dặm” là được rồi!”

Mất mấy Trần Tụng sáng ngời: “Hay lắm! Cái tên ‘Trời xanh vạn dặm’ rất hợp với chị!!” Vì vậy đã dùng nickname “trời xanh vạn dặm” đăng ký

một ID mới trên diễn đàn “Oai phong” cho Trần Lăng.

[3] Hippie là một thuật ngữ dùng để chỉ một văn hóa lối sống của thanh niên, phát sinh từ một phong trào tại Hoa Kỳ trong giữa những năm 1960 và sau đó lan rộng sang các nước khác trên thế giới.

[4] Koala hay gấu túi, là một loại thú có túi ăn thực vật sống tại Úc

[5] Trong từ “trời xanh” có từ “lăng”

Đang nghĩ tới đó, bỗng trong phòng vang lên tiếng ting ting rất khẽ. Trần Lăng vội đứng dậy, lấy điện thoại di động ra khỏi túi xách, hóa ra là một tin nhắn từ số điện thoại lạ, mở ra xem thấy trên đó viết: “Trần Lăng, em không nhận điện thoại nên khi nào rảnh thì gọi lại cho chị nhé, Diệp Thần của nha khoa Hạo Khang.”

Lúc đó Trần Lăng mới chú ý, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ, đó là thời điểm cô đang trên đường về nhà, vì ồn ào quá nên không nghe thấy. Trần Lăng hít thở thật sâu, điều chỉnh trạng thái tâm trạng một chút, dùng mấy con trong phòng bấm số.

Điện thoại được kết nối, bên kia truyền đến một giọng nói: “Hello, tôi là Diệp Thần, xin hỏi bạn là...”

Trần Lăng vội vàng tự giới thiệu bản thân: “Em là Trần Lăng, xin lỗi chị, chiều nay không nghe được điện thoại của chị!”

ở đầu dây bên kia Diệp Thần cười khẽ: “Chị cũng đoán là em. Thấy em vẫn chưa gọi lại nên mới gửi tin nhắn cho em!”

Trần Lăng hơi ngượng: “Xin hỏi, chị có việc gì ạ?”

Giọng Diệp Thần trong điện thoại rất êm ái dễ nghe: “Trần Lăng à, ngày mai em có rảnh không? Đáng lẽ em phải tiếp tục cuộc phỏng vấn với bốn vị chủ nhiệm khác nhưng vừa hay phòng khám nha khoa Hạo Khang bọn chị ngày mai tổ chức một cuộc thi thực hành, tổng giám Du nói trực tiếp cho em tham gia cuộc thi này thì sẽ không cần tiến hành theo trình tự rườm rà kia nữa. Có điều, đối với họ thì đó là thi đấu, còn đối với em đó là sát hạch!”

Trần Lăng dĩ nhiên cảm thấy như thế tốt hơn, dù nói sao đi chăng nữa, kể cả ngày mai lại phải gặp ánh mắt lạnh lùng của Du Thiên Dã một lần nữa cũng còn thoải mái hơn cuộc phỏng vấn liên hoàn kia, chết sớm siêu sinh sớm. Vì thế, cô hỏi lại thời gian của cuộc thi một lần nữa rồi chào tạm biệt Diệp Thần.

P.S: Đồ các bạn biết Ai là ai nào?

PPS: Từ tuần này sẽ bắt đầu tăng chương nhé. Nhưng mình chưa hứa trước được là mỗi ngày một chương đâu, hihi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bạn Trên Mạng 3

Ở đầu dây bên này, thực ra Diệp Thần vẫn đang ở công ty, thậm chí chị còn hiếu kỳ hơn cả Trần Lăng bởi đây là ngoại lệ đầu tiên của Du Thiên Dã, anh chưa bao giờ để một người mới không tiến hành theo trình tự bình thường. Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên hơn là bản nhận xét và đánh giá phỏng vấn mà anh nộp lên:

- Phân lý luận chuyên ngành răng miệng: Ưu+
- Khả năng giao lưu, trò chuyện với người khác: Tốt-

Diệp Thần nhìn hai người trong phòng, thấy hơi khó hiểu: “Tôi thấy cô ấy rất có sức hút mà, tại sao hai người đều không thích cô ấy vậy?”

Bao Huân nhìn Diệp Thần cúp điện thoại, lúc này anh đang nhón nhờ đặt mông ngồi lên một góc trên bàn làm việc của Diệp Thần, cười khẩy: “Ồi dào, nào có sức hút gì? Em bảo nè, ngày mai hai anh chị gọi cô ta đến đây làm gì? Mau đuổi cô ta đi đi.”

Diệp Thần nhìn Bao Huân bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên, rồi lại đưa mắt nhìn Du Thiên Dã đang ngồi trên sofa bên cạnh: “Đâu có tệ hại như vậy? Đánh giá của ngài Bao và tổng giám đốc Lưu khá tốt, trong bản nhận xét và đánh giá cũng không tệ mà!”

Du Thiên Dã nhún vai: “Tôi đâu nói sẽ đuổi cô ấy đi, xem biểu hiện của cô ta trong cuộc thi ngày mai đã. Bao Huân, không phải cậu phải đi ăn cơm với khách hàng ư? Sao giờ này vẫn lảng nhảng ở đây?”

Bao Huân thở dài một tiếng: “Đừng nói nữa, đám huynh đệ đó đều bận việc riêng nên cho em leo cây. Có điều chuyện hợp đồng trên cơ bản đã xong rồi, hai ngày nữa anh ta sẽ tới ký hợp đồng chính thức, bảo vệ sức khỏe răng miệng cho hơn một nghìn nhân viên trong công ty, mỗi người một thẻ tẩy trắng và một tấm ảnh chụp X-quang răng!”

Diệp Thần vỗ nhẹ vai Bao Huân: “Cậu cứ thật. Nói được làm được!”

Bao Huân xua tay: “Đừng, đừng, đừng, em nào dám kể công, vẫn là do đội ngũ bác sĩ của nha khoa Hạo Khang chúng ta giỏi giang, năm ngoái, toàn thể nhân viên công ty họ đều đánh giá bác sĩ, y tá của Hạo Khang chúng ta loại ưu tú, còn làm thêm rất nhiều hạng mục điều trị khác ở chỗ chúng ta, cho nên năm nay ký hợp đồng này cũng chỉ là ‘thuận lý thành chương’ mà thôi.”

Du Thiên Dã đứng dậy: “Diệp Thần, em mau về đi, đừng về trễ quá. Anh về bên kia làm tiếp PowerPoint dở dang đây.”

Bao Huân lười biếng rời mông ra khỏi mặt bàn: “Đúng đấy, đi nào, em đưa chị về.”

Diệp Thần cười, dọn dẹp nhanh chóng đồ đạc trên bàn: “Không cần đâu, hôm nay em không lái xe, đạp BMW tới phải không? Lẽ nào em định dùng nó để đưa chị về? Yên tâm, hôm nay chị có lái xe.”

Bao Huân kêu lên một tiếng quái dị, nửa thật nửa đùa: “Được lắm, chị khinh thường bảo bối của em. Chị xem, chị xem đi, em thật lòng muốn đưa chị về, nhưng chị lại không cho em cơ hội.”

Du Thiên Dã lười không muốn nghe họ kể tung người hứng bèn dằn lại một câu “Nhớ cẩn thận!” rồi vẫy vẫy tay đi mất. Diệp Thần nhìn bóng lưng Du Thiên Dã bỏ đi, chị không khỏi cảm thấy quanh hiu. Vốn dĩ Bao Huân đang đùa cợt, thấy đáng vẻ lặng lẽ thu dọn đồ đạc của Diệp Thần, nhất thời nét mặt cũng hơi cứng lại, nửa ngày sau mới thốt lên một câu: “Lúc này cả tòa nhà đã về hết rồi, để em tiễn chị xuống gara nhé.”

Bao Huân tiễn Diệp Thần xuống gara dưới tầng hầm lấy xe, nhìn theo bóng dáng chị ngồi lên một chiếc Polo nhỏ màu đỏ, dần lái xe ra khỏi bãi đỗ xe rồi biến mất, khi đó anh mới rời tầm mắt.

Bao Huân trở lại phòng khám, thấy văn phòng của chủ nhiệm vẫn sáng đèn, vốn định đến làm phiền Du Thiên Dã thêm một lúc nữa nhưng lại nghĩ gã đó lúc đã chú tâm vào công việc thì sẽ coi tất cả mọi người là người dung nước lã, bây giờ mà vào làm phiền không khéo còn bị anh ghét, tự rước phiền phức vào thân, thế là anh đi thẳng vào phòng nghỉ, dắt xe đạp BMW ra, khề khàng đóng cửa lại rồi phóng đi.

Bình thường Bao Huân không ở cùng bố mẹ, thực ra ngôi nhà nhỏ của anh nằm trong khu CBD, cách nha khoa Hạo Khang chưa tới ba kilomet. Nhưng sự ùn tắc của giao thông ở Bắc Kinh quả thực khiến Bao Huân đau đầu, mỗi lần đi làm hoặc tan sở, nếu lái xe thì chính là “đi một bước, dừng một bước”, khó chịu như dùng một con dao cùn thái thịt vậy, rõ ràng chỉ cần mười phút là tới nơi nhưng lần nào cũng mất gần tiếng đồng hồ với đến, còn chậm hơn cả đi bộ. Cho nên, trong cuộc triển lãm xe gần đây, khi trông thấy chiếc xe đạp BMW rất đặc biệt này anh không lưỡng lự nhiều mà vùng tiền mua ngay. Chỉ cần không có tiệc tùng xã giao, bình thường anh sẽ đạp nó tới chỗ làm.

Bao Huân mở cửa nhà, căn phòng sạch sẽ thoảng đượm nhưng lạnh lẽo bất thành linh xuất hiện ngay trước mặt anh. Đồ dùng trong nhà đơn giản khác thường, TV, sofa, tủ lạnh đều chỉ có hai màu đen trắng, tất cả các đồ dùng gia đình khác theo đuổi phong cách đơn giản tối đa, chỉ có một bức tường kính đầy nước chắn giữa phòng khách và phòng ngủ là thứ hấp dẫn tầm mắt của bất cứ người nào khi tới với căn nhà này. Như thường lệ, Bao Huân tiến đến đứng trước bức tường, lên tiếng trò chuyện với con rùa biển cực lớn bên trong: “Hi, lão Mạo, tao về rồi đây!”

Thực ra Bao Huân là một chủ nhân đặc biệt có khả năng hành hạ. Ban đầu, có người tặng ông Bao Hoài Đức một con rùa biển, nói cái gì mà tên khoa học của nó là đồi mồi, là động vật nằm trong danh sách bảo vệ cấp hai của quốc gia, có khả năng kéo dài tuổi thọ, mai rùa cũng rất có giá trị. Nghe xong, Bao Hoài Đức chỉ cảm thấy món quà này như một củ khoai nóng bỏng tay, không khéo bị người ta tố cáo thì nguy to, ông sống chết muốn tặng lại cho người khác nhưng món đồ này được Bao Huân coi trọng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Để nuôi được con rùa này, anh thẳng tay phá tan bức tường ngăn cách giữa phòng khách và phòng ngủ, xây nên một bức tường thủy tinh thật lớn, trong đó còn bật đèn sáng, đổ vào trong hơn một tấn nước, và con đồi mồi đó đã mau chóng được chuyển tới sống trong đó.

Bao Huân mở tủ lạnh, lấy từ ngăn mát ra mấy con mực vừa mua hôm qua, thẳng tay ném xuống bể nước, vừa cho rùa ăn vừa nói: “Lão Mạo à, mày mau đến ăn đi, ban ngày phải ở nhà cô đơn một mình, đáng thương thật đấy!” Tiếp theo không kiềm chế được buông tiếng thở dài, trên đường đi anh cứ suy nghĩ mãi: “Du Thiên Dã và Diệp Thần còn muốn chơi trò mờ ám đến bao giờ đây? Nếu nhớ không lầm, người đẹp Diệp Thần giống hệt tiền nữ trong cảm nhận đầu tiên của mình còn lớn hơn mình hai tuổi, năm nay sắp tròn ba mươi rồi.”

“Lẽ nào con gái trên thế giới này không phải cùng một loài sinh vật hay sao? Sao lại chênh lệch nhiều đến vậy? Ví dụ như Diệp Thần, lúc nào khi chất cũng ưu tú, nhã nhặn, dịu dàng, đoan trang, thanh tao; còn cái kẻ ngốc và phải mình sáng nay thì thô lỗ, ngang tàng, lại còn lừa đảo nữa chứ...” Nghĩ tới đây, trước mắt Bao Huân hiện lên khuôn mặt méo mó của Trần Lăng với nét mặt giận dữ. Vừa nghĩ vậy, anh bèn cầm điện thoại bấm số.

Lúc đó, Trần Lăng đang nằm dựa lưng lên đầu giường xem “Dental Town” số mới nhất, điện thoại di động trên giường lại réo chuông âm ỉ. Trần Lăng sợ mình lại bỏ qua cuộc điện thoại quan trọng nào đó bèn vội cầm di động, “alo” một tiếng.

Đầu dây bên kia là một tiếng cười khẩy: “Nhận điện thoại cũng nhanh nhẹn quá nhỉ?”

Trần Lăng sững người một lát, cảm thấy giọng nói này hoàn toàn xa lạ, bèn hỏi thẳng không chút lịch sự: “Anh là ai vậy?”

Bao Huân hừ mũi một tiếng: “Không phải chứ, quen nhanh vậy à? Sáng nay hình như cô va phải ai đó thì phải!”

Trần Lăng chợt vỡ lẽ, nhất định là cái gã có mắt mọc sau gáy sáng nay rồi, tất nhiên cô không còn lịch sự nữa: “Biết rồi, vậy anh nói xem nên làm gì?”

Bao Huân đồng đặc tuyên bố: “Xe đạp hỏng rồi, lúc về nhà tôi đã xem qua một lượt, không thể đạp được nữa, cô phải đền tôi chiếc mới.”

Trần Lăng tròn mắt, tuy Bao Huân ở đầu dây bên kia hoàn toàn không thấy được: “Coi tôi là đồ ngốc sao? Đừng có há cái miệng to như vậy chứ!”

Bao Huân vờ vịt: “Sáng nay cô đã nói rồi mà, cùng lắm thì đền tôi chiếc mới. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

Trần Lăng cũng cười nhạt một tiếng từ khê rằng: “Xưa nay tôi chưa bao giờ làm quân tử, sau này cũng không có ý định làm quân tử, anh đừng hòng! Chỉ bằng anh mang chiếc xe yêu quý của mình đến chỗ nào đó giám định hư hại đi, giấy trắng mực đen, đóng dấu đảng hoàng, cần đền bao nhiêu tôi sẽ đền bấy nhiêu!”

Trần Lăng còn thầm khinh bỉ trong lòng: “Đúng là nghèo khổ đến phát điên rồi, một cái xe rách cũng ra vẻ ông chủ với mình, tôi xem anh có tìm được chỗ làm giám định không nhé!”

Còn Bao Huân ở đầu bên kia không đổi sắc mặt, chỉ nói: “Là chính miệng cô nói đấy nhé, nếu tôi thật sự mang báo cáo giám định tới, lúc đó cô không được chối ý đâu!”

Trần Lăng khí phách lăm liết nói: “Chỉ cần anh mang tới thì nhất định tôi sẽ bồi thường tử tế, tuyệt đối không chối ý!”

“Vậy được, cô cứ chờ đấy!” Nói xong Bao Huân liền cúp máy, cười nhe răng với điện thoại di động: “Ha ha, cô chết chắc rồi!!!”

Còn đầu bên này, Trần Lăng thấy luôn chiếc điện thoại lên giường, khinh bỉ: “Tên nào vậy? Điên rồi! Điên thật rồi!”

Đúng lúc đó em gái Trần Tụng mở cửa đi vào, miệng lẩm bẩm liên tục: “Mất hứng, mất hứng quá!”

Trần Lăng vẫn duy trì tư thế nửa nằm nửa ngồi, cầm tạp chí “Dental Town” lên xem tiếp, miệng hỏi: “Bạn ‘Nhiều chỉ nhất đao’, sao lại mất hứng thế? Không phải ra ngoài đánh cầu lông sao?”

Trần Tụng thờ hỏn hển, ngồi xuống: “Chính vì đi đánh cầu lông nên mới mất hứng, hôm nay đã hẹn thi đấu đánh đôi hỗn hợp với mấy nhóm, thế mà tên ‘Kim tử đa’ chết tiết kia, chờ phải không thấy, chờ trái cũng chẳng thấy tới!”

Trần Lăng lắc đầu: “Đầu có. Nửa tiếng trước, cậu ta vẫn online gửi tin nhắn nhanh cho em mà, rồi thoát ngay, bảo phải mau chóng đi tìm em!”

Trần Lăng thành thạo cời chiếc áo ba lỗ vải cotton rộng rãi thay bằng áo hai dây và quần jean siêu ngắn: “Ôi dào, lúc đó em đã đầy một bụng tức rồi, đang trên đường về nhà. Lần sau để xem em còn để ý đến gã nữa không? Chỉ à, em ra ngoài ăn một chút đã nhé!” Cô mở cửa phòng định lao ra ngoài nhưng bị Trần Lăng gọi lại: “Em gấp gấp như vậy làm gì hả? Mặc một cái quần sooc ngắn cùn cùn rồi chạy ra ngoài, bố vẫn ở ngoài đó đấy!”

Trần Tụng lè lưỡi: “Quên mất, trong lòng em, bố không phải đàn ông!”

Trần Lăng cười mắng: “Giỏi nhì! Dám nói bố như thế!” Nói xong cô nhìn Trần Tụng bằng ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ không gì sánh bằng, gương mặt trắng trẻo, mịn màng và hơi thở thanh xuân tươi trẻ và dào dạt sức sống của nó phả lên mặt cô. Bỗng dưng thấy hoảng hốt vô cớ, một suy nghĩ dần xuất hiện trong đầu: “Có phải hồi đó mình cũng từng phấn chấn, hăng hái như vậy không?”

P.s: Tặng các bạn 1 chương đón bão. Hai ngày cuối tuần không có chương mới nhé :X

Quên mất, bạn nào hay theo dõi wordpress của mình tại địa chỉ mushroomkious.wordpress.com thì ghé qua nhà mình đi nhé, sửa được rồi, nên từ giờ mình sẽ đăng cả bên này và bên đó. Trở lại đi, các bạn đọc giả đáng yêu của tớ. À, hoan nghênh cả khách mới nữa nhé <>

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Cuộc Thi 1

Ở Bắc Kinh, Thâm Quyển, Thượng Hải, Quảng Châu, nha khoa Hạo Khang đều có chi nhánh của mình nhưng chỉ ở Bắc Kinh mới có sáu phòng khám, có điều trong thời gian những phòng khám này chọn địa điểm xây dựng đều đã làm không ít các cuộc điều tra, nghiên cứu, trên cơ bản chúng đều tập trung tại khu CBD phía đông hoặc công viên khoa học ở phía Bắc của Bắc Kinh. Đặc điểm chung của sáu phòng khám đó là mỗi sáng sớm đều có quy định mở cuộc họp sáng, giải thích một cách dễ hiểu hơn thì chính là phải tiến hành giao ban như ở những bệnh viện bình thường.

Cuộc họp sáng của trung tâm trồng răng thường được tổ chức cùng với khu điều trị tổng hợp, cuộc họp diễn ra ở tầng một, trong văn phòng, các bác sĩ y tá tề tựu đông đủ. Du Thiên Dã nấu mình trong một góc nhỏ, lặng lẽ nghe cô nàng Monica trực lễ tân lần lượt đọc to tất cả các cuộc khám chữa đã được lên lịch trước trong ngày hôm nay. Nghe đến thời điểm ba giờ chiều, đó là cuộc thi thực hành của Trần Lăng và bảy vị bác sĩ khác cho nên ngoài cuộc hẹn với các bác sĩ tham gia cuộc thi thì tất cả các cuộc hẹn với bệnh nhân khác đều không được sắp xếp vào thời gian này, chợt Du Thiên Dã nhớ ra điều gì đó. Chờ Monica đọc xong toàn bộ, anh chợt lên tiếng: “Các bác sĩ chiều nay tham gia cuộc thi, đã xác nhận với tất cả các bệnh nhân hẹn trước chưa? Còn nữa, nhất định phải báo trước cho họ đây là một cuộc thi thực hành, có thể còn lắp camera, đừng để đến lúc đó có người phản đối là không được đâu.”

Các bác sĩ đăng kí tham gia cuộc thi đều gật đầu, ý bảo tất cả các bệnh nhân được hẹn trước không còn vấn đề gì, có người cười bảo: “Nào có ai phản đối, toàn bộ chi phí cho buổi điều trị hôm nay được giảm 5%, ai cũng bảo giá mà ngày nào cũng tổ chức thi thì tốt quá!” Khiến mọi người cười vang.

Du Thiên Dã lại hỏi: “Có hẹn nhiều bệnh nhân không? Hôm nay có khả năng còn có thêm một nữ bác sĩ cùng tham gia thi với mọi người.”

Vẫn là Vương Hâm phản ứng nhanh: “Hẹn với cái cô Trần Lăng đó rồi à? Thực ra em cũng có cái răng cần điều trị, nếu không đủ bệnh nhân thì em xin làm bệnh nhân của cô ấy.”

Những đồng nghiệp khác đều chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, chẳng ai biết người tên Trần Lăng này là thần thánh phương nào. Du Thiên Dã lạnh lùng nói: “Được thôi, nếu cậu muốn bỏ qua cuộc thi hôm nay của mình thì có thể đóng vai bệnh nhân.”

Vương Hâm lập tức ngậm miệng, nhưng vẫn chẳng quên lẩm bẩm: “Các anh cứ coi lời vừa nãy của em là cách thức hóa đi. Coi như em chưa nói gì cả.”

Hầu hết các bác sĩ tham gia cuộc thi hôm nay đều còn rất trẻ, tất cả họ đều chủ động đăng ký tham gia bởi số giải thưởng phong phú mà nha khoa Hạo Khang hứa sẽ trao, giải nhất là một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, cái Vương Hâm muốn chính là giải thưởng này nên cậu ta mới đăng ký tham gia. Suy nghĩ của các bác sĩ từng trải khác thì không như vậy, họ chỉ mỉm cười đứng bên cạnh bàng quan quan sát, chờ xem kịch hay.

Du Thiên Dã nhíu mày nhìn Vương Hâm, nghĩ bụng: Một lúc nào đó mình nhất định phải cắt lười tên này! Anh lập tức xua tay tuyên bố tan họp rồi tính toán xem thế này có thể tranh thủ hẹn thêm một ca bệnh nữa không?

Trạng thái tâm lý của Trần Lăng ngày hôm nay hoàn toàn không giống hôm qua. Hôm qua, cơ bản cô không quan tâm gì đến nha khoa Hạo Khang. Từ sau khi nhận ra Vu Bác Văn cũng mong đợi mình được tuyển vào Hạo Khang cô liền cảm thấy có phần không cam lòng, không tình nguyện, tuy nhiên, hôm nay hoàn toàn là do cú đả kích quá mạnh hôm qua, cô nghĩ họ chẳng có gì đặc biệt hơn người, sự kiêu ngạo coi thường người khác đánh thẳng vào tâm lý không muốn chịu thua của Trần Lăng. Vì vậy cô chuẩn bị cho mình một tư thái như sắp lâm trận, ngồi ở nhà chờ đợi suốt buổi sáng, cô bèn thu dọn mấy cuốn tạp chí y học nha khoa nước ngoài mang từ Hong Kong về, ví dụ như “Dental Town”, “Team Work” đều mang ra xem một vài lượt, tự tìm cảm giác cho mình. Xem xong bèn nằm duỗi thẳng người trên giường chợp mắt, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo lạ. Trần Lăng nghĩ, hai năm học hành ở Hong Kong, tuy thỉnh thoảng cũng làm việc giúp thầy giáo hướng dẫn, làm chút việc vặt kiếm tiền tiêu nhưng suy cho cùng thì cơ hội ra tay vẫn ít hơn hồi còn ở Đại Lục, bởi vậy mới có chút cảm giác bất an, chỉ còn cách ra sức nhớ lại những điểm quan trọng và những việc cần chú ý trong các thao tác trước kia đã được trải nghiệm. Đầu óc ồn ào như có tiếng mở sách sột soạt, càng giờ về cuối sách càng thấy lòng bình an, tĩnh lặng. Xem ra có một những thứ một khi đã khắc sâu vào trí óc thì bất luận làm thế nào cũng không thể nào quên được.

Trần Lăng nghe theo lời căn dặn của Diệp Thần, đến khu điều trị tổng hợp của nha khoa Hạo Khang sớm hơn nửa tiếng so với giờ quy định, vừa bước vào phía trong cánh cửa, Monica ở quầy lễ tân đã trông thấy liền đứng dậy mỉm cười: “Là bác sĩ Trần Lăng phải không? Xin ngồi ghế sofa đợi một lát, em lập tức đi thông báo cho chủ nhiệm Du rằng chị đã tới.”

Trần Lăng không khỏi báai phục khả năng “gặp một lần là nhớ mãi” của cô gái trực lễ tân của nha khoa Hạo Khang. Hôm qua cô chỉ tới một lần vậy mà hôm nay đã có thể gọi cả tên họ. Cô gật nhẹ đầu, tự tìm một ghế trống trong đại sảnh khu điều trị tổng hợp ngồi xuống, không kiềm chế được ánh mắt nhìn ngó bốn xung quanh. Hôm qua quá vội vàng nên không có thời gian ngắm nghía kỹ lưỡng, giờ mới để ý tới khu khám bệnh rộng rãi và sạch sẽ, ghế sofa mềm mại màu xanh da trời, trong góc có giá bày nhiều loại báo và tạp chí số mới nhất, còn cung cấp cả máy tính có thể lên mạng, sàn gỗ nguyên chất nâu đậm, ấm áp, ánh đèn tỏa ra từ nhiều phía khiến người ta cảm thấy thân thiện và ấm cúng.

Monica cúp điện thoại rồi bước tới máy uống nước bung một cốc nước ra, tiến tới đứng trước mặt Trần Lăng: “Bác sĩ Trần à, ngại quá, chủ nhiệm Du vẫn đang họp nên phải chờ thêm một lát nữa, chị uống nước trước nhé?”

Trần Lăng vội vàng đứng dậy đón lấy cốc nước: “Không sao, không sao đâu. Là do tôi đến sớm quá!”

Chờ Monica rời đi, Trần Lăng lại ngồi xuống ghế, uống từng ngụm nước nhỏ, cô không nhìn quanh bốn phía nữa mà cố gắng hít thật sâu để bản thân bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy bản thân thật nực cười... Hôm qua thì chỉ sợ chạy trốn không kịp, vội vàng vàng trở về nhà, vậy mà hôm nay lại chủ động làm trận, mạo danh xưng hào hán!

Trong tòa nhà cao hai mươi tầng này, trong khu vực hành chính của nha khoa Hạo Khang còn có một phòng hội nghị lớn có sức chứa gần một trăm người. Trong phòng hiện giờ là phần lớn các bác sĩ và y tá của sáu phòng khám ở Bắc Kinh. Bởi, chỉ một lát nữa, ngoài các vị chủ nhiệm được phân đến giám sát các phòng thí nghiệm và nhóm các bác sĩ đăng ký dự thi thì tất cả mọi người còn lại đều có thể ngồi trong phòng xem tình hình cụ thể của cuộc thi qua màn hình lớn và camera. Lúc này, Du Thiên Dã đang thảo luận với các vị chủ nhiệm khác, tiến hành phân công công việc. Còn Vương Hàm thì dẫn đầu nhóm các bác sĩ trẻ tùm nập tụ tập một góc, thảo luận về một số vấn đề, ví dụ loại hình thực hành mà mỗi người dự định triển khai, ví dụ than thở rằng cảm giác bây giờ hơi lộn xộn quá, nếu không thể hiện tốt thì sẽ cảm thấy mất mặt vì có nhiều người theo dõi...

Cuối cùng, mười phút trước khi cuộc thi chính thức bắt đầu, Du Thiên Dã gọi y tá trưởng Từ Hoa Linh cùng xuống lầu, dẫn Trần Lăng vào phòng thay quần áo mặc áo blouse trắng. Sau khi mặc xong, Trần Lăng được Từ Hoa Linh dẫn đến một phòng điều trị để cô làm quen trước với hoàn cảnh rồi Từ Hoa Linh tóm tắt một cách cơ bản nhất những phương pháp trị liệu thường được nha khoa Hạo Khang tiến hành.

Phòng điều trị của nha khoa Hạo Khang được xây dựng theo hình thức khép kín toàn bộ, mỗi phòng là một không gian riêng biệt, chỉ cần đóng cửa lại sẽ là không gian của riêng mình, không giống trong bệnh viện, giữa các ghế nha khoa chỉ là một bức màn ngăn cách mỏng tang, vì vậy có thể nghe thấy rõ động tĩnh ở các ghế bên cạnh. Năm đó, làm bác sĩ trong bệnh viện, Trần Lăng bị quấy nhiễu liên tục, vốn đang giảng giải cho bệnh nhân về tình hình của họ qua phim X-quang thì bên tai truyền đến từng cơn kêu đau thảm thiết của bệnh nhân nằm trên ghế nha khoa bên cạnh. Kết quả, bệnh nhân nghe xong mặt mày xám ngoét, chỉ hận không thể bỏ trốn và biến mất ngay lập tức.

Trần Lăng lắng nghe Từ Hoa Linh nhiệt tình giới thiệu dụng cụ và tài liệu với mình, cảm giác trong lòng cô tăng lên một chút. Nếu chỉ nhìn từ góc độ của dụng cụ và tài liệu thì thật sự nha khoa Hạo Khang không có ma lực “sửa xấu thành tốt” như trong truyền thuyết. Tuy có thể nói tất cả mọi thứ trước mắt cô lúc này đều theo tiêu chuẩn cao nhất nhưng toàn bộ chỉ là dụng cụ thường thấy, không có vũ khí bí mật gì.

Từ Hoa Linh nhắc một chiếc lọ nhỏ lên, giới thiệu với Trần Lăng: “Đây là băng thuốc tê. Loại này tiêu hao rất nhanh. Vì em phải dùng tới nó nên trước tiên chị sẽ kiểm tra xem bên trong còn thuốc không?” Trần Lăng nhất thời thấy ngạc nhiên, miệng cô thốt lên rằng: “Ồ đây dùng biểu thuốc tê nhiều như vậy sao?” Trong nha khoa cơ hội dùng biểu thuốc tê rất hiếm, chỉ trừ trường hợp nhổ răng sữa hoặc lấy mũ sung tẩy nông bên ngoài, còn lại những thời điểm khác, nó không phát huy nhiều công dụng.

Từ Hoa Linh cũng ngạc nhiên mở to mắt nhìn Trần Lăng: “Bôi một chút thuốc tê trước khi tiêm hoặc chích kim thì đến lúc chọc đầu kim vào sẽ không cảm thấy quá đau!”

Trần Lăng ồ một tiếng, nghĩ bụng: Quả nhiên những tiểu tiết này rất được chú trọng ở nha khoa Hạo Khang, thảo nào người bệnh thấy thân thiện là phải! Thái độ của Từ Hoa Linh không còn tha thiết như trước nữa, chị thầm nghĩ: lẽ nào cô gái nhỏ này chỉ là “bạc trên đầu giáo”? Vì thế, chị giới thiệu những điều còn lại với Trần Lăng một cách qua loa, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Lát nữa khi người bệnh tới, chị sẽ làm trợ lý điều trị của em!”

Dĩ nhiên Trần Lăng hiểu ý nghĩa của điều này, cô nhìn Từ Hoa Linh với ánh mắt cảm kích và khẽ nói tiếng cảm ơn. Nhưng Từ Hoa Linh chỉ lãnh đạm cười: “Quy tắc của bọn chị là, y tá dày dặn kinh nghiệm sẽ phối hợp với bác sĩ mới.”

Đúng lúc đó, Du Thiên Dã xuất hiện trước cửa, gõ nhẹ cửa phòng ý thông báo về sự tồn tại của mình với hai người trong phòng. Trái tim Trần Lăng đập mạnh một nhịp, cô quay người rồi vội vàng lên tiếng: “Chủ nhiệm Du, anh tới rồi ạ!”

Trên nét mặt Du Thiên Dã không trông ra biểu cảm gì: “Bác sĩ Trần, như vậy cô sẽ tiến hành điều trị ngay trong phòng này. Người bệnh cũng được giao hẹn xong xuôi rồi, có lẽ chỉ là một ca bệnh tương đối đơn giản mà thôi. Có vấn đề gì cô có thể hỏi tôi hoặc hỏi y tá trưởng Từ cũng được.”

Trần Lăng trịnh trọng gật đầu, vừa ngước lên liền bắt gặp một thứ màu đen được lắp trên góc trần nhà bên phải, thuận miệng hỏi: “Đó là gì vậy, thưa chủ nhiệm Du?”

Du Thiên Dã liếc qua, đáp: “Là camera!”

Trần Lăng á một tiếng, khóe môi Du Thiên Dã hơi cong lên tạo thành nụ cười, nhưng chất giọng lạnh lẽo như băng tuyết: “Làm vậy thì toàn bộ quá trình tiến hành đều sẽ được ghi lại. Chúng tôi đã thông báo điều này với bệnh nhân rồi. Sao, cô có vấn đề gì không?”

Tuy trong lòng thấy khó chịu nhưng ngoài miệng Trần Lăng bảo: “Không có vấn đề gì!”

Du Thiên Dã ừm một tiếng, anh không nói gì nữa mà quay người đi mất, để lại Trần Lăng và camera trong phòng. Bỗng nhiên cô cảm thấy không khí hơi loãng, có chút khó thở.

Từ Hoa Linh thấy vẻ ngẩn ngơ của Trần Lăng vẫn cảm thấy có chút không đành lòng: “Đừng căng thẳng quá, chiếc camera này được lắp khá xa,

nhìn không rõ lắm đâu.”

Lúc này Trần Lăng mới định thần lại, bèn nở nụ cười cảm kích với Từ Hoa Linh. Nét mặt Từ Hoa Linh vẫn bình thản như thế, bất giác chị cũng thăm đồ mò hôi thay Trần Lăng, một cô gái nhỏ dễ bị hoảng sợ thế này liệu có làm được không?

Trần Lăng tự cổ vũ mình, nghĩ thầm: “Minh có thể làm được!”

Chẳng bao lâu sau, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Trong phòng hội nghị trên tầng, rất nhiều các bác sĩ nhàn rỗi đang tụ tập với nhau, vừa xem truyền hình trực tiếp qua màn hình lớn vừa thì thầm nhỏ to. Bao Huân chuẩn ra khỏi văn phòng, cũng chui vào đám đông góp vui.

Anh ngồi ở hàng ghế cuối cùng, chăm chú nghiên cứu tám hình vuông nhỏ trên màn hình lớn đến nửa ngày trời, cuối cùng đành bỏ qua, chọc nhẹ vào người một đồng nghiệp tên Liễu Gia Từ ngồi sát cạnh: “Gia Từ, đây gồm những ai vậy? Em nhìn không rõ lắm.”

Liễu Gia Từ chỉ hơn Bao Huân mấy tuổi, bằng tầm tuổi Du Thiên Dã, anh ta cũng là phó chủ nhiệm của khu điều trị tổng hợp tầng dưới, hỏi: “Thế cậu muốn nhìn ai?”

Bao Huân giả bộ ngẫm nghĩ: “Chẳng phải hôm nay cái người mới đến phỏng vấn cũng tham gia sao?”

Liễu Gia Từ chỉ tay: “Chắc là người ở góc bên phải kia, cậu xem, đến giờ vẫn chưa thấy bắt đầu, vẫn trò chuyện với bệnh nhân mãi. Hê hê, lão Đặng là giám khảo phòng này, chắc là cũng đảm nhiệm vai trò đánh giá và nhận xét luôn.” Thực ra lão Đặng chỉ là cách gọi tắt, tên đầy đủ là Đặng Vĩ, là lãnh đạo trực tiếp của Liễu Gia Từ, chủ nhiệm khu điều trị tổng hợp.

Bao Huân nhìn rất chăm chú. Không sai, rõ ràng Trần Lăng vẫn đang trò chuyện với bệnh nhân. Nhìn sang hình vuông của những người khác, các bác sĩ đều đã bắt tay vào tiến hành điều trị, thậm chí có người đã xong. Bao Huân chui vào hình vuông nhỏ có hình một người mở cửa phòng đi ra ngoài, hỏi: “Đây là ai vậy? Xong nhanh thế sao?”

Liễu Gia Từ vừa nhìn liền bật cười: “Còn có thể là ai nữa? Đúng là tên Vương Hâm nhanh tay nhanh mắt thật. Cậu nói xem, nó làm ở trung tâm trồng răng bao lâu nay, còn chạy đến đây ồn ào hứa theo mọi người làm gì nhỉ?”

Bao Huân cười mắng: “Thằng ranh này còn có lý do nào ngoài giải thưởng?” Bỗng nhớ ra điều gì, lại hỏi tiếp: “Em nhớ nửa năm trước, các anh thi thi liệu ổng rề rang[1], lần này thì sao? Đề bài là gì?”

[1] Là phương pháp lấy toàn bộ phần dây thần kinh, mạch máu và phần hư hại trong răng ra ngoài rồi bịt lỗ hổng lại, thường dùng để chữa bệnh Áp-xe răng.

Tầm mắt Liễu Gia Từ vẫn chưa rời khỏi màn hình: “Lần này đơn giản hơn, là trám răng[2]!”

[2] Trám răng hay hàn răng có thể hiểu một cách đơn giản là dùng vật liệu đặc biệt để khôi phục lại hình dáng và chức năng của răng.

Bao Huân cũng gật gù theo: “Đúng là đơn giản thật, ai bị đui mù mà ra đề bài dễ thế?” Ngay lập tức ánh mắt anh bị cuốn theo vị trí của Trần Lăng, hình như cô đã hoàn thành giai đoạn trò chuyện với bệnh nhân, cuối cùng cũng bắt tay vào công việc điều trị. Có điều, kỳ lạ là Từ Hoa Linh lại mở cửa phòng, biến mất một chốc lát rồi cầm thứ gì đó vào trong đưa cho Trần Lăng.

Dần dần, những bác sĩ trong các phòng khác lần lượt hoàn thành công việc, chỉ còn mình Trần Lăng. Bao Huân nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường rồi chọc nhẹ vào Liễu Gia Từ: “Cô ta có phải bác sĩ giang hồ không? Sao làm nửa ngày rồi mà vẫn chưa xong? Em thấy trình độ quá kém coi!”

Liễu Gia Từ lắc đầu: “Cũng không hẳn như vậy. Không thể chắc chắn người làm nhanh là tốt, cũng không chắc người làm chậm là kém coi. Khi tất cả họ hoàn thành xong công việc, sẽ có hình ảnh hàm răng sau điều trị được chiếu lên cho chúng ta xem. Vả lại, bệnh nhân, y tá và chủ nhiệm giám thị phòng thi đều phải điền vào một bảng đánh giá, khi đó mới có thể kết luận.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cuộc Thi 2

Bao Huân hoàn toàn không biết kẻ “đui mù” trong lời anh vừa nói – người quyết định “trám răng” là đề bài của cuộc thi lần này chính là bố đẻ Bao

Hoài Đức của mình. Tuy ông Bao Hoài Đức không phải nha sĩ chuyên nghiệp nhưng công tác ở nơi này đã lâu nên ông cũng rất tâm đắc. Nha khoa Hạo Khang không chỉ đơn giản là một phòng khám nha khoa có nhiều chi nhánh mà nó là công ty, nó có văn hóa, tinh thần của riêng nó. Ông Bao Hoài Đức lấy được tấm bằng MBA kia, hiển nhiên sẽ cho rằng phải dùng văn hóa và tinh thần đó để củng cố thêm sức mạnh đoàn kết của tất cả mọi nhân viên. Vậy, văn hóa và tinh thần ấy phải được truyền thụ bằng cách nào? Phải nhờ bản thân ông suy tính kỹ càng, cân nhắc trước sau cẩn thận sau đó truyền lại cho các chủ nhiệm phòng khám, chủ nhiệm phòng khám lại truyền xuống nhân viên của mình. Một hôm, trong cuộc họp của các nhân viên cấp cao, bỗng nhiên ông nghĩ rằng ngày nay, nhân tài và kỹ thuật mới đang ào ào kéo tới, tuy nhiên có một vài thứ là nền móng căn bản thì vẫn phải bảo tồn, không thể thay thế hoàn toàn. Vì thế ông mới nghĩ ra đề tài này cho cuộc thi năm nay để quán triệt tư tưởng chủ đạo của ông trong giai đoạn hiện nay.

Trần Lăng là bác sĩ cuối cùng rời khỏi phòng điều trị cũng là hiện trường của cuộc thi, bệnh nhân của cô – một phụ nhân trẻ tuổi đã được Từ Hoa Linh dẫn đến phòng bên cạnh điền vào bảng đánh giá và nhận quà lưu niệm. Monica bước tới: “Bác sĩ Trần, mời chị lên tầng hai mươi, trên tầng đó có một phòng hội nghị lớn, màn nhận xét sắp sửa diễn ra tại đó.”

Trần Lăng ồ một tiếng rồi mỉm cười cảm ơn đối phương sau đó ngoan ngoãn nghe theo lời chỉ dẫn tiến vào một buồng thang máy. Vừa ra khỏi cửa thang máy trên tầng hai mươi cô gặp ngay Đặng Vĩ – người vừa làm giám thị phòng thi của cô đang định bước vào trong thang máy. Đặng Vĩ nở nụ cười với Trần Lăng: “Bác sĩ Trần làm tốt lắm!”

Trần Lăng nghe vậy dĩ nhiên thấy vui lòng: “Chủ nhiệm Đặng, anh không tham gia màn nhận xét sao? Anh vội đi đâu thế?”

Đặng Vĩ chỉ điện thoại trong tay mình: “Tôi hết cách rồi, một bệnh nhân cũ đột nhiên tới tìm, kêu đau răng chết đi được, tôi phải đi xử lý một lát!”

Sau khi chào tạm biệt Đặng Vĩ, Trần Lăng nhanh chóng tìm được phòng hội nghị vô cùng rộng rãi kia, bằng ánh mắt thăm dò cô thấy có rất nhiều người ngồi bên trong, thậm chí là đông đúc. Ngay tức khắc, Du Thiên Dã đứng trên bàn chủ tịch đã phát hiện thấy cô, bèn gọi to: “Bác sĩ Trần, vào trong này ngồi đi!”

Trần Lăng ngoan ngoãn đi vào trong, đang định ngồi xuống hàng ghế phía sau thì nghe thấy Du Thiên Dã nói: “Bên trên vẫn còn ghế trống, đừng ngồi phía sau!” Cô đành phải ngồi vào một chỗ trống ở hàng ghế thứ ba và hoàn toàn không trông thấy Bao Huân đang cúi gằm mặt ngồi ở hàng cuối cùng.

Liễu Gia Từ huyếch nhẹ Bao Huân đang ngồi bên cạnh chơi trò chơi trên di động: “Kia có phải cô gái đến chỗ chúng ta phỏng vấn không? Thoạt nhìn xinh ra phết!”

Bao Huân chẳng buồn ngẩng đầu, ngón tay vẫn nhấn bàn phím liên hồi: “Đạo này anh đói khát quá à? Thấy lợn mẹ lại tưởng gặp tiên nữ?”

Liễu Gia Từ đá Bao Huân một cú: “Cậu mới đói khát ấy, ít nhất tôi còn có bà xã, cậu mới cô đơn một thân một mình.”

Cuối cùng Bao Huân cũng ngừng chơi game, anh ngước lên, nghiêm trang nói: “Anh đừng có mà coi thường em như vậy, ngoài kia không biết có bao nhiêu người muốn hẹn hò cùng em, ngày nào cũng phải đi hẹn hò thậm chí còn không xếp được lịch ấy chứ!”

Liễu Gia Từ cười nắc nẻ: “Tôi phát hiện ra cậu chẳng khác gì Vương Hâm, đúng là ‘miệng đầy khói tàu hỏa’[1]!”

[1] Ý là ba hoa, khoác lác.

Bao Huân ôi một tiếng: “Anh xem, em nói thật anh lại không thèm tin!”

Bất chợt, giọng nói của Du Thiên Dã từ phía trên bay tới: “Mấy người ngồi cuối muốn nói chuyện thì mời ra ngoài nói!”

Bao Huân lập tức ngồi thẳng người, thân nhiên đón nhận ánh mắt chú ý của những hàng ghế phía trên, anh còn huyếch nhẹ Liễu Gia Từ một cái: “Hê, nôi anh đấy!”

Liễu Gia Từ gật đến giữa mồm ngứa miệng nhưng khóc không ra nước mắt. Trần Lăng cũng ngoái lại giống mọi người, chỉ thấy vô số các khuôn mặt xa lạ, nhất thời thấy tay chân lạnh ngắt liền lập tức quay đầu lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Trần Lăng đang bắt bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh hơn nữa nhưng ngồi giữa một đám người xa lạ, hơn nữa lại còn bị người ta sấm soi, thật sự căng thẳng đến nỗi chân tay run lẩy bẩy.

Lúc này, trên màn hình đã hiện lên tám tấm ảnh chụp hàm răng sau điều trị. Mỗi hàm răng sau trị liệu đều được chụp theo nhiều góc độ khác nhau, nhìn từ xa thì mỗi chiếc răng đều vẹn toàn, tự nhiên, không dễ thấy dấu vết vừa được chỉnh sửa, rõ ràng, những bác sĩ dám đăng ký dự thi đều là người có tài. Du Thiên Dã phát cho mỗi người một phiếu bình chọn hàm răng được điều trị tốt nhất theo số thứ tự trên màn hình rồi chuyển phiếu bình chọn đến cho Diệp Thần.

Chẳng bao lâu sau, đã có kết quả thống kê bình chọn.

Độ hài lòng của bệnh nhân: tám người đều được đánh giá xuất sắc.

Đánh giá của y tá phối hợp cùng: tám người cũng được loại xuất sắc.

Đánh giá của các chủ nhiệm giám thị phòng thi: Trần Lăng và Vương Hâm loại xuất sắc, các đồng nghiệp còn lại loại tốt.

Kết quả đánh giá điểm số của toàn thể các bác sĩ qua ảnh chụp hàm răng sau khi thống kê, đạt điểm cao nhất là hàm răng số 4, cao thứ hai là số 7.

Trần Lăng sượng ron, dĩ nhiên cô nhận ra hàm răng mình điều trị mang số 4. Số 7 là “kiệt tác” của Vương Hâm, cậu buồn rầu ra sức ngắm nghía hình ảnh số 4, thì thào: “Số 4 là ai thể nhỉ?”

Diệp Thần ho nhẹ một tiếng khiến cả hội trường yên tĩnh lại. Cầm danh sách trong tay, Diệp Thần công bố kết quả tổng hợp sau khi thống kê đồng thời còn đặc biệt chỉ rõ hàm răng số 4 là do Trần Lăng thực hiện, kết quả cuối cùng, người đạt điểm cao nhất cũng là Trần Lăng. Mọi người tròn mắt nhìn nhau, thậm chí có người còn xì xào: “Trần Lăng là ai vậy? Đã làm được bao lâu rồi?” Bao Huân ngồi hàng ghế cuối cùng phần nộ ra mặt, giờ chân đá Liễu Gia Từ một cái: “Các anh chọn người như thế nào đi thi vậy? Sao còn không bằng một con ranh lừa đảo chứ?”

Ngồi ở hàng ghế thứ năm, Vương Hâm cũng không tự chủ nhìn Trần Lăng thêm lần nữa. Chao ôi, thói đời bây giờ thật đáng sợ, ai cũng trâu bò cả, cô bé này không chỉ có bề ngoài mà còn có cả năng lực nữa.

Du Thiên Dã – người vẫn ngồi trên bàn chủ tịch suốt từ nãy đến giờ đột nhiên cất lời: “Khoan đã, tôi còn một vấn đề nữa.”

Mọi người lặng im như tờ. Du Thiên Dã cầm bệnh án trong tay, nói về phía Trần Lăng: “Bác sĩ Trần, ảnh chụp X-quang của cô đâu?”

Trần Lăng sững người một lát mới nhận ra anh đang gọi mình, cô bèn đứng dậy, bảo: “Tôi không chụp.” Trong khoảnh khắc đó, phía sau lại vang lên một loạt những tiếng ồn ào, xôn xao lớn nhỏ. Trần Lăng cảm giác như tất cả ánh mắt đều phóng tới người mình, toàn thân nóng bừng đến muốn điên lên.

Du Thiên Dã bình thân khép bệnh án lại: “Xin lỗi, vậy thì hạng nhất không thể trao cho cô được. Hơn nữa, một cách chính xác hơn, tôi bỏ một phiếu bác bỏ kết quả, như vậy cuộc thi lần này của cô sẽ không được tính thành tích!”

Mặt Trần Lăng thoáng chốc đỏ bừng, cô luôn miệng muốn giải thích: “Chủ nhiệm Du, tôi...”

Còn chưa nói hết đã bị Du Thiên Dã chặn lại: “Không cần phải giải thích, đây là thứ cơ bản nhất để phán đoán tình trạng bệnh tật của bệnh nhân, nếu như ngay cả điều đơn giản như vậy cũng không thể tuân thủ thì dù khả năng có giỏi đến đâu đi nữa, lý luận có hay đến đâu đi nữa, cô vẫn chỉ có thể trở thành một người thợ thủ công chứ không phải một bác sĩ. Hoàn toàn vô dụng!!!”

Sắc mặt Trần Lăng từ đỏ chuyển xanh, từ xanh chuyển trắng, từng luồng khí lạnh dâng lên từ tận đáy lòng. Nếu đối phương đã có thành kiến với mình ngay từ ban đầu thì tiếp tục ở lại đây còn có ý nghĩa gì? Trần Lăng hít sâu một hơi, chỉ từ tốn nói mấy chữ: “Chủ nhiệm Du, anh thật sự không nghe lời giải thích của tôi sao?”

Nét mặt Du Thiên Dã vẫn lạnh lùng: “Đối với y học không có nhiều lời giải thích như vậy. Lẽ nào, đến khi cô điều trị xong hàm răng cho người ta, tuy nó hoàn mỹ không chút khuyết điểm nhưng bệnh nhân lại đau đến muốn chết, cô mới giải thích với người ta, nói xin lỗi, tôi quên không chụp X-quang nên không để ý đến vấn đề của dây thần kinh?”

Ngồi phía sau, lúc này Bao Huân vô cùng sượng ron, đây mới là cục diện anh muốn thấy!

Liễu Gia Từ ở bên cạnh thì lắc đầu: “Không phải, lão Đặng coi thi phòng này mà, một người khó tính, hay soi mói như lão ấy cũng đánh giá loại xuất sắc thì chắc việc không chụp X-quang cũng có nguyên nhân riêng!”

Trần Lăng cảm thấy tâm trạng mình gần đến cảnh giới vỡ tan rồi, không thể nói rõ đó là phần nộ hay ảm ức, cô nói từ kẽ răng: “Tổng giám sát Du, lòng dạ anh quá hẹp hòi, hóa ra đây chính là tố chất nhân viên của nha khoa Hạo Khang mà anh muốn cho tôi thấy. Xin lỗi, tôi không thể không nói rằng tôi vô cùng, vô cùng hối hận khi tới phỏng vấn ở nha khoa Hạo Khang!!!” Nói xong đứng dậy bỏ đi.

Trong tiếng hít một hơi khí lạnh của mọi người, cô bước ra đến cửa thì vừa vặn gặp đúng Từ Hoa Linh đang định đi vào. Thấy cô, Từ Hoa Linh mỉm cười: “Bác sĩ Trần, bệnh nhân kia đến giờ vẫn chưa chịu đi, chị ta nói vẫn chưa chính miệng chào tạm biệt em, nên nhất định phải gặp và nói tiếng cảm ơn em. Còn bảo lần sau muốn hẹn em, hỏi em khi nào thì thuận tiện?”

Trần Lăng lúng túng mấp máy môi, miễn cưỡng nở nụ cười cho có, nói khê: “Em phải đi rồi. Thay em cảm ơn chị ấy nhé, sau này em không thể tiếp tục trị liệu cho chị ấy!”

Lúc này Đặng Vĩ cũng bước ra khỏi buồng thang máy đi từ tầng dưới lên, vừa tới cửa phòng hội nghị đã cảm thấy cục diện trước mắt rất không bình thường, bèn ngạc nhiên hỏi hai người đứng ngoài cửa: “Xảy ra chuyện gì vậy? Kết quả bình chọn thế nào? Bác sĩ Trần thể hiện rất tốt, chắc là được xếp hạng cao chứ?”

Trần Lăng gượng cười nói: “Cái gì mà rất tốt, thành tích của tôi bị bác bỏ rồi.”

Đặng Vĩ sững sờ: “Xảy ra chuyện gì? Để tôi đi hỏi xem?”

Đi được hai bước, Đặng Vi đón được ánh mắt của Du Thiên Dã, trực tiếp lên tiếng hỏi trước mặt tất cả mọi người: “Chủ nhiệm Du sao lại hủy bỏ thành tích của Trần Lăng?” Thực ra ba người vừa nói không quá to nhưng thế là đủ để đa số mọi người trong phòng nghe rõ. Du Thiên Dã đứng trên bàn chủ tịch, bình thản trả lời: “Chỉ có một nguyên nhân đó là cô ấy không chụp X-quang cho bệnh nhân.”

Về mặt Đặng Vi rất khác thường: “Chỉ thế thôi sao?” rồi anh ngoái lại nhìn Trần Lăng vẫn đang cau có đứng ngoài cửa: “Cô không giải thích một chút với anh ấy sao?”

Trần Lăng nghĩ nhất định lúc trước đầu mình bị lừa đã trúng nên mới đọc những bài viết, luận văn của Du Thiên Dã và bắt đầu sùng bái kẻ biến thái tâm lý vụn vặt, lòng dạ hẹp hòi, đen tối, cực đoan trước mặt lúc này, thậm chí còn muốn làm đồng nghiệp của gã. Trần Lăng càng nghĩ càng thấy gã đáng ghét, vì vậy, cô dùng ánh mắt gần như để nhìn kẻ thù để nhìn Du Thiên Dã: “Muốn giải thích nhưng cơ bản tổng giám sát Du không chịu nghe!”

Du Thiên Dã cũng cau có: “Tôi đã nói rồi. Không một nguyên nhân nào có thể nguy hiểm được cho trường hợp này!”

Đặng Vi thở dài: “Lão Du, sao anh ngang bướng thế? Sao anh không nghĩ rằng bệnh nhân đó mới mang thai chưa bao lâu?”

Cả hội trường ai ai cũng hít một luồng khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cuộc Thi 3

Sắc mặt Du Thiên Dã thay đổi ngay tức thì, anh mở to mắt nhìn Đặng Vi: “Thật sao?”

Đặng Vi gật đầu: “Lão Du, tôi lừa anh làm gì?” Suy nghĩ một lát bèn tiến tới gần Du Thiên Dã, khẽ nói: “Chúng ta không thể người ngoài kháo nhau rằng nha khoa Hạo Khang chúng ta bắt nạt cô bạn nhỏ, phải không nào?”

Tâm trạng của Du Thiên Dã đã bình ổn lại một chút, anh không nhìn đám người đang xì xào to nhỏ bên dưới mà đánh mắt về phía Trần Lăng đứng ngoài cửa. Cô đang dùng ánh mắt khiêu khích nhìn anh, bất chợt Du Thiên Dã cười thầm trong lòng: “Thanh niên trẻ tuổi quả là thiếu kiên nhẫn!” Thoát cái, sắc mặt đã trở lại như bình thường chỉ sau một tiếng đằng hắng, vỗ nhẹ tay ý bảo mọi người giữ trật tự.

Lúc này, căn phòng mau chóng chuyển sang trạng thái lặng ngắt như tờ, im ắng đến nỗi nếu có cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng.

Du Thiên Dã bước về phía Trần Lăng, Diệp Thần bên cạnh lập tức hiểu ý anh bèn mau chóng kéo Trần Lăng đến đứng giữa bàn chủ tịch từ cửa sau. Mọi người nín thở chăm chú theo dõi, Trần Lăng khó hiểu nhìn khoảng cách giữa mình và Du Thiên Dã dần ngắn lại, lạnh lùng nghĩ: “Tên biến thái này lại định giờ trò gì đây?”

Không ngờ Du Thiên Dã lại chìa tay về phía Trần Lăng: “Tôi xin lỗi bác sĩ Trần, là do tôi chủ quan quá nên đã làm cô bị ám ức. Chúc mừng cô hoàn thành cuộc thi một cách thuận lợi, đạt được vị trí thứ nhất trong cuộc thi lần này!”

Trần Lăng hừ mũi một tiếng, nghĩ bụng: Đầu phải tôi chưa được giải nhất bao giờ! Nhưng ngại ánh nhìn chăm chú của nhiều người bên dưới, cô chần chờ một lát rồi mau chóng giơ tay ra nắm nhẹ tay anh, hoàn toàn chỉ là chạm vào rồi buông ngay, lạnh giọng nói một câu: “Thì sao chứ? Dù sao thì trình độ của tôi cũng chỉ xứng làm thợ thủ công thôi!”

Du Thiên Dã hí hửng nhìn cô, thầm nghĩ: Cô gái này cũng thật cứng đầu, đưa thang đến tận chân mà còn không thềm xuống. Anh đang định phản bác thì Diệp Thần kịp thời lên tiếng: “Bác sĩ Trần hôm nay bị ám ức một chút, chị thay mặt nha khoa Hạo Khang xin lỗi em. Có điều, người xưa không phải đã nói rồi sao? ‘Không đánh thì không quen’ mà.” Nói xong lại đưa mắt nhìn Du Thiên Dã: “Phải không, chủ nhiệm Du?”

Du Thiên Dã đón nhận ánh mắt Diệp Thần chuyển tới đành gật đầu bất đắc dĩ. Diệp Thần cười với Du Thiên Dã rồi bắt tay Trần Lăng: “Còn nữa, bác sĩ Trần, tôi mong có thể đại diện cho nha khoa Hạo Khang chào mừng em gia nhập vào đội ngũ của chúng tôi.”

Nếu câu chào mừng này được chính miệng Du Thiên Dã nói với mình, Trần Lăng sẽ cảm thấy có tám, chín mươi phần trăm là “sói chúc tết gà”, sẽ không thể thấy yên tâm nhưng giờ, người đứng đối diện cô là Diệp Thần lúc nào cũng khéo léo và ảm áp, Trần Lăng khó buông lời từ chối thẳng thừng chỉ thế thọt, phân vân nói: “Em cảm thấy có lẽ mình không phù hợp với nơi này.”

Diệp Thần là người rất thông thái, chỉ cần Trần Lăng chưa từ chối đến cùng thì tất cả vẫn còn cơ hội vấn hồi được. Chị véo nhẹ tay Trần Lăng, nhỏ

giọng bảo: “Lát nữa chị sẽ nói chuyện riêng với em!” rồi kéo Trần Lăng xuống dưới tìm ghế ngồi, ý bảo Du Thiên Dã tiếp tục tuyên bố kết quả cuộc thi và thành tích.

Lúc vừa đứng ở cửa chờ được “mình oan” Trần Lăng vẫn nghiến răng nghiến lợi nghĩ rằng một khi chân tướng được phơi bày rõ ràng mình nhất định phải vẫy vẫy tay áo bỏ đi ngay tức thì. Thế mà, không ngờ đến giờ mình vẫn chưa dám trở mặt, còn bị Diệp Thần nắm tay ngồi bên dưới nghe tiếp, bản thân cô cũng cảm thấy có chút không hiểu nổi mình.

Trong lúc Du Thiên Dã và Đặng Vĩ cùng công bố vị trí thứ nhất, thứ hai, thứ ba thì ngồi bên dưới, Bao Huân đã giận đến sôi sùng sục, chẳng buồn chơi trò chơi trên điện thoại nữa, cả giận nói: “Sao thế? Giằng qua giằng lại nửa ngày, cuối cùng lại trở thành có lỗi với cô ta?”

Liễu Gia Từ quả là hậu duệ của Gia Cát Lượng, anh ta nói: “Tôi sớm bảo nhất định có vấn đề rồi mà, cô Trần Lăng này tốt nghiệp trường nào vậy? Trẻ tuổi mà giỏi quá!”

“Mất mũi các người bị sao vậy? Giỏi gì mà giỏi?!” Con giận của Bao Huân vẫn chưa thuyên giảm.

Liễu Gia Từ cười ha ha: “Cậu có tin không? Nhất định lão Đặng sẽ coi trọng người này, nói không chừng còn kéo Trần Lăng về phòng khám của chúng tôi.”

Bao Huân giận đến no cả bụng, chẳng muốn xem tiếp bèn đứng phắt dậy, mở cửa sau đi ra ngoài.

Trở về văn phòng của mình, Bao Huân mở ngăn kéo bàn làm việc lấy một tờ hóa đơn sửa chữa với mức phí trên trời ra chơi đùa một lát, bỗng chốc mặt mày rạng rỡ, tưởng tượng đến cảnh tượng khi Trần Lăng biết mình cũng làm việc ở đây, rồi nét mặt cô khi tận mắt thấy tờ hóa đơn này, nhất định sẽ rất thú vị đây! Đang cười điên dại thì điện thoại di động đổ chuông, vừa thấy số gọi điện liền nhấn nút trả lời: “Người đẹp, tối nay mẹ đi đó hả? Biết rồi, con sẽ mang hoa đến cổ vũ mẹ[1]!!!”

[1] Thực ra Bao Huân không gọi mẹ mà chỉ gọi 你 nên không thể biết người ở đầu dây bên kia là ai.

Cuộc thi thực hành đầy tranh cãi này cuối cùng cũng khép lại. Vương Hâm theo mọi người ra khỏi phòng hội nghị liền bị Liễu Gia Từ vỗ vai khi còn đứng trên tấm thảm trải sàn ngoài hành lang: “Chúc mừng cậu, Vương Hâm, thể hiện tốt lắm!!!”

Vương Hâm cười bên lên: “Thôi mà, cô gái kia lợi hại hơn em nhiều!”

Liễu Gia Từ cười: “Sao hả? Lòng tự trọng bị tổn thương rồi à?”

Vương Hâm lắc đầu: “Không phải vậy, em chỉ thích chiếc máy chụp ảnh kia thôi. Thực ra em cũng biết cái cô tên Trần Lăng đó làm tốt, chưa bàn đến khả năng chống lại cường quyền siêu mạnh mà hình thức cũng không tệ...” Nói xong còn lăm lét chớp chớp mắt, cười gian xảo.

Liễu Gia Từ đập nhẹ lên đầu Vương Hâm: “Cậu đúng là đồ xấu xa!” Sau đó giả vờ vô tình hỏi: “Nhưng Vương Hâm à, Du lão đại của các cậu hôm nay bị sao vậy? Thoạt nhìn có vẻ rất hà khắc với cô bác sĩ Trần Lăng kia!”

Đang nói đùa thì ngay câu tiếp theo đã chuyển trạng thái rồi – Vương Hâm cảnh giác nghĩ bụng. Lại nữa, lại nữa, cậu bèn tỏ ra không biết gì: “Em không biết nữa, chuyện của lão đại chúng em ấy mà, anh ấy không thể nói cho tụi em biết, đúng không?”

Liễu Gia Từ lại vỗ mạnh lên đầu Vương Hâm cái nữa: “Chân chó, biến đi, mới hỏi một câu đã kêu không biết.”

Vương Hâm chẳng để tâm chỉ cười sung sướng rồi khề cát giọng hát.

Vừa kết thúc hội nghị, Từ Hoa Linh liền đưa Trần Lăng đến gặp người bệnh vừa nãy, Diệp Thần cũng bận đi tiếp khách nên trong phòng chỉ còn lại hai người là Du Thiên Dã và Đặng Vĩ. Thấy xung quanh không còn ai, cuối cùng Đặng Vĩ cũng lên tiếng hỏi: “Lão Du, có phải tôi không nên làm anh mất thể diện trước mặt mọi người không? Nhưng tôi không nói cũng không được, không khéo sau này lại khiến người ta nghĩ rằng Hạo Khang chúng ta chuyên bắt nạt người trẻ tuổi. Lão Du, anh đừng để bụng nhé?”

Du Thiên Dã mỉm cười: “Không đến mức đó đâu, giữa chúng ta cần gì phải khách sáo như vậy, ban nãy đúng là sơ suất của tôi. Thật sự tôi thấy hơi hiếu kỳ, rốt cuộc trong quá trình điều trị biểu hiện của Trần Lăng ra sao mà một người khó tính như anh cũng đánh giá xuất sắc?”

Đặng Vĩ trầm ngâm một lát: “Lúc đầu tôi cũng không coi trọng Trần Lăng lắm nhưng cô ấy vừa tiếp xúc với bệnh nhân, tôi liền cảm thấy khả năng hành sự của cô ấy còn khó đoán hơn nhiều so với những gì cô ấy biểu hiện ra bên ngoài. Bệnh nhân đó mới mang thai chưa lâu, dù theo triệu chứng bệnh tình thì chỉ cần trám răng, nhưng vì lý do đang trong thai kỳ nên nướu bị xuất huyết nặng. Trần Lăng dùng khá nhiều thời gian để tuyên truyền cách làm vệ sinh răng miệng, đồng thời dạy người đó phương pháp đánh răng và dùng chỉ nha khoa đúng cách. Vì có thai nên không thể chụp X-quang, cô ấy bèn bảo Từ Hoa Linh đi đo tủy răng làm tài liệu điều trị, chẩn đoán ban đầu của cô ấy là tủy răng vẫn còn sống. Tuy xét cả quá trình điều trị thì kéo dài nhưng thời gian thật sự điều trị thì rất ngắn, động tác mau chóng, dứt khoát. Vết hàn răng rất đẹp, động tác mài răng tốt, xử lý chu đáo các răng bên cạnh. Còn nữa, việc đánh bóng răng, thời gian cô ấy dùng để đánh bóng dài gấp đôi các bác sĩ bình thường khác, sau khi làm xong thậm chí không nhận ra sự khác biệt giữa răng được điều trị và không được điều trị. Nói thật nhé, lão Du à, trên những phương diện này, Trần Lăng đó quả thực tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc điều trị đấy.”

Du Thiên Dã lắng tai nghe, nghe xong anh chỉ đành gật đầu theo: “Nghe anh nói vậy thì quả thật tôi đã đổ oan cho cô ta rồi. Nhưng tôi cũng rất khó xử, thực ra không phải cô tình muốn soi mói đâu. Nữ bệnh nhân được cô ấy điều trị ban này, lúc mở bệnh án ra xem, tôi chợt nhớ ra người này đầu năm nay đã làm phẫu thuật trồng răng ở chỗ tôi, ba tháng trước đã làm xong đợt thứ hai rồi, cũng đã từng điều trị bọc mão răng[2], hỏi đó tôi còn chụp X-quang cho cô ấy để xem chiếc răng được trồng và tình trạng liên xương mả. Haiz, chính vì vậy tôi mới không ngờ rằng chỉ trong một nháy mắt cô ấy đã mang thai rồi.”

[2] Bọc mão răng (người miền Bắc thường gọi là chụp răng) là một lớp sứ bao bọc bên ngoài cùi răng thật, vừa khít với răng, có hình thể và màu sắc giống như chiếc răng thật. Nó giống như chiếc vỏ bảo vệ chất liệu bằng sứ hoàn toàn.

Đặng Vĩ nhìn anh: “Tôi thấy đây không phải tác phong bình thường của anh. Đúng rồi, tôi còn nghe nói anh yêu cầu miễn cho cô ấy các cuộc phỏng vấn còn lại, trực tiếp tham gia cuộc thi này, tôi cứ tưởng anh muốn kéo người ta về chỗ mình, không ngờ hôm nay lại xảy ra tình huống này.”

Du Thiên Dã thật sự có nỗi khổ không nói nên lời: “Tôi bị điên mới muốn kéo cô ta về chỗ mình. Trình độ khám chữa bệnh của Trần Lăng thì tạm ổn, ấn tượng của hai vị sếp tổng với cô ta cũng không tồi, lúc phỏng vấn tôi cũng thấy kiến thức căn bản của cô ta khá vững. Nhưng mà, thoát nhìn thì có vẻ khiêm tốn nhưng thực tế vô cùng kiêu ngạo, tôi ngẫm nghĩ hồi lâu mới quyết định cho cô ấy thi với các đồng nghiệp của chúng ta một lần để cô ta biết cái gì gọi là ‘thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân’[3].”

[3] Ý là ngoài người giỏi vẫn còn những người giỏi hơn nữa.

Đặng Vĩ phì cười: “Có điều người biết cái gì gọi là ‘thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân’ không phải cô ấy mà là chúng ta thì phải?”

Du Thiên Dã cười khổ sở: “Ừ. Là do trong lòng tôi có sẵn thành kiến với cô ta, ngay từ đầu đã không vô tư nên cuối cùng mới dễ dàng phạm phải một sai lầm hạ đẳng như thế, có lẽ giờ cô ta đắc chí lắm đây.”

Đặng Vĩ huyếch nhẹ anh: “Thôi mà, cần gì phải tức giận với một tiểu cô nương chứ? Nói thật nhé, phòng khám số một bên khu điều trị tổng hợp chỗ tôi đang thiếu người, có thể cho cô ấy đến làm ở chỗ tôi được không?”

Du Thiên Dã nhún vai: “Dĩ nhiên là được, anh mau chóng đưa người ta thôi. Cái cô Trần Lăng đó cứ lằng nhằng hỏi tôi tại sao trung tâm trồng răng không nhận nữ bác sĩ mãi thôi, thậm chí còn ở chỗ lão gia đâm tôi một nhát, anh nói xem, liệu tôi có thể không thấy phiền phức sao?”

Đặng Vĩ gật đầu: “Sao tôi thấy anh giận người ta dữ vậy? Thôi được rồi, dù sao thì cũng đã là đồng nghiệp, ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gấp, tuy năng lực của anh siêu phàm nhưng cũng không thể để cô bạn nhỏ chê cười chúng ta được, đúng không?”

Du Thiên Dã liếc nhìn Đặng Vĩ: “Anh lại cạnh khước tôi đấy phải không? Mau đưa người ta đi đi, biết đâu tôi lại đổi ý bây giờ.”

Đặng Vĩ vẫn cười vang. Chủ nhiệm Hoàng của phòng khám số bốn từ cửa đi vào, câu đầu tiên là: “Lão Du, anh hỏi cô Trần Lăng kia một chút xem có muốn đến phòng khám số bốn của chúng tôi không?”

Du Thiên Dã và Đặng Vĩ nhìn nhau, cuối cùng Đặng Vĩ lên tiếng trước: “Xin lỗi nhé, anh đến muộn mất rồi, lần sau phải nhanh chân lên nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thành Kiến 1

Trần Lăng về đến nhà đã là lúc nhà nhà lên đèn. Đầu tiên cô đi gặp bệnh nhân vẫn chờ để được chính miệng nói tiếng cảm ơn với mình, thậm chí còn trao đổi số điện thoại với nhau, sau đó được Diệp Thần kéo vào văn phòng dùng lời ngon ý ngọt làm công tác tư tưởng, ngoài tỏ ý áy náy chỉ còn đồng ý sẽ trả cho Trần Lăng mức lương và đãi ngộ hậu hĩnh hơn so với các nhân viên mới bình thường khác. Chủ nhiệm Đặng vừa giải oan cho cô cũng tìm đến, mời Trần Lăng gia nhập đội ngũ nhân viên dưới quyền anh ta. Sau một hồi bị oanh tạc tới tấp như vậy, đầu óc choáng váng thế nào mà cô đã gật đầu đồng ý.

Trên đường về nhà, Trần Lăng khó hiểu, tự hỏi bản thân: “Sao mình lại đồng ý nhỉ?” Thậm chí còn mơ mơ màng màng ký tên lên bản hợp đồng được Diệp Thần đưa cho. Bây giờ Trần Lăng không tài nào nhớ nổi rốt cuộc trong bản hợp đồng đó có những nội dung nào, chỉ nhớ Diệp Thần luôn mỉm cười nhìn mình, đôi môi đỏ thắm hết đóng lại mở. Trần Lăng sợ hãi bởi chính suy nghĩ của mình, ặc, mình đang nghĩ cái gì thế này? Mình đâu phải lesbian! Trần Lăng lập tức quăng hết những suy nghĩ kia ra khỏi đầu, cố gắng hồi tưởng lại nội dung của cuộc nói chuyện cuối cùng trong buổi chiều nay. Nhưng đến tận cửa nhà rồi mà đầu óc vẫn trống không, sau khi nhấn chuông cửa còn có tự trấn an mình: “Haiz, dù sao cũng là cậu Vu Bác Vãn muốn tống mình vào nha khoa Hạo Khang.”

Vừa nghĩ đến cái tên Vu Bác Văn thì ông cậu Vu Bác Văn lập tức xuất hiện sau cánh cửa, làm Trần Lăng shock toàn tập, lắp bắp hỏi: “Cậu... Cậu... Sao cậu lại ở đây?”

Vu Bác Văn cười: “Đây là nhà của chị gái cậu, tại sao cậu không thể ở đây?”

Trần Tụng đứng sau cũng ló cái đầu xanh đỏ tím vàng của mình đến trước cửa: “Sao giờ chị mới về? Cả nhà đã chờ chị lâu lắm rồi đó!”

Trần Lăng lại giật mình: “Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à? Giờ này không phải bình thường em vẫn ở ngoài đường sao?” Nói xong còn ngắm nghĩa mái tóc của Trần Lăng: “Em mang cái đầu này đi biểu diễn ở đâu thế?”

Trần Tụng rướn cổ, ra sức đưa mắt về phía gương tự ngắm bộ tóc giả của mình từ trên xuống dưới: “Cái này hử? Định dùng để tham gia party của một người bạn, em bảo mẹ mượn ở đoàn văn công về đây!” Rồi cười nói: “Cậu gọi điện thoại cho em, bảo em nếu rảnh thì tối ra ngoài ăn tiệc chúc mừng chị tìm được công việc mới.”

Trần Lăng nghe xong bất giác rung mình một cái, đánh mắt nhìn về phía Vu Bác Văn. Vu Bác Văn cười hi hi xách túi của Trần Lăng vào nhà: “Hôm nay cháu vất vả rồi. Sao cứ đứng ngoài cửa mãi vậy? Vào nhà, mau vào nhà thôi.”

Đầy bụng nghi hoặc, Trần Lăng bước vào trong, cô phát hiện bà Vu Nhã Cầm và ông Trần Lập Hải đã ăn mặc chỉnh tề đầu ra đây, bộ quần áo họ khoác trên người làm họ tăng thêm một cấp, thật sự là tiêu chuẩn mặc đi thăm viếng người thân vào dịp Lễ tết. Vừa thấy Trần Lăng, và Vu Nhã Cầm liền mỉm cười: “Cô cả về rồi, nếu còn chưa về mẹ nhất định sẽ nhắc mấy gọi điện giục con. Cậu con bảo tối nay ra ngoài ăn tiệc chúc mừng con được nhận vào phòng khám nha khoa gì đó, con xem, mẹ đã bảo nhất định con sẽ thành công mà!”

Trần Lăng thầm nghĩ: đúng là không nơi nào không có KGB[1], mình còn chưa về đến nhà mà cả nhà đã kích động như vậy. Cô chép miệng, chỉ có thể đưa mắt nhìn cậu Vu Bác Văn, Vu Bác Văn nở nụ cười: “Hết cách rồi, cậu cháu dù thế nào cũng được coi là người trong ngành này, có chuyện to nhỏ gì mà cậu không biết chứ?!”

[1] KGB là tên viết tắt của Ủy ban An ninh Quốc gia Liên bang Xô viết, có nhiệm vụ chính là hoạt động tình báo, gián điệp và chống tình báo, gián điệp của đối phương.

Trần Lăng thở dài: “Cháu biết ngay mà. Con khi họ Tôn là cháu đây sao có thể thoát khỏi bàn tay của Phật Tổ Như Lai là cậu chứ!” Trần Tụng cũng nói xen vào: “Cháu cũng vậy, cũng không sao nhảy ra khỏi lòng bàn tay cậu được. Vốn dĩ, tối nay em đã hẹn bạn đến Cashbox hát Karaoke nhưng cậu bảo muốn đưa cả nhà đến ăn ở Tử huyệt, em liền chạy như điên về nhà.”

Ông bố Trần Lập Hải đón lời: “Trần Tụng, thế là không ổn đâu. Bố phát hiện con rất cố chấp với đồ ăn thức uống nhè, không có chút miễn dịch nào!” Trần Tụng đã nghe những lời này của ông Trần Lập Hải lặp đi lặp lại hàng trăm nghìn lần đến nỗi tai đã thành kén nên chỉ nghịch ngợm thề lười một cái. Trần Lăng kéo mở tóc giả sặc sỡ trên đầu Trần Tụng xuống rồi tự đội lên đầu mình, ngắm nghía thật kỹ qua tấm gương toàn thân ngoài phòng khách, nhìn kiểu gì cũng thấy không được tự nhiên, cô lên tiếng biện bạch thay Trần Tụng: “Nó cố ăn nhiều đến đâu cũng không béo lên thì cố chấp một chút cũng không sao.”

Thấy Trần Lăng đội tóc giả ngó trước trông sau, Vu Bác Văn có vẻ rất kinh ngạc, bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này rất đời quen thuộc, im lặng một lát mới nói: “Mọi người chuẩn bị xong cả chưa? Trần Lăng, cháu có cần đi thay quần áo không? Chúng ta xuất phát thôi.”

Trần Lăng liếc qua bộ áo somi váy ngắn trông như trang phục công sở trên người mình liền gỡ mái tóc giả xuống rồi ném cho Trần Tụng: “Chờ cháu một lát, cháu đi tắm qua, chỉ mấy phút thôi.”

Trần Lăng tắm rửa rất nhanh, có thể hình dung bằng tốc độ của ánh sáng. Cô khác hẳn Trần Tụng, Trần Tụng chỉ hận không thể ngâm mình trong bồn tắm dưỡng già, khi rảnh rồi còn phải thoa sữa tắm, tinh dầu, vân vân và vân vân. Còn Trần Lăng thì tắm nhanh như đánh trận, chỉ mấy phút là xong, điều này khiến bà Vu Nhã Cầm thường hỏi con gái với đầy bụng nghi ngờ: “Con không phải thịt dê, chỉ trụng qua thế là xong sao?[2]”

[2] Ý của bà là trụng thịt dê trong món lẩu đó ^^

Trần Lăng chẳng bận tâm. Đây là tật xấu cô bị nhiễm phải hồi còn làm việc trong bệnh viện. Ở đó lúc nào cũng giành giật từng giây thậm chí là từng tích tắc, sao có thể cho phép bản thân ngâm mình than thân trách phận trong bồn tắm? Vì vậy, Trần Lăng tắm rửa xong, thay một bộ váy dài màu tím nhạt rộng rãi thoải mái, buộc qua loa mái tóc dài rồi tung vẩy còn ẩm ướt, làm xong tất cả mọi việc bước ra ngoài phòng khách thì vẫn chưa hết mười phút đồng hồ. Trần Tụng huyết sáo: “Chị đúng là người có hơi thở nghệ sĩ. Nếu ăn mặc thế này ra đường, chắc chắn không ai đoán được chị là bác sĩ!”

Trần Lăng chau mày: “Bác sĩ thì sao?”

Trần Tụng cười hi hi: “Bác sĩ luôn khuôn phép, lạnh lùng, không hề có ‘vị tình người’.” Nói xong còn bổ sung một câu: “Chẳng phải trên TV đều đóng như vậy sao?”

Vu Bác Văn định thần lại, cười ngượng ngùng: “Đi thôi, cậu đặt bàn lúc bây giờ rồi, nếu còn chần chừ nữa sẽ bị mượn mất.”

Vu Bác Văn chở cả nhà Trần Lăng trên chiếc Audi của mình, khoan thai chạy trên đường phố Bắc Kinh, cuối cùng rẽ vào một ngõ nhỏ gần khu

vực Đông Đơn, lái qua lái lại nửa ngày mới tìm được chỗ đỗ xe, sau đó ông dẫn mọi người đi sâu vào trong ngõ. Trần Tụng rất đắc chí khoe khoang với Trần Lăng: “Chị chưa đến đây bao giờ đúng không? Nơi này tuyệt lắm, nửa năm trước cậu đã đưa em đến đây một lần!”

Chắc chắn là nhân cơ hội mình không có ở Bắc Kinh đây mà!!! – Trần Lăng tức tối nghĩ bụng. Sau mấy phút đi bộ trong ngõ thì có thể trông thấy hai cánh cửa nhỏ màu đỏ kiểu cũ, trên cửa không gắn biển hiệu gì mà chỉ có một đôi đèn lồng màu đỏ dung đưa theo gió. Dưới sự chỉ dẫn của Vu Bác Văn, Trần Lăng mở cửa bước vào, hóa ra bên trong là một “chốn bồng lai”.

Chập tối mùa hè ở Bắc Kinh khác hẳn với mùa đông, mặt trời đang lặn dần về phía chân trời dù đã không còn cái nóng gay gắt như buổi trưa chiều nhưng vẫn được bao quanh bởi những luồng sáng vàng kim, chiếu lên gạch xanh ngói xám trong tứ hợp viện, càng toát lên vẻ ấm cúng. Thỉnh thoảng có tiếng ô tô xình xịch truyền từ xa đến, điều này càng làm nổi bật sự yên tĩnh trong tứ hợp viện. Trong sân có một góc để đồ gia dụng cũ kỹ nhưng thanh thoát được xếp một cách cố ý nhưng lại trông như vô tình, phóng khoáng. Lúc cô vẫn chưa hết ngạc nhiên thì có nhân viên phục vụ đẹp trai mặc áo somi trắng vừa người bước lên đón khách. Sau khi đổi chiều lịch đặt bàn tối nay với cuộc hẹn của Vu Bác Văn liền lập tức dẫn khách vào một Chái phòng[3] mang phong cách cổ kính.

[3] Chái phòng là phòng nằm phía Đông hoặc phía Tây của Tứ hợp viện, trong đó phòng nằm phía Bắc thì gọi là Chính phòng. Chái phòng là phòng dành cho các bậc con cháu.

Trần Lăng giờ đã hiểu nguyên nhân tại sao Trần Tụng phải “chạy như điên về nhà”. Chưa nhắc đến những món ăn ngon lành trong truyền thuyết mà chỉ có nhà giàu có, quyền thế thời xưa mới được thưởng thức còn người bình thường thì ngay cả việc hít mũi cũng không có cơ hội. Trong thời gian chờ món ăn được mang lên, Trần Lăng tò mò giờ thực đơn ra xem. Cô nhận ra tất cả đồ ăn ở đây đều được đặt bằng những cái tên xứng tầm son hào hải vị, cái nào cái nấy lộ rõ vẻ thần thông quảng đại nhưng vẫn chỉ theo khuôn mẫu như những nhà hàng, khách sạn thông thường khác mà thôi. Trần Lăng chợt vỡ lẽ, hóa ra cũng chỉ là một nơi treo đầu dê bán thịt chó, cái được ăn là phong cảnh đẹp, cái được ngắm là phẩm vị, chỉ có vậy thôi.

Vu Bác Văn thấy Trần Lăng hoàn toàn không hưng phấn, thích thú như Trần Tụng, bèn ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy? Không thích à?”

Trần Lăng lắc đầu cười, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, gấp một con tôm he rán vàng cho vào miệng: “Một nơi để chịu thế này, cháu lại không cần bỏ tiền túi của mình, dĩ nhiên là thích rồi!”

Vu Nhã Cầm nghe Trần Lăng nói vậy thì cười mắng: “Đừng nói thế, nếu không lần sau cậu con sẽ không mời chúng ta đến đây nữa đâu.”

Trần Lập Hải cũng bảo: “Cô cả, con đến lần đầu nên bố mới nói cho con biết, màn hay vẫn còn ở phía sau kia!”

Quả nhiên màn hay vẫn còn ở phía sau. Tầm khoảng tám giờ, màn đêm đã dần buông xuống, bầu trời chỉ còn được chiếu sáng nhờ ánh trăng, tỏa ra thứ ánh sáng dịu mát. Phục vụ tiến vào, mở cánh cửa gỗ khắc hoa của chái phòng ra, từ đó có thể thấy rõ khoảnh sân vừa đi qua lúc này đã được dựng thành một sân khấu nhỏ, đèn pha từ bốn phía của Tứ hợp viện cùng rọi về hướng này, tiếng đàn sáo diu đặt vang lên. Lúc này Trần Lăng mới bị chấn động hoàn toàn, hai nhân vật nam nữ được hóa trang theo kiểu cổ xưa với diện mạo phi phàm xuất hiện trên sân khấu, giọng ca oanh vàng vừa cất lên lập tức làm tất cả mọi người kinh ngạc.

Trần Lăng ngẩn ngơ, còn đang cố nhớ tên ca khúc mà họ đang hát thì Vu Bác Văn đã kịp thời lên tiếng: “Đây là bài ‘Mẫu đơn đình’ của Côn khúc[4].” Trần Tụng cũng gật gù tỏ vẻ đồng ý, phun ra một câu rất không đúng lúc: “Lại một lần nữa được trải nghiệm cảm giác làm đại gia!”

[4] Mẫu đơn đình là một trong những vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu Trung Quốc, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời nhà Minh là Thang Hiên Tổ viết năm 1598, là một trong những vở Côn khúc nổi tiếng.

Vừa dứt lời, Trần Tụng đã bị bà Vu Nhã Cầm ngồi cạnh véo mạnh một cái: “Tur tưởng gì đây? Không phù hợp với nguyên tắc giản dị, mộc mạc của nhân dân lao động nghèo khổ gì cả?!” Sau đó sự chú ý của bà Vu Nhã Cầm lại bị Côn khúc hút mất, tiếp đó còn vỗ tay lên mặt bàn đánh nhạc theo nhịp bài hát. Trần Tụng vô cùng bất mãn bên cạnh thì ông Trần Lập Hải: “Tur tưởng mẹ con cũng thế thôi, nhìn mẹ bây giờ đi, chẳng khác nào đáng về của một phu nhân vợ tư bản cả!”

Trần Lập Hải rất cưng chiều cô con gái này, ông chỉ “suyt” một cái: “Nói nhỏ chút, con còn chưa biết tính mẹ con hay sao, đừng làm bà ấy giận, phải thuận theo bà ấy mới được.”

Ban đầu Trần Lăng còn nhập tâm vừa xem vừa nghe, cô cảm thấy phong thái của họ rất tao nhã, cuốn hút, giọng ca êm ái, du dương nhưng nghe quá lâu lại thấy có phần không tập trung. Đầu tiên cảm thấy vở Côn khúc này nghe không rõ, tiếp theo lại thấy nó quá chậm, chậm đến nỗi Trần Lăng thấy trái tim mình như đang bay bổng trên không trung, thật lâu vẫn chưa chịu rơi xuống. Thế là cô quyết định chia sự chú ý của mình thành hai nửa, một nửa đặt lên đồ ăn, không biết nên chọn quýt, dưa chuột chao nước xương lợn hay măng chân vịt bung tương. Thấy Trần Lăng có vẻ hơi lơ đãng, chợt Vu Bác Văn nở nụ cười: “Hôm nay có thể coi cháu đã được nở mày nở mặt rồi nhé!”

Chương 13: Thành Kiến 2

Trần Lăng đã thường thức xong rượu vang đỏ, đang đưa vào miệng món bánh đậu phụ vàng đặc sản Bắc Kinh do nhà hàng tự chế biến, không hiểu gì bên liếc nhìn Vu Bác Văn một cái.

Vu Bác Văn gật nhẹ đầu: “Thật mà. Hôm nay chuyện cháu ‘chinh’ Du Thiên Dã có lẽ đã lan truyền khắp Bắc Kinh này rồi.”

Trên cơ bản Trần Lăng không tin nên vẫn dùng hết sức nuốt bánh đậu phụ vàng vào bụng, bấy giờ miệng rảnh mới nói: “Đến mức đó cơ à? Chẳng lẽ các nha sĩ của chúng ta đều có tổ chất làm ‘bà tám’?”

Vu Bác Văn vẫn cười: “Không hẳn như vậy. Trần Lăng à, cậu nói cho cháu biết nhé, phạm vi ngành nha khoa không lớn, quay đi quay lại đâu đâu cũng gặp người quen. Cứ coi như cháu mới vào nên chưa quen biết ai, nhưng chẳng bao lâu sau cháu sẽ phát hiện ra rằng vốn dĩ tất cả đều có ngọn nguồn. Và lại, người nổi tiếng như Du Thiên Dã, mỗi lần hội nghị trông rảnh quy mô toàn quốc được tổ chức đều có nội dung tọa đàm của cậu ta. Việc này thật sự hiếm có đối với một bác sĩ làm việc ở phòng khám như cậu ta!” Nói xong lại liếc nhìn Trần Lăng: “Một người như vậy hôm nay lại gặp tình cảnh ‘lật thuyền trong mương’^[1], không ngờ còn bại trong tay cháu!”

[1] Ý là một sơ suất hi hữu, vốn dĩ thuyền thường bị lật ở những nơi sóng to gió lớn như biển và đại dương, còn mương là một nơi không có sóng và kín gió mà bị lật thuyền thì không dễ gì xảy ra.

Cứ nghĩ đến gương mặt lúc nào cũng cứng nhắc như cây bài tú lơ khơ của Du Thiên Dã, Trần Lăng lại thấy nhức đầu: “Đừng nhắc đến gã đó trước mặt cháu, con người đó theo chủ nghĩa Sô-vanh, chủ nghĩa trọng nam khinh nữ!”

Vu Bác Văn mỉm cười, không thay đổi sắc mặt: “Nếu cháu muốn khiến bản thân vĩ đại hơn nữa thì phải tranh thủ cơ hội học hỏi cậu ta nhiều.”

Trần Lăng ngẫm nghĩ một lúc, quay đầu hỏi: “Cháu được vào nha khoa Hạo Khang cậu có vui không? Có điều, bây giờ cháu vẫn chưa thể vào được trung tâm trông răng!”

Vu Bác Văn nhìn Trần Lăng, có lẽ vì đã uống rượu vang nên mặt cô ứng hồng, thêm phần hoạt bát hơn lúc làm việc bình thường, thoạt nhìn ngây thơ xinh xắn, rất khó tưởng tượng trước kia cô cũng có gương mặt tròn xoe như viên thị nhỏ, bụ bẫm đáng yêu đầy nét con trẻ. Vu Bác Văn khẽ gật đầu, nhưng lúc thốt lên lại là: “Dĩ nhiên cậu rất vui. Trước mắt cháu cứ rèn luyện thêm ở khu tổng hợp cũng được, sau này vẫn còn cơ hội mà.”

Trần Lăng thờ dãi: “Tại sao cậu luôn muốn tống khứ cháu vào nha khoa Hạo Khang vậy?” Hình như đây là lần thứ N hỏi câu này.

Vu Bác Văn nói: “Cậu cảm thấy nơi đó sẽ cho cháu không gian thích hợp để tự bồi dưỡng bản thân, giúp ích rất lớn cho sự nghiệp làm bác sĩ suốt đời của cháu trong tương lai.”

Còn chưa nói xong đã bị Trần Lăng chặn lại: “Cậu lại dùng những lý lẽ rỗng tuếch này.”

Vu Bác Văn tỏ ý đầu hàng: “Cậu chỉ biết nói thật lòng mình. Thực ra thì không có nguyên nhân đặc biệt gì cả, chỉ vì cháu muốn đến đó.”

Cơ bản, Trần Lăng hoàn toàn không tin, bèn cười hi hi nhìn Vu Bác Văn: “Cậu coi cháu là trẻ con ba tuổi để tha hồ lừa gạt đó hả?!”

Vu Bác Văn thờ dãi: “Cháu xem, cậu nói thật thì cháu lại không tin. Có điều, Trần Lăng à, nếu đã được nhận vào nha khoa Hạo Khang thì cháu phải biết trân trọng nó. Giờ đây, Hạo Khang là phòng khám nha khoa hàng đầu cả nước, bên trong có ‘ngọa long tàng hổ’, có vô vàn thứ đáng cho cháu học hỏi đấy.”

Trần Lăng gật đầu, tỏ ý đã rõ, lại nghe thấy Vu Bác Văn hỏi tiếp: “Hôm nay giành được giải nhất có cảm nghĩ gì không? Vui lắm chứ gì?”

Trần Lăng khẽ nhấp một ngụm rượu, nhớ lại suốt quá trình hôm nay bèn lắc đầu: “Cái đó không quan trọng, quan trọng là... haha, hôm nay cháu đã thắng!!!”

Trần Tụng cũng ghé mặt sang: “Chị kể cho em nghe chi tiết cuộc thi hôm nay đi, em hỏi cậu, cậu chẳng chịu hé miệng, bảo em đi hỏi chị.”

Nhờ có hơi men của rượu Trần Lăng vô cùng đắc chí kể lại cả quá trình của cuộc thi hôm nay, nghe xong mọi người vô cùng kích động. Bà Vu Nhã Cầm và ông Trần Lập Hải đã sớm không còn quan tâm đến vở Côn khúc kia; cùng với sự phát triển đầy kịch tính qua lời kể của Trần Lăng, khi thì họ hồi hộp, khi thì thờ dãi.

Trần Lăng chẳng hiểu tại sao lại vậy: “Tại sao mẹ thờ dãi?”

Bà Vu Nhã Cầm nói: “Mẹ có thể không thờ dãi sao? Thế giới bên ngoài hiểm ác như thế. May mà chuyện hôm nay xảy ra với con, nếu Trần Tụng gặp phải chuyện này chắc đã sớm bị quật ngã.” Nói xong bà nhìn Vu Bác Văn: “Giống như mẹ và cậu con. Từ thuở nhỏ mẹ đã chẳng có tiếng tăm

gi trong trường, thường bị người khác khinh thường. Cậu con kém mẹ ba tuổi nhưng thành tích lại luôn đi trước, còn vênh váo đắc ý về nhà khoe khoang, làm hại mẹ bị ông bà ngoại các con mắng cho một trận!”

Vu Bác Văn vội gấp thức ăn cho Vu Nhã Cầm: “Chị à, bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn kể lể chuyện đó cho lũ trẻ nghe? Ăn đi, mau ăn đi.”

Trần Tụng ngồi bên cạnh lại gắt gù: “Chẳng khác gì con và chị, nhưng phải nói ngược lại mới đúng. Rõ ràng chị ấy lớn hơn con nhưng cái gì cũng giỏi hơn con, đúng là không công bằng!” Ba người lớn trao đổi một ánh mắt, cùng cúi xuống ăn cơm không ai bình luận gì cả.

Trần Lăng cũng sững người một lát, màn đối thoại giữa Vu Bác Văn và Vu Nhã Cầm mà cô vô tình nghe thấy hơn hai năm trước thoát cái lại xuất hiện trong đầu. Nhưng sau khi trấn tĩnh lại, cô vẫn lên tiếng an ủi em gái: “Nhưng em trẻ trung, xinh đẹp hơn chị, điều này quan trọng hơn mọi thứ nhiều!”

Trần Tụng gắng gượng chấp nhận lời an ủi này, bỗng tỏ vẻ hâm mộ nói với Trần Lăng: “Chị à, chị thật cool, em hâm mộ chị chết đi được!!!”

Lần này đổi lại tất cả mọi người đều kinh ngạc, đây là đâu với đâu vậy? Thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đầy ngỡ ngàng nhìn mình, Trần Tụng vội vàng lên tiếng giải thích: “Hồi nhỏ khi còn đi học, con có mấy đứa bạn tranh thủ đọc tiểu thuyết, đọc truyện tranh trong giờ học thường bị thầy cô phạt đứng. Vì vậy ngày nào con cũng nằm mơ được rạng danh trước mặt mọi người, ví dụ như trong giờ học giả bộ lén lút xem này xem kia, đúng lúc thầy cô giáo đi tóm học sinh làm việc riêng thì càng tốt, để họ phát hiện ra rằng lúc đó con đang đọc sách giáo khoa đành phải xuống nước xin lỗi con...”

Nghe xong Trần Lăng thấy rất buồn cười. mặc dù trên một vài phương diện Trần Tụng không bằng cô nhưng Trần Tụng lại thường là thần tượng của cô, nhất là tính cách lúc nào cũng cười rạo rờ, đem ưu phiền quảng khỏi đầu và cả những ý nghĩ quái gở, trên mây trên gió như thế này của cô em gái, vì thế cô bèn hỏi với giọng đầy hứng thú: “Sau đó thì sao? Có thực hiện được không?”

Trần Tụng rầu rĩ đến cực điểm, thở dài thườn thượt: “Không được một lần nào. Xem ra em không có năng khiếu làm diễn viên bẩm sinh, mỗi lần em giả bộ đang đọc truyện, thầy cô đều dùng ánh mắt ‘ta đây đã hiểu rõ sự đời’ nhìn em, chẳng ai ra tay túm em cả. Chính vì vậy, chị à, em kính chị một ly, chị là anh hùng trong lòng em!”

‘Anh hùng’ cười hi hi nâng chén uống cạn với Trần Tụng, đúng lúc đó thì vở côn khúc kia đến hồi kết, bên tai vang lên tiếng vỗ tay rào rào đầy nhiệt tình và tiếng trầm trồ khen ngợi không tiếc lời. Trần Tụng vừa ngoảnh lại liền kêu lên: “Chao ôi, có cả trai đẹp lên tặng hoa kia!”

Trần Lăng cũng nghiêng đầu sang xem náo nhiệt. Ôi mẹ ơi, ghê tởm quá, đúng là có một nam thanh niên lên sân khấu tặng hoa, còn thân thiết thơm lên má của “Liều Mộng Mai”[2] nữa chứ. Ngay tức thì, tiếng chỉ trích của Vu Nhã Cầm cất lên: “Chắc chắc, thói đời gì thế này? Trước mặt bao nhiêu người thế này mà hai thằng con trai ngang nhiên đứng đó ôm ôm ấp ấp.”

[2] Nhân vật nam chính trong vở “Mẫu đơn đình”

Còn Trần Tụng thì giả bộ như sắp khóc: “Trời ơi, một đôi trai đẹp nhường này. Thật quá đáng, hễ là trai đẹp lọt vào mắt mình thì một là có bạn gái, hai là có bạn trai, có còn để cho chúng con sống không hả trời?”

Lúc này Vu Nhã Cầm không phê phán trai đẹp nữa mà chuyển sang trách móc Trần Tụng: “Tụng Tụng, con nói chuyện kiểu gì vậy? Đạo này có chuyện gì mà mẹ thấy tư tưởng của con cứ là lạ.”

Ông Trần Lập Hải dĩ nhiên ra mặt giảng hòa: “Trẻ con nói đùa thôi, bà đâu cần cho là thật chứ!”

Trần Tụng bĩu môi: “Mẹ à, mẹ đúng là người cổ hủ lạc hậu!”

Vu Nhã Cầm tròn mắt: “Mẹ cổ hủ á? Đứng ra mượn cho con mớ tóc giả vớ vẩn, chẳng ra sao kia về tận nhà mà còn dám nói mẹ cổ hủ?!”

Ông Trần Lập Hải vẫn tiếp tục giảng hòa: “Con nói mẹ cổ hủ, bố cũng không đồng ý đâu.”

Cứ như vậy, ba người lâm vào một cuộc đại chiến đấu khẩu.

Trần Lăng và Vu Bác Văn không chen vào được bên trao đổi một ánh mắt, Vu Bác Văn chỉ tay ra ngoài: “Ra ngoài hít thở không khí nhé?”

Trần Lăng gật nhẹ đầu, hai người cầm theo hai ly rượu vang rời khỏi Chái phòng, đứng dưới tán cây hòe già trong sân, nhìn phục vụ tấp nập đi đi lại lại thu dọn sân khấu vừa diễn ra vở “Mẫu đơn đình”. Vu Bác Văn hỏi: “Bao giờ cháu đi làm chính thức?”

Trần Lăng ngẫm nghĩ: “Họ bảo tùy cháu, nhưng có lẽ là tuần sau cháu sẽ đi, vừa hay lại là mùng một đầu tháng, như vậy cũng dễ tính lương.” Đang trò chuyện thì trông thấy hai người con trai vừa ôm nhau thân mật trước mặt bàn dân thiên hạ đi về phía này, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần... Trần Lăng dờ dẩn nhìn theo chàng trai cao hơn trong hai người họ, lòng rên lên thầm thiết: Hân... hân không phải là cái gã làm đồ xe đạp, định lừa đảo cướp tiền của mình hay sao?

Chương 14: Thành Kiến 3

Bao Huân cũng để ý và trông thấy Trần Lăng đang đứng đang dùng ánh mắt ngờ ngàng nhìn mình, có điều cách ăn mặc và khí chất không giống mấy lần gặp trước. Lần đầu tiên khi va phải cô, anh lập tức khắc ghi gương mặt tức tối đến méo mó của cô; lần thứ hai gặp cô trong phòng hội nghị của nha khoa Hạo Khang, mái tóc dài buộc gọn phía sau, mặc áo blouse trắng, từ trên xuống dưới hoàn toàn là trang phục của một nữ office chuẩn mực, nét mặt lạnh lùng, bình tĩnh, thản nhiên. Dĩ nhiên, sau khi bị Du Thiên Dã “bắt nạt” đến nỗi con giận bốc lên đỉnh đầu thì chút nhếch nhác đó của cô cũng là điều dễ hiểu; lần gặp thứ ba chính là bây giờ, cô đứng trước mặt anh, mái tóc dài để xõa tung, mặc váy dài, đứng dưới tàng cây, gương mặt như trong tranh, chẳng khác nào một cô nữ sinh trong sân trường. Nhưng điều kỳ lạ là rõ ràng cô vừa dùng gương mặt xinh đẹp của mình liếc mắt đưa tình với gã đàn ông trung niên chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết là người thành đạt bên cạnh!

Cặp mắt của hai người nhìn chằm chằm đối phương, không ai lên tiếng, “Liễu Mộng Mai” đứng bên Bao Huân phát hiện chút khác thường bèn cất lời: “Huân Huân, đây là bạn con à?”

“Anh ta” vừa lên tiếng, Trần Lăng và Vu Bác Văn đều chột vớ lẽ, hóa ra là một phụ nhân, xem ra chỉ là đóng thế vai “Liễu Mộng Mai” mà thôi. Bao Huân liếc Trần Lăng một cái: “Không phải.”

Trần Lăng không giận mà vẫn cười tươi, dạo gần đây thật xui xẻo, liên tục gặp phải những gã Sô-vanh, vì thế cô gật nhẹ đầu: “May mà không phải.”

Bao Huân nhìn Trần Lăng, nghĩ bụng: Cô cũng chỉ là châu chấu sau vụ mùa mà thôi, chẳng vênh vào được bao lâu đâu. Khi nào tôi mang tờ hóa đơn kia đến trước mặt cho cô nhìn tận mắt, lúc đó cô sẽ biết chữ “chết” được viết như thế nào. Nhưng ngoài miệng anh lại bảo: “Ngày nào cô rảnh? Tôi sẽ mang hóa đơn tới cho cô!”

Trần Lăng lạnh giọng: “Tuần này. Tuần sau tôi bắt đầu bận rồi.”

Bao Huân đảo mắt: “Tuần này tôi không rảnh, chỉ có thể để tuần sau thôi.”

Trần Lăng thấy hơi phiền lòng, những chuyện lăng nhăng thế này giải quyết càng sớm càng tốt, nhưng gã trước mặt mình tại sao lại có tình gây khó dễ, có chấp muốn đối đầu với mình như vậy? Bao Huân lại nói thêm câu nữa: “Cô chờ điện thoại, tôi sẽ thông báo sau.”

Sau đó liền kéo “Liễu Mộng Mai” vào căn Chái phòng ngay sát phòng của Trần Lăng. Trần Lăng bị tức tối đến nỗi thờ hồng hộc, Vu Bác Văn lại nói với cô rằng: “Thằng nhóc đó là ai? Hai đứa thoát nhìn hình như có khúc mắc thì phải!”

Trần Lăng hừ mũi một tiếng rồi nói: “Hắn ta bảo cháu làm hồng xe của hắn, bắt cháu phải bồi thường.” Nói xong chẳng còn chút hứng thú nào bên xa con giận với Vu Bác Văn: “Sao xui xẻo thế nhỉ, gặp phải đúng con người này! Cậu à, chúng ta vào trong đi.”

Vu Bác Văn gật đầu đồng ý nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, hình như ông đã từng gặp người đóng thế vai “Liễu Mộng Mai” vừa nãy ở đâu đó thì phải?!

Trong căn chái phòng bên này, “Liễu Mộng Mai” ngồi đối diện một tấm gương, bận rộn tẩy trang, Bao Huân đứng dựa vào chiếc bàn bên cạnh, quay đầu sang: “Người đẹp à, mẹ có mệt không? Lâm Hồ Hiền ở nhà thì mẹ mặc kệ, lại lên lút chạy tới đây hát còn khúc miễn phí cho người khác nghe!”

“Liễu Mộng Mai” lờm Bao Huân: “Đừng gọi người đẹp này, người đẹp kia lung tung như vậy, mẹ sẽ tưởng thật đấy. Mà thôi con vẫn nên giữ lại để nịnh nọt, dỗ dành bạn gái thì hơn!”

Bao Huân thở dài: “Vậy con phải gọi mẹ như thế nào đây? Gọi là ‘mẹ già’ nhé? Chỉ nghe thôi đã thấy mẹ già thêm hai mươi tuổi rồi!”

“Liễu Mộng Mai” phì cười: “Con trai, cái miệng con ngọt như được bôi mật ấy, toàn nói những lời mẹ thích nghe thôi, con giỏi hơn bố con nhiều!”

Bao Huân cũng cười hi hi: “Cái miệng con sẽ ngọt khi gặp người đẹp, mẹ à!”

“Liễu Mộng Mai”, à không, bây giờ chúng ta nên sửa lại, phải gọi là bà Bao mới đúng, bà lắc đầu, nói: “Nhưng mẹ thấy con rất không lịch sự với người đẹp vừa gặp ngoài sân.”

Bao Huân cười nhạt: “Cô ta sao được coi là người đẹp?!”

Bà Bao đã tẩy trang xong. Có lẽ vì sống trong nhung lụa, sung sướng nên cơ thể được chăm chút rất tốt, làn da bà có rất ít nếp nhăn, vóc dáng được bảo vệ không tồi, dù nhìn thế nào cũng không thể tin nổi bà đã hơn năm mươi. Bà Bao ngắm mình trong gương hơn nửa ngày, cuối cùng chột dạ: “Trong mắt mẹ, phụ nữ dưới ba mươi đều được coi là người đẹp!”

Bao Huân rất nghe lời mẹ nên chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu. Bất chợt bà Bao nhớ ra điều gì đó: “Người đứng cạnh người đẹp ban nãy con có quen không?”

Bao Huân lắc đầu. Bà Bao lờm con trai một cái tỏ rõ vẻ phật lòng: “Người này mà con không biết sao? Đó chính là Vu Bác Văn tiếng tăm lừng lẫy - chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn nha khoa Bác Văn.”

Bao Huân ò một tiếng. Tuy anh hay phải đi tiếp khách này khách nọ cho công ty nhưng so ra thì không giao thiệp nhiều lắm với người trong ngành, tuy nhiên vẫn biết đến nha khoa Bác Văn. Nguồn vốn và hoàn cảnh của nha khoa Bác Văn khác hẳn với nha khoa Hạo Khang, nó là đại diện điển hình của phòng khám tư nhân trong nước, những chi nhánh của nó có thể bắt gặp trên tất cả các con đường. Tuy chỉ chiếm thị phần ở khu vực thị trường cấp trung bình và cấp thấp nhưng tính riêng ở Bắc Kinh đã có đến hai mươi phòng khám chi nhánh. Vì vậy so với nha khoa Hạo Khang, nó được người dân bình thường biết đến nhiều hơn, chiếm thị phần cực lớn trong toàn bộ thị trường. Cái tên Vu Bác Văn thường xuất hiện trên báo Gia Vu, mọi người ai ai cũng hiểu kỹ về một thương nhân đã từng làm rất nhiều ngành nghề, thậm chí còn từng công tác trong ngành kiến trúc và bất động sản - nhà đất, tại sao lại buông bỏ tất thảy, trong bảy, tám năm trời chuyển dời toàn bộ tâm huyết của mình đặt lên nha khoa Bác Văn, thậm chí còn làm đến mức “phong sinh thủy khởi” [1]? Có điều, con người ông sống rất giản dị, ít khi tiếp nhận phỏng vấn... khác hẳn với tiền sinh Bao Hoài Đức, nhiều lần xuất hiện trên báo và truyền hình với nụ cười rạng rỡ, kéo theo vàng hào quang chói lóa.

[1] Ý là làm rất tốt một việc nào đó, chỉ trong một thời gian ngắn nhưng phát triển với tốc độ rất nhanh, gặt hái được thành tựu lớn.

Bà Bao nói tiếp: “Lúc mẹ cùng bố con đến tham gia cuộc gặp mặt đã từng gặp người này một hai lần. Nhưng hôm nay mẹ trang điểm kiểu này nên ông ta mới không nhận ra, thế là mẹ cũng vui vẻ giả góc một lần.”

Trong đầu Bao Huân lập tức xuất hiện hình ảnh Trần Lăng cười duyên dáng, nâng ly rượu với Vu Bác Văn, anh bèn lắc mạnh đầu một cái. Con người tên Trần Lăng này quả không đơn giản, ban ngày còn giả bộ lạnh lùng như một chính nhân quân tử ở nha khoa Hạo Khang thế mà tối đến lại chàng chàng thiếp thiếp, lao vào vòng ôm ấp của ông chủ nha khoa Bác Văn. Nghĩ đến đây, anh buột miệng hỏi: “Mẹ từng gặp vợ ông ta chưa? Tầm tuổi của ông ấy chắc cũng có con kha khá tuổi rồi nhỉ?”

Bà Bao lắc đầu: “Chưa gặp lần nào. Con ông ta còn rất nhỏ, mới năm sáu tuổi thôi, nghe nói vợ ông ta đã đưa con di dân sang Canada rồi!”

Bao Huân ra chiều đã hiểu: “Thảo nào! Thảo nào!”

Ở bên này, Trần Lăng cũng bị Trần Tụng bám riết hỏi không ngớt miệng: “Chị à, anh chàng đẹp trai nói chuyện với chị ban nãy là ai, là ai, là ai vậy?”

Nghe thấy hai chữ “đẹp trai” bà Vu Nhã Cầm cũng phấn khích ra mặt: “Là ai, là ai, là ai vậy?”

Trần Lăng dờ khóc dờ cười: “Trai đẹp ở đâu chứ? Sao con không gặp?!”

Trần Tụng không tin: “Chính là người con trai có vóc dáng cao hơn trong hai người đồng tính ban nãy, mới vừa rồi còn bám chặt lấy chị nói chuyện mà, em đi vệ sinh nên trông thấy hết. Cậu à, cậu vừa ở ngay cạnh, chị ấy không nói thì cậu nói đi!”

Vu Nhã Cầm ỉu xiu: “Là hai người đó sao?”

Vu Bác Văn chỉ cười: “Đừng nói linh tinh, Liễu Mộng Mai kia chỉ đóng thế vai mà thôi, đó là một phụ nữ. Người còn lại thì cậu cũng không biết rõ lắm, cháu vẫn nên hỏi chị cháu thì hơn!”

Trần Lăng bị ánh mắt nóng cháy từ bốn phía xung quanh chiếu thẳng tới, tuy nhiên vẫn tỏ thái độ hiên ngang trả lời: “Đừng hỏi nữa, con đã bảo không biết rồi mà, chỉ là người qua đường Giáp thôi.”

Đúng lúc đó, “người qua đường Giáp” đã khoác tay “Liễu Mộng Mai” rời khỏi nơi này. Khi đi qua căn Chái phòng của Trần Lăng thì nghe thấy tiếng cười nói rộn ràng bên trong, anh không kiềm chế nổi bên ngoài đầu nhìn vào phòng, vừa vận bắt gặp ánh mắt lơ đãng của Trần Lăng. Sau khi dùng vệ mặt vô cảm nhìn đối phương chăm chăm, họ đều tự giác quay đầu nhìn sang hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Kiều Ngạo 1

Thứ Hai, sáng sớm, người đi học phải đi học, người đi làm phải đi làm, ngựa xe như nước, tấp nập ồn ào. Hôm nay Trần Lăng cố tỉnh dậy sớm hơn nửa tiếng so với ngày thường, thậm chí còn đầu tư công sức vào việc ăn mặc của chính mình. Cô chưa học được cách trang điểm nhưng vẫn biết thoa lên môi một lớp son màu hồng nhạt, buộc cao mái tóc dài ra phía sau như một vũ công, làm lộ rõ vàng trán trơn mịn. Sau đó, mặc chiếc áo sơ mi trắng cổ cánh sen kiểu cách đơn giản, thoải mái được làm từ chất vải cao cấp, đeo thắt lưng màu đen, váy dài đến đầu gối, phần eo được sovin hơi phồng ôm lấy vòng hai mềm mại, thon thả. Cách ăn mặc này khiến bà Vu Nhã Cầm rất hài lòng, khen con gái mình được đi truyền gen tốt của nhà họ Vu, thoát nhìn giống y chang Audrey Hepburn trong bộ phim ‘Roman Holiday’[1], thanh thoát, đoan trang, quyến rũ.

[1] Audrey Hepburn (1929-1993) là một diễn viên điện ảnh huyền thoại của những thập niên 1950, 1960. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ 20. Bà là nữ diễn viên chính trong bộ phim Roman Holiday.

Dĩ nhiên Trần Lăng biết đánh giá của bà Vu Nhã Cầm không hề khách quan, nếu con gái nhà mình là hoa mẫu đơn thì con gái của những gia đình khác chỉ xứng là hoa hồng, vì thế không thể coi lời nhận xét trên là thật được. Dù khi thả bước trên đường phố thịnh vượng cũng hấp dẫn được ánh mắt hâm mộ của người đi đường nhưng cô không cảm thấy có gì đặc biệt. Nếu kể đến cảm giác đặc biệt thì nên nhắc đến câu chuyện xảy ra cuối tuần trước, cô bị Trần Tụng kéo đến đánh cầu lông với hội bạn ‘Oai phong’, kết quả vừa về đến nhà Trần Tụng đã cười khúc khích chỉ một bài post trên diễn đàn cho cô xem, đại ý là: ‘Chao ôi, chao ôi! Luôn nghĩ ‘Nhiều chi nhất đào’ là một mỹ nữ, không ngờ chị của cô ấy ‘Trời xanh vạn dặm’ còn đẹp như bong bóng xà phòng.’

Bên dưới có rất nhiều bình luận. Có người nói: ‘Đúng thế, đúng thế, hai chị em nhà đó đúng là hoa lan mùa xuân, hoa cúc mùa thu. Nếu hai người họ cùng xuất hiện thì ai sẽ giành được ngôi vị đệ nhất nhĩ?!’

Cũng có những câu bình luận đầy mùi thơm than: ‘Nghe nói ‘Trời xanh vạn dặm’ là bác sĩ, có tình không để chúng ta sống đây mà!!!’

Cũng có người bình luận với icon si mê đến chảy nước dãi: ‘Xin hỏi ‘Trời xanh’ đã qua bao xuân xanh? Đã lập gia đình chưa?’

Trần Lăng dù sao cũng được coi là người dạn dày sương gió, cô biết hiện tại trên mạng internet đang thịnh hành trào lưu tăng bốc lên tận mây xanh, tận mắt cô đã trông thấy trong đám bạn đánh cầu của Trần Tụng có một vài người như cá gặp nước, thấy con gái liền gọi là mỹ nữ, thấy con trai liền gọi là anh chàng đẹp trai. Tuy vậy cô vẫn nảy sinh ảo giác bởi những lời khen đó, đứng ngắm mình trước gương ít nhất ba phút đồng hồ nhưng nhìn thế nào cũng chỉ thấy mũi vẫn là mũi, mắt vẫn là mắt. Cô thầm nghĩ: đối tượng của những lời khen ngợi trong bài post kia chắc chắn không phải mình, liền ngoái lại hỏi Trần Tụng: ‘Có phải nhân duyên của em trong diễn đàn ‘Oai phong’ vô cùng tốt phải không?’

Trần Tụng vênh mặt gật đầu: ‘Tất nhiên là thế rồi. Trong diễn đàn, em gái chị không phải một kẻ vô danh tiểu tốt, chỉ cần em vung tay một cái, ắt sẽ có cả đoàn người hưởng ứng!’

Tâm trạng của Trần Lăng lập tức dễ chịu hơn, xem ra mình chỉ được nương nhờ vàng hào quang của em gái nên mới nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt trong diễn đàn ‘Oai phong’ đến thế. Có điều, nói sao đi chăng nữa, Trần Lăng vẫn rất hưởng thụ cảm giác được tăng bốc này, chỉ có chút tiếc nuối là tối đó không được gặp ‘Kim tử đa’ tiếng tăm lừng lẫy.

Lúc đó Trần Tụng còn an ủi Trần Lăng: ‘Không sao, không sao. Tối thứ hai chúng em tổ chức một party đặc biệt, lúc đó chị sẽ trông thấy ‘Kim tử đa’ thôi.’

Trần Lăng lắc đầu: ‘Thứ hai tuần sau là ngày đi làm đầu tiên của chị, chắc không theo em được.’

Trần Tụng tiếp tục dụ dỗ: ‘Đi đi, đi đi mà, đâu phải tổ chức ban ngày, chúng em đã hẹn nhau đến Cashbox hát.’

Trần Lăng nhún mày, bảo: ‘Tại sao các em nhàn rỗi vậy? Không phải cuối tuần mà đêm nào cũng sinh ca thế sao?!’

Trần Tụng vội vàng giải thích: ‘Chị không biết đó thôi, lần này không giống những lần trước, lần này là party chúc mừng hai thành viên đầu tiên trong diễn đàn ‘Oai phong’ của chúng em yêu đương thành công và sắp kết hôn. Hai người này cũng được coi là cấp bậc nguyên lão khai quốc trong diễn đàn, nửa năm nay đều ở Singapore, khó lắm mới về đây được một lần, phải tranh thủ thời gian nên đành chọn thứ hai.’

Trần Lăng vẫn lắc đầu: ‘Em đi đi. Ngày đó chị thật sự không đi được, lần sau có cơ hội thì bàn tiếp.’

Trần Tụng thở dài một tiếng, nghĩ bụng: Đó chính là điểm khác biệt giữa mình và chị, đành tung nốt chiêu dụ dỗ cuối cùng: ‘Chị không đi thì đừng hối hận nhé, em nghe ‘Kim tử đa’ nói hôm đó sẽ có rất nhiều người đến, thậm chí có cả ‘Văn võ toàn tài’ và ‘Sắc lạc ca’ trong truyền thuyết!’

Trần Lăng vẫn xua tay: ‘Không đi, không đi đâu.’ Gã Du Thiên Dã đó như một pho tượng Phật đặt trên đỉnh đầu, sao cô dám thiếu cảnh giác chứ?!

Thời gian làm việc của nha khoa Hạo Khang không như các bệnh viện khác nhưng giờ làm việc và giờ nghỉ lại được quy định giống những công ty trong khu vực này, buổi sáng bắt đầu từ chín giờ, sáu giờ chiều tan ca. Trần Lăng ngồi xe bus rồi chuyển sang đi tàu điện ngầm, mất hơn một tiếng đồng hồ mới đặt chân đến trước cửa tòa nhà cao tầng của nha khoa Hạo Khang, đang định vào trong thì bỗng nghe thấy có người gọi: ‘Bác sĩ Trần!’

Trần Lăng quay đầu lại nhìn, hóa ra là y tá trưởng Từ Hoa Linh đã phối hợp với mình lần trước. Từ Hoa Linh nhìn cô từ trên xuống dưới, nhận xét: “Bác sĩ Trần hôm nay ăn mặc đẹp thật đấy!”

Trần Lăng cười bên lên, ngượng ngùng đáp: “Hôm nay không phải ngày làm việc đầu tiên sao?!”

Từ Hoa Linh cùng cô đi vào trong, cùng vào một buồng thang máy, nhấn nút tầng hai rồi hỏi: “Em có cần lên tầng trên trước không?” Tầng trên ở đây là tầng hai mươi, là khu vực làm việc của bộ phận hành chính.

Trần Lăng lắc đầu: “Giám đốc Diệp nói bắt đầu từ thứ tư sẽ có đợt huấn luyện tập trung cho các nhân viên mới nên bảo em hôm nay cứ đi thẳng đến phòng khám, tìm chủ nhiệm Đặng là được.” Nói xong cô nghĩ gì đó và bổ sung thêm một câu: “Hôm đó thật sự cảm ơn chị!”

Từ Hoa Linh mỉm cười: “Khách sáo gì chứ, chúng ta đã là đồng nghiệp rồi!”

Trần Lăng dẫn Trần Lăng đến cửa lớn khu điều trị tổng hợp, Monica – cô gái trực lễ tân bước lên chào hỏi rồi đưa Trần Lăng đến phòng thay quần áo của nhân viên, bàn giao cho cô chìa khóa tủ quần áo và hai chiếc áo blouse trắng mới tinh. Những người khác trong phòng thay đồ đang tùm nham tùm ba nói chuyện với nhau, không ai trả lời Trần Lăng, Trần Lăng mỉm cười với họ nhưng nụ cười ấy lại bị ánh mắt lạnh lùng của họ đẩy lùi. Chỉ có mỗi Từ Hoa Linh bước tới gần cô sau khi đã thay xong trang phục y tá: “Vẫn còn vấn đề gì à?”

Trần Lăng gạt đầu cảm kích.

Sau khi Trần Lăng thay xong quần áo rời khỏi phòng thay đồ, cái miệng của các bác sĩ y tá còn lại trong phòng đều hoạt động hết công suất:

“Có phải cô ta chính là người làm chủ nhiệm Du bề mặt không?!”

“Tôi cứ tưởng là một bà cô đứng tuổi, hóa ra lại trẻ thế này à?!”

“Này, này, chúng ta giao hẹn trước đi, đừng nói chuyện với cô ta, trước mắt cứ làm lơ, đừng để cô ta đắc ý, phải từng bước tiêu diệt oai phong của cô ta.”

“Đâu có, thoát nhìn không phải kiểu người ngang ngược mà.”

Trần Lăng mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn nhưng không hề biết bản thân đã trở thành tâm điểm của mọi người. Đương nhiên Đặng Vi chào đón cô rất nhiệt tình và chân thành, đầu tiên đưa cô dạo quanh một vòng phòng khám, giới thiệu sơ lược sự bố trí và cơ cấu của khu khám bệnh. Trần Lăng vừa đi vừa than lên đầy ngỡ ngàng, khu điều trị tổng hợp trong tòa nhà cao tầng này của nha khoa Hạo Khang chính là phòng khám số một của nha khoa Hạo Khang – chia thành hai bộ phận lớn, khu điều trị thông thường chiếm diện tích lớn hơn, có các căn phòng độc lập, mỗi phòng đều được trang bị máy tính, có thể cung cấp tài liệu bệnh án cho bác sĩ xử lý ca bệnh, có phòng còn có kính hiển vi cỡ lớn treo trên nóc. Dĩ nhiên cũng có những điều khiến Trần Lăng không hài lòng, đó là mỗi phòng đều có một góc lắp camera, không phòng nào là ngoại lệ. Trần Lăng chưa kịp hỏi thì Đặng Vi đã giải thích: “Vi chỗ này được xây dựng theo hình thức khép kín nên muốn tìm ai chúng ta không thể gào to lên được, chức năng thu hình của chiếc camera này không đầy đủ, nó chỉ để nhân viên lễ tân thuận tiện trong việc tìm bác sĩ và y tá mà thôi.”

Trần Lăng biết điều “dạ” một tiếng.

Thứ hấp dẫn tầm mắt của Trần Lăng nhất là khu khám chữa bệnh trẻ em rực rỡ màu sắc với rất nhiều các hình dán hoạt hình. Khu khám chữa bệnh cho trẻ em có cả phòng hoạt động riêng cho trẻ, đệm ngồi hoạt hình lung linh sắc màu, trên TV đang chiếu một bộ phim hoạt hình, hình ảnh các nhân vật trong Disney Animal được treo trên tường, các con thú nhồi bông được làm từ hình tượng phim hoạt hình được bày trên mặt bàn.

Đặng Vi thấy Trần Lăng đi chậm mãi ngắm nghía khu vực khám chữa bệnh trẻ em với ánh mắt tràn đầy mong ước thì bất giác mỉm cười: “Chỗ này rất đẹp phải không? Tương lai sau này có em bé, cô cứ mang nó tới đây kiểm tra răng miệng, nhất định nó sẽ thích mê!”

Trần Lăng ớ một tiếng, nghĩ bụng: Tôi đi đâu để tìm người cùng tôi sinh con bây giờ? Nhưng cô không có thói quen tiếp tục bàn luận vấn đề này cùng một người xa lạ, đành đưa tay chỉ một loạt những chú gấu nhỏ bằng nhựa mềm trông rất lạ mắt trong phòng trẻ em: “Đó là gì vậy?”

Đặng Vi liếc mắt qua: “Đó là hình ảnh hoạt hình mà bộ phận thị trường của nha khoa Hạo Khang chúng ta thiết kế, sau đó sản xuất hàng loạt và được gọi là em bé Hạo Khang. Các bé khám răng xong nếu có biểu hiện tốt thì đều nhận được quà tặng là một em bé Hạo Khang.”

Theo bản năng, Trần Lăng đưa mắt nhìn chú gấu nhỏ kia một lần nữa, ca ngợi: “Ai mà tài giỏi thế? Chú gấu nhỏ này được thiết kế thật đáng yêu!”

Đặng Vi gật đầu: “Là do giám đốc bộ phận thị trường thiết kế đấy, một anh chàng rất thông minh và có năng lực.”

Cứ thế, chẳng bao lâu sau, những thứ giàu tình người của nha khoa Hạo Khang mà Trần Lăng trông thấy đều gây ấn tượng sâu sắc với cô. Dần dần cô ý thức được tính đúng đắn trong những lời nói của Vu Bác Văn. Thực sự, nha khoa Hạo Khang đã mở ra một cánh cửa trước mắt, một cánh cửa giúp cô mở rộng tầm mắt, một cánh cửa không chỉ gói gọn trong phạm vi của ngành y học.

Chương 16: Kiêu Ngạo 2

Cuối cùng cũng tới thời gian tổ chức cuộc họp buổi sáng. Đặng Vi dẫn Trần Lăng vào văn phòng. Chẳng bao lâu sau căn phòng ngày càng xuất hiện nhiều người, đông đúc tấp nập. Các đồng nghiệp khác người nào người nấy cười vui vẻ đứng tụ tập thành từng nhóm nhỏ, còn khu vực xung quanh Trần Lăng thì không thấy một bóng người nào. Du Thiên Dã bước vào phòng cùng Vương Hâm, chỉ cần đảo mắt đã thấy Trần Lăng cô độc đứng lẻ loi một góc, bất giác thấy sùng sốt, thầm nghĩ: lòng can đảm của cô gái này lớn thật, vẫn dám đến Hạo Khang làm việc!

Du Thiên Dã trầm ngâm hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn cùng Vương Hâm bước lại, chìa tay về phía Trần Lăng: “Bác sĩ Trần hôm nay đi làm buổi đầu tiên hả? Chào mừng đến với nha khoa Hạo Khang!”

Trần Lăng đã chuẩn bị tốt tư tưởng để đối diện với Du Thiên Dã từ lâu. Nếu xác định đến làm việc tại nha khoa Hạo Khang thì phải cúi mình, vờ khuất phục trước mặt đám người theo chủ nghĩa Sô-vanh kia vậy. Cô cố che giấu cảm xúc chìa tay nắm nhẹ tay anh, dạ một tiếng. Mặt không đổi sắc nhưng đôi môi của Du Thiên Dã vẫn hơi cong lên, ra hiệu với Vương Hâm, ý bảo đến đứng cạnh Trần Lăng.

Vương Hâm cười ngoác miệng đến đứng cạnh cô, cũng chìa tay ra, thì thào bảo: “Làm quen đi, em tên là Vương Hâm!”

Đây là người đồng nghiệp đầu tiên chìa cánh ô-liu[1] về phía mình sau Đặng Vi và Từ Hoa Linh. Tuy gã đồng nghiệp này đã khiến cô hơi khiếp đảm trong buổi phỏng vấn đầu tiên, thái độ của cậu ta tương đối kỳ quặc nhưng Trần Lăng vẫn vội vàng bắt tay, còn gấp gáp đáp lời: “Xin chào, tôi là Trần Lăng!”

[1] Cánh ô liu là biểu tượng của hòa bình

Vương Hâm có một hàm răng trắng bóng, trên má còn có đôi núm đồng tiền nhỏ: “Em biết từ lâu rồi, trong cuộc thi hôm đó chị đã cướp mất giải nhất của em!”

Trần Lăng không biết còn có chuyện này nên hơi ngượng nghịu ngẩng mặt nhìn Vương Hâm, lại không biết nói gì mới đúng, nửa ngày sau mới thốt lên: “Thành thật xin lỗi!”

Vương Hâm an ủi cô: “Có gì mà phải xin lỗi? Lần này chị thắng, lần sau nếu còn cơ hội chúng ta lại so tài!”

Du Thiên Dã lắng nghe cuộc đối thoại của hai người nhưng không xen vào, vẫn giữ nguyên nét mặt như trước đứng bên cạnh, chờ mọi người đến đủ, anh mới vỗ tay, nói: “Monica, bắt đầu giao ban đi!”

Sau khi Monica đọc lại một lượt tất cả các cuộc hẹn với khách hàng được bố trí trong ngày hôm nay qua hệ thống máy tính, Đặng Vi quay sang nhìn Du Thiên Dã: “Chủ nhiệm Du phát biểu đi!”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Hôm nay anh phát biểu đi!”

Đặng Vi nhìn Du Thiên Dã thêm lát nữa mới gật đầu: “Thôi được, bây giờ tôi giới thiệu với mọi người một nhân viên mới của nha khoa Hạo Khang chúng ta!” Sau đó chỉ tay vào Trần Lăng: “Đây là bác sĩ Trần Lăng, tuần trước đã tham gia cuộc thi của chúng ta và giành được ngôi vị thứ nhất, đó là một thành tích rất tốt. Mọi người vỗ tay chào mừng nào!”

Nhưng tiếng vỗ tay không được ròn rã lắm, chỉ loáng thoáng vài tiếng mà thôi.

Đặng Vi lại giới thiệu tất cả mọi người một lượt, nhưng có người phản đối: “Nhiều người như vậy cô ấy sao có thể nhớ hết trong chốc lát được, để giới thiệu sau đi!”

Đặng Vi nghĩ bụng: Cũng đúng, để sau này có cơ hội từ từ làm quen vậy, liền gật đồng tán thành, rồi liếc qua đồng hồ: “Không còn chuyện gì nữa. Nice day!!!”

Mọi người cũng đồng thanh hô lên “Nice day!” rồi tự giác đi làm việc của mình. Chỉ trong một nháy mắt mà văn phòng chỉ còn Trần Lăng, Du Thiên Dã và Đặng Vi.

Nguyên nhân Trần Lăng ở lại đây là vì cô phải chờ phân công tiếp theo thì mới biết được nhiệm vụ của mình hôm nay là gì. Du Thiên Dã không nhìn cô mà nói chuyện với Đặng Vi: “Lão Đặng, bác sĩ Liễu hôm nay nghỉ à?”

Đặng Vĩ lắc đầu: “Hôm nay có một cuộc tọa đàm về chính hình thẩm mỹ của giáo sư Hàn từ Mỹ về, Liễu Gia từ đi theo làm phiên dịch rồi. Sao thế, có việc gì à?”

Du Thiên Dã chau mày: “Đừng nhắc đến nữa. Có một bà phu nhân họ Vương không hài lòng với việc điều trị thẩm mỹ phần răng trước ở chỗ chúng ta, yêu cầu chúng ta phải hoàn trả tiền, đã trực tiếp thông báo đến chỗ của tổng giám đốc Lưu. Tôi không hiểu rõ tình hình lắm nên muốn nói chuyện với anh ta trước để tìm hiểu thực hư!”

Đặng Vĩ ở một tiếng: “Cái này thì tôi có biết một chút, Liễu Gia Từ đã từng kể với tôi về một người như vậy, muốn biết cận kề thì anh phải đi hỏi anh ta. Nhưng theo tôi được biết thì bệnh nhân này rất khó tính, từng được rất nhiều bệnh viện, phòng khám khác nhau tư vấn, hơn nữa, ý định của bà ta thay đổi theo từng ngày. Con người của Liễu Gia Từ anh còn chưa hiểu sao? Anh ta là người rất cẩn thận, ban đầu từ chối điều trị cho bệnh nhân này, kết quả bà ta vẫn vừa ý với Liễu Gia Từ nhất nên cứ bám riết anh ta không rời. Liễu Gia Từ bảo bà ta ký xác nhận, còn mời cả kỹ sư tổ chế tác đến làm cùng; màu sắc, hình dạng đều đã xác nhận nhiều lần với bệnh nhân, đến nỗi mà cái mào răng mẫu phải làm đi làm lại đến mấy lần nhưng cuối cùng bệnh nhân vẫn không hài lòng!”

(Mào răng hay chụp răng là một vật liệu nha khoa được đặt lên trên răng bảo vệ và nâng đỡ răng)

Du Thiên Dã chăm chú lắng nghe: “Sau đó thì sao?”

“Cái buồn cười nhất chính là ‘sau đó’, dĩ nhiên về sau vẫn phải làm theo ý để bà ta hài lòng. Cuối cùng bà ta đã chấp nhận cái mào răng mẫu loại đó, lúc ấy Liễu Gia Từ mới bắt đầu làm khuôn răng rồi giao cho nhân viên kỹ thuật làm bộ mào răng chính thức. Sau khi mào răng được làm hoàn thành xong xuôi, ban đầu bà ta phản nản nhưng sau đó lại hài lòng, đồng ý tiến hành gắn mào răng. Kết quả, ngay hôm sau đã tìm đến tận cửa, bảo anh ta làm xấu quá, yêu cầu hoàn tiền 100%. Nhưng, mười sáu chiếc mào răng sứ đã nằm gọn trong miệng bà ta, dĩ nhiên Liễu Gia Từ không đồng ý, anh ta còn bảo: nếu muốn tôi làm lại từ đầu cho bà, hoặc hoàn trả tiền cũng được, thì bà phải cho tôi đỡ toàn bộ số mào răng trong miệng bà xuống. Dĩ nhiên cái bà bệnh nhân đó không tán thành, nên mới ằm ỉ đến giờ.”

Lông mày của Du Thiên Dã càng nhíu lại chặt hơn: “Tôi biết rồi. Mai sẽ tìm anh ta nói chuyện!”

Đặng Vĩ liếc anh: “Sao vậy, tổng giám đốc Lưu đẩy toàn bộ việc này cho anh à? Hay là để tôi nói trước với anh ta. Anh cũng biết đấy, anh ta vẫn còn chút thành kiến với anh vì chuyện lần trước!”

Du Thiên Dã thở dài: “Vậy cũng được, trước tiên ngày mai anh cứ nói chuyện với anh ta đi, tôi sẽ tranh thủ thời gian hẹn gặp vị khách kia. Sau đó chúng ta lại bàn bạc để thống nhất xem nên làm gì.”

Nghe xong nội dung thảo luận của họ Trần Lăng chợt thấy hoảng sợ, trầm nghĩ: Những mâu thuẫn trong giới y học của Trung Quốc quả là gay gắt, thậm chí một phòng khám cao cấp như nha khoa Hạo Khang mà cũng không tránh khỏi mâu thuẫn này. Tuy có thể coi cô đã chiến đấu nhiều năm trong bệnh viện công nhưng nhất định vẫn phải đề cao cảnh giác, cẩn thận từng ly từng tí. Nghe tiếp mới phát hiện hai vị chủ nhiệm bắt đầu nói về mình liền cảm thấy không nên đứng ở đây nữa, bèn rón ra rón rén nhắc chân bước ra ngoài.

Còn chưa đi đến cửa Trần Lăng đã bị Đặng Vĩ gọi lại: “Phải rồi, bác sĩ Trần, hai tuần này tạm thời cô cứ đi theo tôi, tạm thời chưa được đón tiếp bệnh nhân, làm quen thêm về môi trường và quy trình làm việc cụ thể của nha khoa Hạo Khang đã.”

Lúc Đặng Vĩ nói vậy, Du Thiên Dã không hề hé môi một lần nào, chỉ nghịch chiếc bút ký tên trong tay mình.

Trần Lăng dạ một tiếng, mở to mắt nhìn Đặng Vĩ: “Chủ nhiệm, nếu không còn chuyện gì nữa tôi ra ngoài trước!”

Đặng Vĩ gật đầu tỏ ý bằng lòng, dặn Trần Lăng cứ đi loanh quanh khu này chào hỏi các bác sĩ y tá khác nhiều hơn. Trần Lăng vừa khuất bóng, Đặng Vĩ liền nở nụ cười khi trông thấy Du Thiên Dã đang nghịch bút: “Đừng giả vờ nữa, cô gái này rất thú vị. Lúc vừa nãy hai chúng ta không ai để ý đến cô ấy mà chỉ nói chuyện với nhau, tôi thấy cô ấy nghe được một lát rồi ra ngoài ngay, một người hiểu rõ nhân tình thế thái như vậy tại sao anh lại thấy không vừa mắt chứ!”

Du Thiên Dã cũng để ý đến dáng vẻ tay chân luống cuống nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh của Trần Lăng vừa nãy. Hồi nãy, tuy tất cả những điều đó là nói chuyện với Đặng Vĩ nhưng ánh mắt vẫn tranh thủ đảo quanh Trần Lăng. Anh hừ một tiếng: “Ồ thì thú vị, thế nên mới có người rước cô ấy về dinh của mình!”

Đặng Vĩ nhìn anh: “Đó là bởi vì trong lòng anh có sẵn thành kiến từ trước. Uống phí cho Vương Hâm nhà anh luôn miệng tuyên bố với chúng tôi rằng anh là vị chủ nhiệm thương cấp dưới nhất ở Hạo Khang!”

Du Thiên Dã không bình luận thêm mà đứng dậy bảo: “Cậu ta nói mà anh cũng tin à? Tôi có một ca phẫu thuật, đi trước nhé!”

Đến khi Đặng Vĩ trở về văn phòng của mình lập tức ngỡ ngàng khi nhận ra Trần Lăng đang ngồi chờ mình trong phòng, cô đang sắp xếp lại mấy tập bệnh án trên bàn dựa theo thứ tự giờ hẹn với bệnh nhân theo thời gian biểu trong máy tính. Ngẩng lên thấy anh ta bước vào, Trần Lăng mỉm cười: “Chủ nhiệm, tôi đã xem giờ hẹn với bệnh nhân và đã sắp xếp theo trình tự, còn có việc gì cần tôi làm không?”

Đặng Vĩ lắc đầu: “Tạm thời cô cứ đọc bệnh án cho quen rồi đi theo tôi mấy ngày xem cách điều trị ở đây thế nào. À phải, sao cô không đi nói chuyện với các đồng nghiệp khác?”

Trần Lăng thờ dài nhưng không phát ra tiếng, thầm oán thán: Tôi cũng định đi nói chuyện nhưng vừa thấy tôi đến thì mọi người lại giải tán ngay tức thì. Câu này đã nhai đi nhai lại trong lòng mấy chục lần nhưng nếu nói với Đặng Vĩ, không khéo còn làm gia tăng thành kiến đối với mình của nhóm đồng nghiệp. Vì thế cô chỉ hơi hé miệng coi như mỉm cười, trả lời: “Vừa nãy tôi không gặp đồng nghiệp nào, chắc mọi người đều bận việc của mình. Đến hồi y tá trưởng Từ, chị ấy bảo phòng anh là phòng này nên tôi đến thẳng đây.”

Đặng Vĩ nhìn đồng hồ: “Thôi được, giờ là 9h25, ca bệnh đầu tiên của chúng ta là 9h30, ngày làm việc hôm nay sắp được chính thức bắt đầu rồi!”

Trần Lăng nghiêm túc gật đầu bởi kể từ giây phút này trở về sau, cuộc đời cô bắt đầu chuyển sang một giai đoạn mới, cô đã chính thức trở thành một phần tử của nha khoa Hạo Khang!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kiều Ngạo 3

Ngày đầu tiên của Trần Lăng ở nha khoa Hạo Khang không tốt cho lắm. Suy cho cùng, Đặng Vĩ dù sao cũng là một vị chủ nhiệm nên rất nhiều bệnh nhân tìm đến anh, dù tất cả đều có hẹn trước nhưng vẫn bận đến tối tăm mặt mày, ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn. Trần Lăng tuy chỉ đứng ngoài quan sát nhưng đến giờ cơm cũng không thể mặt dày một mình bỏ đi ăn được nên đành đứng sau lưng Đặng Vĩ suốt cả ngày như một anh lính canh, lâu đến nỗi cái bụng rỗng tuếch vì đói của cô kêu gào ầm ĩ, xương sống, eo mỗi lưng đau, sức cùng lực kiệt.

Sau khi kết thúc toàn bộ công việc của một ngày, Trần Lăng có cảm giác như sức lực toàn thân đã bị rút cạn, chỉ biết lẳng lặng đứng dựa lưng vào tường, nhìn Đặng Vĩ ngồi ngay ngắn trên bàn múa bút thành văn, miệng anh vẫn không quên nhắc nhở: “Xong ngày nào thì phải giải quyết hết bệnh án của ngày hôm đó nhé!”

Trần Lăng dạ một tiếng, Đặng Vĩ chợt nhớ ra bèn hỏi: “Hôm nay đứng quan sát cả buổi cô có cảm nhận gì không?”

Trần Lăng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp lời anh bằng năm chữ: “Sự học là trọn đời!”

Đặng Vĩ ngược mắt nhìn cô, bỗng nở nụ cười: “Đừng có trả lời kiểu chống đối như vậy với tôi, nói cụ thể xem nào!”

Thực ra không phải Trần Lăng chỉ trả lời chống đối cho xong chuyện, mà đây thực sự là kết quả cô đúc rút được sau một ngày đứng làm quan sát viên. Nếu Đặng Vĩ muốn cô nói cụ thể, vậy cô đành phải vắt óc nhớ lại: “Thực ra tôi có rất nhiều cảm nhận nhưng trong một chốc một lát thì không thể diễn tả hết được. Chẳng hạn như lúc tôi đứng ngoài xem các thao tác của anh, có nhiều ca bệnh vô cùng bình thường nhưng anh lại chú ý làm cẩn thận một số chi tiết nhỏ, mà bình thường, những chi tiết nhỏ ấy thường bị tôi coi nhẹ và bỏ qua, chỉ điểm ấy đã có thể chứng minh cho tôi thấy rõ sự chênh lệch!”

Đặng Vĩ thấy hơi tò mò: “Vậy cô hãy nói cụ thể hơn một chút đi, chi tiết nhỏ nào thế?”

Trần Lăng trả lời thật lòng: “Đầu tiên là hai đôi tay của anh và trợ lý phối hợp với nhau rất nhuần nhuyễn, mỗi khi anh tiến hành trị liệu, chẳng cần nói gì mà chỉ liếc mắt một cái, chị ấy đã có thể lấy đúng dụng cụ mà anh cần.”

Y tá đứng ở bàn bên cạnh thu dọn dụng cụ cũng chính là trợ lý của Đặng Vĩ trong lúc điều trị - Lục Tự phì cười, nói xen vào: “Chúng tôi đã quen liếc mắt đưa tình rồi, chỉ thích dùng ánh mắt để trao đổi!”

Đặng Vĩ bất đắc dĩ cười với Lục Tự: “Nói năng cẩn thận đi nào, sao em lại ngắt lời người ta thế?” Sau đó bảo Trần Lăng: “Còn gì nữa không? Cô nói tiếp đi.”

Trần Lăng chợt dạ liếc nhìn Lục Tự, đành tiếp tục gãi đầu: “Hôm nay có một ca bệnh nhỏ răng khôn. Ở bệnh viện chắc chắn họ sẽ dùng búa để loại trừ sức cản và tăng kích thước khe hở, nhưng anh không làm như vậy, để đạt được mục đích giảm ma sát anh chỉ dùng tuabin tốc độ lớn.”

Đặng Vĩ gật đầu: “Cô cảm thấy như vậy có tốt không?”

Trong lòng, Trần Lăng mau chóng đưa ra nhận xét: “Bệnh nhân trong bệnh viện rất đông, nếu dùng búa thì thời gian nhổ răng sẽ rút ngắn đi rất nhiều, nhưng lực gõ của búa sẽ khiến người bệnh khá đau đớn. Nếu dùng tua bin để giảm ma sát thì sẽ lâu hơn nhưng chắc sẽ ít gây tổn thương hơn, trong quá trình nhổ răng người bệnh sẽ đỡ đau hơn, những triệu chứng sau khi nhổ cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Đặng Vĩ mỉm cười, bổ sung tiếp: “Còn có thể giảm bớt những biến chứng sau nhổ răng. Còn gì nữa nào? Cô đã nhắc đến hai điểm: sự phối hợp giữa các đồng nghiệp với nhau và thao tác cụ thể trong quá trình điều trị, còn lĩnh hội được gì khác nữa?”

Trần Lăng có chút thất vọng, chợt nghĩ đến thời điểm khi giáo sư hướng dẫn Peter tra tấn mình hồi còn ở Hong Kong, các câu hỏi cứ nối tiếp nhau, sức ép nặng nề đến độ không thở nổi, đành phải bày ra tư thế sẵn sàng nghênh đón quân địch: “Còn một điều nữa chính là lúc anh trị liệu răng trước[1], vốn dĩ chúng ta đều có thói quen dùng gương nha khoa để kéo và giữ môi bệnh nhân, đôi khi dùng lực quá mạnh khiến người bệnh cảm thấy khó chịu. Hôm nay tôi thấy lúc anh tiến hành thao tác, hề nhắc tới răng trước, theo tiềm thức anh đều không sử dụng gương nha khoa mà dùng chính ngón tay mình để kéo môi ra, làm vậy nhất định người bệnh sẽ thoải mái hơn khi dùng chiếc gương lạnh như băng kia phải không?”

[1] Bao gồm răng cửa và răng nanh

Lúc này tiếng cười của Đặng Vĩ lớn hơn một chút: “Trần Lăng, cô cẩn thận hơn những bác sĩ trẻ khác. Có thể chỉ ra những điểm này trong một thời gian ngắn như vậy quả thực không có nhiều người!”

Sau đó anh tiếp tục hỏi bằng vẻ đầy hứng thú: “Còn gì nữa không? Nói tiếp tôi nghe xem nào!”

Trần Lăng không ngừng than khổ trong lòng, đứng suốt cả ngày trời, đói oi là đói, đầu nghĩ đến đây, bụng cũng không chịu kém cạnh mà phát ra tiếng kêu, tiếng bụng cô sôi sùng sục.

Lúc này Đặng Vĩ mới giật mình, biết có điểm không ổn: “Giữa trưa cô không đi ăn cơm à? Hai giờ chiều tranh thủ lúc bệnh nhân đi chụp X-quang tôi đã chui vào phòng găm hai miếng bánh mì rồi.” Y tá Lục Tự cũng lên tiếng: “Cô ấy đứng suốt cả ngày nay, một miếng cơm cũng chưa được ăn. Giữa trưa tôi phải tìm người đến làm thay một lúc, tranh thủ thời gian giải quyết chuyện cơm nước.”

Bấy giờ Trần Lăng mới trợn tròn mắt, không ngờ chỉ còn lại một mình cô chịu đói đến nỗi da bụng dính vào da lưng, hóa ra họ đều biết tranh thủ thời gian! Đặng Vĩ vẫn tiếp tục dẫn dắt: “Ồ Hạo Khang, cô nhất định phải học được cách làm một việc, biết là gì không?”

Trần Lăng đói đến hoa cả mắt, khê lác đầu, Đặng Vĩ giải thích cho cô nghe: “Nhớ là phải biết cách thương xót chính mình. Lần sau đừng đứng đực mãi ra như vậy, nhất định phải tự sắp xếp thời gian đi ăn trưa!”

Lúc Đặng Vĩ và Trần Lăng nói chuyện trong phòng thì bên ngoài, một toán bác sĩ và y tá đang vây quanh bàn lễ tân theo dõi qua camera. Có người nói: “Mọi người xem, cô ta vừa tới đã nịnh sếp rồi, chỉ biết lôi kéo làm quen với chủ nhiệm Đặng thôi!”

Cũng có người nói: “Cô tưởng nịnh sếp mà dễ sao? Một cô gái trẻ như thế mà phải đứng suốt một ngày, cơm không ăn, đến cả hộp nước cũng không uống!”

Đúng lúc này, Từ Hoa Linh từ đâu bước tới, nghe xong mấy lời bàn tán này liền mắng đám buôn chuyện đang theo dõi camera một trận: “Nói linh tinh gì đây? Các cô rảnh rồi quá nhỉ?! Còn không mau đi dọn dẹp, buổi họp giao ban sáng mai, tổng giám đốc Lưu sẽ qua bên này đây!”

Mọi người cười trừ rồi giải tán. Nhóm y tá vội vàng dọn dẹp vệ sinh phòng khám và thu dọn dụng cụ, đám bác sĩ thì vội đi kiểm tra xem đã viết xong bệnh án chưa? Nếu ngày mai bị bàn tay ma quái của tổng giám đốc Lưu sờ tới thì quả thực không phải một chuyện vui vẻ gì. Theo cách nói của Vương Hâm thì là: “Thật sự hết cách, việc không xong thì sẽ được nổi tiếng như cồn!”

Thực ra, việc bị tổng giám đốc Lưu nắm được điểm yếu không có gì ghê gớm lắm, quả thực ông ta không phải hung thần ác quỷ, thậm chí còn không lấy kinh tế ra làm hình phạt nhưng có một việc khiến người người không ngừng than khổ... ông ấy sẽ mang lỗi lầm của bạn lần lượt nhắc đi nhắc lại ở sáu phòng khám, mỗi phòng khám một lần. Nếu vào đúng dịp ông phải đi công tác ở những thành phố khác thì càng đáng được chúc mừng, cái giá mà bạn phải trả chính là đồng nghiệp khắp đất nước đều biết tên bạn, danh dự của bạn đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Nói xong Từ Hoa Linh liền đi về phía văn phòng của Đặng Vĩ, mới đi được nửa đường đã thấy Trần Lăng mặt mũi trắng bệch từ văn phòng đi ra. Từ Hoa Linh bước lên phía trước: “Bác sĩ Trần mau đi ăn một chút đi!”

Trần Lăng vẫn còn khả năng mỉm cười và nói tiếng cảm ơn. Từ Hoa Linh lập tức cho cô một gợi ý có thể tham khảo: thực ra phía sau tòa nhà cao tầng này có một cửa hàng bán đồ ăn nhanh, nhưng có lẽ giờ này không còn thứ gì có thể ăn được; tầng một của tòa nhà này cũng có một cửa hàng tiện lợi 7-Eleven[2], vào trong đó mua một chút đồ ăn tạm, nhét đầy cái bụng là không còn vấn đề gì nữa.

[2] 7-Eleven là tên một chuỗi cửa hàng tiện ích quốc tế. Công ty mẹ của thương hiệu này là Seven & I Holdings Co.

Trần Lăng chọn cửa hàng 7-Eleven theo lời gợi ý của Từ Hoa Linh, thuận tay lấy một chiếc Hamburger trên giá và lấy thêm một cốc sữa đậu nành lạnh. Lúc trả tiền, cô đứng sau một chàng trai có thân hình cao lớn, đập vào mắt cô chính là lưng áo somi ngắn tay trắng tinh, phẳng phiu của anh ta. Trần Lăng đang nghĩ thầm: đàn ông làm việc ở khu CBD phải tuân theo quy định mặc áo somi trắng hàng ngày quả là một chuyện vô cùng không đơn giản, việc giặt áo trắng thật sạch chính là một việc đòi hỏi phải có thể lực sung mãn. Cô đang miên man suy nghĩ thì chợt nghe thấy nhân viên cửa hàng nói: “Mời anh nhận đồ và tiền thừa, người tiếp theo!”

Trần Lăng vô thức liếc nhìn món đồ trong tay nhân viên. Hời ôi, thật gọn ghẽ, không ngờ trong chiếc túi rất to kia là vô số những hộp Durex[3]. Trần Lăng thầm dè bịu trong lòng, nghĩ bụng: Con người của thời đại này quả là không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt mà vội vội vàng vàng mua đồ

dành cho cuộc sống ban đêm, hơn nữa còn mua cả một lô, nhìn qua cũng phải đến hơn một tá[4].”

[3] Nhãn hiệu bao cao su nổi tiếng.

[4] Một tá là 12 cái.

Trần Lăng đặt hamburger và sữa đậu nành trên tay lên mặt bàn rồi rút ví lấy tiền, cô nói: “Có thể cho tôi dùng lò vi sóng hâm lại cho nóng chút không?!” Người đàn ông đứng trước vốn đã định nhắc chân bỏ đi nhưng vừa nghe thấy giọng nói của Trần Lăng liền quay ngoắt lại nhìn cô: “Trùng hợp quá nhỉ, tôi đang định gọi điện cho cô!”

Trần Lăng mới lấy được một nửa số tiền, vừa nghe thấy giọng nói này liền có cảm giác như bị bóng đè, ban nãy, sự chú ý của cô hoàn toàn đặt lên đồ đặc nên cơ bản không nhận ra anh chàng đẹp trai không biết xấu hổ này là ai, bây giờ chỉ cần hơi ngẩng đầu đã phát hiện: thì ra không phải ai khác mà chính là “người qua đường Giáp” dùng chiếc xe đạp rách uy hiếp mình. Lần trước cô và người này va quệt nhau ở gần đây, hôm nay lại gặp mặt trong cửa hàng này, chắc hẳn “người qua đường Giáp” làm việc trong công ty nào đó ở khu vực này. Trần Lăng thăm cảm thán cho sự xui xẻo không hề bình thường của bản thân, người này như âm hồn bất tán, việc có thể bắt gặp anh ta mọi lúc mọi nơi quả thực làm người ta mất hứng.

Bao Huân nở nụ cười không chút thiện ý với Trần Lăng: “Tôi ra ngoài trước, đứng ngoài đó chờ cô!”

Trần Lăng ờ một tiếng, lấy tiền thừa rồi hâm nóng bánh hamburger xong mới đi về phía Bao Huân đang đứng chờ ngoài cửa, không chút kiên nhẫn bèn hỏi thẳng: “Đã lấy được hóa đơn chưa?”

Bao Huân gạt đầu: “Hay là cô chờ tôi một lát đi, tôi để nó trên tầng, giờ sẽ lập tức mang xuống cho cô!”

Trần Lăng nhìn đồng hồ: “Tôi phải về ngay bây giờ. Có phải anh cũng làm việc ở gần đây không? Trưa mai thì sao?”

Cặp mắt của Bao Huân liếc ngang ra chiều suy nghĩ rồi quay sang nhìn Trần Lăng một cái: “Không phải cô muốn quỵt nợ đấy chứ?!”

Trần Lăng tức giận, nửa ngày sau mới áp chế được cơn bức bối, nghĩ bụng: Bỏ đi, mình cần gì phải chấp nhặt với một tên chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới? Nhưng giọng điệu vẫn không được êm đềm như mong muốn, cô lạnh giọng: “Vậy anh nói xem phải làm sao mới được?”

Không ngờ Bao Huân lại đồng ý, chỉ tay về phía đối diện: “Đành vậy thôi, trưa mai, mười hai giờ, tôi sẽ ăn cơm trưa ở bên kia, hai chúng ta không gặp không về!”

Trần Lăng nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, đó là một nhà hàng kiểu Nhật Bản, chuyên cung cấp các món mì sợi cho thành phần trí thức làm việc ở khu vực này, tên nhà hàng là “Mì yêu mì”. Trần Lăng ừm một tiếng rồi cầm hamburger và sữa đậu nành đi vội lên tầng.

Bao Huân rất phấn khích khi thấy bóng lưng dần khuất của Trần Lăng. Hai ngày nay, mỗi khi nghĩ đến Trần Lăng, anh đều cảm thấy cô gái này rất không đơn giản, lần nào gặp nhau anh cũng về một vòng tròn xung quanh cô rồi thêm vào giữa một dấu chấm than. Vì thế, khi nhớ đến nụ cười duyên dáng của Trần Lăng khi đứng dưới gốc hòe già anh liền có một ý nghĩ rất không trong sáng: “Phụ nữ bây giờ cũng vất vả thật, chẳng những phải bán rẻ linh hồn mà còn phải bán rẻ cả thể xác mình nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chung Tình 1

Bao Huân xách một túi Durex tiến vào trung tâm trông răng tìm Du Thiên Dã và Vương Hâm, quả nhiên bị hai người này khinh bỉ nặng nề. Du Thiên Dã liếc qua rồi không thèm nói năng gì nữa, Vương Hâm cũng ra vẻ không chịu nổi: “Không phải nói anh đâu, nhưng đầu óc anh quả thật chẳng có ý tưởng mới mẻ gì cả, sao lại tặng huynh đệ món đồ chơi này làm quà cưới vậy?”

Bao Huân cười vô tội: “Cái này có gì không tốt? Tôi bảo tặng tiền thì hai người bảo quá dung tục, tặng quà thì ai mà biết họ thiếu thứ gì, đi hỏi ‘thiên thần’ thì anh ấy lại áp a áp úng luôn miệng nói không cần tặng gì cả. Còn nữa, party diễn ra vào tối nay mà hai người đến giờ không ai chịu ra ngoài mua quà. Tôi cảm thấy món đồ này rất tốt, vô cùng thực tế, và lại còn là hàng chất lượng cao hết sức cần thiết trong đêm động phòng!”

Vương Hâm xếp từng hộp ra mặt bàn: “Anh mua mấy hộp thế này? Mười hai hộp sao?! Anh... anh quả là thằng nhóc xấu xa, muốn làm ‘thiên thần’ mệt đến chết sao?!”

Bao Huân nhìn Vương Hâm bằng ánh mắt khinh bỉ: “Cái này thì cậu không hiểu rồi. Mỗi tháng một hộp đó, tôi dùng món đồ này để chúc họ kết

hôn năm đầu tiên, mỗi ngày đều ngọt ngào!” Chợt nhớ ra điều gì đó, liền giơ tay vỗ mạnh vào đầu Vương Hâm: “Cậu giỏi lắm, dám cười lên cổ tôi già bộ oai phong hả? Dám làm chuyện khiến người đời kinh hãi, to gan nhỉ?!”

Vương Hâm cười hi hi, lắc đầu quầy quậy, thấy Du Thiên Dã vẫn không nói năng gì.

Bấy giờ Du Thiên Dã mới thở dài một tiếng: “Hôm nay nó làm được một việc nên bây giờ có chút ‘không tìm được hướng bắc’[1]”

[1] Sao bắc cực ở hướng chính bắc của trái đất, người xưa đã sớm nhận ra hiện tượng này nên mỗi khi bị lạc đường thường dùng la bàn tìm đường theo hướng bắc. Cho nên câu “không tìm được hướng bắc” nghĩa là làm việc không đúng hướng, bị sai phương hướng. Người Bắc Kinh rất thường dùng câu này. Còn trong câu nói kia thì có nghĩa là chậm hiểu.

Mắt Bao Huân đảo một vòng, chợt vỗ lễ: “Vương Hâm, hôm nay cậu phẫu thuật thành công cho bệnh nhân à?”

Vương Hâm vừa có phần chột dạ, vừa có phần đắc ý gật đầu: “Em sẽ nhớ mãi ngày này, hôm nay em trồng được cái răng đầu tiên trong cuộc đời làm bác sĩ của mình, các anh nói xem em có nên mở tiệc chúc mừng không?”

Bao Huân gật đầu: “Được đấy. Xem ra tiểu tử nhà cậu sắp được làm bác sĩ độc lập rồi thật đáng chúc mừng! Đáng lẽ cậu phải mời com hai chúng tôi nhưng bỏ đi, thời gian gấp gáp, cậu không cần mời com nữa, thôi thì tiền mua Durex hôm nay một mình cậu thanh toán là được.”

Vương Hâm ngẩn ra, nhìn Du Thiên Dã bằng ánh mắt cầu cứu.

Ba chữ được nhà ra từ miệng Du Thiên Dã là: “Tôi tán thành!”

Vương Hâm không thể chịu đựng thêm nữa, ra sức lắc đầu tỏ vẻ phản đối: “Hai đại ca à, đừng cật đồng ức hiếp người ta thế chứ! Tiền lương của hai anh ai cũng gấp mấy lần em, hà tất phải so đo chút tiền lẻ đó với em?!”

Ý kiến của Bao Huân vững như bàn thạch, không hề suy chuyển, xua tay: “No, No, No, cái gọi là ‘so đo’ này hoàn toàn để thỏa mãn thành ý của cậu mà thôi.”

Du Thiên Dã cố nhịn cười, lần này anh nói nhiều hơn lần trước hai chữ: “Tôi tiếp tục tán thành!”

Vốn dĩ, Bao Huân cũng kể sơ qua việc gặp phải Trần Lăng ban nãy và cả trò đùa độc ác trong đầu anh nhưng giây phút lời sắp trôi ra khỏi miệng, không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ, bèn uất nghẹn nuốt mấy câu đó vào bụng.

Ngày đi làm đầu tiên, Trần Lăng đã bị hành hạ đến độ cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Sự mệt mỏi này chủ yếu đến từ cơ thể, đứng suốt bảy, tám tiếng đồng hồ khiến hai chân cô gần như đã không còn là của mình nữa. Dĩ nhiên, không phải không có một chút mệt mỏi nào từ tinh thần. Lúc tan ca, Trần Lăng vào phòng thay đồ, ngay lập tức sự huyền ảo mới vừa nãy vẫn còn trong phòng lập tức biến thành im ắng không một tiếng động, điều này khiến Trần Lăng cảm thấy hết sức khó chịu, chẳng khác nào một trái tim vốn ấm áp lập tức bị ngâm vào một cốc nước đá lạnh toát, còn phát ra một tiếng “tách” nhỏ, rất nhiều sự ấm áp bay lên và biến mất theo làn khói lạnh lẽo kia.

Trên đường về nhà, Trần Lăng nhận được điện thoại của Trần Tụng, đầu dây bên kia rất ồn ào bởi tiếng người cười nói, xem ra party mà Trần Tụng nhắc đến đã chính thức bắt đầu rồi, tuy vậy, Trần Lăng vẫn từ chối đề nghị muốn mình tham gia của Trần Tụng. Trong một buổi tối sức cạn kiệt thế này, Trần Lăng chỉ muốn mau chóng trở về nhà, ăn những món ăn mẹ nấu, tắm táp sạch sẽ sau đó quẳng mình lên giường, lặng lẽ, cẩn thận hồi tưởng lại một lần toàn bộ quá trình trị liệu mà hôm nay cô được quan sát, chất lọc những tình hoa trong đó.

Bên này, Trần Tụng bỏ điện thoại di động vào túi xách, ghé sát vào tai “Kim từ đa” ngồi cạnh hô to: “Chị em bảo không đến đâu!”

“Kim từ đa”, dĩ nhiên các bạn đã sớm biết cậu ta chính là anh bạn Vương Hâm đã lên sân khấu rất nhiều lần từ các chương trước, cũng ghé sát vào tai Trần Tụng, nói to: “Vậy thì tiếc quá, ai cũng nói chị em là mỹ nữ, lần trước phải làm thêm nên anh mới không có cơ hội được gặp!”

Hai người ngả lưng lên một góc sofa trong phòng tổ chức party của Cashbox, trao đổi với nhau bằng cách hét thật to. Trần Tụng nói: “Không phải anh nói ‘Văn võ toàn tài’ và ‘Sắc lực ca’ hôm nay có đến sao?”

Vương Hâm cũng hét lên: “Hai người đang đỗ xe, sẽ lên ngay thôi.”

Trong phòng tổ chức party đã có khoảng hai mươi ngày, thậm chí đã có người chiếm dụng micro gào to với chất giọng khàn đặc: “Dù chết vẫn phải yêu, Không vui sướng nếu không lâm ly tới tận cùng, Tình yêu dù sâu nặng cũng chỉ có thể này, Mới đủ để thô lộ.”

Trần Tụng nghe xong thấy thật buồn cười, lắc lắc bộ tóc giả nhiều màu trên đầu, ghé sát vào tai Vương Hâm, hét thật to: “Người anh em này là ai vậy? Phần cao độ quả là của một con báo từ Bắc Kinh đến London, cuối cùng còn rẽ qua Nga nữa, đúng là khiến người ta phải sợ hãi!”

Vương Hâm trừng mắt nhìn rất lâu nhưng chỉ lắc đầu, hô to: “Anh cũng không biết, chắc là người mới.”

Trần Tụng chỉ một đôi đang anh anh em em ngồi trong một góc khác của phòng bao, hô tiếp: “Đến chào hỏi ‘Thiên Thần’ và ‘Hạt gạo nhỏ’ chưa?”

Vương Hâm gật đầu, cũng hô to: “Đã chào hỏi xong, còn tặng cả quà tân hôn nữa rồi!”

Trần Tụng tò mò hỏi lớn: “Tiết lộ chút đi, anh tặng quà gì vậy?”

Đúng lúc này ca khúc đi đến đoạn kết, người anh em hát bài “Chết rồi vẫn còn yêu” kia cũng ngậm miệng, căn phòng yên ắng hẳn. Vương Hâm hô to với Trần Tụng nhưng tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy rõ: “Còn có thể là cái gì? Là đồ chơi của người lớn, trẻ con không cần biết!”

Sau khi hết xong Vương Hâm há hốc miệng, Trần Tụng thì xấu hổ đến chín cả mặt, tất cả mọi người sững sờ, cảm nín.

Rất lâu sau mới có người phì cười một tiếng, sau đó cả hội trường náo nhiệt hẳn lên. Đúng lúc Vương Hâm và Trần Tụng đều hết sức xấu hổ thì có người mở cửa phòng bước vào, hai người đều là những anh chàng đẹp trai nhưng người đi trước thần thái bay cao đường như rất quen thuộc, so sánh với người đi phía sau có dáng vẻ trầm tĩnh, nho nhã, thì anh chàng đi trước thu hút Trần Tụng hơn.

Người đầu tiên hét to chính là “Thiên Thần”, anh lao lên phía trước dùng cả hai tay vỗ mạnh lên bả vai Bao Huân – người đi trước: “Thằng em ‘Văn võ’, lâu rồi không gặp, anh đây nhớ mày muốn chết!” Sau đó lại ghé sát miệng vào tai Bao Huân, thầm thì: “Món đồ chơi vừa này ‘Kim tử đa’ tặng anh có phải là chủ ý của chú em không? Người hiểu anh nhất không ai ngoài chú mày, hoàn toàn hợp ý anh!”

Bao Huân chính là một trong những “nguyên lão” của diễn đàn “Oai phong”, “Văn võ toàn tài” lấy từ chữ “Huân” trong tên anh. Tên anh do ông ngoại đặt, cái tên chính là nơi gửi gắm tất cả kỳ vọng của ông lão với Bao Huân: Vừa có văn, vừa có võ, vừa có tiền! Bao Huân vẫn chưa kịp đáp lại bằng một câu thăm hỏi ân cần tràn trề nhiệt huyết thì “Thiên Thần” đã quăng Bao Huân sang một bên, trao một cái ôm nồng thắm cho Du Thiên Dã – người đứng sau Bao Huân: “‘Kim tử đa’ nói đại nhân cậu cũng đến, mới đầu tôi còn không tin. Hôm nay được gặp cậu vui chết đi được, người anh em, cậu thật nghĩa khí!”

Hóa ra Du Thiên Dã chính là một nguyên lão khai quốc khác của “Oai phong” – “Sắc lạc ca”, chẳng có chút sáng tạo nào giống hệt Bao Huân, tất cả đều được lấy từ tên thật của anh, bởi lẽ trong “Sắc lạc ca” có nói: “Thiên thương thương đã mang mang, phong xuy thảo đề kiến ngư dương”[1]

[1] Nghĩa là “Trời xanh ngắt, đồng ruộng mệnh mang, gió thổi cỏ cây cúi mặt nhìn trâu dê”

Du Thiên Dã lách người ra khỏi vòng ôm của “Thiên thần”, hỏi: “Ngày vui của ngài, tôi dám không đến sao?! ‘Kim tử đa’ nói ngài cầm dao hùng hồn tuyên bố trên diễn đàn rằng: đám người đánh cầu cùng nhau năm đó, nếu ai không đến, ngài sẽ băm nhỏ người đó!”

“Thiên thần” cười sung sướng: “Nếu tôi không nói vậy, đời nào lừa được cậu ra đây?”

“Hạt gạo nhỏ” bên này cũng nhào tới bắt chuyện với Bao Huân: “‘Văn võ toàn tài’, nghe nói trên diễn đàn than phiền lâu rồi không thấy cậu xuất hiện, rất nhiều em gái nhỏ mới mất chờ mong, muốn lão Phật cậu hiện thân đấy!”

Bao Huân nhìn “Hạt gạo nhỏ” bằng ánh mắt vô tội: “Nhưng em biết phải làm sao bây giờ? Trong mắt em chỉ có chị thôi, vậy mà chị lại bị ‘Thiên thần’ cướp mất!”

“Hạt gạo nhỏ” cười toe: “Cái miệng này của em chính là cái mà chị đây thích nhất đấy, chỉ bằng chúng ta bỏ mặc ‘Thiên thần’, tối nay bày kế trốn đi?”

Bao Huân giả bộ sợ sệt: “Vậy có được không? Vợ bạn không thể bắt nạt, em nào dám trêu chọc chị, nhớ lại bị ‘Thiên thần’ băm nhỏ thì thảm lắm!”

Dù đứng với Du Thiên Dã nhưng “Thiên thần” vẫn ghé một tai về phía này, nghe được cuộc đối thoại giữa bà xã và Bao Huân liền thấy khiếp vía, vội vàng nói xen vào: “Không có chuyện gì băm nhỏ một cách đơn giản như vậy đâu! Trước khi băm phải tra tấn đến chết, ít nhất cũng phải mang kẻ gian phu quăng vào chuồng heo!” Miệng nói, tay vội vàng kéo “Hạt gạo nhỏ” đứng tránh xa Bao Huân: “Người anh em, tôi phải mang bà xã tôi đi giấu, còn những mỹ nữ trong phòng này cậu có thể tùy ý bắt nạt!”

“Hạt gạo nhỏ” tỏ ra không tình nguyện lắm khi bị “Thiên thần” lôi đi, miệng vẫn nói: “Văn võ à, lần sau đến Singapore đừng quên tìm chị nhé!”

Bao Huân giờ tay chào tạm biệt, lơ đãng quét mắt quanh toàn bộ hội trường, dễ dàng phát hiện ra tỉ lệ nam nữ trong phòng rất cân đối, gần như là năm mươi – năm mươi, nhưng một nửa số mỹ nữ đó hầu như đều giống Trần Tụng bị ánh mắt của anh phóng điện, trái tim thiếu nữ đập điên loạn. Du Thiên Dã không đợi Bao Huân kết thúc nghi thức phóng điện thì đã tự mình đi về phía Vương Hâm. Phóng điện xong, Bao Huân cũng đi theo sau, tiến về phía Trần Tụng.

Trần Tụng luôn là người thích được góp vui, vốn vẫn cười tươi như hoa nhìn cảnh tượng trước mặt, dù cô hoàn toàn không nhận ra Bao Huân vừa bước tới gần mình chính là “người qua đường Giáp” tối hôm đó trong lời chị gái mình. Nhưng quả thật, bề ngoài tuấn tú, dung mạo, khí chất như làn gió mát lạnh vô cùng cuốn hút nàng Tiểu Bạch mới ra lò – Trần Tụng. Theo khoảng cách ngày càng gần mình của Du Thiên Dã và Bao Huân, trái tim Trần Tụng đập thình thịch càng nhanh hơn. Khi Du Thiên Dã chọn ngồi bên trái Vương Hâm còn Bao Huân đặt mông ngồi xuống vị trí bên phải của Trần Tụng thì cô đã hoàn toàn tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng của cô là vì tiếng tim đập ngày càng lớn của mình, rõ ràng bên tai như trống trận; cô tuyệt vọng là bởi trái tim không thể khống chế, nhảy lên nhảy xuống liên tục trong lồng ngực; cô tuyệt vọng là bởi hóa ra trên đời này thực sự có ngoại lệ ngẫu nhiên, ông trời đứng trước mặt cô vẩy mực viết bốn chữ thật to: NHẤT KIẾN CHUNG TÌNH!

(Nhất kiến chung tình: Yêu từ cái nhìn đầu tiên) haha~

Loa loa! Thông báo đây!

Các bạn yêu quý, cảm ơn các bạn đã đồng hành và ủng hộ tớ trong suốt thời gian qua. Hôm nay mình chính thức thông báo với các bạn rằng: Cuốn truyện "Khi anh gặp em" của tác giả Vô Xứ Khả Đào do mình dịch được Linbooks mua bản quyền và sẽ xuất bản thành sách, vì vậy, mình phải giành thời gian chỉnh sửa cuốn truyện cho hoàn thiện, phù hợp với yêu cầu của công ty sách, cho nên, mình sẽ đăng 1 tuần 1 chương truyện này, các bạn thông cảm nhé! Cố định vào chiều thứ 6 hàng tuần. Hi~ Mong các bạn không vì thế mà ngừng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chung Tình (2)

Số lần Trần Tụng nhất kiến chung tình có thể đếm trên đầu ngón tay tuy nhiên vẫn nhiều hơn năm ngón và ít hơn mười ngón. Lần nhất kiến chung tình đầu tiên đại khái là hồi lớp tám, khi đó có một chàng thiếu niên tuấn tú, biết chơi bóng rổ chuyển đến lớp, vừa hay người đó lại ngồi cạnh cô. Khi ấy, cô thấy hạnh phúc dần nhấn chìm mình, chủ động mượn sách mượn bút cho "đối tượng", lúc cậu ta ra sân thi đấu bóng rổ cô còn hò hét cổ vũ, tăng thêm sức mạnh cho cậu thiếu niên đó. Có điều, thời gian cô "cảm nắng" người này rất ngắn, chỉ vì xếp hạng thành tích của cậu thiếu niên đẹp trai trong cuộc thi giữa kỳ chỉ là trung bình yếu, thế là trái tim đập mạnh của cô lập tức trở về trạng thái bình thường, thậm chí còn hùng hồn than vãn với Trần Lăng: "Thành tích của em là hạng trung bình, vậy mà tại sao cậu ấy còn kém hơn em?"

Một lần "nhất kiến chung tình" khác là dịp đi chụp ảnh nghệ thuật ở phòng chụp ảnh cùng mấy cô bạn gái hồi đại học. Những cô gái khác rời khỏi phòng chụp chỉ sau khoảng một tiếng đồng hồ, còn cô bị một anh chàng đẹp trai có nét mặt thoáng buồn nhốt trong phòng chụp đến nửa ngày vẫn chưa thấy ra. Trai đẹp khen Trần Tụng xinh xắn, các nét trên gương mặt hài hòa, đáng người thon thả, vì thế anh ta cho cô thay hết bộ quần áo này đến bộ váy khác, chụp hết tấm ảnh này đến tấm ảnh khác. "Trai đẹp thoáng buồn" sợ vẫn chưa đủ bèn lôi một chiếc ghi-ta, dựa lưng vào cửa sổ đứng sát cạnh Trần Tụng, bảo chúng ta nên bồi dưỡng cảm xúc một chút, thế là vừa đàn vừa hát ca khúc "Tuổi trẻ" của Thẩm Khánh: "Hoa nở hoa rụng của tuổi trẻ không khiến tôi mỗi mệ hay hối hận. Mưa tuyết bay bay của bốn mùa say lòng tôi nhưng không chút khó khăn. Gió thổi nhẹ nhàng, cơn mơ nhẹ nhàng, buổi sáng mơ màng, mây bồng bênh, lệ vương trên má, hàng năm hàng tháng..." Trong khoảnh khắc đó, dưới ca từ kích thích tình cảm, tiếng đàn ghi-ta buồn buồn khiến Trần Tụng không chần chờ mà yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Về trường, Trần Tụng buồn mất mấy ngày, hàng tối trước khi ngủ đều sẽ nhớ tới anh chàng đẹp trai có phong cách rất nghệ sĩ đó, chỉ hận ngay ngày mai không thể chạy tới phòng chụp ảnh đó thân thân thiết thiết, tuy nhiên Trần Tụng vẫn phải kiềm chế. Một tuần sau, khi trở lại phòng chụp ảnh kia, chờ nửa ngày Trần Tụng mới gặp được chàng đẹp trai với nét mặt thoáng buồn, trong tay anh ta là một cô gái thời thượng ăn mặc hở hang, tóc nhuộm vàng óng: trên rãnh ngực của cô gái thời thượng kia có xăm một bông hồng đỏ thoát ẩn thoát hiện, ánh mắt của tất cả mọi người bắt giác đều hướng về nơi đó, ngay cả Trần Tụng cũng không ngoại lệ. Sau đó, khi Trần Tụng cười cợt kể lại cho chị gái Trần Lăng nghe, dạo ấy, Trần Lăng đã đi làm, tự coi mình đã trưởng thành, bèn thẳng tay giáo dục Trần Tụng: "Mày không nhận ra anh ta giả phong cách nghệ sĩ, dùng ca khúc phổ biến mấy năm trước trong các trường học để lừa bịp mấy cô gái trẻ chúng mày chụp thêm nhiều ảnh sao?!"

Lịch sử "nhất kiến chung tình" của Trần Tụng dường như chính là một cuốn sử đẫm máu và nước mắt, vì vậy, khi cô lại một lần nữa bắt đầu bị cơn sóng tình này nhấn chìm, liền vội vàng "mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim", ra sức để bản thân có chút "ăn chơi trác táng, ca vũ thăng bình".

Lúc này, lại có người bắt đầu hát, lần này là con gái, giọng ca rất êm ái: "Tình yêu thật sự cần có dũng khí/Đề đối mặt với những lời thị phi /Chỉ cần một ánh mắt khẳng định của anh/Tình yêu của đã ý nghĩa hơn bất cứ điều gì..." Trong một ca khúc thế này, Bao Huân rất tò mò đưa mắt nhìn cô gái ngồi cạnh Vương Hâm mặc áo hai dây, váy jean ngắn, tiếc là phần lớn gương mặt đã bị mái tóc giả nhiều màu kia che mắt nên không nhìn rõ mặt mũi thế nào, anh không khỏi khinh bỉ cặp mắt nhìn người của Vương Hâm, miệng hô to: "Vương Hâm, đây là mỹ nữ mà cậu hay nhắc đến hả? Còn không mau giới thiệu chúng tôi?"

Vương Hâm kéo Trần Tụng, vui sướng nói: "Đây là hồng nhan tri kỷ 'Nhiều chỉ nhất đao' mà em thường nói. Tiểu Đao, hai anh này đều là nguyên lão khai quốc của 'Oai phong'." rồi chỉ Du Thiên Dã: "Anh này là 'Sắc lạc ca', giang hồ gọi là 'Sát thủ của các sư cô[1]', trong công việc là lão Đại của anh." Tiếp tục chỉ sang Bao Huân: "Anh này chính là người được phái nữ chào đón nhất - 'văn võ toàn tài', ngoài đời thường luôn lấy việc hành hạ anh làm trò vui nên anh không dám đắc tội, anh ấy cũng là lão Đại của anh"

[1] Ý là anh ấy chuyên được các cô gái lớn tuổi, chưa chồng yêu quý, haha~

Trần Tụng hoàn toàn không còn là con người ăn to nói lớn, thông minh nhanh nhẹn như bình thường nữa, nửa ngày sau cô mới thốt ra một câu: "Chẳng lẽ các anh làm cùng một công ty?"

Du Thiên Dã bị lời giới thiệu của Vương Hâm làm khó chịu đến phát cáu, nếu không phải đang ở nơi công cộng thì chắc chắn anh đã sớm đá cho Vương Hâm một cú, nhưng hôm nay ở một buổi tụ tập thể này thì thôi vậy. Anh bèn lấy tâm can vào một miếng hoa quả trong đĩa cho vào miệng, mỉm cười với Trần Tụng, ra hiệu “Yes”. Bao Huân cho Trần Tụng một miếng dưa hấu, nói với về ân cần: “Em nên ăn nhiều một chút, bị giầy vò suốt cả buổi tối như vậy, nhất định giọng đã khàn lắm rồi. Vương Hâm bị sao vậy? Sao không đi theo làm tùy tùng mà hầu hạ người ta đi?”

Với Bao Huân mà nói, đây chỉ là một hành động vô cùng bình thường nhưng nó lại mang về cả biển cảm xúc cho Trần Tụng, cô đã nghiêm nhiên quảng đi hết thảy những chuyện cũ đau buồn kia. Tuy luôn tự nhận bản thân thuộc tuýp người biết cách làm mới chính mình, xưng huynh gọi đệ cùng tên tiểu tử mặt dày Vương Hâm, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình nhưng điều đó không trở ngại cho việc cô nhất kiến chung tình anh chàng đẹp trai Bao Huân.

Dưới sự thúc đẩy của suy nghĩ này, Trần Tụng dồn hết sức mình vào việc hát Karaoke, cô muốn mình thể hiện bản thân nổi bật một chút, rồi nổi bật thêm chút nữa, lưu lại ấn tượng tốt với “văn võ toàn tài”. Vì thế, cô không ngừng ra tay tranh cướp micro với người khác. Nhưng những cô gái cùng cô suy nghĩ này không phải số ít, bởi vậy gần như phải hát bằng hình thức “hợp xướng”, hát xong “mèo Ba Tư” của S.H.E liền hát tiếp “Super Star”, hát xong “Aurora” của Trương Thiều Hàm liền hát “Vũ nương” của Thái Y Lâm. Mãn bất ngờ duy nhất mà Trần Tụng làm được chính là khi vừa kết thúc ca khúc “Vũ nương” liền tháo mái tóc giả sặc sỡ màu sắc ném vào giữa đám người đang ồn ào và nhận được những tiếng gào thét không ngớt.

Tất nhiên Vương Hâm đang chen chúc trong đám người gào thét, Du Thiên Dã thì đặt hết tâm tư chăm chú ăn hoa quả, thỉnh thoảng trò chuyện đôi ba câu vô thưởng vô phạt với những người bạn đến chào hỏi mình, cảnh tượng trước mắt anh coi như không thấy. Bao Huân thì hứng thú nhìn Trần Tụng dẫn đầu đám tiêu cô nướng ôm micro hát hò, khoảnh khắc Trần Tụng quảng mớ tóc giả đi, dù gương mặt xinh xắn đáng yêu đã lộ ra nhưng anh vẫn cảm thấy toàn thân lạnh toát, bất giác rung mình một cái. Giống như Trần Lăng thấy Vương Hâm hơi ngốc, Trần Tụng trong mắt Bao Huân cũng chính là một người “mười ba chấm”[1]. Nhưng ngại sự tha thiết như nhìn thấy Tây Thi trong cặp mắt nhìn người thương của Vương Hâm, Bao Huân cố gắng kiềm chế không thốt ra bất cứ từ ngữ khó nghe nào.

[1] Mười ba chấm là từ hay được dùng bởi người dân Thượng Hải, có nghĩa là ngốc nghếch, chậm hiểu, không có não.

Cuối cùng, trong buổi party ồn ào náo nhiệt này, khi “Thiên thần” ôm chai bia đến tìm Du Thiên Dã và Bao Huân gia tăng tình hữu nghị, hai người đều xua tay, ý bảo hôm nay lái xe nên không thể uống rượu. “Thiên thần” giả bộ thất vọng, ngoài miệng thì nói đáng tiếc nhưng thực ra trong lòng đang vui như mở cờ. Hóa ra, người trẻ qua được bức tường thành để tiến vào cung điện hôn nhân mới biết tất cả mọi thứ bên trong đều được che chắn bằng bức màn đen, sự ngây thơ của “Hạt gạo nhỏ” biến thành quái đản, vì vậy, hành động lúc này của “Thiên Thần” hoàn toàn không được tự do, đi đến đâu, làm việc gì đều dưới sự giám sát chặt chẽ của “hạt gạo nhỏ”. Hai tay “Thiên thần” khoác lên hai vai của “Văn võ toàn tài” và “Sắc lặc ca”, tổng kết một câu: “Nhớ kỹ câu này của anh: Một lần say chân ghi hận nghìn đời, chọn vợ, chọn chồng nhất định phải cẩn thận!”

Đến cả Du Thiên Dã – người luôn cố tỏ vẻ lạnh lùng cũng không nhịn nổi mà nhếch miệng cười. Sau khi cười ha hả không ngớt, Bao Huân còn vỗ nhẹ lên người Vương Hâm ngồi cạnh: “Quả là lời vàng ý ngọc! Vương Hâm, cậu phải nhớ kỹ đấy, đánh bóng đôi mắt, tuyệt đối đừng dẫm lên vết xe đổ của tiền bối.”

Party kết thúc sau khi ca khúc ngọt ngào, tình ý miên man “Hôm nay em muốn được cưới anh” được “Thiên thần” và “Hạt gạo nhỏ” song ca. Vương Hâm không dám làm phiền lão Đại Du Thiên Dã vì thế không thể bỏ qua cho Bao Huân, hiếm lắm mới gặp một lần anh lái xe hơi, vừa hay có thể tiện đường chở Trần Tụng về nhà. Hôm nay Bao Huân không dùng chiếc xe đạp bảo bối của mình mà lái chiếc xe việt dã “Freelander” của Land Rover tới, dù có phần không vui nhưng ngại trước mặt nhiều người nên anh không phản đối. Du Thiên Dã đảm nhiệm trọng trách tiễn hai vợ chồng mới cưới về nhà, trên chiếc Passat trắng là hai vợ chồng “thiên thần” và “hạt gạo nhỏ”, sau khi vẫy tay chào tạm biệt mọi người liền nghênh ngang rời đi. Trần Tụng cười toe đi theo “kim tử địa” và Bao Huân đến đứng trước chiếc xe việt dã Land Rover, bỗng hét ầm lên: “Đẹp quá, xe của Seol Gong Chan!” Vừa nghe thấy tiếng hét ầm ĩ đó, Bao Huân liền thấy như dầu, liếc nhìn Vương Hâm: “Seol Gong Chan là ai?”

Vương Hâm nhất thời cũng không hiểu gì, hỏi Trần Tụng: “Seol Gong Chan là ai?”

Trần Tụng giải thích: “Anh trai Seol Gong Chan trong bộ phim Hàn ‘My girl’ đó! Anh ấy lái một chiếc Land Rover giống hệt cái này. Em hâm mộ anh ấy từ lâu lắm rồi!”

Vương Hâm yên tâm hẳn: “Hóa ra là phim Hàn à?” Bao Huân càng thấy đau đầu hơn, ở nha khoa Hạo Khang cũng có mấy cô gái trẻ đặc biệt thích xem phim Hàn, xem nhiều đến nỗi đến cả nói chuyện bình thường cũng lòi “Oppa”, “A-za”, “Fighting” vào, trong tai anh, độ khó hiểu của những từ ngữ đó có thể sánh với sách trời, như thể các cô đều là sinh vật ngoài địa cầu vậy. Giây phút này, Bao Huân bỗng thấy mình già, khác hẳn các cô gái trẻ tuổi thời đại này. (Chú thích của tác giả: Oppa nghĩa là anh trai, hai từ sau đều có nghĩa là cổ lên!)

Cuối cùng Trần Tụng cũng trở về hiện thực sau khi thoát khỏi vương quốc cổ tích trong các bộ phim Hàn, nhìn vị trí ghé lái phụ ngay cạnh chỗ Bao Huân đang ngồi bằng ánh mắt thêm thường: “Em ngồi đâu vậy?”

Bao Huân nhìn cô. Trên đầu không còn mớ tóc giả kỳ dị kia, hóa ra cô gái này cũng có bề ngoài khá ưa nhìn, trên người còn có hơi thở thanh xuân dào dạt, tràn đầy sức sống, nhưng dù nhìn thế nào anh cũng cảm thấy có chút không hài hòa: “Em ngồi cùng Vương Hâm ở hàng ghế sau đi!”

Trần Tụng không quá thất vọng, bởi lẽ, được đích thân Bao Huân lái xe chở về nhà đã khiến cô mừng lắm rồi. Khi Vương Hâm lái nhai hết chuyện này đến chuyện khác với cô, cô không tập trung mà thỉnh thoảng mới đáp lại một hai câu, mắt không lúc nào không dán vào kính chiếu hậu phía trước, qua chiếc kính đó có thể thấy cặp mắt anh tuấn, trắng đen rõ ràng, trong suốt nhưng có thần thái của Bao Huân. Cô không nhìn được mà nói một câu vô cùng ngốc nghếch: “Nhìn thế nào em cũng cảm thấy như đã gặp anh ở đâu đó rồi!”

Vậy mà, câu nói này khi truyền vào tai Bao Huân, dù suy nghĩ thế nào anh cũng thấy nó là một kiểu làm quen tồi tệ, chẳng ra sao. Nếu người khác nói vậy, hoặc anh sẽ trêu người đó mấy câu hoặc phẩy tay áo bỏ đi. Nhưng cô gái này là “hồng nhan tri kỷ” của Vương Hâm, anh không thể không giữ lại chút sĩ diện cho cô vì thế chỉ bình thản nói: “Vậy chúng ta quả là có duyên đây!”

Trần Tụng bị hai chữ “có duyên” này làm cho đầu óc mông muội. Sau khi chào tạm biệt Bao Huân và Vương Hâm mới rón rén đi từng bước thật khẽ khàng trở về nhà. Ông Trần Lập Hải đã ngủ, chỉ còn bà Vu Nhã Cầm đeo kính lão ngồi xem phim ngoài phòng khách. Về muộn như vậy khó tránh khỏi bị bà Vu Nhã Cầm quở mắng, bà còn nhắc nhở Trần Tụng: “Vào phòng thì nhỏ tiếng một chút, hôm nay chị con đi làm mệt muốn chết luôn, đọc sách một lát rồi đi ngủ luôn, con đừng làm chị thức giấc đây!”

Trần Tụng đành gật đầu bất đắc dĩ. Không thể tâm sự với chị gái về anh chàng đẹp trai mới quen, đó là một việc khiến Trần Tụng vô cùng đau khổ.

Vương Hâm trở lại ngồi trên vị trí ghế lái phụ, nhìn hoàn cảnh xung quanh, nói: “Chỗ ở của Tiểu Dao không tệ nhỉ, trong tiểu khu, chỗ nào chỗ nấy đều được cây cối bao bọc!”

Bao Huân ừm một tiếng: “Đây là khu nhà tập thể của bộ đường sắt, là một tiểu khu đã có lịch sử mấy chục năm. Haiz, tôi bảo này, Vương Hâm à, cô bạn ‘hồng nhan tri kỷ’ này của cậu thật sự rất ngốc!”

Vương Hâm lườm Bao Huân: “Trong mắt anh có ai không ngốc hả? Đi thôi, đi thôi, lái xe đi! Xuất phát!!!”

Bao Huân hừ một tiếng, đạp mạnh chân ga, chiếc xe kêu brum brum chạy khỏi tiểu khu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thiếu Nợ 1

Quả nhiên Từ Hoa Linh không nói đùa, ngày thứ hai đi làm của Trần Lăng cũng chính là ngày tổng giám đốc Lưu tham gia cuộc họp giao ban mỗi sáng của phòng khám số một và trung tâm trông răng. Ở Bắc Kinh, Hạo Khang có sáu phòng khám, ngoài phòng khám số một và trung tâm trông răng nằm trong tòa nhà cao tầng này thì những phòng khám còn lại đều tọa lạc ở những nơi khác nhau. Tổng giám đốc Lưu dựa theo nguyên tắc bình đẳng, năm ngày một tuần, mỗi ngày ông tới tham gia cuộc họp giao ban buổi sáng ở các phòng khám khác nhau, tiện thể nghe ngóng chiều hướng phát triển của các phòng khám, tư tưởng của nhân viên mặt khác tranh thủ truyền đạt những quyết định mới nhất của bộ phận quản lý cấp cao.

Giao ban xong, gương mặt đầy nét cười tổng giám đốc Lưu nhìn cô nhân viên mới Trần Lăng, mỉm cười hỏi: “Bác sĩ Trần đã đi làm được một ngày rồi phải không? Nha khoa Hạo Khang thế nào? Cô có cảm nhận gì không?”

Bên cạnh Trần Lăng bây giờ không còn vắng vẻ như ngày hôm trước nữa, bên trái là Từ Hoa Linh, bên phải có Lục Tự. Sáng sớm, Lục Tự vừa gặp Trần Lăng đã nghiêng đầu cho cô xem chiếc khuyên tai mới đeo hôm nay, Trần Lăng vội vàng khen ngợi kiểu dáng mới mẻ, độc đáo, rất khác biệt, những lời khen đó thật sự xuất phát từ đáy lòng cô. Thật ra, Trần Lăng rất đau đầu với kiểu đặt câu hỏi thể này của tổng giám đốc Lưu. Là một cô nhân viên mới đi làm, cô không dám buông lời chê bai, chỉ có thể bày tỏ sự ngưỡng mộ, nhưng lại không thể nói quá khoa trương để tránh bị những người khác coi là nịnh bợ.

Vì vậy, cô nở nụ cười trong sáng thánh thiện, trả lời bằng âm lượng không lớn không nhỏ: “Là một bác sĩ trẻ, những điều cháu cần học hỏi rất nhiều nên hôm qua Hạo Khang cho cháu một cảm giác rất mới mẻ, khiến cháu nhận ra rằng: sự học là trọn đời!” Nói xong chợt thấy hơi bất an, câu “sự học là trọn đời” này hình như đã có lần nói với Đặng Vĩ rồi thì phải? Vì thế bèn chợt dạ liếc nhìn Đặng Vĩ đang đứng phía sau một cái, nhưng cô trông thấy Du Thiên Dã và Đặng Vĩ cơ bản không nghe giao ban mà đang thì thầm nói chuyện.

Tổng giám đốc Lưu là người vỗ tay đầu tiên, ông tỏ thái độ rõ ràng: “Bác sĩ Trần nói hay lắm, hy vọng cô có thể nhanh chóng hòa nhập vào đại gia đình nha khoa Hạo Khang chúng tôi!” Mọi người cũng vỗ tay theo, không ư xù nhưng cũng không quá nhiệt tình.

Giao ban xong, tổng giám đốc Lưu tìm Trần Lăng nói chuyện: “Bác sĩ Trần đã biết ngày mai sẽ bắt đầu đợt huấn luyện nhân viên mới chưa? Đại khái sẽ kéo dài khoảng một tuần.”

Trần Lăng gật đầu: “Quản lý Diệp đã nói với cháu rồi, cô ấy bảo cháu sáng mai lên thẳng phòng họp tầng hai mươi.”

Tổng giám đốc Lưu gật đầu vừa ý rồi dặn dò thêm vài câu mới buông tha Trần Lăng, quay đi tìm Liễu Gia Tử nói chuyện. Trần Lăng không quen

biết Liễu Gia Tử nhưng lảng máng nghe thấy câu quát lên đầy giận dữ cổ kim nén của vị bác sĩ này: “Dựa vào đâu chứ? Tôi không đồng ý!” Trần Lăng vội vàng rời khỏi hiện trường, mau chóng vào văn phòng của Đặng Vi.

Vừa mở cửa phòng Trần Lăng liền cảm thấy mình tìm nhầm chỗ, trong phòng sớm đã có người. Du Thiên Dã và Đặng Vi đang nghiêm túc bàn luận điều gì đó, vừa thấy Trần Lăng vào thì lập tức ngậm miệng, hành động này khiến Trần Lăng thấy rất ngượng, lắp bắp nói: “Xin lỗi, hai người cứ tiếp tục nói chuyện đi!” Rồi nhanh chân chuồn ra ngoài, thậm chí còn thay hai vị sắp trong phòng đóng chặt cửa lại.

Du Thiên Dã nhìn một loạt những hành động liên tiếp của Trần Lăng, chép miệng: “Cô ấy thế nào?”

Đặng Vi gật đầu: “Thông minh, nhanh trí, quan sát cẩn thận, khả năng học hỏi tốt. Có điều, lão Du à, khi nào cô ấy tham gia xong đợt huấn luyện nhân viên mới này, chúng ta phải mau chóng sắp xếp cho cô ấy làm riêng thôi, tôi không thể chịu đựng nổi nếu cô ấy cứ đứng sau lưng tôi quan sát mãi như vậy!”

Du Thiên Dã hơi ngờ vực: “Cô ấy làm sao mà anh lại không chịu đựng nổi?”

Đặng Vi than vãn: “Tôi sợ nếu còn để cô ấy đứng quan sát thêm mấy ngày nữa thì sẽ học hết những bí quyết của tôi mất thôi. Không phải tục ngữ đã nói rồi sao: dạy xong đồ đệ thì sư phụ chết đói! Tuy tôi không muốn dạy cô ấy nhưng thật sự khả năng quan sát của cô gái trẻ này quá mạnh, đứng quan sát suốt cả ngày hôm qua liền kẻ vanh vách từng động tác tôi làm. Tôi đứng bên cạnh nghe xong mà thấy hết cả hồn, người trẻ tuổi bây giờ quả là đáng sợ!”

Du Thiên Dã nửa tin nửa ngờ: “Anh nói quá lên phải không?”

Đặng Vi lườm lại: “Anh muốn tin hay không thì tùy! Nhưng tôi phải cảnh cáo trước, sau này anh đừng cướp Trần Lăng khỏi chỗ tôi đấy nhé, chỗ tôi đã bị anh cướp đi một Vương Hâm rồi, nỗi đau mãi mà chưa hết!”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Việc này thì anh cứ yên tâm đi, tôi cướp ai cũng sẽ không cướp cô ta đâu, hơn nữa, cô ta còn là phụ nữ!”

Đặng Vi cười hi hi: “Đây là chính miệng anh nói đấy nhé, tôi sẽ nhớ kỹ! Được rồi, chúng ta bàn tiếp chuyện ban nãy, nhất định Liễu Gia Tử sẽ không đồng ý với quyết định của bên trên đâu.”

Du Thiên Dã cũng cau mày: “Nếu là tôi, tôi cũng không đồng ý. Nhất định vẫn còn biện pháp giải quyết tốt hơn!”

Đặng Vi thờ dãi một tiếng: “Anh không nghe tổng giám đốc Lưu vừa nói với chúng ta sao? Nếu có thể dùng tiền để giải quyết thì đã giải quyết xong rồi. Nhưng nhất định Liễu Gia Tử rất âm ức, không những anh ta phải tự mình leo lên chức vụ này, ngoài ra toàn bộ những việc anh ta đã làm giờ thành toi công hết, càng không cần nhắc đến thời gian và sức lực phải bỏ ra. Hơn nữa, loại chuyện thế này nếu đã xảy ra một lần thì há chẳng phải tương lai sẽ kéo đến ừn ừn sao? Chúng ta lại chẳng thể làm gì được!”

Du Thiên Dã chau mày suy tư: “Hôm qua tôi đã gọi điện cho bệnh nhân đó, theo cách nói chuyện của người này thì chắc vẫn cứu vãn được. Để chiều nay tôi hẹn bà ấy đến đây một chuyến, xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Đặng Vi gật đầu: “Thế cũng được.”

Trần Lăng đáng thương lúc này thấy rất buồn phiền, cô không có chỗ nào để đi, vòng qua vòng lại hành lang đã được hai lượt. Monica tìm cô: “Bác sĩ Trần, điện thoại của cô này!”

Monica chuyển cuộc gọi vào điện thoại trong phòng nghỉ, dưới cặp mắt soi mói của một đám đồng nghiệp, Trần Lăng nhấc máy lên, hóa ra là Diệp Thần, chị nhắc cô về việc tham gia đợt huấn luyện nhân viên mới diễn ra vào ngày mai một lần nữa. Trần Lăng vâng vâng dạ dạ ý bảo đã rõ, ở đầu dây bên kia Diệp Thần khẽ cười nói: “Vừa tới Hạo Khang chưa bao lâu, có phải vẫn chưa quen không?!”

Trần Lăng trả lời ngắn gọn: “Vẫn tốt ạ!”

Diệp Thần lại hỏi: “Đã quen hết tất cả các đồng nghiệp chưa?”

Trần Lăng tránh ánh mắt của mọi người, nghiêng người đi, đáp khẽ: “Thời gian chưa có nhiều nên vẫn chưa quen được hết ạ!”

Diệp Thần an ủi cô: “Không sao, dần dần sẽ quen được hết thôi! Phải rồi, em đọc cho chị tên tiếng Anh của em đi, chị phải nhanh chóng làm danh thiếp cho em, sau này khi tiếp xúc với bệnh nhân sẽ cần dùng tới.” Trong số các bệnh nhân của Hạo Khang, người nước ngoài chiếm một phần tương đối nhiều, cho nên trên danh thiếp của bác sĩ có cả tên tiếng Anh và tiếng Trung, do vậy, dĩ nhiên mỗi bác sĩ đều có thêm một cái tên tiếng Anh nữa.

Trần Lăng báo cáo tên tiếng Anh của mình lúc còn học ở Hong Kong: “Tên tiếng Anh của em là Jessica.”

Ở đầu dây bên kia Diệp Thần khen: “Jessica, tiếng Do Thái nghĩa là ‘Tài phú’, thường chỉ cô gái xinh đẹp, lương thiện, gặp nhiều may mắn, có nghĩa là vật cưng của Thượng Đế. Đúng là cái tên nói lên con người. Jessica, you are welcome. I am Helen!”

Câu nói này của Diệp Thần khiến từng lỗ chân lông trên người Trần Lăng đều giãn ra, thoải mái, ấm áp, cô bắt đầu đỡ bởi cái miệng không hoạt bát của mình, ngập ngừng nửa ngày mới thốt được một câu: “Thank you, Helen!”

Cúp điện thoại, lòng Trần Lăng thoải mái hơn nhiều. Diệp Thần là một người phụ nữ khiến người khác cảm thấy dễ chịu trên cả thể xác lẫn tinh thần. Là quản lý bộ phận nhân sự khu vực Trung Quốc của nhà khoa Hạo Khang, rất hiếm hoi mới có người khiến người khác không mấy may cảm thấy bức bối mà chỉ thấy gần gũi như chị. Nghĩ đến đó, Trần Lăng đưa mắt nhìn từng đồng nghiệp đứng xung quanh mình, rồi bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Tôi là nhân viên mới Trần Lăng, sau này mong được mọi người quan tâm nhiều hơn!”

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, thoát cái, cả căn phòng lúng túng rơi vào trạng thái tĩnh mịch nhưng tất cả họ đều không phải người không biết nể mặt, ai cũng cảm thấy nếu không nói năng gì thì thật quá đáng, nên bắt đầu sôi nổi giới thiệu họ tên mình.

Trần Lăng biết phải rèn sắt khi còn nóng, bèn dịu giọng hỏi: “Mọi người bình thường ăn trưa ở đâu?”

Có người đáp: “Gần đây có quán ‘Mỹ yêu mỹ’, bán mỹ theo phong cách Nhật; tầng dưới có 7-Eleven, buổi trưa 7-Eleven cũng bán cơm hộp, đằng sau có một canteen lớn, người đến ăn đều là nhân viên của những công ty nằm ở khu này.” Có người bổ sung: “Nhưng nếu cô đến đó lần đầu tiên thì nhất định phải cầm nhiều tiền một chút, phải làm một tấm thẻ, lúc ăn cơm chỉ cần quẹt thẻ là xong.”

Đang nói chuyện thì Lục Tự đến tìm: “Trần Lăng, bệnh nhân đến rồi, chủ nhiệm Đặng bảo chị đi tìm em về.”

Việc học hỏi của Trần Lăng trong ngày thứ hai ở nhà khoa Hạo Khang bắt đầu như vậy đấy. Đặng Vĩ vẫn bận tối tăm mắt mũi như hôm qua, đến mười hai giờ trưa vẫn bưng bưng nhiệt huyết làm việc. Trần Lăng nhớ đến cuộc hẹn trưa nay nhưng dù sao thì cũng không thể ngênh ngang trốn đi, chẳng biết làm gì hơn đành phải đứng bên cạnh mà lòng thấp thỏm không yên, thầm nghĩ: Chờ nốt bệnh nhân này xong, mình nhất định phải đi ngay! Điện thoại di động trong túi áo blouse trắng rung mấy hồi mà Trần Lăng cũng không dám bắt máy. Bỗng nhiên, Đặng Vĩ ngẩng lên nhìn cô, làm một khẩu hình miệng “Đi ăn cơm đi”.

Trần Lăng nở nụ cười cảm kích rồi nhanh chân chuồn mất.

Bao Huân ngồi đợi từ mười hai giờ đến mười hai giờ ba mươi, mì cũng đã chén xong mà vẫn không thấy bóng dáng Trần Lăng đâu. Anh gọi điện thoại cho cô thì lại không nghe máy, đành phải chau mày gọi nhân viên tới tính tiền, nghĩ bụng: Chẳng lẽ cô ta có linh cảm nên chuồn trước rồi?!

Còn chưa tính tiền xong Trần Lăng đã hùng hù hỏ hỏ xuất hiện. Cô đứng giữa cửa hết nhìn đông lại nhìn tây nửa ngày trời, nhìn thế nào cũng thấy khách trong quán gần như ăn mặc giống nhau, ngay cả kiểu tóc cũng dễ tương tự, vừa nhìn thì đã biết tất cả đều là thành phần trí thức – office của các công ty ở khu vực này, hoàn toàn không trông thấy Bao Huân đang tính tiền, ngồi khuất sau người phục vụ đang đứng.

Bao Huân ngồi ở một góc lại nhìn lướt qua vai người phục vụ, vừa quét mắt đã trông thấy Trần Lăng. Sau một ngày, Trần Lăng đã học được truyền thống khi ra ngoài của nhà khoa Hạo Khang, mang từ nhà đến một chiếc áo phông bình thường đặt trong ngăn kéo tủ quần áo, sau khi cởi áo blouse trắng ra liền mặc chiếc áo phông đó vào, bên dưới thì vẫn mặc quần blouse, làm vậy ra ngoài mua cơm, ăn cơm rất tiện. Cách mặc này của Trần Lăng khác hẳn những người khác trong tiệm ăn này, đó cũng là phong cách Hạo Khang mà Bao Huân vô cùng quen thuộc, dùng bốn chữ để hình dung thì chính là: chẳng đâu vào đâu. Anh thầm cười lạnh trong lòng, chậm rãi giơ cánh tay phải lên ra hiệu cho Trần Lăng. Lúc này Trần Lăng mới để ý thấy Bao Huân đang tính tiền với người phục vụ.

Thực ra, khi người phục vụ đã đi khỏi, không còn che tầm mắt của Trần Lăng, dù Bao Huân vẫn ngồi trong một góc của nhà hàng nhưng vô cùng nổi bật. Ngồi quan anh rất đẹp – được di truyền từ mẹ, dáng người cao to – giống ông bố Bao Hoài Đức, nói chung là thu hút ánh mắt của người khác. Dĩ nhiên, điều này hoàn toàn không có ý nghĩa gì với Trần Lăng, cô vừa thấy Bao Huân thì chỉ có thể nghĩ đến hai chữ duy nhất: Thỏ phi!

Cô chậm rãi bước tới, đặt mông ngồi xuống ghế đối diện, còn chưa kịp lên tiếng thì Bao Huân đã quát lên rất đáng sợ: “Tôi cứ tưởng bị cô cho leo cây rồi chứ!”

Trần Lăng cố kiềm chế cơn tức giận, thầm nghĩ: Không cần phí lời, mau chóng kết thúc chuyện này thì sẽ không bao giờ cần đến gặp con người vô liêm sỉ này nữa! Cô cũng chẳng buồn giải thích nguyên nhân mình tới trễ, chỉ giận dữ hỏi: “Có mang giấy tờ đến không?”

Bao Huân móc từ túi áo ngực ra một tờ giấy, lắc lắc trước mặt Trần Lăng: “Mang đến rồi, đây này!”

Trần Lăng giơ tay muốn cầm nhưng thấy đáng vẻ mặt bình tĩnh của cô, suy nghĩ ác độc lại đẩy lên trong đầu Bao Huân, thoát cái thu tay về.

Trần Lăng thật sự hơi giận, gằn giọng nói: “Anh có ý gì vậy? Rốt cuộc là đưa hay không?”

Bao Huân cảm thấy trò mèo vờn chuột rất dễ bị nghiện, dĩ nhiên sẽ không vội còn cố tình nói: “Đưa, tất nhiên là đưa, nhưng tôi sợ cô xem xong sẽ hối hận!”

Trần Lăng cơ bản không quan tâm đến lời cảnh báo đó: “Tôi hối hận hay không hối hận liên quan gì đến anh? Anh không đưa càng tốt, coi như chúng ta hết nợ!”

Bao Huân hơi giận, con người kiểu gì vậy, người ta đã nể mặt rồi mà còn lớn tiếng sao? Vậy mình hà tất phải khách sáo nữa?! Mặt anh lạnh đi ngay tức thì, nói: “Hết nợ?! Không dễ vậy đâu. Cô xem cái này trước đi!” Nói xong liền đẩy tờ giấy trong tay về phía đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thiếu Nợ 2

Trần Tung nhìn chăm chăm tờ giấy do Bao Huân đẩy tới, liên hệ với ánh mắt không mấy tốt đẹp của Bao Huân, cô nhất thời có dự cảm không tốt lành. Dự cảm này như một con sâu róm nhanh chóng bò về phía sau lưng cô, trong khoảnh khắc cô cầm tờ giấy và mở ra, nó đã trở thành sự thật – đây là hóa đơn sửa chữa xe được một cửa hàng chuyên doanh của hãng BMW đóng dấu, trên đó viết rõ ràng một con số khiến Trần Lăng không thể tin nổi: 28888. (Chú thích: 1NDT xấp xỉ 3000vnd, như vậy 28888NDT=86.664.000vnd)

Trần Lăng nhìn lướt qua một lượt rồi vội vàng đẩy tờ giấy trở về phía Bao Huân, nếu không phải kỹ thuật ngấm bấn quá kém thì cô rất muốn thẳng tay ném lên mặt Bao Huân. Cô lạnh giọng: “Có phải anh bị điên rồi không? Muốn lừa bịp, tổng tiền thật à?”

Bao Huân kiên nhẫn vuốt phẳng tờ giấy đã bị bóp hơi nhàu, thông thả bảo: “Ai muốn lừa bịp tổng tiền cô hả? Là chính miệng cô nói chỉ cần tôi mang hóa đơn đến thì cô sẽ bồi thường đủ mà!”

Con giận ngút trời, Trần Lăng nói: “Đây còn không phải lừa bịp tổng tiền sao?! Tiền sửa chữa một con xe đạp rách sao có thể đắt như vậy?”

Bao Huân cười xảo quyệt: “Hết cách rồi. Chiếc xe đạp BMW đó tôi tốn mười vạn mới rước về được, lần trước bị cô va vào, tôi liền mang đến cửa hàng chuyên doanh để sửa chữa, người ta bảo phải mua lại linh kiện từ xưởng ban đầu, tiền mua linh kiện rồi chi phí đi lại, vì phải ra tận nước ngoài nên mới đắt như vậy. Đúng rồi, tôi là hội viên nên được giảm 10%, bằng không ba vạn cũng không đủ!”

Trần Lăng càng nghe càng giận, một tên ngu ngốc từ đâu ủa tới, bỏ tiền mua một chiếc xe đạp mười vạn, nhất định đầu óc anh ta được làm từ bã đậu rồi! Tuy vậy cô vẫn nhảy bén nắm được một sơ hở trong lời nói của anh ta: “Anh tưởng tôi là con ngốc sao? Được giảm 10% mà vẫn còn 28888, vậy anh thử nói xem, nếu không được giảm 10% thì giá gốc là bao nhiêu? Có phải anh đã thông đồng với cửa hàng đó, hứa sẽ trích hoa hồng cho họ không?!”

Ngay lập tức, Bao Huân cũng thấy lo lắng khi nhận ra có điểm không bình thường, có điều người này là trò giỏi của giáo viên dạy môn đại số xưa kia, tốc độ tính toán có thể sánh với thiên tài, đến cả một chút ngập ngừng cũng không có, lập tức cho ra đáp án: “Giá gốc tổng cộng tất cả mọi chi phí thì khoảng 32098 đồng, vì vậy sau khi được giảm 10% còn lại 28888,2 đồng. Người ta bảo phải làm tròn cho may mắn nên mới miễn 2 hào cho tôi.”

Trần Lăng thấy Bao Huân trả lời mau lẹ như vậy thì cảm thấy nhất định anh đang ba hoa bốc phét, cô nói với giọng khinh khinh: “Anh định giờ trò này với ai hả?!” nói xong liền lấy di động ra, nhập số vào mục máy tính để kiểm tra.

Bao Huân ung dung nhìn Trần Lăng bấm máy tính trên điện thoại, thường thức biểu cảm không thể tin nổi dần hiện trên gương mặt của Trần Lăng, cảm giác đó quả là muốn gây nghiện anh.

Tính xong, Trần Lăng phát hiện người anh em ngồi đối diện mình không nói sai chút nào. Tuy con giận chưa mấy may ngoài, nhưng sự phũ phàng hoàn toàn ngay từ ban đầu của cô bây giờ không còn mãnh liệt như trước nữa. Cô thấy hơi hối hận, nếu sớm biết chiếc xe đạp này là BMW, tiền sửa chữa đắt như vậy thì có đánh chết cô cũng không dám vỗ ngực đồng ý sẽ bồi thường toàn bộ. Người ta đi xe động cơ còn có người chịu trách nhiệm chủ yếu và thứ yếu, tại sao mình lại nhận lời ngay tức thì như thế?

Bao Huân nhìn sắc mặt hết xanh lại tím, hết tím lại xanh của Trần Lăng liền hỏi: “Sao hả? Đã hối hận vì lúc đó khoác lác chưa?”

Thực ra, Bao Huân không thật sự muốn lừa bịp lấy tiền của Trần Lăng, anh chỉ muốn thấy Trần Lăng chịu thua trước mặt anh, chỉ cần cô mềm giọng cầu xin anh mấy câu thì có lẽ anh cũng chẳng để bụng mà bỏ qua tất cả. Anh nhớ mãi không quên nụ cười duyên dáng và đáng yêu điều lúc Trần Lăng ở cạnh ông chủ của nhà khoa Hạo Khang dưới gốc hòe già, vậy mà mỗi lần gặp anh, cô đều dùng gương mặt lạnh băng, mắt trợn trừng, vì vậy Bao Huân mới thấy không phục.

Trần Lăng bị Bao Huân nói trúng tim đen nhưng ngoài miệng nào dám thừa nhận, cô cứng đầu thốt ra mấy từ: “Tôi bảo tôi hối hận bao giờ? Vậy anh nói xem phải làm sao?!”

Nhưng sự cứng đầu, không chịu thỏa hiệp của Trần Lăng tiếp tục khơi dậy con giận trong lòng Bao Huân: “Còn làm sao nữa? Cứ làm theo đúng lời cô đã đồng ý với tôi trước kia đi!”

Trần Lăng nhắm tính rất nhanh, hai vạn tám nghìn tám trăm tám mươi tám (28888) tương đương với mấy tháng lương cơ bản, cô bèn ngáp ngừng

nói: “Tôi trả anh là được phải không?! Có điều, trong lúc nhất thời tôi không có sẵn nhiều tiền như vậy, ký giấy nợ được không?!”

Bao Huân trầm nghĩ: không phải cô còn có chỗ dựa là ông chủ của nha khoa Bác Văn sao?! Vì vậy anh khó chịu nói: “Cô có thể mượn tiền của bạn bè, chẳng hạn người mà tôi gặp ở nhà hàng hôm nọ đó!”

Trần Lăng khá chậm hiểu nên không có lòng dạ nào nghe hết câu nói vừa nãy của Bao Huân, cô vẫn đang tính toán nên ứng phó với khoản tiền khổng lồ kia bằng cách nào, bỗng cô ngược lên nói với anh: “Hay là tôi trả theo kỳ?”

Bao Huân không nói gì. Cô gái trước mặt thường có những phản ứng không như anh mong muốn. Rõ ràng là một cô gái rất hiểu chuyện khi đứng trước mặt những người đàn ông khác, nhưng khi đối diện với anh, cô luôn phản ứng chậm nửa nhịp, lúc tức giận thì như con gà trống, lúc ngốc nghếch thì như cô học sinh.

Bao Huân nghĩ bụng: Không nên đuổi tận giết tuyệt, tương lai hai người còn là đồng nghiệp, hơn nữa, nếu không có gì bất thường thì chỉ một vài hôm nữa Trần Lăng sẽ biết được sự thật này! Vì vậy, anh thần nhiên nói: “Trước tiên cô viết cho tôi một tờ giấy nợ đi, chuyện còn lại sau này nói tiếp!”

Trần Lăng gật đầu, lục lọi nửa ngày mà không tìm được cây bút nào, cô chợt vỡ lẽ rằng áo blouse trắng của mình đang ở trong tủ đựng đồ mất rồi, đành phải hỏi Bao Huân: “Tôi không mang giấy bút, anh có cầm theo không?!”

Bao Huân lườm Trần Lăng rồi lấy trong catap ra một chiếc bút rồi xé một tờ giấy từ quyển sổ ra, đẩy tới phía trước.

Trần Lăng nhận giấy bút, thoáng do dự rồi hạ bút viết giấy nợ, đồng thời ký tên mình lên trên. Bao Huân cầm giấy, đọc lướt một lượt, chữ viết của Trần Lăng đẹp không khác gì chữ của một bé gái mới đi học, nét chữ phóng khoáng, rộng rãi, bất giác dài giọng đọc tên Trần Lăng: “Trần... Lăng...” Trần Lăng giật dử lườm Bao Huân: “Được rồi, nếu không còn vấn đề gì thì xin ngài ký đại danh lên đó đi!”

Bao Huân cẩn thận gấp gọn tờ giấy có giá trị rất lớn, lên tới 28888 đồng lại, lồng máy anh gỡ ra, cười với Trần Lăng: “Tôi họ Bao, tên Huân, chữ Huân được ghép từ chữ Bân phía trên và chữ Bối phía dưới. Thôi được, hôm nay cứ như vậy đã, chúng ta gặp nhau sau nhé!”

Trần Lăng vừa nghĩ xem “trên Bân dưới Bối” là chữ nào vừa trơ mắt nhìn Bao Huân nghiêng ngàng bỏ đi, lòng thấy vừa hối hận vừa tức tối.

Trần Lăng giải quyết vấn đề lấp đầy cái bụng trong chính nhà hàng này, vừa ăn vừa tự chế giễu bản thân, đi làm mới được hơn một ngày một chút mà trên lưng đã phải gánh món nợ lớn đến vậy, thế mà vẫn còn ung dung nghĩ đến vấn đề ăn uống được! Vì thế, khi trở lại phòng khám, Trần Lăng thấy uể oải vô cùng, đứng lúc gặp phải Du Thiên Dã và Vương Hâm ở cửa chính của nha khoa Hạo Khang.

Du Thiên Dã đang mỉm cười tiễn một vị phu nhân, miệng không quên dặn dò đối phương: “Về nhà nhớ đừng ăn đồ quá nóng hoặc quá lạnh, nếu không sẽ cảm thấy khó chịu. Hôm nay cứ như vậy đã, phải quan sát một thời gian nữa, nếu có vấn đề gì cô cứ gọi cho cháu là được!”

Vị phu nhân đó cũng nở nụ cười hòa nhã, luôn miệng nói cảm ơn.

Trần Lăng không biết thời gian mình ở nhà hàng kia giải quyết nợ nần có quá lâu hay không, vì vậy liền cúi đầu rào bước vào phía trong, nhưng bằng đuôi mắt, Du Thiên Dã đã phát hiện ra cô, liền gọi: “Bác sĩ Trần!”

Trần Lăng chẳng biết làm gì hơn đành dừng bước nhưng lòng cô lại thầm lo lắng không biết Du Thiên Dã có nhân cơ hội kiểm chuyện với mình không. Không ngờ Du Thiên Dã chỉ nói đúng một câu: “Cô đi thay quần áo trước đi, thay xong có thể đến căn phòng tiếp khách lần trước tìm tôi không?!”

Trần Lăng dạ một tiếng rồi phi nhanh về phòng thay quần áo, thành thạo mặc áo blouse trắng lên người.

Đến khi cô tìm được tới căn phòng tiếp khách nhỏ đó thì phát hiện Du Thiên Dã đã ngồi an vị ở đúng vị trí lúc phỏng vấn cô lần đầu tiên, tư thế không khác mấy so với lần đầu, vẫn mặc áo blouse khoác ngoài không đóng cúc để lộ bộ đồ phẫu thuật viên màu xanh da trời, cúi đầu cầm bút viết viết vẽ vẽ gì đó lên cuốn sổ. Mặc dù, lần này Trần Lăng vẫn dùng tư thế đề phòng cao độ để đối diện với Du Thiên Dã nhưng cô không thể không thừa nhận, nét mặt khi anh chú tâm làm việc thoáng chút hương vị điều khắc, tỏa ra sự mê hoặc từ sâu thẳm.

Trần Lăng ho nhẹ một tiếng, gõ lên cánh cửa vốn mở toang. Du Thiên Dã ngược lên, vừa trông thấy cô liền nói: “Bác sĩ Trần đến đây ngồi đi.”

Trần Lăng đường hoàng bước vào nhưng trong lòng hơi thấy bất an, đây là nơi cô từng bị Du Thiên Dã chế nhạo một cách phũ phàng, có điềm gờ, có điềm gờ! Nhưng Du Thiên Dã lại nói ra một câu khiến Trần Lăng hết sức bất ngờ: “Bác sĩ Trần, có một chuyện có lỗi với cô, nên phải tìm cô nói trước một tiếng!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thiếu Nợ 3

Lần này đổi lại là sự kinh ngạc của Trần Lăng, tổng giám bộ phận điều trị của nha khoa Hạo Khang mà có thể chính miệng nói xin lỗi một bác sĩ nhỏ mới ra lò sao?! Lẽ nào anh xin lỗi cô vì chuyện cuộc thi lần trước?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện đã mau chóng bị Trần Lăng bác bỏ. Qua mấy lần tranh đấu, hình tượng “Sô-vanh” của Du Thiên Dã đã trở thành thâm căn cố đế trong lòng Trần Lăng, một người như vậy sẽ nhận lỗi với cô sao?! Nếu thế thật thì chắc mặt trời phải mọc từ hướng Tây chứ không phải hướng Đông mất! Vì vậy, Trần Lăng chỉ nhìn Du Thiên Dã bằng ánh mắt ngờ vực không ừ hừ gì.

Du Thiên Dã hơi chau mày nghĩ ngợi, cân nhắc từng chữ, mới nói: “Bác sĩ Trần, lần trước lúc tham gia cuộc thi của nha khoa Hạo Khang, cô đã giành được giải nhất đúng không?!”

Trần Lăng dạ một tiếng, tiếp tục dùng ánh mắt đầy hồ nghi nhìn chằm chằm Du Thiên Dã.

Du Thiên Dã từ tốn nói: “Vốn dĩ phần thưởng cho giải nhất là một chiếc máy ảnh kỹ thuật số nhưng sau khi chúng tôi báo cáo lên trên thì bộ phận tài vụ không phê duyệt, họ nói khi đó cô không nằm trong biên chế chính thức của Hạo Khang chúng tôi nên không thể chi tiền được!”

Trần Lăng thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng chuyện gì ghê gớm lắm, giọng điệu cô cũng thoải mái hơn: “Chỉ vậy thôi hả? Tôi biết rồi. Không có vấn đề gì!”

Du Thiên Dã nhìn chằm chằm nét mặt như vừa được giải phóng của Trần Lăng, phân tích thật lâu cũng không phát hiện ra mảy một chút động kịch nào, biểu cảm của cô như trút được gánh nặng, vì vậy, anh cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Lúc đầu, anh còn lo lắng, sợ Trần Lăng lại một lần nữa nghĩ anh gây khó dễ cho cô, lại xảy ra chuyện hiểu lầm, nhưng xem ra, bây giờ những mối lo ngại đó của anh là dư thừa, vì vậy anh tổng kết: “Bác sĩ Trần, việc này chúng tôi quả thật là có lỗi với cô, sau này nếu có thời gian và cơ hội, chúng tôi sẽ nghĩ cách bồi thường xứng đáng!”

Trần Lăng không để bụng, lúc đầu nói: “Thật sự không sao đâu, vốn dĩ tôi tham gia cuộc thi cũng không phải vì giải thưởng. Khi giám đốc Diệp thông báo cho tôi, chị ấy chỉ nói đó là một phần của phỏng vấn thôi!”

Đang nói chuyện thì Liễu Gia Từ lù lù xuất hiện trước cửa, mặt mày nghiêm trọng gõ cửa rồi bước vào cất tiếng hỏi: “Người kia đâu?”

Du Thiên Dã liếc nhìn Trần Lăng. Trần Lăng thức thời bèn mau chóng đứng dậy: “Chủ nhiệm Du, nếu không còn chuyện gì thì tôi đi trước.”

Du Thiên Dã gật đầu. Trần Lăng gật nhẹ đầu với Liễu Gia Từ rồi ba chân bốn cẳng chuồn mất, suy cho cùng, cô là người từng lăn lộn trong giang hồ nên vẫn phải có chút khả năng quan sát tinh tế.

Chân trước Trần Lăng vừa đi, chân sau Du Thiên Dã đã đứng dậy, đóng kín cánh cửa vốn được mở toang sau đó trở lại vị trí của mình, kiên nhẫn nói: “Bà ta đi rồi!”

Liễu Gia Từ phùng phùng tức giận: “Hôm nay bà ta lại muốn giờ trò quý gì? Dù thế nào đi nữa tôi vẫn nói thế thôi: nếu được hoàn tiền 100%, bà ta phải để tôi dỡ toàn bộ số mào răng trong miệng xuống!”

Du Thiên Dã thở dài: “Hôm nay tôi đã trao đổi với bà ấy và đã hiểu được sơ qua vấn đề nằm ở đâu. Bà ta không hẳn là hoàn toàn không hài lòng, đại khái là bị làm phiền bởi những yêu cầu phải ký tên xác nhận diễn ra liên tục. Cuối cùng sau khi toàn bộ mào răng được gắn lên, có phải bà ta cảm thấy phần răng mặt tiền hơi đau và màu sắc của nó cũng hơi trắng hơn của răng hàm một chút không?”

Liễu Gia Từ hừ một tiếng: “Đó chính là màu mà bà ta đã đồng ý, chọn trái chọn phải bao nhiêu lâu, trước hôm gắn răng một ngày mới bảo bà ta đến ký tên xác nhận, gắn lên rồi thì sao mà tôi sửa lại được?”

Du Thiên Dã gật đầu: “Chính là vì thế, nên sau khi anh cảm hóa đơn đến nói chuyện, bà ta mới bùng nổ, bảo mặc kệ đã ký bao nhiêu chữ, bà ta chỉ có một yêu cầu duy nhất là được hoàn trả 100% chi phí.”

Liễu Gia Từ giận đến nghiêng răng kèn kẹt: “Ngay từ đầu tôi đã thấy người này nhiều chuyện nên phải cẩn thận đề phòng, vậy mà cuối cùng vẫn xảy ra chuyện này. Sau đó thế nào, hai người nói chuyện xong thì sao?”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Tôi đưa ra một vài đề xuất cho bà ấy, chẳng hạn tôi có thể giúp bà ta tẩy trắng phần mào răng hàm, như vậy màu sắc của hai phần sẽ không khác nhau mấy. Còn nói với bà ấy rằng, có rất nhiều trường hợp dùng mào răng một thời gian thì màu của mào răng sứ sẽ hơi sẫm hơn. Sau đó tôi đề nghị bà ấy không nên ăn đồ quá nóng hoặc quá lạnh, quan sát thêm mấy ngày. Bà ấy bảo về nhà sẽ quan sát thêm.”

Trên nét mặt Liễu Gia từ có chút mất bình tĩnh: “Hôm nay không đề cập gì đến chuyện hoàn trả tiền à?”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Không nhắc đến, nhưng sau khi tôi trò chuyện với bà ấy nửa tiếng thì bà ấy bảo không cần trả lại!”

Liễu Gia Từ hừ một tiếng, lạnh giọng: “Bà ấy là người không đáng tin, nhiều lần thay đổi ý kiến, khó tránh khỏi sau này sẽ xảy ra chuyện!”

Du Thiên Dã gật đầu: “Đúng là có khả năng đó. Nhưng bác sĩ Liễu à, anh không cảm thấy mình đề phòng bệnh nhân này một cách quá đáng sao? Thực ra, tôi không có ý bảo đề phòng là không tốt, chúng ta chỉ có thể tự bảo vệ bản thân một cách chính đáng thì mới có thể làm trong ngành y lâu dài nhưng nếu sự đề phòng ấy khiến bệnh nhân thấy khó chịu, thì anh nói xem họ sẽ nghĩ gì? Tuy đã ký tên xác nhận nhưng suy cho cùng bà ấy chỉ là một người bệnh không hiểu biết chuyên môn nhiều, chúng ta mới là người có kiến thức chuyên môn, dĩ nhiên chúng ta phải dùng kiến thức chuyên môn đó để hướng dẫn cho bệnh nhân!”

Liễu Gia Từ nhất thời lặng im, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Ngay từ đầu tôi đã không muốn làm cho cô ấy nên mới muốn dùng đủ loại giấy tờ phải ký tên để dọa dẫm cho bà ta sợ mà bỏ chạy, nào ngờ bà ấy vẫn kiên trì đến cùng!”

Du Thiên Dã gật đầu: “Không nói đến người này nữa. Nhưng nếu là những bệnh nhân khác, khi họ có thắc mắc chẳng lẽ anh vẫn dùng chữ ký để phân cao thấp với bệnh nhân sao? Thông thường, chỉ cần nhân nại giải thích một chút và nói nhiều hơn về những việc cần phải chú ý thì đôi khi vẫn có thể dần dần cứu vãn sự tình!”

Cuối cùng Liễu Gia Từ im lặng không nói gì nữa. Hồi đó, anh và Du Thiên Dã cùng vào nha khoa Hạo Khang một lúc, bằng cấp như nhau, tuổi tác xấp xỉ nhưng chẳng bao lâu sau Du Thiên Dã đã thể hiện được tài năng của bản thân khiến mọi người rất ngưỡng mộ, đặc biệt là kiến thức của anh trong lĩnh vực trồng răng và sức ảnh hưởng trong giới nha sĩ, sâu hơn nữa là chiếm được sự yêu thích của chủ tịch Hạo Khang – ông Bao Hoài Đức, vì vậy, khi Du Thiên Dã được thăng chức lên làm tổng giám bộ phận điều trị thì Liễu Gia Từ vẫn chỉ là một phó chủ nhiệm nhỏ bé của phòng khám số một. Những khúc mắc này vốn dĩ luôn khiến Liễu Gia Từ thấy khó chịu, nhưng bất kể trong lần trao đổi nào với Du Thiên Dã, anh không bao giờ chiếm được thế thượng phong, dù là lần trước hay lần này.

Du Thiên Dã đứng dậy, vỗ nhẹ vai Liễu Gia Từ: “Đúng rồi, hôm qua Đặng Vĩ nói anh đi làm phiên dịch của giáo sư Hàn phải không? Có thể sắp xếp thời gian để ông ấy đến nha khoa Hạo Khang trò chuyện một lần với chúng ta không?!”

Liễu Gia Từ khôi phục bình tĩnh đầy miễn cưỡng: “Diệp Thần đã sắp xếp một buổi tọa đàm với nhân viên mới, những bác sĩ khác cũng có thể đến nghe!”

Du Thiên Dã thở dài thườn thượt: “Nếu vậy tôi cũng phải cố gắng tranh thủ thời gian đến nghe mới được, dạo này bận bịu nhiều việc không biết có đi được không nữa!”

Liễu Gia Từ chưa kịp nói gì thì lại có tiếng gõ cửa vang lên. Liễu Gia Từ ra mở cửa thì thấy Trần Lăng với dáng vẻ ngượng ngùng, luống cuống, không thể không hỏi: “Trần Lăng, có chuyện gì vậy?”

Trần Lăng thấy hơi ngạc nhiên vì không ngờ vị bác sĩ trước mặt lại gọi tên mình một cách thân thuộc như thế, nhưng cô không bận tâm suy nghĩ nhiều, chỉ bước vào nhìn ngó xung quanh, trông thấy Du Thiên Dã vẫn còn trong phòng thì nói: “Tôi tìm chủ nhiệm Du. Chủ nhiệm Du, chủ nhiệm Đặng mời anh tới thăm khám, có một bệnh nhân muốn trồng răng!”

Du Thiên Dã bước tới nói với Trần Lăng: “Tôi biết rồi, đi ngay đây!” Rồi ngoảnh lại nói với Liễu Gia Từ: “Hôm nào đến nhà tôi chơi cò đi.”

Liễu Gia Từ lắc đầu: “Nếu là đánh cò vậy thì tôi không đi đâu, lần nào tôi cũng thua thảm hại, nếu là cò tướng thì còn có thể suy nghĩ!”

Du Thiên Dã mỉm cười: “Thế thì chơi cò tướng!” Nói xong liền rời khỏi phòng cùng Trần Lăng. Trần Lăng nhắm mắt đi theo sau Du Thiên Dã, nhìn anh bước vào phòng của Đặng Vĩ, nhìn anh quan sát tấm phim X – quang toàn cảnh hàm răng cong một cách kỹ càng, nhìn anh vừa nhẫn nại vừa chuyên nghiệp giải thích với bệnh nhân, nhìn anh và bệnh nhân mỉm cười chào tạm biệt nhau sau đó nhìn bóng lưng sai bước rồi đi của anh, bỗng nhiên cảm thấy anh thật giỏi giang! Lòng cô rầu rĩ nghĩ thầm: Hóa ra tên Sô-vanh này khủng bố như thế không phải không có lý do!

Thứ tư, đợt huấn luyện nhân viên mới được bắt đầu sau khi Diệp Thần đọc lời chào mừng xong. Trần Lăng và hơn hai mươi nhân viên mới khác cùng ngồi trong phòng họp lớn trên tầng hai mươi, đồng tai lắng nghe Diệp Thần công bố lịch trình đã được sắp xếp trước một cách thật cẩn thận.

Bác sĩ ngồi bên trái Trần Lăng đến từ nha khoa Hạo Khang chi nhánh Quảng Châu, bên phải đến từ Thượng Hải. Vì vậy, nói một cách chính xác thì người tham gia đợt huấn luyện này là nhân viên mới được tuyển vào của nha khoa Hạo Khang ở cả bốn thành phố, bao gồm bác sĩ, nhân viên lễ tân và y tá.

Trần Lăng ngồi ở hàng ghế phía trên nên không phát hiện đám người Du Thiên Dã và Bao Huân đi vào từ cửa sau. Họ là tầng lớp quản lý cao cấp của nha khoa Hạo Khang, nên nhân viên mới đều được nghe lời giới thiệu về từng người. Bao Huân nhìn lướt qua cả phòng, phần lớn là những gương mặt trẻ tuổi, không khỏi thì thầm với Du Thiên Dã: “Nghe nói năm nay tuyển vào một số nghiên cứu sinh mới tốt nghiệp?”

Du Thiên Dã vừa ra hiệu cho Bao Huân ngồi cùng mình ở hàng ghế cuối cùng, vừa gật đầu.

Bao Huân cảm thấy rất khó hiểu: “Hạo Khang chúng ta hình như chủ yếu tuyển bác sĩ có kinh nghiệm, bây giờ tuyển một đồng học sinh vào là sao?!”

Du Thiên Dã nhỏ giọng giải thích: “Bố cậu bảo đám sinh viên mới tốt nghiệp này sẽ rót vào một luồng không khí mới mẻ cho Hạo Khang, khiến nó

tươi trẻ hơn. Quan trọng hơn là tuy đám học sinh này còn rất thiếu kinh nghiệm nhưng những người này sẽ trung thành hơn so với những người lồi đời đã từng làm ở nhiều nơi khác nhau!”

Trần Lăng cảm thấy rất có lý, không khỏi cảm khái: bố đúng là một lão hồ ly, quả là gừng càng già càng cay. Nhưng không phải không có thắc mắc nào: “Vậy các anh phải bồi dưỡng họ bao lâu mới được?!”

Du Thiên Dã thở dài: “Thực ra tôi cũng lo lắng. Luôn cảm thấy đám trẻ con mới tốt nghiệp không có cơ hội rèn luyện trong một lò luyện đông đúc như bệnh viện, theo tôi thì đó không phải chuyện tốt!” Nói xong còn bĩu môi: “Trong số các bác sĩ trẻ ngồi hàng ghế trên, chắc cũng chỉ có Trần Lăng đã được tôi luyện nhiều, chẳng mấy chốc đã có thể tự lực cánh sinh[1]!”

[1] Ở đây tự lực cánh sinh nghĩa là có thể làm việc độc lập, tự nhận bệnh nhân và tự tìm phương án chữa trị cho bệnh nhân của mình, không cần đi theo, làm theo những điều cấp trên sai bảo nữa

Bao Huân nhìn bóng lưng ngồi thẳng tắp phía trước của Trần Lăng, cái cổ thon dài của cô thoát nhìn có thể bóp chặt bằng một bàn tay, dĩ nhiên cũng thấy nghi ngờ: “Em luôn cảm thấy cô ta thật già lẫn lộn. À, có phải anh đã quên giấy chứng nhận làm già kia rồi không?!”

Bấy giờ Du Thiên Dã mới nhớ ra: “Cậu không nhắc thì tôi quên thật mất thôi. Lúc nào tôi sẽ tìm anh bạn ở Hong Kong kia hỏi thăm xem có phải thật sự có người như vậy không?!”

Hai người thì thào nói chuyện, trên sân khấu Diệp Thần đã bắt đầu giới thiệu tên và chức vụ của một số quản lý cấp cao, từ tổng giám đốc Bao Hoài Đức đến chủ nhiệm mấy phòng khám ở Bắc Kinh, từ tổng giám bộ phận tài vụ Tạ Tử Phương đến tổng giám bộ phận thị trường mới tới Bao Huân.

Khi Bao Huân mỉm cười đứng dậy ra mắt mọi người, anh vô cùng đặc ý khi trông thấy gương mặt kính hoàng của Trần Lăng lúc cô quay đầu lại và trông thấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thiếu Nợ 4

Khoảnh khắc Trần Lăng thấy Bao Huân xuất hiện bằng thân phận của tổng giám bộ phận thị trường, não bộ cô lập tức ngưng trệ tối thiểu là ba mươi giây. Vẫn chưa hoàn hồn từ cơn kinh hãi thì chợt nghe thấy hai cô gái trẻ ngồi bên phải mình xì xào bàn tán: “Nghe nói tổng giám bộ phận thị trường Bao Huân đó là con trai của tổng giám đốc Bao Hoài Đức!”

“Có thể lắm, cô xem, họ đều mang họ Bao mà!”

“Bề ngoài cũng có điểm tương tự.”

Trần Lăng vô cùng ngạc nhiên và kinh sợ, cô hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện xảy đến với mình mấy ngày nay, từng luồng suy nghĩ liên tục kéo đến.

Trần Lăng cảm thấy bản thân mình xui tận mạng, đến làm việc ở Hạo Khang mới được hai ngày, khoan nhắc đến sự lạnh lùng của các đồng nghiệp, chưa gì cô đã phải gánh món nợ nặng nề, chủ nợ chẳng những là tổng giám bộ phận thị trường của Hạo Khang mà còn là thái tử gia của Hạo Khang. Quả thực đạo này như gặp phải ma quỷ vậy, có nên đến cúi mình thấp nhang ở Ung Hòa Cung không nhỉ?! Thậm chí cô còn nghĩ thầm: Nếu Thượng Đế cho một cơ hội nữa, chắc chắn chỉ cần nhìn thấy hai chữ “Hạo Khang” mình sẽ quay đầu bỏ đi thẳng!

Những suy nghĩ này vẫn vương trong đầu Trần Lăng không mấy may tan biến, mãi đến khi Diệp Thần sắp xếp cho các nhân viên mới đứng dậy giới thiệu bản thân chúng mới rũ nhau biến mất. Đến lượt Trần Lăng, cô không còn một chút hăng hái nào, chỉ thông báo tên mình một cách ngắn gọn: “Chữ Trần được ghép từ hai chữ nhĩ và đông, lăng trong từ trời quang, đến từ Bắc Kinh.” Không hơn. Trong quá trình tự giới thiệu bản thân Trần Lăng rất chợt dạ luôn cảm thấy cặp mắt xảo quyệt của gã chủ nợ tên Bao Huân kia đang đánh giá mình khiến lòng cô bất an hết sức. May mà nhân cơ hội này cô cũng quen thêm được mấy nhân viên mới, ví dụ bác sĩ nam trẻ tuổi ngồi bên trái – Trương Hạo Nhiên đến từ chi nhánh Quảng Châu, còn hai cô gái ngồi bên phải là nghiên cứu sinh vừa tốt nghiệp, người được phân vào chi nhánh Bắc Kinh tên Đường Uyển, người được phân vào chi nhánh Thượng Hải tên Doãn Chu Ly.

Sau màn giới thiệu là thời gian cho mọi người xì xào bàn tán, có lẽ vì hoàn cảnh giống nhau nên mỗi người đều trao đổi ánh mắt với những người còn lại, ai cũng giả vờ tỏ vẻ thân thiện.

Tiếp theo các vị quản lý cấp cao rời khỏi phòng họp chỉ còn quản lý nhân sự Diệp Thần và tổng giám đốc Hạo Khang Bao Hoài Đức ở lại rót vào

tai mọi người những lời ngon ý ngọt đầy chuyên nghiệp đặc hữu của nha khoa Hạo Khang. Vừa lên sân khấu, về nhỏ nhả, đầy khí phách của Bao Hoài Đức đã khiến người người tin phục. Ông lấy tấm bằng quản lý MBA năm xưa của mình ra cho mọi người tẩy não, chẳng hạn muốn trở thành nhân viên đạt tiêu chuẩn của Hạo Khang thì nhất định tinh thần phải được đại diện bằng bốn chữ “P-A-S-S” một cách phù hợp, ông còn dùng PPT giải thích cho họ. “P” nghĩa là bản thân phải có tình yêu mãnh liệt (Passion), “A” là phải có thái độ và tâm thế tích cực (Attitude), “S” nghĩa là hình tượng tốt đẹp của bản thân (Self-image), chữ “S” còn lại chính là nắm vững kỹ năng chuyên ngành (Skill).

Bao Hoài Đức còn rất hình tượng hóa khi ví dụ thói quen làm việc của mỗi người trước khi đến Hạo Khang là Côca-côla, thói quen làm việc sau khi đến với Hạo Khang là cà phê, ông chân thành nói ra mong muốn của bản thân, mong các nhân viên mới có thể triệt để nói không với Côca-côla, vứt bỏ hết những lon Côca-côla trước đây, một lần nữa trở về với tách cà phê ngọt ngào, thuần khiết của Hạo Khang.

Bấy giờ Trần Lăng mới hiểu tại sao lần đầu tiên cô gặp Bao Hoài Đức ông đã lý luận bằng “cà phê và trà”. Sau khi dùng tiếng Anh, tiếng Trung lẫn lộn nói chuyện với mọi người khoảng một tiếng, cuối cùng ông cũng cho mọi người giải lao mười phút, nghe thế, họ bèn vội vàng hoạt động cơ thể đã mỏi nhừ.

Trương Hạo Nhiên đến từ Quảng Châu ngồi bên trái huyếch nhẹ vai Trần Lăng, nói khẽ: “Nhưng tôi không thích uống Côca-côla cũng không thích uống Cà phê, tôi chỉ thích uống trà thôi.”

Trần Lăng nhìn anh ta, nở nụ cười hiểu ý: “Tôi thích uống Sprite.” rồi ngoảnh sang hỏi Đường Uyển và Doãn Chu Ly bên phải: “Các cô thì sao, thích uống gì?”

Hai cô gái trẻ đều lăm lét cười trộm, Đường Uyển nói: “Tôi thích uống Fanta.” Doãn Chu Ly thì thở dài: “Đã bị mấy người nói hết rồi, tôi, tôi chỉ thích uống nước ô mai.”

Mọi người hiểu ý cùng bật cười ha ha không dứt, có nghĩa là họ đều không uống cà phê, không uống cà phê! Những liên minh “chống đối ngầm” này tương tự như liên minh “tám chuyện”, chúng kết nối những thanh niên trẻ với nhau một cách rất dễ dàng. Vì vậy, sau khi đã thân thiện hơn, họ bắt đầu buồn chuyện, Đường Uyển nói: “Trần Lăng, cô cũng ở chi nhánh Bắc Kinh hả? Được phân vào phòng khám nào?!” Trần Lăng nói: “Phòng khám số một, chính là phòng khám ở ngay bên dưới.”

Đường Uyển nói với vẻ hâm mộ: “Thích nhỉ?! Chúng tôi vẫn chưa biết mình sẽ được phân vào đâu, quản lý Diệp nói chúng tôi mới ra trường, đã biết mình được phân vào chi nhánh ở thành phố nào nhưng phòng khám cụ thể thì sau đợt huấn luyện này mới được công bố!”

Doãn Chu Ly và Trương Hạo Nhiên đều gật đồng tán thành. Hóa ra, ba người họ đều mới ra trường, Trần Lăng nhất thời cảm thấy xấu hổ, thì ra trong đám người này mình là người “lớn tuổi” nhất.

Thời gian huấn luyện trôi qua một cách rất nhanh chóng. Thực ra, huấn luyện vào nghề của Hạo Khang và của bệnh nhân có vài điểm khác biệt, nó vừa muốn truyền thụ văn hóa công ty lại vừa muốn huấn luyện quy tắc phục vụ, còn phải nâng cao trình độ, kỹ thuật chữa bệnh. Trần Lăng và những người còn lại bận rộn tiếp nhận những kiến thức được dạy trong mấy ngày huấn luyện như vịt bị nhồi thức ăn, các quản lý cao cấp thay phiên nhau như đèn kéo quân đến giảng bài cho họ. Sau khóa học, mỗi người đều có sự nhận xét của riêng mình: chẳng hạn Bao Hoài Đức thông minh, cơ trí; Diệp Thần thân thiện dễ gần; Tạ Tử Phương tinh tế, cẩn thận; còn buổi nói chuyện của Bao Huân vô cùng lưu loát và phóng khoáng. Dĩ nhiên, đám đồng nghiệp mới cũng lan truyền những câu chuyện ngoài lề với tốc độ siêu nhanh... ví dụ “Anh ấy chính là công tử của Bao Hoài Đức”, nhân dịp này từng câu chuyện được hàm răng và cái lưỡi của mọi người nhai nuốt kỹ càng, sau đó nhẹ nhàng biến mất.

Đến phần huấn luyện chuyên môn, mỗi chức vụ: bác sĩ, lễ tân và y tá đều cử một số người đến huấn luyện nhân viên mới. Phía bác sĩ thì Hạo Khang cử Liễu Gia Từ, Du Thiên Dã, Đặng Vi và một số bác sĩ giàu kinh nghiệm khác. Họ trình bày quan điểm trên các khía cạnh khác nhau, như muốn tẩy não cho đám bác sĩ trẻ, bắt đầu từ tiêu chuẩn tiếp nhận điều trị đến các bước thường phải tiến hành trong quá trình điều trị, cuối cùng còn có cả phần hướng dẫn nghe và tiếp chuyện trên điện thoại, không việc nào không được nhắc đến. Cụ thể hơn là nội dung chuyên ngành, ví dụ trị liệu bề ngoài răng, tẩy răng, nha chu, điều trị thẩm mỹ, trồng răng... Tiến hành truyền đạt tất cả các căn bệnh răng miệng thường gặp, giảng bài bằng rất nhiều ví dụ lâm sàng và ảnh thực tế. Trên phương diện nào đó, đây đều là những huấn luyện cao cấp, cái nào cũng là tinh hoa được các bác sĩ giàu kinh nghiệm đúc rút. Trần Lăng và những người bạn mới của cô đều dốc sức thu lượm, dốc sức tiêu hóa. Trong thời khắc căng thẳng như thế, Trương Hạo Nhiên dùng ánh mắt sùng bái nhìn Du Thiên Dã đứng trên sân khấu với thần thái phóng khoáng, không chút tù túng, thì thảo: “Giỏi thật đấy! Đến bao giờ tôi mới có thể như anh ấy nhỉ?!”

Trần Lăng cũng ngẩng đầu nhìn Du Thiên Dã, nhìn từ phía này chỉ thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh, nét mặt chăm chú và cả sự tự tin đối với chuyên môn vì nắm vững kiến thức trong lòng bàn tay, nhìn thế nào cũng thấy thần thái phi phàm, tao nhã, đẹp trai. Trần Lăng quay sang nhìn Trương Hạo Nhiên, khẳng định chắc nịch: “Rồi sẽ có ngày chúng ta còn giỏi giang hơn anh ấy!”

Dĩ nhiên Trương Hạo Nhiên được câu khẳng định hùng hồn của Trần Lăng khích lệ, bèn nhoèn miệng cười với cô: “Vậy thì chúng ta cùng cố gắng!”

Sở dĩ vì cuối tuần cũng phải tham gia đợt huấn luyện nên Trần Lăng quá bận bịu và không tranh thủ được thời gian đi gặp lãnh đạo cũ Trương Hoa, đành xấu hổ gọi điện cho chị, bảo để dịp khác. Trương Hoa tỏ ra rất thông cảm, chị bảo: lúc nào cũng chào đón cô.

Huấn luyện liên tục trong một tuần, Trần Lăng cảm thấy bản thân như bị người ta đục rỗng sau đó lại nhồi nhét vào vô vàn những thứ khác. Quá khứ và tương lai, mới và cũ, truyền thống và hiện đại, vô số quan điểm mâu thuẫn và đối lập chứa đầy trong đầu cô, chúng đều ra sức kêu gào, muốn tìm một thể thống nhất.

Trong buổi cuối cùng, Hạo Khang sắp xếp mời giáo sư Hàn đến tọa đàm. Thừa lúc nghỉ giải lao giữa buổi, Trần Lăng liền chạy đến đứng cạnh giáo sư Hàn dùng tiếng Anh trao đổi với ông về một ca bệnh điều trị thẩm mỹ cụ thể, có lẽ giáo sư Hàn rất vui khi có người trao đổi cùng nên liên tục giờ ngôn tay cái với Trần Lăng. Rốt cuộc điều này đã thu hút sự chú ý của Du Thiên Dã ngồi dự thính ở hàng cuối cùng.

Khi đợt huấn luyện hoàn toàn kết thúc, lúc Trần Lăng về nhà rồi ném mình lên chiếc giường vô cùng thân thiết Trần Tụng mới tìm được cơ hội hàn huyên với bà chị gái hàng ngày vất vả mệt nhọc, đi sớm về muộn của mình, vô cùng kích động kêu lên: “Chị à, cuối cùng em cũng có cơ hội nói với chị rằng em đã thích một người!”

Trần Lăng sáng khoái khi toàn thân được thả lỏng, cô nằm theo kiểu chữ “Đại”, sung sướng rên rỉ: “Được nằm trên giường thật là tuyệt vời. Tụng à, em lại thích ai rồi?”

Trần Tụng không hài lòng: “Tại sao thêm một chữ “lại” đằng trước vậy?”

Trần Lăng vô tội nghiêng người một cái, vẫn nằm ỉ trên giường: “Tại sao không thêm chữ “lại”? Từ nhỏ đến lớn, những lời này chị nghe em nói vô số lần rồi!”

Trần Tụng phẩy tay: “Lần này không giống vậy! Lúc còn bé em chỉ đùa giỡn thôi, nhưng lần này là thật lòng. Đúng rồi, chị à, nói không chừng chị cũng quen người đó đấy!”

Trần Lăng lại nghiêng người lần nữa, ngửa mặt lên trời, biếng nhác nói: “Chị quen? Ai vậy? Mấy đứa bạn chị không phải em đều chê họ quê một cục sao, đã từng để ai vào mắt đâu?!”

Trần Tụng há miệng định nói nhưng lại không nói nữa: “Hihi, đây là bí mật, tạm thời em chưa nói cho chị vội!”

Trần Lăng chẳng bận tâm: “Chơi trò gì đấy, con ranh này? Chị cũng mặc kệ, đi ngủ trước đây, em cũng ngủ sớm đi nhé!”

Trần Tụng ờ một tiếng: “Chị ngủ trước đi, em lên mạng một lát”

Vừa lên mạng Trần Tụng vào thẳng trang web của diễn đàn “Oai phong”, tìm được ID của “Văn võ toàn tài”, kích chuột vào xem, nhìn lâu ời là lâu vẫn không thấy có gì, không có QQ, không có MSN. Đang vô đầu bứt tai thì “kim từ đa” lên mạng chat QQ với cô: “Tiểu Đào, sao vẫn chưa ngủ?”

Trần Tụng liền thấy vui vẻ: “‘Kim từ đa’, anh tới đúng lúc lắm, có số QQ của ‘Văn võ toàn tài’ không?!”

“Kim từ đa” gửi một biểu tượng ngạc nhiên: “Tìm anh ấy có việc gì à?”

Trần Tụng gửi lại một nụ cười nịnh bợ: “Không có chuyện gì, chỉ muốn tìm anh ấy tâm sự thôi.”

Rất lâu sau, “Kim từ đa” mới trả lời một câu: “Anh ấy không thích nói chuyện phiếm trên mạng đâu. Tiểu Đào, không phải em thích anh ấy rồi chứ?”

Con người Trần Tụng vô tâm vô tính, không nghĩ ngợi mà đáp lời rất nhanh: “Đúng thế.”

“Kim từ đa” không trả lời thêm câu nào nữa, một lát sau hình đại diện chim cánh cụt của “Kim từ đa” biến thành màu xám, cậu ta đã thoát khỏi QQ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nảy Nở 1

Ngày thứ hai sau ngày kết thúc đợt huấn luyện, một lần nữa Trần Lăng trở lại đi làm tại phòng khám số một của nha khoa Hạo Khang. Lúc cô đến văn phòng của Đặng Vi để báo danh thì trông thấy Đường Uyên đang đứng phía sau Đặng Vi, người mới được phân đến làm việc tại phòng khám số một. Đường Uyên và Trần Lăng nhìn nhau một lát, cùng trao đổi ánh mắt của “quân đồng minh”. Đặng Vi đưa Trần Lăng rời khỏi phòng mình, anh đưa cô đến một căn phòng khác, cười hi hi nói: “Kể từ hôm nay, căn phòng này thuộc về cô!”

Trần Lăng ngẩng ngửa bốn phía, trong phòng ngăn nắp, sạch sẽ. Ghế nha khoa, máy vi tính... tất cả đều được trang bị đầy đủ, cô liền cảm thấy

hứng khởi hơn nhiều.

Đặng Vĩ thuận miệng hỏi: “À này, Trần Lăng, ngày xưa cô công tác ở bệnh viện nào?!”

Sau khi Trần Lăng báo cáo lai lịch của bản thân, Đặng Vĩ cười vui vẻ: “Chủ nhiệm của các cô có phải tên Trương Hoa không? Đó là bạn đại học của tôi. Phải rồi, hình như cô ấy cũng tiến hành cả trị liệu trồng răng thì phải?”

Trần Lăng đồng dạng trả lời: “Đúng thế ạ. Trước kia tôi đã từng làm trợ lý trồng răng của chị ấy.”

Lúc này Đặng Vĩ tỏ vẻ chột hiệu ra: “Thảo nào cô lại so tài cùng lão Du, cô hỏi anh ta vì sao không chịu nhận nữ bác sĩ vào trung tâm trồng răng!”

Trần Lăng cười xấu hổ, nghĩ bụng: Ngài nói rất đúng, nhưng mới chỉ đúng một nửa, phần còn lại ngài nên đi hỏi Vu Bác Văn, tôi cũng không biết nguyên nhân rõ ràng.

Đặng Vĩ ngửa qua đồng hồ đeo tay, ca bệnh đầu tiên của anh sắp tới rồi. Trước khi rời khỏi phòng, anh bảo sẽ tạm thời điều y tá Lục Tự của mình tới chỗ của Trần Lăng, anh còn dặn nếu cô gặp vấn đề gì có thể hỏi Lục Tự trước. Vừa nhắc đến cái tên này, Lục Tự liền bụng một đồng dụng cụ đã được khử trùng xong xuôi và khay đựng bước vào, nhovn miệng cười: “Cuối cùng tôi cũng có thể được nghỉ phép tạm thời trong mấy ngày. Chủ nhiệm Đặng, nửa năm đi theo anh sắp làm tôi mệt đến bị thần kinh mất thôi!”

Trần Lăng nhất thời chưa hiểu câu nói này có ý gì. Nửa ngày sau cô mới hiểu ra, bệnh nhân của Hạo Khang hầu như đều có hẹn trước, và lại phần lớn họ đều có bác sĩ riêng của mình, dù là giới thiệu bạn bè hay người thân đến thì cũng chỉ định luôn cả bác sĩ điều trị. Người không đầu không cuối, tự dưng xông vào chỉ chiếm một tỷ lệ rất rất nhỏ. Đến lượt Trần Lăng, thỉnh thoảng cô cũng chỉ tiến hành làm sạch răng cho các thành phần tri thức đến từ các công ty có hợp đồng chăm sóc răng miệng với Hạo Khang mà thôi.

Trần Lăng không suy nghĩ đến điều này nhiều lắm, lúc có bệnh nhân thì khám chữa, lúc không có bệnh nhân thì lên mạng tìm tư liệu, phần tài liệu cô đang tiến hành phiên dịch giúp giáo sư Peter vẫn nằm trong trạng thái giằng co, sửa chữa mãi không hết. Dù mới chỉ thăm khám một hai ca bệnh, nhưng theo sự quan sát của Lục Tự thì mặc dù chị cảm thấy Trần Lăng vẫn còn rất trẻ nhưng cô giỏi giang hơn các bác sĩ mới nhiều – không chỉ có đủ sự dịu dàng là bản năng của nữ giới mà đặc biệt thân thiện, thứ hấp dẫn người khác nhất là thái độ thẳng thắn nhưng không kiêu ngạo; thủ pháp, thao tác linh hoạt, khéo léo; tư thế chuyên nghiệp dễ thấy, có đầu có cuối... Và lại Trần Lăng đã bắt đầu linh hoạt sử dụng một vài đặc điểm điều trị riêng có ở Hạo Khang, chẳng hạn cô biết dùng ánh mắt trao đổi với chị. Đúng là trẻ con dễ dạy.

Trần Lăng ung dung tự tại trong căn phòng nhỏ bé của mình, còn bên Du Thiên Dã thì gặp rắc rối to. Mới sáng sớm, Vương Hâm đã gọi điện cho anh bảo hôm nay không thể đi làm, muốn xin nghỉ.

Du Thiên Dã vội la lên: “Mới sáng sớm đã phải đi đâu làm gì hả? Muốn xin nghỉ cũng không phải giờ này mới xin phép. Chiều nay có ba ca phẫu thuật diễn ra đồng thời, toàn bộ bác sĩ và y tá của trung tâm trồng răng đều phải làm việc, cậu bảo tôi bây giờ đến đâu tìm người thay thế đây?!”

Vương Hâm nghe Du Thiên Dã mắng mỏ, chỉ im lặng không ừ hừ gì. Chờ đến lúc Du Thiên Dã nói xong cậu mới bảo: “Em bị ngã gãy chân, giờ đang trong bệnh viện nè!”

Con giận của Du Thiên Dã tắt ngấm ngay tức thì: “Sao cậu không nói sớm? Sao lại không cẩn thận vậy?!” Ngẫm nghĩ một lát, anh nói: “Giờ tôi đang có bệnh nhân, tạm thời không thể đi được. Cậu ở bệnh viện nào, tôi sẽ bảo Bao Huân đến đó ngay!”

Vương Hâm ngó nghiêng nhìn xung quanh: “Không cần tìm, anh ấy đã ở đây rồi. Giờ chắc đang giúp em đi nộp tiền nhập viện!”

Dĩ nhiên Du Thiên Dã không biết tình hình cụ thể, cũng không muốn nói nhiều cùng Vương Hâm: “Vậy cậu hãy nói cho tôi biết mình đang ở bệnh viện nào đi, lát nữa tôi bận xong thì đến tìm cậu!”

Vương Hâm đồng dạng đọc tên bệnh viện, sau khi cúp máy, cậu ngồi an vị trên xe lăn nghiêng cứu bánh xe lắp hai bên. Nộp tiền xong, Bao Huân trở lại thấy Vương Hâm đang dùng tay nghịch ngợm bánh xe lăn liền cả giận, nói: “Tư lượng kém như vậy còn khoe khoang làm gì? Giờ thì hay rồi, ngài uống say rồi tự coi mình là Hoàng Phi Hồng có khả năng khinh công cừ khôi phải không?! Đứng từ vị trí cao mười bậc thang nhảy thẳng xuống dưới, tôi vẫn đang thắc mắc sao cậu chỉ bị gãy chân thôi?”

Vương Hâm lườm Bao Huân với ánh mắt đầy giận dữ: “Anh còn chằm chọc em à? Suy cho cùng thì anh mới là tên đầu sỏ gây chuyện!”

Bao Huân “ha” một tiếng: “Cậu đừng chụp mũ lung tung, có liên quan gì đến tôi sao?! Tại cậu đêm hôm khuya khoắt gọi tôi đi uống rượu, tôi vừa bàn chuyện xong với người ta, vốn đang lái xe đi trên đường cơ bản không thể uống, chính cậu uống hết chén này đến chén khác, hỏi có chuyện gì thì cậu không chịu nói, uống đến mơ mơ màng màng đến cả phương hướng cũng không tìm được. Vất vả lắm tôi mới đưa cậu xuống dưới sân, chỉ trong thời gian dừng xe mà cậu đã có thể ngã xuống từ hơn mười bậc thang cạnh bể phun nước. Lúc đó, tôi tận mắt trông thấy cậu ngã mà, chẳng khác nào một con điều hầu, rầm một tiếng và rơi xuống mặt đất, đêm đã khuya nên tiếng rầm đó lớn lắm nha!”

Vương Hâm lườm Bao Huân cùng vẻ oán giận: “Dù sao cũng phải trách anh, anh bị thần kinh sao? Nửa đêm rồi, ai còn thèm đi trộm cái xe của anh, tại sao không đưa em lên hẳn trên xe?”

Bao Huân vội xin hàng: “Được rồi, được rồi, là lỗi của tôi, phải trách tôi!” Sau đó chỉ vào quầng mắt thâm đen của mình: “Không có công lao cũng

có khổ lao mà, cậu ngã đến gãy cả chân mà vẫn u mê mụ mẫm ngã trái ngã phải, tôi có được dễ dàng không? Vác cậu đến đây, hầu hạ suốt một đêm ở phòng cấp cứu, đến cả thời gian ngủ gật cũng không có!”

Vương Hâm nhìn bộ dạng uể oải không chịu đựng nổi của Bao Huân. Một anh chàng đẹp trai vốn oai phong dũng mãnh là thế mà giờ này chẳng khác nào quả dưa chuột héo, trong mắt đầy tơ máu, chột thờ dài thườn thượt: “Chẳng có cách nào, ai bảo chúng ta là anh em chứ!”

Bao Huân cảm thấy Vương Hâm nói chuyện rất khó hiểu, chắc chắn là vì chưa hết cơn say rượu, anh cũng không tính toán thêm nữa: “Thôi được, giờ đã có giường rồi, tôi đưa cậu về phòng bệnh nhé!”

Vương Hâm gật đầu, giơ thẳng tay về phía trước, hô to: “Tránh ra, nước sôi đây!” khiến bệnh nhân và người nhà đi ngang qua họ phải đưa mắt nhìn. Bao Huân đi cạnh cười nắc nẻ: “Vừa tiêm cho một mũi morphine mà sao hưng phấn thế?!” rồi đẩy xe lăn của Vương Hâm về phía khu nội trú.

Vương Hâm vừa gãy chân ngay tức thì trung tâm trồng răng của Du Thiên Dã đã cuồng quýt hết cả lên. Thời gian này, bệnh nhân trồng răng càng lúc càng nhiều, chẳng hạn chỉ trong một buổi chiều ngày hôm nay, ba phòng phẫu thuật đều được chuẩn bị tốt, theo kế hoạch là sẽ tiến hành phẫu thuật cùng lúc. Tất cả các bác sĩ mổ chính, trợ lý và y tá đều được tập dượt tối đa, trong một chốc một lát không thể tìm được người thay thế. Thế là, tất cả các ca bệnh trồng răng kỳ thứ hai vào sáng nay của Vương Hâm đều đổ lên đầu Du Thiên Dã, vì vậy nửa ngày nay anh bận tới tám mắt mũi. Buổi trưa, đúng lúc anh đang phát sầu thì Đặng Vĩ tới than thở với Du Thiên Dã: “Lão Du, làm theo chủ ý của ai mà nhận mấy đũa dờ hơi vào đây vậy? Không phải tôi đã sớm nói với anh tuyệt đối không nhận những sinh viên mới tốt nghiệp chưa có kinh nghiệm lâm sàng sao?”

(Chú thích: Một bệnh nhân trồng răng thường phải đến gặp bác sĩ 3 lần (như tái khám đối với các bệnh khác). Ở đây dùng từ “kỳ thứ nhất, kỳ thứ hai, kỳ thứ ba có nghĩa là lần hẹn thứ nhất, lần hẹn thứ hai, lần hẹn thứ ba)

Nghe đến đây, Du Thiên Dã liền có cảm giác nhức đầu: “Anh không hài lòng với ai? Anh nói mấy người mới tới đó hả? Năm nay, khu vực Bắc Kinh của chúng ta tuyển bốn người mới, mỗi người được phân vào một phòng khám. Những người khác đều không thấy nói gì sao tôi chỉ thấy mình anh than vãn vậy?”

Đặng Vĩ vẫn chưa nguôi giận: “Đó là vì họ không dám nói mà thôi. Nói về con bé tên Đường Uyển kia đi, chẳng biết trong đầu nó chứa những gì mà hôm nay hỏi tôi một đồng câu hỏi vớ vẩn, linh tinh, thực sự tôi không chịu nổi nữa!”

Du Thiên Dã than thở: “Giờ coi như tôi đã hiểu vì sao năm đó anh được giữ lại trường giảng dạy mà lại chọn ra ngoài làm bác sĩ rồi, cơ bản anh không thích hợp với nghiệp truyền thụ kiến thức. Đường Uyển đó không phải mới tốt nghiệp sao, những kinh nghiệm lâm sàng cô ta chưa đủ thì anh nên từ từ dạy dỗ mới phải chứ!”

Đặng Vĩ vẫn rất giận: “Phải dạy đến bao giờ đây? Anh hãy trả lời tôi xem chỗ chúng ta có thể để một người có kiến thức mù mờ, thiếu kinh nghiệm đến khám chữa cho bệnh nhân được không, nếu xảy ra chuyện gì thì ai đứng mũi chịu sào đây?”

Du Thiên Dã thực sự không chịu nổi sự phiền hà này nữa: “Nghĩ thoáng ra đi. Có ý kiến gì mời anh đi tìm lão gia nhé, người là ông ấy tuyển vào, tôi chỉ chịu trách nhiệm chấp hành thôi. Vả lại, chỗ tôi còn đang gặp rắc rối đây, Vương Hâm ngã gãy chân, tôi còn chưa biết tìm ai làm trợ lý cho mình trong cuộc phẫu thuật chiều nay đây!”

Đặng Vĩ rất ngạc nhiên: “Vương Hâm bị ngã gãy chân? Thăng nhóc này chơi trò gì vậy?!”

Du Thiên Dã xì mặt: “Đúng là càng bận thì càng loạn. Chiều nay anh không bận gì thì đến làm trợ lý cho tôi được không? Những người khác tôi đều không vừa ý.”

Đặng Vĩ tỏ vẻ ái ngại: “Chiều nay tôi đã kín lịch rồi, sao có thể tranh thủ thời gian giúp anh đây? Đúng rồi, hay tôi mượn cho anh một người nhé, người ta vừa dũng cảm vừa có kiến thức cơ bản, trước đây cũng đã từng làm trợ lý, chắc làm trợ lý cho anh thì không vấn đề gì đâu. Nhưng tôi nói trước nhé, đừng có cướp mất người của tôi đấy!”

Du Thiên Dã ngạc nhiên: “Sao tôi không biết bên anh có một ‘nhân vật’ như thế nhỉ? Ai vậy?”

Đặng Vĩ dương dương tự đắc: “Anh không biết thật sao, người tôi tìm cho anh chính là Trần Lăng. Cô gái trẻ này quả không tệ, vừa để cô ấy làm riêng là lập tức làm được ngay, trước đây đã từng làm trợ lý trồng răng cho một bạn học cũ của tôi, lần này anh mở rộng tầm mắt chưa?!”

Du Thiên Dã hơi ngỡ ngàng, do dự một lát rồi lắc đầu: “Nếu là cô ấy thì thôi đi.”

Đặng Vĩ hơi khó chịu: “Sao anh lại có thành kiến với cô ấy như vậy nhỉ? Tôi thấy cô gái tên Trần Lăng này rất tuyệt, có khả năng, thông minh, nhanh nhẹn hoạt bát, khả năng tạo lập quan hệ với người bệnh rất tốt, sao anh lại thấy cô ấy chướng mắt được chứ?”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Tôi có nói cô ấy không tốt đâu? Kể cả năng lực của cô ấy có cao cường đến đâu đi nữa thì lão Đặng à, tôi đã bao giờ nhận bác sĩ nữ đâu?”

Đặng Vĩ cảm thấy lý do này hết sức buồn cười: “Tôi thấy anh đúng là mắc bệnh rồi! Ở Hạo Khang, số bác sĩ nữ không ít hơn bác sĩ nam, có thể nói là đâu đâu cũng có nữ giới, chỉ có anh bướng bỉnh, cần gì phải duy trì quan điểm cổ lỗ sĩ ấy? Lửa sắp cháy đến nơi rồi mà anh vẫn còn do dự dự, giới thật đấy!”

Du Thiên Dã cũng có cảm giác nếu mình còn nói nữa thì hơi quá đáng, ngập ngừng bảo: “Thôi được, vậy anh gọi Trần Lăng tới đây giúp tôi, tôi nói chuyện với cô ta thử xem!”

P.S: Xin lỗi các bạn vì đã mấy tuần không đăng bài. Mình bận quá nên bỏ bê nhiệm vụ. Hi hi, mong mọi người tiếp tục ủng hộ mình nhé

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nảy Mầm 2

Lúc Đặng Vĩ gọi điện cho nhân viên lễ tân Monica và bảo cô nàng gọi Trần Lăng đến trung tâm trồng răng thì Trần Lăng đang đóng kín cửa phòng, an ủi Đường Uyển buồn rười rượi: “Đừng khó chịu, năm đó lúc tôi mới tốt nghiệp cũng bị chị chủ nhiệm cù mắng cho mất hết cả thể diện, sau này sẽ khá hơn thôi.”

Nhưng an ủi cơ bản là chẳng có tác dụng gì, đôi mắt Đường Uyển ầng ậc nước mắt, càng thấy ảm ức hơn: “Vừa nảy chủ nhiệm Đặng còn nói với tôi rằng: Có phải cô học nhiều quá, đọc nhiều sách quá nên tự làm hỏng đầu óc rồi không? Hỏi toàn những vấn đề chẳng ra sao, thật chẳng thể nào so sánh được với Trần Lăng – người đi theo tôi tuần trước, đúng là một người trên trời một kẻ dưới đất!”

Trần Lăng dờ khóc dờ cười: “Không phải cô chỉ mới tốt nghiệp thôi sao, có một số ca bệnh vẫn dừng lại trong giai đoạn lý thuyết, trước kia tôi ở bệnh viện đã có mấy năm lâm sàng, vì vậy cơ bản không thể so sánh. Cô đừng buồn nữa, tôi thề với trời hỡi tôi mới tốt nghiệp tuyệt đối còn không bằng cô! Cô may mắn hơn tôi, cô còn có thể quan sát, học hỏi thêm một thời gian, lúc ấy nào có ai để ý đến tôi, vừa đến bệnh viện là bạn tôi tằm mặt mũi, tay chân chậm chạp còn bị y tá mắng, nói tôi làm trễ giờ tan sở của họ, đó mới gọi là đau khổ!”

Đường Uyển nửa tin nửa ngờ, nước mắt dần không chảy nữa, nhưng vẫn hỏi với vẻ không tin lắm: “Vậy cô nói xem, liệu tôi có thể mau chóng nắm vững những kiến thức lâm sàng này để chủ nhiệm Đặng nhìn tôi mới con mắt khác không?”

Trần Lăng gật đầu, tiếp tục vỗ về: “Nhất định là được. Thực ra có rất nhiều hạng mục điều trị làm được là do thành thạo, chỉ cần nhìn nhiều nghe nhiều thì đến lúc ra tay sẽ không có vấn đề gì. Còn nữa, có gì còn nghi ngờ mà không dám hỏi chủ nhiệm thì cô cứ lên lút hỏi tôi cũng được.”

Lúc này Đường Uyển mới thực sự vui trở lại, ôm Trần Lăng kêu lên: “Trần Lăng, cô tốt bụng thật đấy. Nếu là đàn ông, tôi nhất định phải lấy cô về làm vợ, vừa xinh đẹp vừa thông minh, còn hiểu được suy nghĩ của người khác nữa chứ!”

Trần Lăng cảm thấy không quen bèn đẩy nhẹ cái ôm của Đường Uyển ra, sẵn giọng: “Đừng nói những nói cuội lừa gạt tôi, tôi tự biết bản thân thế nào!”

Đúng lúc này điện thoại vang lên do Monica gọi đến, sau khi nghe xong mệnh lệnh Trần Lăng thấy hơi ngỡ ngàng, nhưng vẫn ưỡn thẳng lưng đi tới trung tâm trồng răng.

Trần Lăng chưa bao giờ được bước vào cửa lớn của trung tâm trồng răng, vừa bước vào đã trông thấy một phòng họp nhỏ có vách tường được làm từ kính trong suốt. Giữa phòng là một chiếc bàn họp lớn hình elip, phía trên có một màn hình chiếu cỡ to, trên tường phía bên phải treo một màn hình ti-vi tinh thể lỏng mỏng dính, ghế được xếp ngay ngắn quanh bàn, Đặng Vĩ và Du Thiên Dã đang ngồi nói chuyện trong đó.

Trần Lăng ngấm ngấm một lát rồi bước lên gõ nhẹ vào cửa kính trong suốt: “Chủ nhiệm, ngài tìm tôi sao?!”

Đặng Vĩ ừm một tiếng: “Trần Lăng, tới đây ngồi đi. Sáng nay không phải cô nói đã từng làm trợ lý cho một bác sĩ trồng răng sao, hôm nay bên này thiếu người, muốn hỏi cô có thể tranh thủ được không?”

Bấy giờ Trần Lăng mới hiểu, cô ồ một tiếng rồi đi tới kéo ghế ra ngồi. Sau khi đã yên vị cô bất giác ghé mắt nhìn thoáng qua Du Thiên Dã đang ngồi đối diện, nhận ra anh cũng đang nhìn cô bằng nét mặt nghiêm túc, nhất thời cảm thấy hơi bất an. Trần Lăng thầm suy nghĩ: không biết những kiến thức cũ mình học được liên quan đến trồng răng có phát huy công dụng không, có thể khiến tên “Sô-vanh” luôn nhìn người bằng nửa con mắt này rớt mất kính[1] không?

[1] Ý là bị bất ngờ

Cuối cùng Du Thiên Dã cũng lên tiếng: “Bác sĩ Trần, trước kia cô tiếp xúc với hệ thống trồng răng nào?”

Trần Lăng trả lời bằng tinh thần hăng hái gấp tám trăm lần: “Là hệ thống RP 1 của Thụy Điển!”

Du Thiên Dã chau mày: “Chúng tôi cũng dùng hệ thống RP nhưng hiện nay đang dùng RP2”

Trần Lăng ngẫm nghĩ rồi nói: “Thao tác trong hệ thống RP 2 có phần được đơn giản hóa, nó tổng hợp được ưu khuyết điểm của hệ thống RP1, thiết kế mạng nhân tính hóa nhiều hơn, phần đồ cổ vốn trơn tuột được thiết kế thêm các vân xoắn, khiến phần được trông vào và tổ chức nướu mềm có thể nối liền một cách liên tục, thao tác của phẫu thuật viên càng đơn giản hơn, xác suất thành công cũng cao hơn!”

Đặng Vĩ và Du Thiên Dã không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau, Đặng Vĩ đứng dậy: “Hai người nói tiếp đi, tôi đi ăn trước đây, chiều nay tôi còn nhiều việc lắm!”

Đặng Vĩ đi rồi, Du Thiên Dã và Trần Lăng mắt to trừng mắt bé, căn phòng nhất thời rơi vào trạng thái im lìm, chỉ còn tiếng hít thở liên tục. Du Thiên Dã hắng giọng, chợt cảm thấy cảnh tượng này giống hệt một ngày nào đó trước kia, quen thuộc đến nỗi khiến anh hoảng hốt, vì vậy, anh là người phá vỡ sự im lặng trước: “Cô làm trợ lý mấy năm?”

Trần Lăng nhắm mắt: “Đại khái là hai, ba năm. Nhưng hồi đó hầu hết đều tiến hành phẫu thuật lật vạt, không như bây giờ có rất nhiều ca bệnh có thể được tiến hành bằng phương pháp phẫu thuật xâm lấn tối thiểu!”

Du Thiên Dã không muốn nói nhiều với Trần Lăng nữa, tất cả lời nói cử chỉ đều cho thấy cô đang tự tin, nắm chắc mọi thứ, anh dứt khoát đứng dậy: “Kỹ thuật phẫu thuật xâm lấn tối thiểu không quá phức tạp, chỉ cần bắt đúng bệnh là được, thao tác tương đối đơn giản. Chờ tôi một lát, tôi đi lấy một bộ hệ thống, chúng ta sẽ đề ý đến thứ tự của các bước!”

Trần Lăng chăm chú nhìn bóng lưng rời đi của Du Thiên Dã, chợt thở phào nhẹ nhõm, thầm bảo: “Trần Lăng, giỏi lắm!” Đường như câu tự khen mình đó có thể khiến cô duy trì trạng thái phấn khởi để tiếp tục thể hiện vô cùng dũng mãnh.

Khoảng thời gian ngay sau đó, Du Thiên Dã không chỉ kiểm tra những dụng cụ cần thiết cho từng bước của cuộc phẫu thuật và Trần Lăng, dẫn Trần Lăng đến giới thiệu với y tá lưu động lát nữa sẽ phối hợp với cô trong cuộc phẫu thuật, dặn Trần Lăng những việc đòi hỏi một người làm trợ lý cần chú ý mà anh còn dẫn Trần Lăng đến thăm quan phòng phẫu thuật được Hạo Khang bỏ rất nhiều vốn đầu tư xây dựng. Trong phòng phẫu thuật không chỉ có đầy đủ các dụng cụ như đèn mổ, máy trông răng và dụng cụ mà còn có cả hệ thống camera tiên tiến như vậy ngay trong lúc phẫu thuật cũng có thể truyền hình ảnh ra phòng họp bên ngoài để những người khác dù ngồi ngoài đó cũng có thể xem tiến trình phẫu thuật.

Nét mặt của Trần Lăng thoát nhìn có vẻ rất bình tĩnh nhưng thực ra cô đang phải cố gắng không chế sự ngỡ ngàng của mình, không để miệng trở thành hình dạng có thể nhét lọt một quả trứng gà, trong lòng ra sức khen ngợi: So với bệnh viện công lập mang tính tổng hợp mà trước kia mình từng làm, trung tâm trông răng của Hạo Khang quả là danh bất hư truyền. Cách bài trí vừa xa hoa vừa cao cấp khiến mình có cảm giác được đứng ở đây là một niềm hạnh diện, thậm chí, nó làm cho con người mà mình luôn thấy khó ưa như Du Thiên Dã cũng được phủ một tầng hào quang chói lóa.

Thời gian của buổi chiều hôm đó trôi qua rất nhanh, cuộc phẫu thuật đó cũng được tiến hành vô cùng thuận lợi. Du Thiên Dã bảo y tá tìm bộ đồ phẫu thuật viên màu xanh da trời cho Trần Lăng, lúc hai người tiến hành vô trùng trong phòng phẫu thuật vẫn giữ im lặng. Sau khi cuộc phẫu thuật được bắt đầu, ban đầu Du Thiên Dã còn dùng ánh mắt dò xét nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Trần Lăng, nhưng khi Trần Lăng đứng lúc dùng ống hút nước bọt hút hết nước bọt và máu ở vùng sắp phẫu thuật, cố gắng gia tăng sự rõ nét ở khu vực được phẫu thuật, hơn nữa, bất cứ lúc nào cô cũng có thể đứng lúc đưa lên một loạt những dụng cụ phù hợp cho từng giai đoạn như mũi khoan siêu tốc kim cương hình tròn, mũi khoan mở rộng lỗ, trụ dẫn hướng, khoan định hình... Lúc đó Du Thiên Dã mới hoàn toàn yên tâm, cố gắng dời toàn bộ sự chú ý của mình lên ca phẫu thuật.

Thực ra, Trần Lăng hoàn toàn nằm trong trạng thái khản trương cao độ, cô luôn dùng nét mặt không chút biểu cảm để che giấu sự bất an của mình, đã hai năm cô không chạm vào phẫu thuật trông răng, hơn nữa hệ thống phẫu thuật của Du Thiên Dã và hệ thống trước kia được Trương Hoa sử dụng cũng khác nhau. May mà bình thường cô cũng quan tâm đến những bước phát triển mới nhất của ngành trông răng nên hệ thống RP 2 ngoài việc không có thao tác trực tiếp thì nó cũng không quá xa lạ với cô. Nhưng, Du Thiên Dã cũng cho Trần Lăng hiểu thế nào là cao thủ vô lâm, cách anh dễ dàng đối phó với các vấn đề phức tạp. Cô cũng hiểu thế nào gọi là: đằng sau tất cả mọi sự thành công dễ thấy là sự chuẩn bị đầy đủ thầm lặng từ phía sau.

So với chủ nhiệm Trương Hoa trước kia, tất cả những sự chuẩn bị trước cuộc phẫu thuật đều được Du Thiên Dã làm rất cẩn thận, anh biết cách làm khúc dạo đầu sớm cho khu vực cần phẫu thuật, tránh việc làm lệch vị trí của mũi khoan mở rộng lỗ; anh phải tính toán chính xác độ dài của mỗi chiếc răng giả được trồng vào, mỗi bước tiến hành phẫu thuật đều cần có y tá lưu động quay camera xung quanh; toàn bộ quá trình trôi chảy như nước chảy bèo trôi, lưu loát như viết văn liền mạch. Điều này khiến Trần Lăng mơ hồ có chút hối hận, cô nghĩ bụng: Hóa ra, sự kiêu ngạo tự đại con người “Sô-vanh” này không phải không có lý!

Sau khi tất cả kết thúc chỉ còn Du Thiên Dã và Trần Lăng trong phòng phẫu thuật ai bận việc người nấy. Bỗng, Du Thiên Dã đang viết biên bản phẫu thuật nói với Trần Lăng: “Hôm nay vất vả cho cô rồi!” Trần Lăng ngừng việc thu dọn dụng cụ bởi cô kính sợ khi nghe anh ta nói vậy, nửa ngày sau mới đáp với vẻ ngại ngùng: “Không vất vả.”

Sau đó là một sự im lặng đầy gượng gạo và lúng túng. Hai người nghĩ bụng: rõ ràng mới tuần trước còn đối đầu kịch liệt, vậy mà chỉ sau khi phối hợp cùng nhau trong một cuộc phẫu thuật mà đã đứng đây giả vờ giả vịt nói chuyện khách sáo, quả là không quen, không quen chút nào! Lại trôi đi một khoảng thời gian nữa Du Thiên Dã mới nói: “Vương Hâm ngã gãy chân, có lẽ trong khoảng thời gian này không thể đi làm!”

Trần Lăng kinh ngạc, trước mắt cô là gương mặt có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ lộ ra khi cười của Vương Hâm, buột miệng nói: “Thảo nào!”

Du Thiên Dã cảnh giác ghé mắt nhìn Trần Lăng: “Thảo nào gì vậy?”

Câu nói đầy giận dữ vốn đã trôi tới miệng lại bị Trần Lăng nuốt vào bụng, nhưng cuối cùng vẫn can đảm nói: “Nếu không rơi vào trường hợp bất khả kháng, chắc chắn anh sẽ không để tôi làm trợ lý cho mình!” Vừa nói xong cô liền hối hận đến mức muốn cắn lưỡi tự sát, khó lắm mới xoa dịu quan hệ, có lẽ nó lại bị hủy hoại trong chốc lát bởi sự liều lĩnh của mình mất.

Du Thiên Dã tiếp tục im lặng, sau một lúc rất lâu anh mới nói: “Bác sĩ Trần, tôi nghĩ có một số việc là do bản thân tôi quá vô đoán, trước đây làm cô bị áy náy, bây giờ, ở đây, tôi chính thức xin lỗi cô!”

Giờ phút đó, Trần Lăng thực sự bị kinh ngạc, đường đường là tổng giám bộ phận điều trị của nha khoa Hạo Khang, chuyên gia trồng răng Du Thiên Dã oai phong lừng lẫy mà lại chính miệng nói xin lỗi mình, chắc chắn hôm nay mặt trời mọc đằng Tây, không không, phải là mặt trời lặn ở đằng Đông mới đúng - Trần Lăng suy nghĩ miên man bằng tốc độ nhanh gấp mấy vạn lần bình thường. Nhưng ngoài miệng thì cô lại nói với vẻ ái ngại: “Thực ra tôi cũng có điểm không đúng!”

Gừng càng già càng cay, Du Thiên Dã nhoen miệng cười với Trần Lăng: “Bác sĩ Trần, vậy chúng ta xí xóa chuyện trước kia nhé?!”

Trần Lăng xấu hổ gật đầu: “Anh đừng gọi tôi là bác sĩ Trần nữa, cứ gọi tôi bằng tên, gọi Trần Lăng là được!”

Du Thiên Dã trịnh trọng gật đầu: “Được, Trần Lăng!”

Căn phòng lại một lần nữa rơi vào trạng thái im lìm, Du Thiên Dã vẫn tiếp tục viết biên bản phẫu thuật của anh, Trần Lăng tiếp tục kiểm tra dụng cụ trồng răng của cô.

Lại qua một lúc rất lâu sau, Trần Lăng ngược lên: “Chủ nhiệm Du, trung tâm trồng răng của anh thật sự không tuyển bác sĩ nữ sao?!”

Du Thiên Dã ngạc nhiên nhìn Trần Lăng đứng đối diện mình, thật lâu không nói gì.

Lát sau, Du Thiên Dã mới trả lời một cách khó hiểu: “Trưa nay chủ nhiệm Đặng mới cảnh cáo tôi không được một lần nữa đào chân tường anh ấy!”

Trần Lăng ồ một tiếng rồi cúi đầu tiếp tục sắp xếp lại các dụng cụ.

Du Thiên Dã ngược mặt nhìn Trần Lăng phía đối diện, cô mặc bộ quần áo phẫu thuật viền màu xanh da trời, đầu cúi thấp, lặng lẽ sắp xếp dụng cụ trong khay, thoát nhìn vừa yếu đuối vừa cô đơn, thế nên anh chậm chậm nói: “Khoảng thời gian này có lẽ Vương Hâm không thể đi làm, tôi sẽ đến xin phép ở chỗ lão Đặng tạm thời mượn cô sang đây giúp tôi một thời gian, xem anh ấy có đồng ý không?”

Trần Lăng lập tức ngược lên: “Anh nói thật sao? Không định lừa tôi đấy chứ?”

Du Thiên Dã nhìn sắc mặt thay đổi chỉ trong giây lát của Trần Lăng, không khỏi có chút mơ hồ: “Cô thích trồng răng thật sao? Hình như các nữ bác sĩ không ai thích tiếp xúc với phẫu thuật, cảm thấy làm việc này rất mạo hiểm!”

Trần Lăng hài lòng nhoen miệng cười: “Tôi thích, vì nó mang cho tôi cảm giác thành tựu!”

Du Thiên Dã ngược mặt nhìn cô, ánh nắng còn sót lại của tịch dương xuyên qua rèm cửa sở màu trắng của phòng phẫu thuật chiếu lên gò má Trần Lăng, khiến hai gò má cô được nhuộm màu nắng ấm áp, thoáng nhìn vừa tinh tế vừa xinh đẹp, lại thêm phần tự tin. Trái tim Du Thiên Dã bỗng chốc trùng xuống, anh đứng dậy: “Những việc còn lại để tôi làm, lát nữa tôi phải đến bệnh viện thăm Vương Hâm!” Nói xong liền đứng dậy, mở cửa phòng phẫu thuật, làm động tác “cô đi trước đi”. Trần Lăng sửng sốt một lúc, tuy không hiểu nhưng vẫn phải nghe theo: “Chủ nhiệm Du, vậy tôi đi trước!”

Không đổi sắc mặt, Du Thiên Dã lạnh lùng gật đầu, động tác này khiến Trần Lăng bỗng có cảm giác khoảng cách vừa được rút ngắn giờ lại bị kéo xa đến vạn dặm!

(nhớ truyện mà không có thời gian dịch. Hết tháng này mình sẽ cố gắng ra chap chăm hơn *sure* mà cũng có thể là *not sure*)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nảy Mầm 3

Mãi đến lúc trở về văn phòng của mình, Trần Lăng vẫn có chút khó hiểu, nghĩ bụng: Sắc mặt Du Thiên Dã cứ thay đổi liên tục, sáng nắng chiều mưa như vậy thật khó mà đoán trước được, sau này cộng tác làm việc với nhau cũng chẳng dễ dàng. Nghĩ đến đó, điện thoại trong túi áo đổ chuông, cô thấy cái tên Vu Bác Văn nhấp nháy trên màn hình. Cô nhấn nút nhận điện, cất tiếng chào: “Cậu!”

Giọng nói của Vu Bác Văn từ đầu dây bên kia truyền đến: “Tan ca xong đừng về nhà ngay nhé, buổi tối đi ăn cơm cùng cậu!”

Trần Lăng có chút không muốn: “Hôm khác đi, hai ngày nay cháu mệt chết đi được!”

Vu Bác Văn không nôn nóng, nêu rõ nguyên nhân với Trần Lăng: “Thầy cô giáo của cậu vừa tới Bắc Kinh, lần này không có nhiều thời gian, ngày mai họ phải lên đường rồi!”

Trần Lăng nhất thời ngây người. Thầy cô giáo của Vu Bác Văn là người Chiết Giang, giờ đang sống ở Thượng Hải, nghe nói đó là thầy giáo của Vu Bác Văn hồi ông học đại học, giữa họ đã xảy ra những việc gì thì cô không biết rõ lắm, dù sao thì công ơn của thầy cô cũng như trời bể. Hầu như năm nào hai ông bà cũng tới Bắc Kinh, vào mỗi dịp đó, Vu Bác Văn đều dẫn Trần Lăng và Trần Tụng tới cùng ăn cơm, trò chuyện, ông bảo ông bà cụ rất thích các cô bạn trẻ. Đã gần ấy năm, cũng như đã thành thông lệ, trừ hai năm Trần Lăng không ở Bắc Kinh thì năm nào cũng như năm nào. Mỗi lần thầy cô giáo của Vu Bác Văn gặp hai chị em Trần Lăng, Trần Tụng họ đều rất vui, nở nụ cười móm mém, bên trái một cô, bên phải một cô, luôn miệng nói: “Bảo bối của tôi!” Khi còn bé thì thấy không sao, nhưng khi lớn hơn một chút, Trần Tụng đã từng hỏi: “Cậu à, có phải bà ấy không có cháu trai, cháu gái không?!” Dĩ nhiên, câu trả lời là Vu Bác Văn vỗ lên đầu cô một cái đau điếng.

Trần Lăng ồ một tiếng, chợt nghĩ ra điều gì đó: “Trần Tụng đã biết chưa ạ?”

Vu Bác Văn nói: “Cậu đã gọi điện nhưng không gọi được. lát nữa cậu gọi lại cho nó sau!” Trần Lăng và Vu Bác Văn hẹn gặp nhau ở nhà hàng Chiết Giang “Trương Sinh Ký”, theo lệ cũ, Vu Bác Văn đã sớm thuê riêng một phòng nhỏ độc lập, yên tĩnh. Thực chất, mấy năm gần đây Vu Bác Văn có đôi rất nhiều quán ăn với phong cách khác nhau muốn để hai người già vui vẻ nhưng họ vẫn chỉ quen khẩu vị của vùng Chiết Giang vì vậy mấy năm nay liền quyết định gặp mặt ở “Trương Sinh ký”.

Cho nên, sau khi tan sở Trần Lăng bắt taxi đi thẳng đến “Trương Sinh ký”.

Trong khi đó, Vương Hâm nằm trong bệnh viện đang hành hạ Bao Huân, muốn đẩy anh vào đường cùng: “Chuối ngọt quá, hay là anh bóc cho em một quả quýt đi!”

Đầu Bao Huân như muốn nổ tung, đứng dậy cầm trái chuối mới cắn được một miếng trong tay Vương Hâm rồi chọn một trái quýt trong túi ném qua chỗ Bao Huân: “Chú mày coi anh là osin thật sao? Nếu không phải lo lắng cho cái chân bị gãy của chú mày thì anh sẽ mặc kệ chú luôn đó!”

Vương Hâm căn bản không để tâm, vừa ăn hết quả quýt liền ra lệnh: “Chao ôi, chao ôi, em không nhịn nổi nữa rồi, người anh em, mau đỡ em đến toilet nào!”

Mới đặt mông xuống ghế thờ phỉ phò được một hồi, nghe thấy câu này Bao Huân như muốn phát điên nhưng chẳng thể làm gì, đành phải ngoan ngoãn đỡ Vương Hâm để cậu ta đứng dậy rồi dìu đến nhà vệ sinh của bệnh viện, vừa đi vừa hỏi: “Có phải cậu mắc chứng thận hư không? Sao cả ngày nay cứ nhỏ giọt, nhỏ giọt mãi không hết thế hả?”

Vương Hâm khinh bỉ lườm Bao Huân: “Anh mới bị thận hư ấy, thay bạn gái liên tục như đèn kéo quân!”

Bao Huân vô tội buông thõng hai tay: “Liên quan gì đến tôi? Tôi đâu có theo đuổi hay cầu xin ai đâu. Con gái nhà người ta luôn miệng nói thích tôi, tôi không nỡ từ chối, vậy mà ở bên nhau được mấy ngày, cô gái đó cảm thấy không thú vị, muốn chia tay, tôi đâu thể ngăn cản. Tôi chính là một bên cạnh tự do, ai muốn tới thì tới, ai muốn đi thì cứ đi. Cậu xem tôi bây giờ, khó khăn lắm mới được rảnh rồi vừa tròn hai tháng.”

Vương Hâm hừ một tiếng từ lỗ mũi: “Anh cứ phũ phàng với người ta đi rồi một ngày nào đó nhất định sẽ ném trái nhiều đau khổ, lúc đó anh có theo đuổi đến đâu người ta cũng không để ý đến anh!”

Đang nói chuyện thì điện thoại trong túi Vương Hâm đổ chuông, Vương Hâm đang bận vì vậy cậu dùng điệu bộ của ông lớn, hất đầu với Bao Huân: “Anh nghe đi!” Bao Huân lườm sắc lẹm, lấy điện thoại di động từ túi của Vương Hâm, nhấn nút nhận điện: “Xin chào, tôi là bạn của Vương Hâm, hiện giờ cậu ấy đang bận không thể nghe điện thoại!”

Trần Tụng ở đầu dây bên kia hơi ngập ngừng: “Anh là ‘văn võ toàn tài’?”

Bao Huân cũng sửng người một lát: “Cô là...”

Trần Tụng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, vội vàng tự giới thiệu bản thân: “Chúng ta đã từng gặp, anh còn đưa em về tận nhà, em là ‘Nhiều chỉ nhất đao’ – bạn của ‘Kim tử đa’.”

Bao Huân ồ một tiếng, đảo mắt nhìn Vương Hâm đang rửa tay, anh nói: “Cô chờ một lát, cậu ta sắp xong rồi.” Tức thì đặt điện thoại vào tận tay Vương Hâm: “Hong nhan tri kỷ của cậu tìm cậu đó!”

Vương Hâm liền hiểu ra đó là cú điện thoại của Trần Tụng, do dự một lát mới nhận điện: “Tiểu Đào, tìm anh có việc gì à?”

Trần Tụng bắn như súng liên thanh: “Hôm qua sao tự dưng anh lại thoát? Em vẫn còn có chuyện chưa kịp nói với anh mà, ‘Oai phong’ sắp bắt đầu thi đấu cầu lông, hai chúng ta đăng kí một suất đánh đôi nam nữ được không? Lần trước ‘tổ hợp Kim – Đào’ của chúng ta không lọt được vào top3, lần này chúng ta chuẩn bị kỹ hơn nhất định có thể lấy được một danh hiệu!”

Vương Hâm nghe xong liền chau mày, chờ Trần Tụng nói hết anh mới từ tốn bảo: “Lần này có lẽ không được rồi, em tìm người khác đi!”

Trần Tụng vội la lên: “Có gì mà không được? Các anh tám trăm năm mới xuất hiện một lần, chẳng lẽ lại đúng lúc thế?”

Vương Hâm từ tốn nói: “Bây giờ anh đang ở bệnh viện, bị ngã gãy chân!”

Trần Tụng á một tiếng, luôn miệng mắng mỏ: “Hay thật đấy, xảy ra cũng không báo cho em một tiếng. Anh ở bệnh viện nào? Em tan sở rồi giờ đến thăm anh luôn!”

Vương Hâm liếc Bao Huân bằng đuôi mắt, Vương Hâm trông thấy Bao Huân có vẻ đã sốt ruột vì chờ lâu bèn kéo cửa phòng vệ sinh bước ra ngoài, lúc này cậu mới thuận miệng nói: “Cũng được, vừa hay em còn có thể gặp cả ‘văn võ toàn tài’ nữa. Nhưng anh nhắc em trước, số các cô gái theo đuổi anh ấy là vô hạn tuần hoàn đấy, sau này bị bắt nạt thì đừng có khóc nhé.”

Đầu tiên Trần Tụng ngây ra, sau đó liền sáng giọng, nói: “Anh nghĩ đến đâu vậy hả? Em là con người trọng sắc khinh bạn thế sao? Anh muốn ăn gì không, em mua cho!”

Lời nói của Trần Tụng xuyên qua “người đón đường” là lỗ tai truyền thẳng vào chỗ sâu nhất trong não bộ Vương Hâm, cậu thoáng thấy cảm động nhưng lại có phần đau khổ, chỉ nói ngắn gọn: “Em đến là tốt rồi, đừng mua gì cả!”

Hai người trao đổi xong địa chỉ bệnh viện và số phòng bệnh liền cúp máy. Vương Hâm vịn vào tường dò dẫm từng bước đi đến cửa phòng vệ sinh, hô to với Bao Huân đang đứng dựa vào hành lang bên ngoài chờ mình: “Người anh em, nghĩ gì vậy?”

(Dạo này có hơi rảnh rang chút, 3-4 ngày 1 chương nhé)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nảy Mầm 4

Đã nửa ngày nay Bao Huân chưa được nghỉ ngơi một cách tử tế, kết quả của việc mệt mỏi quá sức chịu đựng chính là chiếc răng khôn ở hàm dưới phía bên trái bắt đầu nhúch nhói, vì vậy anh chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc cố để đầu óc mình tập trung suy nghĩ những chuyện khác, hòng quên đi cơn đau. Anh đang nghĩ đến màn kịch với Trần Lăng phải diễn tiếp thế nào, hóa đơn đã đưa, giấy nợ đã viết, cũng đã không liên lạc với Trần Lăng trên dưới một tuần, nhưng món tiền đó thì thế nào, cô sẽ trả anh thật sao? Anh đang miên man suy nghĩ thì bị một câu nói của Vương Hâm làm giật mình, bấy giờ mới định thần: “Lời ngon ý ngọt nói hết qua điện thoại rồi chứ? Người ta biết cậu gãy chân, có phải sẽ bay tới đây thăm nom cậu không?”

Vương Hâm lườm Bao Huân: “Cái gì mà lời ngon ý ngọt? Quan hệ của chúng em chỉ như bạn tốt mà thôi, người ta đâu có thích em. Còn nữa, anh hãy cho cái miệng của mình ngừng nghỉ một lát đi, chốc nữa Tiểu Đào đến mới có thể phô diễn hết cỡ!” Nói xong liền vịn tay vào tường dò dẫm đi từng bước.

Bao Huân ồ một tiếng, thầm cảm thấy trong giọng điệu của Vương Hâm ban này có chút không phù hợp, so với những lần trước, khi nhắc tới “Nhiều chi nhất đao” thường hào hứng, phấn khởi cực độ, còn lần này thì thấp thoáng có chút cô đơn. Bao Huân cũng không nghĩ nhiều nữa, vội vàng chạy theo đỡ Vương Hâm: “Nếu cô ấy tới thì tôi rút lui. Thứ nhất, không cản trở hai người thân mật; thứ hai, tôi phải về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc, bị cậu hành hạ đến thảm thương thế này, cái răng khôn lại bắt đầu nhúch nhói rồi; thứ ba, bác sĩ nói cậu phải ở bệnh viện một tuần, hầu hạ cậu là một việc tiêu tốn thể lực vô cùng, tôi phải về nhà nạp năng lượng!”

Vương Hâm liền quay sang nhìn Bao Huân: “Cái răng khôn đó của anh mọc lệch về phía trước rất cản trở việc ăn uống, nên nhổ sớm đi, cũng chỉ mình anh mới có bệnh mà giấu thầy thuốc thôi, ở Hạo Khang lâu vậy rồi mà không khám chữa nó đi, cứ kéo dài hết năm này qua năm khác. Nếu

còn chần chừ không chịu nhả thì sẽ làm ảnh hưởng đến các răng khác, đến lúc đó đừng hối hận!” Dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Còn nữa, Tiểu Dao có tới thì anh cũng không cần phải đi. Ngày mai, ngày mai anh không cần đến thăm em nữa, mẹ em đã lên chuyến tàu sáng nay, đến tối là tới nơi rồi!”

Đầu óc Bao Huân chuyển động bằng tốc độ chạy băng băng, nghĩ bụng: Có lẽ cặp “vợ chồng trẻ” này cãi nhau nên mới kéo mình làm miếng gỗ chắn giữa. Các đôi tình nhân trẻ tan tan hợp hợp chẳng khác gì com bữa, tội gì mình phải dây vào? Thế là anh xua tay, nói: “Tôi không có nhân lực xem hai người cãi cọ, lát nữa cứ để tôi về!”

Vương Hâm quyết định không đi nữa, trợn mắt nhìn Bao Huân đầy hung dữ: “Không được. Nếu anh đi thì đừng coi em là huynh đệ nữa!”

Bao Huân thấy thái độ kiên quyết đó của Vương Hâm liền cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn giơ tay xin hàng: “Thôi được, thôi được, không đi là được chứ gì!”

Vất vả lắm Bao Huân mới diu được Vương Hâm trở lại phòng bệnh, lập tức bắt gặp nụ cười của một cô gái trẻ xinh đẹp, thanh thoát, có dáng người dong dong cao dành cho họ. Bao Huân diu thẳng Vương Hâm về giường, đỡ hẳn hỏi: “Diệp Thần, sao chị lại tới đây?”

Diệp Thần vội đỡ Vương Hâm đang luôn miệng kêu “ui da, đau quá” lên giường: “Chẳng phải vì Vương Hâm phải nằm viện sao? Du Thiên Dã bảo chị đến trước, anh ấy phẫu thuật xong sẽ tới.”

Thấy Diệp Thần, Vương Hâm có cảm giác như được gặp người thân, há mồm gọi linh tinh: “Chị dâu đến rồi! Bao Huân dám bắt nạt em! Huhu~”

Bao Huân hừ một tiếng: “Đừng gọi lung tung. Vai vế trong gia đình đã bị cậu gọi loạn hết lên rồi, đây là chị dâu của tôi, cậu phải gọi là ‘Sur nương’[1]!”

[1] Sur nương: vợ của sur phụ.

Diệp Thần nổi cáu: “Đã nói với hai đứa bao nhiêu lần rồi hả? Trước đây tôi và Du Thiên Dã chỉ là bạn học, bây giờ là đồng nghiệp. Còn gọi lung tung như vậy nữa tôi sẽ giận thật đó!”

Bao Huân và Vương Hâm nhìn nhau, Bao Huân nghĩ bụng: Đạo này mọi người bị sao vậy? Ai cũng đổ hết việc xấu lên đầu mình! Anh bèn ngược ngược nói tiếp: “Vương Hâm, tôi thấy chị tôi đối xử với cậu rất tốt, sợ cậu ăn đồ ăn trong bệnh viện không quen còn mua cho cậu cả một suất KFC cho cả gia đình mang tới nè!” Vừa nói vừa xách suất KFC cho cả gia đình tới lắc lắc trước mặt Vương Hâm.

Vương Hâm ôm lấy, kêu lên một tiếng quái dị: “Chị em đúng là Quan Thế Âm Bồ Tát tái thế, phở độ chúng sinh! Suất ăn cả gia đình của KFC là thứ em thích nhất đây!”

Diệp Thần đã sớm quen với miệng lưỡi trôi chảy của Vương Hâm, trong lúc nghe hai người đàn ông tào lao nói chuyện đến nửa tiếng đồng hồ chỉ chỉ mỉm cười. Như bỗng nhớ ra điều gì đó, chị nói với Bao Huân: “Dưới xe chị để hai thùng đồ uống, cậu giúp chị bê lên đây để mang vào phòng làm việc của các bác sĩ!”

Bao Huân gật đầu: “Em quên bống mất mấy chuyện này, cũng là chị chu đáo!”

Nói xong hai người cùng rời khỏi phòng, vừa đi đến cửa thì đúng lúc gặp được Trần Tụng đang ôm một túi giấy to.

Thực ra, Trần Tụng vừa cúp điện thoại của Vương Hâm liền đến bệnh viện ngay, tới cổng bệnh viện thì nhận được thông báo của Vu Bác Văn, đành phải đồng ý thăm bạn xong sẽ tới chỗ ông cậu. Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quyết định đi dọc một lượt các hàng quà vật bán quanh cổng bệnh viện, mua hạt dẻ rang đường mà Vương Hâm thích nhất.

Vừa đến cửa phòng bệnh, Trần Tụng đã thấy “văn võ toàn tài” và một cô gái xinh đẹp cùng mở cửa đi ra, cô không khỏi sững sờ.

Bao Huân cũng trông thấy Trần Tụng. Hôm nay thoát nhìn Trần Tụng ăn mặc tương đối bình thường, cô mặc áo sơ mi, váy ngắn như những viên chức khác, trên đầu không còn mớ tóc giả chói mắt kia, mặt mũi cũng không bôi lên quá nhiều màu sắc, trái lại còn thấy rõ sự gọn gàng, ngay thớm. Bao Huân cất tiếng chào hỏi: “Cô đến rồi hả? “Kim từ đa” đang chờ cô đấy.”

Diệp Thần không quen biết Trần Tụng, chỉ mỉm cười gật đầu xã giao với Trần Tụng rồi nhìn Bao Huân bằng ánh mắt khó hiểu: “‘Kim từ đa’ là ai?”

Bao Huân giải thích: “Nickname trên mạng của Vương Hâm, chữ Hâm trong tên nó không phải có nghĩa là ‘kim từ đa’ sao?”

Thấy thái độ thân thiết, cách nói chuyện khá thân thuộc của hai người, trái tim lại đập mạnh một nhịp, mơ hồ cảm thấy lần nhất kiến chung tình này của mình có nguy cơ chết non, chỉ biết cười gượng một tiếng: “Tôi vào thăm anh ấy trước!”

Cô mở cửa bước vào thì thấy bệnh nhân Vương Hâm đang nằm trên giường nhấc cao cái chân đã được bó bột, đang gặm đùi gà rán KFC, chiếc giường còn lại trong phòng không có ai. Trần Tụng liền tiến thẳng vào, Hi một tiếng: “Ngài bị ngã gãy chân, tưởng rằng ăn đùi gà rán KFC là có thể bù đắp được sao?”

Lúc này Vương Hâm mới nhận ra Trần Tụng đã đứng cạnh mình, cậu rất vui sướng: “Tiểu Dao, em tới nhanh vậy sao?”

Trần Tụng đẩy bạch hạt dẻ rang đường tới trước mặt anh: “Không phải anh thích ăn món này sao? Vừa rang xong, ăn mau đi cho nóng.”

Vương Hâm ngay lập tức ném đũa gắp trong tay sang một bên, ôm bạch hạt dẻ rang vào lòng. Anh cười với Trần Tụng: “Đây mới là thứ anh thích nhất, vẫn là Tiểu Dao hiểu anh!”

Trần Tụng sắc mặt một tiếng: “Được rồi, được rồi, đừng khua môi múa mép nữa. Cái chân này của anh bị sao vậy? Nói gãy liền gãy sao?”

Vương Hâm không hề xấu hổ, anh thành thật nói mình uống quá nhiều rượu nên say khướt và trong lúc đó thì bị ngã gãy chân, anh ngo trái ngo phải thì thảo hời cò: “Lúc vào đây em có gặp ‘văn võ toàn tài’ không?”

Giọng điệu Trần Tụng nhất thời thoáng chút khó chịu: “Có gặp, đi cùng một chị gái xinh đẹp!”

Vương Hâm thấy nét mặt có phần không vui của Trần Tụng, lòng cậu thở dài thườn thượt nhưng ngoài miệng lại nói: “Sao, ghen rồi à?”

Trần Tụng không thừa nhận: “Em đâu có ăn giấm, anh ấy cũng không phải bạn trai em mà!”

(Chú thích: Ăn giấm nghĩa là ghen)

Vương Hâm cười ha ha: “Được rồi, hãy giữ lại câu nói đó để lừa người khác đi. Cho em biết, chị gái xinh đẹp kia là đồng nghiệp ở công ty anh, hai người họ không như em nghĩ đâu.”

Trần Tụng cũng không tỏ ra vui vẻ hay phần khích quá đáng, cô chỉ gật đầu, thuận miệng hỏi: “Anh phải nằm viện bao lâu?”

Vương Hâm đáp: “Một tuần. Không đi được đến đâu cả, thật là buồn rầu đến phát điên mất!” Thế là hai người tiếp tục trò chuyện về những chủ đề vu vơ. Thấy Trần Tụng không còn nhắc đến Bao Huân nữa, Vương Hâm cũng vui vẻ tiếp chuyện cô, nói hết chuyện trên trời lại nói đến chuyện dưới biển. Trần Tụng bảo mình không ở lại đây lâu được, tối nay còn bận việc, hôm nào rảnh sẽ tới thăm Vương Hâm lần nữa. Dĩ nhiên Vương Hâm đồng ý ngay tắp lự. Đang nói chuyện thì đám người Bao Huân trở về phòng, lần này không chỉ có hai người ban nãy mà có cả Du Thiên Dã cùng bước vào.

Vừa thấy Du Thiên Dã, Vương Hâm liền cúi gầm mặt: “Lão Đại, xin lỗi anh, em không cố ý đâu, hôm nay chắc anh bận đến hông cả người rồi hả?”

Du Thiên Dã chẳng biết nên cười hay khóc: “Cần gì phải xin lỗi? Có ai lại cố tình làm mình ngã gãy chân hả?”

Bao Huân nói xen vào: “Vương Hâm, đã có lão Đại và Diệp Thần ở đây rồi, còn cả Tiểu Dao của cậu nữa, tôi rút lui trước nhé. Ngày mai sẽ mang thức ăn ngon tới thăm cậu!” Nói xong liền xách catap định ra về thì bị Vương Hâm gọi lại: “Người anh em, anh tiễn Tiểu Dao một đoạn đi, tối nay cô ấy bận việc!”

Bao Huân đành dừng chân: “Thật không? Tiểu Dao, vậy cô đi theo tôi!”

Trần Tụng sững người, chợt vỡ lẽ hóa ra Vương Hâm đang cố tạo cơ hội cho mình, cô đưa mắt nhìn Bao Huân, vẫn cảm thấy hơi sợ sệt bèn nói với Vương Hâm: “Thực ra em cũng không vội lắm đâu, ở thêm một lát nữa cũng được.”

Vương Hâm xua tay: “Đi đi, đi đi. Đâu phải em không quay lại nữa?” Nói xong còn gửi cho Trần Tụng một ánh mắt cổ vũ.

Trần Tụng nghiêng răng, trái tim đập chậm một nhịp rồi đi theo Bao Huân ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nảy Mầm 5

Trần Tụng bước lên chiếc Land Rover của Bao Huân. Vì được ngồi ngay bên cạnh anh nên niềm phấn khởi khác hẳn so với khi ngồi hàng ghế sau vào lần đầu tiên nhưng cô vẫn im lặng, chờ đợi một cách rất có phép tắc. Thấy Trần Tụng không nói năng gì, ngược lại Bao Huân cảm thấy không quen bèn hỏi: “Tôi đưa cô đến đâu đây? Vẫn là tiểu khu lần trước sao?”

Trần Tụng vội lắc đầu: “Không. Đi về phía trước ạ, thả em ở ga tàu điện ngầm là được.”

Bao Huân liếc mắt nhìn Trần Tụng rồi lại quay sang nhìn chăm chú về phía trước, tay quay vô lăng đầy điều luyện: “Cô định đi đâu vậy? Nếu tiện đường tôi sẽ đưa cô đến tận nơi.”

Trần Tụng vội trộm đưa mắt nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Bao Huân, ngữ quan sắc sảo, rõ ràng, hoàn toàn là dáng vẻ của một anh chàng đẹp trai mà kiểm soát ánh sáng, nghĩ bụng: Thảo nào đám con gái trên diễn đàn vừa nhắc tới “Văn võ toàn tài” liền không rời bỏ được câu khẩu hiệu kinh điển: si tình hữu lý, ý dâm vô tội. Bản thân cũng chỉ là một cô nàng phàm phu tục tử, không khác gì những cô nàng mê trai khác. Vừa suy nghĩ đến đây cô liền thành thật khai báo: “Em muốn tới ‘Trương Sinh Ký’ ở phía Bắc thành phố.”

Bao Huân ồ một tiếng: “Cũng không xa lắm, tôi biết một con đường tới đó, sẽ đưa cô tới tận nơi.” Mắt anh thoáng nhìn gương chiếu hậu rồi bật xi nhan, vòng xe theo hướng ngược lại.

Trần Tụng ngồi cạnh Bao Huân, nhịp đập con tim dần nhanh hơn. Vốn dĩ cô đã có cảm giác “nhất kiến chung tình” này không khả quan lắm, nhưng giờ đây trái tim lại nảy nầm một lần nữa, vì vậy cô ngồi ngầy ra trên ghế, chẳng nói chẳng rằng hết như một người gỗ.

Thấy Trần Tụng vẫn im lặng, dáng vẻ như đã bay vào cõi tiên, Bao Huân cảm thấy rất không quen, chẳng biết làm gì hơn đành tìm chủ đề nói chuyện: “Hẹn bạn đi ăn sao?”

Trần Tụng ngẩn ra, một lúc mới nhận ra đó là Bao Huân đang nói chuyện với mình liền lắc đầu: “Không phải, đi ăn với người nhà.”

Bao Huân gật đầu: “Xem ra người nhà của cô là người miền Nam, thích ăn đồ Chiết Giang.”

Trần Tụng lại tiếp tục lắc đầu: “Không phải vậy, đó là thầy cô giáo của cậu em đi từ Thượng Hải ra đây, em và chị gái đi đón khách.” Chợt nghĩ ra điều gì bên nói: “Đừng rỗi, anh có biết chị gái em không?”

Bao Huân cảm thấy thật khó mà tin nổi: “Không thể nào, mới gặp cô lần thứ hai, sao tôi có thể quen với chị cô được?”

Trần Tụng luôn miệng phủ nhận: “Không, không, sao em lại có cảm giác đây là lần thứ ba rồi? Có một lần chúng em đến ăn ở Tứ hợp viện, còn cả vở kịch Côn khúc nữa, hình như anh đứng nói chuyện với chị em ngoài sân thì phải?”

Bao Huân vốn chẳng quan tâm lắm, gì mà Tứ hợp viện, gì mà vở kịch Côn khúc, nhưng bỗng anh lại đánh hơi thấy điều gì đó, liền A lên một tiếng, đến cả vô lăng trong tay cũng bị trượt mất một quãng làm chiếc Land Rover về lên quỹ đạo hình rắn trườn trên đường. Anh lẩm bẩm: “Không thể! Trần Lăng chính là chị gái cô sao?”

Trần Tụng bị chiếc Land Rover của anh làm cho hết hồn, nghiêng trái ngả phải liền đưa tay tóm chặt lấy cái nắm tay trên nóc xe bên phải, đáp lời: “Đừng vậy, Trần Lăng chính là chị gái em, em tên Trần Tụng. Trần Lăng, Trần Tụng đó mà, ghép lại chính là đọc diễn cảm hay ngâm nga đó. Cái tên này chính là do ông bà mà hôm nay chúng em đến gặp đặt cho đấy.”

Bao Huân bất giác cũng lẩm nhẩm lại, liền cảm thấy có chút thích thú: “Trần Lăng, Trần Tụng, Trần Lăng, Trần Tụng, đúng là một đôi. Cái này không thể trách tôi được, ai bảo lần nào Vương Hâm kể chuyện cho tôi, cậu ta cũng nói Tiểu Đào thế này, Tiểu Đào thế nọ.”

Trần Tụng cũng thấy hơi ngỡ ngàng: “Sao anh lại biết chị gái em vậy?”

Bao Huân nhìn gương mặt thuần khiết, ngây thơ của Trần Tụng, anh cảm thấy nếu mình kể lại nguyên nhân quen biết Trần Lăng thì phải bắt đầu nói từ chuyện cái xe đạp, trong đó còn có kẻ khả nghi, kẻ lừa đảo, kẻ tổng tiền, nên chỉ nói một cách qua loa: “Trần Lăng ấy à, cô ấy là nhân viên mới trong công ty chúng tôi.”

Lúc này đôi lại là tiếng hét to của Trần Tụng: “Anh làm việc ở nhà khoa Hạo Khang? Anh là đồng nghiệp của chị em? Vậy ‘Kim từ đa’ thì sao? Còn cả lão Đại ‘Sắc lạc ca’ của các anh nữa, tất cả đều là đồng nghiệp của chị em?”

Bao Huân gật đầu bất đắc dĩ, thầm nghĩ bụng: Hồng rồi, vậy là không thể nào đòi được tiền nữa, thế giới này quá nhỏ bé, quay đi quay lại đều là người quen.

Trong tiếng hét đầy kinh ngạc của Trần Tụng, Bao Huân lái thẳng Land Rover tới trước cửa nhà hàng “Trương Sinh Ký”. Trần Tụng nói cảm ơn Bao Huân xong liền xuống xe, đúng lúc gặp Vu Bác Văn phải ra ngoài lái xe đi chỗ khác theo lời đề nghị của nhân viên nhà hàng, ông gọi: “Tụng Tụng!” Trần Tụng dừng chân quay đầu lại, phát hiện Vu Bác Văn đang đứng cạnh xe ô tô cách mình vài mét, bất giác mỉm cười vui sướng, gọi: “Cậu!”

Vu Bác Văn đến gần cô, ôm vai Trần Tụng cùng đi vào cửa hàng, ông vẫn không quên liếc mắt nhìn về phía Bao Huân, chau mày hỏi: “Ai vậy?”

Trần Tụng cười hi hi liên tục: “Đừng vội, đừng vội. Chỉ là bạn bình thường thôi, tiện đường ấy mà!”

Bao Huân ngồi trong xe ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt. Anh không nghe thấy nội dung cuộc đối thoại của hai người họ nhưng nét mặt thoải mái, cử chỉ vô cùng thân thiết, vừa nhìn đã biết là có quan hệ gần gũi, lúc nghĩ vậy anh bỗng thấy thoải mái hẳn, xem ra quan hệ của ông chủ nhà

khoa Bác Văn đó và Trần Lăng không bình thường có lẽ đã đến giai đoạn đưa về nhà giới thiệu rồi, thân quen với Trần Tụng đến mức đó cơ mà!

Nhưng chẳng hiểu tại sao Bao Huân lại cảm thấy con giận bùng cháy trong lòng. Ở Bắc Kinh bây giờ, phàm là nhân sĩ thành công có chút tiền bạc thì dù đã bước vào tuổi trung niên vẫn có thể tìm bạn gái là một cô gái trẻ tuổi. Con gái bây giờ một chút cũng không biết tự ái, tự trọng, cốt cách kém cỏi, dễ dàng bị người ta mua với giá rẻ như bèo, không biết chừng còn chủ động chui đầu vào rọ, hoàn toàn không có nửa chút xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Mỗi Tình Đầu 1

Lúc đó, Trần Lăng không hề biết rằng đang có người đang suy đoán bản thân mình bằng lối suy nghĩ cực kỳ độc ác và đen tối. Cô đang ngồi cùng hai người già, đang ngồi trên sofa ở một góc phòng uống trà. Vừa nhìn thấy Trần Lăng, bà lão liền nhắc đi nhắc lại: “Hai năm không gặp, bà nhớ cháu chết mất, bé ngoan của bà!” Trần Lăng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, người cô bị bà lão bóp véo hết chỗ này đến chỗ khác.

Ông lão chỉ cười híp mắt nhìn một già một trẻ trước mặt, khi bà lão thỏa mãn niềm mong nhớ xong mới ho nhẹ một tiếng: “Thôi nào, đừng làm Lăng Lăng sợ!”

Trước mặt bề trên, Trần Lăng rất biết cách giả bộ ngoan ngoãn, cô vội lắc đầu: “Cháu đâu có sợ! Đã hai năm cháu không được gặp ông bà, cháu cũng rất nhớ hai người!”

Bỗng dưng bà lão thấy hơi buồn, lấy khăn tay từ túi áo lau nhẹ trên khóe mắt: “Lăng Lăng à, bà và ông cháu ngày càng già đi, cũng chẳng biết đến bao giờ mới có thể quay lại Bắc Kinh lần nữa? Lần đến Bắc Kinh này, người nhà của ông bà ai cũng ngăn cản, chỉ sợ sức khỏe ông bà không chịu nổi vất vả, nói mãi mới được đi đây!”

Lòng cô cũng thấy buồn rầu, tầm mắt bị bao phủ bởi một lớp sương mù mỏng, chậm chậm ôm lấy bà lão, khẽ nói: “Bà ngoại đừng buồn, sau này nếu có thời gian Lăng Lăng sẽ tới thăm bà!”

Hai ông bà đều vô cùng kinh ngạc, hoảng hốt nhìn về phía Trần Lăng: “Lăng Lăng, cháu gọi chúng ta là gì? Tại sao cháu lại biết? Lẽ nào Vu Bác Văn đã nói với cháu rồi sao?”

Trần Lăng dồn sức nuốt nước mắt không để chúng rơi xuống, cô lắc đầu nói: “Cậu ấy không biết cháu đã biết chuyện này!”

Đang nói đến đây thì Vu Bác Văn dẫn Trần Tụng vào.

Dẫn Trần Tụng vào phòng, Vu Bác Văn trông thấy Trần Lăng và hai người già đang ngồi quanh ghế sofa, ông liền đẩy Trần Tụng về phía trước: “Người đã đến đủ, em[1] bảo người phục vụ mang đồ ăn lên nhé!”

[1] Vu Bác Văn gọi hai ông bà là “thầy cô” xưng “em”.

Thấy Vu Bác Văn và Trần Tụng đã vào phòng, Trần Lăng không nói thêm gì nữa chỉ nhoen miêng cười thật tươi với ông bà ngoại ruột của mình: “Ăn cơm trước đã, sau này chúng ta nói chuyện sau ạ!”

Cô vừa dứt lời thì Trần Tụng đã tiến tới ngồi cạnh bà lão, kéo tay bà, nũng nịu nói: “Ông, bà, nếu hai người còn chưa tới Bắc Kinh cháu nhất định sẽ chạy tới Thượng Hải thăm ông bà!”

Bà lão vội vàng ngắt nghĩa Trần Tụng một cách kỹ lưỡng: “Chắc chắc chắc, bé Tụng đã lớn vậy rồi kìa! Càng lớn càng xinh, lại còn ăn diện hợp mốt nữa. Khoan đã, bà có mang lì xì cho bé đây!” Nói xong bà còn liếc Trần Lăng: “Lăng Lăng, cháu cũng có!”

Trần Tụng nũng nịu trong lòng bà lão như một miếng kẹo da trâu[2]: “Cháu biết mà! Ông bà hiểu chị em cháu nhất!”

[2] Kẹo da trâu là một thứ kẹo rất dẻo, có phủ vừng bên trên, giống kẹo mè xừng của mình.

Trần Lăng cười nhạo Trần Tụng: “Mày đúng là biết cách nấu canh thuốc mê. Mày nhớ ông bà hay nhớ bao lì xì của ông bà hả?”

Trần Tụng cười ha ha, đồng dạc nói: “Dĩ nhiên là nhớ cả hai rồi!”

Hai người già trao đổi một ánh mắt, xem ra Trần Lăng đã trở lại như bình thường, như thể mấy câu nói ban nãy cô chưa từng nói ra, nhưng họ

cũng chỉ đành kiểm chế mọi hoài nghi trong lòng, thời gian dần dần sẽ tháo bỏ nút thắt cho họ.

Chủ đề và tư tưởng của bữa cơm lần này không có nhiều khác biệt so với những bữa cơm trước kia, mọi người đều cười híp mắt nghe Trần Tụng nói liên thoảng, thỉnh thoảng bật cười vui vẻ; Trần Lăng thường ngồi cạnh cổ vũ, cô không nói nhiều nhưng lại vô cùng nổi bật; theo lệ cũ, Vu Bác Văn rất quan tâm đến sức khỏe và thói quen ăn uống của hai người già. Ăn cơm trong cảnh nói cười riu rít, Vu Bác Văn tranh thủ hỏi thăm Trần Lăng: “Lăng Lăng, cảm giác được vào Hạo Khang như thế nào?”

Trần Lăng đang chậm rãi thưởng thức món canh vịt trong bát, nói ngắn gọn nhưng đầy ý tứ: “Tốt lắm ạ!”

Vu Bác Văn ừm một tiếng: “Ồ Hạo Khang, cháu nên quan sát nhiều, học hỏi nhiều hơn, rất có ích lợi đấy!”

Đang vật lộn với món đậu hũ gạch cua, Trần Tụng chợt lên tiếng: “Chị đoán xem ‘Kim tử đa’ là ai? Trước đây em chỉ biết anh ấy là bác sĩ, giờ mới biết hóa ra là nha sĩ, cũng là một đồng nghiệp của chị ở nha khoa Hạo Khang!”

Trần Lăng ồ một tiếng: “Thật sao? Nhưng Hạo Khang rất đông nhân viên, chị vẫn chưa quen hết, vậy tên thật của ‘Kim tử đa’ là gì?”

Trần Tụng nói: “Vương Hâm”

Trần Lăng ồ một tiếng lớn hơn: “Trùng hợp quá, chị đã gặp Vương Hâm, cậu ấy làm ở trung tâm trồng răng của Hạo Khang!”

Trần Tụng đắc ý vênh mặt: “Vẫn chưa hết, thì ra hai vị nguyên lão ‘Văn võ toàn tài’ và ‘Sắc lạc ca’ của Oai phong cũng đều là đồng nghiệp ở nha khoa Hạo Khang!”

Trần Lăng cảm thấy món canh vịt không còn bất kỳ hương vị gì nữa, liền hỏi: “Là những ai vậy?”

Trần Tụng không nói được tên thật: “Em cũng không biết nữa, chỉ biết ‘Kim tử đa’ gọi họ là lão Đại!”

Trần Lăng không khỏi giật mình một cái, linh cảm đầu tiên của cô rất không tốt, tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng liên tục nghĩ đến hai cái tên: Văn võ toàn tài, Văn võ toàn tài, Sắc lạc ca, Sắc lạc ca... Bỗng nhiên lúc đó mọi việc đều như được phơi bày ra ánh sáng, lòng cô faint[3] một chút, sao mình lại ngốc như vậy? Nếu ‘Kim tử đa’ là Vương Hâm, thì nếu xem xét từ mặt chữ của hai ID này chẳng phải rõ ràng là Bao Huân và Du Thiên Dã sao?

[3] Động từ có nghĩa là ngất xỉu

Hai người già không hiểu gì mới hỏi Vu Bác Văn: “Bác Văn, hai chị em nó nói gì vậy? Có phải thầy cô đã già rồi nên không hiểu không?”

Vu Bác Văn cười cười: “Em cũng già rồi, cũng không hiểu gì ạ!”

Bà lão tự cho mình thông minh, lên tiếng giải thích: “Biết rồi, đây gọi là sự khác biệt!”

Ăn xong, mọi người cùng đưa hai người già trở về khách sạn, Vu Bác Văn dặn dò: “Phải rồi, mai em sẽ tới đưa thầy cô ra sân bay, không cần gọi cho lễ tân đặt taxi trước đâu ạ!”

Hai người già nhìn nhau, vẫn là bà lão lên tiếng trước: “Bác Văn à, ngày mai thầy cô còn có việc cần làm, chưa muốn đi ngay, em không cần lo cho thầy cô!”

Vu Bác Văn dạ một tiếng, không nghĩ thêm nữa: “Vậy ban ngày thầy cô đi công chuyện có cần em làm tài xế không ạ? Tối mai em lại bảo hai cháu Trần Lăng, Trần Tụng đến chơi với thầy cô!”

Bà lão hơi sững người, đưa tay chọc nhẹ ông lão. Ông lão vội vàng xua tay: “Không cần em làm tài xế đâu. Tối mai cứ bảo Trần Lăng tới, nó giỏi tiếng Anh, bảo nó giúp thầy xem một số tài liệu, giờ thầy cô già rồi, đã thành vô dụng trên một vài phương diện!”

Vu Bác Văn còn chưa kịp nói gì, Trần Lăng đã nhanh miệng đồng ý: “Ông bà yên tâm, tối mai cháu sẽ tới!”

Ông bà lão như trút được gánh nặng, cùng gật đầu: “Vậy thì tốt quá!”

Vu Bác Văn nhìn hai người già, lại nhìn Trần Lăng, lơ mơ cảm thấy có gì đó không thích hợp, ông chỉ có một suy nghĩ: Tất cả mọi người đã bàn bạc giao hẹn trước, chắc chắn Trần Lăng hoàn toàn không biết gì!, liền mỉm cười: “Tùy mọi người vậy!”

Trần Tụng không dám nhận lời, không dám hứa hẹn mình sẽ tới, cô đang băn khoăn tối mai nếu rảnh phải tới thăm “Kim tử đa”, lúc nhập nhoạng tối nay lúc tới thăm, cô thấy chân cậu bị bó bột nằm bất động trên giường, người nhà lại ở nơi khác, đúng là đáng thương... và lại, và lại, phải nắng tới thì mới có cơ hội gặp anh chàng đẹp trai siêu cấp “Văn võ toàn tài”!

Sau đó, Vu Bác Văn đưa hai chị em về nhà. Mùa hè nóng nực, lúc ngồi trong chiếc xe đã được bật điều hòa từ trước của Vu Bác Văn thì ngay sát bên cạnh có một chiếc Buick chậm rãi rời khỏi chỗ để xe, ngay tức thì một chiếc xe hơi vốn đang đợi bên cạnh – chiếc Honda màu đen với vàng lái

ngay vào vị trí dừng xe trống thế chỗ cho chiếc Buick ban này. Trần Lăng ngồi ở vị trí ghế lái phụ ngay cạnh Vu Bác Văn, qua cửa kính của chiếc xe Audi, cô lo lắng đưa mắt nhìn ra ngoài, vô cùng kinh ngạc khi trông thấy hai thanh niên một nam một nữ với gương mặt như đã từng quen biết bước xuống từ chiếc Honda ban này, cô gái có vẻ ngoài bình thường đang ngẩng đầu đòi hôn lên môi người con trai tuấn tú bên cạnh. Dù trời đã tối om nhưng điều bất đắc dĩ là bãi đỗ xe ngoài cửa nhà hàng lại có đèn đuốc sáng trưng, trái tim đang đập của Trần Lăng ngừng lại mấy nhịp. Cô không thể không thừa nhận, đôi nam nữ đang nồng nhiệt quấn quýt kia đích thị là hai người mà ba năm nay không chưa từng gặp một lần : Chân Nhất Nặc và La Di.

Trần Tụng thấy chị gái nhìn chằm chằm qua cửa xe về một phía bên nhìn theo tầm mắt chị, tuy nhiên Vu Bác Văn đã chậm rãi khởi động rồi lái xe ra khỏi bãi đỗ xe. Cô chỉ thấy loáng thoáng, không rõ ràng lắm nhưng vẫn kinh ngạc, nghi hoặc hỏi: “Chị, hình như người đàn ông kia là Chân Nhất Nặc!”

Mắt Trần Lăng đã trở lại nhìn về phía trước, cô chỉ lãnh đạm ừm một tiếng rồi im lặng.

Trần Tụng biết đang là “bãi mìn” của Trần Lăng, vậy nên không dám nói thêm gì nữa.

Đối với Chân Nhất Nặc, Vu Bác Văn không lạ lẫm gì. Năm đó Chân Nhất Nặc nhiều lần đến báo danh ở nhà Trần Lăng với thân phận bạn trai cô, chính ông cũng từng gặp anh ta nhiều lần. Khi Chân Nhất Nặc biết cậu Trần Lăng là ông chủ của nha khoa Bác Văn thì tương đối thần phục, cảm thán nói với Trần Lăng: Nếu bản thân vất vả mà tạo được thành tựu như vậy thì cũng coi như sống đời này không uổng phí!

Vu Bác Văn liếc Trần Lăng bằng khoe mắt, thấy cô cúi gầm mặt, dường như trên đó khắc mấy chữ rất to: “Đừng để ý đến tôi, phiền quá!” rồi liếc qua kính chiếu hậu nhìn cháu gái Trần Tụng ngồi hàng sau. Thấy Vu Bác Văn nhìn mình, Trần Tụng liền lạng lè thè lưỡi, làm mặt quỷ với ông qua gương chiếu hậu.

Nghĩ ngợi một lát, Vu Bác Văn lên tiếng: “Xem ra Chân Nhất Nặc từ Nhật Bản đã trở về!”

Trần Lăng không lên tiếng.

Vu Bác Văn nói tiếp: “Bạn gái hiện giờ của cậu ta có phải con gái viện trưởng của bệnh viện trước kia cháu làm không?”

Trần Lăng vẫn không hé môi.

Cuối cùng Trần Tụng không chịu nổi bèn nhào người về phía trước, dùng tay cốc lên đầu Trần Lăng: “Chị buồn phiền gì chứ? Tên họ Chân đó em đã sớm thấy chướng mắt với anh ta, trừ gương mặt có thể dùng để dọa người thì những thứ khác chẳng ra sao cả! Hôn nữa, chị xem bạn gái hiện giờ của anh ta đi, mặt tròn vo như cái bánh vậy, vóc dáng thì khỏi cần nói, bên trên bên dưới to bự như nhau, so với chị, cô ta còn chưa bằng một nửa. Nếu có người phải buồn phiền thì đáng lẽ phải là tên họ Chân đó mới đúng!”

Trần Lăng nghiêng đầu đi chỗ khác tránh khỏi cái cốc đầu của Trần Tụng, đôi khi cô cảm thấy có một cô em gái như vậy thật tốt, tuy ngoài miệng toàn nói lời khó nghe nhưng chúng lại tác động đến tận tâm can cô. Cuối cùng, cô chỉ xót xa nói: “Chị đang buồn phiền vì năm đó gặp phải người chẳng ra gì!”

Trần Tụng liếc đồng hồ đeo tay: “Thôi được, cho chị ba phút cuối cùng mặc niệm cho mối tình đầu của mình!”

Bị những lời này của Trần Tụng làm cho không thể nói gì, Trần Lăng chỉ im lặng ba mươi giây rồi than vãn: “Trần Tụng, em giỏi thật, không khí đã bị em phá hỏng rồi. Thôi được, thôi được, chị không buồn nữa!”

Vu Bác Văn và Trần Tụng trao đổi ánh mắt thắng lợi qua gương chiếu hậu, Trần Lăng thì hậm hực ngồi yên trên ghế xe, lòng cô buồn rầu nghĩ: “Nhưng bản thân mình ba năm trước, trong một buổi tối dài đằng đẵng, âm u không ánh sáng đã từng đau khổ như vậy, cứ ngỡ sẽ khắc cốt ghi tâm mãi mãi đến hết đời!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mối Tình Đầu 2

Sáng hôm sau, vừa tới phòng khám Trần Lăng đã được Đặng Vi vẫy tay gọi tới: “Bác sĩ Trần, nghe nói chiều qua cô thể hiện rất xuất sắc!”

Trần Lăng bẽn lẽn nở nụ cười, mặc dù là do Đặng Vi nói nhưng cô lại có cảm giác như đích thân Du Thiên Dã khen ngợi mình vậy, không hiểu sao bỗng dưng thấy vui vẻ.

Đặng Vĩ chau mày: “Bên chủ nhiệm Du thiếu người, những người khác cũng không thể chống đỡ nổi. Vì vậy, tạm thời cô hãy sang đó giúp đỡ anh ta vào những ngày thứ tư và thứ năm hàng tuần – đó là những ngày Du Thiên Dã có cuộc phẫu thuật, những ngày còn lại thì cô vẫn ở bên này khám chữa bệnh như bình thường, cô xem có được không?”

Trần Lăng chẳng có lý do gì để phản đối, vì vậy cô gật đầu và trở về phòng mình.

Đặng Vĩ lập tức cầm điện thoại gọi ngay cho Du Thiên Dã: “Lão Du, tôi đã nói với Trần Lăng rồi, thứ tư thứ năm hàng tuần cô ấy sẽ tới trung tâm trông răng giúp việc cho anh!”

Ở đầu dây bên kia, Du Thiên Dã nói: “Tốt quá, vậy chúng ta cứ tạm thời sắp xếp như vậy xem có thể chống đỡ một thời gian hay không, chống đỡ đến khi Vương Hâm có thể đi làm lại là được rồi!”

Đặng Vĩ lại nói: “Anh có cần tuyển thêm một trợ lý không? Tôi thấy thời gian Vương Hâm nghỉ khá dài đấy. Mỗi tuần, Trần Lăng qua đó hai ngày cũng chỉ tạm thời mà thôi, e là sau này anh sẽ bận đến không thở nổi mất.”

Du Thiên Dã trầm ngâm một lúc: “Tôi sẽ nói qua với Diệp Thần để cô ấy lưu tâm một chút. Không thể sao? Không thể cho tôi mượn Trần Lăng trong tất cả thời gian của hai tháng tới, sau khi Vương Hâm trở lại sẽ trả cho anh ngay!”

Vừa nghe thấy vậy, Đặng Vĩ liền mắng ngay: “Tôi đã bảo sau này anh đừng có mà đào chân tường chỗ tôi, anh còn không chịu thừa nhận! Ban đầu thì bảo chỉ mượn hai tháng, sau này thì mượn luôn không trả nữa, lúc trước Vương Hâm là như vậy, bây giờ đổi thành Trần Lăng!”

Ở đầu dây bên kia, Du Thiên Dã cười gượng gạo: “Yên tâm đi, lão Đặng à, lần này sẽ không thế đâu, hãy tin tôi!”

Lão Đặng hừ một tiếng: “Vậy tôi sẽ rửa mắt chờ đợi!”

Trong văn phòng của mình, dĩ nhiên Trần Lăng đang được Lục Tự hết lời tung hô. Lục Tự còn ghé sát lại, ra vẻ thần bí hỏi: “Bác sĩ Trần, nghe nói lão Du mượn em sang chỗ anh ấy?”

Trần Lăng gật đầu: “Đúng vậy, mỗi tuần đi hai ngày chị ạ!”

Lục Tự cười ha ha: “Chị đã nói với họ rồi mà, nhất định bác sĩ Trần nhà chị sẽ sớm bộc lộ hết tài năng thôi. Ban đầu họ còn không tin, bây giờ thì tin sái cổ rồi!” Các y tá của nha khoa Hạo Khang có một đặc điểm: họ đi theo vị bác sĩ nào thì vị bác sĩ ấy sẽ là người nhà của họ, bệnh nhân cũng vậy... Bình thường sẽ nghe thấy đoạn đối thoại giữa họ có dạng thế này: “Lý Đại Thành nhà tôi không nên đổi thành bốn giờ chiều, tay Trình Cường nhà cô vẫn tới sao?!”

Trần Lăng biết “họ” trong lời nói của Lục Tự nhất định để chỉ các y tá khác của nha khoa Hạo Khang nhưng cô vẫn thấy khó hiểu: “Nhưng em không làm gì cả!”

Lục Tự lắc đầu: “Dĩ nhiên là chính bản thân em không cảm nhận được nhưng vì bọn chị đứng ngoài cuộc nên thấy rất rõ!” Khả năng biểu đạt của Lục Tự có giới hạn. Thực ra, chị cho rằng Trần Lăng là người có đầy đủ phẩm chất nhất trong số các nhân viên mới mà nha khoa Hạo Khang mới nhận vào trong những năm gần đây – không cần phải cố gắng hết sức, không cần phô trương nhưng bất cứ việc nào đã qua tay cô thì đều được thực hiện ổn thỏa, có đôi lúc, những hành động của cô còn khiến người ta kinh ngạc!

Trần Lăng được những lời đó của Lục Tự cổ vũ nhiệt tình, tâm trạng làm việc ngày càng nâng cao, thêm nữa, cô nhận ra dù mình có đến phòng nghỉ uống nước thì những đồng nghiệp vốn dĩ chẳng coi cô ra gì giờ cũng thành vô cùng khách sáo. Có cả một cô y tá nhỏ bé thấy mỗi lần Trần Lăng uống nước đều dùng cốc giấy sử dụng một lần liền vội vàng vào kho tìm cho cô một cốc nước chuyên dụng cho nhân viên có in logo riêng của nha khoa Hạo Khang, còn dặn Trần Lăng chỉ cần dán tên lên trên là được. Trần Lăng luôn miệng cảm ơn, nhận cốc nước rồi ngắm nghía một hồi, trên đó là bức ảnh của chú gấu con hoạt hình rất giống “em bé Hạo Khang”, mắt cong vút, hàng mi dài cũng cong vút, mím cười tươi rói với Trần Lăng.

Hôm nay, số ca bệnh đã hẹn trước cũng nhiều hơn hôm qua một chút, có bệnh nhân khám sơ chẩn^[1] đau răng, có bệnh nhân đến bổ sung răng bị gãy. Trần Lăng vô cùng chú tâm, cẩn thận xử lý từng ca bệnh, thậm chí còn dùng kính hiển vi làm trị liệu lấp đầy ống rỗng răng hàm lần một – vừa đẹp vừa theo đúng tiêu chuẩn. Trần Lăng và Lục Tự vừa hướng dẫn bệnh nhân chụp X-quang xong thì Du Thiên Dã và Đặng Vĩ bước vào phòng chụp. Hai người đang thảo luận về bức ảnh chụp X-quang toàn hàm của một bệnh nhân thì đúng lúc thấy một số bức X-quang trên màn ảnh máy tính, ống rỗng được lấp đầy vừa cẩn thận vừa đều đặn, Đặng Vĩ và Du Thiên Dã liếc mắt nhìn nhau, Đặng Vĩ nhìn Du Thiên Dã bằng ánh mắt đầy khiêu khích: “Hãy nói thật đi, có phải anh rất hối hận không?”

[1] Khám sơ chẩn là khám lần đầu

Căn bản, Du Thiên Dã không để ý đến anh, tiếp tục vẩy vẩy tấm X-quang toàn hàm trong tay lên không trung: “Nhìn từ bức X-quang này thì việc làm phẫu thuật trông răng không có vấn đề gì. Có điều hàm bên trên có lỗ hổng, anh phải nói trước với bệnh nhân rằng tôi phải làm thêm thủ thuật nâng xoang mới được.”

Trần Lăng viết xong toàn bộ bệnh án của ngày hôm nay, sau khi tâm trạng bình lặng lại mới suy nghĩ một chút, cô luôn có cảm giác lúc làm phẫu

thuật trồng răng hôm qua vẫn còn chuyện gì đó xử lý chưa thỏa đáng liền lấy hết dũng khí đi về phía trung tâm trồng răng, muốn hỏi thăm ý kiến của Du Thiên Dã.

Khi Trần Lăng được y tá của trung tâm trồng răng dẫn tới trước cửa phòng làm việc chuyên dụng của Du Thiên Dã, cô đang định gõ cửa thì cửa được mở ra, đúng lúc Trần Lăng và Bao Huân chạm mặt nhau.

Hai người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn đối phương, Trần Lăng vốn đang thắc mắc tại sao đã ký giấy nợ mà không thấy ai đến đòi tiền mình. Còn Bao Huân chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua Trần Lăng, lẩm bầm một câu: “Sao cô cũng tới đây?” rồi chau mày, vội vàng bỏ đi.

Đang lúc Trần Lăng đứng ngơ người ngoài cửa vì chưa hiểu chuyện gì thì Du Thiên Dã ở trong phòng đã lên tiếng gọi: “Trần Lăng, vào đi!”

Trần Lăng lập tức định thần lại, vội vàng bước vào trong phòng: “Chủ nhiệm Du, tôi tới đây vì muốn hỏi anh, hôm qua lúc bệnh nhân phẫu thuật đó ra về tôi quên mất không hẹn anh ta thời gian tới kiểm tra lại, hôm nay có cần gọi điện cho anh ta không? Rồi hỏi luôn xem phản ứng hậu phẫu thế nào?”

Du Thiên Dã liếc nhìn Trần Lăng: “Hôm nay tôi đã gọi điện rồi.”

Trần Lăng à một tiếng, có cảm giác chính mình tự làm mất mặt bản thân, có chút hối hận khi đã tới đây.

Không ngờ Du Thiên Dã lại nói: “Trước kia, khi Vương Hâm còn ở đây, mỗi lần trước cuộc phẫu thuật đều cho người bệnh tiến hành kiểm tra tổng thể, lấy cao răng sạch sẽ, ký “giấy đồng ý phẫu thuật”, còn sớm làm xong khuôn trồng răng. Sau khi phẫu thuật cũng cần làm rất nhiều việc, phải hẹn thời gian, dặn dò những việc cần chú ý, chuẩn bị đầy đủ nước súc miệng để bệnh nhân mang về nhà, hôm sau còn phải gọi điện hỏi thăm, trong quá trình phẫu thuật thì phải đánh số thứ tự trên X-quang, còn phải ghi chép cẩn thận vào biên bản của chúng tôi: lần này dùng implant[1] loại nào, đánh dấu thời gian xem lúc nào gọi điện hỏi thăm, lúc nào tái khám, nên làm kỳ thứ hai vào thời gian nào?...”

[1] Trước tiên giải thích về việc trồng răng: người ta sẽ cấy một implant (có thể hiểu là những trụ kim loại hoặc khung kim loại được đặt vào xương hàm phía dưới nướu bằng phẫu thuật. Sau khi đặt vào vị trí, nha sĩ sẽ lắp phần răng giả lên trụ implant đó. Implant có thể hiểu là một chân răng giả bằng kim loại

Càng nghe Trần Lăng càng thấy xấu hổ, những điều Du Thiên Dã nói không khác mấy hỏi cô còn làm trợ lý trồng răng trong bệnh viện nhưng tí mỉ và cẩn thận hơn nhiều, mặt cô đỏ bừng, nói: “Vậy sau này anh cứ giao những việc đó cho tôi đi.”

Du Thiên Dã ừm một tiếng: “Vốn cũng định giao cho cô nhưng lão Đặng chỉ đồng ý cho tôi mượn cô vào hai ngày tiến hành phẫu thuật, bên đó cô cũng có việc của mình nên không giúp được nhiều. Vì vậy tôi đã tự mình gọi điện thoại hỏi thăm bệnh nhân.”

Trần Lăng nghĩ ngợi một lát rồi chủ động nói: “Không thành vấn đề, anh cứ giao cho tôi đi, hiện giờ tôi không bận rộn lắm, lúc rảnh tôi sẽ cố gắng làm, nếu chưa làm xong có thể làm thêm giờ.”

Du Thiên Dã gật đầu: “Cô có suy nghĩ đó là tốt rồi. Vậy thì trước tiên cô hãy nhận một vài việc làm trước đã, nếu tôi không bận đi họp thì sẽ cố gắng chia sẻ cùng cô, có chuyện gì bất cứ khi nào cô cũng có thể hỏi tôi!”

Du Thiên Dã vừa nói, tay anh vừa đẩy một chồng bệnh án trồng răng rất dày và một tấm thẻ nhớ CF tới trước mặt Trần Lăng: “Trước tiên cô hãy giúp tôi làm việc này. Đây là những ca bệnh trồng răng gần đây mà tôi đã chọn lựa từ trước, tôi đang phải làm một báo cáo về bệnh lý trồng răng trong vòng nửa năm nay, liên quan đến tài liệu tổng kết về xương Bios và màng xương. Cô kiểm tra giúp tôi từng bệnh án một, sau đó tìm ảnh chụp tương ứng với các ca bệnh từ thẻ nhớ CF này để chỉnh sửa toàn bộ.”

Thứ lọt vào tầm mắt của Trần Lăng là ngón tay sạch sẽ, thon dài của Du Thiên Dã, đúng là vui tai vui mắt, Trần Lăng hơi xuất thần, nửa vui mừng nửa buồn rầu khi nhận những thứ Du Thiên Dã đưa tới rồi ôm chặt vào lồng ngực mình. Niềm vui của cô xuất phát từ việc Du Thiên Dã thực sự giao việc cho mình; nỗi buồn là vì có quá nhiều bệnh án, kiểm tra rồi đối chiếu từng cái như vậy thì chắc chắn không thể dễ dàng như trong tưởng tượng của cô.

Du Thiên Dã dường như hiểu thấu lòng cô, anh nói tiếp: “Tôi đưa cô một nửa số bệnh án, nửa còn lại tôi mang về nhà để tự mình chỉnh sửa, nếu có thể thì tranh thủ sáng mai là có thể tập họp lại.”

Trần Lăng không còn gì để nói, cô tự tính thời gian cho mình rồi trả lời dứt khoát: “Không thành vấn đề!”

Ôm một đống bệnh án trở về phòng khám số một, việc làm này của Trần Lăng khiến ai ai cũng tò mò. Lục Tự là người đầu tiên xông vào, chị hỏi: “Em ôm bệnh án ở đâu về thế? Chẳng lẽ lão Du giao cho em?”

Trần Lăng tỏ vẻ đau khổ: “Đúng thế ạ. Các chị sắp tan sở chưa? Em phải chỉnh sửa một chút rồi mới ra về được, nhiều bệnh án thế này em cũng chẳng cách nào ôm về nhà làm, tạm thời phải kiểm tra đối chiếu các ca bệnh đã, đánh dấu lại cho cẩn thận rồi về nhà mới tìm ảnh chụp sau. Ngày mai lão Du đã cần ngay rồi chị ạ!”

Lục Tự ghé mắt nhìn chồng bệnh án xiêu vẹo sắp đổ, chắc lưỡi nói: “Chị giúp em đến chỗ Monica lấy chìa khóa cửa chính nhé? Có lẽ không thể làm xong trong một chốc một lát được, chắc phải tăng ca thật rồi!”

Trần Lăng cũng có cảm giác số phận mình vô cùng hẩm hiu, đi làm chưa được bao lâu đã phải tăng ca nhưng sâu trong lòng, cô có chút mừng rỡ, có lẽ vì Du Thiên Dã đã không còn coi thường mình, hoặc vì cô cảm thấy mình đã dần hòa hợp với mọi người, trở thành một phần tử của nha khoa Hạo Khang.

Lúc Trần Lăng gọi điện về nhà báo cáo thì lại nghĩ tới chuyện của ông bà ngoại, cô bèn gọi điện tới khách sạn chỗ ông bà đang ở, báo mình làm xong việc thì sẽ tới; sau đó vội vàng tranh thủ thời gian, tra cứu từng bệnh án, kiểm tra từng ca bệnh, để riêng tất cả các bệnh án có liên quan đến thiếu chất xương ra một bên, lựa ra các ca bệnh liên quan đến xương Bios và màng xương làm biên bản, số bệnh án, tên tuổi bệnh nhân, thời điểm phẫu thuật... ghi lại từng mục một thật rõ ràng. Những đồng nghiệp khác lần lượt ra về đúng giờ tan sở, trước khi tan sở Đặng Vi còn lượn quanh một vòng trong phòng Trần Lăng, bữu môi để lại một câu “Lão Du đó thật biết cách sai khiến người khác!” rồi ngênh ngang bỏ đi.

Trước khi Monica ra về cũng đặc biệt chạy tới tìm Trần Lăng, hướng dẫn người về cuối cùng phải tắt đèn thế nào, phải đóng cửa ra sao còn thông báo cho Trần Lăng biết hiện giờ tốt nhất nên khóa cửa kính của nha khoa Hạo Khang vào, làm vậy ở đây một mình sẽ an toàn hơn, hơn nữa còn có cả bảo vệ của tòa nhà.

Trần Lăng gật đầu liên tục. Sau khi tắt cả mọi người đã ra về hết cô hồi hã làm theo lời dặn dò của Monica, cẩn thận khóa cửa chính của nha khoa Hạo Khang lại sau đó trở về phòng tranh thủ thời gian làm việc. Trong một buổi tối mùa hè, tận tám giờ màn đêm mới thật sự bao phủ, đêm đen dần bao quanh vạn vật, tuy nhiên Trần Lăng không chú ý, cô chỉ tập trung mở hết bệnh án này đến bệnh án khác, hoàn toàn không để ý đến thời gian đã trôi qua thật mau.

Đúng lúc đó, “Cốc”, “Cốc”, “Cốc”- tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, có tiếng gọi: “Còn ai chưa về? Ai ở bên trong vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Mỗi Tình Đầu 3

Trần Lăng đang kiểm tra hồ sơ bệnh án cuối cùng thì nghe thấy tiếng đập cửa ầm ỹ, cô không khỏi cảm thấy ngạc nhiên liền đứng dậy rời khỏi phòng, đi tới đại sảnh khu vực hậu cần[1] ngó ra ngoài, quả nhiên có một người đàn ông cao to đứng bên ngoài cửa kính, đó chính là Bao Huân - anh chàng khiến Trần Lăng thường xuyên rơi vào tình trạng nhưc đầu.

[1] Khu vực chờ dành cho bệnh nhân sau khi đã được khám lâm sàng.

Dù Vương Hâm đã có mẹ chăm sóc nhưng sau khi tan sở Bao Huân vẫn đến chỗ cậu bạn, anh gặp Trần Tụng đến thăm bệnh nhân trước cả anh và cùng cô nói chuyện dăm ba câu nhưng hàm răng lại một lần nữa dấy lên cơn đau nhức, ngày càng đau kịch liệt hơn, anh liền quyết định đến tìm Du Thiên Dã nhờ anh thăm bệnh. Gọi điện cho Du Thiên Dã nhưng mãi không có người nghe máy, khi anh lái xe đến dưới lầu phòng khám số một của nha khoa Hạo Khang thì nhận thấy trong phòng khám bệnh Hạo Khang vẫn sáng đèn liền quyết định thử vận may của mình. Có điều, khi thấy Trần Lăng anh lại cảm thấy vô cùng bất ngờ: “Sao lại là cô?” Trong giọng điệu có nỗi kinh ngạc nhưng nhiều hơn là cảm giác thất vọng.

Thấy chủ nợ Trần Lăng liền cảm thấy đôi chút âu lo, cô mở khóa từ bên trong rồi ừm một tiếng: “Chủ nhiệm Du bảo tôi chỉnh sửa tài liệu, tôi tăng ca!”

Bao Huân đi vào đại sảnh, vẫn giữ nguyên bộ dạng mày nhíu chặt, tay phải luôn ôm chặt cằm dưới, nét mặt nóng vội, bất an: “Xui quá! Sao lại là cô chứ không phải người khác?”

Nghe cách nói chuyện của Bao Huân, Trần Lăng thật sự có cảm giác “gặp đúng phải người không muốn gặp”, chần chừ một lát mới nói: “Khi nào tôi lĩnh lương thì sẽ mau chóng hoàn trả tiền cho anh, đừng nói khó nghe như vậy!”

Bao Huân sững người, lòng càng phiền muộn hơn: “Tôi... tôi không có ý đó, bây giờ răng tôi rất rất đau, nếu bác sĩ còn ở đây vừa hay có thể xem giúp, ít nhất cũng giúp tôi đỡ đau hơn bây giờ!”

Nói xong liền lấy máy điện thoại bấm số của Du Thiên Dã nhưng điều khiến Bao Huân bức mình là không biết con người này đang làm trò gì mà gọi mãi không thấy nghe máy. Bao Huân chẳng biết làm sao đành phải cúp máy, lại gọi, lại cúp máy, lại gọi... Lòng mày Bao Huân đang nhíu chặt đến sát cả vào nhau, hoàn toàn mất đi vẻ kiêu căng ương bướng thường ngày, lúc nào anh cũng xuyt xoa, hít không khí vào miệng, thoát nhìn quả đúng là người bị bệnh răng miệng hành hạ, đau đớn đến khó chịu.

Trần Lăng bàng quan đứng nhìn rồi từ tốn nói: “Tuy tôi vừa tới Hạo Khang nhưng cũng là một bác sĩ!”

Bao Huân dừng mọi động tác lại, quay đầu nhìn Trần Lăng, hỏi một câu đầy ngờ vực: “Cô có làm được không?”

Ngược lại, Trần Lăng không giận Bao Huân vì nổi nghi ngờ đó của anh, thực chất, cô không muốn nói thẳng rằng mình không chịu nổi bộ dạng đau đớn đến nỗi phải ôm má của Bao Huân. Vì thế cô chỉ buồn thối hai tay: “Tôi không biết mình có làm được không, có điều, nếu anh thật sự quá đau thì tôi có thể giúp anh xem thử. Không tin cũng không sao!” Nói đoạn cô giờ tay nhìn đồng hồ: “Trời ơi, sao đã tám giờ rồi? Tôi phải về thôi, ở nhà còn có chuyện!”

Bao Huân ấp úng nói: “Tôi chưa nói không tin mà. Hay là cô xem giúp tôi đi!”

Lúc này Trần Lăng lại có chút không muốn “ôm rom nặng bụng”, ông bà ngoại vẫn đang chờ, vậy mà mình còn ở đây lằng nhằng với con người này, liền từ chối: “Trình độ của tôi không cao lắm, hay là anh đi tìm người khác vậy?”

Bao Huân đã đau đến nỗi có thể biến ngựa chết thành ngựa sống: “Đừng nhiều lời nữa, mau khám đi, trước tiên hãy giảm đau cho tôi!” Nói xong liền tự động đi vào phòng khám, Trần Lăng chẳng biết làm sao đành bất đắc dĩ kêu ca: “Nhảm rồi, không phải phòng đó, phòng tôi ở đây!”

Lúc Bao Huân nằm trên ghế nha khoa trong phòng khám của Trần Lăng thì anh đã đau đến nỗi thái dương chạy rần rật, mồ hôi toát ướt đầm gáy, tuy vậy cặp mắt vẫn đảo qua đảo lại chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Trần Lăng, còn hỏi với tâm trạng vô cùng bất an: “Cô không có y tá phụ trợ à?”

Trần Lăng điềm tĩnh lấy từ thứ dụng cụ đã được vô trùng từ ngăn kéo ra: “Không có y tá cũng không sao, trước kia lúc còn ở bệnh viện nhiều khi phải dựa vào chính bản thân mình!”

Trần Lăng kiểm tra sơ bộ cho Bao Huân, cô có thể chẩn đoán cơ bản là chiếc răng khôn cuối hàm mọc quá sát gây trở ngại cho chiếc răng bên cạnh, răng khôn mãi mòn chiếc răng bên cạnh tạo thành một lỗ nhỏ trên răng, vì vị trí của lỗ nhỏ đó bị che khuất nên có lẽ vẫn chưa được phát hiện, vì vậy lỗ nhỏ đã tồn tại rất lâu và hiện giờ ảnh hưởng đến dây thần kinh bên trong, khi bị lạnh đột ngột sẽ xuất hiện cơn đau hoặc xuất hiện cơn đau tự phát. Trần Lăng đưa Bao Huân đi chụp X-quang rồi ra kết luận cơ bản về chiếc răng của Bao Huân: “Dây thần kinh hỏng rồi, phải làm trị liệu ổng rồi!”

Hàng ngày Bao Huân đều ở nha khoa Hạo Khang, có thể coi là “mưa dầm thấm đất”, vừa nghe thấy Trần Lăng kết luận như vậy mặt mũi anh lập tức trắng bệch, quả quyết nói: “Phải tiêm thuốc tê sao? Nhưng tôi không muốn tiêm!”

Trần Lăng lườm Bao Huân: “Nếu anh muốn thử cảm giác Quan Vũ cạo xương trị thương thì có thể không cần tiêm thuốc tê!”

Nghe thấy vậy mặt Bao Huân ỉu xiu, đừng thấy anh đường đường là “nam nhi thân bảy thước cao” nhưng từ nhỏ đã sợ tiêm chích, cực kỳ kiêng bệnh sợ thuốc. Mấy năm trước, khi đại dịch SARS đổ bộ lên Trung Quốc, Bao phu nhân bảo anh tiêm mấy mũi Globulin tăng cường sức đề kháng, tăng khả năng miễn dịch nhưng Bao Huân kiên quyết không đồng ý, anh bảo tiêm chích không khác gì cực hình. Nếu không phải lý do đó thì chiếc răng khôn xấu xa kia sớm đã bị Du Thiên Dã nhổ, sao có thể để nó sống sót đến bây giờ? Bao Huân đấu tranh tâm lý hơn nửa ngày, thực sự không thể chịu nổi sự phiền hà của những cơn đau răng mới nghiêng răng nói: “Thôi được, cô muốn làm gì thì cứ làm đi? Chỉ cần đừng khiến tôi đau quá là được!”

Trần Lăng liếc nhìn Bao Huân, cô không tiếp tục nói kiểu đã kích nữa mà thực sự nghiêm túc và cẩn trọng bắt đầu tiến hành điều trị. Mới giờ kim tiêm chứa thuốc tê lên đã thấy sắc mặt Bao Huân từ trắng chuyển sang xanh, căng thẳng đến nỗi toàn thân cứng đờ, hai tay bất giác nắm chặt hai bên thành ghế nha khoa. Chỉ cần một cái liếc mắt như vậy, Trần Lăng hoàn toàn hiểu được vấn đề, bất giác lại thấy mềm lòng hẳn. Vì hai tay đều đeo găng tay nên chỉ có thể dùng cùi chỏ khẽ huyếch vào tay phải của Bao Huân, dịu giọng: “Không sao đâu. Tôi tiêm không đau.”

Bao Huân nằm trên ghế nha khoa nghe thấy câu nói dịu dàng, nhỏ nhẹ rất êm tai này của cô thì không khỏi ngáy người, trong một giây xuất thần Trần Lăng đã tiêm xong. Bao Huân dần thả lỏng, cảm thấy Trần Lăng rất thành thạo các phương pháp, nhẹ nhàng cẩn thận, trước khi tiêm thuốc tê cô đã quét một lớp bôi thuốc tê. Đúng theo lời Trần Lăng nói chỉ có một chút cảm giác thoáng qua, không cảm thấy đau đớn lắm. Đến khi thuốc tê phát huy tác dụng ở vùng răng bị đau thì ngoài cảm giác tê dại, Bao Huân không còn thấy đau đớn nữa, vì thế cơ thể càng được thả lỏng hơn.

Bao Huân ngửa mặt lên trời bởi anh không thể đặt tầm mắt vào nơi nào khác, con người lại chuyển động một lần nữa, đảo loạn xạ bắt đầu quan sát tới Trần Lăng đang đứng gần mình như gang tấc. Làn da cô trắng trong như tuyết mịn, hơn nửa gương mặt đã bị che khuất bởi khẩu trang màu xanh lam nhạt, chỉ để lộ đôi mắt đẹp trong sáng ra ngoài. Tuy vậy, đôi mắt của Trần Lăng không giống đôi mắt của đa số những người trưởng thành khác, lông mi cô vừa dày vừa đậm màu, xòe cong như một chiếc quạt, con ngươi càng đen nhánh và êm dịu hơn, phần lòng trắng xung quanh lại hơn nhuốm màu lam nhạt, giống hết cặp mắt của trẻ thơ, ngây thơ trong sáng, thuần khiết bình lặng khiến Bao Huân hơi thất thần.

Nhưng Trần Lăng hoàn toàn không biết Bao Huân đang chăm chú ngắm mình, trong mắt cô hiện giờ chỉ có cái răng mắc bệnh trong miệng Bao Huân, sau khi nhanh chóng xử lý tất cả đau ra đây cô liền đưa tay nhấn một nút trên ghế nha khoa khiến nó trở thành một ghế ngồi bình thường, cô cho Bao Huân súc miệng rồi dặn dò: “Tôi đã lấy hết dây thần kinh và tủy răng của anh, hôm nay cứ như vậy trước đây, sau khi về nhà sẽ không bị đau nữa. Sáng mai anh hãy tìm một bác sĩ khác mà khám lại. Nhưng anh nên nhổ cái răng khôn kia càng sớm càng tốt!” Thực ra ngụ ý của cô là: trách nhiệm của tôi đến đây là hết, ngày mai anh hãy đi tìm người khác

Bao Huân súc miệng xong liền đứng dậy khỏi ghế, xoa mạnh bên má dường như đã cứng đờ của mình, anh đưa mắt nhìn cô gái xinh xắn tên Trần Lăng trước mặt mình, buồn bực nói: “Nhà cô ở đâu? Tôi lái xe đưa cô về!”

Trần Lăng vừa nhanh chóng thu dọn dụng cụ vừa dùng vừa quay lại nhìn Bao Huân, châm chọc: “Tôi nào dám, lần trước mới va nhẹ vào xe đạp của anh đã nợ anh đến mấy vạn rồi!”

Bao Huân có cảm giác mặt mình đang dần nóng lên, nhưng anh lại nói theo kiểu “cả vú lấp miệng em”: “Đây là hai việc khác nhau. Giờ muộn rồi, tôi nên lái xe đưa cô về!”

Cơ bản, Trần Lăng không hề muốn dính líu gì đến Bao Huân liền xua tay: “Anh về trước đi, bây giờ tôi đi đón xe, rất tiện mà!”

Chưa bao giờ Bao Huân bị một cô gái từ chối liên tục hai lần, trên nét mặt anh có chút hậm hực, hừ lạnh một tiếng, đến cả một câu cảm ơn cũng không nói mà bỏ lại Trần Lăng rồi nghênh ngang bỏ đi.

Trần Lăng cảm thấy Bao Huân là người bất chấp lý lẽ, cô chỉ lắc đầu rồi đi vào phòng thay đồ thay áo blouse trắng bằng một chiếc váy liền màu xanh da trời sạch sẽ, thoải mái, êm dịu, càng làm nổi bật dáng người thon thả, làn da trắng trẻo mềm mịn. Dây buộc tóc vô tình bị đứt, cô đành phải buông xõa mái tóc dài của mình rồi bước ra cửa lớn của nhà khoa Hạo Khang. Lúc này, Bao Huân đã lái chiếc Land Rover tới cửa tòa nhà, mắt thấy Trần Lăng bước tới, tóc dài, váy dài giống cách ăn mặc dịp anh gặp cô trong tư hạp viện, trái tim anh không khỏi xao động, khẽ cắn môi rồi bước xuống khỏi chiếc Land Rover, gọi to: “Trần Lăng! Ở đây!”

Trần Lăng sững sờ một lúc, nhìn chiếc Land Rover đậu trước mặt rồi nhìn Bao Huân: “Xe của anh?”

Bao Huân gật đầu nhưng bỗng thấy hơi căng thẳng. Nếu Trần Lăng có phản ứng giống Trần Tụng thì quả thực anh đã nhìn lầm người!

Trần Lăng quan sát kỹ chiếc Land Rover từ trái sang phải, từ trên xuống dưới một lượt rồi lên tiếng: “Quả là thái tử gia, xe đạp là BMW, xe hơi là Land Rover. Một chiếc đệm trên ghế ngồi của xe Land Rover chẳng ít tiền phải không? Tôi sợ mình làm hỏng nó, anh lại phải mang ra nước ngoài sửa chữa thì đúng là rước phiền hà cho anh!”

Nói xong liền vẫy tay chào tạm biệt Bao Huân rồi sai bước đi tới đường cái, vẫy tay gọi taxi rồi nghênh ngang bỏ đi.

Buổi tối hôm đó Bao Huân đã phải chịu một loạt những miệt thị của Trần Lăng, nếu là bình thường anh đã nổi giận từ lâu rồi. Nhưng dù sao Trần Lăng cũng vừa kịp thời giải thoát anh khỏi cơn nước sôi lửa bỏng nên không được phép giận, cũng không được phép bực bội. Thấy bóng dáng Trần Lăng ngồi trên taxi phóng đi như bay, anh hậm hực rồi nghiêng răng nói: “Ngày mai... Ngày mai tôi sẽ tới tìm cô!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tình Cũ 1

Bao Huân nghĩ như vậy và cũng làm như vậy.

Tối đó, sau khi trở về căn nhà nhỏ của mình, anh có cảm giác tác dụng của thuốc mê dần tan biến, nhưng vẫn chưa thấy đau đớn gì, anh đứng trước bức tường thủy tinh với bộ dạng chổng chát suy nghĩ, cho bữa ăn mực, Bao Huân thấy chú dòi mò mẫm ở dưới đáy bể, coi như không nhìn thấy những con mực anh ném xuống, đáng về rất mất tự nhiên thì không khỏi khẽ giọng nói: “Lão Mạo, có phải mày cũng thấy không khỏe không?”

Lão Mạo chớp mắt vẫn co mình trong mai rùa không nhúc nhích.

Mới sáng sớm hôm sau, Bao Huân đã xuống phòng khám số một của nhà khoa Hạo Khang tìm Trần Lăng nhưng bị thất vọng. Lục Tự đang ngồi ngay ngắn trước bàn máy vi tính trong phòng, gọi điện thoại hỏi thăm những bệnh nhân được Trần Lăng khám chữa trong hai ngày qua theo danh sách đã hẹn trước.

Chờ cho Lục Tự cúp máy, Bao Huân mới lên tiếng hỏi: “Trần Lăng không đi làm à?”

Lục Tự lắc đầu: “Có chứ, nhưng sang bên trung tâm trông răng rồi, chắc là đi tìm chủ nhiệm Du.”

Bao Huân sững người một chút. Phải rồi, hôm qua mình gặp cô ta ở chỗ lão Du mà, lúc đó còn thấy khó hiểu, nhưng hôm nay sao lại đi nữa? Nghĩ đến đó anh liền thuận miệng hỏi: “Trần Lăng đó thường đến trung tâm trông răng làm gì vậy? Lão Du đâu cần nữ bác sĩ?”

Nghe đến đây Lục Tự không khỏi cười hi hi nói: “Đúng là như vậy nhưng vì Vương Hâm bị gãy chân nên chủ nhiệm Du tạm thời mượn Trần Lăng qua đó một, hai tháng!”

Bao Huân nửa tin nửa ngờ nhưng không hỏi thêm nữa mà quay đầu đi thẳng đến trung tâm trông răng.

Lúc này, Du Thiên Dã đang cầm chiếc thẻ nhớ CF mà Trần Lăng đưa, tới kết nối vào máy vi tính thông qua đầu đọc thẻ, tiến hành kiểm tra lại từng cái một. Nhưng lúc ánh mắt anh liếc qua gương mặt Trần Lăng lại không tránh khỏi nổi ngạc nhiên. Sắc mặt Trần Lăng tái nhợt, trong mắt đầy tơ máu, bộ dạng mệt mỏi không chịu nổi, trái tim anh đập mạnh một nhịp, không nhìn Trần Lăng nữa mà chỉ lãnh đạm nói: “Hôm qua làm đến khuya lắm hả? Mấy giờ mới ngủ?”

Trần Lăng rất thành thật, cô đáp: “Đến ba giờ sáng mới chỉnh sửa xong!” Trần Lăng là tuýp người hỏi gì đáp nấy. Bởi vậy, cô không muốn nói rằng mười hai giờ mình mới về đến nhà, sau đó mới tranh thủ thời gian chỉnh sửa nốt phần còn lại. Lúc làm xong hết tất cả lại nằm trên giường nhớ tới những lời ông bà ngoại nói với mình, làm cách nào cũng không chợp mắt nổi, mắt cô hết khô lại ướt. Tuy đã sớm biết bố đẻ mình là Vu Bác Văn, mẹ đẻ đã băng huyết qua đời từ lúc sinh mình nhưng cô vẫn nghĩ mãi không ra lý do tại sao mình trở thành con gái của bà Vu Nhã Cầm. Nghe xong câu chuyện dài của hai ông bà lão, cô mới nhận ra rằng có rất nhiều sự việc là do ông trời sắp đặt, hóa ra không phải vì Vu Bác Văn không cần cô mà năm đó Trần Lăng không còn nhỏ tuổi đã tự mình lựa chọn. Cuối cùng bà ngoại còn nói một câu: “Lăng Lăng, tuy mẹ cháu đã sớm qua đời nhưng tất cả mọi người đều yêu thương cháu, không muốn để cháu phải chịu bất cứ áp lực nào!” Lúc đó Trần Lăng đã ngán ngán lệ, cũng chỉ trong một đêm khuya vắng lặng như vậy cô mới có cảm giác hai mươi bảy năm qua của mình đã sống trong ngu muội, vô cùng hồ đồ. Sáng hôm nay lúc đi làm, Vu Nhã Cầm và Trần Tụng vừa nhìn thấy nét mặt đó của Trần Lăng không khỏi kêu to, Trần Tụng thì không nghĩ ngờ gì, chỉ lầu bầu: “Chị có cần đắp mặt nạ rồi hãy đi làm không? Giờ em không còn hăm mộ chị nữa, may mà em không học y!”

Du Thiên Dã lại trầm thờ dài trong lòng, chẳng lẽ mình đã đánh giá Trần Lăng quá cao? Chẳng lẽ cô ấy không giỏi giang như mình tưởng tượng, mới chỉ sửa một chút tài liệu mà đã thấy vất vả như vậy, sau này còn vừa sửa tài liệu vừa làm mấy cuộc phẫu thuật cùng lúc thì sao có thể chịu đựng nổi?

Nghĩ tới đó, giọng anh lạnh hẳn: “Được rồi, cô về trước đi, tôi sẽ đích thân xem một lượt!”

Trần Lăng cảm thấy tài liệu mình đã chỉnh sửa khá tốt, lòng cô còn thầm mong mỏi Du Thiên Dã có thể tuyên dương mấy câu không ngờ lại không được như mong muốn. Cô đành ngượng ngùng đáp lời, đang định xin phép ra về thì Du Thiên Dã đang nhấn chuột vào mấy tài liệu vừa được Trần Lăng chỉnh sửa bỗng nói một câu không đầu không cuối: “Ừm... Bình thường nếu rảnh rồi cô nên chăm chỉ rèn luyện cơ thể hơn!”

Trần Lăng nghe xong câu đó thì cảm thấy rất khó hiểu, đành gật đầu chống đối. Cô nào hiểu được hàm nghĩa trong câu nói đó của Du Thiên Dã là: Vận động nhiều hơn để nâng cao sức khỏe, như thế dầu có bận rộn hay thức đêm vẫn chịu đựng được!

Chân Trần Lăng còn chưa bước ra khỏi phòng thì Du Thiên Dã đã ngừng việc kiểm tra. Không thể phủ nhận tài liệu mà Trần Lăng chỉnh sửa vừa đầy đủ vừa chu đáo, hơn nữa còn báo cáo bằng hình thức bảng biểu, thoạt nhìn đã thấy dễ hiểu. Vì thế, Du Thiên Dã từ tốn nói tiếp: “Lần sau nếu còn phải chỉnh sửa tài liệu thì hãy chú ý đến hiệu suất làm việc một chút!”

Như tiền lệ, Trần Lăng không dám phản bác mà chỉ đối phó bằng một tiếng Dạ.

Đúng lúc đó thì có người gõ cửa, Du Thiên Dã bảo: “Mời vào!”

Dĩ nhiên người bước vào là Bao Huân. Lúc tầm mắt anh lướt qua gương mặt của Trần Lăng cũng rất lấy làm kinh ngạc. Hôm qua, lúc cô từ chối anh, bỏ anh lại một mình vẫn còn oai phong凛冽凛凛, thế mà mới qua một đêm sao đã có thể trở thành một con gà bệnh ủ rũ thiếu sức sống, mặt đầy vẻ thiếu ngủ? Vì thế, lời anh thốt ra là: “Trần Lăng hôm qua xong việc cô còn đi đâu? Không ngủ sao? Lúc khám răng cho tôi cô đâu có như vậy?”

Du Thiên Dã nhìn Bao Huân rồi lại nhìn Trần Lăng, có chút khó hiểu bèn hỏi: “Trần Lăng, cô khám răng cho cậu ta rồi sao?”

Trần Lăng chưa kịp nói gì thì Bao Huân đã nhanh nhẩu nói: “Còn nói nữa à. Hôm qua gọi điện cho anh bao nhiêu lần mà có chịu nhận máy đâu? Tối qua em đau răng quá, vừa hay gặp Trần Lăng, thế là em bảo cô ấy khám răng cho mình!”

Nói xong còn cười híp mắt mới Trần Lăng: “Cô nói xem có phải thế không? Khám chữa xong, biết tôi đau răng khó chịu nên ngại không muốn phiền tôi đưa về nhà, tự mình bắt xe về. Chiều muộn hôm nay cô có rảnh không, tôi tới chỗ cô khám lại!”

Trần Lăng nghe kiểu nói chuyện lời cả mình vào của Bao Huân liền cảm thấy chẳng có gì xa lạ, nói theo kiểu che giấu phần quan trọng nhất, bỗng lòng cô cảm thấy hơi ghê ghê, thật sự không chịu nổi nữa liền quyết định bỏ qua câu hỏi của Bao Huân, nói với Du Thiên Dã: “Tôi đi trước, có việc gì anh cứ gọi!” rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Một cách đại khái, Du Thiên Dã đã hiểu phần nào câu chuyện, nhìn bóng lưng rời đi của Trần Lăng anh liền chau mày nói với Bao Huân: “Hình như thế này không giống với phong cách của cậu lắm? Ôn ào với cô bé đó làm gì?” Nói đến đây anh không khỏi kinh ngạc, câu nói này, giọng điệu này, hình như không lâu trước đó Đặng Vi đã dùng giọng điệu này giáo huấn anh.

Bao Huân không lên tiếng, một lát sau mới ương bướng nói: “Ai bảo anh tối qua không nghe điện thoại. Em bị Trần Lăng đó hành hạ đến nỗi cả thể xác lẫn tinh thần đều bị hủy hoại!”

Du Thiên Dã vẫn kiểm tra tài liệu: “Thật sự xin lỗi cậu! Hôm qua đổi chế độ điện thoại thành rung mà quên đổi lại, tối qua tôi quăng điện thoại ngoài phòng khách, tôi lại ngồi trong phòng sách nên dĩ nhiên không nghe thấy!” Tiện thể lại hiểu kỳ: “Trần Lăng hủy hoại cậu thế nào? Cậu kể lại cho tôi học tập một chút, sau này sẽ dùng nó để đối phó với cậu!”

Bao Huân hừ hừ mấy tiếng, anh chẳng biết làm sao đành thành thật khai báo, thành thật khai báo từ chuyện dừng xe đạp trở đi rồi sơ lược kể lại câu chuyện khám răng xảy đến tới qua. Du Thiên Dã vừa nghe vừa chau mày: “Sớm bảo để tôi nhờ chiếc răng khôn đó đi rồi. Cậu cứ không nghe, đáng đời!”

Bao Huân nhe răng, cả giận nói: “Anh đúng là người không biết thông cảm với người khác!”

Du Thiên Dã lườm Bao Huân: “Cậu có bao giờ cần tôi thông cảm đâu? Chuyện lão gia giao cho chúng ta, cậu vẫn chưa quên sạch đấy chứ? Tôi chỉ sợ cậu làm chậm trễ việc chính thôi!” Bao Hoài Đức về trường cũ ở Mỹ tham gia buổi họp mặt cùng các bạn hồi học MBA, việc này khiến Bao Huân hậm hực rất lâu, rõ ràng anh và bố là “bạn học” thế mà bên kia lại chỉ gửi thư mời cho Bao Hoài Đức mà không gửi cho mình. Huống hồ hiện giờ tổng giám đốc Lưu cũng không ở Bắc Kinh, đang trong cuộc khảo sát ở chi nhánh Quảng Châu và Thẩm Quyển nên mọi việc ở chi nhánh Bắc Kinh đều giao lại cho Du Thiên Dã, Đặng Vĩ và Bao Huân đứng mũi chịu sào.

Bao Huân rầu rĩ: “Không đâu!”

Vừa đi về đến phòng khám số một của Hạo Khang thì Trần Lăng bắt gặp Đặng Vĩ đang dẫn ba người tham quan nha khoa Hạo Khang, dù chỉ là bóng lưng nhưng chỉ cần liếc mắt cô lập tức nhận ra một người trong số đó là bạn trai cũ Chân Nhất Nặc của mình, trái tim đập loạn vài nhịp, cô thật sự sợ đối phương trông thấy, liền vội vàng chạy về phòng.

Lục Tự thấy cô về liền báo cáo: “Chị đã gọi điện hỏi thăm tất cả các bệnh nhân rồi!”

Trần Lăng bình tĩnh lại: “Hôm nay có bận không ạ? Ca bệnh đầu tiên của chúng ta là mấy giờ?”

Lục Tự rất hiếm khi dùng đến lịch hẹn trước, chị thuộc lâu lâu như lòng bàn tay: “Ca bệnh chín rưỡi sáng đã hủy, đổi thành ngày mai. Ca tiếp theo là mười rưỡi.”

Còn chưa dứt lời thì Đặng Vĩ đã mở cửa phòng dẫn ba người kia vào, anh còn nhiệt tình giới thiệu: “Phòng khám ở chỗ chúng tôi đều được xây dựng theo hình thức khép kín, mỗi phòng đều được bài trí gần như giống nhau!”

Chân Nhất Nặc là người bước vào sau cùng, anh dùng ánh mắt đầy ngỡ ngàng nhìn Trần Lăng đứng trong phòng, dung mạo cô không một nét thay đổi, vẫn thanh tú, cao ráo, phảng phất như thời gian và năm tháng không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên người cô. Vẫn chìm trong nỗi ngạc nhiên thì Đặng Vĩ đã bắt đầu giới thiệu: “Nào, nào! Trần Lăng, giới thiệu với cô, ba vị này là bác sĩ của bệnh viện khác tới tham quan nha khoa Hạo Khang!” Rồi chỉ vào Trần Lăng và giới thiệu: “Đây chính là bác sĩ Trần, nhân viên mới của Hạo Khang chúng tôi!” Suy nghĩ muốn làm đã điều của Trần Lăng hoàn toàn biến mất, cô không dám nhìn ánh mắt lưu luyến mà Chân Nhất Nặc dành cho mình, chỉ biết khách sáo và lịch sự gật đầu chào hỏi mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tình Cũ 2

Vốn dĩ Đặng Vĩ chỉ giới thiệu một cách qua loa đại khái, anh cũng không suy nghĩ nhiều nhưng lúc Trần Lăng gật đầu mỉm cười chào hỏi mọi người thì trông cô có vẻ hơi buồn phiền, anh liền nói với Chân Nhất Nặc: “Bác sĩ Chân, bác sĩ Trần của chúng tôi trước kia cũng công tác ở bệnh viện của các anh, có quen nhau chứ?”

Trần Lăng tỏ ra vô cùng mất tự nhiên, nét mặt lập tức trở nên trắng bệch, cứng ngắc; còn Chân Nhất Nặc thì ngược lại, anh ta cười mở, phóng khoáng bảo: “Dĩ nhiên có quen nhau! Trước đây chúng tôi không chỉ là đồng nghiệp mà còn là bạn học. Hồi đi học tôi chỉ lớn hơn cô ấy hai khóa!”

Đặng Vĩ cười ròn: “Tôi cũng cảm thấy như vậy. Phạm vi của ngành nha khoa chúng ta rất hẹp, quay đi quay lại đâu đâu cũng là người quen. Anh xem, tôi và Trương Hoa – chủ nhiệm khoa răng miệng của các anh cũng là bạn cũ đấy!”

Hai người đàn ông cùng Chân Nhất Nặc tham gia đợt tham quan Hạo Khang này là trưởng khoa Dụng cụ và trưởng khoa Y vụ trong bệnh viện nơi Chân Nhất Nặc đang làm việc. Họ không có ấn tượng gì với Trần Lăng nhưng vừa nghe thấy tên chủ nhiệm Trương Hoa liền sôi nổi tham gia cuộc trò chuyện, cùng cười vang: “Thế giới này nhỏ quá!”

Lúc mọi người đang nói chuyện cùng nhau thì điện thoại di động trong túi áo Trần Lăng rung lên, vốn dĩ cô không hề muốn nghe nhưng đối phương cố chấp một cách khác thường, điện thoại rung liên tục không ngừng nghỉ. Vì thế, Trần Lăng lấy điện thoại ra, đang định nhấn nút nghe điện thì bỗng thấy trên màn hình hiển thị một loạt các chữ số đã từng vô cùng thân thuộc với cô, bây giờ chúng lại khiến Trần Lăng một lần nữa cảm thấy

bàng hoàng, vội ngược lên liếc nhìn Chân Nhất Nặc đang đứng đối diện. Chân Nhất Nặc chỉ nở nụ cười đầy hàm ý rồi nhấn một nút trên điện thoại rồi nhét trở lại túi quần.

Hai bên đã chào hỏi xong, Đặng Vi liền dẫn ba người ra khỏi phòng. Chân Nhất Nặc cố ý đi cuối cùng, ngoảnh lại nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt đầy suy tư, Trần Lăng chỉ quay mặt đi, không muốn tiếp xúc dù chỉ một khoảnh khắc với ánh mắt anh ta khiến trái tim Chân Nhất Nặc rung động: “Đã qua nhiều năm mà Trần Lăng vẫn mạnh mẽ như xưa!”

Đám người vừa rời khỏi phòng chưa được một phút thì Lục tự trong phòng đã nắm được thời cơ buôn chuyện: “Bác sĩ Trần, gã đồng nghiệp kiêm đàn anh của em kia có bề ngoài không tệ, có khí chất của thanh niên tuần tú tài giỏi, sao chị thấy em và anh ta có vẻ xa lạ vậy. Sao không làm bạn gái anh ta?”

Thông tin “còn độc thân, chưa kết hôn” của Trần Lăng mau chóng được lan truyền khắp ngõ ngách trong nha khoa Hạo Khang. Mỗi quan hệ thân thiết giữa các đồng nghiệp, nhất là đồng nghiệp nữ, phần nhiều dựa vào các câu chuyện, tình tiết liên quan đến gia đình, hôn nhân và tình yêu được mọi người nhỏ to chia sẻ. Điều duy nhất Trần Lăng có thể chia sẻ cùng mọi người đó là cô chưa từng kết hôn, thậm chí hiện giờ vẫn chưa có bạn trai, cũng vì lý do đó mà khoảng cách giữa cô và các nữ đồng nghiệp khác được kéo gần lại thêm một chút. Đến cả một người đẹp nha sĩ như Trần Lăng mà cũng thuộc tầng lớp “gái già chưa bạn trai”, thế giới quả công bằng!

Với câu hỏi của Lục Tự, Trần Lăng chỉ có thể trả lời chống đối: “Có rất nhiều con gái theo đuổi anh ta, người ta nào có thể để mất tới em!”

Lục Tự lắc đầu: “Không hẳn vậy. Chị luôn cảm thấy một cô gái tài mạo song toàn như em bất kể mỉm cười với ai thì người đó nhất định sẽ vui đến phát điên, tuyệt đối sẽ không có chuyện em bị từ chối!”

Trần Lăng cười khở, Chân Nhất Nặc trong khoảng thời gian vui đến phát điên đó đã bỏ cô để theo đuổi người khác: “Có lẽ chị đề cao em quá rồi! Hôn nữa, vị bác sĩ họ Chân kia, người ta là đàn ông đã có vị hôn thê rồi, không khéo đã kết hôn cũng nên!”

Lục Tự chẹp chẹp mấy cái rồi nói: “Thế thì thôi vậy. Có điều, thiên hạ nơi đâu chẳng có cỏ thom. Bông hoa thom đã có chủ ấy, chúng ta đừng nghĩ đến nữa!” liền tới phòng vô trùng lấy dụng cụ.

Đúng lúc đó, điện thoại di động của Trần Lăng lại rung một cái, chắc là tin nhắn. Trần Lăng lấy ra xem, vừa đọc xong mặt mũi cô trắng bệch, chính là “bông hoa thom” theo lời của Lục Tự, trong tin nhắn viết: “Quả nhiên em vẫn chưa đổi số điện thoại di động. Giờ có tiện ra ngoài nói vài câu không? Anh đang ở đại sảnh dưới tầng.” Cuối tin nhắn còn đề tên người gửi: Nhất Nặc. Giọng điệu thân thiết, chỉ có tên mà không ghi họ.

Trần Lăng bỗng dưng cảm thấy cuộc đời này hết sức hoang đường, tuy đã từng trải qua lịch sử “Anh thích kể chuyện, em thích cười”, Trần Lăng và Chân Nhất Nặc quen nhau mười năm, yêu nhau năm năm, chia tay ba năm, hôm nay vô tình gặp lại nhưng anh ta lại tỏ vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì, lẽ nào đã quên sự tuyệt tình hôm chia tay, anh ta dứt khoát từ bỏ cô, coi cô như một đồng giẻ rách?

Trần Lăng không suy nghĩ nhiều mà xóa tin nhắn ngay tức thì, nhưng chẳng bao lâu sau thì một tin nhắn khác được gửi tới: “Nếu em không tiện xuống dưới này thì anh sẽ lên đó tìm em!”

Trần Lăng lại tiếp tục xóa tin nhắn, lòng cô tràn đầy nỗi kinh ngạc. Trong tim Trần Lăng, Chân Nhất Nặc đã từng oai phong vĩ đại, là đối tượng khiến cô gái năm nhất đại học là cô vô cùng ngưỡng mộ; anh ta cũng từng nhu thuận, dịu dàng, khiến người làm bạn gái như cô cảm thấy rất thoải mái; anh ta cũng từng cặn kẽ tận tình, khiến người mới “vào đời” làm việc được hai năm là cô hiểu được thế nào là “trở mặt nhanh hơn lật sách”.

Nhưng đâu là “kiểu” Chân Nhất Nặc nào thì cũng không giống “kiểu” Chân Nhất Nặc cô gặp hôm nay: nhếch nhếch, xấu xa và ép người quá đáng!

Điện thoại lại bắt đầu rung, cô bất đắc dĩ liếc nhìn màn hình, quả nhiên chính là Chân Nhất Nặc, cô đành nhấn nút trả lời, khẽ hỏi: “Anh định làm gì?”

Đầu dây bên kia truyền tới chất giọng trầm ấm của Chân Nhất Nặc: “Anh không ngờ em làm việc ở Hạo Khang, chỉ có mấy điều muốn nói với em!”

Trần Lăng nói tiếp: “Có điều gì thì nói luôn trên điện thoại đi!”

Chân Nhất Nặc chỉ cười khê: “Lăng Lăng, lẽ nào em không muốn gặp lại anh đến vậy ư? Hồi ở Nhật Bản, thực ra không ngày nào anh không nhớ em!”

Trong đầu Trần Lăng lập tức hiện ra cảnh tượng bất gặp vào buổi tối hôm kia, dáng vẻ thân mật quấn quýt của Chân Nhất Nặc và La Di, liền cười khẩy, cô nói: “Có phải lúc nào anh cũng thích kiểu ‘ăn trong bát lại nhớ thức ăn trong nồi’ không?”

Đổi lại là cái chau mày của Chân Nhất Nặc ở bên này: “Lăng Lăng, sao mới ba năm không gặp mà em trở nên cay nghiệt vậy? Dầu sao đi nữa, tình cảm nhiều năm của hai đứa mình không thể kết thúc như vậy được!”

Lúc này Trần Lăng không nghĩ gì mà chỉ lạnh lùng nói: “Tôi đã hai mươi bảy, anh tưởng tôi vẫn ngu muội, ngờ nghệch như xưa sao, tôi sẽ không đắm vào vết xe đổ lần nữa đâu!” Sau đó liền cúp máy.

Chân Nhất Nặc ở đầu bên này chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng tút tút nhảm chán trong điện thoại, anh ta không khỏi chau mày. Lại gọi lần nữa.

Trần Lăng giận thật, cô nhìn điện thoại không ngừng chuyển động vì chế độ rung trên mặt bàn, vốn định mặc kệ nhưng khu bụng khay đựng dụng cụ đã được vô trùng bước vào Lục Tự lại có chút khó hiểu: “Sao không nghe điện thoại đi?”

Trần Lăng chẳng biết làm sao đành cầm điện thoại lên nghe, đầu bên kia là giọng nói không chút nao núng của Chân Nhất Nặc: “Lăng Lăng, cho anh ba phút thôi!”

Trần Lăng liếc thấy Lục Tự đang đi lại bận rộn trong phòng, cô chẳng thể nào nói những lời khó nghe được nữa, đành đáp gọn lỏn: “Được, ba phút!”

Trần Lăng chạy xuống đại sảnh dưới tầng, quả nhiên Chân Nhất Nặc đang đứng chờ ở đó. Trần Lăng dừng bước ở vị trí cách anh ta một mét, lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ chúng ta không còn lời gì để nói nữa!”

Chân Nhất Nặc nhìn kỹ Trần Lăng, có lẽ ban nãy vì đứng với nhiều người khác nên anh không dám nhìn kỹ cô, giờ mới thấy nét mặt mệt mỏi của Trần Lăng, liền dịu giọng nói: “Công việc bây giờ mệt mỏi lắm phải không? Sao trông em tiêu tụy thế?”

Trần Lăng quả thực thấy không tài nào hiểu nổi, tại sao anh ta có thể vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì như vậy, sao có thể nói bằng chất giọng thân thiện đến thế? Bình thần đón nhận ánh mắt của Chân Nhất Nặc, cô gằn từng chữ: “Chuyện – đó – liên – quan – quái – gì – đến – anh?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tình Cũ 3

Chân Nhất Nặc tiến thêm hai bước, đặt tay lên vai Trần Lăng, thờ dãi: “Em còn giận anh vì chuyện ba năm trước sao? Lăng Lăng, hồi đó anh thật sự bất đắc dĩ!”

Trần Lăng không cảm nhận được đúng lúc này, thang máy giữa sảnh lớn, Đặng Vĩ và Du Thiên Dã bước ra ngoài. Sự chú ý của cô dồn cả lên đôi tay mà Chân Nhất Nặc đặt lên vai mình, vì thế khéo léo tránh người khiến hai tay anh ta rơi vào không trung, cô nói khẽ: “Bất đắc dĩ ư? Giải thích bằng ba chữ này e là dễ dàng quá rồi!”

Chân Nhất Nặc vẫn muốn tiếp tục quấy rầy cô nhưng Trần Lăng cảm thấy lời lẽ kéo kéo trong đại sảnh thế này rất không hay ho liền vội vàng lùi về sau, bên tai bỗng vang lên tiếng hỏi chuyện của Đặng Vĩ: “Bạn cũ đứng đây ôn chuyện cũ đây à?”

Lúc này, Trần Lăng mới phát hiện sau lưng mình là hai đại chủ nhiệm của nha khoa Hạo Khang, không khỏi thấy hoảng hốt. Chân Nhất Nặc trở về đáng vẻ nho nhã lễ độ ngay tức khắc: “Đúng vậy, bạn cũ đã lâu không gặp, nên gặp nhau nói vài câu!” Du Thiên Dã lãnh đạm nhìn cảnh tượng trước mắt, mồm lòi lòi kéo kéo ban nãy anh đã chứng kiến từ đầu đến cuối nhưng không tiện nói nhiều, chỉ điềm nhiên nói: “Nói chuyện ở đại sảnh không tiện lắm, hay là hai người lên trên tầng đi!”

Trần Lăng luôn miệng từ chối: “Không có gì để nói cả, tôi về làm việc trước!” Nói xong cô chỉ gật đầu với Chân Nhất Nặc, liếc nhìn sắc mặt của Du Thiên Dã rồi vội bỏ đi.

Chân Nhất Nặc nhìn chằm chằm bóng dáng dần khuất xa của Trần Lăng, không khỏi buồn rầu. Trên đời, nào có ai sống ngay thẳng dứt khoát như Trần Lăng, trong mắt cô không thể chứa tạp chất, dù chỉ là hạt cát. Thế giới của cô quá đơn thuần, trắng là trắng, đen là đen, sao còn có thể đón nhận một con người như anh – một con người đã lẩn lộn rất lâu trong bụi bặm, bản thủ, ô hợp đến không chịu nổi?

Nhưng Chân Nhất Nặc nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc bản thân, mỉm cười với Du Thiên Dã và Đặng Vĩ: “Chủ nhiệm Đặng, hai người phải ra ngoài sao?” sau đó lại đưa mắt nhìn Du Thiên Dã phong thái bất phàm đứng cạnh Đặng Vĩ, trực giác mách bảo đây chính là nhân vật hết sức quan trọng của nha khoa Hạo Khang, không thể không hỏi: “Vị này là...?”

Đặng Vĩ vội giới thiệu Du Thiên Dã rất trang trọng: “Để tôi giới thiệu, vị này chủ nhiệm Du Thiên Dã của trung tâm trồng răng Hạo Khang. Lão Du, đây là bác sĩ Chân – phó chủ nhiệm khoa răng miệng của bệnh viện XX, anh ấy cũng học chuyên ngành trồng răng, mới từ Nhật Bản trở về. Họ định thành lập một trung tâm răng miệng lấy việc trồng răng làm nòng cốt nên đặc biệt đến tham quan phòng khám của chúng ta!”

Chân Nhất Nặc vội chìa tay: “Chủ nhiệm Du, tôi nghe danh anh đã lâu, sau này nếu có vấn đề gì về trồng răng xin được anh dạy bảo!”

Du Thiên Dã liếc Đặng Vĩ rồi khẽ bắt nhẹ tay coi như đáp lễ, lãnh đạm nói: “Không dám, chúng ta phải học hỏi lẫn nhau!”

Đặng Vĩ thấy bộ dạng không nhiệt tình lắm của Du Thiên Dã liền nói thêm với Chân Nhất Nặc hai ba câu rồi xin phép đi trước. Mãi đến khi cả hai đã ngồi trên chiếc Passat của Du Thiên Dã, Đặng Vĩ mới lên tiếng: “Yên tâm, tôi sẽ không tùy tiện cho người ngoài đến tham quan trung tâm trông rắng của anh đâu, lần này vì sự nhờ cậy của bạn cũ nên tôi mới cho họ tham quan xung quanh chỗ tôi!”

Du Thiên Dã hừ một tiếng, khởi động xe xong mới nói: “Coi như anh thông minh. Nhưng tôi vẫn phải nhắc lại lần nữa: không được cho người ngoài vào trung tâm trông rắng của tôi!”

Đặng Vĩ nói: “Biết rồi, biết rồi! Anh mau lái xe đi, còn chân chừ nữa sẽ muộn đấy, hôm nay là ngày chúng ta nộp đơn xin, tuyệt đối không thể tới muộn!”

Du Thiên Dã từ tốn lái chiếc Passat của mình ra khỏi bãi đỗ xe, miệng nói: “Gần đây thật sự tôi không hiểu lão gia nghĩ gì nữa, Hạo Khang của chúng ta có thị trường của riêng mình, cần gì phải phân cao thấp với người khác, càng không cần phải đến kẻ thắng người thua!” Nhiệm vụ của Du Thiên Dã và Đặng Vĩ hôm nay là phải đến chính quyền trình đơn xin tham gia cuộc bình chọn “Mười phòng khám nha khoa tốt nhất cả nước”. Bao Hoài Đức rất coi trọng việc này vì vậy ông chỉ đích danh Du Thiên Dã, Đặng Vĩ và Bao Huân – ba người ông tin tưởng nhất cùng đi nộp đơn, và cũng là dịp để Bao Huân học hỏi kinh nghiệm.

Đặng Vĩ cười ha ha vui sướng: “Chính vì lý do đó nên tôi và anh chỉ có thể làm một bác sĩ đơn thuần thôi, hoàn toàn không có sáng kiến về những phương diện khác, không sánh được với lão gia!”

Du Thiên Dã ngẫm nghĩ một lát, tự giễu: “Cũng đúng.”

Mắt Du Thiên Dã nhìn thẳng phía trước, bỗng nhớ ra điều gì đó: “À này, anh đã đọc báo sáng nay chưa? Nha khoa Bác Văn chiếm trọn một trang báo đấy. Nó được mấy công ty cao cấp nước ngoài nhìn trúng, đang chuẩn bị cho giai đoạn đưa chính nha thẩm mỹ ra thị trường. Tuy nhiên, Vu Bác Văn vẫn không đồng ý trả lời phỏng vấn nên phóng viên cũng chẳng thể nào tìm ông ta để xác nhận thông tin!”

Đặng Vĩ có chút nghi hoặc: “Tiêu chuẩn của nha khoa Bác Văn không phải chúng ta không biết, cái gọi là ‘tổ chất của nha sĩ’ thì chi là thứ hỗn tạp, tốt xấu lẫn lộn. Phải chăng Vu Bác Văn tung tin đồn nhảm, công ty cao cấp nước ngoài nhìn trúng ông ta sao? Buồn cười!”

Du Thiên Dã híp mắt lại: “Không hẳn như vậy. Vu Bác Văn đó quả là thần tiên tái thế, nghe nói trước đây ông ta học ngành kiến trúc, vậy mà bây giờ khắp nơi ở Bắc Kinh này đều có phòng khám nha khoa Bác Văn do ông ta mở. Ở tiểu khu tôi ở bây giờ, hai hôm nay lại mở thêm một phòng khám nữa, đang lắp đặt thiết bị, rùm beng, đánh trống khua chiêng ghê lắm! Phong cách hoạt động của nó không giống Hạo Khang chúng ta, nó đi trên con đường phô trương thanh thế, các phòng khám nó mở ra vừa lớn vừa nhiều, đám công ty cao cấp kia chắc là nhìn trúng điểm này!”

Đặng Vĩ liếc nhìn Du Thiên Dã: “Mặc kệ đi, dù sao những chuyện này không tới lượt chúng ta phải bận tâm, để lão gia suy nghĩ đi. À, không phải anh vừa nói Bao Huân cũng đi cùng chúng ta sao?”

Đến lúc gặp đèn đỏ, Du Thiên Dã đạp chân phanh, dừng lại trước vạch kẻ đường: “Nó đi trước rồi, chờ chúng ta ở đó!”

Trên chiếc Land Rover mạnh mẽ của mình, Bao Huân đã sớm tới cửa cơ quan công quyền, anh đường đường chính chính điền bảng đăng ký ở bộ phận bảo vệ, gọi điện thoại cho trưởng phòng Hoàng – người được phân công quản lý cuộc bình chọn lần này rồi oai phong bước vào cửa. Vốn dĩ, sáng nay anh định đến chỗ Trần Lăng đổi thuốc, không ngờ lại va phải cái đình mềm nên đành rầu rĩ lái xe đi trước bỏ lại Đặng Vĩ và Du Thiên Dã phía sau. Dẫu Bao Huân luôn cho mình là giỏi nhưng vẫn nhớ rõ lời dạy bảo của Bao Hoài Đức: Ở nha khoa Hạo Khang, con chỉ là một tổng giám bộ phận thị trường, tuyệt đối không được tự coi mình là thái tử gia, cho nên phải là một bác sĩ phục vụ tuyến lâm sàng mới là bổn phận mà con phải tận lực hoàn thành.

Lúc Du Thiên Dã và Đặng Vĩ tới, Bao Huân đã làm xong tất cả các công việc chuẩn bị rầu rĩa một cách chín chu, chỉ còn chờ được gọi vào, nộp báo cáo và để Du Thiên Dã thuyết trình một cách sơ lược.

Khi tất cả mọi việc đều hoàn thành thì đã gần mười hai giờ trưa, ba người căng như dây đàn giờ mới được thả lỏng, trao đổi một ánh mắt coi như mọi việc thuận lợi rồi rời khỏi cửa của cơ quan công quyền. Bao Huân có phần đắc ý: “Danh tiếng của Hạo Khang chúng ta quả rất lớn, những lãnh đạo kia vừa nghe thấy chúng ta là đại diện của Hạo Khang thì đều khen không ngớt lời, khen sự phục vụ và chất lượng khám chữa của chúng ta rất đẳng cấp!”

Đặng Vĩ cũng vô cùng thỏa mãn với hành trình lần này: “Lão Du, lúc anh thuyết trình, những lãnh đạo kia nghe rất chăm chú, đến mắt cũng chẳng chớp lấy một lần, cuối cùng ai ai cũng vỗ tay rào rào, có lẽ họ đã bị kinh ngạc vì thái độ chuyên nghiệp của anh!”

Chỉ có Du Thiên Dã chau mày: “Còn rất nhiều việc quan trọng ở phía sau. Đến cuối tháng mười hai mới có kết quả chính thức. À này, các anh biết chiều natoi phiên phòng khám nào trình diện không?”

Bao Huân lắc đầu: “Em không biết.”

Đang nói chuyện thì một chiếc Toyota Crown đỗ xích trước mặt ba người, mấy vị cả nam lẫn nữ quần áo chỉnh tề từ trên xe bước xuống. Ở giữa, cô gái mặc đồ công sở váy ngắn áo somi trắng nổi bật hơn cả, dù để tóc ngắn nhưng chỉ cần thoáng nhìn cũng biết đó là sản phẩm của nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng nào đó, phần tóc trên đỉnh đầu hơi bông bênh, tạo thành nét yếu điệu duyên dáng khi khoác lên mình bộ đồ công sở, hơn nữa, sóng

mắt cô ta chuyển động liên tục, xinh đẹp khó tả.

Nhưng cô ta lại khiến đám người Du Thiên Dã thay đổi sắc mặt. Du Thiên Dã thì tỏ ra lạnh lùng vô cảm, Bao Huân và Đặng Vĩ đưa mắt nhìn nhau. Cặp mắt người đẹp mặc đồ công sở trắng lại liếc về phía này, thấy ba người đàn ông đối diện với ba nét mặt khác nhau liền hé mở đôi môi đỏ mọng, gọi: “Chủ nhiệm Đặng, tổng giám Bao, cả Thiên Dã nữa, ba người tới trình báo sao, xong xuôi chưa?”

Du Thiên Dã không đáp, Đặng Vĩ cười đáp: “Bác sĩ Lâm. À không, bây giờ phải gọi cô là tổng giám đốc Lâm hoặc bà Lưu mới đúng, hôm nay các cô cũng tới trình báo sao?”

Lâm Hiểu Tuyền hé nở nụ cười, liếc nhìn Du Thiên Dã với cặp mắt đầy ý vị: “Đừng khách sáo như vậy, chúng ta đều là người quen cũ mà. Nha khoa Hạo Kien chúng tôi hôm nay cũng tới trình báo, nhưng buổi chiều cơ!”

Đặng Vĩ còn định nói tiếp nhưng lại bị ánh mắt của Du Thiên Dã xua tan ý nghĩ này, anh chỉ đáp một câu đơn giản: “Vây chúc các cô thuận lợi!” Nói xong liền rào bước về phía chiếc Passat của mình.

Bao Huân và Đặng Vĩ đi theo sau, Bao Huân còn khẽ thì thầm: “Thật đáng ghét! Chúng ta là Hạo Khang, cô ta là Hạo Kien!”

(Chú thích: Hai từ đồng nghĩa nhưng cách đọc khác nhau)

Đặng Vĩ than vắn thở dài: “Lâm Hiểu Tuyền không phải một phụ nữ dễ đối phó. Năm xưa đã che giấu bao lâu như thế, chúng ta cũng nên đề phòng. Buổi trình báo hôm nay chúng ta xếp hạng sau rồi!”

Bao Huân không hiểu: “Chẳng phải họ vẫn chưa tiến hành sao? Tại sao đã biết chúng ta xếp hạng sau rồi?”

Du Thiên Dã dừng bước khiến suýt nữa Bao Huân đâm vào người anh, đang định mắng mỏ thì nghe thấy Du Thiên Dã cất giọng nói: “Họ chắc hẳn đã có chuẩn bị trước, chiều nay mới trình báo mà trưa đã tới nơi, nguyên nhân chỉ có một, họ sẽ cùng ăn trưa với lãnh đạo cơ quan chính phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tình Cũ 4

Lúc ra về, Du Thiên Dã kiểm có buổi trưa còn bận việc riêng nên vừa bước lên chiếc Passat là lái đi luôn, bỏ lại Đặng Vĩ cười khổ với Bao Huân: “Hãy, em trai, cho anh quá giang nhờ xe em về nhé?”

Tầm nhìn của Bao Huân vẫn đuổi theo làn khói xám xịt tỏa ra từ ống bô chiếc Passat của Du Thiên Dã, lẩm bầm: “Lão Đại lại tới kỳ sinh lý rồi!”

Đặng Vĩ bị ba chữ “kỳ sinh lý” làm toàn thân nổi da gà nhưng vẫn bước tới vỗ vai Bao Huân: “Vị vậy, chúng ta thân là huynh đệ, lúc này phải rộng lượng hơn một chút!”

Bao Huân nhún vai vờ vô tội: “Dĩ nhiên rồi. Dẫu sao khi kỳ sinh lý lần này của anh ấy qua đi, hai ta lại được mời ăn!”

Hai người nhìn nhau cười rồi cùng bước lên chiếc Land Rover. Lúc chuẩn bị khởi động xe, Bao Huân chợt nhớ ra điều gì liền nở nụ cười kỳ quặc, nói với Đặng Vĩ: “Em đã nghĩ ra cách giúp lão Đại nhanh chóng hóa giải sự khó chịu trong tâm lý và sinh lý rồi!”

Đặng Vĩ tò mò: “Cách gì?”

Bao Huân rút điện thoại bấm số gọi đi, đối phương là Du Thiên Dã, anh trả lời bằng điện thoại của xe ô tô: “Sao vậy? Có việc gì chiều nay trở về Hạo Khang rồi hãy nói!”

Bao Huân vội trả lời: “Lão Đại, thứ bảy có việc cho anh đây. Đạo này ‘Oai phong’ có tổ chức cuộc thi, em đã đăng kí giùm anh, chúng ta hãy mặc sức chơi cho đã đời ngày hôm đó đi? Anh muốn đánh đơn hay đôi?”

Du Thiên Dã chỉ do dự trong giây lát rồi thuận miệng nói: “Đánh đơn.” Một giây sau lại nói: “Nếu sắp xếp được thời gian thì đăng ký cả đánh đôi cho tôi cũng được.”

Bao Huân cố tình nói: “Đánh đôi cũng có mấy loại, anh muốn đăng ký đánh đôi nam nữ, đôi nam hay đôi nữ?”

Người ở đầu dây bên kia rất không khách sáo: “Lắm mồm!” rồi cúp máy luôn.

Đặng Vĩ nghe xong liền tỏ vẻ hăm dọa: “Hai người lại đi đánh cầu sao?”

Bao Huân lái xe ra khỏi cửa cơ quan công quyền, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc: “Em mới đi đánh cầu, anh ấy chỉ đi giải tỏa thôi. Sao anh không đi cùng bọn em, càng đông càng vui, đánh cầu xong còn có thể ra ngoài cùng uống rượu!”

Đặng Vĩ vội lắc đầu: “Tôi không đi được. Suốt ngày chụp X-quang, ngày nào cũng khom lưng cúi người, sắp thoái hóa cột sống đến nơi rồi, còn đánh cầu nữa chẳng phải muốn tôi chết đi sao?”

Bao Huân chợt nhớ ra: “Anh Đặng, Lâm Hiểu Tuyền đó và lão đại rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao cô ta lại cưới gã người Hong Kong Lưu Từ Kiện kia? Thời điểm cô ta từ chức rời khỏi Hạo Khang, em mới về nước chưa bao lâu nên nhiều chuyện còn mù mờ lắm. Nhưng em có một hoài nghi lớn, đó là mấy năm nay, hề gặp lại Lâm Hiểu Tuyền, y như rằng lão Đại sẽ phản ứng khác lạ ngay!”

Đặng Vĩ cười nói: “Anh ta là người kiêu ngạo, điều không thể chấp nhận nhất chính là bị người ta phản bội, chuyện của Lâm Hiểu Tuyền là cú đả kích không nhỏ với anh ta. Năm đó, Lưu Từ Kiện là một thành viên trong hội đồng quản trị của Hạo Khang, lão gia là Tổng giám đốc, anh ta là phó tổng giám đốc. Lão Du, à không, khi đó vẫn là Tiểu Du, không ngừng khen ngợi Lâm Hiểu Tuyền trước mặt tôi, nói cô ta là đàn em của mình, một nữ bác sĩ tuổi trẻ tài cao hiếm thấy, còn rất nhiệt tình với kỹ thuật trồng răng.”

Bao Huân lập tức cảm thấy đầy hứng khởi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi nói đùa với anh ta rằng: ‘Hãy nói thật đi, có phải ngoài ra Lâm Hiểu Tuyền còn là một nữ bác sĩ có vóc dáng chuẩn hiếm có không?’ Anh ta không chịu, nói tôi đầu óc đen tối, sao có thể hoài nghi tình cảm bạn học và đồng nghiệp trong sáng của họ?”

Bao Huân nói xen vào: “Anh nói người ta như vậy, lẽ nào chính anh không rung rinh?”

Đặng Vĩ lườm Bao Huân: “Khi đó tôi nào dám rung rinh, chị dâu cậu và tôi mới cưới chưa bao lâu, dù sao tôi cũng là... tôi cũng là người sợ vợ!”

Bao Huân cười vang, nghe Đặng Vĩ kể tiếp: “Hồi Lâm Hiểu Tuyền làm việc ở Hạo Khang, tuy rất xinh đẹp nhưng lối sống giản dị, kiên định, thật sự không có vẻ quý phái sang trọng, hồ phong hoán vũ như bây giờ. Khoan đã, cậu đừng ngắt lời tôi, cô ta hồi đó giống hệt Trần Lăng bây giờ, làm việc rất năng suất!”

Nghe thế, trong đầu Bao Huân hiện lên hình ảnh làn mi dài cong vút, đôi mắt to vô cùng trong sáng của Trần Lăng, bất giác chép miệng, thầm nghĩ: Có giống tí nào đâu! Nhưng anh không nói gì tiếp tục nghe Đặng Vĩ “buồn” chuyện cũ.

“Hồi đó Liễu Gia Từ cũng thích cô ta, lúc nào cũng đi theo bám riết lấy người ta, nhưng cô gái trẻ không có ý gì với Gia Từ, Lâm Hiểu Tuyền được Tiểu Du chỉ dẫn tận tình, những ca phẫu thuật trồng răng thường gặp đều làm rất tốt, hai người họ thường làm thêm giờ cùng nhau, thêm giờ, thêm giờ mãi, cuối cùng thêm được cả tình cảm!”

“Tiểu Du cũng có chút xấu hổ. Lúc tôi trêu anh ta, anh ta không dám lớn tiếng với tôi nữa. Nhưng Lâm Hiểu Tuyền và Tiểu Du rốt cuộc phát triển đến giai đoạn nào thì tôi thật sự không biết. Sau đó xảy ra mâu thuẫn giữa Lưu Từ Kiện với bố cậu và toàn thể ban giám đốc, anh ta tranh thủ lôi kéo được vài người trong hội đồng quản trị đứng về phía mình. Chẳng bao lâu sau khi Lưu Từ Kiện rời khỏi Hạo Khang thì Lâm Hiểu Tuyền cũng từ chức, chà chà, cậu không biết khi đó sắc mặt Du Thiên Dã rầu rĩ đến nhường nào đâu, trong nửa tháng đó Bắc Kinh không lúc nào không có gió rét!”

Bao Huân lập tức kết luận: “Lâm Hiểu Tuyền chắc chắn đã sớm đứng về phe Lưu Từ Kiện, lúc trước có lẽ chỉ giả vờ làm heo để nuốt chửng con cọp thôi. Lão Đại thật đáng thương, bị người ta che mắt như vậy!”

Đặng Vĩ lắc đầu: “Nội tình trong đó chúng ta không thể biết được. Chỉ sau nửa năm, nha khoa Hạo Kiện do Lưu Từ Kiện làm chủ tịch, Lâm Hiểu Tuyền làm tổng giám bộ phận điều trị được chính thức thành lập chi cách phòng khám số một của nha khoa Hạo Khang năm trăm mét.”

Bao Huân gật đầu: “Hai người đó quả đã làm được. Nha khoa Hạo Kiện tuy không có chi nhánh ở các tỉnh khác nhưng cũng có bốn, năm chi nhánh ở Bắc Kinh. Bây giờ, chúng đều được vận hành mô phỏng theo phương thức của Hạo Khang, đi trên con đường trở thành nha khoa cao cấp, hoạt động khá tốt. Đúng rồi, em nghe nói Lâm Hiểu Tuyền mới sinh chưa bao lâu, hôm nay gặp đáng người cô ta vẫn đẹp như vậy, sao không nhìn ra dấu vết sinh nở nhỉ?”

Đặng Vĩ thở dài: “Con người Lâm Hiểu Tuyền vô cùng tự chủ. Hề là việc cô ta muốn thì không gì là không làm được, bao gồm cả khôi phục vóc dáng sau sinh cũng vậy thôi.”

Sau đó liếc nhìn Bao Huân: “Có một câu chuyện bí mật, có muốn nghe không?”

Dĩ nhiên Bao Huân rất hứng thú: “Nói mau, nói mau đi!”

Nhưng Đặng Vĩ lại hỏi hèn: “Không nói nữa. Sau này nếu lão Du mà biết chắc giết tôi mất!”

Làm thế càng khiến Bao Huân tò mò hơn, anh xoay vô lăng lái xe tới ngay lề đường, phanh lại rồi quay đầu sang, nói bằng giọng uy hiếp: “Anh có nói không? Không nói thì không cần lão Du phải động thủ, em sẽ giết anh trước!”

Đặng Vĩ liếc mắt nhìn xung quanh. Mẹ ơi, trên đường Trường An mà cậu ta cũng có thể đỗ xe bừa bãi bên lề đường, liên tục miệng cầu xin: “Tổ tông ơi, cậu mau lái xe đi, tôi nói là được chứ gì? Đừng gọi cảnh sát đến!”

Lúc đó Bao Huân mới khởi động xe, bên tai là giọng nói kéo dài của Đặng Vĩ: “Ba tuần trước, hôm đó lão Du có cuộc phẫu thuật nhưng lại có một cuộc điện thoại quan trọng cần xử lý nên quảng điện thoại ở chỗ tôi, kết quả, có một tin nhắn được gửi tới, cậu đoán xem là của ai?”

Bao Huân lắng nghe chăm chú: “Của ai? Đừng nói là của Lâm Hiểu Tuyên nhé?”

Đặng Vĩ than thở bằng chất giọng lè mề: “Chính – là – cô – ta – đấy!” Thực sự tôi không cố tình đọc trộm đầu nhưng tôi phải tuân theo nguyên tắc ‘không thể làm lơ đại sự’ nên mới nhấn một nút, kết quả thấy cô ta viết trong tin nhắn, đại ý là mấy năm nay vẫn rất lo lắng cho lão Du, cảm thấy day dứt khi bỏ rơi anh ta. Hồi lý do lão Du chưa kết hôn có phải là vì cô ta không?”

Bao Huân há ngốc miệng đến nỗi có thể nhét vào đó một quả trứng gà, dĩ nhiên anh cũng có chút hối hận, nếu lão Du biết anh cũng biết chuyện này, liệu có diệt khẩu Đặng Vĩ rồi tiện tay tiêu diệt luôn mình không?

Nhưng sự tò mò vẫn lớn hơn nhiều nỗi sợ hãi, Bao Huân đắn đo hỏi một câu: “Vậy lão Du đọc được tin nhắn đó thì có phản ứng gì?”

Đặng Vĩ thờ dãi: “Chờ anh ta phẫu thuật xong, tôi vội vàng đưa điện thoại cho chủ nhân, anh ta đón lấy liếc nhìn một lát rồi chỉ hơi thay đổi sắc mặt sau đó xóa luôn tin nhắn!”

Bao Huân hỏi tiếp: “Xóa xong thì sao? Không giết anh diệt khẩu sao?”

Đặng Vĩ lắc đầu: “Anh ấy không để ý đến tôi, lúc đó chỉ nói một câu.” Lão Đặng rất xấu xa khi cố tình không nói nữa: “Cậu đoán xem lão Du nói gì?”

Bao Huân bị cách nói chuyện này của Đặng Vĩ làm phát điên, giả bộ xoay vô lăng, bày ra tư thế muốn dừng xe lại: “Có nói không? Không nói thì phần! Mau phần đi!”

Đặng Vĩ liên tục kêu xin tha, học theo giọng điệu trầm ngâm của Du Thiên Dã, buồn rầu nói: “Chẳng phải đã sinh con rồi sao? Còn lo lắng cho tôi làm gì?”

Bao Huân không nhịn được mà bật cười ha ha, phát huy trí tưởng tượng siêu phàm: “Không khéo đứa con mà Lâm Hiểu Tuyên sinh lại là con của lão Du cũng nên? Nếu không thì tại sao lâu vậy rồi vẫn nhớ nhưng không nguôi?”

Đặng Vĩ lườm Bao Huân: “Xem ra, cậu mới là người không muốn sống nữa!”

Nghe xong câu chuyện, cuối cùng Bao Huân cũng được thỏa mãn tính hiếu kỳ, thoải mái xoay vô lăng, chen chúc trong dòng xe cộ đông đúc, chợt nhớ ra: “À này, anh nói xem, việc trình báo tham gia cuộc bình chọn mười phòng khám nha khoa hàng đầu cả nước sẽ không có vấn đề gì chứ? Em chỉ sợ Hạo Kiện sẽ lén lút động thủ sau lưng!”

Đặng Vĩ hí mắt, xua tay: “Người anh em, ngài còn chưa hiểu tính cách của lão gia nhà ngài sao? Với địa vị hiện nay của Hạo Khang, không phải ông ấy chỉ muốn vào top10, mà là muốn chiếm danh hiệu đệ nhất trong mười phòng khám hàng đầu kia!”

Bao Huân có chút đồng tình, gật đầu hòa theo. Chiếc Land Rover đi thẳng một mạch tới bãi đỗ xe tầng hầm của tòa nhà nha khoa Hạo Khang. Đỗ xe xong, Bao Huân và Đặng Vĩ cùng vào thang máy, Bao Huân nhìn Đặng Vĩ rồi nhấn nút tầng hai.

Đặng Vĩ nhìn Bao Huân, rồi giờ tay nhấn nút tầng 20 coi như đáp lễ.

Bao Huân nhìn Đặng Vĩ đầy khó hiểu: “Em muốn đến phòng khám của các anh, đâu có trở về văn phòng, anh nhấn nút tầng 20 làm gì?”

Đặng Vĩ vô cùng ngỡ ngàng: “Cậu đi đến phòng khám chỗ tôi làm gì?”

“Tĩnh” một tiếng, thang máy đã tới tầng 2, lúc Bao Huân ra khỏi thang máy anh chỉ quăng lại một câu: “Còn đến phòng khám làm gì nữa? Tất nhiên là tìm bác sĩ khám răng rồi!”

Đặng Vĩ đi theo sau, nghe giọng điệu của Bao Huân thì rõ ràng không phải tìm mình khám răng, hai nha sĩ ngụ dụng[1] của anh là Vương Hâm và Du Thiên Dã đều không ở đây, vì thế nổi nghi ngờ càng gia tăng: “Cậu tìm ai để khám răng?”

[1] Ngụ dụng nghĩa là những thứ vua dùng, ý là Bao Huân là vua, hai nha sĩ "anh vua" này dùng là Vương Hâm và Du Thiên Dã. Haha~

Bao Huân dừng bước, cuối cùng nhả ra hai chữ: “Trần Lăng.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Rung Động 1

Dĩ nhiên Trần Lăng không thể ngờ rằng có người đang nhắc đến mình, cô tranh thủ thời gian nghỉ trưa dạy Đường Uyên cách xem phim chụp X-quang: “Những loại hình ảnh tiêu xương dạng này nói chung xương đều tiêu biến theo chiều ngang và dọc, hoặc cả hai, cô cần chẩn đoán ở mức độ cao hơn là có chấn thương khớp cần.”

Đường Uyên mặt buồn rười rượi: “Thảo nào sáng nay chủ nhiệm Đặng cảm tò X-quang này đến hỏi tôi, hỏi tôi nên áp dụng loại điều trị nào, lúc tôi trả lời phải làm sạch răng cho bệnh nhân thì anh ta đã tròn mắt nhìn tôi!”

Trần Lăng lắc đầu: “Thật ra, cô bảo phải làm sạch răng cho bệnh nhân cũng không sai nhưng chưa đủ. Nhất định cô phải xem việc hàm trên và hàm dưới ăn khớp với nhau như thế nào, nhìn xem có cao răng dưới nướu không, có cần lấy cao răng sâu hơn không? Mặt khác, làm sạch răng định kỳ, hướng dẫn sử dụng chỉ tơ nha khoa để vệ sinh răng miệng đúng cách cũng rất quan trọng!”

Đường Uyên như đã vỡ lẽ, gật đầu như gà mổ thóc nhưng mặt vẫn xì xì: “Hôm nay tôi hỏi chủ nhiệm Đặng xem mình đã có thể bắt đầu khám chữa độc lập được chưa?”

Trần Lăng cũng sốt ruột thay bạn: “Chủ nhiệm nói sao?”

Đường Uyên khóc không ra nước mắt: “Anh ta hỏi lại tôi: chính cô cảm thấy mình đã có thể chưa? Tôi liền sợ đến nỗi cảm như hén ngay tức thì!”

Trần Lăng cũng thờ dãi cùng Đường Uyên, cô liền hỏi đến tình hình của hai “chiến hữu” cùng tham gia đợt huấn luyện nhân viên mới hồi trước, tình hình của Doãn Chu Ly ở Hạo Khang chi nhánh Thượng Hải cũng tương tự Đường Uyên bây giờ, thậm chí vẫn đang trong quá trình “quan sát học hỏi”, ngược lại vận may của Trương Hạo Nhiên ở Hạo Khang chi nhánh Quảng Châu lại rất tốt, đã bắt đầu được giao vài nhiệm vụ đơn giản rồi. .

Đường Uyên tiếp tục buồn rầu: “Lúc tôi xem mọi người làm trị liệu ổng rề rề đều thấy dán tấm bảo vệ miệng, nhưng hồi đi học tôi chỉ thấy thầy giáo giới thiệu qua loa, lúc thực tập tôi cũng chưa từng dùng, nhưng lại thấy chủ nhiệm Đặng dùng nó một hai lần nên vẫn chưa hiểu rõ lắm.”

Trần Lăng gật đầu: “Sử dụng tấm bảo vệ miệng sẽ mất thêm chi phí và thời gian, bệnh viện nhiều bệnh nhân cơ bản không có thời gian làm kỹ lưỡng như vậy, hơn nữa đó đều là bệnh nhân bình thường nên không cần thiết. Nhưng có một điều nhất định cô phải biết, đó là xu hướng phát triển trong tương lai, các bệnh viện quốc tế hoặc phòng khám nha khoa đều phải sử dụng, làm vậy sẽ tránh việc nuốt nhầm phải các dụng cụ nha khoa cỡ nhỏ và giảm thiểu vi khuẩn gây nhiễm trùng. Bây giờ Hạo Khang đã bắt đầu thực hiện, có lẽ dần dần muốn tiếp cận với kỹ thuật tiên tiến của nước ngoài đó mà!”

Đang nói chuyện thì Bao Huân đứng ngoài gõ cửa, dài giọng nói: “Bác sĩ Trần, tôi tới thay thuốc!”

Đường Uyên nhìn chằm chằm “thái tử” Bao Huân đứng ngoài cửa, người anh hơi dựa vào cửa, trông thật biếng nhác và thoải mái. So với nét đẹp trai, phóng khoáng trong buổi giảng dạy hôm đó thì hôm nay anh có một nét phong lưu khác thường, khiến trái tim cô ta không khỏi đập nhanh vài nhịp, bên tai lại là giọng nói không chút tình cảm của Trần Lăng: “Hôm qua tôi chỉ xử lý, điều trị gấp cho anh, hôm nay không cần tới tìm tôi, nhờ người khác đi!”

Bao Huân không hề khách sáo, nói thẳng: “Không, tôi muốn nhờ cô cơ!”

Đúng lúc Lục Tự đi qua, nghe thấy tiếng nói chuyện vọng ra từ bên trong liền ló đầu vào, trông thấy Bao Huân bèn nói: “Chao ôi, trai đẹp đến thăm phòng mình, có việc gì à?”

Thấy Lục Tự, sắc mặt Bao Huân thay đổi ngay tức khắc, vờ đáng thương: “Chị Lục Tự à, em đau răng nên tìm bác sĩ Trần đổi thuốc!”

Lục Tự lại “chao ôi” lần nữa: “Đáng thương quá! Vậy em mau nằm lên ghế đi, chị đi vô trùng dụng cụ cho em ngay!”

Trần Lăng tròn mắt nhìn Bao Huân lừa đảo người khác, anh ta chạy vội đến nằm ngửa lên ghế nha khoa của cô. Lục Tự thì như một ảo thuật gia thoát cái đã đem mâm dụng cụ vô trùng đầy đủ tới, rồi nhanh tay đeo yếm nha khoa lên trước ngực Bao Huân đang nằm dài trên ghế. Nhưng Trần Lăng lại không để ý tới Đường Uyên đứng cạnh đang chờ người, mặt đỏ bừng, tim đập mạnh, cô chỉ có một cảm giác duy nhất là: Bất đắc dĩ. Thầm thở dài thườn thượt rồi đeo khẩu trang lên, ngồi lên ghế bên cạnh, nghiêm túc khám răng cho Bao Huân. Cô đẩy mặt anh sang trái, sang phải, lên trên, xuống dưới kiểm tra một hồi, bỗng nhiên có một ý nghĩ. .

Đường Uyển thấy ba người trong phòng đã hoàn toàn bước vào trạng thái “khám” và “được khám”, thăm suy đoán mức độ thân thiết giữa Trần Lăng và Bao Huân, lại phân vân không biết mình nên đi hay ở lại, đúng lúc đó dự thì nghe thấy Trần Lăng bảo: “Đường Uyển, cô đừng đi, ở lại tôi sẽ tranh thủ dạy cô cách đeo tấm bảo vệ miệng!”

Bao Huân nằm trên ghế nha khoa, vừa nghe thấy vậy liền phản đối: “Tôi không đồng ý! Đừng coi tôi là chuột bạch[1]!”

[1] Ý là đừng lấy anh ra làm thí nghiệm ^ _ ^

Trần Lăng mặc kệ, thân nhiên nói: “Không muốn làm chuột bạch hả? Vậy anh có thể đổi bác sĩ!”

Bao Huân lại có chút nản chí: “Thôi, tôi lười đi đi lại lại lắm, các cô làm cẩn thận một chút nhé?”

Thời gian Lục Tự quen Bao Huân dài hơn Trần Lăng, chị rất ngạc nhiên khi thấy bộ dạng lúng túng muốn giận không được, muốn cẩu không xong của Bao Huân trước mặt Trần Lăng. Chị bèn đăng hăng: “Yên tâm, Trần Lăng làm rất nhẹ nhàng, không đau đâu, cậu cứ nằm im chờ đợi đi!”

Đúng vậy. Động tác của Trần Lăng rất nhẹ nhàng và cẩn thận nhưng “học viên” Đường Uyển thì không như vậy, cô ta vô cùng vụng về. Tuy đã tiêm thuốc tê, Trần Lăng cũng làm mẫu cho Đường Uyển xem hai, ba lần nhưng đến lượt Đường Uyển ra tay thì lúc nào cũng gặp khó khăn, lúc thì roi kẹp, lúc thì bị rách. Huống hồ, mặt Đường Uyển dán chặt vào Bao Huân nên càng căng thẳng hơn, khoan hãy nói đến việc mắc lỗi, cô ta còn kéo căng má Bao Huân làm anh rất đau. Bao Huân nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhịn nổi, liền giơ tay nắm chặt tấm bảo vệ miệng mà Đường Uyển vụng về dán lên miệng mình, giận dữ hét lên: “Các cô đã làm đủ chưa?”

Con giận của trai đẹp làm Đường Uyển sợ ngay người còn Trần Lăng thì giận dữ cướp tấm bảo vệ miệng lại: “Đừng có mà làm hỏng cái này, vừa này đã làm hỏng mấy cái rồi. Đều mất tiền cả đấy, rồi lại tính hết lên đầu tôi!”

Bao Huân hừ hừ nói: “Mất tiền tôi sẽ trả, cô đừng hành hạ tôi nữa được không?”

Trần Lăng cũng cảm thấy hành hạ Bao Huân như vậy quả là có chút quá đáng liền dịu giọng hẳn: “Thôi được. Chúng ta bắt đầu nào!” Nói xong bèn mỉm cười xin lỗi Đường Uyển: “Hôm nay đến đây thôi, sau này lại tìm cơ hội dạy cô tiếp!”

Đường Uyển đỏ mặt, vừa then thùng vừa mắc cỡ lùi sang đứng bên cạnh, cô trông thấy Trần Lăng thành thạo dán tấm bảo vệ miệng, bèn nghĩ mãi tại sao mình làm mãi không thành công? Càng nghĩ càng buồn lòng, nhìn gương mặt trông nghiêng rất chăm chú của Trần Lăng, lòng trào lên một cảm giác khó tả, tại sao lại có người vừa thông minh vừa xinh đẹp, bản thân sao chỉ có thể làm nền cho người khác? Cô càng nghĩ càng thấy khó chịu liền quyết định mở cửa bỏ đi. Ngoài Lục Tự có đưa mắt nhìn theo một lát thì Bao Huân và Trần Lăng hoàn toàn không phát hiện ra.

Bao Huân đã bị dán tấm bảo vệ lên miệng nên không thể mở miệng nói chuyện nữa, nhưng đôi mắt anh vẫn chuyển động lên xuống trái phải không ngừng hệt như tối qua. Có điều, hôm nay Lục Tự đứng ngay bên cạnh, phối hợp rất ăn ý với Trần Lăng. Sợ bị Lục Tự trêu chọc nên anh không dám công khai nhìn Trần Lăng nữa, mới đảo quanh mấy vòng thì đã thấy môi anh, miệng thì bị dán chặt, đâu không thấy đau nhưng anh biết Trần Lăng đang liên tục đổi dụng cụ, mũi người thấy một mùi hương thoang thoảng dịu nhẹ từ người Trần Lăng bay tới, hình như đó không phải mùi nước hoa của con gái. Cả thể xác lẫn tinh thần Bao Huân đều được thả lỏng hết cỡ, không ngờ anh cứ há miệng như vậy mà cũng có thể ngủ thiếp đi.

Lúc Bao Huân khép mắt lại, tiếng hít thở đều đều của anh càng rõ hơn trong căn phòng yên tĩnh, Trần Lăng ngừng động tác, cô và Lục Tự đưa mắt nhìn nhau: “Anh ta ngủ rồi sao?”

Lục Tự gật đầu chắc nịch.

Trần Lăng ngắm kỹ gương mặt đẹp trai rõ mồn một trước mắt mình, hóa ra hai hàng mày của Bao Huân dài đến gần chạm vào tóc mai, sống mũi thẳng tắp, mắt rất sâu, đôi mắt hai mí to tròn, cô bất giác ghé sát mặt lại nhìn: “Hai mí mắt trông rõ ràng thế này, không biết có phải đi thẩm mỹ không?”

Lục Tự phì cười: “Giờ chị mới phát hiện em rất có khiếu hóm hỉnh!”

Trần Lăng dạ một tiếng, nghiêm túc nói: “Đó là vì chúng ta chưa thân lắm, thực ra em rất biết kể chuyện, ừm, kể chuyện cười nhạt như nước ốc!” Lục Tự nghe xong thì bật cười, bổ sung: “Bao Huân nói tiếng đẹp trai, có đôi mắt biết nói nên khiến các cô gái trẻ rất thích!”

Trần Lăng lại nhìn xuống đôi môi đầy đặn, đỏ hồng của Bao Huân, không nhịn được thở dài: “Tiếc là cái miệng này toàn nói những thứ chẳng hay ho gì. Chỉ lúc ngủ mới ngoan ngoãn như một đứa trẻ, đánh lừa người khác!”

Nói xong Trần Lăng lại tiếp tục làm việc, trong tiếng hít thở lúc thấp lúc cao của Bao Huân.

Đang ngủ thì Bao Huân nằm mơ, trong hoảng hốt, anh có cảm giác mình đang ở chốn bồng lai đầy sương khói, phía trước có tiếng cười trong trẻo của con gái như bất luận thế nào cũng không xua được sương khói, không nhìn thấy, cũng không sờ thấy được. Bao Huân vô cùng sốt sắng, bỗng giật mình tỉnh giấc, thì trông thấy ánh mắt kinh ngạc của Trần Lăng: “Thức rồi à? May quá, chúng ta đi chụp X-quang nào!”

Bao Huân khép đôi môi hơi môi lại, phát hiện miếng bảo vệ kia đã bị bóc ra mới ngồi dậy, cười ngượng nghịu nói: “Đâu có. Tôi có ngủ đâu nào!”

Trần Lăng tiến lại, ngắm nghía thật kỹ gương mặt của Bao Huân, thấy anh bối rối, mặt đỏ bừng. Không ngờ Trần Lăng lại bảo Lục tự đưa cho mình một tờ giấy thấm, quay mặt đi, cô nói: “Lau đi. Ngủ say quá nên trên mặt còn dấu vết kia!”

Bao Huân chẳng hiểu gì, nhưng vẫn nhận giấy thấm, lau mặt dưới sự ra hiệu của Lục Tự. Bỗng dung mặt anh nóng lên, may mà da mặt dày, nếu không nhất định sẽ có màu đỏ bừng. Có lẽ ngủ say quá nên bên mép vẫn còn vết nước bọt, tờ giấy ướt một khoảng rộng, khiến anh xấu hổ không nguôi.

Lúc Lục Tự đưa anh đi chụp X-quang thì Trần Lăng cũng chờ ngoài phòng X-quang. Đặng Vĩ đang bàn bạc gì đó cùng Liễu Gia Từ và bước tới đây, thấy Trần Lăng liền dừng chân hỏi: “Khám răng cho Bao Huân à?”

Trần Lăng gật đầu: “Anh ta chụp phim bên trong!”

Nét mặt của Liễu Gia Từ nửa là ngạc nhiên, nửa là thông cảm, nói xen vào: “Bác sĩ Trần, cô thật sự khám răng cho Bao Huân sao? Vậy cô nên cảnh giác một chút, tên đó đặc biệt khó tính, hay soi mói, không dễ hầu hạ đâu!”

Trần Lăng mỉm cười: “Thật ra cũng không đến nỗi.”

Bao Huân đã chụp xong, nghe vậy liền rời khỏi phòng chụp X-quang, chau mày: “Các người nói vớ vẩn gì về tôi đấy? Nhất là Gia Từ đó, đừng tưởng em không nghe thấy nhé?” Vừa nói vừa liếc nhìn Trần Lăng: “Em cảm thấy động tác của nữ bác sĩ nhẹ nhàng hơn nam bác sĩ nhiều, hầu như không có cảm giác gì, em ngủ quên mất!”

Lúc này, bên cửa nha khoa Hạo Khang cất lên một tiếng nói: “Thật không?”

Mọi người đều quay đầu lại nhìn, Du Thiên Dã mặc quần áo bình thường đứng ở cửa, nhìn Bao Huân nửa cười nửa không. Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh trên hành lang hắt vào trong, kéo dài cái bóng đổ trên mặt đất của Du Thiên Dã.

Minh xin lỗi vì đã bỏ bê truyện này khá lâu, từ bây giờ mình sẽ cố 2-3 ngày đăng 1 chương. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ nhé

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Rung Động 2

Sự xuất hiện của Du Thiên Dã khiến tất cả mọi người cười mãi, dĩ nhiên, trừ Bao Huân. Bao Huân ngượng nghịu nhìn lão Du tiến gần từng bước, dù sao thời lời đã nói ra cũng như bát nước đổ đi, câu nói “Bát nước đã hắt đi khó mà lấy lại” của cổ nhân quả là chân lý.

Du Thiên Dã liếc mắt nhìn Bao Huân đang tỏ ra vô cùng căng thẳng, anh từ tốn nói: “Đừng lo, thực ra tôi chỉ cảm thấy đã được giải thoát mà thôi!” Lại liếc nhìn Trần Lăng với vẻ mặt không tự nhiên lắm: “Bác sĩ Trần, tên nhóc Bao Huân này rất phiền phức, sau này giao cho cô!”

Mọi người đều phì cười, trừ Bao Huân xấu hổ và Trần Lăng phiền lòng. Đúng lúc mà mỗi người có một nét mặt như thế thì quản lý nhân sự Diệp Thần từ ngoài đi vào, thấy một đám người đang tập trung ngoài cửa phòng chụp X-quang thì không khỏi ngạc nhiên, chị hỏi: “Mọi người họp ở đây sao?”

Đặng Vĩ nhìn Bao Huân, môi cong lên thành nụ cười: “Không, chúng tôi ở đây để chứng kiến nghi thức bác sĩ cũ bàn giao bệnh nhân cho bác sĩ mới.”

Diệp Thần chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, cũng không định truy cứu chỉ nở nụ cười dịu dàng rồi đưa giấy thông báo cho Đặng Vĩ và Du Thiên Dã: “Nhân dịp Quốc khánh sẽ tổ chức cho nhân viên đến phát triển ở Diên Khánh, ai cũng phải tham gia, các anh đi thông báo nhé?”

Đặng Vĩ là người đầu tiên từ chối: “Mấy đứa lại bày trò gì thế? Đám thanh niên tham gia thì được, tôi đã già đến chân tay run rẩy, còn tham gia làm gì nữa? Hơn nữa, nếu tôi tham gia mà bị thoát vị đĩa đệm thì sao đây?”

Du Thiên Dã nhận tờ thông báo nhưng mặt mày nhăn nhó không vui: “Nào có thời gian? Hiện giờ công tác lắm sòng quá bận rộn nên công việc chỉnh sửa tài liệu anh định cóp lại để giành làm trong mấy ngày nghỉ!”

Diệp Thần không nóng vội mà từ tốn giải thích: “Vị thế bọn em mới phải thông báo trước một tháng để mọi người sắp xếp công việc. Tổng giám đốc Lưu đã nói đây là cơ hội tốt nhất để gia tăng sự đoàn kết của nhân viên, không ai được phép vắng mặt, nếu muốn xin nghỉ thì trực tiếp đến xin

phép ông ấy!”

Ngược lại, đám thanh niên lại khá hứng thú, Lục Tự rời khỏi phòng X-quang, cười vui vẻ: “Tôi thì không có vấn đề gì, vừa hay có thể đến eo sông Long Khánh chèo thuyền!”

Bao Huân cũng nói: “Có phải kế hoạch lập ra là đi về trong ngày không? Hay là ở thêm một đêm nữa cho vui!” Nói xong liền đưa mắt với Trần Lăng: “Đúng không hừ bác sĩ Trần?”

Trần Lăng sững người: “Ồ, tôi thế nào cũng được!”

Còn Liễu Gia Từ thì im lặng không nói gì, chỉ là trên nét mặt anh thoáng chút nghĩ ngợi.

Diệp Thần lắng nghe mọi ý kiến: “Đề nghị này rất hay, tôi sẽ thảo luận với tổng giám đốc Lưu.”

Nha khoa Hạo Khang tan tầm lúc sáu giờ như quy định, Trần Lăng về đến nhà thì đã bảy giờ. Mũi người thấy mùi thức ăn thơm lừng, tay nhấn chuông cửa, người mở cửa là ông Trần Lập Hải. Trần Lăng hít sâu một hơi rất khoa trương: “Bố mẹ nấu món ngon gì vậy? Thơm muốn chết!”

Trần Lập Hải luôn hiền từ nhưng hôm nay nét mặt lại rất nghiêm trọng, ông chỉ nói: “Vào nhà đi, Lăng Lăng!”

Trần Lăng đổi dép xong mới vào phòng khách, cô trông thấy trong đó còn hai người nữa và Vu Nhã Cầm và Vu Bác Văn, nét mặt cũng nghiêm trọng như thế. Trần Lăng thấy hơi lo lắng, thầm nghĩ: Thảm rồi, lần này không trốn được rồi! Nhưng vẫn vờ như không có chuyện gì, cất tiếng chào hỏi: “Sao cậu cũng tới nữa? Mọi người ăn chưa?”

Vu Nhã Cầm đưa mắt nhìn Vu Bác Văn, hai người trao đổi một ánh mắt, Vu Nhã Cầm là người nói trước: “Lăng Lăng, tới đây ngồi đi.”

Trần Lăng dạ một tiếng rồi ngồi xuống vị trí cách khá xa hai bậc bệ trên. Vu Nhã Cầm thở dài: “Ngồi xa như vậy làm gì? Ngồi gần vào đây, lẽ nào mẹ có thể ăn thịt con?”

Trần Lăng bưng một tách trà vào, đi tới trước mặt Trần Lăng: “Con tới ngồi cạnh mẹ, chỗ này của bố.”

Trần Lăng đành đứng dậy, do dự phân vân mãi mới tới ngồi cạnh Vu Nhã Cầm. Cô nhìn Vu Nhã Cầm rồi lại nhìn Vu Bác Văn, chợt cất tiếng cười: “Sao lại nghiêm túc vậy? Như hội nghị ba bên ấy!”

Vu Bác Văn nghe câu nói đó của Trần Lăng, ông là người đầu tiên không kiềm chế được thở dài một tiếng, trách móc: “Trần Lăng, con đừng giả vờ nữa, ông bà ngoại con trước khi trở về Thượng Hải đã nói hết với chúng ta rồi!”

Trần Lăng trầm thờ dài, tuy sớm biết thế nào ông bà ngoại cũng sẽ bán đứng mình nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng lại bán nhanh đến vậy, chưa tới hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Vu Nhã Cầm kéo tay Trần Lăng về phía mình, từ tốn nói: “Lăng Lăng, có phải con sớm đã biết thân thế của mình không?”

Trần Lăng đắn đo từng câu từng chữ, trả lời: “Cũng không sớm lắm ạ. Ba năm trước con mới biết.”

Vu Nhã Cầm và Vu Bác Văn đều hết sức kinh ngạc, trao đổi một ánh mắt, Vu Nhã Cầm hoàn toàn không hiểu: “Sao con biết được vậy?”

Trần Lăng không muốn nhớ lại buổi tối đáng sợ đó, một buổi tối mà hết dả kích này đến dả kích khác tìm tới cô nên chỉ trả lời lấy lệ: “Con nghe được mấy câu mẹ và cậu nói với nhau.”

Vu Nhã Cầm hơi lo lắng, cách nói chuyện của cô con gái này như kem đánh răng vậy, phải bóp mới chịu tuôn ra: “Rốt cuộc con đã biết được những gì? Con giữ kín như bưng trong ba năm trời mà không chịu hỏi người lớn. Lăng Lăng, con biết gì thì nói hết đi, đừng như cái nút chai cạy mãi không ra thế!”

Vu Bác Văn không lên tiếng, mắt chăm chăm nhìn Trần Lăng.

Trần Lăng rất rầu rĩ, chẳng phải họ đã giấu cô hơn hai mươi năm trời sao? Giờ lại tổ chức hội nghị bàn tròn, rõ ràng tỏ vẻ “tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận”[1] với mình. Tuy thân thế của cô chẳng khác gì mấy nữ nhân vật chính trong các bộ phim tình cảm sến súa của Quỳnh Dao nhưng chẳng hiểu sao, theo dòng thời gian trôi, cô vẫn biểu hiện ra ngoài là một người vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn không thể nào tỏ ra thê thảm, bi ai, sầu khổ như mấy nữ chính trong phim. Vậy mà khi ba cặp mắt sáng quắc bức người nhìn mình chăm chăm thì lại khiến cô vô cùng mất tự nhiên. Cuối cùng, cô nói: “Con đã biết gần hết. Ba năm trước, con biết mình là con của cậu, mẹ con đã qua đời vì khó sinh, ông bà ngoại chính là ông bà hay đến thăm con!”

Vu Bác Văn rũ mắt, ngẫm nghĩ một lát mới rút một bức ảnh từ ca táp luôn mang bên mình, đưa cho Trần Lăng: “Đây là ảnh của mẹ con!”

Trần Lăng nhận lấy. Mặc dầu tấm ảnh đã ố vàng nhưng vẫn trông thấy rõ đôi mắt đẹp của cô gái trong ảnh, nụ cười tươi tắn, giống cô đến bảy tám phần. Tấm ảnh này, Trần Lăng đã lên xem trong một quyển album ảnh cũ kỹ, có điều, chuyện đó cô lại không muốn cho Vu Bác Văn biết. Trần

Lăng ngược nhìn Vu Bác Văn: “Vốn dĩ cậu đã từng cho cháu xem nhưng lúc đó chỉ nói đây là mợ cháu mà thôi!”

Vu Nhã Cầm không để ý đến cuộc nói chuyện của một già một trẻ, bà hỏi tiếp: “Bây giờ thì sao? Thầy cô giáo của cậu con, không, ông bà ngoại con đã nói với con những gì?”

Trần Lăng nhìn Vu Bác Văn rồi lại nhìn Vu Nhã Cầm, môi khép chặt, không chịu lên tiếng.

Vu Nhã Cầm quá sốt ruột nên giọng cũng cao hơn mấy bậc: “Mẹ nói con đó, Lăng Lăng, mau nói thật đi, làm mẹ lo lắng chết mất thôi!”

Trần lập Hải xua tay: “Nhã Cầm, bà đừng hét lên, đừng làm con sợ. Con gái, không cần vội, cứ từ từ nói.”

Trần Lăng chỉ nhìn Vu Bác Văn rồi lại nhìn Vu Nhã Cầm, tiếp tục giữ im lặng.

Bỗng nhiên tỏ vẻ như đã hiểu ra, Vu Bác Văn đứng dậy: “Vậy cậu ra ngoài trước, Trần Lăng, cháu cứ nói chuyện với bố mẹ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Rung Động 3

Trần Lăng hơi sững người, thấy Vu Bác Văn ôm cặp chuẩn bị bước ra ngoài cô bèn nói một mạch như súng liên thanh: “Lúc sinh con, mẹ bị khó sinh, xuất huyết nhiều. Lúc bà qua đời, cậu con, cũng chính là bố đẻ con không thể trở về gặp mặt bà lần cuối vì liên quan đến vấn đề chuyển toa trần, khi tới ga ở Đông Bắc thì bị bắt giữ, tất cả những người có mang theo hàng hóa đều bị bắt. Một năm sau mới tìm người vờ nhà và được thả, lúc đó con đã một tuổi, cơ bản không bằng lòng làm con của cậu!”

Khoảng thời gian tám tối đó thoáng tái hiện trước mặt Vu Bác Văn như một dòng nước chảy lững lờ. Ông nghĩ tới cuộc sống vất vả khi đó, ông thân là một sinh viên công nông binh thời kỳ cách mạng văn hóa, được phân về làm việc hành chính trong một công ty xây dựng tồi tàn ở Bắc Kinh. Vì muốn ở bên ông, Liễu Thanh đã bỏ qua cơ hội được làm giáo viên ở Thượng Hải mà lựa chọn công tác tại một bệnh viện bình thường ở Bắc Kinh, bà làm nha sĩ ở đó. Lúc thầy cô giáo ông tiễn hai vợ chồng họ rời khỏi Thượng Hải đã nắm chặt tay Vu Bác Văn, nghiêm túc dặn dò: “Bác Văn, thầy cô giao Thanh Thanh cho em, em phải che chở, bảo vệ nó suốt đời nhé!”

Trước mặt bố mẹ vợ, Vu Bác Văn gật đầu chắc nịch, ông nhìn Liễu Thanh cùng mỉm cười, cảnh tượng này mãi mãi đã trở thành câu chuyện xưa cũ.

Làm việc được hai năm, đó là những ngày tuy đôi khi khổ nhưng rất vui vẻ, là khoảng thời gian hạnh phúc mà Vu Bác Văn mãi mãi khắc ghi. Không có nhà, hai người đều ở ký túc xá của đơn vị mình, đến cuối tuần mới có thể tranh thủ thời gian không có đồng nghiệp khác trong phòng mà gần gũi thân mật, đến khi Liễu Thanh mang thai, hai bên đơn vị cũng không thể phân cho họ một khoảng trời thuộc riêng về lứa đôi.

Dưới tình hình đó, Vu Bác Văn quyết định từ chức, ông muốn cho Liễu Thanh và đứa con sau này một căn nhà có thể che nắng che mưa và cuộc sống ngày càng đủ đầy. Theo tình hình kinh tế dần mở rộng hơn, ông lợi dụng quan hệ của chị gái Vu Nhã Cầm ở cục đường sắt mà hợp tác với mấy người bạn cùng buôn bán hàng hóa trên toa trần. Mấy lần đầu tiên rất thuận lợi, tiền lãi kiếm được nhiều. Nhưng đến ngựa còn có thể bị sảy chân, huống hồ con người. Đêm trước khi Trần Lăng ra đời, chính quyền quyết định trưng trị thẳng tay, lần này một toa xe chất đầy sắt thép, vật liệu xây dựng mà Vu Bác Văn vận chuyển từ Đông Bắc về bị triệt phá, Vu Bác Văn kẹt lại trong tay cảnh sát đường sắt.

Vu Nhã Cầm tìm mọi cách xoay sở, một bên thì lật đật tìm người quen, tìm mối quan hệ để cứu em trai khỏi cảnh tù tội, một bên thì em dẫu khó sinh, chảy máu nhiều nên chỉ cứu được đứa con, người mẹ không qua khỏi, bà chẳng biết phải làm thế nào mới trao được đứa trẻ cho Vu Bác Văn. Chịu bao khổ sở, Vu Nhã Cầm nuôi đứa trẻ đến khi nó được một tuổi, trông thấy cặp má mẫm mẫm, phính phính, đường nét tinh tế chẳng khác nào mẹ đẻ Liễu Thanh của nó. Một đứa bé xinh xắn đáng yêu nhường đó, lúc chập chững tập đi thường nhào vào lòng bà, bi bô gọi “mẹ ời” khiến trái tim Vu Nhã Cầm – người phụ nữ mãi mà vẫn chưa có thai mềm hẳn, bà liền giữ đứa trẻ lại bên mình.

Khó khăn lắm Vu Bác Văn mới được thả ra. Ông thuê một căn nhà nhỏ, vốn có ý định đưa Trần Lăng tới đó ở nhưng Trần Lăng bé nhỏ kiên định không gì sánh được, không chịu đi theo Vu Bác Văn mặt đầy râu ria. Hễ Vu Bác Văn nhắc tới việc sẽ đưa Trần Lăng đi, cô liền nín chặt tay áo Vu Nhã Cầm gào khóc khàn giọng. Có lần, Vu Nhã Cầm lừa gạt đưa Trần Lăng tới nhà Vu Bác Văn rồi chính mình lặng lẽ trở về, thấp thỏm bất an, bà giữ kín chuyện không dám nói với Trần Lập Hải. Chịu đựng đến nửa đêm thì bị Vu Bác Văn đập cửa gọi dậy, ông ôm chặt Trần Lăng đang khóc đến mặt mũi tím tái, hơi thở bất ổn trong lòng. Vu Bác Văn buồn rầu nói: Nếu không đưa Trần Lăng về đây thì nó sẽ khóc đến chết mất! Suy cho cùng vẫn chỉ là đứa trẻ hơn một tuổi, Trần Lăng khóc đến hai mắt sưng húp, vừa nhìn thấy Vu Nhã Cầm liền nhào người về phía bà, giang rộng hai tay, yếu ớt kêu gào: “Mẹ, mẹ, bé con!”

Tất cả mọi người đều không nỡ.

Cứ thế, Trần Lăng chính thức trở thành con gái của Trần Lập Hải và Vu Nhã Cầm. Vốn dĩ, các bậc bề trên định để Trần Lăng lớn thêm chút nữa sẽ nói sự thật cho cô nhưng cuối cùng Vu Nhã Cầm cũng có thai. Sau khi sinh Trần Tụng, Vu Bác Văn dần thay đổi cách nghĩ, ông dùng tiền lời kiếm được sau chuyến hàng đầu tiên tự mở công ty, hàng ngày bận rộn bù đầu, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì thấy cảnh Trần Lăng năm tuổi và Trần Tụng một tuổi thân thiết cùng đùa nghịch trong phòng liền cảm thấy hạnh phúc, an ổn hơn bao giờ hết. Ông hạ quyết tâm, nói với chị gái Vu Nhã Cầm: “Chị à, cứ để như vậy đi, cuộc sống có đủ cả bố lẫn mẹ là tốt nhất cho Lăng Lăng!”

Đương nhiên, Vu Nhã Cầm và Trần Lập Hải không có ý kiến, Lăng Lăng là đứa trẻ do chính tay họ nuôi dưỡng, hoàn toàn không cách nào dứt bỏ, sớm coi cô như con đẻ mình. Thực chất, Vu Bác Văn không ngờ ông bà ngoại của Trần Lăng cũng ủng hộ quyết định này, lý do của họ rất đơn giản: “Bác Văn à, sớm muộn con cũng kết hôn sinh con, công việc lại bận bịu như thế nên không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc nó được. Dù sao mọi người đều là người một nhà, duy trì tình trạng như hiện nay chính là thích hợp nhất với con bé!”

Sau khi Trần Lăng vào tiểu học, cô coi mở hoạt bát, tan học thì kéo theo cái đuôi sau lưng là Trần Tụng, vui vẻ phấn khởi về nhà. Hiên nhiên, cô đã sớm quên lãng đủ loại hành vi vĩ đại như kêu gào khản giọng đòi bé, vô cùng thân thiết với ông cậu thì thoảng mới về nhà một lần, thông minh, có tài. Chỉ những lúc ấy, Vu Bác Văn mới mỉm cười trong lòng: “Chỉ cần Lăng Lăng thấy vui, mình sao cũng được.”

Sau khi Liễu Thanh qua đời, Vu Bác Văn luôn sống một mình. Mãi đến khi Trần Lăng tốt nghiệp cấp ba, thi vào đại học, không ngờ cô nghe theo lời khuyên của Vu Bác Văn chọn học chuyên ngành nha khoa. Bấy giờ, Vu Bác Văn mới dần sống chung với bạn gái, đồng thời chuyển hướng sự nghiệp của mình tới điều trị nha khoa, ra sức phát triển, mở một chuỗi các chi nhánh của nha khoa Bác Văn. Sau đó nữa, Vu Bác Văn kết hôn sinh con nhưng xuất phát từ một suy nghĩ nào đó, ông đưa vợ con đi dân sang Canada. Vốn dĩ, Vu Bác Văn luôn lặng lẽ chờ đợi một ngày sẽ giao nha khoa Bác Văn cho Trần Lăng, ông có thể rảnh rang, tự do tại đến đường lão, sống cùng gia đình ở Canada. Có điều, người tính không bằng trời tính, một hai tháng nay ông bỗng nhiên cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều nên đành phải thay đổi kế hoạch, cố gắng đẩy nhanh, xúc tiến công việc mau lẹ.

Cảnh tượng tiếp theo rất hỗn loạn, Vu Nhã Cầm và Trần Lập Hải vây quanh Trần Lăng nói mãi không thôi, còn Vu Bác Văn thì im lặng không lên tiếng ngồi chờ người bên cạnh, thật lâu sau mới cất tiếng: “Chị, anh rě, em muốn nói chuyện riêng với Lăng Lăng!”

Vu Nhã Cầm và Trần Lập Hải nhìn nhau cùng tỏ vẻ đồng tình, Vu Nhã Cầm nói: “Vậy hai cậu cháu nói chuyện đi, anh chị ra ngoài trước!”

Vu Bác Văn lắc đầu: “Không cần, em đưa cháu ra ngoài!”

Tuy trong lòng Trần Lăng có đôi chút không muốn lắm nhưng vẫn theo Vu Bác Văn rời khỏi nhà, mãi đến khi chiếc Audi của Vu Bác Văn lướt nhanh trên đường vành đai bốn ở phía Tây, lòng cô mới thoáng hiểu được chút ít nhưng vẫn hỏi Vu Bác Văn vẫn im lặng không nói gì từ này đến giờ: “Cậu định đi đâu?”

Vu Bác Văn chưa bao giờ có cảm giác như hôm nay, tiếng “cậu” đó quả chói tai vô cùng, ông đưa mắt nhìn Trần Lăng: “Con đã biết hết rồi mà vẫn gọi bố là cậu ư?”

Trần Lăng nhìn sắc trời đang tối dần đi ngoài cửa sổ xe, từng chiếc cột điện đều bị chiếc Audi này bỏ rơi phía sau, không khỏi thấy hậm hực, thật lâu sau mới nói: “Đã quen rồi, chỉ trong một chốc lát thì có lẽ cháu chưa sửa được!”

Vu Bác Văn va phải cây đinh mềm, ông không nói năng gì, ngẫm nghĩ hồi lâu mới bảo: “Bố dẫn con đến chỗ mẹ, để mẹ ngắm con!”

Trần Lăng thò đầu ra khỏi cửa xe, cô thật sự không muốn để Vu Bác Văn trông thấy giọt nước mắt lưng tròng trong mắt mình. Trước khi rời khỏi Bắc Kinh đến Hong Kong học, cô đã khéo léo hỏi thăm Vu Nhã Cầm và biết xương cốt của Liễu Thanh được an táng ở nghĩa trang công cộng Phúc Điền dưới chân núi phía Tây. Một mình cô tìm quanh quẩn rất lâu trong nghĩa trang rộng lớn, cuối cùng phải nhờ tới sự giúp đỡ của nhân viên ở đó mới tìm được bia mộ có khắc tên Liễu Thanh. Vu Bác Văn nhất định đã từng tu sửa lại, ngôi mộ của Liễu Thanh đẹp đẽ, đài hoàng, lặng lẽ núp sau màu xanh mướt của vô số cây đào, ngôi mộ theo phong cách cổ kính lịch thiệp, tao nhã. Trên bia mộ khắc một bức ảnh của Liễu Thanh, nụ cười tươi tắn như hoa y hệt Trần Lăng bây giờ, phía dưới khắc một bài cổ từ[1] vô danh: “Hạo hạo sầu, mang mang kiếp; đoản ca chung, minh nguyệt khuyết; úc úc giai thành, trung hữu bích huyết. Bích diệp hữu thi tẫn, huyết diệp hữu thi diệt, nhất lữ hương hồn vô đoản tuyệt. Thị da? Phi da? Hóa vi hồ điệp.”[2]. Đọc xong lòng Trần Lăng chua xót, nước mắt thì nhau trào ra. Phía dưới là những câu thường gặp, khẳng định tất cả phán đoán của Trần Lăng, vì trên đó viết: Ái thể Liễu Thanh an nghỉ nơi này, Vu Bác Văn nắm tay con gái Lăng Lăng, ngày ngày thương nhớ, luôn luôn tưởng niệm.

[1] Từ, tên gọi khác là trường đoản cú, là thể loại văn vần thời Đường, Tống

[2] Dịch nghĩa: Buồn mệnh mang, cướp mệnh mang; trong bài đoản ca, vắng trắng khuyết; nghĩa trang xanh ngắt, có giọt máu đào bên trong. Màu xanh cũng có điểm cuối, máu cũng có lúc cạn nhưng hương khói là bất tận. Là đúng, là sai đều hóa thành bướm bướm

Tuy Vu Bác Văn vẫn tập trung lái xe nhưng thừa biết Trần Lăng đang ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô luôn im lặng, ông bèn hỏi: “Nghĩ gì vậy? Lăng Lăng?”

Trần Lăng quay lưng về phía Vu Bác Văn, mắt mở to, không dám chớp mắt vì cô sợ chỉ cần mình khẽ chớp nhẹ một cái thì những giọt lệ vòng quanh trong mắt lúc này sẽ không kiềm được mà rơi xuống. Nửa ngày sau mới bảo: “Trời tối rồi, có lẽ nghĩa trang đã đóng cửa?”

Vu Bác Văn thoáng nghe thấy giọng mũi trong lời nói của Trần Lăng, không khỏi đưa mắt liếc nhìn bóng lưng cô, đúng lúc bắt gặp hành động giơ tay phải lau mặt của Trần Lăng liền với tay đưa cho cô một hộp khăn giấy: “Cho con cái này nè!”

Trần Lăng thoáng giật mình, tuy không muốn lắm nhưng vẫn nhận. Tại cô nghe thấy Vu Bác Văn bình thản nói: “Yên tâm, bố có kinh nghiệm rồi, thời gian này, nghĩa trang vẫn mở cho người ngoài, chưa đóng cửa đâu!”

Trần Lăng thoáng kinh ngạc, thờ dài khe khẽ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Rung Động 4

Cuối cùng chiếc xe cũng chở họ tới nghĩa trang công cộng Phúc Điền. Vu Bác Văn vừa xuất hiện thì lập tức có nhân viên ra đón với vẻ vô cùng thân thiện. Sau khi hai người thì thảo nhỏ to một hồi, người nhân viên đó lấy từ trong phòng ra một đồng đồ cúng, dẫn Trần Lăng và Vu Bác Văn vào trong, đi thẳng một mạch đến góc sâu nhất của nghĩa trang. Suốt quãng đường đi, cả Vu Bác Văn và Trần Lăng đều giữ im lặng. Một buổi tối cuối hè đầu thu thế này, người trong nghĩa trang thưa thớt, gió nhẹ thổi trên mặt chỉ có thể loáng thoáng trong thấy hình quả núi phía tây xa xa. Màu xanh trải rộng trong nghĩa trang, cực kỳ yên tĩnh, chợt có tiếng ve ngân, tiếng ếch nhái từ xa vang tới nên nghe không được rõ lắm.

Người nhân viên đó dẫn Trần Lăng và Vu Bác Văn đến đứng trong một vườn đào rộng lớn nhất, đứng trước ngôi mộ của Liễu Thanh, sắp xếp đồ cúng gọn gàng trước mộ rồi nói với Vu Bác Văn: “Lúc về, ông cứ để lại đây là được, tôi sẽ tới thu dọn.” Nói xong thì chủ động rời đi, để lại Vu Bác Văn và Trần Lăng mắt to nhìn mắt bé, im lặng không nói gì.

Vu Bác Văn là người đầu tiên không nhìn đối phương nữa mà ngồi xỏm xuống đất, hình như ông muốn bày xếp lại đồ cúng trước mộ Vu Liễu Thanh. Trần Lăng ngắm nhìn bốn xung quanh, cô nhận ra, nếu so sánh với cảnh tượng của ba năm trước, ngoài rừng đào ngày càng rậm rạp thì dường như không có bất cứ sự thay đổi nào. Cô lặng lẽ cảm phát trần phẩy bụi trên mộ làm đám bụi nhẹ bằng bay đi phiêu tán trong không trung.

Vu Bác Văn đã xong việc, ông liền đứng dậy tránh sang một bên, khẽ nói: “Lăng Lăng, cúi lạy mẹ con một cái đi!”

Nghe vậy, Trần Lăng liền đặt gọn phất trần trong tay sang bên, tới quỳ xuống trước bia mộ, cô nghiêm túc lạy ba cái sau đó quỳ thẳng lưng trước bia mộ, lòng thầm nói: “Mẹ ơi, Lăng Lăng từ Hong Kong đã về rồi đây, con sẽ thường xuyên tới thăm mẹ!”

Vu Bác Văn thấy đôi môi khép chặt của Trần Lăng, vành mắt bắt đầu đỏ lên. Vì quá hiểu tính cách của Trần Lăng nên không ép buộc cô nữa, chỉ nói: “Đứng lên nào, chúng ta ở lại với mẹ con một lát, tí nữa mới đi!”

Trần Lăng ngoan ngoãn đứng dậy, tiếp tục cảm phát trần ti mi phẩy bụi. Còn Vu Bác Văn chỉ đứng ngẩn người, im lìm, trong lòng mỗi người họ đều có những con sóng xô bờ mãnh liệt nhưng không ai nhìn đối phương nữa. Thật lâu sau đó, mặt trăng chậm rãi bò lên bầu trời, Vu Bác Văn mới nói: “Đi nào, muộn rồi, bố đưa con về!”

Trần Lăng dạ một tiếng, sau đó tiếp tục giữ im lặng.

Trạng thái im lìm này duy trì đến khi Trần Lăng và Vu Bác Văn trên đường về nhà.

Trần Lăng thấy hơi bối rối liền hạ cửa kính xe, có cơn gió nhẹ nhẹ thổi vào mon man gương mặt cô, lúc đó đầu óc mới dần tỉnh táo lại. Bỗng, Trần Lăng lên tiếng: “Cháu nói trước, cháu sẽ không đổi họ đâu, Vu Lăng nghe không hay bằng Trần Lăng!”

Vu Bác Văn ơ một tiếng, ông quả thực bị động bởi kết luận mà Trần Lăng rút ra, một lát sau mới trả lời: “Bố cũng không bắt con phải đổi họ mà.”

Lại một lúc lâu sau nữa, Trần Lăng nói: “Vậy sau này cháu gọi cậu là gì?”

Vu Bác Văn liếc nhìn Trần Lăng: “Tùy con, con muốn gọi thế nào thì cứ gọi thế ấy.”

Trần Lăng ra sức thử thật lâu, nhưng tiếng “bố” chỉ được đến môi mà không tài nào phát ra khỏi miệng được. Bực mình, không khí lại tiếp tục quay lại với im lặng.

Vu Bác Văn là người phá vỡ tình trạng này: “Nghe nói con ở Hạo Khang không tệ, còn được làm trợ lý trông răng của Du Thiên Dã?”

Trần Lăng dạ một tiếng

Vu Bác Văn tiếp lời: “Bố nói không sai phải không? Du Thiên Dã quả là người tài năng. Con hãy học hỏi thật nhiều từ cậu ta, không có gì là thừa thãi cả. Khi nào thời cơ chín muồi, Bác Văn cũng lập một trung tâm trồng rừng, con về đó trực tiếp làm chủ nhiệm.”

Trần Lăng lắc đầu: “E là con không làm được. Đầu phải cậu không biết, con chỉ có thể quản lý một mình con, không có hứng thú với những cái khác.”

Vu Bác Văn cười cười không nói nữa mà lảng sang chuyện khác: “Con trai của Bao Hoài Đức có phải cũng ở nha khoa Hạo Khang các con không?”

Trần Lăng gật đầu: “Vâng. Anh ta là tổng giám bộ phận thị trường của Hạo Khang, nghe nói trên cơ bản tất cả các khách hàng lớn của Hạo Khang đều do anh ta kiểm về.”

Vu Bác Văn liếc nhìn Trần Lăng, bỗng nhiên nói: “Con và cậu ta đang qua lại sao?”

Trần Lăng kêu lên một tiếng quái dị: “Không thể nào! Mỗi lần gặp anh ta con đều rất xui xẻo, chỉ e tránh còn không kịp ấy chứ!”

Vu Bác Văn à một tiếng: “Thật không đấy?”

Trần Lăng khẳng định chắc nịch như đinh đóng cột: “Thật mà, người đó nhân cách quá tệ, con thật sự có chút không chịu nổi anh ta!”

Vu Bác Văn thấy thái độ kiên định của Trần Lăng thì chỉ mỉm cười, không nói thêm nữa.

Vu Bác Văn đưa Trần Lăng về đến nhà, thăm thì nói nhỏ với Vu Nhã Cầm và Trần Lập Hải mấy câu rồi xin phép ra về. Thực sự, Trần Lăng rất sợ Vu Nhã Cầm và Trần Lập Hải lại tóm lấy mình điều tra nên bỏ lại một câu: “Bố mẹ, con đi tắm đây!” rồi chạy vội vào nhà tắm.

Khác với những lần đi tắm trước, lần này Trần Lăng ở trong nhà tắm rất lâu, sau khi ra khỏi đó thì phát hiện phòng khách đã tắt đèn, không còn một bóng người, nhất thời yên tâm hơn liền chui vào phòng ngủ của mình và Trần Tụng. Trong phòng tối om, Trần Lăng lần mò mãi mới tới được giường của mình thì bụp một tiếng, đèn đầu giường vụt sáng. Trần Lăng bị giật thót mình, trông thấy Trần Tụng đứng dậy khỏi giường, đang đắp mặt nạ trên mặt, đối diện với Trần Lăng bằng cái mặt trắng bệch, oán thán một câu: “Chị ơi, bố mẹ trên em, còn nói chị không phải chị ruột em mà là con gái của cậu!”

Trần Lăng chưa hoàn hồn liền bước lại gần bóc mặt nạ của Trần Tụng ra: “Tụng à, e rằng đây là sự thật đó. Nhưng chị cầu xin em, nửa đêm nửa hôm đừng giả quý giả ma được không?”

Trần Tụng a lên một tiếng rõ to rồi trở lại giường mình, cầm ngay một cái khăn bông phủ lên mặt: “Không phải, không phải chứ! Em buồn quá, buồn quá.” Một lúc sau vẫn tiếp tục dài giọng rên rĩ: “Sao em xui xẻo vậy chứ?!”

Trần Lăng dờ khóc dờ cười: “Tụng Tụng, hình như chị mới là người xui xẻo!”

Dưới chiếc khăn, Trần Tụng phát ra tiếng nói: “Cả hai ta đều xui xẻo!” Trần Lăng trợn mắt, quyết định không phản bác lại cái sự “không bệnh mà rên” của Trần Tụng nữa.

Trần Tụng lại kéo khăn xuống vớt sang một bên, lại ngồi dậy và nghiêm túc nói: “Hôm nay em đi ăn bữa cơm chia tay với các đồng nghiệp, họ vẫn kiên trì phân cao thấp với em, nói em nhất định là được nhặt về, nếu không thì tại sao thời đại mà nhà nhà đều chỉ có một con, còn nhà mình lại có hai con?”

Trần Lăng nhú mày nghĩ thầm: Tại sao trước kia mình không nghĩ ra, bạn học của cô hầu như đều là con một, trừ mấy người là sinh đôi thì chỉ có duy nhất nhà cô là có hai chị em gái. Không, không phải, vừa nãy Trần Tụng nói cái gì?

“Em ăn cơm chia tay?”

Trần Tụng ờ một tiếng, tỏ vẻ chẳng vấn đề gì: “Hôm nay em xin nghỉ việc, cuối tuần đầu quân cho một công ty quảng cáo khác, vẫn làm tài vụ.”

Trần Lăng sững sốt: “Em nói nghỉ là nghỉ, bố mẹ có biết không?”

Trần Tụng gật đầu: “Biết rồi. Tối nay vừa thông báo xong, bị mắng té tát một trận.”

Trần Lăng chẳng còn gì để nói nữa, bản tính của Trần Tụng là “nói gió thì có mưa”, quả là khác biệt một trời một vực với mình.

Bỗng dưng Trần Tụng hưng phấn đứng bật dậy khỏi giường: “Chị yêu, mai là thứ bảy, cùng em đến Oai phong đánh cầu lông đi, em đã đăng kí cho chị rồi!”

Trần Lăng cảm thấy mọi chuyện dạo này thật rối rắm, cô nào có tâm trạng ra ngoài chơi bởi liền lắc đầu từ chối. Trần Tụng cầm tay Trần Lăng lắc

liên hỏi: “Xin chị đó. Đi cùng em đi mà. Thằng nhóc ‘Kim tử đa’ kia ngã gãy chân nên em đành phải đăng kí một suất đôi nữ, chị đánh cùng em nhé? Đánh đơn em cũng đăng kí rồi, chị phải đi đó, vừa hay có thể giải sầu!”

Trần Lăng vẫn chưa biết có nên đi hay không thì Trần Tụng lại nói tiếp: “Chị phải đi đấy! À này, giám đốc công ty quảng cáo mà em sắp tới làm cũng là thành viên của Oai phong, chính anh ta mời em tới đó làm đấy!”

Trần Lăng có chút lo lắng: “Không phải chứ? Bạn trên mạng mời em, mà em có thể ngay lập tức xin nghỉ việc sao?”

Trần Tụng vỗ vai Trần Lăng: “Yên tâm đi bà chị, em sẽ không bị lừa đâu, đã đến công ty họ tham quan rồi, mạnh hơn công ty ghê của em nhiều đấy!” Công ty trước kia Trần Tụng làm việc tuy cũng là công ty có vốn nước ngoài nhưng nghiệp vụ ở Trung Quốc ngày càng lụi bại. Trần Tụng thân làm công việc tài vụ nên biết rất rõ, đôi lần còn thực sự than vãn với Trần Lăng, đầy cảm giác “không biết ngày mai sẽ thế nào”. Trần Lăng thờ dãi, thảnh thơi: Kệ đi, cứ từ từ, nếu không thì mai mình đi cùng nó, coi tên giám đốc đó có phải lưu manh không?

Trần Tụng vẫn đang lái nhái: “Chị thực sự bằng lòng cuối tuần ở nhà trông chừng bố mẹ sao?”

Lúc này Trần Lăng mới bị thức tỉnh, vừa nghĩ tới việc ngày mai bị Vu Nhã Cầm và Trần Lập Hải tiếp tục bức cung, cô liền đổi ý, trả lời mau lẹ vô cùng: “Biết rồi. Ngủ đi, mai tôi đi cùng cô được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Oai Phong 1

Sân cầu lông lần này “Oai phong” thuê để phục vụ các trận đấu nằm gần Trung Quan Thôn. Trong sảnh lớn có mười hai sân cầu lông, bắt đầu mở cửa từ mười giờ sáng, đóng cửa vào năm giờ chiều đều được “Oai phong” thuê hết. Trần Lăng mặc áo phông thể thao trắng, quần váy thể thao xanh da trời kết hợp với áo phông thể thao xanh da trời và quần váy thể thao trắng của Trần Tụng khiến cả hai đều rất nổi bật. Hai bộ này được Trần Lăng mua về từ Hong Kong. Trước khi trở về Bắc Kinh, cô loay quanh mấy vòng trong trung tâm mua sắm nhưng quần áo của những nhãn hiệu lớn thường gặp lại không mua nổi, vô tình, lại đi tới một cửa hàng chuyên doanh quần áo thể thao, trông thấy hai bộ đồ thể thao mùa hè màu sắc nhã nhặn, giá cả vừa phải, chất liệu thoải mái, ngoài việc thăm mò hỏi nhưng thông thoáng, nguyên nhân chính là vì quần sooc được may theo kiểu giả váy, thoát nhìn hấp dẫn hơn chiếc quần sooc bình thường mà không quá hở hang. Bản thân Trần Lăng rất thích, trong lúc hăng hái đã có tình mua hai bộ. Mang về Bắc Kinh, Trần Tụng vừa thấy liền vô cùng yêu thích, những dịp bình thường còn không nỡ mặc. Nếu không phải trường hợp đặc biệt, chắc chắn cô sẽ không diện nó!

Hai cô vừa xuất hiện lập tức có tiếng huýt sáo vang lên về phía này. Tuy Trần Lăng đã tới đánh cầu một lần với Trần Tụng nhưng hai mắt cô thâm quầng nên không ai nhận ra. Trần Tụng thì ngược lại, tinh thần phấn chấn, còn tặng một nụ hôn gió về phía có tiếng huýt sáo ban nãy, vì thế nhận lại là tiếng vỗ tay ào ào của đám nam nữ thanh niên bên đó.

Hai người vừa ngồi xuống ghế trống thì có người bạn quen với Trần Tụng tặng cô nàng hai que kẹo mút, nói là gia tăng lượng đường, bổ sung thể lực. Hai cô không hề khách sáo mà lập tức bóc ra ăn. Trần Tụng đưa mắt ngó nghiêng bốn xung quanh. Trần Lăng thấy khó hiểu: “Tìm ai?”

Trần Tụng lắc đầu, có phần lo lắng, nói không rõ: “Ồ, em xem ‘Kim tử đa’ đến chưa?”

Trần Lăng vẫn thấy hơi lạ, đại khái vì lý do đang ngậm kẹo nên cô nói cũng không được rõ ràng lắm: “Chẳng phải bị gãy chân sao? Chắc không tới đâu!”

Trần Tụng vừa nhai vừa gật đầu: “Nhưng anh ta là một trong những phụ trách viên đương nhiệm của diễn đàn Oai phong chúng em mà, tiền nong đều do anh ta lo liệu, sân này cũng là do anh ta đi liên hệ nên mới thuê được với giá rẻ một nửa. Hôm qua em đi thăm, anh ta nói sẽ tới, dù thế nào cũng phải góp vui với mọi người!”

Vừa dứt lời thì đám người ngồi trên khán đài hò hét ầm ĩ đến chói tai, có tiếng vỗ tay, có tiếng huýt sáo, còn có những cô gái vỗ tay xong thì lớn tiếng hét: “‘Kim tử đa’, em yêu anh!!!” Bầu không khí lại tiếp tục sôi động sùng sục, tiếng hò hét càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều tiếng vỗ tay, càng lúc càng nhiều tiếng huýt sáo.

Trần Lăng và Trần Tụng ngoảnh mặt nhìn thì thấy Bao Huân và Du Thiên Dã đứng ở cửa sân vận động như thiên thần, người bên trái, người bên phải đây “kim tử đa” đang ngồi trên xe lăn chậm rãi vào trong sân. “Kim tử đa” thì như một anh hùng chiến thắng khải hoàn trở về, vẫy tay chào tất cả các bạn cầu lông đang ồn ào trên khán đài của mình.

Trần Tụng bĩu môi, kẹo mút đã bị nhai nát và nuốt hết vào bụng từ lâu liền rút que kẹo bằng nhựa ra khỏi miệng, dừ tọng ném thành quỹ đạo của

một đường parabol vào thùng rác ngay bên cạnh, vừa nghĩ tới câu nói bạo dạn của cô gái ban nãy liền giận sôi người: “Đa mặt dày thật đấy, trước mặt bao người mà dám nói năng linh tinh như vậy!” Đúng lúc này hai mắt lại ngời sáng, nhìn chăm chăm Bao Huân đang đứng cạnh Vương Hâm, kéo tay áo Trần Lăng, nói: “Chị, chị! “Văn võ toàn tài” chính là đồng nghiệp của chị, không ngờ anh ta cũng tới. Chị có biết không, gần đây em đặc biệt thích loại hình này!”

Cách ăn kẹo mút của Trần Lăng không giống Trần Tụng, ngược lại cô không giải quyết cây kẹo một cách chóng vánh như vậy, cô thích ngậm nó trong miệng, ăn một cách cực kỳ chậm rãi, cảm giác kẹo dần tan chảy càng khiến cô thấy ngọt ngào hơn. Tuy sớm biết Du Thiên Dã, Bao Huân và Vương Hâm là những thành viên của diễn đàn Oai phong nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng ba người họ cùng xuất hiện trong cuộc thi hôm nay. Nhìn Du Thiên Dã và Bao Huân mặc quần áo thể thao đầy Vương Hâm về hướng mình, bất giác cô thấy căng thẳng nhưng miệng vẫn ngậm kẹo mút, mút mạnh vài cái rồi trả lời em gái một câu: “Xem ánh mắt của em kia, phóng bay ra trăm ngàn dặm!”

Bao Huân rất tinh mắt, chỉ cần liếc mắt là đã thấy Trần Lăng và Trần Tụng đang ngồi cạnh nhau nhưng đó chỉ đơn thuần là niềm vui bất ngờ. Gần đây, anh không thường xuyên vào diễn đàn nên không biết chuyện Trần Lăng đã là một thành viên của Oai phong, vì thế anh cũng không biết chuyện Trần Lăng đã gia nhập “Oai phong” và không ngờ rằng Trần Tụng lại đưa Trần Lăng đến nơi này đánh cầu. Và lại, cách ăn mặc ngày hôm nay của Trần Lăng vô cùng tươi trẻ, đầy sức sống, mái tóc được buộc gọn thành đuôi ngựa rất cao sau gáy, thật chẳng khác mấy so với nữ sinh trong trường đại học. Vương Hâm và Du Thiên Dã cũng dần chú ý đến Trần Lăng, họ đều rất ngạc nhiên. Vương Hâm quay đầu nhìn lão Du rồi lại nhìn Tiểu Bao, nói với giọng nghi ngờ: “Có phải em bị hoa mắt không? Người ngồi cạnh Tiểu Đào là bác sĩ Trần sao?”

Gặp Trần Lăng ở đây, Du Thiên Dã cũng rất ngỡ ngàng, nhưng điều làm anh ngỡ ngàng hơn nữa là lúc này cô coi bỏ hoàn toàn nét mặt nghiêm túc khi làm việc ở Hạo Khang, miệng ngậm một thứ gì đó và ngậm cả một cái que nhỏ nữa, đáng vẻ dạo chơi ung dung tự tại. Du Thiên Dã chỉ biết trả lời gọn lỏn: “Hình như vậy!”

Lòng Bao Huân vui như có hoa nở nhưng nét mặt không hề thay đổi, nói tiếp: “Không phải hình như, mà chính là Trần Lăng. Vương Hâm, cậu không biết sao? Trần Lăng là chị gái cô bạn “hồng nhan tri kỷ” của cậu đấy!”

Vương Hâm á một tiếng, sau đó lại à, trong lòng vô cùng buồn bã liền ngoái đầu nhìn về phía Bao Huân: “Thật sao? Người anh em, mấy ngày không gặp, anh và Tiểu Đào đã thân thiết nhường đó rồi ư? Bí mật cao cấp mà đến cả em cũng không biết như thế này, anh biết từ bao giờ thế?”

Bao Huân lắc đầu: “Thần gì mà thần! Chính là buổi tối hôm cậu nhập viện, lúc tôi chở Tiểu Đào nhà cậu về vô tình cô ấy nhắc đến có chị gái làm việc ở Hạo Khang!”

Nghe xong lòng Vương Hâm dễ chịu hơn nhiều, mắt nhìn về phía Trần Tụng và Trần Lăng liền vẫy tay thật cao, hô to: “Tiểu Đào à, trùng hợp quá, đến hôm nay anh mới biết bác sĩ Trần là chị gái em!” Nhân thể quay đầu nói chuyện với Trần Lăng: “Thảo nào lần đầu tiên gặp chị, em lại thấy quen quen!”

Bao Huân và Du Thiên Dã người đứng bên trái, kẻ đứng bên phải trao đổi một ánh mắt liền đẩy xe lăn của Vương Hâm đến trước mặt Trần Lăng và Trần Tụng.

Trai đẹp Bao Huân đứng ngay trước mắt, điều này khiến Trần Tụng có đôi phần hồi hộp, cô chẳng biết làm sao đành liếc qua liếc lại vào đôi chân Vương Hâm: “Chân anh đã đỡ hơn chưa? Bác sĩ nói sao, có thể xuất viện rồi chứ?”

Vương Hâm dĩ nhiên rất hạnh phúc, cậu cười để lộ hàm răng trắng bóc: “Yên tâm, bác sĩ nói, cuối tuần có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng.”

Bấy giờ Trần Tụng mới yên tâm, cô đưa mắt nhìn Bao Huân và Du Thiên Dã, nở nụ cười với Bao Huân: “Sao hai vị quan trọng các anh đều đến tham gia cuộc thi vậy?”

Bao Huân gật đầu: “Ừm. Đã lâu không đánh cầu nên hơi ngứa tay ngứa chân, hôm nay vừa hay hoạt động gân cốt một chút!” Nhân tiện quay sang nói với Trần Lăng: “Răng tôi không còn đau chút nào nữa, cuối tuần này cô có rảnh không? Tôi tới tìm cô nhé?”

Trần Lăng sững sờ hồi lâu, vô cùng lạ lẫm với ngữ điệu này của Bao Huân khi nói chuyện với mình, tự nhiên như giữa hai người thân thiết từ lâu, cô chỉ trả lời ậm ừ: “Cuối tuần tôi phải xem lịch cụ thể mới biết được!” Suy nghĩ một lát, cô vẫn lấy que kẹo ra khỏi miệng, chào hỏi Du Thiên Dã: “Chủ nhiệm Du, thật không ngờ anh cũng tới!”

Tâm trạng Du Thiên Dã vô cùng phức tạp. Anh thấy Trần Lăng vô cùng tự nhiên, tay cầm que kẹo đứng trước mặt, còn mỉm cười với mình liền chật vật đáp lời: “Tôi cũng không ngờ cô lại tới!”

Trần Lăng ồ một tiếng: “Tôi là thành viên mới của ‘Oai phong’, nhưng cũng đã được nghe Tụng Tụng nói hai anh là nguyên lão khai quốc của ‘Oai phong’.”

Thế lệ thi đấu của “Oai phong” dựa theo thế lệ thi đấu cầu lông quốc tế, đấu loại trực tiếp, đối lượt phát cầu, mỗi ván được phân định bởi con số 21 điểm. Trần Lăng rất ngạc nhiên khi phát hiện ra xe lăn của Vương Hâm dừng hẳn ở vị trí ngay sát cạnh mình và Trần Tụng, rồi không di chuyển nữa. Bao Huân và Du Thiên Dã bị một vài người bạn đánh cầu thân thiết trước kia kéo đi hỏi chuyện. Trần Lăng nhàm chán, chăm chú theo dõi Trần Tụng và Vương Hâm chụm đầu vào nhau, nói những câu chuyện hết sức nhảm nhí, hai người này đang sẫm soi tất cả các tay vợt sẽ thi đấu

trong hôm nay và đang có mặt trên sân. Nghe thấy vậy Trần Lăng cảm khái sâu sắc thực lực siêu mạnh của Du Thiên Dã và Bao Huân, xem chừng giải quân quân sẽ vào tay một trong hai người họ rồi. Còn các tay vợt nữ thì trình độ của mọi người gần như ngang bằng nhau, không giỏi cho lắm. Những loại khác: đôi nam, đôi nữ và đôi nam nữ thì hầu như chỉ là tụ tập cho vui, những thành phần gây náo nhiệt chiếm đại đa số.

Bỗng, Trần Tụng thấy một người con trai từ cửa sân bước vào trong liền vẫy tay nhiệt tình kêu hét to: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, bên này nè!”

Trần Lăng ngậy người, nghĩ bụng: Cao nhân phương nào mà dám tự xưng “Hoàng thượng” trước mặt mọi người? Vương Hâm thì càng bức mình hơn, nghĩ thầm: Minh mới nghĩ chơi chưa bao lâu, Tiểu Dao đã quen bạn mới từ hồi nào vậy? Vương Hâm lạnh tanh nhìn lại thì thấy một cậu trai tướng mạo thường thường, chiều cao cũng tầm tầm, quần áo đơn giản cười hi hi tiến về phía Trần Tụng, cuối cùng dừng lại đứng trước mặt cô: “Trần Tụng, em tới rồi à?”

Vương Hâm càng bức mình hơn. Ặc! Sao đến cả tên thật Tiểu Dao cũng nói cho người ta biết? Nhưng quan sát từ trên xuống dưới một lượt thì nhận ra, đây không phải cái người lần trước gần cổ hát bài “Chết rồi vẫn còn yêu”, sao có vẻ thân thiết với Tiểu Dao vậy?

Cơ bản, Trần Tụng không biết những suy nghĩ thầm kín trong Vương Hâm đã bắt đầu trỗi dậy, chỉ ôm lấy Trần Lăng mà giới thiệu “Hoàng thượng”: “Sếp, đây là chị em, nickname là ‘Trời xanh vạn dặm’, chắc anh vẫn chưa gặp bao giờ?”

“Hoàng thượng” thấy hai chị em xinh đẹp trước mặt, gương mặt trẻ trung rạng rỡ, còn mặc cả đồ chị em liền chặc chặc cất lời khen ngợi: “Nhà ai mà có phúc lớn vậy nhỉ? Sinh được hai chị em trắng trong như nước thế này?”

Trần Lăng không cười đùa, nghiêm túc đứng về “chị gái lớn trở thành mẹ”, chìa tay ra: “Sau này tôi mong anh chiếu cố nhiều hơn đến Trần Tụng, nó còn nhỏ không hiểu chuyện, không biết lớn nhỏ, anh đừng để bụng!”

“Hoàng thượng” sưng người nên cũng tỏ ra nghiêm túc hơn một chút, lập tức bắt tay lại, dùng thứ tiếng phổ thông không chuẩn mực lắm trả lời: “Không có đâu, không có đâu. Cô cứ yên tâm, Trần Tụng rất là thông minh!”

Vương Hâm nghe xong liền chẳng hiểu chuyện gì xảy ra nhưng vẫn biết chắc Trần Tụng và tên “Hoàng thượng” này không phải đang quen nhau nên cũng nói với “Hoàng thượng”: “Người anh em, anh là người Thành Đô phải không?”

Lúc này “Hoàng thượng” mới để mắt tới “cậu bé” đẹp trai ngồi xe lăn bên cạnh, xấu hổ nói: “Tiếng phổ thông của tôi không được chuẩn mực lắm, anh nhận ra phải không?”

Vương Hâm thành thật gật đầu, nói bằng giọng Thành Đô: “Ồ, đồng hương đây mà, người Thành Đô chúng ta thích nhất nói ba chữ ‘không có đâu’[1]!”

[1] Nguyên văn là “không tồn tại”.

Mặt mày “Hoàng thượng” rạng rỡ hẳn lên, tiếp tục dùng giọng Thành Đô nói: “Hóa ra là đồng hương, đúng là vui mừng đến thăm[2]! Người anh em tên gì?”

[2] Tiếng địa phương Thành Đô, nghĩa là vui quá, mừng quá!

Vương Hâm nói: “Tôi là Vương Hâm!”

Trần Tụng và Trần Lăng thì chẳng hiểu gì, đại khái chỉ biết hai người đang nhận người quen, hình như rất vui vẻ. Trần Lăng khẽ chọc vào người Trần Tụng: “Tay sếp này của em trông có vẻ hiền lành chất phác, không giống những nhân vật ranh ma lẫn lộn trong các công ty quảng cáo!”

Trần Tụng cũng khẽ giọng nói: “Chị, ban đầu em cũng nghĩ vậy, nhưng sau này em lại nghe nói tuy tiếng phổ thông của anh ta không tốt lắm nhưng quan hệ bốn phương rất rộng, nổi tiếng trong ngành. Lương tạm thời mà anh ta hứa sẽ trả em cao hơn lương bây giờ nên em mới nhảy việc!”

Trần Lăng tiếp tục thì thào: “Vậy sao anh ta biết mà tìm tới em?”

Trần Tụng ghé sát vào tai Trần Lăng: “Nói chuyện lúc đánh cầu, vô tình biết nhân viên tài vụ công ty họ từ chức. Vừa nghe em cũng làm về tài vụ, anh ta liền hỏi em có muốn tới đó làm không?”

Trần Lăng không còn gì để nói, cô nói không hề nhỏ, lườm Trần Tụng cháy mắt trả lời bằng bốn chữ: “Xúc động nhất thời!”

Bỗng có người lên tiếng gần đó: “Nói ai vậy? Ai xúc động nhất thời?”

Trần Lăng và Trần Tụng quay lại nhìn, ra là Du Thiên Dã và Bao Huân đã trở lại, nét mặt Du Thiên Dã bình thản chẳng nói chẳng rằng, dĩ nhiên người vừa nói không phải ai khác mà chính là tên Bao Huân đang cười xấu xa.

Hai người anh em dùng giọng quê mình trao đổi xong cũng ngó về bên này, “Hoàng thượng” cố nói thật chuẩn bằng tiếng phổ thông với Trần Tụng: “Trần Tụng, bạn của em hả, giới thiệu chút đi?”

Trần Tụng tự nhiên nhảy vào giữa, giới thiệu mọi người bằng nickname. “Hoàng thượng” là người từng trải, chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra Du Thiên Dã và Bao Huân đều ngồi ngời ngời khí chất, là người không tầm thường, liền móc mấy tấm danh thiếp từ túi quần sau ra, lần lượt đưa cho từng người, cười hi hi: “Tôi là đồng hương của Vương Hâm, là đồng nghiệp của Trần Tụng, bạn bè của họ tất nhiên cũng là bạn của tôi. Đây là danh thiếp của tôi, có gì cần tôi giúp đỡ thì cứ nói!”

Trần Lăng cũng nhận được một tấm, chợt hiểu ra nguồn gốc của cái tên “Hoàng thượng” hóa ra là vị huynh đài này họ “Vương”, tên “Thượng”, nói nghĩa thì được hai chữ “Hoàng thượng” rồi.

Ngược lại, Du Thiên Dã cầm danh thiếp trong tay nhưng không phản ứng gì, chỉ cười khách sáo: “Ngại quá, hôm nay ra ngoài đánh cầu nên không mang danh thiếp theo!”

Bao Huân nhận danh thiếp của Vương Thượng bèn ra vẻ đang suy nghĩ: “Hóa ra anh làm ở công ty quảng cáo. Hôm nay tôi không danh thiếp, dịp sau sẽ tìm anh uống rượu!”

Bỗng có người chạy vụt đến đứng trước xe lăn của Vương Hâm: “Lão Đại, có thể bắt đầu chưa?”

Vương Hâm phát tay một cái, ra vẻ oai vệ: “Các cậu không cần phải hỏi tôi, nghĩ sao thì cứ làm vậy đi. Tôi hoàn toàn tin tưởng các cậu, cứ làm thắng tay là được!”

Bao Huân thấy người kia khom lưng chào rồi vội vàng chạy mất, hoàn toàn không thèm để ý đến hai vị nguyên lão là mình và Du Thiên Dã liền ra vẻ rầu rĩ khoắc tay lên vai Du Thiên Dã: “Thấy chưa, thấy chưa? Giang sơn này đã không còn thuộc về hai ta nữa rồi!”

Du Thiên Dã nhìn Trần Lăng, trước mắt anh lại một lần nữa hiện ra dáng vẻ tự nhiên khi nhai kẹo của Trần Lăng, chỉ nghiêm túc nói: “Thời gian thấm thoát thoi đưa!”

Trần Lăng mở một chai nước khoáng, đang tu ừng ực, nghe câu nói của Bao Huân liền thấy ghen hòng, câu sau của Du Thiên Dã vừa cất lên thì cũng là lúc cô không thể kiềm chế mà phun hết nước ra ngoài. Vì Vương Hâm ngồi trên xe lăn, thấp hơn mọi người nên ngum nước đó phun lên toàn bộ đầu và mặt Vương Hâm, hết sức buồn bực!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Oai Phong 2

Cuộc thi chính thức bắt đầu.

Các tay vợt nam nữ đứng riêng thành hai nhóm. Đầu tiên là đơn nữ, các cô gái cười tươi tấn nhưng đánh cầu rất kém, trình độ bình thường của Trần Lăng mà cũng có thể lọt vào top 4. Trần Lăng thắng lợi trở về, Trần Tụng sớm bại trận đưa khăn và nước cho chị gái, nói với vẻ sùng bái: “Chị, khả năng chơi cầu của chị lợi hại hơn em nhiều, lọt được vào hẳn top4?”

Trần Lăng chưa kịp khiêm tốn thì Du Thiên Dã luôn điềm tĩnh đứng bên đã lên tiếng: “Trình độ của cô và chị cô không chênh lệch nhiều nhưng cô ấy có lòng kiên trì bền bỉ hơn cô, lúc bị dẫn trước cũng không nao núng, không sốt ruột, cô ấy sẽ suy nghĩ để thay đổi chiến thuật!”

Trần Lăng hơi ngượng nghịu. Nói thật là, nếu đem so sánh Du Thiên Dã của hôm nay với Du Thiên Dã của mấy ngày trước thì có rất nhiều điểm khác biệt, ít đi một chút lạnh lùng, trầm tư, thêm vài phần khiêm tốn, thân thiện. Điều khiến Trần Lăng bất ngờ đến độ phải mở to mắt đó là anh ta cũng biết nói đùa. Trần Lăng chẳng biết nói tiếp ra sao nên đành liếc mắt nhìn xung quanh, vừa vận thấy Bao Huân chia tay về phía Vương Hâm: “Chết chưa, chết chưa? Đưa tiền đây!”

Vương Hâm ngoẹo cổ: “Nợ, tí nữa tính sau!”

Trần Lăng tò mò hỏi: “Vương Hâm, sao cậu cũng nợ tiền anh ta giống tôi?”

Trong vẻ đắc ý của Bao Huân thêm chút chột dạ, lòng anh hơi lo lắng, Vương Hâm thì không nghe ra sự cạnh khốc trong đó mà chỉ luôn giữ mãi bộ mặt hăm hực, nhìn Trần Tụng rồi lại nhìn Trần Lăng: “Em cược Tiểu Dao được vào top4, người anh em này thì ngược lại, cược chị!”

Mặc dầu Trần Tụng hơi buồn lòng vì Bao Huân không đặt tiền cho mình nhưng vẫn xấu hổ vỗ vai Vương Hâm: “Ngại quá, là lỗi của em, sau này em mời anh ăn cơm!” Nghĩ ngợi một lát liền đưa mắt với Trần Lăng: “Chị, chẳng lẽ chị không muốn giải thích rõ ràng cho đứa em gái này hiểu sao

chị lại nợ tiền ‘văn võ toàn tài’ sao?”

Trần Lăng đang định giải thích thì bỗng Bao Huân nói xen vào: “Sao chị cô có thể nợ tiền tôi được, cô ấy trên cô đó thôi!”

Trần Lăng ngạc nhiên nhìn Bao Huân nhưng Bao Huân lại tránh ánh mắt cô, đưa tay đấm lưng thùm thụp, gọi Du Thiên Dã: “Lão Đại, đi thôi, tới lượt chúng ta lên sân rồi!”

Thế lệ thi đấu của “Oai phong” rất ưu ái phái nữ, sợ các cô gái xinh đẹp đánh lâu dài thì thể lực không chống đỡ nổi nên sau khi đánh đơn nữ và chọn ra top4 thì đổi sang đơn nam, sau khi công bố giải nhất, nhì, ba của đơn nam thì sẽ đến chung kết đơn nữ.

Bầu không khí tranh tài của cánh mày râu sôi động hơn của phái nữ nhiều. Dĩ nhiên là trình độ chơi cầu của Du Thiên Dã và Bao Huân rất tốt, chiến thuật đánh cầu của hai người không khác nhau mấy, cơ bản quán triệt tư tưởng chỉ đạo chiến thuật “Dựa vào mình là chủ yếu, quan trọng tốc độ mau lẹ, lấy tấn công làm chủ yếu”, hai người đều lần lượt hạ gục đối thủ, vì thế, càng lúc càng thu được nhiều sự ái mộ, mọi người còn chủ động tạo nhóm cổ vũ, reo hò cho hai người. Tuy vậy, Trần Lăng vẫn chỉ kiên định ngồi một chỗ, cùng Vương Hâm dùng ánh mắt tầm vi mô quan sát toàn bộ hội trường, thỉnh thoảng Trần Tụng chạy lên chạy xuống, bay lượn lung tung như con bướm bướm. Dùng ánh mắt lạnh lùng liếc qua đó, ‘Kim tử đa’ thấy Trần Tụng chính là đội trưởng đội cổ vũ cho Bao Huân. Quá buồn chán, cậu liền nói nhảm cùng Trần Lăng: “Bác sĩ Trần, hai ta cũng chơi một ván đi, 100 đồng, giải quán quân chị cược ai?”

Trần Lăng nhú mày suy nghĩ, thực chất là đang tính xem bỏ ra 100 đồng này có xứng đáng không, lát sau mới trả lời: “Nếu tiền cược là 10 đồng thì tôi sẽ chơi với cậu một ván!”

Vương Hâm sùng sốt một lát rồi cũng tỏ vẻ đồng ý, nhân tiện hỏi lại lần nữa: “Nghĩ xong chưa, quán quân chị cược ai?”

Trần Lăng hỏi ngược lại: “Cậu thì sao? Cậu cược ai?”

Vương Hâm lắc đầu: “Không sai. Đó đều là hai người anh của em, nhưng trình độ của họ ngang bằng nhau, mỗi lần thi đấu trước kia đều có thắng có bại, dù em cược ai thì cũng chỉ có 50% cơ hội thắng cuộc!”

Trần Lăng cũng rất khó nghĩ. Về tình mà nói, sâu thẳm trong nội tâm thật ra cô rất muốn cược Du Thiên Dã nhưng nói ra miệng quá nhanh chóng như vậy thì thật chẳng ra sao. Dù sao cũng chỉ là 10 đồng, Trần Lăng đảo mắt một vòng, liền thấy ở một góc khác “Hoàng thượng” cũng lọt vào top4 và đang chuẩn bị tiến vào so thắng bại với Bao Huân để tranh suất vào trận chung kết, liền chỉ thẳng tay: “Tôi cược ‘Hoàng thượng’.”

Vương Hâm á một tiếng, nửa ngày sau mới nói: “Con mắt nhìn người của chị quả là đặc biệt!”

Trần Lăng ờ một tiếng, mặt không đổi sắc, nói: “Tôi luôn đi trên những con đường vắng vẻ mà!”

Vương Hâm ha ha cười gian xảo, nói: “Vậy chị thua chắc rồi! Còn em, em sẽ cược cho Du lão đại. Tên nhóc ‘Văn võ toàn tài’ vừa thắng em 100 đồng, nợ ít đi 10 đồng cũng được nhỉ?”

Trong sân thi đấu, đối thủ của Du Thiên Dã thực lực kém cỏi nên Du Thiên Dã vẫn giữ tư thế ung dung, đến cả việc chạy nhanh hay bật nhảy cũng không cần dùng tới liền dễ dàng loại bỏ đối thủ, thuận lợi giành một vé vào chơi chung kết. Trần Lăng thầm “yề” một tiếng trong lòng, lúc này mới tập trung sự chú ý sang trận mà Bao Huân đang đánh. Cuộc chạm trán giữa Bao Huân và “Hoàng thượng” thì kịch tích hơn. Vương Hâm bề ngoài tầm thường nhưng kỹ thuật đánh cầu xuất chúng khiến Bao Huân không thể coi thường mà phải cẩn thận đề phòng. Trong tiếng hò hét cổ vũ như dậy sóng “Văn võ có lên”, “Văn võ có lên” ở hội trường, Trần Lăng ẩn náu sau người Vương Hâm, nắm chặt tay thành nắm đấm, khẽ nói: “Hoàng thượng có lên! Hoàng thượng có lên!” Điều này khiến Vương Hâm ngồi bên cạnh dờ khóc dờ cười, liền liếc nhìn sang bên cạnh. Có lẽ vì quá tập trung nên Trần Lăng không nhận ra Du Thiên Dã đã tiến vào ngồi xuống vị trí cạnh Vương Hâm, vô cùng buồn bực nhìn Vương Hâm bằng ánh mắt như muốn hỏi “Cô ấy mắc bệnh à?”, còn Vương Hâm trưng ra mặt quỷ, trả lời đúng lúc: “Phải, bệnh cũng không nhẹ đâu!”

Trận đấu của Bao Huân và Vương Hâm trở nên căng thẳng vô cùng. Bọn nhỏ Trần Tụng chạy về chỗ, đặt mông ngồi xuống cạnh Trần Lăng. Trần Lăng vẫn chưa kịp lên tiếng thì Vương Hâm đã cất lời trước, cười nhạo: “Đội trưởng đội cổ vũ sao lại về không thể?”

Trần Tụng nở nụ cười vô tội với mọi người: “Bên trái là đại thần, bên phải là sếp, đắc tội với bên nào cũng không được nên em quyết định chừa trước!”

Trần Lăng lườm Trần Tụng: “Đúng là cây cỏ đầu đường[3].” rồi tiếp tục theo dõi diễn biến của trận đấu, luôn miệng lẩm bẩm: “Hoàng thượng có lên, Hoàng thượng có lên!”

Trần Tụng cũng giật mình, bất giác đưa tay sờ lên trán Trần Lăng: “Chị bị sốt đấy à? Anh ta là sếp của em chứ không phải sếp của chị, cái chuyện bợ đỡ, nịnh nọt thế này dù sao cũng không đến lượt chị phải ra tay chứ?”

Trần Lăng hất tay Trần Tụng ra: “Đừng chần chừ tầm nhìn của chị, còn một chút nữa thôi! Chị cược quán quân là ‘Hoàng thượng’, ngàn vạn đừng thua!!!”

Du Thiên Dã nghe thấy vậy thì đã hiểu chuyện, anh chau mày nhìn Vương Hâm bằng cặp mắt nghi hoặc. Vương Hâm vội thì thầm: “Lão đại, có em đây, em cược anh là quán quân đấy!”

Dưới con mắt chú ý của mọi người, trong tiếng hò hét của toàn hội trường, khó khăn lắm Bao Huân mới chiến thắng Vương Thượng bằng khoảng cách hai điểm, séc đầu cuối cùng vẫn rơi vào thế giằng co dù đã vượt quá điểm số 21, kết quả, Bao Huân giành được chiến thắng với điểm số cách biệt tối thiểu 25:23. Nhưng cái giá mà Bao Huân phải trả cũng không nhỏ, dưới sự chém giết dồn dập của anh, chiếc vợt Yonex số lượng hạn chế đã bị đứt dây.

Sau khi kết thúc cuộc đối đầu Bao Huân và “Hoàng thượng” bắt tay nhau, đều khen kỹ thuật đánh cầu của đối phương rất tốt. Khách sáo xong, Bao Huân cầm vợt chỉnh đi chỉnh lại nửa ngày, hơi suy nghĩ một lát liền tiến thẳng về phía Vương Hâm, không quan tâm đến tiếng vỗ tay rầm rộ của Vương Hâm và Trần Tụng, anh thân nhiên đứng trước mặt Trần Lăng, lên tiếng: “Cho tôi mượn vợt của cô dùng một lát!”

Trần Lăng bị Bao Huân với khí thế bùng bùng này làm sợ hãi, mấy móc đưa vợt của mình cho anh rồi mới hỏi: “Không phải anh cũng có vợt sao?”

Bao Huân ừm một tiếng, để chiếc vợt của mình sang bên cạnh, kỹ lưỡng quan sát từ trên xuống dưới chiếc vợt mà Trần Lăng vừa đưa, đặc biệt ngắm nghía rất kỹ cái nắp đế của vợt: “Cái của tôi bị đứt dây, nên đành mượn cái của cô dùng tạm. Chiếc vợt này cô mua ở đâu vậy? Sao lại sản xuất ở Đài Loan thế này? Có phải hàng nhái không đấy?”

Chiếc vợt cầu lông này được Trần Lăng mua từ cửa hàng chuyên doanh về. Lúc đó, khi trả tiền cô thật sự cảm thấy rất xót xa, vì vậy nghe anh nói vậy, cô rất bức mình, giơ tay muốn lấy lại vợt nhưng Bao Huân lại quay người đi chỗ khác khiến tay Trần Lăng vồ vào không trung. Trần Tụng, Vương Hâm và Du Thiên Dã đưa mắt nhìn nhau, vẫn là Vương Hâm lên tiếng hòa giải: “Người anh em đừng khó tính thế, anh tưởng ai ai cũng giống anh có thể sử dụng hàng Yonex sản xuất ở Nhật Bản lại còn là loại số lượng hạn chế hay sao?” Sau đó nói với Trần Tụng: “Nếu chị em không muốn thì em cho ‘văn võ toàn tài’ mượn vợt của mình đi?”

Trần Tụng rất muốn dâng hiến vợt của mình nhưng cô vẫn do dự, nói: “Vợt của hai chị em em là cùng một đôi, không có gì khác biệt cả!” Bao Huân lại xua xua tay: “Không cần phiền hà thế, cứ thế này đi.” Sau đó nói với Du Thiên Dã: “Lão đại, hai chúng ta chắc chắn có người thắng người thua!”

Du Thiên Dã đứng dậy, biếng nhác nói: “Cậu tiêu hao nhiều thể lực như vậy, có cần phải nghỉ ngơi không?”

Bao Huân thấy mỹ nữ ngay trước mắt dĩ nhiên là “cái sĩ làm khổ cái thân”, anh khiêu chiến: “Em thì không sao, chỉ cần anh nghỉ ngơi cho tốt là được!”

Trần Tụng nghĩ cơ hội cho mình thể hiện đã tới liền mở miệng: “‘Kim từ đa’, em cũng muốn cá cược cùng anh chị, chẳng phải anh cược ‘Sắc lạc ca’ sao, em cược ‘Văn võ toàn tài’!”

Bao Huân nhận ra hàm ý trong câu nói của Trần Tụng, liền dùng ánh mắt tùng xẻo Vương Hâm: “Thằng ranh giới lắm! Cũng biết nịnh bợ sếp đấy nhỉ?”

Vương Hâm cười đùa: “Chúng ta đều là anh em trong nhà, đặt ai mà chẳng như nhau?”

Bao Huân rời tầm mắt về phía Trần Lăng, thấy cô chỉ mãi chăm chú nhìn chiếc vợt đang nằm trong tay mình thì bất giác hỏi: “Cô cược ai? Cược ai?”

Trần Lăng rời tầm mắt từ vợt lên người Bao Huân, sau đó giơ tay chỉ vào Vương Thượng đứng cách đó không xa, trầm ngâm nói: “Tôi cược ‘Hoàng thượng’, nhưng anh ta thua rồi!”

Nét mặt Bao Huân từ mong đợi chuyển thành ngỡ ngàng, có cảm giác như vừa bị dội một chậu đá lạnh đến thấu xương từ đầu xuống chân, anh há miệng nhưng không thốt lên lời, đành quay người bỏ đi về phía giữa sân đánh cầu.

Du Thiên Dã cũng không kiềm chế được mà nhìn Trần Lăng thêm hai cái rồi đuổi theo Bao Huân, bỏ lại Vương Hâm đang nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt tôn sùng khác thường, nhưng lại nói với Trần Tụng: “Chị em thật lợi hại, kiên quyết không cúi đầu trước cường quyền. Kiên định với bản thân, đúng là thần tượng của anh!”

Trần Tụng cũng gật đầu như mổ thóc: “Dĩ nhiên là vậy rồi, chị em rất kiên định, chuyện mà chị ấy đã quyết thì chín con bò cũng không kéo lại được!” Nói xong lại chuyển sang nói với Trần Lăng: “Chị à, thật lòng em rất muốn phỏng vấn chị, rốt cuộc chị nghĩ gì mà lại đặt cược cho ‘Hoàng thượng’?”

Trần Lăng cố gắng giải thích bằng luận điệu cũ rích được nhai đi nhai lại không biết bao nhiêu lần: “Chị... Chị đặt ‘Hoàng thượng’ thì sao? Chị không thể đặt cho anh ta sao? Chị rất thích đi trên những con đường vắng người!”

Trần Tụng ặc một tiếng, ngữ điệu khinh bỉ: “Chị bảo là vắng người thôi, nhưng thực chất thì chẳng có ai!!!” Ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy “Hoàng thượng” đang đứng ở một vị trí mà không thể nghe thấy mình nói xấu mới tiếp lời: “Tuy anh ta là sếp mới của em, nhưng em không thể không nói thật, tướng mạo đó của anh ta ấy à, bình thường như một tảng đá, xem động tác đánh cầu của anh ta hoàn toàn không có khí chất gì hết. Chị đặt cược anh ta thì đúng là con mắt thẩm mỹ của chị có vấn đề!”

Vương Hâm ở bên cạnh càng nghe càng thấy yên tâm, xem ra Trần Tụng không có ý định gì với tay sếp mới này, cũng phụ họa theo: “Đúng thế,

đúng thế!”

Trần Lăng đang háng hơn nửa ngày mới thốt ra một câu: “Đây là trông mặt mà bắt hình dong, hoàn toàn không chính xác!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Oai Phong 3

Lúc này, trận đấu trên sân đã chính thức bắt đầu, đội cổ động viên trên khán đài đã chia thành hai nhóm, tuy số người không chênh lệch nhiều nhưng dĩ nhiên các cô gái trẻ ủng hộ Bao Huân nhiều hơn một chút, liên tục hò hét, có người còn vỗ tay với Trần Tụng: “Tiểu Dao, mau đến đây đi!”

Trần Tụng cười ha ha vui sướng, không tiếp tục quan tâm đến cuộc đấu võ mồm với chị gái nữa, bỏ lại một câu: “Để tôi đến góp vui!” rồi xông vào đại bản doanh của đội cổ vũ cho Bao Huân.

Hai người còn lại là Vương Hâm và Trần Lăng cùng trao đổi một ánh mắt nhưng không ai truy cứu hàm ý trong ánh mắt mà đối phương gửi tới vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác, đồng loạt nhìn vào giữa sân.

Trình độ của Du Thiên Dã và Bao Huân tương đối đồng đều, hai người bình thường cũng thường thi đấu nên có phần quen thuộc với cách đánh của đối phương, vì vậy, trận đấu ngang tài ngang sức này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong hội trường. Bao Huân thích đánh nhanh, ba ván đầu tốc độ phát cầu rất nhanh, nếu có cơ hội thì sẽ lập tức bật nhảy đập chúi cầu xuống sát mặt sân; còn Du Thiên Dã, anh không vội vàng, không nóng nảy cố gắng tận dụng cơ hội bỏ nhỏ và phát đến giữa sân, không thường xuyên đánh về phía cuối sân. Hai ván đầu hai người hòa nhau, đến ván thứ ba, Bao Huân lập tức để lộ vấn đề tiêu hao thể lực do trận đấu bán kết trước đó, tốc độ di chuyển chậm dần, kỹ thuật, động tác cũng bắt đầu lỏng lẻo. Dù với sự dẫn dắt của Trần Tụng, đội cổ động viên rất hăng hái, cố gắng nhưng vẫn bị Du Thiên Dã chiếm ưu thế vào những thời cơ mấu chốt, nửa séc đã kết thúc, rõ ràng Bao Huân bị bỏ sau khá xa.

Trong giờ nghỉ giữa séc, Bao Huân bất giác đưa mắt nhìn về phía Trần Lăng và Vương Hâm, lúc này bên cạnh Trần Lăng và Vương Hâm còn có cả “Hoàng thượng”, trừ Vương Hâm giờ cao tay vẫy vẫy mình thì dường như Trần Lăng hoàn toàn không phát hiện ra, mặt cô không chút cảm xúc nhưng chợt lại bật cười với “Hoàng thượng” bên cạnh. Bao Huân không khỏi thấy bức bối, đến mức chẳng còn để tâm đến những câu hò hét “Văn võ cô lên!” của đội cổ vũ do Trần Tụng dẫn đầu nữa. Còn Du Thiên Dã thì rất bình thản, uống xong nước thì gạt đầu ra hiệu với Bao Huân, hai người đổi sân, bước vào nửa séc sau của ván thứ ba.

Nửa séc sau Bao Huân ngày càng không ổn định, cộng thêm thể lực chống đỡ không nổi và nhanh chóng bại trận. Lần này, Du Thiên Dã giành được giải nhất đơn nam, Bao Huân đành ngậm ngùi với vị trí á quân.

Tiếp theo tới lượt đơn nữ, Trần Lăng lại một lần nữa mặc áo giáp hùng hổ ra trận. Sau khi trận đấu kết thúc Bao Huân không trở về đó nên Trần Lăng đành phải cảm vọt của Trần Tụng mà ra sân. Vận may của Trần Lăng rất tốt, cô gái là đối thủ của cô trong trận bán kết bị đau bụng nên bỏ cuộc, và thế là cô thuận lý thành chương lên cấp thành công.

Lúc cô đứng giữa sân đấu trận chung kết với tâm trạng bất an còn có chút không dám tin, trình độ đánh cầu của mình đạt tới mức nào, Trần Lăng hiểu rất rõ. Nhưng thi được mấy séc, dần cô cũng thấy yên tâm hơn, thực lực của đối phương cũng không giỏi hơn cô nhiều lắm, bản thân dù thua nhưng cũng không quá mất mặt. Trên khán đài, dĩ nhiên Trần Tụng là đội trưởng đội cổ vũ, lôi kéo đám bạn bè cổ vũ nhiệt tình cho cô.

Ván đầu tiên, điểm số của Trần Lăng cực kỳ khiêm tốn.

Ván thứ hai, Trần Lăng tiếp tục bị dẫn trước.

Lúc đánh đến tỷ số 11-9, Trần Lăng tự xin tạm ngừng. Trần Tụng chạy vào sân, đưa nước và khăn cho chị. Vừa dùng khăn lau mặt vừa dùng ánh mắt quét qua hội trường nhưng mãi không trông thấy bóng dáng Du Thiên Dã, không khỏi cảm thấy mất mát. Bỗng có giọng nói vang lên phía sau cô: “Sát lưới là nhược điểm của cô ấy, cô phải nhớ hãy đánh vào khu vực sát lưới thật nhiều.”

Trần Lăng ngạc nhiên quay đầu lại, dĩ nhiên đó là giọng của Du Thiên Dã. Cô không khỏi ngập ngừng nói: “Tôi sợ mình không chế không tốt, không khéo lại thua cuộc!”

Du Thiên Dã chậm rãi lắc đầu: “Cô không thử thì sao biết được? Cứ nghe lời tôi đi!”

Trần Lăng dạ một tiếng, cũng không dám nhìn thêm nét mặt của Du Thiên Dã lúc này, lại trở về sân đấu. Thời gian tiếp theo cô nghe theo sự chỉ

bảo của Du Thiên Dã, tập trung đánh vào khu vực sát lưới, thi thoảng còn làm đối thủ phải chạy đỡ cầu, dĩ nhiên đã kéo tỷ số lại gần hơn, cuối cùng còn thắng ván thứ hai với chênh lệch điểm số rất nhỏ.

Sau khi kết thúc ván thứ hai, trong thời gian nghỉ trước khi bắt đầu ván thứ ba cô tiếp tục dùng ánh mắt tìm kiếm Du Thiên Dã. Du Thiên Dã đứng bên sân thấy Trần Lăng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mình liền ngẩng ngẩng một lát rồi tiếp tục bước vào sân, chưa kịp lên tiếng thì Trần Lăng đã chủ động nói: “Ban này... Cảm ơn anh!”

Du Thiên Dã ừm một tiếng, hỏi: “Có muốn thắng tiếp không?”

Trần Lăng cũng dạ một tiếng, đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô nhìn thẳng vào mắt Du Thiên Dã, dứt khoát nói: “Tiếp theo tôi nên làm thế nào?”

Du Thiên Dã trầm ngâm một lát, ra hiệu “ghế sát tai lại đây”, Trần Lăng nghe theo nghiêng tai lên nghe anh nói.

Vì bộ quần áo đánh cầu lông bị ướt đầm mồ hôi nên Bao Huân tới bãi đỗ xe tìm quần áo dự phòng để thay, lúc này mới trở lại sân thi đấu, anh đứng như trời trồng khi thấy hai người Trần – Du đang thì thầm, đáng về vô cùng thân mật.

Ván thứ ba, Trần Lăng nhớ rõ lời dạy của Du Thiên Dã, trừ việc thường xuyên đánh cầu vào khu vực sát lưới cô còn ép đối phương phải chạy về phía cuối sân, kết quả thắng với tỷ số cách biệt và giành giải nhất.

Trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, Trần Lăng phấn khởi quay đầu tìm kiếm bóng dáng Du Thiên Dã. Du Thiên Dã mỉm cười, giơ ngón tay cái lên, đó là động tác thay cho lời nói “Cô giỏi thật!”

Bao Huân đứng giữa dòng người, tận mắt anh trông thấy tất cả động tác qua lại giữa Du Thiên Dã và Trần Lăng, càng ngày càng cảm thấy khó chịu, liền buồn rầu ngồi xuống cạnh Vương Hâm, mở chai nước khoáng tu ừng ực. Vương Hâm thấy Bao Huân không vui, cứ tưởng vì thua trận vừa nãy nên cười trừ nói: “Thắng bại là chuyện cơm bữa của nhà binh, lần sau anh lại phản công!”

Bao Huân hăm hừ: “Nào có dễ vậy?”

Vương Hâm lườm Bao Huân, giọng khinh thường: “Thế này thật chẳng giống anh. Không phải tục ngữ đã nói sao? ‘Vấp ngã ở đâu thì đứng dậy ở đó’, làm lại từ đầu thôi mà!”

Bao Huân buột miệng nói: “Bắt đầu từ khi nào cậu đổi sang nghề dạy dỗ người khác? Lắm mồm thế! Đứng rồi, cuộc thi này sao mãi không kết thúc, bao giờ mới hết?”

Vương Hâm nhìn đồng hồ: “Sắp rồi, còn đánh đôi nữa thôi!”

Lời còn chưa dứt thì có người chạy như bay tới trước mặt Vương Hâm xin chỉ thị: “E là thiếu thời gian, sợ là phải bỏ qua một phần thi!”

Bao Huân nói xen vào: “Bỏ qua đôi nam đi, tôi một muốn chết, không đánh nổi nữa!”

Người đó vẫn hơi khó xử: “Vốn số người đăng kí đôi nam không nhiều. Dù có bỏ thì vẫn không đủ thời gian!”

“Kim tử đa” hơi trầm ngâm: “Vậy thì bỏ cả đôi nam và đôi nữ đi, giữ lại đôi nam nữ, đây là bảo bối của ‘Oai phong’ chúng ta, tuyệt đối không thể bỏ!”

Người đó nhận lệnh rồi đi, Bao Huân chòng ghẹo Vương Hâm: “Cậu hay thật đấy, lần nào cũng phải có trò này!”

Vương Hâm cười hi hi: “Vui mà!” Bao Huân không nói gì nữa, mắt lại liếc về phía Du Thiên Dã và Trần Lăng, lúc này thái độ của họ không còn thân mật như trước nữa mà chỉ bình thản.

Chẳng biết Trần Tụng chạy từ đâu về liền ngồi bên phải Vương Hâm, nhìn Trần Lăng và Du Thiên Dã trước mặt, cười hi hi: “Không được thi đôi nam và đôi nữ nữa! Hai người chờ đấy, lát nữa em tìm người đến chiến đấu với hai người!”

Trần Lăng sững sốt, chưa kịp hỏi thì Du Thiên Dã đã lên tiếng: “Chúng tôi sẽ chống mắt nhìn xem, nếu cô có thể giành được quán quân của đôi nam nữ!”

Trần Lăng vẫn không hiểu gì mới nhìn Du Thiên Dã, người luôn giữ im lặng – Bao Huân lúc này lại nói: “Truyền thống cũ của ‘Oai phong’ là: hai người giành chiến thắng trong đơn nữ và đơn nam sẽ trở thành một đôi thi đấu trong chung kết của đôi nam nữ, ai giành được chiến thắng cuối cùng mới có thể giành được phần tiền thưởng lớn nhất!”

Sau đó anh lại nói một câu khiến tim Trần Tụng đập nhanh vô cùng: “Tiểu Dao, tôi với cô một đôi!”

Chương 43: Oai Phong 4

Trận đấu rối loạn nhất, ồn ào và khiến người ta háo hức mong chờ nhất cuối cùng đã bắt đầu. Đại khái vì thời gian có hạn nên phần thi đấu đôi nam nữ chỉ có một trận phân định nhất nhì, dù sao thì nó cũng chỉ mang ý nghĩa là tạo không khí náo nhiệt mà thôi, không ai thực sự coi trọng nó ngoài Bao Huân – người đang nhin con giận đến no bụng.

Khi Bao Huân và Trần Tụng đang mệt nhoài giữa sân đánh cầu thì Du Thiên Dã và Trần Lăng lại thông thả hơn nhiều, họ ngồi cạnh Vương Hâm, ba người câu được câu chẳng tán gẫu, soi mói người khác. Vương Hâm rầu rĩ nhìn cái chân gầy chẳng có chút sức lực nào của mình, rồi lại nhìn Bao Huân và Trần Tụng đang hỗ trợ nhau cùng thi đấu trên sân. Dĩ nhiên, theo quá trình thi đấu, sự phối hợp của hai người ngày càng ăn ý, “qua năm ải chém sáu tướng”, quả thực có khả năng nhận được giải nhất đôi nam nữ.

Đối với Trần Tụng, hôm nay là vui vẻ nhất từ trước đến nay của cô. Tuy cô luôn nghĩ rằng cuộc sống là muôn hình vạn trạng, bất kể đi về hướng nào thì cũng muôn màu muôn vẻ. Nhưng hôm nay có thể đánh cầu cùng Bao Huân, đồng thời đạt được thành tích đáng kiêu ngạo như vậy khiến cô phấn khích hơn bao giờ hết. Khi Bao Huân hỏi cô: “Còn một trận đấu cuối cùng, cô có lòng tin không?”

Trần Tụng cố gắng nắm tay thật chặt: “Dĩ nhiên là có!” Xong lại thấy sức lực cơ thể đã cạn kiệt, chẳng tài nào chống đỡ nổi, bèn thì thào: “Nhưng tay em hơi đau!”

Bao Huân đi tới trước mặt Trần Tụng, hơi khom lưng, hai bàn tay nắm chặt bả vai Trần Tụng, chăm chú nhìn thẳng vào mắt Trần Tụng, kiên định: “Kiên trì thêm chút nữa. Tin anh, nhất định chúng ta sẽ chiến thắng!”

Trần Tụng cảm thấy đầu óc mông muội, hoàn toàn chìm đắm trong nơi sâu thẳm của đôi mắt đen như mực của Bao Huân, chỉ đành máy móc gật đầu thật mạnh.

Trận thi đấu đôi nam nữ cuối cùng là trận đấu giữa Trần Tụng-Bao Huân và Du Thiên Dã-Trần Lăng, tiếng còi của trọng tài vừa vang lên thì cũng là lúc trận đấu chính thức bắt đầu.

So sánh với Bao Huân và Trần Tụng mồ hôi đầy mặt, người nóng hừng hực như bốc hỏa thì Du Thiên Dã và Trần Lăng đã được nghỉ ngơi nên tinh thần rất sáng láng. Trần Lăng nhìn cặp đôi Bao Huân-Trần Tụng ở sân bên kia chụm đầu bàn bạc, thống nhất chiến thuật thì thì thào hỏi Du Thiên Dã: “Nếu chúng ta thắng, phải chăng là chiến thắng không về vãng?”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Đánh đơn không giống đánh đôi, thể lực của chúng ta tốt hơn họ nhưng họ đã đánh cùng nhau mấy trận nên có lẽ ăn ý hơn chúng ta!”

Trần Lăng hiểu ý của Du Thiên Dã, vốn dĩ chuyện thắng thua sống chết thế nào không ai có thể biết trước.

Một mình Vương Hâm ngồi trên xe lăn, chán nản dùng tay xoay tròn bánh xe làm nó quay tròn chuyển động để tìm một vị trí tốt nhất theo dõi trận đấu dưới sân. Trên sân lúc này, bốn người thoạt nhìn đều tài sắc, đỡ cầu, đập cầu, từng động tác đều vô cùng sống động. “Hoàng thượng” chẳng biết từ đâu xông ra, còn cầm một chiếc máy chụp ảnh kỹ thuật số lắc lắc trước mặt Vương Hâm, dùng tiếng Thành Đô nói: “Người anh em tập trung theo dõi quá ha! Hai đội đều có trai xinh gái đẹp, tấm ảnh nào cũng đẹp đến thăm luôn đó, thực sự có thể cho họ đi đóng phim truyền hình!”

Vương Hâm rất bức mình, cũng dùng tiếng Thành Đô nói: “Tôi cũng rất đẹp mà, sao anh không chụp tôi?”

“Hoàng thượng” liếc xéo chiếc xe lăn mà Vương Hâm đang ngồi: “Dù có đẹp nữa, anh cũng chỉ là đồ tàn phế thôi!”

Vương Hâm không cãi nữa, đành làm bộ như không nghe thấy gì, tiếp tục quan tâm diễn biến dưới sân đấu.

Quả thực, trận đấu diễn ra như Du Thiên Dã đã nói. Độ hiểu ý của Trần Tụng và Bao Huân vượt xa Du Thiên Dã và Trần Lăng, Bao Huân lúc này không còn sự mệt mỏi như khi đánh trận chung kết đơn nam, như được tiêm hormone làm sinh lực dồi dào, bên cạnh, Trần Tụng cũng hăng hái vô cùng. Dù Du Thiên Dã và Trần Lăng có thay đổi chiến thuật thế nào đi nữa vẫn bại trận. Du Thiên Dã và Trần Lăng nhìn nhau mỉm cười không chút tức giận, tuy không giành được thắng lợi nhưng trận đánh đôi này đã khiến họ trở nên thân thiết ngoài sức tưởng tượng.

Kết thúc cuộc đấu, trong tiếng tung hô của mọi người, hai bên bắt tay nhau qua lưới. Trần Lăng đi trước, hất cánh tay giả bộ thân thiết đặt lên vai mình của Trần Tụng mà trực tiếp véo lên đôi má hây hây đỏ của em gái, cười nói: “Được giải nhất có thấy vui không?”

Mắt Trần Tụng híp lại thành vầng trăng khuyết: “Đây là vinh dự lớn nhất kiếp này của em, dĩ nhiên, dĩ nhiên là cực kỳ vui rồi!”

Du Thiên Dã đang bắt tay Bao Huân: “Bắt tay nào, quán quân!” Tâm trạng của Bao Huân đã khá hơn nhiều, ra vẻ khách sáo: “Như nhau, như

nhau thôi!”

Du Thiên Dã cũng chìa tay về phía Trần Tụng: “Tiểu Dao, chúc mừng cô!”

Trần Tụng cười hi hi, nói: “Cảm ơn!”

Bao Huân đang chán chừ không biết nên nói gì với Trần Lăng thì Trần Lăng cúi mở gờ tay về phía anh trước, trêu anh: “Cuối cùng cũng phát hiện ra một ưu điểm của anh, anh đánh cầu rất tốt!”

Bao Huân sững sốt một lát rồi buồn bực gờ tay nắm nhẹ lấy bàn tay mảnh mai của Trần Lăng rồi lập tức rút tay về, chẳng nói chẳng rằng

Sau khi cuộc thi kết thúc, mọi người đều thu dọn rồi ra về theo từng tốp.

Vương Hâm cầm một chiếc phong bì vẩy vẩy với Du Thiên Dã và Bao Huân: “Tiền thưởng của hai anh đây nè, giải nhất đơn được 100, giải nhất đánh đôi thì 200, tới lĩnh thưởng đi!”

Bao Huân giật lấy phong bì, mở ra ngó vào trong một cái: “Ít vậy thôi sao? Hay là đừng chia ra nữa, góp lại làm bữa liên hoan đi!”

Trần Tụng dĩ nhiên đồng ý hai tay: “Em đồng ý, em đồng ý!”

Vương Hâm thấy Trần Tụng kiên định như vậy thì cũng nói: “Vậy mọi người nói xem nên đi ăn ở đâu?”

Không ngờ Du Thiên Dã lại chủ động góp ý kiến: “Đến ‘Trần Ký’ đi, Vương Hâm thích chỗ đó nhất, hơn nữa đồ ăn ở đó không đắt.” Anh còn ra sức bâu môi với chiếc phong bì lép kẹp: “Chắc chỗ tiền ít ỏi đó là đủ đấy.”

Trần Lăng không phát biểu ý kiến gì. Trưa nay cô mới ăn hai cái bánh mì, bụng sớm đói đến réo ầm ĩ rồi. Huống hồ hôm nay là ngày cả tinh thần và thể lực cô đều mệt mỏi, ban đầu còn khó chịu khi trở thành bạn cầu với hai tên “Sô-vanh”, đặc biệt là Du Thiên Dã. Bỗng nhiên, Trần Lăng giật mình, không còn nhớ lúc đầu mình và Du Thiên Dã đối đầu, chầm chọc nhau rốt cuộc là do nguyên nhân nào?

“Hoàng thượng” đứng bên cạnh cũng tự nhiên xen vào: “Đừng quên tôi nha, Trần Tụng, đưa tôi đi cùng được không?”

Những người khác đều không có ý kiến, Trần Tụng đành mỉm cười: “Dĩ nhiên rồi. Anh là lão Đại của tôi, có quên ai tôi cũng không dám quên anh!”

Đám người ồn ào chui lên hai chiếc xe hơi. Ngồi trên xe của Bao Huân có Vương Hâm, Trần Tụng viện lý do đi theo chăm sóc Vương Hâm nên giành hai vị trí trong chiếc Land Rover của Bao Huân. Vương Hâm hiểu rõ nhưng không tiện vạch trần ý đồ của Trần Tụng, còn hỏi: “Có cần cho em lên ngồi ghế lái phụ không?” Trần Tụng xấu hổ lắc đầu nguầy nguậy, dù sao chẳng nữa cũng không thể “trọng sắc khinh bạn”, phải không?

Trần Lăng thấy Trần Lăng đi tới ngó nghiêng nhìn xung quanh, vội nói với Trần Tụng: “Sao em không gọi chị em cùng đi?”

Trần Tụng đang định gọi thì thấy Trần Lăng ra hiệu với mình rồi cùng “Hoàng thượng” bước lên chiếc Passat của Du Thiên Dã.

Trần Tụng hét to một tiếng “chị” nhưng căn bản Trần Lăng hoàn toàn không nghe thấy. Trần Tụng đành ngồi vào hàng ghế sau: “Kệ chị ấy, dù sao cũng ăn cơm ở cùng một nơi!”

Bao Huân không ừ hừ gì, đạp chân ga, lái xe rời khỏi bãi đỗ xe của sân vận động.

Vương Hâm ngồi ở hàng ghế trước nói: “Tiểu Dao, có phải chị em hơn em vài tuổi không, có bạn trai chưa?”

Bao Huân vênh tai chờ nghe câu trả lời của Trần Tụng. Trần Tụng thở dài: “Trước kia chị em có một anh bạn trai nhưng đã chia tay mấy năm rồi. Đúng rồi, các anh có ứng cử viên nào tốt thì nhớ giới thiệu cho chị em, ví dụ như anh sếp ‘Sắc lạc ca’ của các anh, nếu anh ấy chưa kết hôn thì quả thực rất xứng đôi với chị em!”

Vương Hâm hú lên quái dị: “Không thể nào! Tuy lão đại tui anh chưa kết hôn cũng chưa có bạn gái, nhưng dựa theo điều kiện của chị em mà còn cần tui anh giới thiệu người cho chị ấy thì chắc chắn có ai phù hợp đâu!”

Lòng Bao Huân ngổn ngang đầy những nghi vấn. Nếu nói Trần Lăng hiện giờ vẫn một thân một mình thì suy cho cùng quan hệ của Vu Bác Văn và Trần Lăng là gì? Nhưng anh không lên tiếng, chỉ nghe Trần Tụng tiếp tục lảm nhảm không ngừng: “Chị em tất nhiên rất xuất sắc, lúc học cấp ba cũng có rất nhiều con trai theo đuổi. Em nhớ hồi chị em chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp ba, hàng ngày sau khi tan học đều có con trai theo về tận nhà, khiến chị ấy hú hồn. Sau đó kể cho bố em biết, thế là bố em chặn đứa con trai kia giữa đường, hỏi cậu ta định giờ trò gì? Kết quả người đó nói, sợ trên đường gặp nguy hiểm, sợ người khác xâm phạm chị em nên mới lén lút hộ tống chị ấy về nhà, cố tình để chị em không phát hiện, muốn làm anh hùng vô danh!”

Bao Huân phì cười: “Ngây thơ quá! Sau đó thì sao, chị em bị hành động đó cảm hóa à?”

Trần Tụng lắc đầu, chuyển sang chất giọng vui sướng: “Nào có! Chị em đau đầu. Thực ra số chị ấy cũng xui xẻo, chuyện đó chưa phải đau đầu nhất, có một người con trai, vừa viết thư tình cho chị ấy, vừa tuyên bố với những thằng con trai khác trong lớp, nói chị em thường liếc mắt đưa tình, đá long nheo với hắn, cho nên mới ‘bắt đắc dĩ’ dành chút tình cảm cho chị em! Chuyện đó truyền đến tai chị, làm chị ấy giận run người!”

Bao Huân và Vương Hâm đều cười đến đau cả miệng: “Sao trên đời còn có loại cực phẩm đó nhỉ? Sau đó thì sao?”

Trần Tụng vừa nói vừa cười: “Sau đó... Sau đó, chị em liền cầm ngay phong thư tình mà gã đó viết cho mình, trước mặt các bạn trong lớp, đi tới chỗ mà gã đó đang đứng, vỗ bộp một cái lên mặt bàn hắn, còn nói thêm một câu ‘Tôi chưa bóc đầu, trả lại toàn bộ cho cậu đây!’.”

Vương Hâm và Bao Huân cười đến run người, chiếc Land Rover cũng theo đó mà run run. Vương Hâm thở dài: “Chị em thật trâu bò, quả là thần tượng của anh!”

Bao Huân cười xong tiếp tục hỏi chuyện: “Sau khi vào đại học thì sao? Có bị người ta cưa đổ không?”

Trần Tụng lắc đầu: “Cái đó thì không? Chuyện yêu đương hình như năm thứ ba đại học mới bắt đầu. Hồi chị em mới vào đại học, con trai theo đuổi chị ấy à, cứ phải xếp thành hàng dài... cũng phải một đoàn người đấy. Có người gửi tin nhắn, có người tỏ lộ trực tiếp trên BBS trường, có người thì viết thư tình... Thực ra khi đó chị em rất bức mình vì chuyện này, ngay cả người viết thư, gửi tin nhắn cho chị ấy, đôi khi cũng không phân biệt nổi...”

Vương Hâm nghe xong thì phấn khích vô cùng: “Sau đó?”

“Không có sau đó. Chủ yếu là vì kỳ thi mỗi năm chị ấy đều giành vị trí nhất khóa học nên những chuyện như thế ngày càng ít dần.”

Bao Huân nói: “Cho nên cô ấy mới căng thẳng, phải hạ thấp tiêu chuẩn bạn trai xuống?”

Trần Tụng dù thích Bao Huân đến đâu đi nữa thì vẫn muốn bênh vực chị mình: “Không có đâu. Chị em vô cùng sung sướng, còn nói với em rằng mình đã được rảnh rang để tập trung học hành. Anh bạn trai sau đó của chị ấy rất được, hai chị ấy hai khóa là chủ tịch hội sinh viên, đối xử rất tốt với chị em. Khoảng thời gian tốt đẹp nhất của họ thì cũng là lúc anh đó chuẩn bị tốt nghiệp đại học, sau đó khi chị em tốt nghiệp xong thì cũng xin được vào bệnh viện mà anh đó đang công tác, hai người trở thành đồng nghiệp.”

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi tiếp tục dát vàng lên người Trần Lăng, bổ sung: “Đám bạn học cũ của chị em thường nói, chị em chính là Hoàng Dung, cuối cùng Hoàng Dung cũng tìm được Tinh ca ca của mình!”

Bao Huân nghe xong liền nổi da gà, Vương Hâm lại rất hứng thú, hỏi tiếp: “Vậy sao lại chia tay?”

Trần Tụng vốn định ra sức nói xấu Chân Nhất Nặc nhưng lại nghĩ bụng: nếu nói xấu Chân Nhất Nặc thì chẳng phải hàm ý chỉ trích con mắt thẩm mỹ của chị mình năm đó có vấn đề sao? Nên cô chỉ qua loa: “Anh ấy muốn đến du học tại Nhật Bản, chị em sau đó cũng đi Hong Kong nên không qua lại với nhau nữa.”

Đầu Bao Huân nổi bùm một cái, suýt nữa thì phanh xe gấp khiến Vương Hâm và Trần Tụng trong xe nghiêng trái ngã phải. Vương Hâm thì không nói gì nhưng Trần Tụng thì rất hoảng sợ: “Sao lần nào em ngồi xe anh cũng bị hoảng sợ thế nhỉ?!”

Bao Huân chậm rãi thả lỏng tâm trạng, hỏi: “Có phải sau đó chị em đến Hong Kong học thạc sỹ không?”

Vương Hâm cũng sửng sốt mà nhìn Trần Tụng. Trần Tụng khó hiểu nhìn hai người ngồi trên: “Đúng thế, lẽ nào các anh không biết?”

Bao Huân thầm cười khỏ, nghĩ bụng: Trên thế giới này, loại người thường dễ bắt gặp nhất là người mặt dày, đầu tiên anh và phải người ta, sau đó hết lần này đến lần khác bắt nạt người ta, bây giờ người ta cứ thấy anh là lẩn tránh, khiến lòng anh bất an, không lên không xuống, vô cùng hiểu kỳ và cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Oai Phong 5

Chiếc Land Rover của Bao Huân cuối cùng cũng tới đích. “Trần Kỳ” là một cửa hàng ăn uống nhỏ bé bán đồ Tứ Xuyên gần trung tâm thành phố. Máy nhân viên đứng trước cửa thấy Bao Huân và Vương Hâm liền tỏ vẻ quen thuộc, nhiệt tình, rõ ràng đám người Bao Huân, Vương Hâm thường xuyên ghé tới đây ăn uống, đều là khách quen từ lâu. Tranh thủ lúc Trần Tụng đi toilet, Bao Huân nói với Vương Hâm: “Trên sơ yếu lý lịch của Trần

Lăng lúc đến xin việc ở Hạo Khang không viết về thời gian cô ấy đến Hong Kong học thạc sỹ!”

Vương Hâm chắc lưỡi: “Thật giỏi giang! Em bá phúc sát đất, tuyệt đối không phải người thường.”

Bao Huân dặn trước: “Cô ấy không muốn nói thì chúng ta coi như không biết, đừng nhắc đi nhắc lại nữa.”

Vương Hâm cơ bản không quan tâm lắm đến chuyện đó, gật đầu chắc nịch: “Giả vờ chính là sở trường của em, anh yên tâm.”

Trần Lăng và “Hoàng thượng” cũng vào cửa, Trần Tụng đi từ toilet ra không thấy Du Thiên Dã đi cùng, liền hỏi: “Ồ, sao chỉ có hai người, còn người nữa đâu?”

Trần Lăng nhún vai: “Ngoài cửa không có chỗ đỗ xe, Du...” Trần Lăng ngừng lại một lát, đang phân vân giữa hai cách gọi Du Thiên Dã và chủ nhiệm Du, cuối cùng nói: “Anh ấy... Anh ấy đi đỗ xe ở chỗ khác!”

Cách bày trí của “Trần ký” rất đơn giản, không có phòng khác, khách đến ăn chỉ có thể ngồi ở đại sảnh. Đám người Trần Lăng ngồi quanh một bàn tròn không lớn lắm, Trần Tụng ngồi cạnh “Kim tử đa” và Trần Lăng, “Kim tử đa” ngồi cạnh Bao Huân, người ngồi cạnh Bao Huân là “Hoàng thượng”, giữa “Hoàng thượng” và Trần Lăng vẫn còn một ghế trống, đó là chỗ dành cho Du Thiên Dã.

Nét mặt Trần Tụng sung sướng như thể quán ăn này là do nhà mình mở vậy, còn chưa gọi món cô đã nghiêng nhiên ra về chủ nhà, nhiệt tình nói: “Mọi người muốn ăn gì, uống gì thì tự nhiên gọi, không cần câu nệ!”

“Hoàng thượng” sừng sốt: “Trần Tụng, hôm nay em mời khách à?”

Trần Tụng vẫn rất nhiệt tình: “Cái tên “Trần ký” này hay thật. Họ Trần trong thiên hạ đều là người một nhà, tình cảm như chính cửa hàng do nhà em mở, cho nên em thay chủ quán tiếp đãi mọi người thật chu đáo!”

Vương Hâm sớm gọi phục vụ, không cần xem thực đơn mà dùng giọng Tứ Xuyên đọc ra một đồng tên món ăn: cái gì mà “ềnh ương tê cay”, “vịt quay khoai nưa”, “cung bảo kê đỉnh”, “phu thê phế phiến”, các món hoa đậu Tứ Xuyên, cuối cùng còn cười hi hi với người phục vụ: “Hôm nay sao việc buôn bán của quán lại ầm ập thế này? Chắc chắn bà chủ không có nhà!”

Người phục vụ là một cô gái có gương mặt tròn trịa, cũng cười nói: “Bà chủ vừa ra ngoài, sẽ về ngay thôi, các vị chờ chị ấy một ‘cáp cáp nhi’ (ý là chờ một lát)!”

Những người khác thì bình thường, “Hoàng thượng” nghe xong nhiệt huyết sôi trào, chờ người phục vụ đi xa mới nói với Vương Hâm: “Người huynh đệ, anh thật không tệ nha, một quán ăn nhỏ bé thế này mà anh cũng tìm được, còn quen biết cả bà chủ nữa, bộ dạng có ‘quai’ không?”

Trần Lăng không ngốc lắm nên cũng hiểu được tám chín phần hàm ý của “Hoàng thượng”, nhưng câu nói cuối cùng này thì hơi nghi ngờ, dựa theo tính thần ham học hỏi, cô hỏi: “Quai là gì vậy?”

Vương Hâm cười trộm: “Theo tiếng Tứ Xuyên, ‘quai’ chính là ‘xinh đẹp’. Bà chủ cửa hàng này rất thú vị, không nhắc đến việc có đẹp hay không, chỉ biết là rất rất nhiệt tình!”

Cuối cùng Bao Huân – người im lặng suốt nửa ngày nay cũng lên tiếng: “Thật sự rất nhiệt tình, bà chủ lần nào cũng kề vai áp má, mất đi mảy lại với cậu hề thấy Du lão đại là hai mắt bừng sáng bỏ vào về phía trước, chỉ hận không thể nuốt chửng anh ấy vào bụng!”

Vương Hâm chỉ cười ha ha: “Em nào có kề vai áp má, mất đi mảy lại với chị ấy? Lòng nhiệt tình của bà chủ quả thực khiến em có phần hân hỉ, nếu không phải món cay Tứ Xuyên của quán chị ấy thực sự chuẩn mực và cả sự cổ vũ của các anh thì em thực sự không dám tới. Cho nên em mới nói lão đại là ‘sát thủ của các sư cô’, tuy anh ấy quá nghiêm túc nhưng sức hấp dẫn vẫn lớn lắm nha!”

Bao Huân lén liếc về phía Trần Lăng, trên mặt cô lúc này không có biểu cảm gì, có điều, bàn tay máy móc véo mạnh vào tờ khăn giấy. Trần Tụng chuyển đề tài từ Du Thiên Dã sang Vương Hâm: “Thực ra, em biết con người của ‘Kim tử đa’ thấy ai là sán lán đến người đó, nhưng em thật sự không tin ‘Sắc lạc ca’ có quan hệ mờ ám với bà chủ cửa hàng này.”

Vương Hâm kêu a một tiếng rất to: “Anh thấy ai là sán lán đến người đó bao giờ hả? Thật đó, bà chủ đó rất thích lão đại tụi anh, mỗi lần, chỉ cần lão đại ở đây thì tiền ăn của tụi anh đều được giảm 8%.”

Bao Huân thấy bàn tay đang véo khăn giấy của Trần Lăng khựng lại, tìm anh cũng ngừng đập theo. Trần Tụng nói: “Em vẫn không tin!”

Bao Huân vốn định không nói nhưng cuối cùng vẫn lạnh giọng nói: “Tại sao lại không tin? Em cho rằng anh ấy là thánh nhân sao?”

“Hoàng thượng” cũng nói xen vào: “Trần Tụng, cái này thì em sai rồi, đàn ông ấy mà, không để ý đến chuyện nhỏ là điều có thể hiểu được!”

Đúng lúc này, rèm cửa chính bay phấp phới, một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn, đường cong quyến rũ, dáng điệu thướt tha, gương mặt xinh đẹp, tiếng cười như chuông bạc vang vọng khắp đại sảnh vừa vào cửa liền hô to: “Tiểu Thúy, anh đẹp trai nào tìm chị?” Trần Lăng và Trần Tụng lập tức trao đổi một ánh mắt, hóa ra đây chính là bà chủ trong truyền thuyết, quả nhiên nhiệt tình như lời đồn.

Bao Huân mỉm cười quái dị với Vương Hâm: “Bà chủ về rồi kìa. Vương Hâm! Cậu cẩn thận một chút nhé. Tiếc là đến giờ lão đại vẫn chưa tới, cậu đành phải chịu trận thôi!” Vương Hâm hít một hơi khí lạnh, khoát khoát tay: “Chị gái ấy nhiệt tình quá, có lẽ em ăn không tiêu mất!”

Tiểu Thúy – cô gái phục vụ họ vừa chọn món chỉ vào bàn của Vương Hâm, bà chủ vừa đảo mắt trông thấy Vương Hâm và Bao Huân liền cười tươi như hoa chạy tới, ngày càng gần, ngày càng gần. Trần Lăng và Trần Tụng đều nín thở, im lặng theo dõi tiến triển.

Bà chủ tới gần, lao tới bằng tốc độ “sét đánh không kịp bịt tai”, nhưng người chị ta lao tới không phải Vương Hâm mà chính là người một giây trước vẫn còn há hê, một giây sau đầu óc hóa đá – Bao Huân.

Bà chủ ôm lấy cổ Bao Huân giọng mềm oặt, ồm ồm: “Đạo này Bao công tử bận rộn gì sao? Lâu lắm rồi không thấy tới, nhớ anh chết mất!” Tới sức lực đẩy chị ta ra Bao Huân cũng không có, anh nhìn Trần Lăng, Trần Tụng và “Hoàng thượng” – ba người ngồi đối diện bằng ánh mắt hết sức hoảng hốt. Ba người đang đồng loạt há hốc miệng, vô cùng kinh ngạc nhìn lại anh.

Bao Huân không còn sức trả lời, trong mắt chỉ có nét mặt kinh ngạc của Trần Lăng dần phóng to, phóng to... Bao Huân có cảm giác cuộc đời này chưa bao giờ thảm hại như vậy, hận thời gian không thể dừng lại ở hai phút trước, hận không thể ngăn bản thân không được bước chân vào quán cơm này, hoặc là, anh trực tiếp muốn mình hóa thành không khí, bốc hơi ngay lúc này, ngay tại đây.

Sâu sắc cảm thấy số mình quá may mắn, Vương Hâm không quên giải vây giúp Bao Huân: “Bà chủ, mau mang thức ăn lên cho chúng tôi, bạn cũ tới mà chẳng thấy mang món gì lên!”

Bấy giờ Trần Lăng mới buông Bao Huân ra, giờ giờ tay với mọi người: “Đừng vội, đừng vội, đợi một lát nhé, tôi giục họ mang đồ ăn lên cho các bạn!”

Trừ Bao Huân khóc không ra nước mắt, lòng buồn thảm, ngội lạnh thì tất cả những người còn lại đều dùng ánh mắt hâm mộ đảo dạt nhìn bà chủ thướt tha rời đi. Vừa thấy bóng dáng chị biến mất, mọi người cùng cười ngặt nghẽo. Bao Huân đỏ mặt tía tai, ra sức giải thích: “Tôi và cô ta không hề có chút quan hệ nào. Bình thường cô ta không để ý đến tôi đâu, hôm nay chắc bị chập mạch rồi!”

Tuy thông cảm cho Bao Huân nhưng Vương Hâm cũng cười: “Đừng nói gì nữa, anh càng giải thích thì càng đen tối đấy!”

“Hoàng thượng” cười đến chảy cả nước mắt, tay khoác lên vai Bao Huân: “Không cần giải thích, không cần giải thích, cứ tưởng anh là tăng lớp công tử cao quý nhất, không ngờ cũng đoàn kết với bần nông và trung nông phết nhỉ?!”

Trần Tụng cũng cười ngặt nghẽo, nhưng thấy bộ dạng sắp phát điên của Bao Huân thì liền thông cảm, đầu tiên là ngậm miệng không cười nữa. Trần Lăng thì không hề lưu tình, cô cúi gằm mặt không ngừng cười, thậm chí còn vừa nghĩ vừa cười, vừa cười vừa nghĩ khiến sóng lưng Bao Huân lạnh toát, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đừng cười nữa được không?”

Lúc đó Trần Lăng mới dần thu lại nụ cười, nhưng ngược lên, thấy nét mặt thẹn quá hóa giận của Bao Huân thì lại phì một tiếng và cười tiếp.

Bao Huân giận dữ nói: “Có buồn cười đến vậy không?”

Trần Lăng dần thu lại nét mặt, ho nhẹ, nghiêm túc nhìn Bao Huân, thốt ra một chữ: “Có!”

Bao Huân hận không thể lao tới trước mặt Trần Lăng, mạnh ta lắc lắc đầu cô, hét thật to: “Sao lại buồn cười? Sao lại buồn cười? Sao lại buồn cười?!” Phía sau là tiếng vang vọng kéo dài vô tận.

Đúng lúc đó Du Thiên Dã ung dung bước vào, ngồi vào chỗ trống cạnh Trần Lăng, chưa kịp lên tiếng thì Vương Hâm đã không kiềm chế được mà nói: “Lão đại, anh tới muộn, bỏ qua màn hay rồi!”

Bao Huân hừ lạnh một tiếng: “Đúng là anh ấy tới muộn. Bằng không chuyện xui xẻo đó sẽ không rơi vào đầu tôi đây.”

Du Thiên Dã nhìn Bao Huân rồi lại nhìn đám người ngồi cạnh Bao Huân đang nín cười rất khổ sở, anh nghi ngờ nhưng không muốn tìm hiểu, chỉ hỏi: “Gọi món chưa?” Chưa dứt lời thì chuông điện thoại reo vang, Du Thiên Dã mỉm cười xin lỗi mọi người rồi ra cửa nghe điện thoại.

Thức ăn lần lượt được bung lên, nhưng bà chủ vừa khiến mọi người ngỡ ngàng lại không thấy xuất hiện. Trần Lăng chỉ có cảm giác cú điện thoại này của Du Thiên Dã kéo dài khác thường, nửa ngày vẫn chưa thấy quay lại. Mọi người không chờ được đều bắt đầu ăn cơm.

Lát sau, Du Thiên Dã chồng chất tâm sự cũng trở về, không ngồi xuống ghế mà mỉm cười áy náy: “Mọi người ăn trước đi, tôi có việc phải đi!”

Mọi người đều rất ngạc nhiên, Bao Huân thì bất mãn vì bà chủ vẫn chưa gặp được Du Thiên Dã, vội la lên: “Chuyện gì mà gấp thế? Ăn trước đã!”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Có một bệnh nhân xảy ra chuyện, sắp phải đi nơi khác, tối nay phải đi rồi.” Nói xong phân vân nhìn Vương Hâm và Trần Lăng, cuối cùng anh nói: “Trần Lăng, cô có thể cùng trở về với tôi không? Tôi cần người giúp đỡ.”

Trần Lăng không chần chừ mà đứng dậy ngay, trả lời: “Không thành vấn đề!” rồi trước mặt mọi người đi theo Du Thiên Dã ra ngoài. Vương Hâm

thở dài: “Bao giờ chân mình mới khỏi? Nếu không khỏi thì lão đại sẽ không đưa mình đi chơi!” Lòng Bao Huân dậy sóng nhưng chỉ im lặng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chuyện Xưa 1

Chạng vạng tối thứ bảy, trên trục đường chính phía đông của vành đai hai, ánh nắng tràn đầy, ngựa xe như nước, vẫn là cảnh tượng phồn hoa như xưa. Kết quả của sự phồn hoa chính là tắc đường, chiếc Passat của Du Thiên Dã đành xếp hàng trong đội ngũ xe cộ bị tắc thành hàng dài, thỉnh thoảng mới tiến được một chút. Lòng Du Thiên Dã lo lắng như lửa đốt, cuối cùng anh phá vỡ cục diện im lặng trong xe, mắng: “Đúng là chẳng cách nào lái xe trong Bắc Kinh này, bình thường kẹt xe thì không nói nhưng sao cuối tuần cũng kẹt cứng thế này?”

Trần Lăng ngồi trên ghế lái phụ cạnh Du Thiên Dã, cô nhìn trộm Du Thiên Dã, cẩn thận cân nhắc từng chữ mới nói: “Bình thường kẹt xe là vì mọi người phải đi làm, tối thứ bảy kẹt xe là vì nhiều hoạt động, ra ngoài vui chơi, ăn com tiệm.”

Du Thiên Dã không tiếp lời mà bật đèn xi nhan rẽ vào một con đường phụ vành đai hai sau đó vòng vèo vòng vèo, rẽ trái rẽ phải đến bảy tám lần trong các ngõ nhỏ. Trần Lăng thấy Du Thiên Dã tả xung hữu đột mà đi vào trong các ngõ nhỏ thì không khỏi ngưỡng mộ, chỉ muốn hỏi xem Du Thiên Dã có phải rất thường xuyên đi tắt trong các ngõ nhỏ thế này hay không mà lại quen thuộc với chúng đến vậy nhưng bỗng nhiên cô nghe thấy Du Thiên Dã nói: “Nếu implant đã được trồng vào đến xương nhưng lại không thể đạt được sự ổn định như ban đầu, cô nói xem nguyên nhân là gì?”

Trần Lăng sững sốt chốc lát, não bộ cô lập tức chuyển kênh, trả lời bằng giọng điệu không chắc chắn lắm: “Xây ra sai sót trong quá trình thao tác? Tốc độ quay, vòng quay quá rộng, hay là bị trơn trượt?” Cô vừa trả lời vừa lén đưa mắt nhìn nét mặt Du Thiên Dã. Anh chỉ xoay vô lăng và nói: “Nếu thao tác không bị sai sót thì sao? Còn khả năng nào nữa không?”

Trần Lăng ngập ngừng một lát: “Vậy là implant có vấn đề? Tôi đã từng đọc qua một tài liệu báo cáo về một ca bệnh mà trong quá trình giải phẫu đã xảy ra tình trạng vỡ implant.”

Du Thiên Dã nhìn Trần Lăng: “Ngoài sự việc có thể xảy ra nhưng với xác suất rất nhỏ đó, còn gì nữa không?”

Trần Lăng nghĩ nát óc mà không ra được ý tưởng nào mới mẻ hơn, cô đành lắc đầu: “Tôi không nghĩ ra.”

Lúc này Du Thiên Dã mới nói: “Hiện giờ, ở trung tâm trồng răng của nha khoa Hạo Khang đang có một ca bệnh như thế, dựa theo báo cáo đo độ sâu của implant được đưa vào thì implant lại quay tròn bên trong chứ không cố định, vì vậy chúng ta phải tìm được nguyên nhân!”

Trong lúc trò chuyện, Du Thiên Dã đã lái xe vào bãi đỗ xe tầng hầm của Hạo Khang. Trần Lăng bước xuống trước, trong lúc đứng bên cạnh chờ Du Thiên Dã thì thấy một chiếc Polo đỏ đỏ sặc sỡ trước mặt mình, cửa kính xe từ từ hạ dần xuống, gương mặt lộ ra là của giám đốc nhân sự Diệp Thần. Diệp Thần mỉm cười, chào hỏi: “Bác sĩ Trần ở đây chờ ai vậy? Hôm nay hình như không phải lịch làm việc của em mà?”

Trần Lăng nhìn qua cánh cửa kính xe vừa được hạ xuống thì thấy bên cạnh Diệp Thần là tổng giám bộ phận tài vụ Tạ Tử Phương, anh ta cũng gật đầu chào hỏi cô. Trần Lăng vội vàng đáp: “Em vừa đi chơi cầu lông về, còn chủ nhiệm Du đang đỗ xe, nghe nói phòng khám có việc phải xử lý gấp nên mới tới.”

Du Thiên Dã đã dừng xe xong và tiến về phía này, anh chau mày nhìn hai người ngồi trong xe: “Bất ngờ nhỉ? Tiểu Tạ, cậu lại mời Diệp Thần của chúng tôi đi ăn com đấy à? Trần Lăng, chúng ta mau đi thôi, sắp muộn mất rồi.” Nói xong thì vội vàng bỏ đi.

Trần Lăng nhanh nhẹn quay lại gạt đầu một cái với Diệp Thần và Tạ Tử Phương, chạy đuổi theo Du Thiên Dã.

Diệp Thần không nói gì chỉ kinh ngạc nhìn bóng dáng dần khuất xa của một người đàn ông và một người phụ nữ, quan hệ của họ thoát nhìn thân thiết hơn mình tưởng tượng quá nhiều, không ngờ lại cùng mặc quần áo thể thao.

Tạ Tử Phương hí mắt nhìn phía trước: “Cô gái trẻ này là bác sĩ mới vào à? Hình như anh đã gặp qua trong đợt huấn luyện, lẽ nào Du Thiên Dã định hoàn tục?”

Diệp Thần lúc này mới lờm lờm Tạ Tử Phương bằng ánh mắt sắc lạnh: “Đừng nhiều lời nữa. Đi thôi, chúng ta đi ăn tối ở đâu?”

Tạ Tử Phương vội nghiêm túc lại: “Tuy hôm nay là sinh nhật em, đáng lẽ anh nên nghe lời em. Có điều, anh đã đặt bàn trước rồi, chỉ không biết em

có vui lòng tới đó không thôi?”

Diệp Thần nửa cười nửa không nhìn Tạ Tử Phương: “Cũng chỉ có anh nhớ sinh nhật em, em thụ sủng nhược kinh, hà có gì mà không vui lòng tới đó?”

Trần Lăng theo sau Du Thiên Dã tiến vào phòng khám trông răng của Hạo Khang, y tá đã chờ đợi từ rất lâu vội đưa cho Du Thiên Dã một bộ đồ phẫu thuật viên đã chuẩn bị trước. Du Thiên Dã liếc nhìn Trần Lăng ở phía sau mình, nói: “Cho cô ấy một bộ.” Rồi bước vào phòng thay đồ thay quần áo.

Khi Trần Lăng đội mũ, đeo khẩu trang, mặc lên mình bộ đồ phẫu thuật mà y tá vừa đưa và đi tới cửa phòng phẫu thuật thì Du Thiên Dã đang đứng cạnh bồn nước trước cửa phòng vô trùng cẩn thận dùng iot chải sạch bàn tay. Trần Lăng đang do dự không biết có nên chải tay hay không thì bàn chải trong tay Du Thiên Dã đã bị anh ném vào trong bồn, nói: “Cô thì không cần, hôm nay chỉ đứng quan sát thôi.”

Trần Lăng theo sau Du Thiên Dã đang giờ hai tay cùng đi vào cửa chính của phòng phẫu thuật. Một bác sĩ khác của trung tâm trông răng tên Lý Toàn Thư đã đợi trong phòng vội vàng tiến lên, khẽ nói với Du Thiên Dã: “Anh mau xem giúp em đi, mỗi chiếc răng trồng cả hàm trên hàm dưới đều đã chụp X-quang và thấy rất bình thường, mật độ xương cũng không có gì khác lạ. Chiếc răng trồng ở hàm dưới do em làm, rõ ràng chất xương của anh ta hơi mềm nên em cho tốc độ quay bình thường để cấy implant vào hàm, nhưng nó lại cứ quay tròn bên trong.”

Du Thiên Dã ừm một tiếng, cũng khẽ nói: “Ban này lúc anh chưa tới, cậu đã làm gì rồi?”

Lý Toàn Thư tiếp tục báo cáo: “Tình hình của anh ta trái ngược hoàn toàn với các bệnh nhân bình thường khác, chất xương ở hàm trên cứng hơn một chút so với hàm dưới, em điều chỉnh về vận tốc thấp hơn vận tốc quay bình thường, vừa trồng xong cái răng ở hàm trên, không có vấn đề gì cả!”

Du Thiên Dã mặc đồ phẫu thuật dưới sự giúp đỡ của y tá, anh nhìn Lý Toàn Thư: “Vậy chiếc ở hàm dưới? Gặp tình huống này, cậu biết cách giải quyết như thế nào rồi chứ, còn vấn đề gì?”

Lý Toàn Thư chỉ vào ảnh chụp X-quang: “Rãnh thần kinh dưới chân răng của chiếc răng ngay bên cạnh, dựa theo sự tính toán của em thì nó chỉ cách chiếc này 2mm.”

Khoảng cách quá gần này khiến Trần Lăng chợt hiểu ra vấn đề mấu chốt ẩn dấu trong đó. Nếu implant cắm vào phần xương hàm của chiếc thứ nhất bị trơn trượt, vậy thì còn một nguyên nhân nữa bị bỏ sót đó chính là chất xương quá mềm. Khi implant không thể gắn chặt đúng nguyên tắc thì đành phải lựa chọn implant khác có đường kính lớn hơn và dài hơn chiếc implant cũ để cấy vào lần nữa. Nhưng khu vực hàm dưới bị phẫu thuật của bệnh nhân này chính là rãnh dây thần kinh dưới chân răng cho nên Lý Toàn Thư vẫn do dự.

Trong phòng lặng ngắt, mọi người đều đang chờ đợi quyết định của Du Thiên Dã. Vấn đề bây giờ là tiếp tục làm hay khâu miệng vết thương lại, chờ mấy tháng nữa cho tổ chức xương phục hồi thì làm lại lần nữa.

Du Thiên Dã kiểm tra sơ qua tình trạng lâm sàng trong miệng bệnh nhân rồi lại xem phim X-quang, cuối cùng anh đáp gọn lòn: “Để tôi làm!”

Lý Toàn Thư vội tiến lên, nói nhỏ với bệnh nhân đang nằm dưới tấm khăn khử trùng: phần tiếp theo vì tương đối phức tạp nên sẽ được tiến hành bởi chủ nhiệm trung tâm trông răng của Hạo Khang, xin anh cứ yên tâm! Sau khi được sự đồng ý của người bệnh, Du Thiên Dã dùng ánh mắt ra hiệu cho tợ lý bên cạnh bắt đầu tiến hành lại từ đầu.

Thực ra, thời gian của quá trình cấy implant lần thứ hai rất ngắn. Mỗi bước đều được Du Thiên Dã tiến hành cực kỳ cẩn thận nhưng tốc độ rất nhanh khiến Trần Lăng thật lòng bội phục. Lần trước làm trợ lý cho Du Thiên Dã, vì lo lắng, sợ hãi nên bản thân cô chỉ lo đến đám dụng cụ trước mặt mình, chỉ liếc nhìn động tác của anh vài lần, khác hẳn hôm nay cô có thể quan sát thật kỹ từ đầu đến cuối, sự ngưỡng mộ trong lòng cứ lớn dần.

Cuộc phẫu thuật rất thành công. Implant do Du Thiên Dã cấy vào lần này ăn khớp chặt chẽ, không hề chuyển động.

Du Thiên Dã tháo găng tay, nói với Lý Toàn Thư: “Phần còn lại là của cậu!” rồi đứng dậy. Lý Toàn Thư và Du Thiên Dã trao đổi ánh mắt hiểu ý nhau, rồi vội nghe lời Du Thiên Dã ngồi vào vị trí ban đầu hoàn thành nốt những việc còn lại.

Du Thiên Dã coi đồ phẫu thuật đi ra ngoài, Trần Lăng do dự hồi lâu, rồi cũng đi theo Du Thiên Dã rời khỏi phòng phẫu thuật. Trở lại phòng làm việc của mình, Du Thiên Dã nói với Trần Lăng bám đuôi mình từ đầu đến cuối: “Cô còn vấn đề gì không?”

Trần Lăng suy nghĩ thật lâu mới hỏi: “Cần bao nhiêu thời gian tôi mới có thể ra tay chuẩn xác, không mấy may sai lệch như anh?”

Du Thiên Dã nhìn gương mặt dồi dào tinh thần, phấn chấn tự tin của Trần Lăng, thật lâu sau mới bảo: “Không phải tôi không mấy may sai lệch. Tôi vẫn để lại cho mình sai số 0,5mm.”

(Dù biết đăng bài kiểu này thì hồ sẽ còn lâu mới lấp được và vắng hoe, thậm chí ai đó nhớ được cốt truyện đã super lắm rồi, nhưng thực sự dạo này tớ quá bận, không có thời gian đăng bài chứ chưa nói đến dịch, sau khi thi xong, nếu được, mình sẽ bù cho các bạn, 2 chương 1 tuần. Ôi, cái hồ thì sâu mà xúc đất mãi không lấp đầy được, chắc phải 2 năm ròng mới xong mất, huhu. . . Đừng trách mình, hãy trách tại sao lại nhiều đồ án và

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chuyện Xưa 2

Khi Trần Lăng về tới nhà thì đã gần chín giờ. Vào tới cửa, cô vừa chào “Bố mẹ!” thì Vu Nhã Cẩm đã hỏi: “Hai chị em con sáng nay cùng ra khỏi nhà, sao lại không về cùng nhau?”

Trần Tụng đang ngồi giữa sofa, chân gác lên bàn, miệng thì gặm táo, cười khi khi với Trần Lăng: “Chị à, sau đó chị ăn cơm chưa vậy?”

Trần Lăng vừa thay dép vừa gật đầu: “Ăn một chút ở nhà ăn công ty rồi.” Nhưng thực tế là sau khi Du Thiên Dã phẫu thuật xong, mới chợt nhớ ra là mọi người đều chưa ăn cơm tối nên bảo y tá trung tâm trông chừng ra ngoài mua đồ ăn, một đám người ồn ào chiến đấu tranh giành đồ ăn với nhau.

Trần Lăng cũng hỏi Trần Tụng: “Còn em thì sao? Về lúc nào?”

Giọng Trần Tụng truyền tới từ chiếc sofa: “Về lâu rồi. Hai người bọn chị vừa đi thì bàn com bỗng nguội ngắt, chẳng thể nào náo nhiệt được. Đúng rồi, nha khoa Hạo Khang các chị có cần quảng cáo không?”

Trần Lăng chẳng hiểu gì, bèn lắc đầu: “Chị vừa tới nên không rõ lắm. Nhưng chị biết, nha khoa Bác Văn của cậu thỉnh thoảng cũng quảng cáo trên tạp chí đây.”

Vu Nhã Cẩm và Trần Lập Hải không xen vào câu chuyện của hai cô con gái nhưng nghe thấy câu vừa nãy thì không khỏi ghé mắt nhìn nhau, hai người chạy vội vào nhà bếp thì thầm, Trần lập Hải nói: “Sao Lăng Lăng vẫn gọi Vu Bác Văn là cậu?”

Vu Nhã Cẩm nói: “Tôi nào biết cô cả nghĩ gì? Nó như một cái hũ đậy kín nút vậy. Hoàn toàn không giống Trần Tụng có gì là huych toẹt nói hết ra ngay!”

Bỗng nhiên Trần Lập Hải lại nói: “Vừa nãy lúc vào nhà nó gọi tôi là bố?”

Vu Nhã Cẩm sững người, cũng cố nhớ lại: “Hình như là vậy. Đúng rồi, đúng rồi, lúc vào nhà nó chào ‘bố mẹ!’, gọi hai chúng ta là bố mẹ.”

Trần Lăng nào biết Trần Lập Hải và Vu Nhã Cẩm đang lo lắng, phỏng đoán sau lưng mình, cô chạy đến ngồi cạnh Trần Tụng: “Hỏi cái này làm gì? Ai muốn làm quảng cáo?”

Trần Tụng cắn táo rắc rắc, miệng ú ớ nói: “Chị quên rồi sao? Công ty mới của em làm về quảng cáo mà. Cơ mà, cái gã sếp mới đó của em đúng là đồ mặt dày, trước khi ăn cơm thì đồng tai nghe lỏm công việc của mọi người, vừa nghe thấy ‘văn võ toàn tài’ là tổng giám bộ phận thị trường của nha khoa Hạo Khang thì một mực lôi kéo người ta, muốn bàn chuyện hợp tác với Hạo Khang.”

Trần Lăng chẳng hứng thú, chỉ à một tiếng, thuận miệng hỏi: “Vậy các em định hợp tác với Hạo Khang như thế nào?”

Trần Tụng trả lời: “Hình như nói là có thể giúp Hạo Khang mở rộng nghiệp vụ, liên hệ truyền thông, giành trang báo cho Hạo Khang quảng cáo, gì gì đó...”

Trần Lăng gật đầu: “Nghe cũng được.”

Trần Tụng lại lắc đầu: “Nhưng nghe ‘văn võ toàn tài’ nói, họ đã có đối tác truyền thông hợp tác từ xưa rồi, nếu có cơ hội thì mới hợp tác với công ty em”

Vừa nói xong, Trần Tụng liền ghé sát vào tai cô, thì thầm nói: “Tối nay chị có thu hoạch gì không? Em thấy gã ‘Sắc lạc ca’ đó không tồi, chị có ý định gì không?”

Trần Lăng bị câu hỏi bất ngờ này của Trần Tụng làm ngỡ ngàng, chỉ cười gương hi hi hai tiếng: “Chị có thể có ý định gì đây? Anh ấy là đồng nghiệp kiêm cấp trên của chị, thử không ăn cỏ gần hang, hiểu chưa?”

Trần Tụng ặc một tiếng: “Chị ấy à, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không cần, đến cả cỏ gần hang cũng không ăn thì sớm muộn gì cũng chết đói. Em

nói cho mà biết, hôm nay một người bạn cũ đã hơn một năm không gặp của mẹ gọi điện tới, hai người hàn huyên lâu oi là lâu, chị biết họ nói chuyện gì không?”

Trần Lăng đành hỏi: “Nói gì?”

Trần Tụng ghé sát vào tai Trần Lăng, dài giọng nói: “Đối phương có một người con trai, bà ấy nói con trai đã lớn rồi, muốn để chị và anh ta đi xem mặt đấy!”

Trần Lăng bị hai chữ “xem mặt” này làm cho không thốt lên lời, thật lâu sau mới nói: “Chị vẫn chưa quá già mà?”

Trần Tụng liếc chị gái: “Cho nên chị phải tranh thủ đi. Chị đừng nghĩ đến vấn đề có xa hay có gần nữa, chỉ cần ngon miệng thì tiên hạ thủ vi cường[1], sau này bị người khác cướp mất thì hối hận cũng không kịp đâu!”

[1] Nghĩa là ra tay trước sẽ được lợi thế

Trần Lăng thấy Trần Tụng càng nói càng kỳ quặc, liền quăng lại một câu: “Đừng nói lung tung, mày coi chị là thỏ thật à?” rồi đứng dậy vào phòng.

Trần Tụng không găm tào nừa mà hét lên với bóng lưng Trần Lăng: “Chẳng phải chị nói mình là thỏ trước hay sao? Có sao mắc em?”

Trần Lăng đang định cãi lại thì điện thoại trong túi xách đổ chuông. Trần Lăng liếc nhìn ba chữ “Vu Bác Văn” nhấp nháy trên màn hình, đành phải nhấn nút trả lời và cất tiếng dạ.

ở đầu dây bên này, Vu Bác Văn bị câu “dạ” này làm kinh ngạc chốc lát, ông cười nói: “Câu trả lời này của con đơn giản quá đấy!”

Trần Lăng tự biết mình đuối lý, chỉ ậm ừ nói: “Con phải tắm rồi đi ngủ, có việc gì không ạ?”

Lúc này Vu Bác Văn mới vào chủ đề chính: “Có việc. Mai con không phải đi làm chứ? Bố dẫn con đi gặp một người.”

Trần Lăng ồ một tiếng: “Con đã có hẹn với Trương Hoa - chủ nhiệm khoa răng miệng ở bệnh viện cũ rồi, sáng mai đến nhà chị ấy. Và lại, con còn rất nhiều việc, cấp trên giao cho con một đồng việc, phải tranh thủ thời gian làm cho xong.”

Vu Bác Văn ngẫm nghĩ một lát: “Không tốn nhiều thời gian của con đâu. Chỉ đến cùng ăn bữa cơm tối thôi mà?”

Trần Lăng buồn bực cúp máy. Sự áp bách của Vu Bác Văn quá lớn, ngần ấy năm qua, mỗi lần chiến đấu với Vu Bác Văn – cũng chính là bố đẻ mình, chưa lần nào cô chiếm thế thượng phong, cuối cùng lúc nào cũng phải ngoan ngoãn nghe lời. Ở điểm này, Du Thiên Dã – người mới “thắng chức” làm cấp trên trực tiếp của mình và Vu Bác Văn chẳng khác nhau tạo nào. Tối nay, cô chỉ nói với anh mấy câu ít ỏi trong phòng làm việc của anh vậy mà cô đã gật đầu như gà mổ thóc, ngoan ngoãn nhận lấy phần công việc mà Du Thiên Dã giao cho, định để cuối tuần làm thêm.

Lúc mà Trần Lăng đang tiến hành so sánh giữa Du Thiên Dã và Vu Bác Văn xem ai bá đạo hơn thì Du Thiên Dã vẫn còn ở Hạo Khang, cùng Đặng Vĩ nói chuyện xong trên điện thoại thì vừa chờ Bao Huân vừa sửa sang lại văn bản. Hôm nay, thực ra lúc ở “Trần ký” anh có nhận hai cuộc điện thoại, trừ một cuộc do phòng khám gọi tới thì cuộc còn lại là cuộc điện thoại đường dài của Bao Hoài Đức, ông chỉ nói đúng một câu: “Giờ cháu và Bao Huân đang ở đâu? Sáng nay, tài liệu trình báo lần thứ hai đã được nha khoa Hạo Kiện chuẩn bị xong tất cả, chỉ chờ ngày thứ hai trình lên thôi!”

Du Thiên Dã cũng giật mình. Tốc độ của Lâm Hiểu Tuyên quả nhanh quá, mạnh mẽ và chóng vánh hơn anh tưởng tượng nhiều. Hôm qua, lúc trình báo cáo mới nhận được chỉ thị của cấp trên, yêu cầu làm cụ thể các phương diện điều trị để tiến hành trình báo lần thứ hai, quy định đặt ra là trong vòng mười ngày, không ngờ họ đã chuẩn bị xong ngay tức thì như thế. Du Thiên Dã chẳng thể nói thật, anh không dám nói mình và Bao Huân cả ngày nay đi đánh cầu lông nên chỉ đành đáp gọn lỏn: “Bọn cháu đang đi ăn cùng nhau.” Suy nghĩ một chút mới bổ sung: “Bác cứ yên tâm ạ, cháu lập tức thông báo cho Bao Huân, chúng cháu sẽ tranh thủ thời gian để chỉnh sửa tài liệu.”

Bao Hoài Đức trầm ngâm một lúc: “Thôi, lần này phần trình lên rất chuyên ngành, nó cũng chẳng hiểu gì, cháu cứ toàn quyền phụ trách đi. Nhưng cháu hãy mắng nó một trận nên thân hộ bác, cả ngày nay nó làm trò gì vậy? Trưởng phòng Hoàng người ta gọi cho mấy lần mà vẫn không tìm được nó, hay thật đấy, vì thế người ta mới phải gọi cho bác!”

Du Thiên Dã cẩn thận cúp máy, vốn dĩ anh định gọi Bao Huân ra ngoài bàn bạc trước nhưng không ngờ lại nhận được cú điện thoại cầu cứu của phòng khám, anh không tiện nói nhiều trước một bàn ăn đầy người nên mới trực tiếp gọi Trần Lăng đi cùng. Anh biết, hai ngày này mình phải chuẩn bị tài liệu, công việc chuẩn bị và thuyết trình tài liệu trình lên trong cuộc bình chọn “Mười phòng khám nha khoa tốt nhất”, ngày thứ hai, phần nội dung tọa đàm liên quan đến trồng răng mới chỉ làm xong phần văn bản nên anh đành phải giao tài liệu cho Trần Lăng, bảo cô cố gắng làm giúp anh phần PowerPoint.

Trần Lăng ôm một đồng nhiệm vụ về nhà, lúc đó Bao Huân mới chạy tới nha khoa Hạo Khang, ngó nghiêng nhìn người đang cúi đầu trước màn hình máy tính, anh bực bội nói: “Em vừa bị ông già mắng cho một trận!”

Tầm mắt của Du Thiên Dã chuyển từ màn hình lên mặt anh: “Ừm, tôi cũng bị mắng!”

Bao Huân giận dữ: “Cả ngày nay đi đánh cầu nào chú ý đến điện thoại hết pin? Lúc ăn cơm mới phát hiện liền lập tức thay pin ngay. Anh nói đi, lão Đại, cần em làm việc gì?”

Du Thiên Dã chau mày, suy nghĩ một lúc mới nói: “Chỗ tôi thật sự cậu không làm gì được, nhưng xem ra, khi lão gia không ở đây cậu nên tới chỗ trưởng phòng Hoàng tiến hành ‘thương thảo, thương lượng’ nhiều hơn!”

Bao Huân ừm một tiếng: “Em đã gọi điện cho bên trưởng phòng Hoàng rồi. Trưởng phòng Hoàng nói: hôm nay, vô tình anh ta cũng mới biết rằng bên nha khoa Hạo Kiệt đã chuẩn bị xong tài liệu, nếu không phải hôm nay là cuối tuần thì chắc đã nộp luôn rồi!” Dừng một chốc mới nói tiếp: “Trưởng phòng Hoàng còn nói chúng ta nhất định phải cẩn thận, thái độ của Hạo Kiệt và Bác Văn đều vô cùng tích cực và mau lẹ, nhắc nhở chúng ta hãy chú ý đến họ, đừng khinh thường, mất bỏ mới lo làm chuông!”

Du Thiên Dã lại chuyển tầm mắt từ Bao Huân đến màn hình máy tính: “Biết rồi. À, cậu đưa Vương Hâm về nhà chưa?”

Bao Huân gạt đầu, bỗng lăm lét nhìn xung quanh, hỏi kiểu không đầu không cuối: “Sao rồi, mọi người đi hết rồi à? Chỉ còn mình anh?”

Du Thiên Dã hơi khó hiểu: “Ừ, cậu nghĩ là còn ai? Chỗ lão Đặng tôi đã gọi điện thông báo, tối nay thì thôi nhưng mai anh ta sẽ tới đây, giúp tôi cùng chuẩn bị tài liệu!”

Bao Huân huyết sáo, giả bộ vô tình nhắc tới: “Ai hỏi anh ta, ý em là: chẳng phải anh có dẫn Trần Lăng đi theo mình sao?”

Du Thiên Dã chợt vỡ lẽ: “Ồ, cậu nói Trần Lăng ấy hả? Tôi bảo cô ấy về nhà rồi!” Còn chưa nói xong thì chuông điện thoại của Du Thiên Dã đã reo vang, anh nghe điện: “Diệp Thần hả? Sao rồi, ăn xong cơm chưa?”

Diệp Thần đứng dưới sân tòa nhà của nha khoa Hạo Khang, nhìn ánh đèn trong căn phòng của Du Thiên Dã vẫn sáng tỏ, liền dựa vào chiếc polo đồ của mình, khẽ cười nói: “Ừ, xong rồi. Bữa cơm cũng được, chắc khi nào Tạ Tử Phương về tới nhà thì mới đau bụng!”

Du Thiên Dã cười nhạt: “Dù đau đến đâu anh ta cũng sẽ cố chịu đựng!”

Tối muộn tháng chín, cơn gió mát lạnh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xoăn của Diệp Thần rồi mon trón gương mặt chị, chị tỉnh táo hơn một chút mới nói: “Còn anh thì sao, đang làm thêm à? Người đi hết rồi sao?”

Giọng Du Thiên Dã truyền từ điện thoại ra: “Không phải. Ngoài anh thì vẫn còn một người nữa!”

Diệp Thần rất muốn kiểm chế không hỏi, nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Còn ai nữa?”

Bên đầu dây bên kia ồn ào một tiếng, rồi một giọng nói khác từ trong điện thoại truyền ra: “Chị à, em đây, em và lão đại bị lão gia mắng cho nên phải ở lại làm thêm giờ, chị đang ở đâu?”

Trên khuôn mặt Diệp Thần dần hiện lên nụ cười, chị hít một hơi thật sâu rồi đáp lời: “Chị ở ngoài đường, vừa ăn cơm với người ta xong, sẽ về nhà ngay bên giờ. Các em xong việc thì cũng về sớm đi nhé?”

Bao Huân trả điện thoại cho Du Thiên Dã: “Chị ấy cúp máy rồi, nhắc chúng ta làm xong thì về sớm đi.” Nhân thể phát biểu cảm xúc: “Nhìn kiểu nói chuyện trên điện thoại của hai người, chẳng khác nào đôi vợ chồng già!”

Du Thiên Dã có chút không chịu nổi: “Tôi đã sớm nói cậu đừng xe duyên nhảm nữa, tôi và Diệp Thần không có gì!”

Bao Huân ặc một tiếng: “Ai mà tin anh. Nhưng lão đại à, anh nên cẩn thận, gã Tạ Tử Phương kia cứ nhìn chị ấy chăm chăm, em cũng trông ra gã có ý định không tốt với chị em, hai hôm trước còn bảo đến sinh nhật chị em sẽ mời chị ấy ăn cơm!”

Vừa nói tới đây, Bao Huân vội nhìn Du Thiên Dã bằng ánh mắt ngỡ ngàng: “Lão đại, không phải chứ, sao cả hai chúng ta đều quên khuấy mất hôm nay chính là sinh nhật Diệp Thần?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Chuyện Xưa 3

Cuộc gặp gỡ của Trần Lăng và chủ nhiệm khoa răng miệng Trương Hoa muộn hơn rất nhiều ngày so với lần hẹn đầu tiên của Trần Lăng.

Sắc mặt Trương Hoa có phần u ám, chị liếc xéo bộ dạng phàn phàn bưng bưng sức sống của Trần Lăng, lại quan sát thêm giỏ hoa quả còn đeo cả nơ thắt ruybăng mà Trần Lăng xách vào liền cười trừ cô: “Hai, ba năm không gặp, quả là tiến bộ không ít nhỉ?! Cũng hiểu chút ít về đạo lý đối nhân xử thế đây!”

Trần Lăng vội vàng lấy một chai nước hoa Chanel từ trong túi xách, dâng lên: “Đây là quà em tặng chị, trước khi rời khỏi Hong Kong đã đặc biệt chọn riêng cho chị!”

Trương Hoa nhận lấy chai nước hoa xinh xắn rồi ngắm nghía hồi lâu, song, chị đẩy lại trước mặt Trần Lăng: “Chị đã nhiều tuổi rồi, đâu còn dùng được thứ này nữa? Nó vẫn thích hợp với những cô gái trẻ như các em hơn, tự giữ lại dùng đi!”

Trần Lăng sớm hiểu rõ tính cách Trương Hoa, cô liền chu môi, đẩy chai nước hoa trở lại về phía Trương Hoa: “Chị cần gì phải khách sáo với em? Trách em về thăm chị muộn hả? Công việc nửa tháng nay bận túi bụi, bằng không em đã sớm tới thăm chị lâu rồi.”

Trương Hoa nhìn bộ dạng làm nũng, mặt xấu của Trần Lăng liền nhoen miệng cười: “Em biết là được rồi. Thực ra, tuần trước chị cũng không ở nhà, hợp hành liên miên ở ngoại địa.” rồi chị vờ vô tình nhắc tới, hỏi: “Đạo này thế nào? Có bạn trai chưa? Em đừng nói với chị là đã lén lút kết hôn rồi đấy nhé!”

Mặt Trần Lăng nhất thời ỉu xìu hẳn: “Chị đúng là...na hồ bất khai đề na hồ[1], em mấy năm nay đều bận học hành, nào có bạn trai gì?”

[1] Ý là đừng nhắc tới chuyện đó nữa, đừng chạm vào nỗi đau.

Trương Hoa thử dò hỏi: “Chẳng lẽ em vẫn còn nghĩ tới Chân Nhất Nặc sao? Đừng nhớ mãi về con người đó nữa, nó sắp trở thành rở hiên của viện trường bệnh viện bọn chị rồi đây!”

Trần Lăng hừm một tiếng: “Em đâu có bị điên, sao có thể vẫn nhớ anh ta? Chủ nhiệm à, em xin chị đấy, đừng nhắc đến anh ta nữa được không, nghe thấy cái tên đó em vừa bực mình vừa nhức đầu!”

Lúc đó Trương Hoa mới yên tâm, chị lại khe khẽ thở than: “Bây giờ nhìn lại, em và Chân Nhất Nặc chia tay cũng không phải chuyện xấu. Người đó lòng dạ thâm sâu, khó mà đoán được!”

Trần Lăng có chút không hiểu, phân vân hỏi: “Em nghe nói anh ta bây giờ là phó chủ nhiệm khoa răng miệng?”

Trương Hoa lạnh giọng: “Bây giờ mới là phó, nhưng chẳng bao lâu nữa nó sẽ là chủ nhiệm!”

Trần Lăng nhìn Trương Hoa bằng ánh mắt vạn phần kinh ngạc, không kìm lòng được mà hỏi: “Anh ta lại làm gì rồi?”

Lúc đầu, Trương Hoa còn sợ Trần Lăng vẫn hoài niệm chuyện xưa, nhưng bây giờ, lo lắng đó của chị đã có thể dỡ bỏ, liền nói liến thoắng không ngừng nghỉ. Nửa ngày sau, Trần Lăng nghe xong mới hiểu được chân tướng.

Tuần trước, khi chủ nhiệm Trương Hoa vẫn đang ở vùng ngoại địa hợp hành thì hai y tá trẻ mới tới nhất được một chú chó nhỏ. Thừa dịp sắp lớn không có ở nhà liền ôm chó nhỏ vào khoa tắm rửa cho nó, nhưng lại bị nhân viên của khoa truyền nhiễm trong bệnh viện bắt quả tang, lập tức họ bị tố cáo lên cấp trên của bệnh viện. Kết quả, Trương Hoa vừa về tới Bắc Kinh liền bị khép vào tội “quản lý yếu kém” và bị kỷ luật nghiêm khắc trước hội đồng bệnh viện, thậm chí còn bị trừ một tháng lương giống hai cô y tá vi phạm. Vậy mà, phó chủ nhiệm khoa răng miệng – Chân Nhất Nặc – người không hề đi công tác, vẫn luôn an tọa trên “Điếu Ngư Đài”[1] thì lại không hề hấn gì.

[1] Tên gọi của Trung Quốc cho Quần đảo Senkaku.

Nghe xong, Trần Lăng há hốc mồm. Về tình về lý, dĩ nhiên cô sẽ đứng về phía Trương Hoa: “Sao có thể như vậy? Dù có sai đi chăng nữa thì cũng phải xử lý tất cả cho công bằng chứ!”

Trương Hoa thở than: “Sao có thể làm vậy? Đó cũng chính là mảnh khốc mà họ thường sử dụng. Chẳng khác gì năm xưa, tóm được một lỗi lầm của em liền cho vào kính hiển vi phóng lên gấp bội, bằng không, danh sách đi du học Nhật Bản ngành trồng rừng vốn thuộc về em sao có thể rơi lên đầu nó được?”

Hồ hạp của Trần Lăng trở nên khó khăn. Những ký ức u ám chất chồng tầng tầng lớp lớp từ ba năm trước giờ lại một lần nữa được cởi bỏ và bày ra ngay trước mặt, hồi lâu sau cô mới nói: “Không đến mức đó, sự thực là năm đó em mắc lỗi nên họ mới hủy bỏ tư cách tham gia chuyến du học do nhà nước cử đi của em!”

Trương Hoa nói với giọng khinh khi: “Chị đã sớm nói với em rồi, chuyện đó của em có thể coi là lớn, nhưng cũng có thể coi là nhỏ. Đầu tiên, em không làm gì sai, chỉ là xảy ra vấn đề về thương lượng nhưng họ không thể khai đao em để răn đe trăm người như vậy. Bây giờ thì tới lượt chị, bệnh viện đang lập kế hoạch mở phòng khám đặc biệt lấy trồng răng làm chủ chốt, Chân Nhất Nặc sẽ trở thành chủ nhiệm phòng khám này là điều đã rõ như ban ngày, đây có thể coi là lời cảnh báo sớm cho chị, họ muốn chị an phận thủ thường, đừng có quản nhiều chuyện nữa!”

Sắc mặt Trần Lăng trở nên tái nhợt khi nghe phân tích của Trương Hoa, cánh cửa ký ức dần hé mở, những chuyện xưa mãi mãi cô không bao giờ

muốn nhớ tới nữa, hóa ra cô chưa từng quên đi chúng mà cô chỉ giấu chúng vào một góc, thế rồi, bất thành linh chúng nhảy ra, cười nhạt với cô, nói với cô rằng: Trần Lăng, mày là một con ngốc, bị người ta bán đi mà không hề hay biết!

Dù cô đã sớm đón nhận chuyện chia tay với Chân Nhất Nặc là sự thực nhưng vẫn loay quanh mãi, nghĩ mãi về nguyên nhân chia tay. Cô chưa từng ý thức được một cô gái đang có biểu hiện vô cùng xuất sắc trong công việc sao có thể làm người đàn ông của mình sinh ra cảm giác bức bối? Thỉnh thoảng Trần Lăng cũng nghĩ đến vấn đề từ khi nào Chân Nhất Nặc bắt đầu bất hòa với mình? Là mỗi lần khi chủ nhiệm Trương Hoa cười nói: “Tôi thấy, tương lai Trần Lăng có thể làm người nối nghiệp tôi được đấy!” hay là khi Trương Hoa không do dự khi đem suất du học Nhật Bản do nhà nước cử đi về cho Trần Lăng? Hay là lần bệnh viện tổ chức đợt nghỉ ngơi cho công nhân viên ở Tây Hồ - Hàng Châu, Chân Nhất Nặc quen biết con gái viện trưởng La Di? Dựa theo câu chuyện mà các đồng nghiệp trong bệnh viện hay tán gẫu thì ở Hàng Châu hai người họ nhanh chóng thân thiết nhau vì vậy sau khi trở về Bắc Kinh, Chân Nhất Nặc không chút để tâm tới ngày sinh nhật của Trần Lăng mà vội vàng đưa ra đề nghị chia tay vào đúng sinh nhật cô.

Trần Lăng đứng dưới bầu trời đầy sao, nhìn theo bóng dáng tuyệt tình của Chân Nhất Nặc, cô vẫn có phần không thể tin nổi liền hô to theo bóng lưng anh: “Tại sao?”

Trần Lăng trơ mắt nhìn Chân Nhất Nặc đã đi xa bỗng quay lưng lại đối diện phía mình, đôi môi anh hết đóng lại mở như nói điều gì đó nhưng cô lại chẳng thể nghe rõ. Thế rồi, Chân Nhất Nặc vội vàng quay người bỏ đi, nhanh chóng rời xa bằng bước chân vô cùng mau chóng và kiên định.

Tối hôm đó, Trần Lăng đau lòng đến cực điểm, kéo lê thân xác mệt mỏi đến không chịu đựng nổi về nhà, vốn dĩ, cô không muốn thu hút sự chú ý của mọi người nên khi mở cửa nhìn vào trong thấy căn phòng vắng lặng như tờ, tối om như mực thì mới nhớ ra tối nay Trần Tụng ở lại trường còn bố mẹ thì nói đến nhà cậu.

Nỗi buồn thất tình như cơn thủy triều bủa vây Trần Lăng. Cô ngắm mình trong gương: tóc rối bù, mắt sưng đỏ, chẳng khác nào một đôi dép bị người ta vứt bỏ, cả đời này, cô chưa khi nào tệ hại đến nông nỗi này. Cô có cảm giác không đành lòng khi đối diện với một bản thân tệ hại như thế bèn tắt tất cả đèn trong phòng đi rồi nằm im trên giường, câu chuyện xưa cũ khi cô và Chân Nhất Nặc yêu nhau, mỗi hình ảnh, mỗi tình tiết hiện lên trong tâm trí rồi bị hơi ẩm làm nhòe đi...

Bỗng có tiếng mở cửa và tiếng nói chuyện vang lên, phòng khách vốn tối om lại le le ánh sáng qua khe cửa. Trần Lăng nghe thấy giọng nói của bố mẹ và cậu nhưng vẫn nằm im trong bóng tối, nghĩ bụng: tốt nhất là đừng ai phát hiện ra sự tồn tại của mình, hiện giờ, mình chỉ cần một không gian yên tĩnh, để tự bản thân liếm láp vết thương...

Nhưng cuộc đối thoại của Vu Nhã Cầm và Vu Bác Văn lại rơi vào tai Trần Lăng không sót chữ nào.

Vu Nhã Cầm nói: “Đến giờ em vẫn chờ đợi Lăng Lăng sao? Nó vẫn chưa về, hôm nay là sinh nhật nên chắc đi hưởng thụ thế giới hai người với bạn trai rồi!”

Vu Bác Văn nói: “Cứ để em chờ thêm lát nữa. Hôm nay cũng là ngày giỗ của mẹ nó, coi như em thay mẹ nó nhìn nó một cái.”

Vu Nhã Cầm thở dài: “Nhìn em như vậy chị cũng thấy khó chịu. Em thực sự đã quyết định không nói rõ thân thế của nó cho nó biết sao?”

Vu Bác Văn nói: “Chờ một thời gian nữa, bây giờ vẫn chưa thích hợp lắm!”

Trần Lăng càng hãi hùng hơn, chỉ cảm thấy không thể tin nổi, cô không khỏi chép chép miệng với không khí, thầm giễu cợt bản thân: Trần Lăng, dịp sinh nhật này của mày thật ý nghĩa quá đấy! Trong khoảnh khắc đó, bỗng lệ cô rơi đầy mặt, cắn chặt góc chăn, khóc rầm rức không thành tiếng.

Sáng hôm sau, Trần Lăng mang đôi mắt sưng mọng ra khỏi phòng mình, khi Vu Nhã Cầm ngạc nhiên hỏi: “Tôi qua con về lúc nào?” thì Trần Lăng nói dối: “Ồ ngoài chơi đến khuya, con về lúc mọi người đã ngủ say!” rồi cô bị bà mẹ Vu Nhã Cầm mắng: “Cậu con chờ con đến muộn lắm. Cậu nói hôm qua là sinh nhật con nên đã mua cho một chiếc máy ảnh kỹ thuật số làm quà sinh nhật đấy!” Trần Lăng nhìn theo ngón tay chỉ của Vu Nhã Cầm thì thấy một hộp quà được gói ghém rất đẹp đang lạnh lùng nhìn mình chằm chằm.

Lại sau đó, những cảnh tượng xảy ra trở thành bóng đè của cô. Dù trạng thái tinh thần của Trần Lăng rất tồi tệ nhưng ngày hôm sau, bệnh nhân ở khoa răng miệng đông nghìn nghịt, chật ních cả phòng khám. Khoảng thời gian đó, Trần Lăng chịu trách nhiệm phụ trách phần nhổ răng ở khoa, cả một ngày cô không mở miệng nói chuyện, chỉ hỏi ngắn gọn về bệnh tình, nhắc nhở một vài điều cần kiêng kỵ rồi thông báo những việc cần chú ý sau nhổ răng. Khi một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi chỉ vào hàm trên của mình và nói: “Cô nhờ giúp tôi chiếc răng hàm bị hỏng này nhé!” thì Trần Lăng chẳng hề suy nghĩ liền tiêm thuốc tê, nhổ cái răng cuối cùng trong hàm răng – chiếc răng khôn xấu đến nỗi chỉ còn chân răng.

Sau khi nhổ xong, bệnh nhân chau mày: “Có thể cho tôi mượn gương xem không? Rốt cuộc cô nhổ cái nào vậy?”

Trần Lăng đưa gương tới, vô cùng tự tin trả lời: “Chính là chiếc răng xấu cuối hàm đó, vừa hay là răng khôn chẳng có tác dụng gì!”

Bệnh nhân bật dậy khỏi ghế nha khoa: “Ai bảo cô nhổ cái đó? Chẳng phải tôi bảo muốn nhổ chiếc răng hàm đã từng phải đi điều trị sao, gần đây nó cứ đau nhức hoài!”

Lúc đó, Trần Lăng vô cùng bối rối.

Bất kể cô có bình tĩnh cố gắng giải thích đến đâu đi nữa, cô đã giải thích rằng mình nhỏ một chiếc răng hỏng, răng đang bị đau thì nhất định không thể nhổ được, chỉ cần điều trị là có thể cứu vãn được nhưng bệnh nhân và người nhà cô ta vẫn không chịu nghe lời cô hay từ bỏ, nhất thời khiến phòng cô biến thành cảnh tượng gà bay chó sủa. Tính cách ông chồng của bệnh nhân vô cùng dữ dằn, ông ta chỉ vào mũi Trần Lăng chửi mắng thậm tệ. Nếu không được các đồng nghiệp khác trong khoa răng miệng ngăn lại thì chắc ông ta đã giờ tay đánh chết cô rồi cũng nên!

Vậy mà, Chân Nhất Nặc – người cũng ngồi trong căn phòng ấy lại vô cùng thông minh khi coi như không liên quan gì tới mình, vẫn cứ vui đầu làm việc.

Cuối cùng vẫn là chủ nhiệm Trương Hoa ra mặt đứng lúc, mời họ tới làm việc tại văn phòng chủ nhiệm khoa, chị phải xuống nước nói không lấy tiền điều trị cái răng hỏng, còn nói có thể điều trị bọc mão răng để kéo dài thời gian cho chiếc răng hàm, lúc này bệnh nhân và người nhà mới hài lòng dắt nhau ra về. Chuyện này, bất kể xem xét từ góc độ nào thì người sai vẫn là Trần Lăng.

Sau đó nữa, Trần Lăng nhận kỷ luật từ lãnh đạo bệnh viện, hủy bỏ suất du học Nhật bản do nhà nước cử đi của cô, tạm thời đình chỉ làm việc một tuần chờ quyết định kỷ luật chính thức. Còn người có được suất du học Nhật Bản của cô không phải ai khác mà chính là bạn trai cũ của Trần Lăng – Chân Nhất Nặc, bác sĩ Chân.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chuyện Xưa 4

Ý định ban đầu của Trần Lăng là chỉ ở chơi một lúc rồi về ngay nhưng vừa nhắc tới đề tài này, Trương Hoa nào có thể tha cho Trần Lăng một cách dễ dàng, sao có thể để Trần Lăng chuồn êm như vậy, thế là chị giữ cô lại ăn cơm trưa xong mới cho về.

Ra khỏi tiểu khu của Trương Hoa cô thở dài thườn thượt. Câu chuyện đó hề nhớ lại là thấy đau lòng mặc dù cô không phải người hoài niệm quá khứ, hơn nữa giờ người đó đã cách mình xa lắm, hoàn toàn không còn chút quan hệ nào nữa. Trần Lăng đứng bên lề đường, hít sâu hai lần, phảng phất như làm vậy là có thể rũ bỏ tất cả tâm trạng liên quan đến con người kia. Cô chậm rãi thả bước trên lối đi bộ, tâm trạng dần trở lại bình thường. Tâm trạng bình thường thì lại nhớ đến việc Du Thiên Dã căn dặn cô bèn giờ tay lên xem đồng hồ, bây giờ đã là một giờ chiều. Không phải không thể trở về nhà làm tiếp việc đang dở nhưng thực sự nhà cô cách chỗ này quá xa, buổi tối đã hẹn đi ăn với Vu Bác Văn, đi đi lại lại như vậy quả là rất mất thời gian. Trần Lăng suy nghĩ một lát liền quyết định không về nhà nữa mà tới nha khoa Hạo Khang, dù sao thì tất cả tài liệu đều có trong ổ cứng di động mà cô luôn mang bên mình, làm vậy có thể tranh thủ thời gian mau chóng hoàn thành nhiệm vụ mà Du Thiên Dã đã giao phó.

Nha khoa Hạo Khang không giống những bệnh viện công lập bình thường. Ngoài những ngày nghỉ lễ tết theo quy định của nhà nước thì nha khoa Hạo Khang không có ngày nghỉ nào khác, mở cửa khám chữa bệnh, làm việc cả thứ bảy và chủ nhật. Bởi vậy tất cả các bác sĩ của Hạo Khang đều được nghỉ một ngày trong các ngày từ thứ đến thứ sáu hàng tuần nhưng lại phải làm bù một buổi cuối tuần. Vì lý do vẫn là nhân viên mới nên Trần Lăng chưa được xếp lịch chính thức, bởi vậy cô mới được hưởng thụ niềm vui mà những nhân viên bình thường khác ao ước, đó là: được nghỉ trọn vẹn hai ngày cuối tuần.

Trần Lăng bắt xe đi tới phòng khám số một của nha khoa Hạo Khang, chưa vào cửa đã thấy có một chiếc xe đạp trông rất quen đưng ở khu vực sảnh lớn của Hạo Khang, suy nghĩ một lát cô liền nhớ ra, đó chẳng phải là chiếc BMW mà Bao Huân đã lợi dụng để tổng tiền mình đó sao? Trần Lăng bỗng nghĩ tới tờ giấy nợ to đùng vẫn nằm trong tay Bao Huân liền không khỏi giận dữ, chút thiện cảm về anh có được qua cuộc tranh tài cầu lông của “Oai phong” liền mất tằm mất tích. Nhìn đi nhìn lại Trần Lăng không trông thấy bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ chiếc xe đạp BMW này đã qua sửa chữa, cô quyết định ngồi xổm xuống, ngó đi ngó lại kiểm tra một lượt thật cẩn thận trên thân xe đạp BMW, muốn nhìn xem số tiền 28888 rốt cuộc được tiêu tốn ở bộ phận nào. Đang tập trung thì một giọng nói trong trẻo, êm ái từ xa xa vọng tới: “Trần Lăng, bác sĩ Trần!”

Giọng nói này hết sức quen thuộc. Trần Lăng giật mình bèn vội vàng đứng dậy, quay lại nhìn thì thấy tay Diệp Thần đang ôm một bó bách hợp rất to, chị được Du Thiên Dã và Bao Huân hộ tống hai bên trái phải, mỉm cười rồi đi về phía mình. Còn Bao Huân, anh hiểu rõ lý do tại sao Trần Lăng lại “nhìn, nghe, sờ, hỏi” xe đạp của mình kỹ đến vậy, anh cọt nả nhìn Trần Lăng rồi cười hỏi: “Cô làm gì đó? Tìm kho báu à?”

[1] Nhìn, nghe, sờ, hỏi (vọng, văn, vấn, thiết) là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y. Ý là Bao Huân đã hiểu rõ lý do tại sao Trần Lăng lại ngắm nghía chiếc xe của mình kỹ như vậy

Mặt Trần Lăng đỏ bừng, mắt bắt giác liếc nhìn Du Thiên Dã, cảm thấy anh cũng đang dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình thì không hiểu sao lại thấy rất chột dạ, liền ấp úng nói: “Tôi... tôi chỉ xem một chút thôi.”

Diệp Thần vẫn không hiểu, cũng tiến lại gần ngắm nghía xe đạp của Bao Huân: “Xem gì cơ? Có gì khác lạ đâu?”

Trần Lăng tự bào chữa cho mình: “Em cũng chẳng thấy gì khác lạ. Cứ tưởng xe đạp BMW thì phải ba đầu sáu tay thế nào cơ!” Vừa nói câu này liền thấy hối hận, linh cảm được ngai thái tử Bao Huân đang hừ hừ đầy giận dữ, Trần Lăng vội vàng chuyển chủ đề: “Tổng giám Du, tổng giám Diệp, tổng giám Bao, ba người đi ăn cơm ạ? Vừa tối đã gặp được các anh chị, thật là đúng lúc quá!”

Ba vị tổng giám đốc diện bị Trần Lăng gọi như thế thì không hện mà cùng chau mày. Tuy Trần Lăng chẳng có ý đồ gì nhưng người nghe thế nào cũng thấy mất tự nhiên, có điều lại không thể vạch rõ cô nói sai chỗ nào. Diệp Thần nói: “Ừm, hôm qua là sinh nhật chị, thế mà hai người này quên khuấy mất nên mới đi ăn coi như hối lỗi. Phải rồi, đừng gọi chị là tổng giám Diệp, cứ gọi chị là Diệp Thần như các đồng nghiệp khác, hoặc gọi Helen cũng được!”

Trần Lăng chợt vỡ lẽ lại liếc mắt nhìn đóa bách hợp, hóa ra là sinh nhật tổng giám bộ phận nhân sự của nha khoa Hạo Khang, tổng giám bộ phận điều trị và tổng giám bộ phận thị trường phải tặng hoa thay lời muốn nói, nhưng trong đầu cô lúc này lại bất thành linh hiện lên một câu cửa miệng mà Trần Tụng thường nói: “Nếu ba người đi cùng nhau thì ắt có gian tình!” Những lời này gần như chỉ thoáng hiện trong một giây nhưng lại khiến Trần Lăng rung mình. Sức ảnh hưởng của Trần Tụng quả không thể khinh thường. Không nhắc tới việc người này bị đầu độc bởi các loại tiểu thuyết ngôn tình đang thịnh hành trên internet, thỉnh thoảng còn phát ngôn những “chân lý” giật gân, huống hồ những “chân lý” giật gân này như một loại quảng cáo bạch kim, dù không thích nhưng chúng bắt giác vẫn đi vào lòng người.

Trần Lăng ra sức xóa tan tư tưởng bậy bạ vừa hiện lên trong đầu mình, vội vàng nói lời chúc mừng như một nhân viên mới ngoan ngoãn, biết điều: “Em cũng chúc chị sinh nhật vui vẻ, năm nào cũng như năm nay, tháng nào cũng như tháng này!” rồi cô nhìn đóa bách hợp trong tay Diệp Thần bằng ánh mắt hâm mộ lần thứ N, thờ dài, nói: “Hoa đẹp quá!” Tuy miệng thì nói vậy nhưng lòng cô vẫn không nhận được mà tiếp tục suy nghĩ: không biết bó bách hợp này rốt cuộc là vị nào trong hai vị còn lại “vung tiền qua cửa sổ” mua tặng?

Du Thiên Dã vẫn nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt lạnh lùng, cứ nghĩ đến ba chữ “Tổng giám Du” mà cô vừa gọi mình liền cảm thấy mất tự nhiên một cách khó hiểu. Dựa theo những kinh nghiệm đúc rút được từ mấy lần trước, mỗi lần Trần Lăng gọi anh là tổng giám Du đều là khi cô làm trái ý anh, bèn hỏi: “Chương trình PowerPoint tôi cần dùng cô đã làm xong chưa?”

Vừa nghe câu hỏi của Du Thiên Dã, Trần Lăng lập tức chấm dứt màn nói hươu nói vượn ban nãy, trả lời gọn lỏn: “Vẫn chưa.”

Cặp mày của Du Thiên Dã hơi giãn ra một chút, nét mặt ngây thơ của Trần Lăng thoát nhìn thật ngoan ngoãn, không giống bộ dạng muốn chống lại mình. Anh thấp giọng nói: “Vậy cô hãy tranh thủ thời gian đi, tốt nhất là ngày mai nộp lại cho tôi.”

Trần Lăng không nói thêm một từ dư thừa, chỉ bảo: “Dạ.”

Du Thiên Dã lại nhìn Trần Lăng: “Nếu có vấn đề gì thì hãy gọi điện cho tôi.”

Đến cả một tiếng dạ cũng không nói, Trần Lăng chỉ gật đầu như gà mổ thóc.

Diệp Thần và Bao Huân nghe màn đối thoại một câu hỏi một câu trả lời của Du Thiên Dã và Trần Lăng, phảng phất đều có thể cảm nhận được không khí nghiêm trang chuyển động giữa Du Thiên Dã và Trần Lăng, mỗi người họ theo đuổi một suy nghĩ khác nhau, không ngừng nghĩ ngợi.

Cuối cùng cũng thoát khỏi ba vị tổng giám, Trần Lăng đi nhanh về phòng của mình, bật máy vi tính, cẩn thận đem văn bản word mà Du Thiên Dã đưa và hình ảnh phẫu thuật đã được chỉnh sửa cẩn thận làm thành bài thuyết trình PowerPoint. Đang tập trung làm việc thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Trần Lăng chẳng buồn ngẩng đầu mà vẫn tiếp tục làm động tác copy-paste và thẩm tra đối chiếu, miệng nói: “Mời vào!”

Người vào là Bao Huân. Anh thấy Trần Lăng vô cùng bận rộn trước máy tính, hoàn toàn không chú ý đến mình bèn ho khan một tiếng.

Bấy giờ Trần Lăng mới ngước lên, liếc nhìn Bao Huân: “Có việc gì à?”

Đương nhiên Bao Huân đã chuẩn bị trước tinh thần, ừm một tiếng: “Răng tôi không còn đau nữa, cô vẫn chưa hoàn thành quá trình điều trị phải không, lần tiếp theo là bao giờ?”

Trần Lăng dừng công việc đang dở dang, rầu rĩ nhìn Bao Huân, thờ dài: “Sao anh cứ tìm tôi mà không đi tìm người khác đi?”

Bao Huân đã sớm nghĩ ra một lý do hoàn hảo, anh lắc đầu: “Tôi không có thói quen đòi bác sĩ giữa đường, cô phải chữa xong cho tôi mới được!”

Trần Lăng không hiểu tại sao Bao Huân lại sống chết lằng nhằng với mình về vấn đề cái răng chết tiết đó, rõ ràng cả hai đều thấy đối phương không thuận mắt, cần gì phải quấn lấy nhau như vậy, cô bèn hỏi ngược lại anh: “Nếu tôi không xem cho anh thì sao?!!”

Bao Huân sừng sốt, nghĩ bụng: Muốn xem cũng phải xem, không muốn xem cũng phải xem! Nhưng anh lại bình thản nói: “Nếu cô xem cho tôi, tôi sẽ trả lại tờ giấy nợ kia cho cô!”

Chợt, Trần Lăng cảm thấy mắt nhìn người của Trần Tụng quả là kém cỏi, không đâu lại coi trọng một kẻ tiểu nhân thích ép buộc người khác. Nhưng, khoan đã... Nếu khám răng cho anh ta mà có thể hủy bỏ nợ nần kia thì trước tiên hãy kìm nén những lời ác độc đó đã.

Trần Lăng đảo mắt, hạ thông điệp cuối cùng: “Cứ quyết định vậy đi. Sau này anh đừng lấy chuyện xe đạp của mình ra nói với tôi nữa nhé?”

Gian kế của Bao Huân đã thực hiện được, để lại một câu: “Tuần sau, nếu có thời gian rảnh tôi lại tới tìm cô!” rồi định bỏ đi, đúng lúc gặp được Liễu Gia Từ đang đứng ngay cạnh cửa, liền mắng mỏ: “Gia Từ, sao anh xuất quỷ nhập thần thế, làm em sợ chết được!”

Trần Lăng sớm biết Liễu Gia Từ là phó chủ nhiệm phòng khám số một của Hạo Khang, vội vàng đứng dậy: “Phó chủ nhiệm Liễu, có việc gì ạ?”

Liễu Gia Từ nhìn Trần Lăng, rồi lại nhìn Bao Huân, anh ta chỉ cười cười, lắc đầu bỏ đi: “Chỉ đi qua ghé vào xem thôi, hai cô cậu cứ nói chuyện. . . nói chuyện đi.”

Mất cả một buổi chiều Trần Lăng coi như đã làm xong dàn ý sơ bộ của bài thuyết trình PowerPoint kia. Cô nghĩ dựa theo sự khó tính, già đời của Du Thiên Dã thì chắc chắn anh sẽ thích dàn ý kiểu ngắn gọn, đơn giản này, cô còn bỏ công sức tìm một kiểu phông nền hai màu đen trắng mà bản thân cảm thấy phù hợp nhất. Lúc cô rời khỏi nha khoa Hạo Khang thì cũng là giờ tan tầm, những người khác đã ra về, chỉ còn nhân viên lễ tân và hai y tá đang làm những công việc cuối cùng.

Địa điểm mà Vu Bác Văn hẹn Trần Lăng tới ăn cơm là một nhà hàng bán đồ ăn Thái - một nơi rất khó tìm trong khu vực trung tâm. Trần Lăng tìm tòi rất lâu, rẽ bảy tám lần, cuối cùng mới tìm được cánh cửa bị che khuất của nhà hàng này. Cô nhìn xung quanh nhà hàng, đại sảnh không rộng nhưng rất phong cách, có điều, không trông thấy bóng dáng Vu Bác Văn đâu cả. Cô đang lưỡng lự thì nữ nhân viên mặc trang phục Thái Lan bước tới nghênh đón: “Cô là cô Trần phải không? Ngài Vu đang chờ cô trong phòng.”

Trần Lăng theo nhân viên tiến vào một căn phòng kín đáo, trừ một bàn tròn cỡ lớn dành cho năm sáu người ăn thì chỉ có Vu Bác Văn đang vui đầu nghiên cứu thực đơn. Nghe tiếng động, Vu Bác Văn liền ngước lên nhìn Trần Lăng, mỉm cười: “Sao giờ con mới tới?”

Trần Lăng đi thẳng đến một chiếc ghế rồi ngồi xuống, đặt túi xách bên cạnh, lơ đãng: “Dù sao thì người vẫn chưa tới đủ.”

Vu Bác Văn hí hóp mắt: “Ai bảo chưa tới, đã ngồi chờ lâu lắm rồi đó, bây giờ đang ra ngoài rửa tay. Vừa nãy bố và người đó còn hỏi nhau, không biết con còn ở lại chỗ làm bận rộn gì?”

Đúng lúc đó thì một giọng nam khác đỡ lời: “Lăng Lăng, cháu tới rồi sao?! Phục vụ, bày thức ăn lên đi. Anh Vu, anh đưa thực đơn cho Lăng Lăng xem nó còn muốn gọi gì nữa?”

Giọng nói này dường như rất quen thuộc, nhưng ngữ điệu rất thân mật. Trần Lăng kinh ngạc quay đầu lại thì thấy Liễu Gia Từ đang cười khi khi với mình, nhất thời cô ngạc nhiên vô cùng.

Vu Bác Văn đứng dậy, cười nói: “Cậu mau vào ngồi đi, làm con bé sợ quá kìa!”

Trần Lăng đầy bụng nghi hoặc nhìn Vu Bác Văn rồi lại nhìn Liễu Gia Từ, luôn có cảm giác lạ lùng mà không nói rõ được. Liễu Gia Từ như cười như không: “Lăng Lăng, chúng ta không cần giới thiệu nữa chứ? Dầu sao cũng là đồng nghiệp.”

Trong khoảnh khắc đó, não bộ Trần Lăng rẽ mười bảy, mười tám lần, không phải cô chưa từng nghi ngờ Liễu Gia Từ mới là nội gián đích thực của Vu Bác Văn ở nha khoa Hạo Khang nhưng vẫn có đôi điều nghĩ mãi không ra, cuối cùng cô nhìn chằm chằm Vu Bác Văn, hỏi: “Đây cũng là bí mật của cậu phải không, còn điều gì mà con chưa biết nữa?”

Vu Bác Văn và Liễu Gia từ lúng túng nhìn nhau. Ngẫm nghĩ một lát, Vu Bác Văn nói: “Tại sao con hỏi vậy?”

Trần Lăng từ tốn nói: “Vì... Vì ngoại trừ những người trong nhà chúng ta, thì hình như không còn người đồng nghiệp nào gọi con là Lăng lăng cả?”

Liễu Gia Từ là người bật cười đầu tiên: “Lăng lăng tâm tư kín đáo, tinh tế, hiểu biết chẳng khác chị Thanh Đề trước kia tẹo nào!”

Trần Lăng càng khó hiểu hơn, quay sang hỏi Vu Bác Văn: “Chị Thanh Đề? Chị Thanh Đề là ai?”

Vu Bác Văn đang háng một cái: “Chính thức giới thiệu. Lăng Lăng à, Liễu Gia Từ là cậu họ của con, cũng là tổng giám bộ phận điều trị tương lai của nha khoa Bác Văn. Lần trước quên chưa nói cho con biết, hồi nhỏ mẹ con có một tên khác là Liễu Thanh Đề.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Nội Gián 1

Trần Lăng vui đầu ăn canh tôm Yum Goong kiểu Thái – một món canh có vị rất cay và chua, cô không buồn để ý tới hai người đàn ông thành đạt

đang bàn luận viên vông về xác suất thành công của các phòng khám tư nhân có vốn đầu tư nước ngoài. Trần Lăng ăn bát canh tôm Yum Goong trước mặt đến cạn đáy mà bên tai vẫn không ngừng vọng về những tiếng bàn luận về tình trạng nha khoa trong nước hiện nay, các chi nhánh của phòng khám tư nhân, ưu khuyết điểm và loại hình khách hàng của mỗi bệnh viện công lập và phòng khám có vốn đầu tư nước ngoài.

Vu Bác Văn thấy Trần Lăng ăn xong canh bắt đầu ngáy người, ông “này” một tiếng rồi hỏi: “Nếu là con, con có cách nhìn thế nào về việc quản lý phòng khám nha khoa nhiều chi nhánh?”

Trần Lăng bị ứ nghẹn đến nỗi canh trong dạ dày cứ lộn nhào liên tục, cô đành nói một loạt những quan điểm mình từng suy nghĩ: “Con luôn cảm thấy khó hiểu, tại sao các phòng khám nha khoa nổi tiếng nhất trong nước đều xuất hiện bằng phương thức lập chi nhánh? Thực ra, Hong Kong cũng như các quốc gia khác, ở đó có rất ít phòng khám nha khoa lập chi nhánh, đa số chúng đều độc lập, cơ bản đều do các bác sĩ hợp tác lại mà thành lập nên!” Còn dừng cảm bỏ sung một câu: “Không giống trong nước, mấy phòng khám nổi tiếng nhất nhì đều vận hành theo phương thức tư bản, người ngoài nghề lại lãnh đạo người trong nghề!”

Ngược lại, Vu Bác Văn không hề tức giận: “Con thì sao? Nếu cho con cơ hội, con sẽ lập một phòng khám nha khoa như thế nào?”

Trần Lăng lắc đầu: “Con chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Nếu nói đến tương lai thì con không có dã tâm lớn như vậy. Chỉ cần có một người bạn đồng hành là một người bác sĩ cùng chung chí hướng để thành lập một phòng khám nha khoa nho nhỏ, ấm áp, thoải mái thì con đã mãn nguyện rồi!”

Vu Bác Văn chỉ mỉm cười. Ông quay đầu sang hướng khác, tiếp tục cùng Liễu Gia Từ bàn luận công việc tiến hành nhận chức tổng giám bộ phận điều trị.

Trần Lăng buồn chán vô cùng, tâm tư không khỏi chuyển về cảnh tượng mới xảy ra nửa tiếng trước, khi đó, Trần Lăng trông thấy Liễu Gia Từ - người cùng lắm chỉ lớn hơn mình mười tuổi, cô vẫn không thể tin nổi, vì thế ngữ điệu bất giác đầy vẻ nghi ngờ: “Người này và mẹ con chênh lệch quá nhiều tuổi, sao có thể là cậu của con được? Và lại, lần trước gặp ông bà ngoại cũng đâu nhắc tới chuyện này với con?”

Liễu Gia Từ đứng ra gỡ bỏ nỗi nghi ngờ cho Trần Lăng: “Cậu là em họ mẹ con, đúng là ít hơn chị ấy nhiều tuổi. Khi mẹ con sắp tốt nghiệp đại học, cậu mới chỉ vào tiểu học mà thôi, nhưng vai vế cậu vẫn lớn hơn con một bậc. Ông bà ngoại con bảo vệ con quá kỹ lưỡng, chưa bao giờ tiết lộ cuộc sống bây giờ của con cho chúng ta biết, dĩ nhiên cũng sẽ không nhắc tới họ hàng thân thích hiện đang sống ở Thượng Hải trước mặt con rồi.”

Nỗi ngờ vực của Trần Lăng vẫn chưa được xóa bỏ, cô nhìn bỏ dề Vu Bác Văn của mình: “Cậu nói thật cho con nghe được không, tại sao cậu muốn con tới Hạo Khang? Tại sao lại để người này, thôi được, cậu họ của con tới làm nội gián ở Hạo Khang?” Thực ra Trần Lăng muốn nói kiểu khác nhưng lời đến môi rồi lại đành nuốt vào trong.

Vu Bác Văn và Liễu Gia Từ đưa mắt nhìn nhau, bị hai chữ “nội gián” làm bất ngờ liền lớn tiếng cười ha ha. Vu Bác Văn cười sung sướng: “Bố chỉ mở chuỗi phòng khám nha khoa chứ có mở trung tâm gián điệp đâu, rốt cuộc con nghĩ gì trong đầu thế hả?”

Trần Lăng bị điệu cười của Vu Bác Văn làm chột dạ, nhưng vẫn cố cãi: “Vậy cậu phải nói rõ, lén lút lút lút như vậy làm gì? Cậu bí ẩn như thế, con lại tưởng rằng cậu đang đóng phim ‘Nhiệm vụ bất khả thi’!”

Cuối cùng Liễu Gia Từ là người ngừng cười trước: “Con nghi oan cho hai ta rồi. Thực ra, cậu học đại học ở Bắc Kinh, học xong thì ở lại Bắc Kinh làm việc, mấy năm trước mới tới Hạo Khang, khi đó vẫn chưa biết ông chủ của nha khoa Bác Văn chính là anh rể họ của mình!” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hai tháng trước, công việc của cậu ở Hạo Khang không tốt lắm, muốn đổi sang công việc khác thì gặp được bố dề con trong bữa tiệc của một người bạn. Lúc đó, hai chúng ta nói chuyện rất hợp ý nhau, bố con đồng ý cho cậu giữ chức tổng giám bộ phận điều trị của nha khoa Bác Văn, vậy là cậu động lòng!”

Vu Bác Văn nói tiếp: “Đúng lúc đó con từ Hong Kong trở về, kiên quyết không chịu tới làm ở nha khoa Bác Văn, bố nghĩ con có cái nhìn tiêu cực với phòng khám tư nhân. Con lại muốn tới rèn luyện ở phòng khám Hạo Khang có vốn đầu tư nước ngoài, vì vậy bố không ngăn cản. Có ba lý do, thứ nhất, con đã tiếp xúc với loại hình phòng khám tương tự ở Hong Kong, thứ hai, vào làm ở đó có thể giúp con nâng cao trình độ trông răng, thứ ba, điều này cũng có lợi cho công việc tiếp quản toàn bộ nha khoa Bác Văn sau này của con.”

Liễu Gia Từ lại nói: “Vi con muốn vào nha khoa Hạo Khang còn tham gia phỏng vấn nên bố con mới bảo cậu chưa được xin thôi việc lúc này mà phải ở lại quan sát thêm một thời gian, lo con chưa hòa nhập được. Kết quả, màn phỏng vấn của con vô cùng đặc sắc, cậu khen ngợi con hết lời qua điện thoại với bố con, nói vài ba câu chuyện mới phát hiện thì ra quanh đi quẩn lại đều là người nhà!”

Trần Lăng chau mày khi nghĩ đến những lời giải thích trước sau vẹn toàn đó, cô rầu rĩ bảo: “Con nào có thành kiến với phòng khám tư nhân? Cậu lại nghi oan con rồi. Con tự biết lượng sức mình, cơ bản không phù hợp với công việc quản lý nặng nề!” Nghĩ một chút cô vui vẻ chỉ vào Liễu Gia Từ: “Và lại, một đại chủ nhiệm như cậu ấy chẳng phải cũng tới giúp cậu rồi sao? Cậu đừng nghĩ đến con nữa!”

Vu Bác Văn cười hiền: “Đừng nóng, đừng nóng, chuyện này để sau hãy nói. Chủ đề của ngày hôm nay chỉ là người nhà chúng ta tụ tập vui vẻ một chút thôi!”

Liễu Gia Từ cũng cười: “Đúng thế đấy. Lăng lăng, tuần sau cậu chính thức nộp đơn xin từ chức, chắc tối đa là nửa tháng sau thì rời khỏi nha khoa Hạo Khang.”

Trần Lăng thầm a một tiếng trong lòng, vừa nghĩ đến việc hóa ra lúc trước không phải mình chiến đấu cô độc với cả nha khoa Hạo Khang nhưng tảng đá dựa lưng rất lớn này sắp phải rời đi, liền buồn rầu nói: “Sao lại phải rời khỏi Hạo Khang? Nơi đó không tốt sao?”

Liễu Gia Từ hỏi vặn lại: “Con thấy tốt sao?”

Trần Lăng gạt mình, cô nghĩ đến tình cảm của mình với Hạo Khang. Tuy mới chưa bao lâu, cũng gặp không ít rắc rối, từ bị bài xích đến được đón nhận, cả một quá trình vừa đau khổ vừa vui sướng. Trần Lăng chỉ đồng ý trả lời: “Hiện giờ con cảm thấy rất tốt. Con thích bầu không khí làm việc ở đó, vừa sạch sẽ vừa đơn thuần, có thể khiến con bình yên, tĩnh tâm.”

Liễu Gia Từ gật đầu: “Rất chính xác. Hạo Khang có thể là một nơi có hoàn cảnh tốt đối với các bác sĩ, nhất là bác sĩ trẻ, cung cấp cơ hội học hỏi và công việc rất tốt nhưng đến một trình độ nào đó, nó sẽ trở thành một nhà tù giam lỏng con, nó bắt con phải giam chân tại chỗ.”

Trần Lăng thoáng hiểu phần nào. Cao thủ trong Hạo Khang nhiều như vậy, trên có Du Thiên Dã, Đặng Vi, dưới có các bác sĩ trẻ nỗ lực hết mình để leo lên cao, Liễu Gia Từ muốn leo lên cao nữa quả là khó khăn. Trần Lăng không phải người chưa va chạm với đời, cô hiểu rõ một điều: không phải ai cũng muốn dừng bước ở hiện tại mà hài lòng với những thứ mình có, còn một bộ phận những người khác luôn vươn cao tới những đám mây ngũ sắc đầy ánh hào quang nhưng vô cùng xa vời. Hai loại người này không thể nói rõ ai đúng ai sai, chỉ là vì họ lựa chọn những con đường khác nhau mà thôi, không hơn không kém.

Trần Lăng chưa hoàn toàn thoải mái, cô khẽ giọng hỏi: “Cậu cứ đầu quân vào nha khoa Bác Văn như vậy, chẳng lẽ ông chủ Bao Hoài Đức của Hạo Khang không có ý kiến gì?”

Liễu Gia Từ than vãn: “Chắc chắn là có ý kiến nhưng chỉ có thể chấp nhận mà thôi. Nếu ông ấy không thể cho cậu một vị trí cao hơn, cho cậu không gian phát triển rộng hơn thì cậu cũng chỉ còn cách tự tìm đường cho mình thôi. Cậu ra đi rất quang minh chính đại, không đem theo bất cứ hồ sơ bệnh án nào của Hạo Khang, hơn nữa còn đảm bảo không lôi kéo khách hàng của Hạo Khang thì ông ta còn lo lắng gì nữa?”

Trần Lăng nhìn nét mặt chính trực của Liễu Gia từ, như thể chân lý đã được anh ta nắm chắc trong tay mình, cô không thể không dội nước lạnh: “Nhưng Bác Văn và Hạo Khang cạnh tranh với nhau, chẳng lẽ ông ấy không lo lắng điều này sao?”

Cuối cùng Vu Bác Văn có chút không kiềm chế nổi: “Trần Lăng, con cũng làm nha sĩ gần ấy năm rồi, sao vẫn không hiểu gì về tình hình nha khoa hiện nay, vẫn u mê mù mịt như vậy? Bỏ nghĩ phải cho con bỏ tức lại một buổi mất thôi, đỡ phải... Thôi bỏ đi, nói đơn giản vậy nhé, đối tượng khách hàng của Hạo Khang và Bác Văn khác nhau, đối tượng khách hàng của họ là khách hàng cao cấp, giàu có, nhiều tiền còn chúng ta hướng về quần chúng nhân dân, hai loại hình khách hàng này không cạnh tranh nhau nhiều. Dĩ nhiên, bỏ cũng hy vọng có thể gia tăng lượng khách hàng cạnh tranh này. Vì vậy, dù sao chẳng nữa đó cũng là một vòng tròn hoàn hảo, không phải sự cạnh tranh khốc liệt.”

Liễu Gia Từ cũng nói: “Thực ra khác biệt lớn nhất giữa phòng khám nha khoa và bệnh viện chính là vấn đề nhân sự, nói cách khác là tính lưu động của nhân viên. Các phòng khám đều dùng hết mưu kế để khai thác nguồn tài nguyên là các bác sĩ ưu tú, đặc biệt là các bác sĩ có tiếng tăm, gần như là cung không đủ cầu. Ví dụ như chủ nhiệm trung tâm trồng răng Du Thiên Dã – sắp bây giờ của con, anh ta chính là người được ông chủ Hạo Khang lôi kéo từ nơi khác bằng mức lương hấp dẫn.”

Trần Lăng nghe thấy cái tên Du Thiên Dã, độ phấn khích không hiểu sao lại tăng lên hai bậc, cô không thể không lao vào hỏi chuyện: “Thật không? Anh ta vốn làm ở đâu?”

Liễu Gia Từ cố nhớ lại: “Ngày xưa anh ta làm ở bệnh viện nào thì cậu không nhớ rõ nhưng làm ở trung tâm chữa bệnh quốc tế hai ba năm nên rất có tiếng tăm trong lĩnh vực trồng răng. Đúng rồi, tổng giám bộ phận nhân sự của Hạo Khang – Diệp Thần chính là sư muội của Du Thiên Dã, phải thông qua cô ấy mới lôi kéo được Du Thiên Dã về Hạo Khang.”

Trần Lăng không ngờ Du Thiên Dã và Diệp Thần còn có mối quan hệ này, cô hạ giọng nói: “Diệp Thần vào Hạo Khang từ rất lâu rồi sao?”

Liễu Gia Từ gật đầu: “Diệp Thần có thể coi là nguyên lão khai quốc của Hạo Khang. Trước khi Bao Hoài Đức lập nên Hạo Khang, ông ta làm quản lý cao cấp của một công ty y dược, hồi đó, Diệp Thần là thư ký của ông. Cô gái này làm việc cẩn thận, kiên định, không chỉ chiếm được sự ưu ái của Bao Hoài Đức mà cả phu nhân của Bao Hoài Đức và công tử Bao Huân đều rất yêu quý người này. Ở Hạo Khang, cô ấy cũng giống như Du Thiên Dã, là trợ thủ đắc lực của Bao Hoài Đức.”

Nghe thấy tên của Bao Huân và Du Thiên Dã, trước mắt Trần Lăng hiện lên bó hoa bách hợp được Diệp Thần ôm vào lòng, cô hỏi trong vô thức: “Vậy Du Thiên Dã và Bao Huân, ai mới là bạn trai của chị ấy?”

Vu Bác Văn và Liễu Gia Từ cùng nhìn cô, nhất là Vu Bác Văn, ánh mắt ông kỳ quặc và đầy sự dò tìm khiến Trần Lăng nhất thời cảm thấy câu này của mình như chưa được nào xử lý, khiến người ta nghi ngờ, bèn vội vàng giải thích: “Con chỉ tò mò, muốn tán gẫu, muốn hỏi chút thôi mà?!”

Liễu Gia Từ cười cười: “Con gái thường hay quan tâm đến chuyện này. Hình như không ai cả. Bình thường Bao công tử rất thích bám theo Diệp Thần nhưng xem ra không phải quan hệ yêu đương. Còn Du Thiên Dã, người này trước nay vẫn không tỏ thái độ gì, tuy quan hệ của anh ta với Diệp Thần khá tốt nhưng hành sự rất có chừng mực, cũng không nhận ra sự đặc biệt nào giữa hai người họ. Có điều, cũng có người theo đuổi Diệp Thần, cũng là đồng nghiệp của chúng ta ở Hạo Khang.”

Bấy giờ Trần Lăng mới nghĩ tới tổng giám bộ phận tài vụ Tạ Tử Phương ngồi trong xe hôm đó, nhưng đã có kinh nghiệm nên cô không vội lên

tiếng. Bỗng nhiên, Vu Bác Văn ngồi bên cạnh lại hỏi thăm: “Còn cậu? Đạo này bận công việc nên chẳng lẽ không yêu đương hay gì đó sao?”

Trần Lăng vô cùng ngạc nhiên ngược nhìn Vu Bác Văn. Trong ấn tượng của cô, Vu Bác Văn chưa bao giờ rảnh rỗi quan tâm tới vấn đề tình cảm của cô, ngay cả hồi cô thất tình đạo ấy, ông chỉ im hơi lặng tiếng, chưa bao giờ ông như hôm nay. Liễu Gia Từ đâm chọc cô: “Em thấy đạo này quan hệ của Lăng Lăng và Bao công tử rất là thân thiết, con bé trở thành nha sĩ riêng của Bao công tử rồi!”

Vu Bác Văn vẫn giữ nét mặt không chút ngạc nhiên, chỉ nhìn Trần Lăng và hỏi: “Lăng Lăng, thật à?”

Trần Lăng ra sức lắc đầu, vội vàng bảo vệ sự trong sạch của mình: “Không thể nào, là anh ta cứ bắt con khám răng cho đầy chứ, con thật sự không muốn đâu!”

Liễu Gia Từ cười khì, phát biểu suy nghĩ: “Cậu thấy Bao công tử không tệ, rất thông minh. Trước kia, Hạo Khang chỉ dựa vào danh tiếng của bác sĩ để câu kéo khách hàng nhưng sau khi cậu ta được lên làm tổng giám đốc phân thị trường thì đích thân đã tổng kết được rất nhiều ưu điểm của Hạo Khang liền chạy đi đàm phán với các công ty lớn, ký nhiều hợp đồng tập thể, thậm chí còn lập quan hệ hợp tác với nhiều ngân hàng và trung tâm thể tín dụng VIP.” Nói tới đó lại bổ sung: “Trương lai nếu các cháu thành đôi thật thì coi như thống nhất thị trường nha khoa thành một mối rồi!”

Trần Lăng nghe xong thì rất bức mình, cô phản bác mà lòng thì khó chịu vô cùng: “Hai người đừng nói lung tung, con và anh ta không chút quan hệ, cơ bản là con không thích tuýp người như vậy!”

Vu Bác Văn cùng Liễu Gia Từ đồng thanh hỏi: “Vậy con thích tuýp người nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nội Gián 2

Trần Lăng càng bàng hoàng hơn. Những bậc bề trên, nhất là những trường bối nam giới thoát nhìn đều là đàn ông thành đạt lại quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt như tình cảm của cô, thật là có chút dở khóc dở cười.

Trần Lăng im lặng một lúc mới cất tiếng nói: “Đó là một bí ẩn, con có thể lựa chọn giữ im lặng không?”

Vu Bác Văn nhìn gương mặt hơi ngượng nghịu của Trần Lăng, ông chẳng biết làm sao đành nuốt sự hiếu kỳ vào bụng, an ủi cô: “Con đó, hoàn cảnh sống từ nhỏ đến lớn quá đơn giản nên vẫn còn ngốc nghếch, da mặt lại mỏng, dù có yêu đương thì cũng là kiểu “chậm nhiệt”. Thực ra, chúng ta chỉ muốn hỏi con một chút, muốn quân sư giúp con thôi mà!”

Liễu Gia Từ cũng đề thêm: “Đúng thế, chúng ta đâu phải ba chàng ngốc trong phim The Three Stooges, cũng có thể so sánh với Gia Cát Lượng được đấy!”

Trần Lăng vô cùng cảnh giác đưa mắt nhìn hai chàng ngốc nhưng rất xảo quyết trước mặt, cô suy nghĩ lung lăm mới ậm ừ nói: “Con thích... Con thích người thông minh, cơ trí, một người có thể khiến con phục tùng!”

Liễu Gia Từ vừa nghe xong liền quay sang nhìn Vu Bác Văn: “Chết rồi, chết rồi, khởi điểm của Trần Lăng cao quá, người phù hợp với tiêu chuẩn này của nó ngoài các ‘đại ca xã hội đen’ thì chỉ chẳng còn lại mấy người!”

Vu Bác Văn chau mày, từ tốn nói: “Chân Nhất Nặc cũng từng là người thông minh cơ trí, là người có thể khiến con phục tùng phải không?”

Trần Lăng hoàn toàn không ngờ Vu Bác Văn lại nói ra câu này, trong cơn sững sốt cô thấp giọng cãi lại: “Lần này không như vậy.” Nói xong liền lấy làm hối hận, vội vàng ngậm miệng.

Liễu Gia Từ không nghe thấy câu nói cuối cùng của Trần Lăng, vội vã phát biểu suy nghĩ của mình: “Trần Lăng, con nghĩ như vậy thì sẽ bị bắt nạt đó, tìm người yêu hay tìm chồng quan trọng nhất là phải tìm người đối xử tốt với con. Nếu con tôn sùng, ngưỡng mộ hẳn, sau này không khéo sẽ bị hẳn bắt nạt, đàn áp, con mãi mãi không thể quay đầu trở lại đâu.”

Vu Bác Văn cũng gật đầu tán thành nhưng ông là người hiểu rõ hàm ý ngầm trong câu nói ban nãy của con gái, ông nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, đầy cảm xúc: “Lần này không như vậy? Vậy bao giờ con mới định đưa người ‘lần này’ đến ra mắt đây?”

Mặt Trần Lăng ửng đỏ, đầu lắc như trống bỏi: “Chưa viết nét đầu tiên của chữ Bát[1] thì con đi đâu tìm người đưa tới ra mắt cậu?”

[1] Ý là vẫn chưa có manh mối gì, chưa có gì.

Vu Bác Văn chớp mắt, gật đầu: “Thôi vậy. Nếu vẫn chưa có người dự bị để chọn lựa thì mẹ con đã sắp xếp cho con đi xem mặt rồi đó. Theo bố thấy thì, chào ôi, con không thể chuẩn được đâu!”

Lại một lần nữa, đầu Trần Lăng bị “tin dữ” này đâm vào, nhất thời đầu óc mông muội, hừ hừ thực thực.

Vì vậy, một tuần sau, khi Bao Huân bước vào một nhà hàng Ấn Độ đợi khách hàng đã hẹn trước thì tầm mắt anh bắt gặp Trần Lăng đang ngồi ở góc của nhà hàng, mặt buồn so. Với ánh mắt đờ đẫn, cô đang cùng ăn tối với một thanh niên tài giỏi đẹp trai đi giày da, mặc comple. Thấy vậy, anh không khỏi hiếu kỳ, cố tình đi lướt qua hai người họ. Dường như Trần Lăng vẫn đang đắm chìm trong cội niết bàn hư ảo nên không để ý đến việc Bao Huân vừa đi qua mình, thậm chí anh còn chọn một bàn ăn gần nhất với hai người họ. Ánh mắt lạnh lùng của Bao Huân phóng sang bên này, gã thanh niên tài giỏi đẹp trai đó, ngoại trừ “bộ lông” trên đầu lưa thưa một cách quá đáng, nước hoa hắc đến nhức mũi thì trên cơ bản, anh ta mang dáng vẻ đặc thù của một thanh niên trí thức làm việc ở CBD. Rõ ràng, mấy ngày này đang là đợt nắng gay gắt cuối thu, trán rịn mồ hôi lấm tấm thể mà quần áo comple anh ta vẫn mặc chỉnh tề, bên trong là áo sơ mi hồng nhạt, cạnh người là chiếc cặp đựng laptop to đùng, trên cổ vẫn đeo thẻ nhân viên có dấu đỏ của công ty chưa kịp tháo xuống.

Khách hàng vẫn chưa tới nên Bao Huân có rất nhiều thời gian để nghe trộm cuộc đối thoại của bàn bên cạnh. Đối thoại diễn ra khá sôi nổi, Bao Huân càng nghe càng thấy hứng thú, đến nỗi cả người anh run lên bần bật.

Lúc này, Trần Lăng vô cùng hối hận, cô khua tay phục sự hiệp đáp của bà mẹ Vu Nhã Cầm nên mới đồng ý tới đây xem mặt. Vu Nhã Cầm nói với cô thế này: “Chỗ nó làm cách chỗ con làm không xa, kết giao thêm nhiều bạn bè không có gì không tốt. Các con tan ca xong, hãy tìm một nhà hàng nào đó gần gần, đi ăn một bữa cơm, gặp nhau là được.” Vì vậy, tình hình hiện nay là, cô và người đàn ông thường xuyên đưa ra những câu hỏi kỳ cục đang ngồi cùng bàn và “thương thức” các món cháo Ấn Độ.

“Nha sĩ các cô kiểm được rất nhiều tiền phải không? Nhưng ngày nào cũng phải thăm khám hàm răng bản thiêu của người khác, không thấy ghê tởm sao?” Nam thanh niên vừa nói, vừa cầm khăn giấy lau lau miệng bằng một động tác cực kỳ tao nhã.

“Cũng bình thường.”

“Là tiền kiếm được cũng bình thường hay cảm thấy hàm răng bản của những người khác cũng bình thường?” Nam thanh niên vẫn đang thắc mắc vấn đề này.

“Cả hai.” Trần Lăng có phần khó chịu. Ban nãy, mới ban nãy thôi, người này còn hỏi mãi một vấn đề: Tại sao chúng ta giỏi giang thành đạt như vậy mà lớn tuổi vẫn chưa có người yêu? Hay là vì chúng ta quá cô đơn? Nhân thế, anh ta bày tỏ quan điểm rõ ràng: mình là con một, khả năng nội trợ, nữ công gia chánh của đối phương cũng là một trong những mục tiêu cần kiểm tra. Còn tỏ vẻ giận dữ khi chỉ trích chế độ khám chữa bệnh hiện nay xấu xa vô cùng, tất cả các bác sĩ đều không minh bạch. Cũng bởi vì đối phương là con trai của người quen của bà Vu Nhã Cầm nên Trần Lăng mới cố chịu đựng, không dám phẩy tay áo bỏ đi.

Đối phương ra vẻ suy tư: “Cơ bản, tôi thấy hài lòng với cô. Tuy cô hơi lớn tuổi, được liệt vào tầng lớp ‘dư lại sau các cuộc lựa chọn của người khác’[2] nhưng bề ngoài và công việc đều rất tốt, đưa cô ra ngoài gặp bạn bè chắc cũng không mất thể diện. Nhưng cô nên biết: có rất rất nhiều các cô gái trẻ tầm hai mươi, hai một tuổi muốn chủ động theo đuổi những người đàn ông thành đạt như chúng tôi.”

[2] Ý của người này là chị Lăng đã tham gia rất nhiều cuộc xem mặt, vì không được ai chọn nên mới phải đi xem mặt anh này.

Trần Lăng chỉ cười nhạt không tiếp chuyện nhưng lòng cô đang có một suy nghĩ vô cùng ác độc le lói xuất hiện: “Dù vậy cũng phải chờ đến khi nào trên đầu anh mọc thêm mấy sợi tóc thì người ta mới chủ động theo đuổi được!” Nhưng cô lại nói với người đó rằng: “Xin lỗi, tôi đi toilet một lát.” Rồi đứng dậy ngay lập tức, vào nhà vệ sinh.

Trần Lăng ngắm nghía bản thân qua gương trong nhà vệ sinh, thấy mình vẫn xinh đẹp như xưa bèn lắc đầu, tự trấn an: “Yên tâm đi Trần Lăng, dù mày ở vậy cả đời, cũng không được phép rơi vào tay người đàn ông ngồi ngoài kia!”

Trần Lăng rời khỏi nhà vệ sinh, đang suy nghĩ xem nên ra đó tiếp tục nghe gã thanh niên tài giỏi đẹp trai kia làm nhảm hay lánh tạm trong nhà vệ sinh thêm lát nữa thì vai đột nhiên bị người ta vỗ mạnh. Quay lại thì trông thấy Bao Huân đang đứng dựa vào tường, nhìn mình bằng ánh mắt có phần hả hê: “Trần Lăng, người anh em kia là ai vậy? Hôm nay cô giỏi kiếm chế thật đấy, sao không bộc phát con giận như lúc chiến đấu với tôi?”

Trần Lăng vốn rất ngạc nhiên, nghe Bao Huân nói vậy thì hoàn toàn thất vọng, cả giận: “Sao anh cũng ở đây? Vừa rồi anh nghe lén đấy à?”

Bao Huân vội xua tay: “Đừng đừng, chỉ là trùng hợp thôi. Cô đừng có mà phun lửa với tôi đấy. Người anh em kia xúc phạm cô như vậy, còn tôi thì vô cùng hiếu kỳ, với tính cách bộc trực của mình, sao cô có thể nén giận giỏi thế?”

Trần Lăng thấy Bao Huân nói rất đúng. Hôm nay là lần đầu tiên cô cảm thấy Bao Huân không đáng ghét, có lẽ vì cô đang thăm so sánh anh với gã thanh niên tài giỏi đẹp trai ngoài kia. Cô nói với giọng bất lực: “Tôi cũng chẳng có cách nào. Đó là con trai của người quen của mẹ tôi, bà bảo tôi vẫn chưa có bạn trai nên giới thiệu để chúng tôi quen nhau.”

Bao Huân ồ một tiếng. Mắt anh lóe sáng, cười cợt bảo: “Hóa ra đây chính là ‘xem mặt’ trong truyền thuyết!”

Trần Lăng lườm Bao Huân một cái sắc lẹm nhưng không phản bác. Ánh mắt cô vô cùng lưỡng lự, lăm lăm: “Hay là tôi cứ chuồn thẳng nhĩ, nếu ngồi với anh thêm lúc nữa, một là tôi sẽ ngất lịm, hai là tôi sẽ đánh cho anh ta ngất lịm.”

Bao Huân cười cười rồi đá lông nheo: “Đừng làm vậy. Bỏ đi thì còn gì thú vị nữa, cô cứ về bàn ăn cơm đi, tôi thu dọn tàn cục giúp cho.”

Trần Lăng nhìn Bao Huân bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ: “Anh định làm gì?”

Bao Huân chỉ cười mà không nói, xua tay ý muốn Trần Lăng đi: “Tin tôi đi. Cô cứ về bàn là được.”

Trần Lăng dù phân vân nhưng vẫn trở về bàn ăn, nhìn gã thanh niên tài giỏi đẹp trai đang dùng tay che miệng để xia răng bằng tăm, lòng cô lạnh hẳn, nghĩ bụng: Cả bàn toàn món cháo lỏng, có gì mà dất răng cơ chứ?!

Thấy Trần Lăng quay lại, thanh niên tài giỏi đẹp trai liền nhe răng: “Cô là nha sĩ thì hãy xem giúp tôi hàm răng này có được không? Lần nào ăn cơm xong tôi cũng phải xia răng đó.”

Trần Lăng nhìn dáng vẻ như muốn biểu diễn cả hàm răng trước mặt mình của đối phương thì bỗng thấy hải hùng, cô ngoảnh mặt đi chỗ khác nhưng vẫn nói: “Từ góc độ chuyên môn, tôi đề nghị không nên dùng tăm xia răng mà nên dùng chỉ tơ nha khoa. Đồng thời, việc này khá riêng tư, đề nghị anh làm nó trong nhà vệ sinh.”

Thanh niên tài giỏi đẹp trai nhìn Trần Lăng lại nhìn cây tăm trong tay mình, hồ nghi hỏi: “Thật không? Tôi luôn dùng tăm răng mà.”

Trần Lăng gật đầu nghiêm nghị: “Thật. Anh luôn làm sai.”

Trần Lăng thầm nghĩ bụng: Bao Huân nói giúp mình “thu dọn tàn cục” mà chẳng thấy chút thay đổi nào. Rồi lại nghĩ: Mình thật sự không nên tin vào cái miệng khoác lác của anh ta, tốn cả thời gian, mau tính tiền rồi chuồn êm thôi, thế là cô bực mình gọi nhân viên nhà hàng Ấn Độ tới tính tiền. Thanh niên tài giỏi đẹp trai nói xen vào: “Công ty chúng tôi hiện nay hể ăn tiệc bên ngoài đều thịnh hành AA[3].”

[3] Nghĩa là của người nào người nấy trả.

Trần Lăng lườm đối phương, thực sự không muốn nói nhiều với anh ta: “Hôm nay tôi mời anh.”

Thanh niên tài giỏi đẹp trai rất hài lòng, gật đầu: “Tôi nói rồi mà. Gái già có một ưu điểm, chính là biết chăm sóc người khác hơn gái trẻ.”

Trần Lăng kiềm chế nổi xúc động muốn ướn anh ta một trận, cô đưa mắt nhìn phục vụ đang đi về phía mình: “Xin lỗi, tính tiền giúp tôi.”

Nhà hàng Ấn Độ này đã có lịch sử khá lâu đời ở Trung Quốc, lâu đến nỗi nhân viên đều biết nói tiếng Trung, anh ta mỉm cười lắc đầu nói với Trần Lăng: “Thưa nàng tiểu thư xinh đẹp, cô không cần thanh toán nữa. Một vị tiền sinh ngồi bên kia nói yêu cô từ cái nhìn đầu tiên và đã thanh toán giúp cô. Hoan nghênh lần sau lại tới.”

Trần Lăng và thanh niên tài giỏi đẹp trai đều nhìn theo hướng tay chỉ của nhân viên nhà hàng, đó chính là Bao Huân tuần tú phi phàm đang ngồi ung dung dựa lưng vào ghế, tay cầm một ly rượu vang, mỉm cười gật đầu tỏ ý ra hiệu.

Sắc mặt thanh niên tài giỏi đẹp trai thay đổi ngay tức thì, khẽ mắng: “Chuyện gì vậy?” rồi nhìn Trần Lăng: “Chúng ta ra ngoài một lát được không?”

Trần Lăng nhìn Bao Huân, trên môi cô bắt gặp nở nụ cười rục rồ vô ngần: “Không, vị tiền sinh đó yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên, dù sao tôi cũng phải tới đó ngồi với anh ta một lát, nói cảm ơn chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nội Gián 3

Vất vả lắm Trần Lăng mới về được đến nhà, còn chưa vào cửa đã nghe thấy trong phòng khách rộn ràng tiếng nói tiếng cười. Cô vừa bước vào thì trông thấy hai bố con Trần Lập Hải và Trần Tụng đứng giữa phòng khách đang cầm máy chơi game Nintendo Wii chơi trò Mario Tennis kinh điển. Trần Lăng chẳng buồn để ý đến ánh mắt mong chờ của Vu Nhã Cầm đang ngồi trên sofa, chỉ thần nhiên cất gọn túi xách, thay dép rồi vào nhà.

Trần Tụng đang đánh tennis hô to một tiếng: “Chị đi xem mặt thật sao?”

Lưng Trần Lăng hơi cứng đờ, ừm một tiếng rồi biến mất khỏi tầm mắt của Vu Nhã Cầm.

Vu Nhã Cầm không đành lòng, bước về phía cửa phòng Trần Lăng, cẩn thận, e dè hỏi: “Lăng Lăng, hôm nay thế nào? Người bạn cũ của mẹ tuy nhiều năm không gặp nhau nhưng bà ấy nói qua điện thoại rằng con trai là thành phần trí thức làm việc ở công ty nước ngoài, thông minh, giỏi giang, rất có tiềm năng đấy!”

Trần Lăng vẫn im lặng, bỗng nhiên quay lại nói với Vu Nhã Cầm: “Mẹ à, quan hệ trước đây của mẹ và người bạn già kia thế nào, tốt không?”

VU Nhã Cầm thật sự không hiểu, ậm ừ bảo: “Cũng được, hồi trẻ thường đi chơi với nhau, cũng thân thiết.”

Trần Lăng nghiêng đầu sang một bên: “Vậy thì lạ thật đấy! Sao con cứ có cảm giác mẹ và người bạn đó có mối thù sâu sắc, nên bà ấy mới bảo con trai tới báo thù thay mình?”

Vu Nhã Cầm vừa nghe đã biết chuyện xem mặt thất bại nhưng vẫn hỏi: “Không thế nào, chẳng lẽ người đó không đáng tin cậy sao?”

Trần Lăng thở dài: “Không phải không đáng tin cậy mà là cực kỳ không đáng tin cậy. Anh ta nói con gái mẹ cũng chính là con đây, già đời rồi, là người dư lại sau các cuộc lựa chọn của người khác nên mới miễn cưỡng để ý đến con!”

Ngay tức thì Vu Nhã Cầm nổi giận bùng bùng, máu nóng dâng trào: “Tại sao lại xảy ra chuyện này? Mẹ đã nói bà ta năm đó có ý định không tốt mà, sau khi bố mẹ yêu nhau bà ta liền không xuất hiện trước mặt bố mẹ nữa. A, hai ngày trước còn giả mù sa mưa nói với mẹ rằng nếu hai chị em ta có thể làm thông gia thì tốt biết bao! Được lắm, dám dùng gã con trai vớ vẩn đó tới sỉ nhục cô cả nhà ta. Không được, mẹ phải lập tức gọi điện, để xem mẹ có mắng chết bà ta không?!”

Vu Nhã Cầm thờ phỉ phỉ lao ra phòng khách định gọi điện thì Trần Lăng ở sau lưng lại dận dò: “Mẹ đừng độc mồm độc miệng quá nhé, con trai nhà bà ta đã bị hói đầu rồi đấy!”

Vu Nhã Cầm vừa đi ra thì Trần Tụng – người đã sớm quảng trò chơi Mario tennis ngoài kia để tới nghe lỏm chạy vào tiếp tục hỏi han, cười khi khi nhìn Trần Lăng: “Chị xui xẻo quá nhỉ, gặp phải gã cực phẩm rồi!”

Trần Lăng giận dữ bảo: “Năm nay chị phạm sao Thái Tuế chiếu mệnh, cả năm bất lợi, luôn gặp phải tiểu nhân!”

Trần Tụng an ủi chị gái như ông cụ non: “Không sao, không sao, chút bực mình ấy có xá gì đâu. Em tin chị, khổ tận cam lai!”

Trần Lăng lắc đầu, lầm bầm: “Trần Tụng, may mà em không có mặt ở đó, nếu không, em sẽ nổi điên, thật đấy. Chị nể mặt mẹ nên mới hết nhẫn nại nhin, mãi đến khi không thể nhin nổi nữa.” Bỗng quay sang nhìn Trần Tụng: “Sao hôm nay cô về sớm thế? Không giống cô tí nào!”

Trần Tụng haiz một tiếng: “Em vốn định sau khi tan việc thì tới nhà ‘Kim tử đa’, cùng chơi trò chơi với anh ta. Chiếc máy chơi game Wii kia cũng là được anh ấy giới thiệu mua ở Trung Quan Thôn. Chị nói xem, anh ta bị què vậy mà chơi game đánh cầu lông với em lại thắng vẻ vang, đánh cho em thua tan tác chim muông!”

Trần Lăng nguyệt em một cái: “Thế là em bỏ chạy?”

Trần Tụng biện bạch: “Không, không phải. Em thua cũng chẳng sao, chỉ là, em không thể chịu nổi bà mẹ của ‘Kim tử đa’, bà ấy ngồi bên cạnh nhìn em bằng ánh mắt hiền từ, không chớp mắt, không ngừng hỏi em: cháu làm gì, cháu quen Vương Hâm bao lâu rồi, nhà cháu ở Bắc Kinh sao, Vương Hâm nhà cô rất ngoan lại hiếu thảo với bố mẹ, căn phòng này là cô chủ góp tiền mua cho nó, chỉ cần nó chăm chỉ làm việc, rồi đưa bạn gái về ra mắt là được... Em thật sự không chịu nổi, đầu tiên bà ấy kiểm tra hộ khẩu, sau là thông báo của cái, thế là em liền bỏ chạy mất dép!”

Trần Lăng cười nắc nẻ: “Mẹ của ‘Kim tử đa’ đang ngắm con dâu đấy, em đang hoảng một chút đi, ngoan ngoan vào!”

Trần Tụng chép miệng: “Haiz, em thích ‘Kim tử đa’ nhưng không phải ‘thích’ kiểu kia, gặp anh ấy, tim em không bao giờ đập nhanh, xem ra chỉ có thể làm huynh đệ tốt thôi.”

Trần Lăng nghiêm mặt nói: “Vậy em phải nói cho rõ ràng, tránh việc người ta hiểu lầm!”

Trần Tụng rất ảm ức: “Từ trước tới nay em chỉ có sao nói vậy, có hai nói hai, em đã nói với ‘Kim tử đa’ rồi: em thích ‘văn võ toàn tài!’”

Đúng lúc đó, Vu Nhã Cầm đem bộ mặt không hiểu gì vào phòng của Trần Lăng và Trần Tụng, nói: “Lăng Lăng, mẹ vừa gọi điện mắng bà ấy. Nhưng bà ấy lại nói, con trai bà ta về nhà nói rằng phẩm hạnh của con không đoan chính, trước mặt cậu ta, con dám đi tới rồi ngồi cùng bàn với một người đàn ông nghe nói là yêu con từ cái nhìn đầu tiên.”

Trần Tụng như bị ai đâm kim vào mông, hét “a” một tiếng rất to, giọng nó đầy vẻ không tin nổi: “Trời ơi, một cô gái cổ hủ như chị mà cũng có người hâm mộ sao?!”

Ngược lại, Trần Lăng rất cảm giận hành vi ám muội đâm sau lưng của gã thanh niên tài giỏi đẹp trai: “Mẹ đừng nghe hấn ta nói lung tung! Đúng lúc con gặp bạn ở đó, anh ấy không nghe nổi nên mới ra mặt giúp con!”

Vu Nhã Cầm căn bản không quan tâm, bà phản khởi hết như Trần Tụng: “Không, không, cậu ta nói gì không quan trọng, người hâm mộ cũng được, bạn bè cũng được, mẹ chỉ muốn biết thật sự có một chàng trai tốt với con như vậy sao?!”

Trần Lăng nhìn gương mặt rất mong chờ của hai mẹ con Vu Nhã Cầm và Trần Tụng, cô chỉ chậm rãi phun ra mấy chữ: “Ồ... Hai người nghĩ xa quá rồi, chỉ là một người bạn bình thường thôi, không có gì đâu.”

Lúc Vu Nhã Cầm thất thểu bỏ đi, Trần Lăng mới đưa mắt nhìn Trần Tụng đang dùng nụ cười giả là nhìn mình, mở nút của cái hũ: “Mày có muốn biết người bạn giải vây cho chị là ai không?”

Trần Tụng càng ngạc nhiên hơn, chỉ vào mũi mình, hỏi: “Em cũng quen sao?!”

Cuối cùng Trần Lăng cũng có cảm giác nắm trong tay quyền chủ động: “Dĩ nhiên là mày có quen rồi.”

Trần Tụng đảo mắt: “Chẳng lẽ là ‘Sắc lạc ca’?”

Trần Lăng ặc một tiếng, gật đầu đầy nuối tiếc.

Trần Tụng lại nghĩ tới người khác, cân nhắc từng chữ, vô cùng phân vân nói: “Chẳng lẽ là ‘văn võ toàn tài’?”

Lúc đó Trần Lăng mới mỉm cười gật đầu. Thoát cái, mặt Trần Tụng ỉu xiu hẳn: “Thật không công bằng, đáng lẽ mẹ nên để em đi xem mặt mới đúng, vừa mở rộng tầm mắt về gã cực phẩm tài giỏi đẹp trai, lại gặp được trai đẹp tuấn tú!” Nhân thể còn mơ mộng nói: “Trời ơi, nếu anh ấy giải vây cho em, nhất định em sẽ chìm đắm trong hơi men hạnh phúc, sau đó ngất xỉu trong lòng anh ta!”

Trần Lăng dở khóc dở cười, gõ tay lên trán Trần Tụng: “Con ngốc, mơ mộng hão huyền!”

Trần Tụng bắt đầu kiên trì bám theo Trần Lăng: “Chị kể lại cả quá trình đi. Anh ấy xuất hiện như thế nào? Anh hùng cứu mỹ nhân thế nào? Lúc ấy nhất định là hoành tráng lắm. Chết rồi, sao chỉ tưởng tượng mà em cũng hưng phấn tới mức này?”

Trần Lăng ngáp một cái, bắt đầu hành hạ Trần Tụng: “Thế thì đi rót cốc nước vào đây cho chị mày!”

Trần Tụng ngoan ngoãn chạy vội ra ngoài bưng nước đến tận nơi. Trần Lăng uống cạn bằng một hơi xong mới kể lại vắn tắt sự việc. Vì Trần Lăng hay dừng lại nên Trần Tụng rất háo hức mong chờ. Nói đến đoạn thanh niên tài giỏi đẹp trai bỏ đi, Trần Tụng hỏi: “Sau đó thì sao, sau đó thì sao?”

Trần Lăng sững sốt: “Sau đó?” Mặt cô bỗng đỏ bừng, trả lời qua loa: “Khách hàng của anh ta tới đúng lúc, còn chị thì về nhà.”

Trần Tụng hoàn toàn thất vọng: “Kết thúc như vậy sao? Đúng là đầu voi đuôi chuột[1]!”

[1] Ý là lúc đầu thì hoành tráng, phần đuôi thì chẳng ra sao.

Trần Lăng ừm một tiếng. Bởi lẽ, phần sau cô thật sự không muốn kể.

Sau khi thanh niên tài giỏi đẹp trai giận dữ bỏ đi, Trần Lăng ngồi đối diện Bao Huân – người đang có nét mặt cực kỳ đặc ý, nói: “Cảm ơn anh!”

Bao Huân lại nói: “Chỉ nói thôi thì không được, phải có hành động thực tế chứ!”

Trần Lăng suy nghĩ: “Cho tôi nợ vậy.”

Gã phục vụ người Ấn Độ ban nãy lại xuất hiện, dâng một bó hồng nhung đỏ thắm được gói ghém rất tinh tế tới trước mặt Trần Lăng.

Trần Lăng ngạc nhiên nhìn bó hồng rồi lại trợn mắt nhìn Bao Huân, khẽ hỏi: “Hoa này là sao?!”

Bao Huân cũng sững sốt, nhưng nhanh chóng nhoẻn miệng cười: “Vừa nãy tôi nói với phục vụ, hỏi anh ta có thể mua thêm một bó hoa hồng nữa không. Không ngờ còn chưa đến màn tặng hoa, người anh em đã không chịu được kích thích, nói đi là đi luôn!”

Lúc đó Trần Lăng mới hoàn toàn thả lỏng, lại thuận miệng hỏi: “Anh có thói quen tặng hoa cho phụ nữ phải không?”

Bao Huân kiêu ngạo lắc đầu: “Không. Ngoài mẹ tôi, tôi chưa bao giờ tặng hoa cho người khác giới. Bó hồng nhung hôm nay là lần đầu tiên.”

Trái tim Trần Lăng hơi trầm xuống, nói: “Tôi cứ tưởng bó hoa bách hợp mà tổng giám Diệp ôm trong lòng hôm đó là do anh tặng. Tôi nhầm rồi!”

Bao Huân không để bụng: “Dĩ nhiên cô đã nhầm. Hôm đó chúng tôi đi ăn, gọi món mì trường thọ, kết quả, nhà hàng biết là sinh nhật của Diệp Thần nên mới tặng chị ấy.”

(Chú thích: người TQ thường ăn mì trường thọ vào dịp sinh nhật)

Nghe vậy, tâm tình Trần Lăng tốt hẳn lên, cười cười: “Nhà hàng đó chắc buôn bán lời nhiều lắm nhỉ?”

Bao Huân chỉ cười mà không nói gì, nghĩ bụng: Không phải buôn bán được lãi nhiều. Bà chủ nhà hàng, nói cách khác là mẹ tôi, làm việc không bao giờ nghĩ tới lỗ lãi mà chủ yếu là do tâm trạng.

Lúc mà Trần Lăng vẫn đang thắc mắc, nghĩ mãi đến bó hoa bách hợp kia thì Trần Tụng nói: “Đúng rồi, chị yêu, xem ra công ty bọn em sắp tiến hành hợp tác với Hạo Khang bọn chị đấy.” Suy nghĩ của Trần Lăng bị kéo ra khỏi nhà hàng Ấn Độ.

Trần Lăng không chút ngạc nhiên, chỉ gật đầu: “Ừ, hôm nay chị có gặp gã sếp ‘Hoàng thượng’ của tụi mày, thì ra anh ta chính là khách hàng mà Bao Huân hẹn gặp để bàn chuyện!” Sau đó bổ sung thêm một câu: “Trần Tụng, em nói xem, mọi người đều là quen biết, sao có thể cò kè ngã giá với nhau nhỉ?”

Trần Tụng bĩu môi khinh bỉ: “Chị à, không phải em đã nói rồi sao? Gói gọn trong sáu chữ!”

Thật ra Trần Lăng chỉ nhớ lảng máng, không rõ ràng lắm: “Sáu chữ gì?”

Trần Tụng đọc thật to nhưng chậm rãi: “Sáu chữ đó là: Yếu tướng phú, tiên sát thực[2]. Có thể thực hành được theo sáu chữ này thì đã có đầy đủ điều kiện cần của một gian thương, cách hai chữ ‘thành công’ không xa đâu!”

[2] Nghĩa là “muốn giàu thì phải giết người thân quen trước”

Tuy Trần Lăng cảm thấy những lời này khá quen tai nhưng cô vẫn động não suy nghĩ rồi khen ngợi: “Sâu sắc!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Phong Ba 1

Tâm trạng khi làm việc ở Hạo Khang những ngày này tốt hơn nhiều so với sự thấp thòm ban đầu khi mới nhận chức, Trần Lăng đã thông thạo công việc như cá gặp nước. Tuy Du Thiên Dã đã nói sẽ giành một phần công việc bên trung tâm trông răng cho cô đảm nhiệm, điều này khiến cô thỉnh thoảng phải ở lại làm thêm giờ. Có điều, cô là người dễ hài lòng, dễ dàng tìm được điểm cân bằng giữa công việc ở phòng khám số một và trung tâm trông răng, điều này khiến Đặng Vĩ phải nhìn cô bằng ánh mắt khác. Kết quả của việc “nhìn bằng ánh mắt khác” là Đặng Vĩ ngày càng tiếc nuối khi tặng Trần Lăng cho Du Thiên Dã, anh kiên trì giữ Trần Lăng ở lại phòng khám số một.

Để nghênh đón phái đoàn kiểm tra của chương trình “Bình chọn mười phòng khám nha khoa tốt nhất cả nước”, nha khoa Hạo Khang cố thay đổi bản thân, thay đổi cả thời gian làm việc và tan ca. Bắt đầu từ tuần trước, ngày nào cũng đặc biệt sắp xếp một bác sĩ ở lại trực ban, đúng tám giờ tối mới kết thúc công việc của phòng khám. Tối thứ hai hàng tuần, người trực ban tại phòng khám số một của nha khoa Hạo Khang chính là Trần Lăng và trợ lý Lục Tự. Các đồng nghiệp lần lượt ra về vào giờ tan sở, Trần Lăng đi tuần tra một lượt phòng khám vắng vẻ gần như không còn bóng người. Lúc đi qua văn phòng của Đặng Vĩ cô trông thấy Đường Uyển đang nằm úp mặt lên bàn làm việc cày nát quyển sách nha khoa kinh điển nào đó, cô không khỏi hiếu kỳ: “Đường Uyển, sao cô chưa về?”

Đường Uyển thở dài: “Sang năm tôi phải tham gia cuộc thi lấy giấy phép hành nghề bác sĩ. Chẳng phải tôi đang sợ mình không qua được, không lấy được giấy phép hành nghề hay sao? Chủ nhiệm Đặng càng nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường, tôi càng phải chuẩn bị chu đáo!”

Trần Lăng rất hiểu cảm giác của Đường Uyển, năm đó cô cũng bị cuộc thi lấy giấy phép hành nghề hành hạ đến khổ sở nên gật đầu thông cảm: “Vay cô cứ xem đi. Tôi không làm phiền nữa.”

Lúc này, Lục Tự đi tới, báo cáo: “Có một bệnh nhân phải khám gấp, một bé trai hơn bảy tuổi, gãy răng cửa do nguyên nhân bên ngoài tác động.”

Trần Lăng ồ một tiếng rồi rào bước rời đi. Lục Tự kéo Trần Lăng lại: “Em phải cẩn thận, phụ huynh của cậu bé này là bạn của Bao phu nhân, bọn chị đều gọi cô ta là ‘Bà Giản’. Mỗi lần ghé vào nha khoa Hạo Khang đều được đích thân chủ nhiệm Đặng tiến hành điều trị, lần nào tới đây cũng kiêu ngạo vênh váo, em tuyệt đối không được rước họa vào thân!” Những y tá có thâm niên cao trong nha khoa Hạo Khang sớm luyện được đôi mắt “hòa nhãn kim tinh” từ những công việc thường ngày, vài lần tiếp xúc, nói chuyện mấy câu là đã biết đối phương có phải người dễ tính hay ghê gớm, họ sẽ ra hiệu ngầm cho các bác sĩ điều trị. Đặc biệt là “Bà Giản” này, mấy lần trước Lục Tự đã được tận mắt trông thấy sự kiêu ngạo của bà ta, nên mới không dám thất lễ.

Trần Lăng gật đầu tỏ ý đã biết. Đường Uyển cũng đứng dậy đi theo Trần Lăng tới phòng cô: “Tôi mới đọc trong sách nhưng chưa bao giờ tận mắt trông thấy gãy răng cửa vì tác động bên ngoài là thế nào, tôi cũng muốn đi xem.”

Lục Tự đưa cậu bé đang đứng cạnh quầy lễ tân vào phòng khám. Cậu bé có gương mặt ưa nhìn, sáng sủa, trừ các vết máu vẫn còn loang lổ thì không hề có nước mắt. Mẹ của cậu bé, cũng chính là “bà Giản” trong miệng Lục Tự, dù đeo kính râm nhưng vẫn có thể nhận ra sắc mặt không tốt lắm, sau khi vào phòng liền quan sát một lượt thật kỹ càng cả Trần Lăng lẫn Đường Uyển, không hề khách sáo, nói: “Các cô đều là người mới phải không? Tôi muốn tìm chủ nhiệm của các cô!”

Lục Tự mỉm cười: “Bây giờ đã qua giờ tan sở. Hôm nay là bác sĩ Trần trực ban buổi tối nên trước tiên cứ để cô ấy xem đã.”

“Bà Giản” không chịu nổi, dưới cặp kính râm là đôi môi đỏ mọng hết khép lại mở: “Các cô gọi điện cho anh ta đi, gọi chủ nhiệm tới đây ngay lập tức!” Sau đó lại liếc mắt nhìn Trần Lăng: “Cô xem qua thì được nhưng không được động chân động tay, phải chờ chủ nhiệm tới điều trị!”

Trần Lăng coi như không nghe thấy những lời bà Giản nói, cô chỉ nhìn chiếc răng cửa đầy máu mà bé trai đang cầm trong tay, dịu dàng nói: “Đưa cho cô nào, được không?”

Bé trai đáng thương đưa mắt nhìn mẹ mình, nhưng gương mặt qua cặp kính râm của bà Giản lạnh tanh không chút biểu cảm, nên cậu đành ngoan ngoãn đưa răng cho Trần Lăng.

Trần Lăng vừa kiểm tra sơ qua tình trạng vết thương trong miệng vừa bảo Lục Tự mau tiến hành súc miệng bằng nước muối sinh lý ở khu vực răng bị gãy, vừa hỏi: “Đây là chiếc răng vĩnh viễn mới mọc chưa bao lâu, răng này bị gãy vì lý do gì? Xảy ra từ khi nào, lúc mấy giờ?”

Cuối cùng bà Giản cũng tháo kính râm trên mặt xuống, mặt mũi khó chịu vô cùng: “Chỉ để cô kiểm tra một chút, cần gì phải hỏi nhiều thế?”

Trần Lăng không giận, chỉ kiên nhẫn hỏi: “Vậy chị hãy nói cho tôi biết cái răng này bị gãy bao lâu rồi?”

Bà Giản giận dữ bảo: “Khoảng hai mươi phút.”

Trần Lăng lập tức kết luận: “Chúng tôi phải tranh thủ thời gian lập tức phục hồi trồng lại xương ổ răng, nếu không thì sẽ không giữ được.”

Bà Giản đó hoảng hốt, hét lên: “Cô đừng làm gì cả!” Nói xong lại quát Lục Tự: “Bảo cô đi gọi chủ nhiệm của các cô tới đây mà sao vẫn chưa đi?”

Lục Tự đưa mắt nhìn Trần Lăng rồi nói: “Vậy chị chờ ở đây, tôi đi ngay.”

Trần Lăng lại kiên định bảo: “Lục Tự, khoan đã!” Sau đó quay đầu nói với phụ huynh đưa trẻ: “Răng bị gãy rơi ra ngoài nếu trong ba mươi phút đầu không cố gắng phục hồi lại xương ổ răng thì xác suất thành công sẽ chẳng còn là bao. Bây giờ không còn nhiều thời gian nữa, gọi điện cũng được nhưng đến khi chủ nhiệm tới về tới Hạo Khang thì đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để cắm ghép lại răng rồi!”

Bà Giản nửa tin nửa ngờ, nhưng ngữ điệu vẫn hùng hổ như trước: “Nếu phải điều trị một cách phức tạp như vậy, một bác sĩ trẻ như cô liệu có đảm bảo nhất định sẽ thành công? Nếu thất bại, cô có thể gánh vác trách nhiệm được không?”

Trần Lăng thành thật nói: “Thực ra việc điều trị này không khó nhưng thực sự tôi không thể khẳng định chắc chắn với chị là sẽ thành công, tôi chỉ có thể nói rằng, nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Bà Giản khinh khi, nói: “Đến cả khẳng định cô cũng không dám thì sao tôi có thể tin được? Cứ gọi điện cho chủ nhiệm đi!”

Trần Lăng giương mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường đang nhích từng giây, thời gian vẫn trôi qua từng giây từng phút một, cô hơi nóng nảy: “Chẳng còn nhiều thời gian nữa đâu, chờ chủ nhiệm của chúng tôi tới được đây thì muộn mất rồi!”

Bà Giản cũng hơi mâu thuẫn nhưng sự cảnh giác trên nét mặt vẫn không chút suy giảm, bà chỉ lẩm bẩm một vài tiếng gì đó.

Đúng lúc này, cậu bé đang nằm trên ghế nha khoa chỉ vào ổ răng đã bị đông máu của mình, mở to đôi mắt nhìn Trần Lăng: “Cô ơi, cháu đau lắm!” Ánh mắt đó trong veo tinh khiết, ngây thơ vô ngần, lại hàm chứa đôi phần sợ hãi.

Trần Lăng biết rằng dù trong trường hợp nào đi nữa cũng cần có sự đồng ý của người giám hộ. Nhưng trong khoảnh khắc đó, cô mềm lòng, không bận tâm đến phụ huynh của đứa trẻ mà ra lệnh cho Lục Tự: “Chuẩn bị thuốc tê cho em, bắt đầu tiến hành!”

Lục Tự hơi do dự nhưng vẫn mau chóng đi chuẩn bị. Trần Lăng không nhìn Đường Uyển đang đứng trong một góc phòng liên tục ho khan, liếc mắt ra hiệu cho mình mà bắt đầu quét biểu thuốc tê lên phần lợi của đứa trẻ.

Bà Giản chần chừ động bởi thái độ kiên quyết của Trần Lăng, nhất thời không thốt lên lời, mắt bà ta trông thấy động tác của Trần Lăng vô cùng nhanh nhẹn: vô trùng, gây tê, rửa sạch miệng vết thương rồi cắm ghép chiếc răng cửa đã rơi ra ngoài vào ổ răng một cách cực kỳ cẩn thận, bên cạnh đó, cô vẫn không quên an ủi cậu bé: “Đừng sợ, đừng sợ, cô sẽ làm thật nhẹ nhàng, thuốc tê đã phát huy tác dụng rồi, sẽ không đau chút nào đâu!”

Khi Trần Lăng và Lục Tự xoay sở xong với thanh nẹp cố định nha chu thì đã là nửa tiếng sau. Trần Lăng chỉnh ghế nha khoa trở lại chỗ cũ, tháo găng tay và khẩu trang, mỉm cười nói với cậu bé: “Xong rồi, cháu đừng cảm thật đấy, cô có quà cho cháu đây!” Nói xong liền ra hiệu cho Lục Tự. Lục Tự mau chóng hiểu ra liền lấy một con gấu “em bé Hạo Khang” từ ngăn kéo ra đưa cho cậu bé: “Đây là em bé Hạo Khang, chỉ có bạn nhỏ

nào dừng cảm nhất mới được nhận món quà này!”

Bé trai rất ngoan ngoãn, cảm mãi “em bé Hạo Khang” không chịu rời tay, nghiêng đầu nhìn Lục Tự, rồi nhìn Trần Lăng: “Cảm ơn các cô ạ!”

Nét mặt bà Giản vẫn u ám như trước, nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt đầy suy nghĩ, hừ lạnh: “Tôi đã xem thường cô rồi. Từ khi nào nha khoa Hạo Khang nhận một nhân viên trẻ to gan làm vậy như cô?”

Trần Lăng cố gắng kìm nén tâm trạng mình, kiên nhẫn giải thích: “Đó không phải to gan làm vậy. Thực sự không thể trì hoãn thời gian nếu gặp trường hợp bệnh nhân bị gãy răng. Nếu được trị liệu đúng lúc, đúng cách thì sẽ giữ lại được chiếc răng đó, tỷ lệ thành công rất cao!”

Thần sắc bà Giản hơi dịu đi: “Về sau thì sao?”

Trần Lăng tiếp tục dặn dò những việc cần chú ý: “Tuy tôi đã điều chỉnh khớp cắn nhưng trong thời gian này vẫn phải chú ý không được cắn vật cứng, và đặc biệt chú ý việc vệ sinh răng miệng. Thanh nẹp cố định nha chu có thể tháo ra sau một tháng. Tốt nhất chúng ta nên quy định thời gian kiểm tra qua phim X-quang, bình thường các bậc làm cha mẹ nên quan sát nhiều hơn một chút, xem màu sắc hàm răng có bị biến đổi không?”

Sắc mặt bà Giản thay đổi ngay tức khắc: “Màu sắc bị biến đổi là sao?”

Trần Lăng trấn an: “Răng bị rơi ra ngoài tức là phải cắm vào lợi một lần nữa, phải ổn định lại một lần nữa, có một vài trường hợp vì hư tổn đến tủy răng, dây thần kinh và mất máu khiến dây thần kinh dần bị hoại tử dẫn đến màu sắc của những hàm răng như vậy sẽ bị biến đổi, đặc biệt là những chiếc răng vĩnh viễn mới mọc như của cháu bé nhà chị, răng vẫn chưa phát triển đầy đủ. Nhưng dù vậy thì chúng tôi vẫn có thể điều trị bằng trị liệu ống rễ răng kết hợp với bọc mão răng, cũng là một cách để bảo vệ chiếc răng đó đồng thời để nó lại đẹp như xưa.”

Sắc mặt bà Giản u ám trở lại, không nhìn Trần Lăng nữa mà nói với Lục Tự: “Chúng tôi đi trước, mai sẽ cho người tới thanh toán tiền.”

Lục Tự không dám nói nhiều, biết đây là người quen của bà chủ nên đành biết điều mà gật đầu. Tới khi hai mẹ con rời khỏi Hạo Khang, chị mới dám thở phào nhẹ nhõm, nói: “Trời ơi, bà chị này khó hầu hạ quá. Tối om thế này mà bà chị đó không sợ tối lại còn đeo kính râm!”

Trần Lăng gật đầu: “Quả thật khó sống cùng kiểu người đó. Ít ra, mấy ngày em làm việc ở Hạo Khang đều cảm thấy những bệnh nhân bình thường mình tiếp xúc đều rất hiểu lý lẽ, lần đầu tiên gặp người như vậy.”

Đường Uyển vẫn đứng thu lu ở một góc cuối cùng cũng lên tiếng, giọng điệu hơi giận: “Trần Lăng, cô có thấy tôi ra hiệu cho cô thế nào không? Người như thế không thể chọc vào, nếu chị ta đã muốn tìm chủ nhiệm thì cứ làm theo ý chị ta là được rồi. Chẳng phải chủ nhiệm Đặng đã nói với chúng ta rồi sao, nha khoa Hạo Khang không giống bệnh viện, tất cả đều phải lấy bệnh nhân làm tiên quyết, tuyệt đối không được tự rước họa vào thân!”

Trần Lăng thở dài: “Biết chứ. Nhưng nếu xử lý muộn, lại trì hoãn thêm thì đứa trẻ này sẽ đáng thương lắm, quả thực, tôi có chút không nỡ!”

Lục Tự nhắc nhở: “Em vẫn nên gọi điện thoại cho chủ nhiệm Đặng, sớm thông báo đi. Chúng ta không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất*!”

* vạn nhất: chẳng may, nếu lỡ

Trần Lăng cũng biết Lục Tự nói không sai, bèn chộp điện thoại trên bàn gọi cho Đặng Vĩ. Sau khi điện thoại được kết nối, cô báo cáo với anh câu chuyện xảy ra tối nay.

Trong điện thoại, Đặng Vĩ chỉ im lặng lắng nghe, cuối cùng anh nói: “Tôi biết rồi, các cô mau về nhà đi, bảo Lục Tự khóa cửa kỹ càng, có việc gì để mai nói sau!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Phong Ba 2

Trần Lăng trầm trọc suốt đêm, tuy ban nãy cô nói năng rất hùng hồn, đầy gan dạ nhưng nỗi bất an trong lòng ngày càng lớn dần.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, hồi tưởng lại toàn bộ sự việc xảy ra tối nay. Bất kể là lần hồi tưởng thứ mấy cô đều không quên được cặp mắt ngây thơ mang theo chút sợ hãi của cậu bé. Cô đành tự an ủi mình, nếu chuyện này xảy ra một lần nữa cô vẫn sẽ làm như vậy, đạo nghĩa thì không được phép chùn bước!

Trần Tụng đang nằm trên một giường khác buồn ngủ rũ cả mắt nhưng vẫn phải ngồi dậy, liếc mắt nhìn Trần Lăng vẫn đang trầm trọc trên giường

liền lẩm bẩm: “Sao chị vẫn chưa ngủ? Mộng xuân hả?” Nói xong ngã vật xuống giường, chỉ trong một chớp mắt đã say giấc nồng.

Trần Lăng bị câu trêu chọc của Trần Tụng làm cho càng khó ngủ hơn, lâu bàu: “Mộng xuân hả? Thật ra mình cũng muốn, nhưng làm gì có thời gian?”

Hôm sau, Trần Lăng tới nơi làm việc, vừa thay xong áo blouse thì cô gái trực quầy lễ tân Monica đến tìm: “Bác sĩ Trần, chủ nhiệm Đặng bảo chị đến tìm anh ấy.”

Trần Lăng biết chắc là có liên quan đến chuyện tới qua nên đi tới cửa phòng Đặng Vĩ trong sự lo âu, thấp thỏm, bỗng nhiên lại trông thấy Đường Uyển từ đó đi ra. Gặp Trần Lăng, sắc mặt Đường Uyển đầy ái ngại, thấp giọng nói: “Chủ nhiệm Đặng hỏi tôi hôm qua xảy ra chuyện gì, tôi đành phải nói thật!”

Nỗi bất an trong lòng Trần Lăng càng nặng trĩu nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, nói: “Không sao, vậy tôi vào trong nhé?”

Vào phòng thì trông thấy Đặng Vĩ đang nói chuyện điện thoại, dùng ánh mắt ra hiệu cho Trần Lăng ngồi chờ mình, vẫn tiếp tục nói vào micro: “Tôi biết rồi, tạm thời sẽ sắp xếp theo ý chị, tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.”

Đập máy, Đặng Vĩ quay sang Trần Lăng, nói nhỏ: “Trần Lăng, cô có biết đã gây ra bao nhiêu rắc rối không?”

Trần Lăng chưa kịp nói gì thì Đặng Vĩ đã lên tiếng: “Tôi biết các bác sĩ trẻ các cô luôn mang trong mình một bầu nhiệt huyết. Cứ tưởng chỉ cần cố gắng học tập các phương pháp điều trị là có thể hành nghề cứu đời. Nhưng mà, hoàn cảnh chữa bệnh bây giờ không còn như trước kia nữa, lúc xử lý bệnh tật thì phải lo lắng chu đáo hết sức mình, tại sao khi đó không gọi điện cho tôi?”

Trần Lăng nghe Đặng Vĩ nghiêm khắc dạy bảo mình, lòng cô khó chịu vô cùng, cắn môi nói: “Tôi thấy thời gian không còn nhiều, gọi điện thoại chờ anh tới chắc chắn sẽ không kịp!”

Đặng Vĩ sa sầm mặt, mắng: “Cô là sinh vật đơn bào hay sao? Chỉ nghĩ một chiều thôi hả? Nếu khi ấy cô gọi điện cho tôi, tuy không kịp tới nhưng vẫn có thể giải thích với chị ta qua điện thoại, cô tranh thủ thời gian đó mà chuẩn bị tiến hành thì chẳng phải được rồi sao? Thật uống công tôi luôn cho cô là người thông minh, còn tín nhiệm cô như vậy!”

Trần Lăng có cảm giác như bị mìn nỏ banh xác, cô thật sự không nghĩ đến khả năng kia. Đặng Vĩ mắng tiếp: “Nếu chỉ dựa vào dũng khí thì không thể giải quyết được vấn đề, quan trọng nhất là cần sự thông minh. Cũng có thể coi như cô đã làm bác sĩ lâm sàng mấy năm, những mâu thuẫn xảy ra do bệnh tật không phải cô không biết. Dù y thuật của bác sĩ có cao siêu đến đâu thì trong hoàn cảnh khám chữa bệnh hiện nay của chúng ta vẫn phải suy nghĩ đến việc xử lý vấn đề giữa bác sĩ, bệnh nhân và người nhà bệnh nhân. Giờ thì to chuyện rồi. Tôi qua tôi vừa cúp điện thoại của cô thì tổng giám đốc Bao liền gọi tới, bảo bà Giản đã trực tiếp gọi điện cho ông ấy, khiển trách cô tới quá đã không tôn trọng ý kiến và yêu cầu của người nhà bệnh nhân, tự ý tiến hành điều trị, bà ta còn nói nếu chuyện xảy không xử lý thỏa đáng thì sẽ báo cáo lên Bộ vệ sinh.”

Trần Lăng thật sự không ngờ chuyện này lại ảnh hưởng lớn đến vậy, trái tim cô chìm hẳn xuống đáy cốc, bên tai vẫn vang vọng chất giọng nghiêm nghị của Đặng Vĩ: “Từ hôm nay trở đi cô không cần khám bệnh nữa, những bệnh nhân của cô tôi sẽ sắp xếp cho người khác, nên tự kiểm điểm hành vi của mình đi. Còn nữa, cuối tuần này, các bác sĩ thiếu kinh nghiệm như các cô phải học một khóa huấn luyện điều trị an toàn.”

Trần Lăng vô cùng chán nản rời khỏi phòng của Đặng Vĩ, lúc đi ngang qua văn phòng bác sĩ thì nghe thấy Đường Uyển nói oang oang: “Lúc đó tôi đã nhắc cô ta rồi nhưng cô chịu nghe lời đâu. Bây giờ thì hay rồi, liên lụy đến toàn bộ các bác sĩ trẻ chúng tôi cuối tuần phải đi học khóa huấn luyện an toàn gì đó...”

Tim Trần Lăng đập mạnh một nhịp, não bộ như thiếu máu, cô quyết định đi thẳng qua văn phòng của các bác sĩ rồi rẽ vào phòng mình.

Những bác sĩ trẻ tuổi khác có trông thấy Trần Lăng, liền huych Đường Uyển: “Nói nhỏ đi một chút, đừng để cô ta nghe thấy!”

Đường Uyển cũng có đôi phần chột dạ, đảo mắt nhìn xung quanh, miệng vẫn nói: “Tôi cứ tưởng cô ta là người thập toàn vô khuyết, cái gì cũng giỏi hơn chúng ta, nào ngờ người ta không mắc lỗi thì thôi, một khi đã mắc thì cũng là lỗi to đáng sợ!”

Cũng có những bác sĩ trẻ khác có ý kiến trái ngược: “Trần Lăng rất giỏi, cô ấy gặp phải chuyện này chỉ có thể trách vận may không ra sao mà thôi. Đôi khi chỉ cần nghĩ nếu mình gặp phải tình huống đó đã cảm thấy bối rối, chắc chắn không thể xử lý toàn vẹn như vậy được.”

Trần Lăng lặng lẽ trở về phòng mình, lòng khó chịu vô cùng, một phần là nỗi ám ức không thể kiềm chế, một phần khác, cô cũng cảm thấy lúc đó mình xúc động quá, hà cớ gì không gọi điện cho anh ta? Gọi điện thì sẽ chết hay sao? Chỉ có Lục Tự vẫn luôn miệng an ủi cô: “Đừng nghĩ nhiều quá. Chỉ không được khám bệnh tạm thời thôi, coi như một lần vấp ngã. Những chuyện sau này, chủ nhiệm Đặng đã có kinh nghiệm rồi, còn cả tổng giám Du, chủ nhiệm Du nữa, họ nhất định sẽ xử lý êm đẹp giúp em!”

Sau khi Lục Tự ra ngoài chỉ còn lại mình Trần Lăng trong phòng, mắt ầng ậc nước, nhưng nghĩ tới chiếc camera lắp trong phòng cô đành trợn to hai mắt không dám để nước mắt chảy ra. Cô ngồi chờ đến trưa, trong thời gian đó cũng nhận được sự an ủi của mấy người đồng nghiệp có quan hệ tốt. Đơn xin thôi việc của Liễu Gia Từ đã nộp lên trên, vì vậy anh ta phải mau chóng kết thúc công việc với bệnh nhân của mình. Vốn dĩ, anh ta cũng định dành chút thời gian tới trấn an Trần Lăng nhưng tới phòng cô thì trông thấy y tá trưởng Từ Hoa Linh đang tâm sự với cô bên trong, anh chẳng biết làm sao đành quay về, gửi cho Trần Lăng một tin nhắn: “Nghe lời dạy bảo, không cần lo lắng!”

Nhân thời gian nghỉ giữa trưa, Trần Lăng không ăn cơm mà tìm một chỗ yên tĩnh trong vườn hoa gần tòa nhà cao tầng ngồi một mình, thật ra, cô muốn tránh né tất cả tai mắt của những người thân quen, mặc sức trút hết nỗi lòng. Nhưng trong vườn hoa, viên chức thành phần trí thức của các công ty có trụ sở trong tòa nhà đi đi lại lại như mắc cửi, trừ cảm giác hồi hận, Trần Lăng không cách nào để nước mắt chảy xuống.

Bỗng, điện thoại trong túi rung lên, là của Vu Bác Văn. Trần Lăng nhấn nút nghe, chợt thấy Vu Bác Văn hỏi: “Có phải Lăng Lăng đang trốn trong một góc để khóc nhè không?”

Trần Lăng biết chắc tin này là do Liễu Gia Từ hồi báo, cô khịt khịt mũi, cố gắng trở lại bình thường: “Đâu có, con đang đi dạo gần công ty.”

Trong điện thoại truyền tới tiếng cười khê: “Không có thì được rồi, bố cũng yên tâm. Chiều nay bố phải đi xa một chuyến, ngộ nhớ có chuyện mà không tìm được bố thì liên lạc trực tiếp với cậu họ nhé con gái.”

Trần Lăng lẩm bẩm: “Con thì có thể gặp chuyện gì được?”

Vu Bác Văn ở đầu dây bên kia im lặng một chốc, cuối cùng nói: “Bố nghĩ con không còn nhỏ nữa, gặp chuyện cũng có thể tự xử lý. Nhưng đi xa lúc này, quả thực bố không yên tâm.”

Trần Lăng chần chừ hỏi: “Cậu định đi đâu? Đi rất lâu ă?”

Vu Bác Văn nói: “Không lâu, chỉ một tuần thôi.”

Vừa cúp máy, Trần Lăng ừ ừ trở lại. Đúng lúc này, có một bàn tay với các ngón thon dài, trắng trẻo đưa một tách cà phê tới trước mặt cô, Trần Lăng hơi giật mình, ngẩng đầu lên thì trông thấy Du Thiên Dã.

Trần Lăng khẽ chào: “Tổng giám Du, sao anh lại ở đây?”

Du Thiên Dã dúi tách cà phê vào tay Trần Lăng, anh cũng ngồi xuống, tự nhủ: Mỗi lần Trần Lăng gọi mình là Tổng giám Du là chắc chắn có chuyện, chẳng sai tạo nào. Nhưng ngoài miệng lại bảo: “Sáng nay tôi đi công chuyện, vừa về xong thì nghe chủ nhiệm Đặng nói chuyện của cô. Sao há? Ở đây úp mặt vào tường tự kiểm điểm hử?”

Trần Lăng chẳng thể nghĩ đến ý chính trong câu nói của Du Thiên Dã, chỉ biết “ạ” một tiếng.

Du Thiên Dã lại hỏi: “Nghĩ thông chưa?”

Trần Lăng cảm thấy mình đã nghĩ thông rồi, nhưng khi bị anh hỏi vậy lại có chút mơ hồ, chỉ nói: “Tôi cũng chẳng biết suy cho cùng mình đã nghĩ thông chưa, nhưng tôi thật sự vẫn không thể nén cơn giận, lúc đó gọi ngay cho chủ nhiệm Đặng thì tốt biết mấy.”

Du Thiên Dã gật đầu: “Thật ra cô là một người thiếu lòng kiên nhẫn, vì vậy, khi biết chuyện này xảy ra với cô, tôi không bất ngờ lắm!”

Trần Lăng biết Du Thiên Dã đang ám chỉ sự chống đối của cô với anh trong buổi phỏng vấn kia. Cô chỉ bĩu môi, nghĩ kỹ một lúc mới hỏi: “Chủ nhiệm Du, nếu anh gặp phải tình huống đó thì sẽ giải quyết thế nào?”

Du Thiên Dã cười: “Tôi sẽ không gặp phải tình huống đó.”

Trần Lăng cũng cảm thấy mình quá ngốc nghếch khi hỏi câu này. Du Thiên Dã nổi tiếng như vậy, bệnh nhân nào mà chẳng thích được khám bác sĩ nổi tiếng. Thế là cô sửa cách nói: “Nếu anh đặt địa vị là một bác sĩ mới vào nghề chưa lâu?”

Du Thiên Dã thu lại nụ cười: “Thời gian đó đã qua rất lâu rồi. Để tôi nhớ lại đã.”

Trần Lăng ngờ ngác. Bỗng Du Thiên Dã lên tiếng: “Lúc tôi mới vào nghề còn mắc phải một lỗi lầm nghiêm trọng hơn cô.”

Trần Lăng nín thở lắng nghe, Du Thiên Dã trầm ngâm nói: “Tôi nhớ rằng cho một cô gái trẻ. Trước khi nhổ, cô bé hỏi tôi: sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Lúc đó ở phòng khám có rất nhiều bệnh nhân, một mình tôi phải mở ba ghế nha khoa, nhổ răng cho hết người này đến người khác, hơn nữa, tôi vừa có một ca bệnh nhổ răng mọc lệch rất phức tạp. Xem X-quang của cô ấy, chiếc răng thứ năm bên trái của hàm trên bị hỏng, vị trí cách xương ổ hàm trên rất gần. Có điều, chỉ cần cẩn thận một chút thì có lẽ sẽ không sao, cho nên tôi chủ quan không cho bệnh nhân ký vào giấy đồng ý nhổ răng phức tạp mà đã bắt đầu hành động.”

Trần Lăng vội vàng muốn biết kết quả, nhỏ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó... Tôi mới dùng cây nạy đung nhẹ vào chiếc răng đó thì nó đã chui tọt vào ổ răng hàm trên.”

Trần Lăng hít một luồng khí lạnh, nghe Du Thiên Dã nói tiếp: “Cô gái đó khóc ầm ĩ rồi mắng tôi: chẳng phải anh bảo sẽ không có vấn đề gì hay

sao? Tôi đành báo cáo lên chủ nhiệm, đưa cô ấy vào phòng phẫu thuật để lấy chiếc răng hỏng chui vào ổ răng kia ra ngoài. Sau đó nữa, hình như tôi bị phê bình trước toàn bệnh viện thì phải?”

Trần Lăng nghe xong chỉ biết thở dài. Hóa ra, đại thần chưa chắc đã là đại thần ngay từ ban đầu, cũng có khi gặp sự cố: “Chuyện này xảy ra với anh, quả là tôi không tin nổi!”

Du Thiên Dã liếc nhìn Trần Lăng: “Chúng ta là bác sĩ chứ không phải thần tiên, luôn có những lúc không chắc chắn, luôn có những lúc tính toán chưa chu toàn. Vì vậy, sau mỗi lần thất bại, chúng ta phải nghiêm túc tổng kết và rút kinh nghiệm!”

Đề tài câu chuyện được Du Thiên Dã chuyển hướng: “Chúng ta hành nghề y, lúc mới vào nghề luôn gan dạ, không sợ hãi nhưng càng ngày gan càng nhỏ. Thời gian dài sẽ hình thành một nguyên tắc: phải tự bảo vệ mình, bất kể gặp chuyện gì cũng không thể mang nghề nghiệp cả đời ra đùa giỡn.”

Trần Lăng biết Du Thiên Dã đang “khéo léo” phê bình mình, nhưng cô không cảm thấy giận dữ hay tức tối. Du Thiên Dã đứng dậy: “Tôi về trước, cô ngồi thêm lát nữa đi. Đứng rồi, chiều nay cô rảnh thì đến giúp tôi chỉnh sửa thêm tài liệu đi, dạo này tôi bận quá!”

Chẳng biết tại sao, khi nghe Du Thiên Dã giao việc cho mình, tâm trạng của Trần Lăng lại thả lỏng rất nhiều. Đi được hai bước, Du Thiên Dã lại quay đầu nói với Trần Lăng: “Lần trước cô làm PowerPoint giúp tôi, cô lấy ở đâu được cái phông đen trắng đó thế? Tôi lục lọi nửa ngày trong máy tính mà không thấy?”

Trần Lăng chưa kịp trả lời đã thấy Du Thiên Dã vội bỏ đi. Trần Lăng xem xét thật kỹ trên dưới trước sau câu nói ban nãy của Du Thiên Dã, trong nỗi tự trách bản thân vô hạn cũng coi như có chút vui mừng. Du Thiên Dã không chỉ chia sẻ kinh nghiệm bại trận của anh với cô mà anh còn tỏ ra thích phông nền đen trắng đó đúng như cô dự đoán. Lúc Trần Lăng thả dòng cảm xúc trên ghế đá thì không hề hay biết Bao Huân đang đứng trong phòng mình, chau mày nghe Lục Tự “bầm bầm”: “Bác sĩ Trần gây họa, từ hôm nay trở đi ngừng khám bệnh!”

Sáng nay, Bao Huân và Du Thiên Dã cùng tới cơ quan chính phủ kia nghe kết quả thẩm định vòng hai của cuộc bình chọn “Mười phòng khám nha khoa tốt nhất cả nước”. Không ngoài dự đoán, Nha khoa Hạo Khang lần thứ hai trúng tuyển dĩ nhiên, những phòng khám nha khoa lớn khác cũng thuận lợi vượt qua. Nhưng vòng ba sẽ phức tạp hơn nhiều, có mấy tiêu chí bình chọn cụ thể, chẳng hạn thi đấu trị liệu ổng rề rề mang tính toàn quốc, chẳng hạn cơ quan chính phủ sẽ phái chuyên gia đến kiểm tra trực tiếp các phòng khám, và cả điểm nổi bật cuối cùng là báo cáo ca bệnh phức tạp của các phòng khám. Bao Huân và Du Thiên Dã nghe xong đều cảm thấy nhức đầu, trên đường về không ngừng trút giận: chẳng phải chỉ là một cuộc bình chọn phòng khám thôi sao, hà tất phải làm phức tạp thế?

Sau khi Bao Huân và Du Thiên Dã tách ra, vốn dĩ Bao Huân định đi tìm Trần Lăng, bảo cô tiếp tục khám răng cho mình, nhưng sau một lúc phân vân anh quyết định bỏ qua: Thôi thì để buổi trưa cho cô ấy ăn uống xong đã. Thế là anh trở về phòng mình, tiến hành xét duyệt bản thảo hợp đồng hợp tác đã ký giữa Hạo Khang và công ty quảng cáo của “Hoàng thượng”. Lúc cảm thấy thời gian đã phù hợp anh mới xuống tầng hai tìm Trần Lăng, nhưng giật mình phát hiện ra rằng cô không có trong phòng. Lục Tự báo cáo chuyện đã xảy ra càng khiến anh nhủ mảy, hỏi: “Bà Giản? Bà Giản nào?”

Lục Tự khẳng định chắc nịch: “Chính là bạn của Bao phu nhân, là người chuyên khám ở chỗ chủ nhiệm Đặng.”

Trần Lăng vừa trở về Hạo Khang thì thấy Monica đứng ở quầy lễ tân nháy mắt lia lịa với mình. Trần Lăng đang ngạc nhiên thì thấy Lục Tự bỗng nhiên từ đâu chạy tới, vội vàng kéo Trần Lăng vào phòng.

Trần Lăng vô cùng ngạc nhiên: “Sao thế?”

Lục Tự vượt ngục tò ý sợ chết khiếp: “Làm chị sợ muốn chết, chỉ sợ em gặp phải bà Giản kia. Bà ta vừa ở đại sảnh, dẫn cả cậu bé kia đi cùng, nói là muốn tìm Chủ nhiệm Đặng kiểm tra lại.”

Trần Lăng à một tiếng, nét mặt đượm buồn, nghĩ một chút mới nói: “Bây giờ ai đang kiểm tra?”

Lục Tự nói: “Chắc là chủ nhiệm Đặng nhưng chị thấy chủ nhiệm Du cũng ở trong đó. Đứng rồi, Bao Huân có tới tìm em, bảo em điều trị tiếp cho cậu ta.” Lục Tự nói đến đây thì chần chừ không dám nói tiếp nữa. Nói tiếp có khác gì báo bản thân nhiều chuyện, chị vừa kể lại đầu đuôi chuyện Trần Lăng bị đình chỉ khám bệnh, rồi còn huyền thuyên đủ thứ nữa.

Cơ bản Trần Lăng chỉ chú ý đến câu đầu tiên, cô thốt lên: “Hóa ra chủ nhiệm Du cũng ở trong đó.” Chẳng hiểu sao, Trần Lăng bỗng thấy yên tâm hơn nhiều, cộng thêm câu nói của Lục Tự: “Bác sĩ Trần, em đừng lo, chị đã bảo với em rồi đó thôi! Ở nha khoa Hạo Khang này, không có việc gì hai người họ không giải quyết được!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Phong Ba 3

Đặng Vĩ và Du Thiên Dã tiễn bà Giản và con trai rời khỏi phòng, đến khi hai mẹ con đi xa, hai người mới liếc nhìn nhau. Vừa về đến phòng liền đóng chặt cửa.

Đặng Vĩ nói: “Haiz, nói thật nhé, thao tác của Trần Lăng rất chuẩn xác, cô ấy áp dụng kỹ thuật gắn chân răng vô cùng thành công. Hôm nay tôi thấy chiếc răng hồi phục tương đối tốt, tám chín phần là có thể giữ được. Có điều, trình độ ‘bất chấp lý lẽ’ của bà Giản này đã lên tới đỉnh điểm rồi. Con giận của bà ấy tới qua có thể thông cảm, nhưng bây giờ, sự thực đã chứng minh cách xử lý của Trần Lăng vừa đúng đắn vừa kịp thời, bằng không, chiếc răng đó thực sự có khả năng phải bỏ. Còn nữa, anh cũng đã giải thích với bà ta rằng xương hàm của trẻ con chưa phát triển đầy đủ, nếu thiếu răng thì không thể tiến hành phẫu thuật trồng răng như của người lớn được, nhưng sao bà ta vẫn không chịu từ bỏ, nói tới nói lui vẫn nằng nặc yêu cầu bác sĩ Trần không được xuất hiện ở chỗ chúng ta một lần nữa?”

Du Thiên Dã giao tờ biên bản đã được ký tên cho Đặng Vĩ: “Thế tại sao anh đồng ý nhanh vậy?”

Đặng Vĩ cười ngượng ngịu: “Tôi qua anh đâu có nhận được điện thoại của lão gia. Lão gia chỉ trích tôi ghê lắm, nói tôi sao có thể để xảy ra sai lầm hạ đẳng như vậy, ông ra lệnh dù thế nào cũng phải xử lý ổn thỏa vụ việc này. Tuy bà Giản này cũng có thể coi là người quen, nhưng gia thế bất phàm, không thể chọc vào cũng không thể trốn tránh. Lão Du, anh nói xem, tôi nên làm sao đây?”

Du Thiên Dã trừng mắt nhìn Đặng Vĩ: “Nói sao đi nữa tôi cũng không đồng ý. Như anh đã nói đúng là vấn đề giáo dục điều trị an toàn chúng ta chưa chú trọng làm tốt, giờ để xảy ra chuyện này lại đuổi bác sĩ trẻ người ta đi. Làm thế quả thực khiến người ta vừa thất vọng vừa buồn lòng.”

Đặng Vĩ ảm ức: “Tôi đâu có nói sẽ đuổi Trần Lăng đi. Chẳng phải bà Giản nói không muốn thấy Trần Lăng ở đây sao? Bà ta nói vậy, tôi nghiêm nhiên có thể hiểu ‘ở đây’ chính là ‘ở phòng khám số một’, thế thì hãy để Trần Lăng đến lánh tạm ở phòng khám khác của Hạo Khang hai tháng, chờ sóng gió qua đi lại quay về thì được rồi!”

Mắt Du Thiên Dã lóe lên một tia sáng, nhưng nét mặt chẳng mấy may thay đổi: “Tôi biết ngay anh sẽ khác hai chữ ‘tranh thủ’ lên trán người ta mà. Thôi được, là anh nói vậy, để Trần Lăng đến phòng khám khác, bên chỗ tôi đang thiếu người, đến chỗ tôi cũng được!”

Đặng Vĩ lườm Du Thiên Dã: “Cái gì? Vội vàng đòi người như vậy thật không giống phong cách của anh tí nào. Rốt cuộc anh thông cảm cho người yếu đuối hay định làm anh hùng cứu mỹ nhân?”

Du Thiên Dã cũng lườm Đặng Vĩ: “Chỉ có anh mới có suy nghĩ linh tinh đó! Tôi cảm thấy con người Trần Lăng không tệ, tay nghề cũng tốt, kiến thức cơ bản lại chắc chắn, rất thích hợp với công việc trồng răng. Nếu đã chịu ảm ức thì nên được dạy dỗ nhiều hơn, cứ đến chỗ tôi rèn luyện là tốt nhất. Hơn nữa, trước kia là do anh đưa cô ấy về đây, là anh không chịu buông tha người ta đấy chứ!”

Đặng Vĩ chặc lưỡi nói: “Suy cho cùng, ai là người nhìn người ta bằng con mắt thành kiến trước? Giờ lại giả bộ đòi người. Cũng phải nhắc nhở anh, cô ấy và Lâm Hiểu Tuyên hoàn toàn khác nhau, vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, chỉ hơi bướng bỉnh một chút!”

Du Thiên Dã biết đầu óc Đặng Vĩ lại nghĩ đến những điều không trong sáng, anh cũng lười tiếp chuyện, bỗng nghe thấy Đặng Vĩ nói: “Còn nữa, thế này là sao? Dù sao cũng phải phạt nặng chứ, cứ thế để cô ấy thành người của trung tâm trồng răng, đó chẳng phải đổi thành ‘ban thưởng’ hay sao?”

Du Thiên Dã chỉ cười, để lại một câu: “Cứ quyết định thế nhé. Trước tiên cứ đình chỉ không đến khám bệnh ở phòng khám số một một tuần coi như cảnh cáo, tuần sau chính thức đến trung tâm trồng răng chúng tôi báo danh!” Nói xong thì ngênh ngang bỏ đi.

Đặng Vĩ cảm thấy Du Thiên Dã đúng là ví dụ điển hình của mẫu người đã được lợi lại còn ra vẻ ta đây, nhưng cũng chẳng thể làm gì. Còn có thể làm gì được? Tổng giám đốc Bao nói: bệnh nhân là thượng đế, huống hồ bà Giản này còn là mẹ của Thượng Đế, hô phong hoán vũ như thần thánh.

Về phía Trần Lăng, dĩ nhiên cô trải qua một tuần bị đình chỉ khám bệnh trong tâm trạng ăn năn, day dứt, cô cũng biết vì sự liều lĩnh và xúc động nhất thời của mình mà gây ra rất nhiều phiền toái. Vì thế, trừ thứ tư và thứ năm theo lệ được Du Thiên Dã gọi đi làm trợ lý trồng răng thì những ngày khác cô đều tận trọng từ lời nói đến việc làm nhốt mình trong phòng, khóa kín cửa, đồng thời hoàn thành chín chu công việc chuẩn bị trước hai cuộc phẫu thuật trong tuần và công việc hỏi thăm hậu phẫu giúp Du Thiên Dã. Thứ sáu, Đặng Vĩ mới tiết lộ cho Trần Lăng rằng kể từ tuần sau cô có thể chính thức bước vào trung tâm trồng răng của nha khoa Hạo Khang, trở thành trợ lý của Du Thiên Dã. Đối với Trần Lăng, thông tin này vô cùng bất ngờ, thậm chí còn có cảm giác vui mừng khôn xiết. Câu nói “Họa hệ phúc sở ỷ, phúc hệ họa sở phục”[1] quả là chân lý. Vì vậy, trong khi hoàn thành những bước cuối cùng trong đợt điều trị ông rề rang giúp Bao Huân, thái độ cô niềm nở hơn bao giờ hết, trên gương mặt không dấu nổi nét phấn khởi.

[1] Ý là trong phúc có họa, trong họa có phúc.

Bao Huân nằm trên ghế nha khoa, vụng trộm quan sát nét mặt của Trần Lăng nhưng không trông thấy bất kỳ manh mối nào, thừa dịp vẫn chưa chính thức bắt đầu điều trị liền hỏi chuyện: “Trần Lăng, cô... không bị sao chứ? Sao trông phấn khởi thế kia?”

Trần Lăng nhận ra bản thân cũng có phần thất thố vội vàng kìm nén lại một chút, nét mặt cứng đờ: “Số tôi đúng là số con rệp, không được nói xấu tôi!”

Bao Huân hoàn toàn không tán thành: “Tôi đã nghe người ta kể sự tích huy hoàng của cô rồi. Cô giỏi thật, chuyện ngớ ngẩn đó mà cũng làm được, rõ ràng tự tìm rọ để chui vào!”

Trong nhà hàng Ấn Độ, khi Trần Lăng được Bao Huân giải cứu khỏi hiện trường “xem mặt”, sự hảo cảm của cô đối với anh được tăng lên hẳn mấy bậc. Hiện giờ, có lẽ do cô đã coi anh là bạn nên không cãi lại, tuy bị Bao Huân động vào nỗi đau, trên mặt cũng có phần khó chịu nhưng chỉ chép miệng, sáng giọng: “Chuyện của tôi không cần anh lo lắng.” Rồi nói với Lục Tự: “Chị lấy giấy đồng ý làm trị liệu ông rồi gửi cho Bao công tử ký tên giúp em với!”

Bao Huân chắc lưỡi: “Không phải chứ! Các cô nhìn nhầm người rồi, tôi mà cũng phải ký tên ư?”

Lục tự đưa giấy bút lên, cười khúc khích nói: “Thì cậu cứ phối hợp chút đi, bảo ký thì cứ ký, coi như luyện chữ ấy mà. Cậu không biết đâu, mấy ngày nay chúng tôi phải soạn thảo rất nhiều “giấy đồng ý” với đủ loại khác nhau. Mọi người đều tập trung nghiên cứu, trừ những điều trị đã được thảo sẵn giấy đồng ý thì còn rất nhiều hạng mục điều trị khác đều phải có giấy đồng ý, thế là số giấy đồng ý cứ tăng lên. Vả lại, chủ nhiệm Đặng cũng nói rồi, nhân viên trong nhà cũng không ngoại lệ, hễ mắc lỗi thì sẽ bị phạt gấp mười lần lỗi sai.”

Bao Huân đành mở bút, thờ dãi: “Khám bệnh ở đây đúng là chẳng khác gì ký khế ước bán thân!”

Trần Lăng cũng nhận lấy tờ giấy, ký tên mình lên vị trí cạnh tên của Bao Huân, miệng nói: “Giá trị bản thân anh cao quá, ai mà dám mua?”

Bao Huân nhìn hai cái tên Bao Huân-Trần Lăng trên tờ giấy đồng ý đứng liền kề nhau, nhất thời cảm thấy chúng thật đẹp biết bao: “Có gì mà không dám. Cô dám mua thì tôi dám bán!”

Trần Lăng không nghĩ nhiều về câu nói đó của Bao Huân, mà cô tập trung dán tấm bảo vệ miệng lên miệng Bao Huân, sau đó hoàn thành nốt những bước cuối cùng của đợt trị liệu ông rồi gửi. Sau khi kết thúc tất cả, Trần Lăng đứng cùng Bao Huân trong phòng chụp X-quang. Bao Huân chỉ vào bức ảnh kỹ thuật số trên màn hình máy tính, hỏi với giọng ngờ vực: “Sao cái răng được trị liệu ông rồi của tôi không giống của người khác, phần chân nhon cong thế?”

Trần Lăng cười trừ: “Đây gọi là ‘hàm răng thể hiện bản chất con người’. Hàm răng của anh cũng giống bản chất anh vậy, lúc nào cũng khác người!”

Lục Tự vội giải thích: “Cái răng của cậu rất khó, độ cong quá lớn. Trần Lăng phải chuẩn bị cho cậu một cái kẹp làm từ hợp kim Nitinol, thật không dễ dàng. Cậu thấy không, việc lắp đặt được cô ấy hoàn thành rất tốt, bên trên này không hề thấy dấu vết của điều trị ông rồi nhé!”

Bao Huân đâu có hiểu gì nhưng vẫn giả bộ như cái gì cũng hiểu, nói với Lục Tự: “Chị photo giúp em một ảnh kỹ thuật số và một bản giấy đồng ý nhé. Tốt xấu gì em cũng không phải chịu đựng nó nữa, cuối cùng đã giải quyết xong, em muốn giữ lại làm kỷ niệm!”

Trần Lăng nhìn Bao Huân bằng ánh mắt khó hiểu: “Ai bảo xong rồi? Vẫn chưa nhổ chiếc răng khôn kia cho anh mà, hơn nữa, việc bọc mão răng của chiếc này tôi vẫn chưa làm xong.”

Đúng lúc này, Từ Hoa Linh chạy vào: “Trần Lăng, Lục Tự, các cô mau tới phòng họp nhỏ đi.”

Trần Lăng ngạc nhiên: “Có chuyện gì ạ?”

Từ Hoa Linh cười khi, nói: “Các cô đi thì biết, dù sao cũng là chuyện tốt!”

Trần Lăng và Lục Tự rời đi trong nỗi nghi hoặc, chỉ còn mỗi Bao Huân và Từ Hoa Linh trong phòng. Bỗng nhiên Bao Huân mấp máy môi: “Ai tới vậy?”

Từ Hoa Linh cười nói: “Đúng là như một vở kịch vậy. Hôm nay chồng bà Giản đích thân tới, khen ngợi bác sĩ của Hạo Khang xử trí rất kịp thời, không chỉ thành công giữ lại răng cho đứa bé mà còn khiến đứa trẻ không phải chịu nhiều đau đớn. Vì vậy ông ta gửi cờ khen thưởng cho Trần Lăng và Lục Tự, trên đó viết bốn chữ lớn “Bác sĩ tốt bụng”. ”

Bao Huân hừ một tiếng, lẩm bẩm: “Lâu thế! Giờ mới tới, hiệu suất làm việc quá kém!”

Từ Hoa Linh không nghe rõ, “hừm” một tiếng: “Cậu nói gì cơ? Tôi không nghe rõ lắm!”

Bao Huân cười xòa: “Không có gì. Em lên trên tầng trước đây, còn có việc phải xử lý nữa, như vậy, lúc nào chị gặp bác sĩ Trần thì thay em chúc mừng cô ấy nhé!”

Tác giả có lời muốn nói: (thực ra chương nào chị í cũng có lời muốn nói, nhưng mình thấy lần này chị ấy dặn dò rất hữu ích nên dịch cho các bạn nhé)

Yêu quý nên nhắc nhở các bạn một chút, nếu bạn có một chiếc răng gặp vấn đề về tủy và dây thần kinh bên trong thì nhất định phải trị liệu ông rồi răng làm nền tảng, rồi chụp răng (hay bọc mão răng) thêm lần nữa, như vậy mới có thể phòng tránh khả năng vì mất chất dinh dưỡng mà bị răng bị

nứt vỡ. Nhớ nhé, nhớ nhé.

Nếu bác sĩ nói với bạn như vậy thì đừng nghĩ người ta muốn lấy tiền của bạn mà thực sự cần thiết phải làm vậy, nếu không, chiếc răng này sẽ bị nứt hoặc vỡ, đến lúc đấy chỉ còn cách nhổ đi. Hối hận cũng quá muộn rồi!

Ra về đảng hoàng, nhắc nhở xong thì chuẩn thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tuyên Chiến 1

Trần Tụng chia đầu óc mình thành hai nửa, một nửa dán mắt vào màn hình máy tính kích chuột điên cuồng, nửa còn lại thì tập trung phân tích giùm Trần Lăng: “Chị, em thấy tay ‘Sắc lặc ca’ đó không tệ, không ngờ lại ra tay bảo vệ chị nữa chứ! Có điều, chị quả là giống nhân vật trong phim Hàn, cứ bị mọi người xoay như chong chóng, tại sao phụ huynh của đứa trẻ đó một giây trước còn trách móc mà một giây sau đã tặng cờ thưởng cho chị?” Có một thời gian Trần Tụng rất thích tải các bộ phim ngắn theo kiểu “xoay vắn nữ chính” của Hàn Quốc từ trên mạng về máy vi tính ngồi xem. Những bộ phim “xoay vắn nữ chính” kiểu này thường có mở đầu rất nhảm chán nhưng thường có kết thúc nằm ngoài dự đoán của mọi người, khiến chẳng ai dám tin vào mắt mình nữa. Trần Tụng cảm thấy như vậy mới là thỏa nguyện.

Trần Lăng không nói được nguyên nhân cụ thể, chỉ đành trả lời qua quýt: “Chị nào biết tại sao lại như vậy? Huống hồ chị vẫn tạm thời bị đình chỉ công tác một tuần.”

Bỗng nhiên Trần Tụng “yeah” một tiếng, cuối cùng cũng dừng động tác kích chuột: “Cuối cùng mình cũng được thăng được ‘Kim từ đa’!” sau đó ngoái lại nói với Trần Lăng: “Chị ơi, không quan trọng quá trình, kết quả mới là quan trọng. Chị đã thành công bước vào trung tâm trông răng hằng ao ước, điều đó rất đáng được chúc mừng. Huống hồ... Hihi, chị còn có thể sớm chiều chung đụng với ‘Sắc lặc ca’!” Hai tiếng cười hihi đó của Trần Tụng thật sự rất rùng rợn.

Trần Lăng vẫn giả bộ: “Anh ta là lãnh đạo của chị, sớm chiều chung đụng có ích gì đâu?”

Trần Tụng cơ bản không thèm tin: “Đừng giấu giếm nữa. Lúc đánh cầu lông em đã nhận ra rồi, tầm mắt chị lúc nào cũng đặt lên người anh ấy. Chị à, thật ra em có cảm giác anh ấy cũng có ý với chị đấy. Chị xem, lần này anh ấy còn thu nạp chị về phe mình, nói không chừng là muốn cùng chị xây dựng một tình yêu sét đánh, cùi khô lửa bốc gì đó...” Trần Lăng vội vàng ngăn Trần Tụng lại, không để cô nàng nói năng lung tung nữa: “Ngừng, càng nói càng chẳng ra sao! Tụng Tụng, sao bây giờ em và ‘Kim từ đa’ lại chuyển thành chơi game trên máy tính?”

Trần Tụng cảm chuột: “Anh ấy không thể ra ngoài đánh cầu, em lại không muốn tới nhà anh ấy nhiều để bị mẹ anh ấy thẩm tra xét hỏi nên bây giờ chúng em tìm được cách tiêu khiển khác đó là lên mạng, cùng chơi trò bắn trúng!”

Trần Lăng chặc lưỡi khen ngợi: “Hai đứa đúng là cặp đôi dở hơi, thế mà cũng nghĩ ra được!”

Trần Lăng đứng dậy nhìn Trần Tụng lại vui đầu vào chơi game, bỗng lòng cô trào lên một cảm giác lạ lùng, không nhận được bèn hỏi: “Tụng Tụng, ‘Kim từ đa’ thích em phải không?”

Trần Tụng chẳng buồn quay đầu: “Thích chứ, một người anh em thân thiết như em gái chị, khi anh ta bị gãy chân, em hết lòng chăm sóc như vậy, anh ta có thể không thích em sao? Và lại, em cũng thích anh ấy mà!”

Trần Lăng gật đầu: “Thế chúng mày cứ tiếp tục thích nhau đi nhé. Sau này đến khi nó có bạn gái rồi sẽ không còn thời gian chơi với mày nữa đâu!”

Tay kích chuột của Trần Tụng khựng lại, sau đó lại miệt mài chơi game, miệng nói ra một câu: “Sao phải nghĩ nhiều? Trước tiên cứ mặc sức mà chơi rồi đi, đến khi nào anh ta có bạn gái thì tính sau!”

Trần Lăng nhìn lưng Trần Tụng, thăm thoàn miệng cười, cô không làm phiền em gái nữa mà ra phòng khách xem tv. Ngồi một lúc bỗng thấy kỳ lạ, hô to: “Tụng Tụng, bố mẹ đâu? Có nói đi đâu không?”

Trần Tụng nói vọng ra: “Không biết. Lúc em về đã không thấy ai ở nhà rồi, cũng chẳng thấy nhấc lại!”

Nói đến đó thì điện thoại cố định trong phòng khách đổ chuông. Trần Lăng nghe máy, vừa alo một tiếng thì đầu dây bên kia đã vọng tới tiếng của Trần Lập Hải: “Lăng Lăng, tối muộn bố mẹ mới về. Con và Tụng Tụng không cần chờ, cứ ngủ trước đi nhé!”

Trần Lăng dạ một tiếng, cô không hỏi nguyên nhân mà chỉ dặn dò: “Nếu muộn quá bố mẹ đừng đi xe bus, bắt taxi mà về, đừng tiếc tiền!”

Trần Lập Hải ừ ừ mấy câu liền rồi đập máy.

Trần Lăng vào phòng truyền đạt nội dung cú điện thoại của Trần Lập Hải cho Trần Tụng nghe. Trần Tụng cười ranh mãnh: “Chị nói xem, chẳng lẽ bố mẹ chui vào bụi cây chơi trò lăng mạn sao?”

Trần Lăng không quan tâm, bắt tay vào dọn giả sách rồi lấy ra mấy cuốn sách chuyên ngành sắp cần dùng tới, đặt lên đầu giường. Trần Tụng bỗng nhớ ra điều gì: “Chị à, tuần sau em sẽ cùng ‘Hoàng thượng’ đến nha khoa Hạo Khang!”

Trần Lăng thuận miệng hỏi: “Đi làm gì? Sếp của em bị đau răng à?”

Trần Tụng luôn miệng nói “No”, kể tiếp: “Sếp bọn em đang trong giai đoạn bàn hợp đồng với Hạo Khang. Tuần sau, em đi cùng anh ta đến đó đóng dấu.”

Trần Lăng ờ một tiếng: “Chẳng phải mày làm về tài vụ à, sao lại kiêm nhiệm cả chức thư ký nữa?”

Trần Tụng mặt dày mày dạn trả lời: “Em có nhiều tác dụng mà!” Thấy Trần Lăng không để ý đến mình, cũng chẳng buồn khoác lác nữa, cười nói: “Công ty bọn em nhỏ xíu, sếp thì ham hư vinh, chỉ khổ thân em phải kiêm nhiệm mấy chức vụ!”

Trần Lăng nghe vậy bỗng thấy lo ngại: “Sao cứ có cảm giác công ty mới của em như công ty bao da[1] ấy! Chẳng lẽ ‘Hoàng thượng’ là gã lừa đảo?”

[1] Công ty bao da thường dùng để chỉ những công ty thực tế không tồn tại, hữu danh vô thực hoặc một công ty chỉ có trên danh nghĩa, đó là kiểu công ty có tư cách pháp nhân, có tên công ty nhưng không có nghiệp vụ kinh doanh rõ ràng, không có địa điểm kinh doanh, không có tài sản cố định, không có định mức nhân viên. ...

Bàn tay phải của Trần Tụng vẫn nhún chuột không ngừng nghỉ, miệng nói: “Nói là công ty bao da thì hơi quá. Tình hình kinh tế hiện nay khiến lợi nhuận của các công ty đều giảm xuống rất thấp, nên đành phải cướp bóc của người khác thì mới sống được. Chẳng hạn như chúng em hợp tác với Hạo Khang thì sẽ thu được lợi nhuận quảng cáo, Hoàng thượng đã đồng ý trích 30% số tiền thu được đó mua thẻ tẩy trắng răng.”

Trần Lăng rất ngạc nhiên: “30%? Một con số không nhỏ! Các em lấy nhiều thẻ tẩy trắng thế làm gì? Phát miễn phí cho nhân viên sao? Thẻ tẩy răng của Hạo Khang đều có thời hạn một năm, các em đâu thẻ ngày nào cũng đi tẩy trắng răng được!”

Trần Tụng nhún vai: “Cái đó thì em không biết, em nghĩ có lấy về cũng chẳng làm gì được. Nhưng ‘văn võ toàn tài’ quả là ma lanh, lợi dụng hết mức có thể. Nếu công ty em nhận được vụ quảng cáo trên truyền hình này thì phải giảm giá hết mức có thể. Chắc ‘Hoàng thượng’ cũng đành chịu nên mới đồng ý phương án kia, lợi nhuận thu về giảm đi nhiều lắm!”

Trần Lăng ờ một tiếng: “Chị nhớ mới cách đây không lâu, mày còn yêu người ta từ cái nhìn đầu tiên mà, sao bây giờ lại nói người ta ma lanh?”

Trần Tụng vừa chơi game vừa cười: “Hai việc đó khác nhau. Yêu từ cái nhìn đầu tiên thì vẫn là yêu từ cái nhìn đầu tiên, còn anh ta ma lanh lại ảnh hưởng đến thu nhập, tiền thưởng của em, cuối cùng em chỉ có thể than vãn kiểu này thôi.”

Lát sau, Trần Tụng ngừng kích chuột, than vãn thở dài: “Không chơi nữa!” Ngồi chờ ra trước màn hình vi tính một lát rồi bất chợt nói: “Chị ơi, em không kiềm chế nổi nữa, chị nói xem, em có thể chủ động gọi điện cho anh ấy được không?”

Trần Lăng đang nằm trên giường, hỏi với giọng khó hiểu: “Gọi cho ai cơ?” Vừa nói ra miệng thì chợt vỡ lẽ: “Em nói Bao Huân sao?”

Trần Tụng ừm một tiếng, chạy vù tới nằm cạnh Trần Lăng: “Chị à, lần nào nhìn thấy anh ấy tim em cũng đập nhanh!”

Trần Lăng nhìn gương mặt lúng lúng của Trần Tụng kể sát mình, bỗng thấy hâm mộ vô cùng, cô xoa đầu em gái: “Xem ra lần này em thích anh ta thật rồi. Anh ta có gì khác mấy bạn trai trước của em không?”

Trần Tụng si mê: “Em không biết nữa. Chỉ cảm thấy anh ấy rất đẹp trai, lại có khí chất. Mỗi lần anh ấy xuất hiện, trong mắt em chỉ chứa được anh ấy. ‘Kim tử đa’ nắng em mấy lần, bảo em thấy sắc quên nghĩa!”

Hiển nhiên, “Kim tử đa” không nghe được câu chuyện của hai chị em họ, cậu tắt máy tính, đưa mắt nhìn hai người đang chơi cờ vây sau lưng mình là Du Thiên Dã và Bao Huân, cười ngượng nghịu hỏi: “Ai thắng?”

Bao Huân chẳng buồn nhìn cậu: “Cậu giỏi thật đấy. Chúng tôi từ xa lặn lội tới thăm cậu, thế mà cậu chỉ chăm chăm chơi game với cô bạn hồng nhan tri kỷ kia thôi.”

Còn Du Thiên Dã lại đưa mắt nhìn Vương Hâm: “Trên mặt cậu có bốn chữ kia!”

Vương Hâm ngớ ngàng sờ lên mặt mình: “Có chữ sao?”

Du Thiên Dã ôm mặt, tay anh véo mạnh lên má Vương Hâm: “Có. Chẳng phải bốn chữ ‘Trọng Sắc Khinh Bạn’ sao?”

Vương Hâm tự biết mình đuối lý, bèn cười khúc khích nói: “Các anh đừng mắng em nữa, bình thường các anh bận đến nỗi chẳng thấy ló mặt tới. Cũng chỉ có Tiểu Dao quan tâm em, chẳng lẽ em không thể cùng chơi trò chơi với cô ấy một lúc sao?”

Bao Huân ặc một tiếng: “Một lúc? Tôi và lão Đại sắp đánh xong một bàn cờ rồi, cậu còn dám nói chỉ một lúc?”

Vương Hâm vội chuyển chủ đề: “Em sai rồi, được chưa? À phải rồi, nghe nói Trần Lăng đã chuyển sang làm ở trung tâm trồng răng. Lão Đại, khi em khỏe lại thì sao, chẳng lẽ anh đá em đi?”

Du Thiên Dã hừ một tiếng: “Còn phải xem biểu hiện của cậu. Nếu dám như tôi nay thì khó nói lắm!”

Vương Hâm nịnh nọt đưa chùm nho trên bàn cho anh: “Đừng đuổi em đi. Em đã theo anh mấy năm rồi.”

Cuối cùng Bao Huân cũng ngẩng đầu, nhìn Du Thiên Dã chăm chăm: “Sao cơ? Chính anh muốn đưa Trần Lăng vào trung tâm trồng răng?”

Du Thiên Dã ờ một tiếng: “Đạo này bên tôi thiếu người thật mà. Bản thân Trần Lăng cũng muốn vào đó, hơn nữa, cô ấy cần được tôi luyện nhiều hơn!”

Bao Huân không lên tiếng, nét mặt thoáng buồn, bỗng nghe thấy Du Thiên Dã nói: “Tôi vẫn chưa hỏi cậu. Chuyện cờ khen thưởng kia là cậu bày trò phải không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Phổ cập kiến thức liên quan đến tẩy trắng răng:

Thỉnh thoảng hay nghe mọi người nói tẩy trắng răng là không tốt hoặc nghe ai đó nói tẩy trắng sẽ mài mòn răng. Tôi công nhận rằng tẩy trắng bằng sóng siêu âm, làm xong, nếu xem dưới kính hiển vi bội số lớn sẽ trông thấy các vết xước trên bề mặt răng, nhưng những vết xước này mắt thường không thể nhìn thấy, hơn nữa chúng không tạo thành sâu răng, hỏng răng hay khiến răng nhạy cảm.

Nhưng bệnh nhân thường nói rằng: Tôi tẩy trắng răng xong, hàm răng gặp nóng lạnh đều ê buốt. Những điều này là vì lớp cao răng bị tích tụ quá dày, đề lên lợi và rãnh răng tạo thành bệnh mòn cổ răng và làm hàm răng hở ra ngoài. Khi cao răng được lấy đi dĩ nhiên sẽ khiến hàm răng nhạy cảm hơn, cần có một thời gian để chúng thích ứng lại. Nhất là với những người lớn tuổi mà cả đời chưa đi lấy tẩy trắng răng lần nào thì vấn đề này càng rõ ràng hơn.

Tuy vậy, lợi ích do tẩy trắng răng mang lại rất lớn, định kỳ đi lấy sạch những cao răng tích tụ xung quanh chiếc răng có thể thúc đẩy bề mặt lợi duy trì độ cao thích hợp với rãnh răng về già, hàm răng vẫn chắc chắn và không bị lung lay. Quan niệm người già phải đeo răng giả về bản chất là không chính xác.

Đây cũng là vì do tại sao các quốc gia phát triển cũng là những quốc gia rất coi trọng bảo vệ sức khỏe răng miệng. Đó cũng là nguyên nhân quan trọng giải thích tại sao người già ở các quốc gia này có một hàm răng mạnh khỏe, không bị lung lay. Thực ra tôi rất đau lòng khi thấy trong một buổi nói chuyện của đạo diễn Trương Nghệ Mưu ở Áo, có một ông lão người Trung Quốc cười tươi rói nhưng chỉ thấy hàm răng chỉ còn lủng lẳng mấy cái. Đó chính là biểu hiện thực chất của một đất nước lạc hậu, nói đi nói lại thì vẫn lý do là: có người còn đói, còn rét, có người còn thất nghiệp thì sao có thời gian quan tâm đến hàm răng.

Trọng tâm tôi muốn nói là khuyên các bạn nửa năm nên đi kiểm tra răng miệng một lần nhưng hầu như chẳng ai làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tuyên Chiến 2

Bao Huân không vội trả lời mà thân nhiên cầm một quân cờ màu đen đặt lên bàn cờ: “Ai bảo do em làm? Em không thừa nhận!”

Du Thiên Dã nhìn Bao Huân, mắt anh ánh lên một cảm xúc khó tả: “Cậu có thừa nhận hay không thừa nhận thì tôi vẫn biết nếu thực sự xảy ra một chuyện mà xác suất xảy ra của chuyện ấy vô cùng nhỏ thì tám chín phần là cậu giấu trò sau lưng, chẳng hạn chuyện này!”

Bao Huân lâu bầu hai tiếng rồi giả bộ: “Một con người ngốc nghếch như Trần Lăng, em cũng lười giúp đỡ. Nhưng hôm đó đúng lúc gặp được lão Ngô ở Lâm Hồ Hiên, em chỉ thuận miệng nói một câu: Lão Ngô, anh cũng quá đáng thật đấy, con trai anh nghịch ngợm làm gãy răng, bác sĩ Trần chỗ chúng tôi xử lý kịp thời như vậy mà anh còn khiển trách người ta.”

Vương Hâm nghe xong liền hỏi: “Lão Ngô là ai?”

Bao Huân nói: “Lão Ngô là một thương nhân kinh doanh bất động sản-nhà đất nhưng cũng có thể coi là người có máu mặt, bố anh ta là cán bộ cốt cán đã nghỉ hưu của Bộ vệ sinh. Nhà anh ta và nhà mẹ em có qua lại, khi mẹ em mở Lâm Hồ Hiền thì cũng là thời điểm vợ cả của anh ta qua đời để lại một cậu con trai. Bà Giản đó là vợ anh ta mới cưới về.”

Du Thiên Dã gật đầu: “Thảo nào trông bà Giản đó không giống một người mẹ lắm. Hôm đó, lúc kiểm tra lại cũng vậy, chỉ quan tâm đến chuyện xử lý Trần Lăng chứ chẳng để ý đến kết quả điều trị.”

Bao Huân ừm một tiếng: “Thời gian trước lão Ngô không ở Bắc Kinh, con trai xảy ra chuyện cũng không biết, sau khi trở về, vợ mới nói với anh ta rằng con trai bắt ngờ xảy ra vấn đề răng miệng.” Bao Huân chỉ kể lại một cách vắn tắt. Những chuyện khác, ví dụ chuyện anh nhờ cậy Bao phu nhân mời lão Ngô uống trà ở Lâm Hồ Hiền, ví dụ anh ngồi tí tê nói chuyện gần xa với Bao phu nhân, ví dụ than vãn rằng đứa trẻ không có mẹ thật đáng thương mà gặp được một bác sĩ trẻ nhiệt tình, tốt bụng, vậy mà còn bị người ta khiển trách, v.v... Nói xong, mặt lão Ngô lúc xanh lúc trắng, về nhà mắng vợ một trận rồi gọi điện hỏi Bao Huân: “Cậu nói xem tôi nên xin lỗi bác sĩ Trần thế nào mới được?” Vì thế mới có câu chuyện chiều thứ sáu tặng cờ khen thưởng mới đây không lâu.

Du Thiên Dã híp mắt lại: “Cậu làm thế mà lão gia không nói gì sao?”

Bao Huân cứng giọng: “Ông ấy có thể nói gì được?” Thực ra Bao Hoài Đức có nói là: có điều, cái này không đủ chứng minh với người ngoài! Bao Hoài Đức vừa về nước sau khi được Bao phu nhân “chăm sóc”, ông chỉ nói đúng hai chữ: “Hò đồ!”

Chợt, Vương Hâm lên tiếng: “Lão Đại, lúc nào chúng ta tới Lâm Hồ Hiền ăn chơi đi. Lần trước, mùa hè sen nở đã tới đó một lần, ngồi trên thuyền cạnh hồ thưởng thức món ăn ngon, ngắm cảnh non nước, thật chẳng khác mấy so với chốn bồng lai dưới nhân gian. Không được, không được, hễ nghe thấy ba chữ ‘Lâm Hồ Hiền’ em lại thêm rở dãi, quả là trông mòn con mắt!”

Du Thiên Dã đưa mắt nhìn Bao Huân: “Quán ăn nhà cậu ta mở bán đất như vậy, giá thành ấy những nhân viên bình thường như chúng ta sao gánh nổi, phòng khám phải lắp ráp thêm một kho bạc nhỏ mới gánh nổi!”

Bao Huân ặc một tiếng: “Nếu anh muốn tới ăn, bất cứ lúc nào em cũng có thể đưa anh đi, đừng ra vẻ đáng thương như vậy.”

Hai mắt Vương Hâm sáng ngời: “Là anh nói đấy nhé, mau mau sắp xếp thời gian. Chỉ bằng hôm nay chúng ta đi luôn, chọn ngày không bằng gặp đúng ngày!”

Du Thiên Dã đặt lên bàn cờ quân cờ trắng cuối cùng: “Sắp mười giờ đêm rồi, còn Lâm Hồ Hiền gì nữa, cậu nghỉ gì vậy? Mau tính toán đi, tôi thắng chắc rồi!”

Bao Huân đứng dậy, vỗ tay: “Thắng thì thắng chứ sao, lần nào anh chả thắng? Vương Hâm, cậu đừng lo, mấy hôm nữa là sinh nhật tôi, chúng ta hẹn thêm mấy người bạn nữa cùng tới đó ăn tiệc.”

Vương Hâm nhanh nhẩu: “Thế... em gọi Trần Tụng đi được không?”

Bao Huân ra về hào phóng gật đầu: “Có gì mà không được. Chẳng gọi đám bạn lần trước cùng đánh cầu với chúng ta thì còn gọi ai!”

Dù sao Du Thiên Dã cũng lớn hơn Bao Huân mấy tuổi, anh nhìn Bao Huân bằng đôi mắt đầy hào hứng chẳng nói năng gì, chỉ có Vương Hâm là không kiềm lòng được: “Và cả chị gái của Trần Tụng, chính là Trần Lăng đó. Đúng rồi, còn gã đồng hương ‘Hoàng Thượng’ của em nữa.”

Bao Huân gạt phăng “Hoàng thượng” đi: “Tay ‘Hoàng thượng’ đó thì thôi đi. Bây giờ tôi đang bàn chuyện hợp đồng với tay đó, thân thiết quá không hay. Cậu phụ trách gọi Trần Lăng và Trần Tụng là được.”

Thực ra Bao Huân có dụng ý của mình, lúc trước anh thúc giục Bao phu nhân ra mặt và bây giờ phải trả giá, cái giá phải trả chính là bị Bao phu nhân hỏi han suốt, bà luôn thắc mắc rốt cuộc cô gái có thể khiến con trai bà phải đích thân ra mặt là thần thánh phương nào. Bao Huân giải thích nhiều lần rằng đó chỉ là “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha”, hướng chỉ việc này còn liên quan đến cả danh dự của nha khoa Hạo Khang, dĩ nhiên phải giải quyết thỏa đáng.

Câu trả lời của Bao phu nhân chỉ có một: “Con trai là do mẹ đích thân sinh ra, con có qua mặt ai cũng đừng hòng qua mặt mẹ.”

Bao Huân bắt đầu đi lăm mồm đồng ý tìm một dịp thích hợp sẽ đưa cô gái ấy tới ăn cơm ở Lâm Hồ Hiền để Bao phu nhân tận mắt đánh giá, còn dặn dò kỹ càng: “Còn chưa viết nét đầu tiên của chữ Bát[1], mẹ đừng làm người ta sợ đấy!”

[1] Chương trước đã giải thích: nghĩa là chưa có gì.

Bao phu nhân cười rung cả người, đồng ý ngay tắp lự. Vì vậy, khi Vương Hâm đề xuất ý kiến muốn tới Lâm Hồ Hiền ăn cơm, Bao Huân liền suy tính ngay và quyết định rất nhanh. Con người anh kiêu ngạo thành quen, không hề hứng thú với việc kể công trước mặt Trần Lăng nhưng dù sao đi nữa, trước tiên anh cũng phải ngăn cái miệng rất linh hoạt và nhanh nhẹn của mẹ anh lại.

Du Thiên Dã và Bao Huân rời khỏi nhà Vương Hâm, hai người đứng trong thang máy, Du Thiên Dã – người vẫn chưa đưa ý kiến gì về việc này chột lên tiếng: “Người anh em, năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”

Bao Huân không hiểu, bèn nhìn Du Thiên Dã: “Sắp hai mươi tám, sao thế?”

Du Thiên Dã lắc đầu, cười: “Không sao cả, đôi khi cảm thấy cậu chơi rất đẹp!” Du Thiên Dã nuốt nửa suy nghĩ còn lại “tính tình rất trẻ con” vào bụng. Những lời này chắc chắn sẽ khiến Bao Huân thấy không lọt tai.

Bao Huân vẫn chưa hiểu hàm ý của Du Thiên Dã là gì, đành nhún vai, cửa thang máy vừa mở liền bước ra ngoài. Du Thiên Dã sai bước đuổi theo, bước tới đi sóng vai bên Bao Huân, bất thành linh nói: “Hồi cậu một câu nhè, giả sử chúng ta cùng thích một cô gái, thì phải làm sao?”

Bao Huân khẳng định chắc nịch: “Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tào uông[2], phải xem ai nhanh tay hơn. Nhưng anh yên tâm đi, dù em có thích Diệp Thần tới đâu đi chăng nữa, cũng sẽ không tranh đoạt với anh đâu.” Nói xong liền cảm thấy có gì không ổn, bèn nhìn Du Thiên Dã bằng ánh mắt cảnh giác: “Chẳng lẽ anh đứng núi này trông núi nọ?”

[2] Người ra tay trước là người chiến thắng, người ra tay sau là kẻ thua cuộc.

Du Thiên Dã bình thản nói: “Nói lần thứ mười nghìn, tôi và Diệp Thần chỉ là bạn bè bình thường, không phải như cậu tưởng tượng đâu.”

Bao Huân ra vẻ than vãn: “Chị em tốt như thế, sao anh không chịu hiểu chứ? Làm vậy chẳng phải lợi cho tên tiểu tử thối Tạ Từ Phương kia sao?”

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, Du Thiên Dã nhìn thẳng Bao Huân, nhấn mạnh từng chữ: “Người anh em, thực ra có một số việc chính bản thân tôi cũng không chắc chắn lắm nhưng vẫn muốn nói trước với cậu: nếu có một ngày, chúng ta cùng thích một cô gái, tôi sẽ không nhường cậu đâu!” Nói xong liền tung hứng chùm chìa khóa trong tay rồi ung dung bước về phía chiếc Passat đang đỗ.

Bao Huân bần thần nhìn bóng lưng của Du Thiên Dã, nhất thời cảm thấy bóng lưng đó thật lạ lẫm, lát sau mới mắng: “Rốt cuộc là có ý gì đây? Muốn tuyên chiến sao?”

Du Thiên Dã lái xe băng băng trên đường vành đai ba của thành phố, chính bản thân anh cũng cảm thấy không thể tin nổi, đến tuổi này rồi, lòng dạ ngày càng sâu xa, hà tất phải nói vậy với Bao Huân đâu khác gì một thằng bé tóc để chỏm. Anh thích Trần Lăng ư? Tám phần chắc chắn, hai phần còn hoài nghi. Chắc chắn tám phần là bởi mỗi lần ở bên Trần Lăng, anh đều để bản thân mặc sức phá vỡ những nguyên tắc bình thường, từ sự đối chọi gay gắt với Trần Lăng buổi đầu phỏng vấn, chưa bao giờ xảy ra sự khác biệt với bình thường lớn đến vậy, bởi lẽ anh là người lạnh lùng, bình tĩnh, tới khi Trần Lăng từng chút phô bày các kiến thức chuyên môn và sự tài hoa trong tay nghề và cả lần đánh đôi nam nữ cùng cô trong cuộc đánh cầu với “Oai phong” nữa. Trước mặt anh là một cô gái vừa thông minh vừa xinh đẹp, nếu anh thể thốt phủ nhận, nói mình không hề rung động trước cô, đó mới là “lừa mình dối người”.

Nhất là hôm đó, anh vừa trở về phòng khám thì nghe được đầu đuôi câu chuyện do Đặng Vĩ kể. Sau khi Đặng Vĩ rời khỏi, Du Thiên Dã nhìn ra ngoài từ cửa sổ kính trong phòng mình, anh thấy Trần Lăng ẩn náu trong một góc nhỏ của vườn hoa dưới lầu, đầu cúi thấp, chỉ cần nhìn thoáng qua đã dễ dàng trông thấy hình bóng ấy trào dâng một nỗi cô độc hơn bao giờ hết. Trong khoảnh khắc đó, Du Thiên Dã không hiểu sao bỗng cảm thấy lo âu. Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại xuống dưới mưa cả phê, đưa tới trước mặt Trần Lăng, còn kể cho cô nghe lỗi lầm của mình hồi mới vào nghề mà anh đã đặt xuống đây hòm như một thứ hồ sơ tuyệt mật và từng thề không bao giờ nhắc lại. Những hành động đi quá nguyên tắc bình thường này dĩ nhiên khiến Du Thiên Dã thảm hoảng hốt. Cùng lúc đó, những hồi ức cùng Lâm Hiểu Tuyên lại một lần nữa hiện lên trước mắt. Trạng thái hiện giờ của anh và Trần Lăng y hệt quan hệ giữa anh và Lâm Hiểu Tuyên năm xưa. Nếu nói đến hai phần còn hoài nghi, cũng chỉ vì lý do này.

Những điều không chắc chắn này không thể xóa nhòa một khẳng định của Du Thiên Dã, chính là là: còn có một người khác có xuất phát điểm giống anh, cùng nhìn về một mục đích giống anh đó lại là người anh em của anh – Bao Huân.

Trần Lăng không hề hay biết tất cả chuyện này. Thứ hai đầu tuần, dưới cái nhìn ngạc nhiên vừa hâm mộ vừa soi xét của mọi người, cô chính thức đến báo danh ở trung tâm trồng răng. Đặng Vĩ vẫn có chút hậm hực, cầu nhàu: “Người tính không bằng trời tính, họa hệ phúc sở ý[3]!”

[3] Ý là phúc và họa luôn song hành.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tuyên Chiến 3

Trần Lăng mới ở trung tâm trồng răng được ba mươi phút, chỉ mới kịp chuyển đồ đạc từ tủ đựng quần áo trong phòng thay đồ của phòng khám số một sang đây thì Monica – nhân viên lễ tân đã gọi điện tới tìm: “Bác sĩ Trần, mời chị qua bên này một lát!”

Trần Lăng ồ một tiếng, thuận miệng bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Monica thì thào: “Bao phu nhân tới, chỉ đích danh chị, muốn chị qua tẩy trắng răng cho bà ấy.”

Trần Lăng sững sốt trong chốc lát, lại hỏi thêm một câu: “Tại sao?”

Monica vẫn cố nói thật nhỏ: “Em cũng không biết nữa. Chị cứ qua đây một lát là được, vẫn ở phòng trước đây của chị nhé!”

Trần Lăng vội vàng đặt các thứ trong tay sang một bên, vội vàng chạy về phòng khám số một trong nỗi hoảng hốt. Vừa bước vào cửa lớn, cô đã lọt vào tầm ngắm của Bao phu nhân đang ung dung ngồi trên ghế sofa. Bỗng nhiên Bao phu nhân chợt hiểu ra, khẽ miệng hơi cong lên, tạo thành một độ cong đẹp mắt.

Trần Lăng nào biết Bao phu nhân chính là người ngồi trên sofa, cô chạy thẳng vào phòng khám trước đây của mình. Đường Uyên đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài, thấy Trần Lăng vào cũng chẳng lên tiếng mà chỉ gạt đầu hồ hững rồi bỏ đi luôn. Trần Lăng quay lại nhìn người đã đứng trong phòng từ lâu – Lục Tự, cô hỏi với giọng ngờ vực: “Cô ta làm sao vậy?”

Lục Tự lạnh lùng nói: “Đừng để ý đến làm gì, cô ta bị bệnh đó.” Bao phu nhân đang ngồi ngoài kia nên Lục Tự chẳng cách nào kể tỉ mỉ từ đầu đến đuôi sự việc. Vốn dĩ, Đường Uyên có phần không phục khi thấy Trần Lăng được chuyển sang trung tâm trồng răng nhưng việc này không phải không tốt, Trần Lăng đi rồi thì sẽ dư ra một phòng, từ nay trở đi phòng này thuộc sự quản lý của Đường Uyên, bởi lẽ Đặng Vi đã tuyên bố kể từ thời gian này Đường Uyên có thể khám chữa những ca đơn giản như tẩy trắng răng... Nhưng lúc Lục Tự nói với Đường Uyên phải nhường phòng một lúc thì cô ta hậm hực ra mặt, liền oán thán với Lục Tự: “Thật khinh thường người ta quá. Có thể vào được trung tâm trồng răng là giỏi lắm hay sao? Dựa vào đâu mà bắt tôi phải nhường phòng?”

Lục Tự có đặc điểm chung của các y tá làm việc lâu năm, đó là chị có thái độ hoàn toàn không nhiệt tình với các bác sĩ mới vào nghề, tay nghề non nớt nên chỉ cười nhạt, nói đúng một câu: “Chẳng dựa vào đâu cả, chờ khi nào cô có thể khiến Bao phu nhân chỉ định mình khám răng thì sẽ có người khác nhường phòng cho!”

Trần Lăng không muốn nghĩ nhiều, chỉ nói với Lục Tự: “Chị mời bà ấy vào giúp em với!”

Lục Tự làm theo. Khi Lục Tự dẫn Bao phu nhân với nụ cười mím trên môi bước vào phòng, Trần Lăng cảm thấy hơi quen quen, chưa kịp giới thiệu bản thân thì Bao phu nhân đã quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, lên tiếng trước: “Trần Lăng, hiếm có cô gái nào mặc áo blouse đẹp như cháu, mặc dù phong cách lần này của cháu so với lần đầu tiên bác gặp hoàn toàn khác nhau.”

Trần Lăng rất bất ngờ bởi câu nói này của Bao phu nhân, cô liếc mắt nhìn Lục Tự cũng đang tỏ ra ngạc nhiên, bèn rụt rè hỏi: “Thực ra, cháu cũng thấy bác quen quen nhưng vẫn chưa dám chắc chắn, trước đây bác cháu mình gặp nhau bao giờ chưa ạ?”

Bao phu nhân mỉm cười: “Từng gặp rồi, ở một nhà hàng tư nhân, bác đi cùng Bao Huân.”

Trần Lăng nghĩ mãi không ra, áy náy nói: “Cháu xin lỗi. Có lẽ cháu không trông thấy bác!”

Bao phu nhân bình thản nói: “Không sao, cháu không nhận ra là lẽ bình thường, hôm đó bác hóa trang mà!”

Trần Lăng chợt vỡ lẽ, hóa ra “Liễu Mộng Mai” mà Bao Huân ôm và thơm lên má trước mặt bàn dân thiên hạ hôm đó chính là vị Bao phu nhân đang hiện diện trước mặt cô đây. Bà chứng kiến từ đầu đến cuối cuộc đối thoại giương cung bạt kiếm giữa cô và Bao Huân, giờ nhớ lại bỗng có cảm giác mình thật ấu trĩ. Bất giác má Trần Lăng nóng bừng, ấp úng nói: “Cháu xin lỗi, lúc đó không nhận ra bác. Nhưng hôm đó bác hóa trang đẹp trai quá cháu cứ ngỡ là bạn gái của tổng giám Bao, thật không ngờ lại là bác!”

Trong mắt Bao phu nhân lấp lánh ý cười: “Cháu thật biết cách nói chuyện, khen mãi khiến bác phồng cả mũi. Nghe Bao Huân nói, chiếc răng đau của nó do chính tay cháu giải quyết, nó luôn miệng khen cháu làm cẩn thận mà nhẹ nhàng. Thực ra bác cũng nhát gan lắm, lần nào khám răng cũng phải uống thuốc trợ gan vì vậy, việc tẩy trắng hôm nay nhờ cả vào cháu!” Sau đó bà ngồi lên ghế.

Trong khoảnh khắc đó Trần Lăng hoàn toàn quên sạch chuyện Bao phu nhân chính là phu nhân tổng giám đốc, chân thành nói: “Bác đừng lo, trước tiên cháu sẽ kiểm tra cho bác. Trong quá trình tẩy, nếu cảm thấy khó chịu bác hãy ra hiệu cho cháu, chúng cháu sẽ điều chỉnh kịp thời!”

Việc tẩy trắng răng chính thức bắt đầu.

Trần Lăng chậm rãi làm từng bước, nên làm cái gì thì tiến hành làm cái đó.

Sau khi kết thúc hoàn toàn, Lục Tự chỉnh ghế nha khoa lại vị trí ban đầu. Bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra, Bao Huân bước vào, trong giọng nói thoáng chút giận dữ: “Sao mẹ lại ở đây?”

Bao phu nhân thân nhiên bước từ trên ghế nha khoa xuống, ngơ ngác: “Ồ, không phải con đề cử, nói lúc bác sĩ Trần điều trị cho bệnh nhân rất nhẹ tay sao? Vì thế mẹ đến thử xem sao?” Nhân thể quay đầu nói với Trần Lăng: “Bao Huân nói đúng lắm, quả là cháu làm rất nhẹ nhàng, hầu như bác không có cảm giác gì hết. Hôm nay cảm ơn cháu nhiều, có làm lỡ thời gian của cháu không?”

Trần Lăng và Lục Tự đều tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh: “Không ạ, không ạ, bác khách sáo quá!”

Bao Huân đành câm lặng nhai hoàng liên[1], có nỗi khổ không thể nói ra, chỉ đành chột dạ đưa mắt nhìn Trần Lăng rồi nói với Bao phu nhân: “Xong chưa? Con đưa mẹ về!”

Bao phu nhân tỏ vẻ tao nhã và lịch sự, gật đầu với Trần Lăng và Lục Tự rồi rời khỏi phòng. Bao Huân định nói với Trần Lăng mấy câu nhưng cuối cùng đành theo chân Bao phu nhân ra khỏi phòng.

Hai người vừa bước ra khỏi cửa phòng khám số một, Bao Huân còn chưa kịp than phiền thì Bao phu nhân đã cười khúc khích: “Huân Huân, con mà cũng có ngày hôm nay hả?”

Bao Huân sững người: “Sao?”

Bao phu nhân thở dài: “Cô gái này chẳng phải chính là cô bé lần trước mẹ gặp hay sao? Còn định biện hộ à? Nhưng ngay cả chuyện con có bạn gái hay chưa mà người ta cũng không biết, xem ra, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải tiếp tục cố gắng!”

Bao Huân chau mày, sắc mặt không tốt chút nào: “Mẹ đã nói linh tinh gì với người ta rồi, xin mẹ đừng quản chuyện của con nữa được không? Còn nữa... Ồ... Đừng tới làm phiền Trần Lăng nữa, nhờ đâu làm không tốt lại gây phiền hà cho mẹ.”

Bao phu nhân lắc đầu: “Mẹ có làm phiền nó đâu, chỉ cảm thấy tẩy trắng răng rất tốt thôi mà. Đúng rồi, tuần sau mẹ lại tới tìm nó, bác sĩ Trần nói nếu mẹ chỉ tẩy răng thôi thì chưa đủ, phải kiểm tra kỹ nha chu cho mẹ.”

Bao Huân bó tay toàn tập, thấy hơi nhức đầu: “Mẹ đừng làm loạn nữa, được không hử?”

Bao phu nhân thấy vẻ sốt sắng như sắp phát hỏa của Bao Huân, nghĩ bụng: Thăng nhóc này lời thôi quá. Dáng vẻ phóng khoáng, bất cần vô địch thiên hạ bình thường của nó đã sớm tan thành mây khói. Nghĩ vậy, bà vội giơ tay đảm bảo: “Yên tâm đi, yên tâm đi con trai, lần sau mẹ tới khám bệnh đảm bảo không nói nửa lời dư thừa.”

Bấy giờ sắc mặt Bao Huân mới hòa hoãn đôi chút.

Tới cửa thang máy, Bao phu nhân lại nói: “Nhưng Huân Huân à, nếu mẹ nhớ không lầm lần trước bác sĩ Trần hình như đứng cạnh ông chủ nhà khoa Bác Văn thì phải?”

Bao Huân dạ một tiếng, thầm than phụ nữ đúng là rắc rối, mẹ anh lại còn là cực phẩm trong các loại rắc rối, nghĩ thế anh bèn đẩy Bao phu nhân vào buồng thang máy đúng lúc mở ra: “Mẹ mau về nhà đi, để sau nói tiếp!” Bao Huân thở phào nhẹ nhõm, nhìn cánh cửa thang máy từ từ khép lại, bên tai lại vang lên câu nói cuối cùng của Bao phu nhân: “Tối mai là sinh nhật con, đừng quên đưa cô ấy về nhà ăn cơm nhé!”

Trong phòng, Lục Tự đang mãi phân tích nguyên nhân Bao phu nhân chỉ định Trần Lăng tẩy răng cho mình: “Nhất định là do Bao công tử đề xuất.”

Trần Lăng không đồng ý: “Không thể nào! Em và anh ta chưa thân thiết tới mức đó!”

Lục Tự là người từng trải, có lẽ chị đã nhận ra sự khác thường của Bao Huân nhưng lúc này chị vẫn chỉ cười mờ ám, cứ để vậy đã...

Bao Huân lại một lần nữa mở cửa và bước vào, gọi Trần Lăng: “Trần Lăng...”

Trần Lăng ngạc nhiên nhìn Bao Huân: “Sao thế? Có phải Bao phu nhân xảy ra vấn đề gì không?”

Bao Huân đưa mắt nhìn Lục Tự, chưa kịp nói gì thì Lục Tự đã thức thời bùng khay dụng cụ ra ngoài, nói: “Các em nói chuyện nhé, chị đi khử trùng.”

Thấy Lục Tự đã rời khỏi phòng còn đóng kín cửa, bấy giờ Bao Huân mới lên tiếng: “Trần Lăng... Ừm... Ừm... Mẹ tôi nói muốn cảm ơn cô, tối mai mời cô tới ăn cơm!”

Câu nói này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Trần Lăng, cô dùng ánh mắt ngỡ ngàng nhìn Bao Huân, đầu lắc như trống bỏi: “Không cần, không cần, không cần đâu. Anh chuyển lời tới bác giúp tôi, lòng tôi đã nhận, bác không cần phải khách sáo vậy đâu.”

Bao Huân có chút cảm giác hụt hẫng. Vốn định để Vương Hâm đứng ra mời nhưng bị Bao phu nhân quấy rối như vậy anh đành phải chường mặt mời cô, vì lẽ đó mà giọng nói thoáng chút bức bối: “Thực ra mẹ tôi không tham gia bữa cơm đâu, mẹ tôi chỉ lộ diện lúc đầu thôi. Và lại, mai là sinh nhật tôi, bọn Du Thiên Dã và Vương Hâm cũng tới mà.” Bao Huân rất sợ Trần Lăng sẽ từ chối lần nữa bèn gấp gáp bổ sung: “Còn cả em gái Trần Tụng của cô nữa, cô ấy cũng tới.”

Trần Lăng không dám phủ nhận, kể từ sau cuộc thi đấu cầu lông hôm trước, cô bắt gặp đã yêu thích cảm giác được ở đi cùng đám bạn đó, nhất là khi có thể ở bên Du Thiên Dã, có thể giúp cô bỏ qua sự áp lực mà anh gây ra cho cô khi ở phòng khám. Nhưng Trần Lăng vẫn có đôi chút do dự: “Nếu thế... Vậy thì... Được rồi!”

Những lời này khi vào tai Bao Huân lại mang một cảm xúc khác, bỗng nhiên lòng anh mừng rỡ khôn xiết.

Lúc này, Du Thiên Dã cũng tới trước quầy lễ tân của Hạo Khang, dặn dò Monica: “Cô giúp tôi chuyển tờ thông báo này truyền tay mọi người cho họ đọc, bảo các bác sĩ chỉnh sửa lại hồ sơ bệnh án tốt nhất có liên quan đến trị liệu ông rễ rằng mà mình đã từng thực hiện cho thật chín chu, trước khi ra về thì giao lại cho tôi.”

Monica dạ một tiếng, hỏi: “Có yêu cầu gì cụ thể không ạ?”

Du Thiên Dã ngẫm nghĩ một chút: “Quan trọng là trong vòng hai năm gần đây, tốt nhất là nộp cả bức ảnh vẫn còn tấm bảo vệ miệng, ảnh chụp trước – trong – sau phẫu thuật, tất cả đều phải hoàn chỉnh.”

Du Thiên Dã ngược mắt thì vừa vặn trông thấy màn hình theo dõi qua camera, trên đó có thể trông thấy loáng thoáng Trần Lăng và Bao Huân đang đứng trong cùng một phòng, nói chuyện gì đó. Mặt không đổi sắc, Du Thiên Dã nói: “Hai người họ làm gì ở đây?”

Monica ngược lên nhìn màn hình theo dõi, lắc đầu: “Tôi không biết. Nhưng mới vừa nãy, Bao phu nhân tới và chỉ định Trần Lăng khám răng cho mình.”

Du Thiên Dã mỉm cười trong lòng nhưng lại không bàn luận thêm mà chỉ để lại một câu: “Cô gọi điện cho Trần Lăng, bảo Trần Lăng trở về phòng trông răng tìm tôi nhé.” Nói xong liền rời khỏi quầy lễ tân, quay bước trở về phòng làm việc bên trung tâm trông răng.

Chẳng bao lâu sau thì có người gõ cửa, giọng Du Thiên Dã tỉnh táo khác thường, lên tiếng: “Mời vào!”

Trần Lăng cup mắt tiến vào với dáng vẻ ngoan ngoãn, khẽ hỏi: “Chủ nhiệm Du, nghe nói anh tìm tôi?”

Du Thiên Dã ừm một tiếng, chỉ tay vào một đồng hồ đặc gì đó trên mặt bàn: “Tôi đang có một vài video và đĩa CD của mấy ca phẫu thuật, muốn trong lúc rảnh rỗi cô có thể tranh thủ xem kỹ chúng. Nhưng tôi đi một vòng mà không tìm thấy cô đâu.”

Trần Lăng vội vàng ôm chúng vào lòng: “Vừa rồi Monica gọi tôi đi khám bệnh, giờ thì xong rồi, mấy thứ này tôi về nhà sẽ xem. Anh còn có việc gì muốn tôi làm không?”

Du Thiên Dã thấy vẻ cung kính, ngoan ngoãn hơn bao giờ hết của Trần Lăng khi đứng trước mặt mình, bỗng cảm thấy hơi buồn cười nhưng vẫn cố nhịn, thản nhiên bảo: “Cô có thể dùng chiếc máy tính được kê cuối phòng. Bây giờ tôi không có việc gì cần làm gấp, chỉ có mấy việc phải làm trước và sau phẫu thuật thôi. Cô xem xong thì ở lại trong phòng khám cũng được.”

Trần Lăng gật đầu như gà mổ thóc sau đó cô uôm hỏi: “Tôi ra ngoài nhé?”

Du Thiên Dã mỉm cười với Trần Lăng, nét mặt thoải mái hơn nhiều: “Mai là sinh nhật của Bao Huân, nó đã nói với cô rồi đúng không? Sau khi tan ca chúng ta cùng đi nhé?”

Trần Lăng bị mê hoặc bởi nụ cười đó của Du Thiên Dã, chỉ biết trả lời một cách máy móc: “Được ạ.” rồi đóng cửa rồi khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Tiệc Đêm 1

Tối thứ hai, Trần Lăng phải làm tăng ca theo thường lệ. Về đến nhà, trong phòng khách không bật đèn tối om, chỉ có màn hình TV sáng chập chòn, lơ mơ có thể nhìn thấy Trần Tụng đang vui mình vào một góc trên ghế sofa.

Trần Lăng nhấn công tắc bật đèn phòng khách liếc mắt nhìn Trần Tụng đang ngồi xếp bằng trên ghế, hỏi với vẻ nghi hoặc: “Sao chỉ có mình em? Bố mẹ đâu? Không ở nhà sao?”

Trần Tụng ờ một tiếng, ôm hũ kem Bát Hỷ, mắt chăm chú dõi theo bộ phim đang chiếu trên TV, trả lời: “Vừa gọi điện về, nói tối nay sẽ về muộn, bảo hai chị em tự lo liệu!”

Trần Lăng chau mày, càng lúc hai hàng mày của cô càng gần nhau hơn. Hai hôm nay, Trần Lập Hải và Vu Nhã Cầm đều đi sớm về muộn, gần như cô còn không gặp được mặt bố mẹ mình, sự việc thế này chưa bao giờ xảy ra, cảm giác bất an không biết từ đâu len lỏi trong lòng Trần Lăng.

Trần Lăng ngồi cạnh Trần Tụng mới nhận ra bộ phim mà Trần Tụng đang xem là bộ phim thần tượng trong nước về tuổi thanh xuân có tên “Phấn

đầu”, nhân vật trên màn hình và Dương Hiểu Vân lúc này đối mặt nhau và cùng bấu môi, lời thoại hài hước khiến Trần Lăng cũng không nhịn nổi mà bật cười. Nhưng điều khiến Trần Lăng bất ngờ là Trần Tụng chỉ dẫu môi, mắt dán chặt vào màn hình, không chút phản ứng.

“Sao thế, Tụng Tụng? Tôi nay không có hoạt động gì à?”

Câu đáp gọn lỏn của Trần Tụng càng khiến cô ngạc nhiên hơn, chỉ có một chữ ờ

Trần Lăng càng khó hiểu: “Thế... Em không có hẹn với ‘Kim tử đa’ chơi game trên máy tính à? Ngồi ở nhà an phận thế này thật không giống Trần Tụng!”

Bấy giờ Trần Tụng mới bắt đầu nói chuyện: “‘Kim tử đa’ có bạn trung học lận lộn từ Thành Đô xa xôi tới thăm, nên không rảnh quan tâm em.”

Trần Lăng chợt vỡ lẽ, nhìn nét mặt ảm ức của Trần Tụng, cô dài giọng: “Chị - biết – rồi... , bạn là con gái phải không?”

Trần Tụng chỉ đáp bằng từ một âm tiết: “Ờ.”

Trần Lăng cố tình nói: “Tuy vậy, Thành Đô là một nơi non xanh nước biếc, nuôi dưỡng con người rất tốt, nhiều mỹ nữ xuất thân từ đó lắm.”

Trần Tụng rầu rĩ bảo: “Đúng là mỹ nữ thật. Không chỉ có bề ngoài xinh đẹp mà vóc dáng cũng đẹp.”

Trần Lăng giật mình: “Không phải chứ! Em gặp rồi thật sao?”

“Vương Hâm gọi em tới ăn cơm với họ, em phải đi thôi.”

Trần Lăng chẳng biết nên khóc hay cười, nhìn Trần Tụng: “Sau đó thì sao? Bị đá kích nên bỏ về trước hả?”

Trần Tụng ặc một tiếng: “Em không hẹp hòi vậy đâu nhé! Nhưng dù sao chẳng nữa, anh ta cũng không nên nói em như thế!”

Trần Lăng rất tò mò: “Vương Hâm nói gì?”

Trần Tụng chớp mắt nửa ngày mới nói: “Thực ra em không có đề tài nào thích hợp để nói chuyện với anh ta và cô bạn kia, cố gắng nói chuyện nửa ngày cuối cùng mới tìm được một chủ đề chung, chúng em liền bàn luận về bộ phim ‘Phấn đấu’ này, nói dạo gần đây ai cũng thích theo dõi bộ phim này.”

Trần Lăng à một tiếng: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chúng em bàn luận về trang phục, cảm thấy mấy nhân vật nữ diễn viên chính trong phim: Hạ Lâm, Dương Hiểu Vân, Mễ Lai gì đó, đều ăn vận rất thời trang, rất mát. Em chỉ nói thêm một câu thôi mà!”

Trần Lăng nghiêng đầu nhìn Trần Tụng: “Em lại nói câu ‘kinh điển’ gì?”

Trần Tụng hừ một tiếng: “Đâu có. Em chỉ nói: đúng là hiếm có bởi trong phim mấy cô gái đó đều mặc áo ngực có dây, người nào người nấy mát mẻ không gì sánh bằng nhưng nó mang lại hiệu quả thị giác, tạo cảm giác tuổi thanh xuân sôi nổi, đầy sức sống, mà lại không khiến người ta có suy nghĩ bậy bạ!”

Trần Lăng nhìn chăm chú nhân vật Hạ Lâm trên màn hình, quả thực không lúc nào không hiện rõ hai chiếc xương quai xanh mảnh khảnh, gật đầu: “Tụng Tụng, quả nhiên em nói rất đúng, sau đó thì sao?”

Trần Tụng nghiêng răng nghiêng lợi bảo: “Sau đó Vương Hâm nhìn em, nói một câu: Dĩ nhiên phải mặc như vậy, các cô ấy có khác gì em đâu, đều ngực phẳng như nhau.”

Trần Lăng sững sốt, rất vô duyên khi cười ha ha không ngừng, trước mắt lập tức hiện lên hình ảnh mỹ nữ ngực khủng mặc áo ngực có dây đeo, bỗng cảm thấy lòng như có sóng vỗ mãnh liệt, cảm giác nhục dục trào dâng, cô vừa cười vừa nói: “Chị đồng tình với em. Tuy đạo lý ‘Kim tử đa’ nói không sai nhưng cũng không nên dìm hàng em như vậy!”

Trần Tụng vẫn thờ hòng hộc: “Chị lúc đó không có mặt, bằng không chị sẽ nổi điên mất!” Nếu nói những lời này hoàn toàn đánh trúng nỗi đau của cô thì câu nói mềm mỏng, êm ái của cô gái tên Đào Tử kia: “Vương Hâm, sao anh chẳng khác gì trước kia, luôn tìm cách chọc ghẹo con gái nhà người ta!” càng khiến Trần Tụng khó chịu đến không thở nổi.

Trần Tụng trộm nhìn ngực cô gái đó, thực sự có sức thuyết phục hơn của cô rất nhiều, vì thế cô càng bức bối hơn. Thấy hai người vừa ăn cơm vừa không ngừng nhắc đến chuyện cũ, càng nghe cô càng thấy mồm miệng nhạt thếch, chưa cơm nước xong đã cáo từ về nhà. Về tới nhà cô còn oán giận mà nghĩ rằng: ‘Kim Tử đa’ anh chờ đấy, để xem sau này tôi còn quan tâm anh nữa không?!!!

Trần Lăng nghe xong câu chuyện kể của Trần Tụng, liền hạ kết luận: “Hai đứa chúng mày lại giận nhau giống người ta hả? Phải rồi, sinh nhật Bao Huân tới mai mày có đi không?”

Trần Tụng nghiêng rằng: “Đi chứ, sao không đi? Vốn em định ngày mai tới đón Vương Hâm. Giờ thì, Ặc, trừ khi em bị điên nếu không có dùng kiểu lớn tám người khiêng đến đón em cũng không đi.”

Nhưng những lời này không duy trì được lâu. Chưa tới 24 giờ sau, Trần Tụng đã xuất hiện dưới lầu nhà Vương Hâm, có điều, không thể coi đó là không giữ lời bởi cô đang ngồi ở vị trí lái phụ trên chiếc Land Rover của Bao Huân, cô đùn đẩy: “Anh đi tìm anh ta đi, em không đi đâu!”

Vì Bao Huân chịu trách nhiệm đến nhà Vương Hâm đón người tàn tật đi chơi, tiền đường trên công ty quảng cáo của Trần Tụng nên cũng cho cô quá giang nhờ. Bao Huân không để ý đến tâm trạng của Trần Tụng mà tự mình lên lầu.

Trần Tụng ngồi một mình trong xe buồn chán đưa mắt nhìn phong cảnh xung quanh khu nhà, con giận trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai. Không hiểu sao tâm trạng hưng phấn hồi hộp ban đầu khi được mời tới sinh nhật Bao Huân đã tan biến gần hết. Cuối tuần trước, chính Vương Hâm là người gọi điện cho cô rủ đi tham gia sinh nhật của Bao Huân, Trần Tụng chỉ hú lên một tiếng “Chao ôi!” đầy phấn khích trong điện thoại thế mà hai ngày sau Vương Hâm không thêm để ý đến cô nữa. Hôm qua thì thay đổi thái độ, chưa kể tới việc thân thiết với cô nàng xinh đẹp kia, anh ta lại còn dùng cô gái đó để châm chọc mình.

Càng nghĩ Trần Tụng càng thấy khó chịu. Lúc đó Bao Huân đã trở lại ngồi lên xe, lên xe cùng anh là Vương Hâm và cô gái người Thành Đô tên Đào Tử đang cất gọn xe lăn của Vương Hâm đi.

Trần Tụng tự nhủ phải kiềm chế, nghĩ bụng: Vương Hâm, anh giỏi lắm, mới chưa bao lâu mà đã gắn bó như hình với bóng thế này rồi! Vì suy nghĩ này nên cô lạnh nhạt nói chuyện với Vương Hâm, trung ra một nụ cười giả tạo với cô gái xinh đẹp rồi quay mặt nhìn thẳng về phía trước.

Bao Huân khởi động máy rồi lái xe rời đi. Trong cabin xe tương đối yên tĩnh chỉ vang lên tiếng thì thảo nói chuyện của Vương Hâm và cô gái ngồi cạnh. Bao Huân nhìn Vương Hâm với đôi mắt sáng ngời qua gương chiếu hậu rồi lại nhìn sang Trần Tụng đang nín chặt môi ngồi cạnh mình, nghĩ bụng: Hai đứa này đang chơi trò gì thế nhỉ? Nhưng cũng không nghĩ nhiều. Cuối cùng Trần Tụng cũng lên tiếng chỉ vì không muốn nghe thêm những lời xì xào như tiếng muỗi vo ve ở hàng ghế sau, hỏi một câu rất ngắn gọn: “Chúng ta đi ăn luôn à? Chị em đâu?”

Có thể nói đây là nỗi đau của Bao Huân. Trưa nay Du Thiên Dã đã thông báo với anh rằng mình và Trần Lăng làm xong công việc sẽ cùng tới. Nghĩ vậy Bao Huân liền hừ mũi: “Chị cô sẽ tự đến, không phải lo!”

Trần Tụng lại tỏ ra nghi ngờ: “Không phải chứ! Thật ra chị em là một kẻ mù đường đấy!”

Bao Huân không hiểu: “Mù đường là sao?”

Trần Tụng trả lời: “Mù là mù, nghĩa là chị ấy cơ bản không nhớ đường, rất dễ bị lạc, còn không biết cách quay trở lại nữa.”

Bao Huân cảm thấy khóe môi mình đang cong thành một nụ cười, song lại nghĩ đến một nút thắt vẫn chưa được tháo gỡ trong lòng, cố tình chuyển trọng tâm câu chuyện: “Không thể nào! Lần trước chẳng phải Trần Lăng tới một nhà hàng tư nhân, nhà hàng nằm trong một ngõ nhỏ mà tôi thấy cô ấy có sao đâu.”

Trần Tụng phủ nhận: “Không giống nhau. Lần đó là cậu em mời, cậu em lái xe đưa cả nhà em đi.”

Bao Huân bỗng cảm thấy căng thẳng, nổi da gà khắp người, loáng thoáng nhận thấy chân tướng như đang được phô bày trước mặt, đành cố gắng bình ổn tâm trạng, quay vô lăng một cách thành thạo, cô giữ giọng bình thường và nói: “Ồ, thật sao?”

Trần Tụng gật đầu: “Đúng thế. Đáng lẽ anh phải gặp cậu em rồi mới phải chứ? Lần ở nhà hàng tư nhân hôm đó, cậu và chị em còn đi cạnh nhau, một lần khác nữa chính là lúc anh chờ em tới ‘Trường sinh ký’ ăn cơm, cũng gặp cậu một lần.”

Trong khoảnh khắc đó Bao Huân không biết nên khóc hay cười, mối quan hệ thân thiết như vậy hóa ra chỉ là ruột thịt mà thôi. Anh vẫn chưa thoát khỏi nỗi bàng hoàng, mơ hồ cảm thấy có gì không đúng nhưng lại không thể nói thành lời, chỉ biết cố gắng khống chế bản thân. Gần như từ trong kẽ răng nói ra một câu, trọng âm đặt hoàn toàn lên chữ ‘cậu’: “Đúng vậy, cậu của các cô, tôi thực sự đã từng gặp hai lần.”

Trần Tụng không chút suy nghĩ mà thật thà gật đầu.

Tuy nằm ở khu vực phố xá sầm uất nhưng vị trí tọa lạc của Lâm Hồ Hiên lại vô cùng kín đáo. Nó nằm trong lòng một công viên của khu nhà yên bình lân cận đường vành đai hai ồn ào của thành phố. Không giống trông khu vực như những nhà hàng khác nó đơn giản đến nỗi gần như không một tiếng động. Tuy không từ chối những thực khách vì nghe danh mà ghé tới nhưng cũng không quảng cáo hay tuyên truyền ra ngoài, bởi giá cả phục vụ ở đây có thể coi là giá trên trời, vì vậy từ xưa đến nay đều luôn duy trì trạng thái tĩnh lặng, an nhàn. Ước muốn ban đầu của Bao phu nhân và những đối tác cùng mở nhà hàng này không phải lợi nhuận, chỉ cần thu nhập đủ bù đắp chi phí là được. Có hai lý do, thứ nhất là vì rất thích phong cảnh nơi đây, thứ hai là họ thường xuyên tổ chức tiệc xã giao làm ăn buôn bán, có một nơi rộng rãi thoải mái, mặt sức vui đùa, mời bạn bè tới ăn cơm thì càng tự tại, thỏa mãn hơn.

Bao Huân phụ trách đi đón Vương Hâm và Trần Tụng nên dĩ nhiên Trần Lăng sẽ đi cùng Du Thiên Dã bước qua cánh cửa để tiến vào phía trong công viên. Khoảnh khắc bước qua đó, Trần Lăng cảm thấy như bước vào một thế giới khác, hoàn toàn không có tiếng động cơ ồn ào ngoài đường phố. Công viên này quả là viên ngọc được giấu kín, vô cùng tĩnh tế, mặt cỏ màu xanh lục xanh mát, bên đường là cảnh liễu rủ là lướt, khiến

cả không khí cũng tươi mát muôn phần. Một con đường quanh co hẹp nhỏ dẫn hai người đi sâu vào bên trong. Nếu nói “khúc kính thông u”[1] chưa tính là đặc biệt thì khi Trần Lăng bước vào đứng trước Lâm Hồ Hiên tường đỏ ngói xanh trong công viên cô chỉ còn biết tấm tắc khen ngợi.

[1] Khúc kính thông u là một câu trong bài thơ Đường có tên là “Đề phá sơn tự hậu thiện viện” nghĩa là “lối quanh núi đồi lặng lẽ”.

Lâm Hồ Hiên không được xây dựng theo hình thức Tứ hợp viện mà là một tòa được bao quanh bởi đầm sen, trên đường đi bắt gặp những trụ nhà được điêu khắc tinh xảo thanh nhã mang phong cách cổ kính, trong phòng có treo các bức thư pháp được đề từ bởi những học giả tiếng tăm, trên trần nhà có treo đèn lồng. Tuy đã qua mùa hè – mùa nở rộ của nhiều loài hoa nhưng vệt mề vẫn dẫn theo một đàn vịt con dạo quanh quanh các đóa sen, vang vọng tiếng ve kêu, tiếng ếch ộp. Trần Lăng dựa vào hành lang gỗ bên hồ, gió tấp nhẹ vào mặt cô, bỗng có cảm giác bàng hoàng không biết từ đâu len lỏi tới.

Trần Lăng không kiềm chế được tiếng thở dài: “Sao có thể có một nơi thế này? Chẳng khác nào chốn bồng lai trong nhân gian, không thể tin nổi.”

Du Thiên Dã đứng cạnh Trần Lăng, khẽ cười nói: “Đến khi cô thưởng thức món ăn ở đây, sẽ càng không thể tin nổi hơn!”

Lúc này, Bao phu nhân bước lên đón khách. Nghe thấy câu cuối cùng của Du Thiên Dã, bà cười nói: “Thiên Dã, cháu là khách quen mà còn khách sáo như vậy. Các cháu tới đây là bác đã vui lắm rồi!” Nói xong bà đưa mắt nhìn Trần Lăng: “Bác sĩ Trần, rất vui khi được gặp cháu. Bác vẫn nhắc nhở Bao Huân phải cảm ơn cháu thật nhiệt tình đấy!”

Không chờ Trần Lăng tỏ ra e thẹn, Bao phu nhân đã quay sang nói với Du Thiên Dã: “Phải rồi, Thiên Dã à, Diệp Thần tới đầu tiên đấy, con bé đang ngồi trên thuyền hoa[2]!”

[2] Thuyền trang trí lộng lẫy để cho du khách.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tiệc Đêm 2

Đúng là như vậy, Diệp Thần bước từ trên thuyền ra ngoài, đứng sừng sững trước mặt Du Thiên Dã và Trần Lăng, ánh mắt chị chuyển giao giữa Du Thiên Dã và Trần Lăng, khẽ mỉm cười, nói: “Nếu biết hai người cũng đến sớm thì tôi đã tới cùng hai người rồi.”

Du Thiên Dã cười ngượng nghịu: “Anh quên hỏi em định đi lúc mấy giờ, cứ tưởng em sẽ đi cùng tụi Bao Huân.”

Diệp Thần mỉm môi, sáng giọng: “Đừng giải thích nữa, càng giải thích càng tối nghĩa.” Sau đó chị nhìn Trần Lăng, hỏi han đầy quan tâm: “Bác sĩ Trần đã tới Hạo Khang gần một tháng, quen chưa? Có gì không đối phó được hãy nói với chị, chị sẽ giải quyết giùm cho.” rồi lại đưa mắt với Du Thiên Dã, bổ sung: “Hoặc nói cho chủ nhiệm Du của các em, anh ấy cũng sẽ giúp đỡ.”

Trần Lăng nhìn Diệp Thần lúc nào cũng dịu dàng, niềm nở đang đứng trước mặt mình, vội vàng báo cáo: “Thưa tổng giám Diệp, em đã quen rồi, không có vấn đề gì ạ.”

Dù nghe kiểu gì Du Thiên Dã cũng thấy không tự nhiên, chưa kịp nói gì thì Bao phu nhân đứng cạnh đã cười khê, nói xen vào: “Bác nói rồi đó. Hôm nay sinh nhật Bao Huân, nó mời bạn bè đến tụ tập cho vui vẻ, các cháu đừng gọi nhau là Tổng giám với Chủ nhiệm nữa, nghe trang trọng quá, cứ gọi tên đi. Diệp Thần cháu có đồng ý không?”

Dĩ nhiên Diệp Thần sẽ gật đầu, Bao phu nhân lại bước đến nắm tay Trần Lăng: “Trần Lăng, bọn nó đã tới đây rất nhiều lần rồi, chỉ có cháu là tới lần đầu, bác dẫn cháu đi tham quan một vòng Lâm Hồ Hiên nhé?”

Trần Lăng thụ sủng nhược kinh, chỉ đành vâng dạ.

Du Thiên Dã nhìn bóng lưng hai người dần khuất xa mới quay lại nhìn chăm chăm vào Diệp Thần, anh nhẹ giọng hỏi: “Diệp Thần, hôm nay em sao thế, không giống em bình thường.”

Diệp Thần cắn môi: “Thật không? Thực ra anh cũng đâu giống anh bình thường. Nhưng anh yên tâm đi, em không ghét bỏ Trần Lăng, cũng sẽ không làm khó cô ấy.”

Du Thiên Dã ngẩn ra, tự giễu: “Anh biểu hiện rõ vậy sao? Những tưởng mình che giấu tốt lắm chứ!”

Diệp Thần cười nhạt: “Thực ra không rõ lắm, nhưng chỉ mình em có thể nhìn ra, anh để tâm đến Trần Lăng như với Lâm Hiểu Tuyên trước đây vậy.”

Sắc mặt Du Thiên Dã thoáng tối đi: “Đừng đánh đồng hai người họ. Trần Lăng là một cô gái rất đơn giản.”

Trái tim Diệp Thần roi xuống vực thẳm, dù màn đêm đã buông nhưng vẫn không thể che giấu nét ảm đạm thoáng hiện trên gương mặt chị, tuy vậy, chị vẫn cười miễn cưỡng: “Cứ tưởng thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, hóa ra em đã sai rồi! Anh nghiêm túc với Trần Lăng chứ? Không sao... Dù sao thì mãi mãi anh cũng không nhìn đến em!”

Du Thiên Dã nhìn Diệp Thần bằng ánh mắt áy náy: “Diệp Thần, em biết không... Con người anh có chấp lắm... Thực ra, thực ra Tạ Tử Phương đối với em...”

Còn chưa nói xong, Diệp Thần đã suyt một tiếng, ngăn chặn những lời tiếp theo của anh: “Đây là chuyện riêng của em, em tự biết giải quyết thế nào!”

Du Thiên Dã im lặng. Diệp Thần là một cô gái khiến anh rất nể phục, đôi khi cô sẽ tỏ ra kiêu ngạo như vậy đấy. Sự bảo vệ tuyệt mật này của cô cho thấy đây là vùng cấm địa của Diệp Thần, Du Thiên Dã biết bản thân nên có chừng mực.

Sau một lát im lặng, bỗng anh nghe thấy tiếng phì cười của Diệp Thần: “Nhưng em vẫn rất vui, tối nay có trò hay để xem rồi!”

Du Thiên Dã nhìn nét mặt thay đổi chỉ trong một cái chớp mắt của Diệp Thần bỗng có cảm giác hoang mang: “Có trò hay gì thế?”

Diệp Thần nhìn một lá sen cô độc dưới hồ không rời mắt, cười đến thoải mái: “Nghe nói dạo này Bao Huân thường bám lấy Trần Lăng không rời, cộng thêm thái độ hôm nay của Bao phu nhân với cô ấy, quả nhiên ngoài dự đoán của em. Sư huynh, xem ra, anh gặp phiền phức rồi!”

Du Thiên Dã cười khổ: “Diệp Thần, em có thể đừng thông minh như vậy được không?”

Diệp Thần lắc đầu, nói chắc chắn như đinh đóng cột: “Không thể. Tuổi xuân đã không còn, em chỉ còn cái này để tạm thời an ủi bản thân mà thôi.”

Đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng xôn xao, Diệp Thần cười sáng khoái: “Bọn Bao Huân tới rồi. Có lẽ, trận PK sắp diễn ra.”

Du Thiên Dã cười khổ rồi cũng đưa mắt nhìn ra phía cửa. Anh thấy đám người Bao Huân, Vương Hâm đang lần lượt tiến vào, Bao phu nhân dẫn Trần Lăng cùng xuất hiện để đón tiếp khách quý. Trái tim Bao Huân đập thình thịch, ánh mắt đầu tiên là liếc về phía Trần Lăng, hơi hoảng hốt khi thấy mẹ mình nói thầm vào tai Trần Lăng điều gì đó, Trần Lăng cười rạng rỡ vô ngần. Trần Tụng đang buồn bực, vừa trông thấy chị gái liền nhào tới ôm tay chị, khiến Bao phu nhân phải than lên: “Có hai cô con gái xinh đẹp thế này, bố mẹ các cháu thật có phúc đức!” Trong vườn thoáng chốc tràn ngập tiếng cười nói rộn ràng.

Bao phu nhân tổ chức bữa tiệc trên chiếc thuyền hoa dài giữa hồ. Thuyền hoa không rộng lắm, bên trong là một chiếc bàn gỗ kiểu dài theo phong cách cổ kính, xung quanh bàn gỗ là rất nhiều những chiếc ghế gỗ có đệm dựa lưng, mọi người phải ngồi sát vào nhau. Bên trong khoang thuyền còn có một bức thư pháp với nét chữ rồng bay phượng múa, trên đó có bốn câu: Hà diệp ngũ thốn hà hoa kiều, thiếp ba bát ngai họa thuyền diêu, tương đảo huân phong tứ ngũ nguyệt, đã năng già khước mỹ nhân yêu. Trần Lăng cẩn thận thưởng thức, cô chỉ có một cảm giác đó là phong cảnh của Lâm Hồ Hiên không khác gì bốn câu thơ trên bức thư pháp này.

Dưới sự can thiệp của Bao phu nhân, dù có tình hay vô ý mọi người đều ngồi vào chỗ mình, Trần Lăng ngồi trong cùng, bên cạnh là Trần Tụng, đối diện với Trần Lăng là Du Thiên Dã, Du Thiên Dã và Diệp Thần ngồi cạnh nhau. Người ngồi ngoài cùng là Vương Hâm và Đào Tử ngồi đối diện nhau. Ban đầu Vương Hâm vốn ngồi cạnh Trần Tụng nhưng bị Trần Tụng gạt phăng đi: “Sang chỗ khác, không muốn ngồi cạnh anh!” Vương Hâm không lên tiếng, chống nạng gỗ đứng lên, đổi vị trí với Đào Tử khiến Trần Tụng càng thêm bực bội. Còn thọ tính công[1] Bao Huân, bởi địa vị phi phàm của anh nên chủ động ngồi phía cuối gần sát đuôi thuyền, người ngồi bên phải và bên trái anh là Trần Lăng và Du Thiên Dã. Sắp xếp thỏa đáng xong, Bao phu nhân để lại một câu “Thanh niên chơi vui về nhé!” rồi cười cười rồi đi.

Phục vụ nói đuổi nhau bước vào, họ bắt đầu mang đồ ăn lên, mọi người không câu nệ, khách sáo nữa mà nhiệt tình ăn uống. Nhất là Trần Tụng, cô là người khuấy động không khí của bữa tiệc và liên tục cạ chén hoặc đặt câu hỏi với Bao Huân khiến sắc mặt Vương Hâm càng lúc càng sa sầm lại. Bao Huân có phần khó hiểu, chống đỡ đến kiệt sức nhưng ngại vì sự có mặt của Trần Lăng nên đành khách khí. Có điều, khi nhớ đến đoạn đối thoại của mình và Trần Tụng lúc trên xe, tâm trạng anh liền trở nên phức tạp, ghé mắt nhìn Trần Lăng. Nét mặt Trần Lăng bình thản tĩnh lặng, thấy Bao Huân nhìn mình chằm chằm bèn nâng cốc Coca-cola đã sớm được rót đầy, nói: “Bao Huân, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Bao Huân cảm thấy đôi mắt Trần Lăng sâu thẳm nhưng trong trẻo, giọng nói êm ái dễ nghe. Trong khoảnh khắc đó trái tim anh lại đập mạnh, cũng nâng ly chạm nhẹ một cái, trả lời “Cảm ơn” rồi nghiêng người ghé sát vào Trần Lăng, thì thào: “Tôi có việc muốn hỏi cô, lát nữa ăn xong cô có thể ở lại một lúc không?”

Trần Lăng nhìn Bao Huân bằng ánh mắt hoài nghi: “Có việc gì?”

Bao Huân lắc đầu: “Việc nhỏ thôi. Nhưng vẫn muốn hỏi cô một câu.”

Du Thiên Dã và Diệp Thần đều chú ý đến lời thì thầm của Bao Huân và Trần Lăng. Du Thiên Dã chưa nói gì, còn Diệp Thần cười hì hì hỏi: “Hai đứa thì thào gì đấy? Anh chị cũng muốn nghe.”

Bao Huân đưa mặt rời khỏi vị trí sát cạnh mặt Trần Lăng, nói dối ngay lập tức: “Không có gì. Em vừa hỏi Trần Lăng, lúc rồi mẹ em nói với cô ấy điều gì mà cô ấy lại cười vui về đến vậy?”

Trần Lăng ngạc nhiên đưa mắt nhìn Bao Huân nhưng không vạch trần anh mà chỉ cười không nói gì. Nụ cười của Trần Lăng giống một vòng nước xoáy khiến Bao Huân lảng lảng, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, anh hỏi thật: “Mẹ tôi không nói xấu tôi thật chứ?”

Cuối cùng Trần Lăng trả lời: “Bác không nói gì, chỉ bảo hồi nhỏ anh búống bình lấm, thường xuyên chạy một mình ra ngoài rồi chạy tới công viên này chơi.”

Lúc này trái tim Bao Huân mới trở về chỗ cũ, chợt Du Thiên Dã ngồi bên phải anh nói: “Bác có kể chuyện hồi nhỏ cậu ta cỡi trường rồi nhảy xuống hồ bơi, bị lão gia quát cho một trận nên thân không?”

Trần Lăng cười tủm tỉm, gật đầu: “Chuyện này bác có kể!” Nói xong thì thấy sắc mặt Bao Huân lúc xanh lúc trắng, vô cùng buồn bực.

Bỗng nhiên Diệp Thần cũng góp vui: “Có phải còn cho em xem ảnh hồi nhỏ lúc mặc quần áo, trang điểm thành con gái của Bao Huân, vô cùng đáng yêu, đúng là một cô bé có đôi mắt rất to.”

Trần Lăng cố nhịn cười, không dám nhìn nét mặt đầy mây giông của Bao Huân, khẽ nói: “Cái đó em cũng xem rồi.” Sau đó còn chân thành khen ngợi: “Tôi cảm thấy hồi nhỏ anh còn con gái hơn cả con gái, xinh lắm luôn!”

Bao Huân có cảm giác muốn phá phách, mẹ thật quá đáng, mẹ không chỉ ác ý khi cố tình hóa trang một cậu bé như anh thành con gái mà còn giấu bức ảnh đó rất kỹ trong ví tiền, khoe khoang trước mặt bạn bè già thì thôi lại còn đưa cho Trần Lăng xem. Trần Tụng không hiểu tình hình, nói với giọng đầy tức nuối: “Tức quá, tức quá, em không được xem!”

Bao Huân không quan tâm, chỉ tay vào một món ăn trên bàn tiệc giới thiệu với Trần Lăng: “Trần Lăng, cô nếm thử món này đi, nó có tên là “Cà tím Hồng Lâu”, nghe nói được chế biến theo cách chế biến món cà tím trong “Hồng Lâu Mộng”.” Bao Huân vốn định tự tay gấp thức ăn cho Trần Lăng nhưng ngẫm nghĩ hồi lâu thì có cảm giác làm vậy rất mất mặt. Nhưng trong thời gian chỉ một chớp mắt đã thấy Vương Hâm thẳng tay gấp một con tôm La Hán rất to, nói với Đào Tử: “Em nếm thử món này đi, tinh hoa đây, nhất định phải hưởng thụ.”

Trần Tụng mắt chữ O mồm chữ A, vô cùng buồn rầu.

Bao Huân cũng thấy buồn rầu, động tác này của Vương Hâm nhất thời hạ thấp anh, anh bèn không chịu yếu thế mà gấp cả vào bát Trần Lăng: “Món này là ngon nhất. Tuy chỉ là cà, nhưng cách làm phức tạp, cơ bản có thể nói nó đã đạt tới cảnh giới cao nhất của ẩm thực.”

Trần Lăng bị động tác gấp thức ăn cho mình của Bao Huân làm kinh động, theo bản năng cô đưa mắt nhìn Du Thiên Dã, thấy anh chỉ dùng ánh mắt hòa nhã nhìn mình, còn nở nụ cười dịu dàng khiến cô thấy an tâm hơn.

Những khác người trong bàn ăn cũng có phần bị shock bởi sự hỗn loạn này, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ có Diệp Thần là uốn cong khóe môi tạo thành nụ cười, chỉ duy có chị là hiểu thấu mọi chuyện.

Món ăn của Lâm Hồ Hiền quả nhiên danh bất hư truyền, ngoài món Cà tím Hồng Lâu, Tôm La Hán thì những món ăn tinh xảo khác cũng không phải đồ ăn bình thường. Chỉ có vài người cảm thấy ngon lành, chẳng hạn Trần Lăng, có vài người cảm nhận được nét văn hóa, chẳng hạn Diệp Thần; vài người khác cảm nhận được nhưng chỉ là hình thức, ví dụ Trần Tụng khen: “Văn võ toàn tài”, Lâm Hồ Hiền nhà anh tuyệt quá, ngon nhất là những chén này nè!”

Bao Huân còn chưa kịp trả lời thì Vương Hâm ngồi đối diện đã liếc xéo, nhìn Trần Tụng bằng ánh mắt khinh thường: “Đây là món Phật Nhảy Tường đặc biệt của Lâm Hồ Hiền. Không phải những chén này!” Nghĩ gì lại nói thêm “Nhà quê!”

Trần Tụng cả giận, đập bàn: “Vương Hâm, tôi nhắn nhủ anh lâu rồi nhé, anh nói ai nhà quê hả?”

Vương Hâm không hề hay biết Đào Tử đang lên đá mình hai cái dưới gầm bàn, anh cố nhịn đau, không chịu yếu thế mà bật lại: “Nói em đó. Tôi cũng nhắn nhủ em lâu rồi, phẩm chất kém cỏi!”

Trần Tụng lớn ngần này chưa bao giờ bị người nào trách mắng thẳng thừng như thế, hướng hồ người này lại là Vương Hâm. Về kiêu ngạo, bệ vệ ban đầu tan thành mây khói, cô bấu môi, nước mắt thi nhau chảy xuống, hét lên với Vương Hâm: “Vương Hâm! Sau này tôi không muốn trông thấy anh một lần nào nữa!” Hét xong liền cầm túi xách bên cạnh, lướt qua Đào Tử rồi chạy vội ra ngoài.

Vương Hâm sững sờ như trời trồng, Đào Tử vội la lên: “Sững người làm gì, còn không mau đuổi theo?”

Vương Hâm đứng dậy, lấy nạng chống đi mấy bước nhưng lại dừng, cúi đầu rầu rĩ nói: “Bỏ đi, có đuổi cũng không kịp, để sau tính vậy.”

Trần Lăng theo dõi từ đầu đến cuối, cô cũng không vui ra mặt rồi đứng phắt dậy: “Tôi đi tìm nó, nhưng Vương Hâm ạ, hôm nay cậu quá đáng thật đó!”

Bao Huân gọi Trần Lăng đang định chạy đi, nói to: “Cô cầm di động đi, nếu không tìm được còn có thể gọi cho cô ấy!”

Trần Lăng ờ một tiếng, quay lại lấy túi xách của mình treo trên thành ghế. Du Thiên Dã – người không hề lên tiếng từ nãy đến giờ lại đứng dậy: “Ngoài trời tối lắm rồi, tôi đi cùng cô.” Trần Lăng chẳng quan tâm điều gì nữa bèn gật đầu đồng ý. Bao Huân ngơ ngàng nhìn Du Thiên Dã và Trần Lăng cùng sánh vai rời khỏi thuyền hoa, đành trút con giận lên Vương Hâm: “Vương Hâm, cậu giờ trò gì đây?”

Vương Hâm chán nản vô cùng, chẳng buồn nói chuyện. Đào Từ ngồi đối diện cũng trách mắng Vương Hâm: “Em bảo anh đã kích Trần Tụng một chút, nhưng phải có chừng mực chứ, sao anh lại làm đến mức này? Những câu làm tổn thương người khác đến thế mà cũng dám nói!”

Vương Hâm vò đầu bứt tai, nản lòng vô cùng, cơ bản chẳng buồn giải thích.

Diệp Thần là người thân thiện nhất, chỉ dùng khăn giấy lau miệng, thở phào: “Tôi nay cũng không uống phí, trò hay liên tục diễn ra, đã quá đi mất!” Rồi đưa mắt nhìn Bao Huân: “Chẳng biết Trần Lăng và Du Thiên Dã giờ đang làm gì nhỉ?”

Lời tác giả: Trong cuốn tiểu thuyết này, người tôi không nhớ nhất là Trần Lăng, thích nhất là Trần Tụng, tán thưởng nhất là Diệp Thần~~~ Haha

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Tiệc Đêm 3

Với sự đồng hành của Du Thiên Dã, Trần Lăng tìm cả một vòng công việc mà chẳng may may trong thấy bóng dáng của Trần Tụng, gọi điện vào máy điện thoại di động của nó cũng không có người bắt máy. Trần Lăng căng thẳng đến độ muốn giậm chân, Du Thiên Dã siết chặt bả vai cô, an ủi: “Đừng lo lắng, Trần Tụng là người lớn rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu!”

Đúng lúc đó điện thoại di động của Trần Lăng đổ chuông. Cô vội vàng nhấn nút nghe máy, nhưng đầu dây bên kia lại vang lên giọng của ông bố Trần Lập Hải: “Lăng Lăng, con đang ở đâu?”

Trần Lăng liếc mắt nhìn xung quanh, ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không tài nào nhớ nổi tên của công viên này, đành trả lời qua quýt: “Con ở ngoài, đi ăn với bạn. Bố, còn bố thì sao, bố đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến tiếng ồn ào, rõ ràng không phải ở nhà. Ánh mắt hơi sáng của Trần Lăng vừa vận đối diện ánh mắt của Du Thiên Dã khiến anh hiểu nhầm, anh tưởng cô cảm thấy sự hiện diện của anh bất tiện nên bèn chỉ tay ra một góc khác, nói khẽ: “Cô nói chuyện đi, tôi đến bên kia chờ cô!”

Trần Lăng đoán định phân bua thì giọng của Trần Lập Hải lại vang lên trong ống nghe: “Bố cũng đang ở ngoài. Lăng Lăng, có chuyện này bố muốn nói với con nhưng con nghe xong không được lo lắng quá nhé. Cậu con, à không, là bố đẻ con, bây giờ đang đổ bệnh và phải nằm viện.”

Sự chú ý của Trần Lăng lập tức chuyển hướng, cô dường như không tin nổi: “Hà? Không thể nào! Trước đây không lâu cậu nói với con phải ra nước ngoài một chuyến, con cứ tưởng bây giờ cậu không có ở Bắc Kinh?”

Trần Lập Hải nói: “Là thật đấy. Thời gian trước Vu Bác Văn thấy đau dạ dày nên đã tới bệnh viện kiểm tra Bari sunfat[1], kết quả, bác sĩ nói có khả năng có khối u trong đó, sau đó yêu cầu cậu con nằm viện để sinh thiết[2], chọn ngày phù hợp tiến hành phẫu thuật.”

[1] Bari sunfat (BaSO4) là một loại thuốc dùng trong chụp X - quang thực quản, dạ dày, ruột.

[2] Sinh thiết là một kỹ thuật để chẩn đoán chính xác bệnh tình của bệnh nhân. Bác sĩ lấy một mảnh mô hoặc cơ quan bị bệnh rồi xem chúng dưới kính hiển vi và khẳng định nguyên nhân gây bệnh

Trần Lăng nín thở lắng nghe, cô thậm chí không dám thở mạnh. Trần Lập Hải nói tiếp: “Bố con luôn giấu chuyện này, đến cả bố mẹ cũng không chịu nói, bố mẹ mới biết mấy hôm nay thôi. Vốn dĩ Bác Văn phải sớm nằm viện nhưng chắc cũng vì chuyện làm ăn, Bác Văn nói cái gì mà tìm nguồn vốn từ nước ngoài... nói những thứ mà bố chẳng hiểu gì để lấy cớ kéo dài thời gian. Tuần trước mới nhập viện chính thức kiểm tra sinh thiết dạ dày, kết quả chính xác là bị ung thư dạ dày!”

Đầu óc Trần Lăng nhất thời trống rỗng, vội nói: “Hiện giờ mọi người đang ở đâu? Con tới ngay!”

Trần Lập Hải vội bảo: “Đừng, đừng. Vu Bác Văn bảo không thể nói cho con biết, không muốn khiến cô lo lắng. Nhưng bố nghĩ thông báo cho con biết thì tốt hơn nhưng mẹ con cũng không đồng ý thông báo cho con.” Dừng một chút, ông tiếp lời: “Hôm nay bố phải lên lút gọi điện cho con đây. À này, Lăng Lăng, bố đẻ con đã làm xong phẫu thuật rồi, bác sĩ nói vẫn trong giai đoạn đầu nên tình huống bệnh tình tương đối lạc quan, con đừng lo lắng quá nhé!”

Trần Lăng sốt sắng hô to: “Bố, rốt cuộc là ở bệnh...” Chữ “viện” còn chưa kịp thốt ra thì đối phương đã dập máy, chỉ còn tiếng tút tút đơn điệu.

Du Thiên Dã đứng từ xa cũng nghe thấy tiếng hô to, tuy không rõ lắm nhưng cảm thấy có điều gì đó không ổn anh liền bước lại, thân thiết hỏi han: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Trần Lăng im lặng không chịu nói, chỉ vội vàng lục tìm số điện thoại trên danh bạ trong máy, sau đó bấm gọi, tắt đi, lại gọi... Sau vô số lần cuối cùng cũng buông thông hai tay trong bất lực, vì bất kể là Trần Lập Hải hay Vu Bác Văn, thậm chí cả Vu Nhã Cẩm và Liễu Gia Từ tắt cả điện thoại của họ hoặc là tắt máy hoặc không có người nghe... Lúc này, công việc đã bị bao phủ hoàn toàn bởi màn đêm, chỉ có ánh đèn đường le lói từ mấy ngọn đèn phía xa rọi tới khiến cảnh vật bốn bề trở nên mờ ảo.

Du Thiên Dã trơ mắt nhìn Trần Lăng ngồi sụp xuống, hai tay tự ôm vai mình, đầu cô vùi sâu vào khuỷu tay.

Du Thiên Dã bước tới bên Trần Lăng thoáng chút cảm giác bất lực, không biết phải làm sao. Lát sau, anh quỳ một chân xuống mặt đất, ngồi xuống cạnh Trần Lăng, dịu dàng hỏi: “Trần Lăng, sao thế?”

Trần Lăng vẫn không chịu ngẩng đầu nhưng cái lưng rung rung liên hồi đã báo động cô. Du Thiên Dã than khẽ một tiếng, chẳng biết làm sao bèn giữ im lặng, giờ tay vỗ nhẹ lên lưng cô khiến Trần Lăng dần bình tĩnh lại.

Chẳng biết đã qua bao lâu cuối cùng Trần Lăng cũng ngừng khóc. Cô đứng dậy, nghẹn ngào nói: “Tôi không sao. Anh về đi, cứ mặc kệ tôi.”

Du Thiên Dã cũng đứng lên, nhìn Trần Lăng đứng trước mặt mình với đôi mắt sưng đỏ, cảm giác xót xa chẳng biết từ đâu dâng trào trong lòng anh, lắc đầu: “Tôi cũng không bận gì. Tôi nghĩ có khả năng Trần Tụng đã về nhà rồi, cô như thế này cũng chẳng thể trở về Lâm Hồ Hiền ăn tiếp. Hay là chờ một lúc cho bình tĩnh lại rồi tôi đưa cô về nhà nhé?”

Trần Lăng dạ một tiếng, giờ tay lên lau mặt rất lâu mới lau sạch nước mắt trên đó. Du Thiên Dã rụt rè hỏi: “Xảy ra chuyện gì mà lại khóc dữ thế? Chắc không phải vì Trần Tụng chứ?”

Nước mắt trong mắt Trần Lăng lại một lần nữa muốn trào ra, cô hệt hơi nói: “Tôi... tôi vừa mới biết... bố tôi bị ung thư dạ dày!”

Trái tim Du Thiên Dã cũng trầm xuống theo lời cô nói. Anh thoáng suy nghĩ rồi thuận miệng nói: “Sự việc đã xảy ra rồi, cô đừng khóc nữa, tôi đưa cô tới bệnh viện thăm bố nhé!”

Môi Trần Lăng trề ra, cô lại khóc to lần nữa: “Nhưng... Nhưng ông ấy luôn lừa gạt tôi, tôi cũng không biết ông đang nằm viện nào, giờ đã phẫu thuật xong rồi vậy mà ông vẫn không chịu nói.”

Vẫn chưa hết, nước mắt Trần Lăng thi nhau rơi xuống, hô to: “Tại sao luôn như vậy, cứ mãi coi tôi là đứa trẻ rồi dối gạt tôi?”

Đổi lại là sự kinh ngạc của Du Thiên Dã. Mấy câu đó của Trần Lăng khiến anh thấy hồ đồ. Con người của cô có sao nói vậy, nói hai là hai, anh thực sự không hiểu tình trạng này là như thế nào vì vậy đành đứng ngây ra đó mà không biết phải an ủi cô thế nào. Tuy vậy, hành động vẫn nhanh hơn suy nghĩ và ngôn từ, không hề chần chừ mà ôm chặt Trần Lăng vào lòng.

Bỗng nhiên Trần Lăng rơi vào một vòng tay ấm áp, lòng cô vô cùng kinh ngạc, theo bản năng muốn vùng vẫy thoát khỏi nhưng cơ thể chỉ hơi động đã bị Du Thiên Dã siết chặt hơn, ôm cô vào lòng mình. Bên tai Trần Lăng, những tiếng ếch kêu ve gọi vốn rõ ràng là thế mà hiện giờ đã tan biến hết, chỉ cảm giác được trái tim mình đang đập mạnh rất chân thực, bên mũi là mùi thuốc sát trùng thoang thoảng trên người Du Thiên Dã. Lưng Trần Lăng hơi cứng đờ hoàn toàn không cách nào thả lỏng bản thân. Cô gầy dựa một chốc rồi dần từ bỏ, bắt đầu tham lam cái ôm ấm áp này, còn tự nhủ: Mặc kệ đi. Coi như tối nay là một ngoại lệ. Nghĩ vậy, cô liền ngoan ngoãn dựa vào lòng Du Thiên Dã, nước mắt vẫn rơi không ngừng nghỉ. Cảm Du Thiên Dã gác lên đỉnh đầu Trần Lăng, đồng thời cảm thấy cơ thể đầy căng thẳng của Trần Lăng cũng ngoan ngoãn hơn, ngực áo somi của anh dần ẩm ướt, điều này khiến trái tim vốn lạnh như băng giá của Du Thiên Dã chìm trong nhu tình.

Trong thuyền hoa sớm đã không còn bầu không khí vui vẻ như trước, mọi người ngồi ở các góc thuyền một cách phân tán, sắc mặt cũng khác nhau rõ rệt. Diệp Thần ngả lưng lên ghế, thưởng thức chiếc điện thoại di động trong tay; từ đầu đến cuối Bao Huân chỉ cảm thấy nôn nóng bất an, đi đi lại lại quanh thuyền; Đào Từ thì luôn miệng giáo huấn Vương Hâm: “Anh giỏi thật đấy. Có phải anh quên sạch những điều em dạy trước lúc ra khỏi cửa rồi không?”

Wang Hâm hừ hừ: “Em dạy chẳng đúng tí nào cả, cô ấy đâu có bị đá kích gì, anh thấy cô ấy chỉ làm mọi chuyện nghiêm trọng hơn thôi.” Chuyện Trần Tụng thích Bao Huân, Vương Hâm không phải không biết nhưng Vương Hâm thật sự không hiểu tại sao lần này cô lại phản ứng ghê gớm như vậy. Có lẽ vì sau khi bị gãy chân, Trần Tụng luôn ở bên mình, hoặc là Vương Hâm có một ảo giác – biết đâu trong lòng Trần Tụng, mình còn nặng ký hơn cả Bao Huân, càng có thể vì Vương Hâm ngày càng chìm đắm, trong lòng anh, trong mắt anh chỉ có duy nhất Trần Tụng nhưng kết quả lại... Biểu hiện của anh với Trần Tụng tối nay như thể một đứa trẻ đang dối hồn.

Đào Từ nhúc nhích đầu vô cùng, bèn nói: “Rốt cuộc anh có nào không? Điều này rõ ràng chứng minh trong lòng cô ấy có anh mà!”

Wang Hâm vẫn oán giận: “Anh không thấy, anh chỉ thấy cô ấy rõ ràng không ngừng lừa theo Bao Huân mà!”

Vốn Bao Huân đã buồn phiền lắm rồi, nghe được câu này thì dừng bước ngay tức thì, anh nhìn hai người họ: “Sao lại kéo tôi vào? Tôi có thích Trần Tụng đâu!”

Diệp Thần đang ngả lưng trên ghế bồng lên tiếng: “Vậy cậu thích ai?”

Bao Huân nhất thời nghẹn họng, nửa ngày sau mới cất lời: “Người mà tôi thích bây giờ không có ở đây.”

Vương Hâm nửa nghi ngờ nửa vui vẻ, hỏi: “Anh thật sự không thích Trần Tụng sao? Hai em cứ lo hai chúng ta cùng thích một cô gái sẽ phá hỏng tình bạn!”

Bao Huân mắng: “Cậu bệnh à, cậu thích lo cho người khác thế sao? Lo cho mình là được rồi!” Nói xong còn hừ một tiếng: “Nếu thích ai, tôi sẽ chẳng màng đến Thiên Vương Lão Tử, thế nào cũng phải kéo được người đó về phía mình!”

Trong góc thuyền vang lên tiếng vỗ tay của Diệp Thần, Bao Huân ngược lại thấy xấu hổ vô cùng, quay đầu nhìn bà chị. Diệp Thần hóm hỉnh nháy mắt với Bao Huân, trêu chọc: “Bao Huân dám nói những lời này, chị vô cùng khâm phục cậu!”

Bao Huân giả bộ hào phóng: “Quá khen! Quá khen!”

Không ngờ Diệp Thần lại chuyển chủ đề: “Haiz, cậu nói xem, hai người đó ra ngoài tìm người mà sao mãi không trở lại?”

Bị câu này của Diệp Thần đụng trúng nỗi đau, mặt Bao Huân thoáng buồn, một lúc sau mới nói: “Mọi người chờ một lát, tôi ra ngoài tìm!”

Còn chưa dứt lời, điện thoại di động của Diệp Thần đổ chuông, chị vênh mặt nói: “Không cần đi nữa, có điện thoại rồi nè!” rồi nhấn nút nghe. Một lát sau chị nói: “Biết rồi, anh cứ đi đi, em sẽ nói lại với mọi người.”

Bao Huân ngược mắt nhìn Diệp Thần, nổi bất an lại một lần nữa xuất hiện, hỏi: “Sao rồi?”

Diệp Thần nhìn Bao Huân bằng ánh mắt nhiều suy nghĩ: “Du Thiên Dã nói người nhà của Trần Lăng gặp chuyện, Trần Lăng rất đau lòng nên anh ấy sẽ đưa Trần Lăng về trước, nhờ tôi nói xin lỗi cậu!”

Vương Hâm vội chống nạng bước tới, sốt sắng hỏi: “Ai xảy ra chuyện? Đừng làm em sợ, không phải Trần Tụng chứ?”

Diệp Thần lắc đầu: “Chắc là không phải. Tôi nghe không rõ lắm, hình như là bố hay ai đó, bệnh nặng.”

Vương Hâm như trút được gánh nặng nhưng vẫn lo: “Vậy họ tìm được Trần Tụng chưa?”

Diệp Thần lắc đầu: “Cái này thì không biết. Anh ấy không nhắc tới.”

Bao Huân không nói gì, sắc mặt không tốt lên chút nào, cuối cùng đành gượng cười, nói: “Họ đi rồi, vậy chúng ta ăn tiếp thôi.”

Đào Tử lại chọc Vương Hâm. Vương Hâm hết nhìn Đào Tử lại nhìn Bao Huân, bèn nói: “Hay là chúng ta về thôi, em phải đưa Đào Tử về, nếu muộn quá chắc người anh kia của em sẽ nôn nóng chết mất!”

Diệp Thần cũng đứng dậy, vỗ vai Bao Huân: “Bao Huân, chị cũng về đây, cậu nghỉ sớm đi nhé. À, chị sẽ chịu trách nhiệm lái xe đưa Vương Hâm và Đào Tử về, cậu không cần lo lắng, nhấn lại một tiếng với bác hộ chị là được.”

Lúc mọi người đã lần lượt ra về hết, Bao Huân nhìn đám canh thừa thịt nguội đầy bàn, càng lúc càng thấy nhàm chán, quyết định rời khỏi thuyền hoa, đi tới chái phòng ở một góc của Tứ hợp viện. Vừa mở cửa anh đã nghe thấy tiếng Bao phu nhân: “Cám ơn đã nói cho tôi. Tôi biết rồi!” Sau đó bà thấy Bao Huân vào liền vội vàng đập máy.

Bao Huân vô cùng biếng nhác thả mình lên ghế sofa, buồn bã hỏi: “Mẹ biết gì thế?”

Bao phu nhân liếc nhìn con trai, hỏi: “Con trai, đám bạn của con đâu rồi? Đừng nói với mẹ rằng bọn con đã giải tán rồi nhé!”

Bao Huân rầu rĩ gật đầu: “Mẹ nói đúng rồi. Đã giải tán!”

Bao phu nhân ồ một tiếng: “Thật không? Tại sao?”

Bao Huân có chút mất bình tĩnh: “Còn tại sao nữa, ai cũng có việc.”

Con người mắt của Bao phu nhân lay động, làm bộ vô tình nói: “Con trai à, mẹ nghe nói Trần Lăng là cháu ngoại của Vu Bác Văn!”

Bao Huân ngẩng đầu, căng thẳng hỏi: “Thì sao? Ai mà không có họ hàng thân thích?”

Bao phu nhân nhìn bộ dạng lúc này của Bao Huân, lắc đầu than vãn: “Mẹ đã nói gì đâu, hà tất con phải căng thẳng thế? Có điều, trùng hợp là tối nay mẹ biết thêm một chuyện khác!”

Bao Huân không hứng thú lắm, chau mày nói: “Mẹ à, con biết mẹ rất thích nghe tin vĩa hè, có gì thú vị chứ?”

Bao phu nhân nhún vai: “Thú vị chứ, dĩ nhiên là thú vị, hóng hót vốn là bản tính của phái nữ mà. Một chuyện khác là chủ tịch của nha khoa Bác Văn, cũng chính là ông cậu Vu Bác Văn của Trần Lăng đã được chẩn đoán chính xác là ung thư dạ dày, vừa phẫu thuật xong.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Biến Cố 1

Du Thiên Dã xoay vô lăng điều khiển chiếc Passat phóng nhanh trên đường phố. Anh cố làm ra vẻ trấn tĩnh nhưng tầm mắt vẫn thỉnh thoảng liếc sang nửa gương mặt nhìn nghiêng của Trần Lăng đang ngồi ở vị trí ngay cạnh ghế lái.

Sau cái ôm kéo dài thật lâu trong công viên ban nãy, hai người đều cảm nhận được không khí lúng túng bao trùm cả hai và thoáng chút mập mờ. Vì vậy trên đường Du Thiên Dã đưa về nhà, Trần Lăng không dám đáp trả ánh nhìn thỉnh thoảng liếc sang của anh, chỉ ngay ngắn ngồi trên vị trí ghế lái phụ, liên tục nghiêng đầu về bên phải chăm chú theo dõi cảnh đêm chuyển động ngoài cửa sổ. Đêm Bắc Kinh đầu mùa thu, những người đang thả bước dạo bộ thoạt nhìn đều có vẻ thanh thoi, thoải mái; có một số người tụ tập ngồi trên lề đường: uống bia, ăn thịt dê xiên, loáng thoáng truyền đến tiếng cười nói rộn ràng... Dù cảnh tượng trước mắt cô không ngừng thay hình đổi dạng nhưng trong đầu tí hình ảnh hiện lên hết lần này đến lần khác đều là những ngày tháng vvv ở bên mình từ nhỏ đến lớn, từ khi bi bô học nói đến lúc trưởng thành... tất cả những tháng ngày nhuộm màu thời gian mà họ cùng trải qua.

Du Thiên Dã cũng thoáng chút hồi hận, hành động nảy sinh do xúc động nhất thời ban nãy không khéo còn bị Trần Lăng cho là giấu đồ bìm leo. Sờ dĩ vì vậy anh mới thỉnh thoảng đưa mắt liếc sang Trần Lăng ngồi bên mình bằng vẻ chột dạ. Nhận ra nét mặt cô thảng thốt, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, như được bay vào cõi bồng lai hư ảo, chẳng mấy may nhận thức được nỗi lo ngại, thấp thỏm của anh. Lòng khề thờ dài Du Thiên Dã tiếp tục lái xe trong tâm trạng thất thường, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt lên được khiến trong xe yên tĩnh đến lạ thường. Xe hơi lướt nhanh về phía trước, cuối cùng Du Thiên Dã cũng cất lời: “Ngày mai không cần đi làm, cô nên tìm xem rốt cuộc bố mình đang nằm bệnh viện nào, xử lý tốt việc nhà đã.”

Bấy giờ Trần Lăng mới rời khỏi thế giới suy nghĩ của riêng mình, có phần do dự, có phần mong mỏi: “Nhưng sáng mai anh có hai cuộc phẫu thuật trông răng mà?”

Du Thiên Dã ngẫm nghĩ hồi lâu: “Không vấn đề gì, hai ngày nay bác sĩ Hoàng đang nghỉ phép, tôi có thể mượn tạm trợ lý của anh ấy!”

Lúc này Trần Lăng mới thoải mái, bèn gật đầu.

Du Thiên Dã đưa Trần Lăng tới dưới sân tiểu khu nhà cô, Trần Lăng tháo dây an toàn, tay phải nắm chốt mở cửa xe, đang định kéo mở thì bỗng nghe thấy tiếng Du Thiên Dã cất lên từ phía sau: “Trần Lăng, khoan đã.”

Chưa quay đầu, Trần Lăng đã nghe thấy Du Thiên Dã nói: “Thực ra... Cái ôm tối nay không phải bỗng nhiên xảy ra đâu.”

Đối với Du Thiên Dã mà nói câu thông báo này thực sự vượt quá những điều cần giải thích trong hành vi ngày thường của anh. Nhưng đối với người không có tâm trạng như Trần Lăng thì nó là bất ngờ, bất ngờ đến nỗi từ trái tim đến cơ thể cô đều giật mình. Nét mặt cô hơi tái đi, đầu óc mông muội, từ từ quay đầu nhìn thẳng vào cặp mắt Du Thiên Dã, trong đó có sự quả quyết, kiên định, còn có cả nét dịu dàng hơi lạ lẫm mà cô mong mỏi từ lâu. Vẫn chưa kịp nói gì, Trần Lăng đã nghe thấy tiếng gõ nhẹ lên cửa kính xe, hai người cùng quay ra nhìn thì trông thấy gương mặt nhỏ nhắn của Trần Tụng trên đó, cô nàng đang cẩn thận nhìn vào bên trong với vẻ dò xét.

Trần Lăng vội vàng đẩy cửa và bước xuống khỏi xe. Trần Tụng tỏ vẻ như không có việc gì, cười hi hi nhìn chị gái: “Có phải em cản trở hai người không vậy?”

Trần Lăng không tiếp lời, nhìn trái ngó phải rồi nói: “Cứ tưởng trốn ở góc nào khóc nhè rồi. Tìm cô trong công viên nửa ngày trời, điện thoại cũng không gọi được luôn!”

Trần Tụng nhún vai về vô tội: “Em về lâu rồi, thế mà lại không cầm chìa khóa, điện thoại thì hết pin!”

Du Thiên Dã cũng xuống xe chào hỏi Trần Tụng, liếc nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt đầy hàm ý: “Đừng nghĩ nhiều quá, chú ý sức khỏe. Cô cũng không nên gấp gáp quá, phải nghỉ ngơi cho tốt đấy!”

Trần Tụng đưa mắt nhìn theo bóng dáng Du Thiên Dã bước lên xe rồi lái xe ra khỏi cổng khu nhà. Cô nàng dựa lên người chị gái, cười khà khà bảo: “Có phải có tình hình gì mới rồi không?”

Trần Lăng coi như không nghe thấy, kéo Trần Tụng vào khu nhà, vội vàng hỏi: “Bố mẹ vẫn chưa về à?”

Trần Tụng chưa hề biết chuyện, chỉ lắc đầu: “Vẫn chưa về. Đạo này bố mẹ làm sao đó, hành vi khác thường.”

Trần Lăng nhấn nút thang máy, vẻ mặt hơi nóng vội, mắt càng không ngừng dán vào các con số thay đổi trên bảng điện tử, không nói năng gì. Tuy vậy, Trần Tụng còn thiếu kiên nhẫn hơn, dò hỏi: “Chị à, buổi liên hoan hôm nay giải tán rồi à?”

Trần Lăng bất an ừm một tiếng, một lát sau các dây thần kinh trong não bộ mới nổi lên: “Chị quên chưa hỏi, em và Vương Hâm chơi trò gì vậy? Sao hôm nay em giận ghê thế? Nói đi là đi luôn, hại chị phải ra ngoài tìm.”

Vừa nghe thấy cái tên Vương Hâm, Trần Tụng lập tức thấy buồn phiền: “Tên tiểu tử đó đúng là chẳng ra sao. Chị, sau này đừng nhắc đến cái tên đó trước mặt em nữa.”

Trần Lăng liếc Trần Tụng, nói qua loa: “Nó cũng vớ vẩn thật đấy, rõ ràng cố tình tìm một cô đồng hương đến chọc giận em, rồi còn nói những câu quá đáng!”

Trần Tụng tròn mắt, nói với vẻ nghi hoặc: “Anh ta cố tình chọc giận em sao?”

Trần Lăng thở dài, giải quyết nỗi nghi hoặc của em gái: “Mày ngốc thật, đến thế mà vẫn chưa hiểu ra hay sao? Vương Hâm chắc chắn rất để ý mày, nếu không sẽ không diễn vở kịch gương đồng kích tây đó.”

Trần Tụng lờm thật sắc: “Nếu vậy thì chắc chắn anh ta bị bệnh, sao không nói thẳng với em?”

Trần Lăng trầm đồng cảm với Vương Hâm, giấu cột bảo: “Chẳng phải mày từng hùng hồn tuyên bố với nó rằng mày thích Bao công tử sao? Người ta nào muốn tự làm mình mất thể diện?”

Trần Tụng từ từ quay sang: “Em thích ‘văn võ toàn tài’ nhưng cũng thích rất nhiều người khác, thì sao?”

Cuối cùng thang máy cũng ngừng lại, Trần Lăng kéo Trần Tụng đến trước cửa nhà mình, lấy chìa khóa mở cửa, quả nhiên trong nhà tối om như mực, yên tĩnh không một tiếng động. Tuy sớm đã biết trước kết quả này nhưng lòng Trần Lăng vẫn lạnh đi nửa phần. Trần Lăng quay đầu sang nhìn Trần Tụng, đoán có nên nói chuyện của Vu Bác Văn cho em gái không, nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên chờ đến khi gặp trực tiếp Trần Lập Hải và Vu Nhã Cầm thì hơn, vì vậy cô tiếp tục đề tài đang dang dở: “Hình như em đâu có nói như vậy, trước đó không lâu còn gọi điện cho Bao công tử nữa phải không?”

Trần Tụng buồn bã, ỉu xiu nói: “Chị còn chưa hiểu tính em hay sao, lúc nào chẳng thích hết người này đến người khác. Hơn nữa, nghĩ thế nào em vẫn thấy ‘Văn võ toàn tài’ không mặn mà gì với em.”

Đầu Trần Lăng đang suy nghĩ xem nên dùng cách nào để liên lạc với Trần Lập Hải và Vu Nhã Cầm, vừa thuận miệng hỏi: “Thế anh ta mặn mà với ai?”

Trần Tụng chớp chớp đôi mắt to tròn, từ tốn nói: “Em cảm thấy người đó là chị!”

Trong buổi tối đầu lòng hơn bao giờ hết này, Trần Lăng không nén được nụ cười khổ sở, đập nhẹ lên đầu Trần Tụng: “Kết luận này của mày rất không đáng tin, sao có thể như vậy được?”

Trần Tụng không phục, định tiếp tục giảng giải đạo lý thì bỗng có tiếng chuông điện thoại cố định. Trần Lăng dùng tốc độ nhanh như tia chớp bay tới bắt máy, điều này khiến Trần Tụng vô cùng bàng hoàng.

Chỉ nghe thấy một tràng dài những tiếng “ạ” vang lên từ miệng Trần Lăng, cuối cùng là câu nói: “Vâng thưa mẹ, con biết rồi, con qua ngay đây.”

Trần Tụng thấy Trần Lăng cúp điện thoại liền nghi hoặc hỏi: “Sao mẹ lại gọi tới đây?”

Lòng Trần Lăng phập phồng gọn sóng nhưng không biểu hiện quá nhiều trên nét mặt, thoáng chút do dự, cuối cùng cô kể toàn bộ nội dung cú điện thoại của Trần Lập Hải vừa nãy cho Trần Tụng nghe, cuối cùng bổ sung thêm: “Vì vậy mẹ dẫn cả Đào Đào, hôm nay vừa bay về tới Bắc Kinh.”

Trần Tụng càng hoảng hốt hơn nhưng vẫn còn chút nghi hoặc: “Sao mẹ lại tìm chị bây giờ? Có việc gì không để đến mai được sao?”

Trần Lăng cắn môi, khẽ nói: “Mẹ nói mẹ đã quyết định về đây một thời gian nhưng không thông báo cho ai, hiện giờ mẹ và Đào Đào đang ở khách sạn, hỏi chị có biết, rốt cuộc...” Dừng một chút mới nói tiếp: “Rốt cuộc, cậu đang ở bệnh viện nào không?”

Bỗng Trần Tụng chợt hiểu ra, quả quyết nói: “Em đi cùng chị. Để một mình chị ra ngoài, em cũng không yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Biến Cố 2

Khi hai chị em tới khách sạn gặp được mẹ và Đào Đào thì Trần Tụng rất biết điều khi đưa cậu em họ bé bỏng Đào Đào ra ngoài chơi, tạo không gian riêng cho Trần Lăng và mẹ tiện nói chuyện.

Mẹ cô họ Lý, tên đầy đủ là Lý Oánh, chỉ hơn Trần Lăng khoảng mười tuổi, trước kia là bác sĩ lâm sàng của khoa nội tiêu hóa. Vì trong một thời gian rất dài Vu Bác Văn ăn uống không đúng giờ giấc cộng với áp lực và xã giao quá nhiều do công việc gây ra nên ông mắc bệnh dạ dày đã nhiều năm nay. Trong quá trình khám chữa mới quen biết bác sĩ Lý Oánh của khoa nội tiêu hóa. Sau khi hai người kết hôn, Vu Bác Văn bảo Lý Oánh nghỉ việc, di dân sang Canada.

Có lẽ vì Lý Oánh đã cùng Đào Đào ra nước ngoài, để Vu Bác Văn ở lại Bắc Kinh một mình, không có người giám sát nên lại trở về thói quen ăn uống thất thường, bệnh viêm dạ dày trở thành ung thư dạ dày, điều này khiến Lý Oánh vừa giận vừa lo.

Ngay sau khi gặp mặt Lý Oánh, Trần Lăng đã thông báo ngay rằng chính mình cũng không biết Vu Bác Văn đang nằm trong bệnh viện nào, rồi hỏi: “Mẹ, mẹ là người trong nghề, tình hình bệnh ung thư dạ dày sau phẫu thuật có khả quan không?”

Lý Oánh thấy Trần Lăng buồn rầu liền nhẹ giọng an ủi: “Nếu là ung thư dạ dày giai đoạn đầu, cộng thêm kết quả chẩn đoán tế bào ung thư có tính phân hóa cao, dựa theo các tài liệu thống kê hiện nay thì số người sống được đến cuối đời có khi còn lên tới hơn 90%.” Nói đến đây, mẹ liếc nhìn Trần Lăng: “Có điều việc tính đường sau phẫu thuật vô cùng quan trọng, không thể qua loa.”

Sắc mặt Trần Lăng khá hơn một chút nhưng vẫn chưa thoải mái hoàn toàn, trước khi tận mắt trông thấy Vu Bác Văn cô tuyệt đối không thể thoải mái, không khỏi cầu nhàu: “Cậu cũng thật là... Chuyện lớn như vậy mà giấu người nhà, không nói với bất cứ ai, tự mình gánh vác.”

Lý Oánh thấy Trần Lăng đang hết sức lo lắng bèn khẽ nói: “Lăng Lăng, bố con là một người có lập trường cực kỳ vững chắc. Hề chuyện gì ông ấy đã quyết định thì chín con trâu cũng không kéo lại được.”

Trần Lăng thoáng ngỡ ngàng, khó nhọc nói: “Mẹ biết... biết cậu là bố đẻ cháu rồi ạ?”

Lý Oánh gật đầu: “Trước lúc kết hôn ông ấy đã nói cho mẹ biết rồi. Thực ra cháu nhìn Đào Đào mà xem, hai đứa có rất nhiều điểm giống nhau đấy.”

Trần Lăng đưa mắt nhìn Đào Đào, cậu bé đang vui vẻ cười đùa với Trần Tụng, hai người làm mặt quỷ với Trần Lăng và Lý Oánh. Lòng Trần Lăng dâng trào vô số loại cảm xúc, đành gật đầu coi như phụ họa.

Lý Oánh nói tiếp: “Thực ra tới nay gọi cháu đến là muốn thương lượng trước với cháu một chút, mặt khác cũng nhờ cháu giúp mẹ khuyên nhủ bố cháu.”

Trần Lăng có chút mơ hồ: “Khuyên gì ạ?”

Lý Oánh ngắt nghỉ: “Phẫu thuật đã xong rồi, nghe nói mời bác sĩ có địa vị tới thượng tiến hành, cuộc phẫu thuật cũng rất thành công nhưng mẹ vẫn muốn sau khi ông ấy xuất viện thì đón ông ấy sang Canada dưỡng bệnh.”

Trần Lăng thoáng do dự: “Mẹ không thể ở lại đây chăm sóc cậu sao ạ?”

Lý Oánh lắc đầu: “Mẹ và Đào Đào đã đổi sang quốc tịch Canada, bên đó yêu cầu hai mẹ con phải ở đủ ba năm. Mấy năm trước đi đi về về nhiều quá, nếu lần này còn ở lại đây quá lâu thì toi công.”

Ngẫm nghĩ một hồi, Lý Oánh nói tiếp: “Lăng Lăng, mẹ không muốn cướp mất bố từ tay cháu đâu. Nhưng ông ấy như bây giờ khiến mẹ vô cùng lo ngại, ít nhất, từ giờ trở đi ông ấy không thể lười mager như xưa mà nên nghỉ ngơi thật tốt một thời gian, cũng đến tuổi nghỉ ngơi hưởng phúc rồi. Nếu còn ở lại Bắc Kinh, có thể khẳng định chắc chắn Vu Bác Văn sẽ tiếp tục lo lắng chuyện công ty, tới Canada tĩnh dưỡng, không khí và môi trường thích hợp với sức khỏe của ông ấy hơn ở đây, vừa có thể giảm áp lực công việc. Không cần quá nhiều tiền, mẹ và Đào Đào không cần đại phú đại quý, chỉ cần cả nhà khỏe mạnh, vui vẻ sống bên nhau, mẹ đã mãn nguyện lắm rồi.”

Lý Oánh thấy Trần Lăng hoang mang liền tiếp tục bổ sung: “Và lại, trước đây mẹ cũng là bác sĩ khoa tiêu hóa, để đích thân mẹ làm bác sĩ riêng đốc thúc, chăm sóc sức khỏe cho ông ấy, mẹ nghĩ điều này mới là tốt nhất cho ông ấy.”

Sau cuộc nói chuyện ấy, cậu nói “Không sao, ở lại Bắc Kinh cháu có thể chăm sóc cho bố” gần trôi ra khỏi miệng Trần Lăng lại bị cô nuốt vào bụng. Cô đã hoàn toàn không còn lập trường và lý do gì để phản đối, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Khi Trần Tụng và Trần Lăng về tới nhà thì đã nửa đêm. Đứng dưới sân, Trần Lăng thoáng kích động khi thấy nhà mình sáng đèn, rõ ràng Trần Lập Hải và Vu Nhã Cầm đã về.

Khi Trần Lăng tới bệnh viện mà Vu Bác Văn đang điều trị thì đã là sáng hôm sau. Thực ra, đêm qua sau khi biết bệnh viện và tình trạng hiện nay của Vu Bác Văn, Trần Lăng chỉ hận không thể đến bên ông ngay lập tức. Cô bị Vu Nhã Cẩm kéo lại: “Con có đi cũng vô dụng thôi, mọi người đều đã ngủ say, bảo vệ sao có thể để con vào thăm bệnh?”

Sáng sớm Trần Lăng đã tới bệnh viện. Cô đứng trước cửa phòng bệnh của Vu Bác Văn, sau hai lần hít sâu mới dám gõ cửa bước vào. Vu Bác Văn đeo kính lão đang nằm trên giường đọc báo ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Trần Lăng bình tĩnh tiến gần về phía mình rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường, không nói một câu nào.

Vu Bác Văn ngượng ngịu nở nụ cười, giọng đầy kinh ngạc: “Lăng Lăng, sao con tới đây?”

Dù có giận đến đâu nhưng khi nghe thấy giọng nói yếu ớt, hụt hơi này, rồi khi mắt đảo qua gò má gầy gò trơ xương của Vu Bác Văn, Trần Lăng giây phút này chỉ đành lựa chọn nhẫn nhịn. Trần Lăng đau lòng nghĩ: Chưa bao giờ những sợi bạc trên hai phần tóc mai của Vu Bác Văn lại rõ ràng như hôm nay, đáng vẻ đeo kính lão dường như khiến ông chỉ trong thoáng chốc già đi mười tuổi.

Trần Lăng giật tờ báo ra khỏi tay Vu Bác Văn, khẽ nói: “Cậu bệnh đến nông nổi này mà còn đọc báo sao?”

Vu Bác Văn gỡ kính lão xuống, chỉ vào tờ báo trong tay Trần Lăng lúc này: “Con đọc đi, trên đó có đăng tin nha khoa Bác Văn chúng ta xin vốn nước ngoài thành công đấy.”

Trần Lăng chẳng buồn liếc qua mà đặt tờ báo sang một bên, sáng giọng: “Đến giờ phút này mà cậu vẫn chú trọng những thứ này à?” Suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định nói: “Đến cả thời gian gọi một cú điện thoại cho con cũng không có!”

Vu Bác Văn trộm nhìn nét mặt Trần Lăng, hỏi trong nỗi thấp thỏm bất an: “Lăng Lăng, con không giận bố thật đấy chứ? Bố chỉ không muốn khiến con lo lắng thôi mà. Và lại đây chỉ là một phẫu thuật nhỏ. Thật đấy, các bác sĩ đều nói: cắt chỉ xong bố có thể xuất viện ngay tức thì.”

Trần Lăng ra hiệu ngừng lại, cười khổ sở nói: “Cậu đừng giải thích nữa, trước tiên cứ điều dưỡng cơ thể cho tốt đi, món nợ này con sẽ tính toán với cậu sau.” Một lát sau nói tiếp: “Đúng rồi. Mẹ và Đào Đào cũng về rồi à.”

Vu Bác Văn chau mày: “Hà tất phải làm rầm rộ như vậy?” Vừa nói vừa chỉ tay vào một góc phòng xếp đầy những đồ ăn dinh dưỡng: “Con tìm giúp bố một thứ gì để uống đi!”

Trần Lăng bước tới nhắc một chai sữa tươi có đường lên: “Cái này được không ạ?” Sau khi được sự đồng ý cô dùng tay bóc nắp đây rồi nhét vào tay Vu Bác Văn, nói tiếp câu chuyện dang dở ban nãy: “Cậu đừng phản kháng nữa. Chỉ bằng việc cậu giấu mọi người lên lút làm chuyện này đã đủ để tất cả chúng con oán trách rồi, không ngờ lại biến thành cậu được chăm sóc.”

Ngoài cửa có tiếng nói vang lên: “Cũng không lạ lắm. Ông ấy vẫn bệnh cũ, luôn tự cho mình là đúng.”

Trần Lăng và Vu Bác Văn cùng đưa mắt nhìn về phía đó và trông thấy Lý Oánh dẫn Đào Đào bước vào. Đào Đào thấy Vu Bác Văn nằm trên giường bệnh liền vui sướng nhào tới, ôm lấy cổ Vu Bác Văn, nồng nhiệt gọi lớn: “Bố ơi, Đào Đào nhớ bố đến chết đi được, bố nhớ con không?”

Vu Bác Văn dĩ nhiên luôn miệng gọi “Con trai bảo bố”, “Con trai ngoan”, còn cả nhẹ chiếc cằm râu ria lún phún của mình lên gò má của Đào Đào khiến thằng bé ríu rít cả lên.

Chứng kiến cảnh tượng này khiến Trần Lăng vừa cảm động vừa buồn bã nhưng chẳng mấy may biểu lộ trên gương mặt, cô ngoan ngoãn lên tiếng chào: “Mẹ tới sớm quá!”

Lý Oánh khẽ cười, bảo: “Nhưng vẫn không sớm bằng cháu!” Vừa dứt lời, mẹ liền rảo bước tới bên Vu Bác Văn, giật lấy bình sữa tươi có đường mà ông đang cầm trong tay: “Anh không được uống lung tung!”

Vu Bác Văn đang mãi vui đùa với Đào Đào, chẳng để bụng, qua quýt nói: “Anh đang trong giai đoạn chuyển từ thức ăn lỏng sang thức ăn bán lỏng. Cái này anh đã uống mấy lần rồi, không vấn đề gì đâu.”

Trần Lăng cũng phụ họa theo: “Cậu uống sữa tươi có đường, không sao đâu ạ.”

Lý Oánh lại chau mày: “Sau phẫu thuật đặc biệt không được uống đồ ngọt, anh đừng uống nữa, không khéo lại lợi bất cập hại!”

Khẩu khí nói chuyện của Lý Oánh vừa kiên định vừa quyết đoán khiến Vu Bác Văn và Trần Lăng nhất thời không nói năng gì mà đều chột dạ. Lúc hai người liếc nhau, Vu Bác Văn tự giễu nói: “Thôi thì em nói sao anh nghe vậy, dù sao em cũng là người trong nghề.” Sau đó liền đổi chủ đề, nói: “Sao không thông báo gì đã về thế?”

Mắt Lý Oánh thoáng đỏ, bỗng nhiên mẹ Trần Lăng cúi người ôm lấy Đào Đào và Vu Bác Văn, nghẹn ngào: “Anh không nên giấu mẹ con em, dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cả nhà chúng ta cũng phải ở bên nhau.”

Vu Bác Văn vốn đang nằm trên giường, tư thế hiện giờ càng khiến ông không thể nhúc nhích, đành vỗ nhẹ lưng Lý Oánh, khẽ giọng an ủi.

Trần Lăng đứng một bên chứng kiến cảnh đoàn tụ của gia đình ba người họ, không khỏi sững sờ, một lúc lâu sau mới lặng lẽ rời khỏi phòng, chậm rãi bước tới đại sảnh khu nội trú. Trần Lăng tự giễu bản thân, nghĩ thầm: Thôi, tí nữa lên sau vậy. Ngoài cảm giác là một người thừa, cô còn cảm thấy vô cùng bất lực.

Bỗng điện thoại trong túi đồ chuông, Trần Lăng rầu rĩ nhấn nút nghe, thấy tiếng kêu của Bao Huân vang lên từ điện thoại: “Trần Lăng, bây giờ cô đang ở đâu?”

Trần Lăng máy móc trả lời: “Hôm nay tôi xin nghỉ. Đang ở bệnh viện.”

Bao Huân ở đầu dây bên kia lại nói: “Ồ, vậy cô đừng đi vội, một chốc nữa tôi tới tìm cô.”

Tâm trạng lúc này của Trần Lăng tụt dốc không phanh, trong giọng nói cũng có phần khó chịu: “Anh biết tôi ở bệnh viện nào mà đến tìm?”

Câu trả lời của Bao Huân khiến Trần Lăng rất đỗi ngạc nhiên: “Nếu không nhầm thì bây giờ cô đang ở bệnh viện XX!”

Trần Lăng sững người: “Sao anh lại biết? Nhưng thôi, bỏ đi, có chuyện gì mà phải lặn lội tới tận đây?”

Bao Huân im lặng một lát mới nói: “Không có gì, tôi chỉ trùng hợp đi ngang qua đó thôi. Cô đừng đi vội, tôi tới ngay.”

Trần Lăng vẫn muốn từ chối nhưng điện thoại lại truyền ra những tràng tút tút kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Biến Cố 3

Bao Huân lần đầu tiên mất ngủ trong dịp sinh nhật 28 tuổi của mình. Từ nhỏ đến lớn, anh trưởng thành trong những lời khen ngợi gọi mình là “anh chàng đẹp trai”, cộng thêm gia cảnh tốt, học hành thi cử thành công, các cô gái xung quanh đều có ấn tượng rất tốt về anh, ai cũng nể phục vài phần. Anh gần như không có cơ hội yêu thầm bất cứ người nào, chỉ cần anh nhìn họ, chắc chắn đối phương sẽ trả lời bằng một ánh mắt nồng nàn tình cảm, vì vậy mới nói: đối với anh, tình cảm là chuyện không có tính thử thách nhất, có thể coi là dễ như trở bàn tay.

Nhưng Trần Lăng là một ngoại lệ, ngoại lệ này khiến Bao Huân không khỏi buồn phiền.

Đêm qua, dòng chảy ngầm ẩn náu trong chiếc thuyền hoa là tình cảm lưu chuyển giữa Du Thiên Dã và Trần Lăng chắc chắn Bao Huân có cảm nhận được chút ít, nhưng anh lại lựa chọn cách gượng ép bản thân không được để ý đến nó, nghĩ theo kiểu lừa mình dối người: Tất cả đều không rõ ràng, việc nào cũng có những khả năng xảy ra. Nhưng Bao Huân lại không thể kìm nén những suy nghĩ cứ nảy lên trong đầu trong buổi tối ngày sinh nhật lần thứ 28 tệ hơn bao giờ hết: Nếu mình liếc mắt đưa tình, nhìn Trần Lăng bằng cặp mắt chứa chan tình cảm, tám chín mươi phần trăm cô ấy sẽ đáp trả bằng một cái lườm sắc lẹm.

Ngoài những điều này, tối qua Du Thiên Dã còn bị một số thông tin chẳng liên quan đến mình quấy rầy: Cậu của Trần Lăng là Vu Bác Văn – ông chủ của nha khoa Bác Văn, vậy thì vì sao cô ấy còn muốn tới làm bác sĩ ở nha khoa Hạo Khang? Rõ ràng, lão Du nói người bệnh nặng là bố của Trần Lăng, vì sao mẹ anh lại nghe phong thanh là Vu Bác Văn bị ung thư dạ dày? Còn nữa, bản thân Trần Lăng học thạc sĩ tại một trường chuyên về nha khoa danh tiếng, tại sao phải cố tình che giấu trên sơ yếu lý lịch? Những suy nghĩ này chồng chất lên nhau khiến Bao Huân không tài nào lý giải rõ ràng được. Đêm khuya, anh ngồi phất dậy khỏi chiếc giường, chạy ra phòng khách, tự lẩm bầm nói chuyện với con đòi mỗi đang nằm dưới đáy bể: “Không đúng. Rõ ràng là không đúng.”

Con đòi mỗi đó còn buồn phiền hơn cả Bao Huân, đêm hôm khuya khoắt, không gian bốn bề tĩnh mịch, đang mộng đẹp ngọt ngào thì lão chủ nhân bị chập thần kinh bật đèn làm cả phòng sáng choang như ban ngày, lại còn cầu nhàu lẩm bầm bên tai mình, chặc chặc, chặc chặc...

**

Sáng hôm sau, việc đầu tiên Bao Huân làm sau khi tới nha khoa Hạo Khang là đi thẳng đến trung tâm trông răng. Tìm quanh quẩn một vòng mà chẳng thấy dù chỉ nửa hình bóng của Trần Lăng, anh không khỏi thất vọng. Đầy bụng nghi vấn, anh bèn hỏi thăm: “Trần Lăng đâu? Hôm nay không đi làm à?”

Du Thiên Dã đang dợm bước vào phòng phẫu thuật, bèn liếc mắt nhìn Bao Huân: “Bố cô ấy bị bệnh, tôi cho nghỉ rồi.”

Bao Huân ngẫm nghĩ một lát bèn nhướn mày hỏi: “Bố Trần Lăng bị bệnh gì?”

Du Thiên Dã nhìn ánh mắt hơi sáng lên của Bao Huân, trả lời: “Hình như là ung thư dạ dày.”

Sấm sét rền vang trong đầu Bao Huân, nhưng vẫn cố duy trì nét mặt thản nhiên như không, ồ một tiếng, nói: “Thế anh cứ bận đi nhé” rồi vội vàng bỏ đi.

Du Thiên Dã đứng chân một phút ngoài cửa phòng phẫu thuật rồi dứt khoát bước thẳng vào trong.

Bao Huân dùng tốc độ cực nhanh xác định bệnh viện mà Vu Bác Văn đang điều trị từ chỗ Bao phu nhân rồi vội vã gọi điện thoại cho Trần Lăng Ý chối từ trong giọng nói của cô, Bao Huân nghe rõ mồn một nhưng sự nóng lòng muốn tìm ra chân tướng và đáp án khiến anh kiên quyết đập máy trước, đập chân ga rồi phóng như bay về phía bệnh viện.

Anh bước vào cửa lớn của khu nội trú đang định gọi điện thoại cho Trần Lăng để xác định vị trí cụ thể thì đột nhiên trông thấy Trần Lăng cô độc ngồi lặng trên hàng ghế dài ngoài đại sảnh, mắt nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt trống rỗng vô thần, thậm chí Bao Huân tiến tới gần mà cũng chẳng hay biết. Ngồi xuống bên Trần Lăng, Bao Huân cất tiếng: “Sao lại ngồi một mình ở đây thế này?”

Trần Lăng quay đầu liếc nhìn Bao Huân, bấy giờ mới định thần lại, cố gượng cười nói: “Không sao, tôi chỉ định ngồi một lát.”

Bao Huân thấy Trần Lăng rất buồn bã, mặt mày ủ dột, vì vậy tất cả nỗi nghi hoặc trong lòng anh không dám tùy tiện hỏi han, cân nhắc từng lời mới nói: “Nghe nói bố cô bị bệnh, có nghiêm trọng không?”

Trần Lăng gật đầu: “Bác sĩ nói là ung thư dạ dày, nhưng đã phẫu thuật xong từ tuần trước rồi. Kết quả chẩn đoán nói là mới giai đoạn đầu.”

Bao Huân ồ một tiếng, có một vài suy nghĩ đã dần vững chãi thì không khỏi hãi hùng.

Trần Lăng đột nhiên ghé mắt liếc nhìn Bao Huân: “Đúng rồi, tôi qua anh bảo có chuyện muốn hỏi tôi, là chuyện gì vậy?”

Bao Huân chẳng biết mở đầu thế nào, ngẫm nghĩ hồi lâu bèn nói: “Cô còn nhớ có một lần tôi gặp cô trong một nhà hàng tư nhân, lúc đó cô và ông chủ Vu Bác Văn của nha khoa Bác Văn đứng cùng nhau?”

Trần Lăng ngẩng đầu lên ngay tức thì, ánh mắt dần trở nên xa lạ, hỏi câu cụt lùn: “Đúng thế, có vấn đề gì?”

Bao Huân cười rất lúng túng: “Tôi không có ý gì, chỉ là mới nghe Trần Tụng nói, Vu Bác Văn là cậu của cô!”

Trần Lăng cúi mặt nhìn mũi chân mình, hơi lắc đầu: “Không, đó không phải cậu tôi, mà chính là bố đẻ tôi.”

Tuy Bao Huân đã sớm chuẩn bị tư tưởng nhưng Trần Lăng nhanh chóng chốt hạ đáp án thế này vẫn khiến anh có đôi phần ngỡ ngàng. Trần Lăng nhìn đồng hồ đeo tay rồi lại nhìn Bao Huân đang có vẻ mặt phức tạp, ngữ điệu của cô lạnh lùng hơn: “Tổng giám Bao, nếu anh cảm thấy việc tôi ở lại Hạo Khang là không phù hợp, thì lúc nào tôi cũng có thể rời đi.”

Thật sự Bao Huân không ngờ Trần Lăng sẽ hiểu sai về mình như vậy, anh đành cười khỏ sở: “Trần Lăng, tôi không có ý đó đâu.”

Trong lòng Trần Lăng, thực ra cô không để bụng những điều này lắm. Khi Bao Huân nói không có ý đó cô lại cúi đầu, không nói năng gì nữa.

Bao Huân không biết nên nói gì lúc này bèn ngồi lặng thinh bên Trần Lăng, chỉ biết giấu kỹ nghi vấn của mình trong lòng, thầm tự giễu: Bao Huân ơi Bao Huân, mày cũng có ngày hôm nay cơ đấy, chẳng khác gì một con rùa rụt cổ cả!

Sau một hồi im lặng, bỗng Trần Lăng lên tiếng: “Anh cứ yên tâm, tôi không có ý đồ gì, chỉ hứng thú với trông rảnh mà thôi. Còn nữa, tôi thích cách làm việc của Hạo Khang nên mới muốn làm ở đó.”

Bao Huân không nghĩ ngợi, ra sức gật đầu: “Dĩ nhiên tôi tin cô.”

Bấy giờ Trần Lăng mới ngược mắt nhìn Bao Huân, cô nhận ra trên nét mặt anh lúc này không còn vẻ đùa cợt, ngang tàng như thường ngày nữa thay vào đó, anh đang lặng lẽ chăm chú nhìn cô. Cô không khỏi nhoen miệng cười: “Bao Huân, anh tin tôi thật sao? Không sợ tôi là gián điệp à?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Conan 1

Trần Lăng xin nghỉ được ba ngày, vừa vặn là dịp cuối tuần, vì vậy ngày cô trở lại đi làm tại nha khoa Hạo Khang rơi đúng vào thứ hai.

Trần Lăng bước vào trung tâm trông răng, thấy Vương Hâm đã mặc xong áo blouse trắng đang ngồi trong phòng làm việc thì lấy làm ngạc nhiên: “Sao hôm nay cậu lại tới? Chân khỏi chưa?”

Wang Hâm cười ngượng ngịu, chỉ chỉ vào một cây nạng gỗ dựng góc tường: “Em ở nhà rảnh rồi đến sắp mớ meo rồi. Hơn nữa, bây giờ em có thể dựa vào nó, không cần ngồi xe lăn nữa cho nên quyết định bắt xe tới công ty làm việc, làm mấy việc linh tinh trong khả năng của mình cũng được.” Nói xong lại quay về phía Du Thiên Dã đang ngồi ở một góc phòng, nịnh đầm: “Phải không, lão Đại?”

Du Thiên Dã ở một tiếng, ánh mắt tham lam quan sát gương mặt của Trần Lăng, khẳng định không có gì khác thường mới hỏi: “Trần Lăng, sức khỏe bố cô có khá hơn không?”

Trần Lăng gật đầu: “Bác sĩ nói không có vấn đề gì, hôm qua đã xuất viện rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tốt là được.” Thực ra hai ngày nay ở bệnh viện Trần Lăng không hữu dụng lắm, những việc chuyên môn đã có y tá làm, lúc đi tiểu tiện đại tiện đã có nhân viên chăm sóc đỡ; Đào Đào thì được Lý Oánh đưa về nhà ngoại thăm ông bà, không ồn ào trong bệnh viện nữa, vì vậy những khi túc trực bên giường bệnh của Vu Bác Văn, Lý Oánh cũng có thể rảnh tay phục vụ chồng. Vu Nhã Cầm và Trần Lập Hải được tự do, có thể trở về nhà nấu các món canh dinh dưỡng rồi đặc biệt mang tới bệnh viện cho Vu Bác Văn bồi bổ. Còn lại Trần Lăng, cô không làm gì mà chỉ đứng thần thờ trong phòng bệnh, đợi thật lâu mới chờ được đến tối để cùng trò chuyện với Trần Tụng, hoặc làm chân chạy lo những việc nhỏ nhặt.

Nhưng kể cả là như vậy, Trần Lăng vẫn xin nghỉ thêm mấy ngày. Cô dần ý thức được, sâu thẳm trong tâm hồn mình có một cảm giác bất an cực kỳ mãnh liệt, cảm giác không biết tới từ đâu ấy khiến cô hoảng sợ và cả một nỗi trống trải không có điểm dừng. Chỉ khi nào trong tầm mắt xuất hiện bóng dáng của Vu Bác Văn, Trần Lăng mới cảm thấy hơi dễ chịu hơn một chút. Thỉnh thoảng Trần Lăng đi từ nhà tới bệnh viện, thấy Vu Bác Văn không chỉ trong phòng thì lập tức cảm thấy căng thẳng vô cùng, tim không ngừng đập mạnh, mãi đến khi nhận được sự khẳng định của y tá rằng ông chỉ được đưa đi làm những kiểm tra bình thường mới bình tĩnh trở lại.

Trần Lăng cũng biết phản ứng của mình lúc này có phần quá khích nhưng loại quá khích này không ai nhìn thấy ngoài bản thân cô. Mọi người, bao gồm cả những người thân của cô đều tưởng rằng Trần Lăng đã thực sự trưởng thành. Đứng lặng lẽ ở bên cạnh, vừa thận trọng vừa lý trí, cô làm chuyện gì cũng đầu ra đấy. Đến cả Lý Oánh cũng có cảm giác: phải chăng mình hơi nhỏ nhen, đôi xử có phần không công bằng với Trần Lăng, vì vậy thỉnh thoảng Lý Oánh cũng khích lệ cô mấy câu. Với sự khen ngợi của mọi người, Trần Lăng chỉ biết mỉm cười, nhưng lại thầm nghĩ: Những thứ này không quan trọng, không quan trọng tí nào.

May mà tất cả mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tích cực, mắt thấy trạng thái tâm lý và sức khỏe của Vu Bác Văn ngày một tốt lên, lòng Trần Lăng dần trấn tĩnh lại, thầm tạ ơn trời đất.

Có điều khi Vu Bác Văn nghe theo đề nghị của Lý Oánh, chính thức thông báo cho Trần Lăng biết mình sắp cùng Lý Oánh và Đào Đào tới sống ở Canada thì Trần Lăng vẫn có cảm giác không thể tin nổi. Thực ra, không phải cô chưa chuẩn bị tâm lý, chỉ là không ngờ ngày này sẽ tới nhanh đến thế. Trần Lăng rầu rĩ gật đầu, không thốt lên lời.

Vu Bác Văn thấy Trần Lăng có vẻ như đang phải kìm nén cảm xúc bèn than vãn: “Lăng Lăng, thực ra mẹ con không có ác ý gì đâu. Cô ấy không lớn hơn con bao nhiêu, có một số việc xử lý không được ổn thỏa lắm, con đừng để bụng nhé!”

Trần Lăng biết câu nói này của Vu Bác Văn nghĩa là dù vô tình hay cố ý Lý Oánh cũng đang thực hiện những hành động như muốn tuyên bố chủ quyền với mình, vội vàng điều chỉnh nét mặt, trấn an ông: “Con biết rồi. Con không để bụng đâu.”

Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn, hiểu chuyện này của Trần Lăng, bỗng nhiên Vu Bác Văn cảm thấy khó chịu, chầm chậm khép hai mắt, nằm yên trên giường, từ tốn bảo: “Lăng Lăng, thực ra bố cảm thấy hơi lo ngại, lần phát bệnh này đã cảnh tỉnh bố, có một số chuyện sẽ xảy ra bất ngờ, không có dấu hiệu báo trước. Vì thế, bố rất sợ những chuyện bất ngờ như thế sẽ xảy ra lần nữa nên đã sắp xếp trước một số công việc, bố đã chuyển 40% số cổ phần của nha khoa Bác Văn mà bố nắm giữ chuyển sang tên con, và cũng đã chứng thực rồi!”

Trần Lăng mắt chữ O mồm chữ A nhìn Vu Bác Văn, bên tai cô vẫn đang vang lên tiếng nói của ông: “Còn nữa, trước khi tiến hành phẫu thuật, nha khoa Bác Văn đã thành công lấy được 15 triệu USD vốn đầu tư nước ngoài, tiếp theo nha khoa Bác Văn sẽ khuếch trương với tốc độ cực nhanh. Theo như kế hoạch đã thành lập thì ngoài việc trở thành chuỗi phòng khám nha khoa tư nhân có quy mô lớn nhất toàn quốc, còn tranh thủ trong vòng hai năm tới sẽ niêm yết trên thị trường Nasdaq[1].”

[1] NASDAQ, nguyên văn là National Association of Securities Dealers Automated Quotation System là một sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn nhất tại Hoa Kỳ hiện nay. Với khoảng 3.200 giao dịch hàng ngày tại sàn, NASDAQ hiện là sàn giao dịch lớn nhất thế giới.[1]

“Tuy rằng tạm thời bố không ở Bắc Kinh nhưng đội ngũ nhân viên của Bác Văn rất được việc, họ đã được phân công công việc rõ ràng, Bác Văn vẫn hoạt động như bình thường. Trừ Liễu Gia Từ vẫn còn những quản lý cấp cao khác cùng đồng lòng chủ trì những công việc của Bác Văn. Vốn dĩ, bố định để con mau chóng tiếp quản vị trí của bố nhưng theo sự quan sát của bố trong thời gian này, cảm thấy thời điểm này để con làm một bác sĩ vẫn thích hợp hơn, vì vậy, bố không miễn cưỡng con, bố tôn trọng sự lựa chọn của con.”

Trái tim Trần Lăng được thả lỏng một chút. Vu Bác Văn nói tiếp: “Nhưng, 40% cổ phần dưới danh nghĩa của con nghĩa là con sẽ chính thức trở thành một thành viên trong hội đồng quản trị của Bác Văn, dù không có quyền hành thực tế.”

Trần Lăng bị danh hiệu này làm hoảng sợ hồi lâu, liên tục xua tay từ chối nhưng Vu Bác Văn tiếp tục giải thích: “Điểm này con không cần cảm thấy áp lực quá. Người biết chuyện của con không nhiều, hơn nữa, bố đã sớm thông báo với họ, bất kể Bác Văn phải ra quyết sách gì cũng phải gọi điện thoại tới hỏi trực tiếp bố, không phải thông báo cho con!”

Nét mặt Trần Lăng vô cùng khổ sở, nhưng lòng không hiểu sao lại thấy bất an, nói: “Nhưng bên Hạo Khang...”

Không đợi Trần Lăng nói hết câu, Vu Bác Văn đã gạt đầu, đón lời: “Đúng thế. Hai hôm nay bố suy nghĩ cẩn thận, cũng cảm thấy việc con tiếp tục ở lại Hạo Khang trong tình hình này là không thích hợp, tự con xem xét, tìm cơ hội nào đó hãy xin nghỉ việc đi. Năm đó, dù bỏ lỡ cơ hội học ngành trồng răng ở Nhật Bản nhưng bố biết con vẫn chưa từ bỏ hoàn toàn, đó cũng chính là nguyên nhân bố đồng ý cho con tới trung tâm trồng răng của Hạo Khang rèn luyện thêm”

“Lúc con đi Hong Kong, nha khoa Bác Văn mới lớn mạnh chưa bao lâu, thực lực vẫn còn yếu. Nhưng bây giờ đã không còn như xưa nữa, bố đang nghĩ cách thành lập một trung tâm trồng răng chuyên nghiệp. Bố muốn con ở Hạo Khang trau dồi thêm kinh nghiệm thực tế, về sau nếu có mời chuyên gia tới hướng dẫn con sẽ không quá ngỡ. Tương lai, dù con tới làm ở Bác Văn hay muốn tiếp tục đào tạo chuyên sâu, thậm chí là sắp xếp khác, chỉ cần là những thứ con muốn làm, bố sẽ hoàn toàn ủng hộ!”

Trần Lăng bị cảm động bởi câu nói này của Vu Bác Văn, cô hơi sững sốt. Trong giọng nói của ông ngoài tin tưởng và bao dung khiến Trần Lăng xúc động thì còn một chút khổ sở. Cô khẽ hỏi: “Tại sao ạ?”

Nhưng Vu Bác Văn lại hiểu sai ý của Trần Lăng, ông thở dài một cách khó nhọc: “Lăng Lăng, đã qua bao nhiêu năm, bố vẫn nhớ mẹ con, mong con có thể trưởng thành trong khỏe mạnh và vui vẻ, vì vậy bố mới cho con một gia đình hoàn chỉnh, thậm chí thành lập nha khoa Bác Văn muốn dùng hết khả năng của mình để an bài cho con một cuộc sống tốt đẹp hơn, nhưng có một vài chuyện lại nằm ngoài tầm kiểm soát của bố. Con ngày một trưởng thành, khôn lớn, càng ngày bố càng yên tâm về con hơn nhưng bố lại có thêm một trách nhiệm khác. Người hiện nay bố không thể bỏ mặc nhất trái lại là Đào Đào và Lý Oánh mẹ nó.”

Trần Lăng cảm thấy có một thứ chất lỏng gì đó trong lòng ngực dâng trào mà cô không tài nào khống chế được. Cô cắt ngang lời Vu Bác Văn, mỉm cười cảm thông: “Cần gì phải nói những điều này? Con hiểu hết, con không còn là một đứa trẻ nữa!” Nhưng trong giây phút đó, thứ Trần Lăng mong muốn là bản thân có thể trở thành một đứa trẻ chẳng hiểu gì, vô ưu vô lo. Thật tốt biết bao!

Để thoát khỏi tâm trạng kỳ quặc và buồn rầu đó, Trần Lăng chuyển sang một đề tài khác, nói với Vu Bác Văn: “Cậu yên tâm, con sẽ xin nghỉ việc ở nha khoa Hạo Khang!”

Nghĩ đến đây, Trần Lăng nhìn ánh mắt ân cần của Du Thiên Dã liền thấy vô cùng chột dạ, không khỏi rời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn sang một phần giấy tờ mà Vương Hâm đang cầm trong tay, tò mò hỏi: “Cậu đang xem gì thế?”

Vương Hâm nhét đám giấy tờ trong tay mình cho Trần Lăng: “Là thư mời, chẳng phải tháng tư sang năm ở Thượng Hải có tổ chức một hội nghị quốc tế về trồng răng sao? Lão Đại được mời tới làm bác sĩ phẫu thuật, biểu diễn trị liệu ngay tại hiện trường trong một buổi tọa đàm chuyên môn, màn hình lớn ở trung tâm phòng hội nghị sẽ phát sóng trực tiếp.”

Trần Lăng “ồ” một tiếng, dùng ánh mắt hâm mộ hơn bao giờ hết nhìn Du Thiên Dã: “Anh giỏi thật đấy!” Hội nghị quốc tế về trồng răng thế này không phải chuyện giỡn chơi, nhà tài trợ là công ty trồng răng đẳng cấp hàng đầu, được luân phiên tổ chức ở các quốc gia khác nhau, hội tụ công nghệ cao và học thuật hàng đầu về ngành trồng răng hiện đại, quy mô rất lớn, những người tham gia đều vô cùng nổi tiếng. Một nhân vật nhỏ nhoi như cô, chẳng qua năm ngoái lúc ở Hong Kong được xem ảnh chụp và video của bác sĩ trồng răng trong học viện tới Mỹ tham gia hội nghị mang về mà thôi. Nhưng từ đó cũng có thể thấy rõ sự hiện đại, tính chuyên nghiệp và công nghệ cao cấp, khiến Trần Lăng hoàn toàn chấn động. Cô mơ ước có một ngày mình cũng có thể tham gia, trở thành một phần tử trong hội nghị hội tụ các tinh anh ấy. Nền biết rằng, người có thể lấy được thư mời trở thành bác sĩ phẫu thuật tại hiện trường, tiến hành giải phẫu được chiếu trực tiếp đều là những bậc thầy của các quốc gia. Đối với một nha sĩ mà nói, có thể chen chúc được vào hội nghị nghiên cứu và thảo luận cao cấp như vậy quả thực chính là một vinh dự không gì sánh bằng.

Du Thiên Dã bị hai cặp dưới tầng bốc đến có chút xấu hổ, ngượng nghịu nói: “Hạng mục tôi biểu diễn đơn giản lắm, chỉ là giải quyết một cái răng đã được điều trị trước khi trồng mà thôi.”

Vương Hâm rõ ràng không tin: “Lão Đại, anh không cần khiêm tốn quá đâu!”

Du Thiên Dã nghiêm mặt nói: “Thật đấy, cậu xem phần giới thiệu phía trên này, mấy bác sĩ nước ngoài này, những hạng mục họ sắp biểu diễn là các ca trồng răng và điều trị khẩn cấp răng giả toàn bộ khoang miệng do Guide hướng dẫn sử dụng, hiện nay trong nước vẫn chưa phát triển hạng mục này. Họ mới là người thực sự lợi hại!”

Vương Hâm và Trần Lăng đều ồ lên, lại nghe thấy Du Thiên Dã nói tiếp: “Nhưng, hai hôm nay tôi đang điều trị cho một bệnh nhân, điều kiện vô cùng thích hợp, khả năng kinh tế cũng có thể gánh vác, trong thời gian này đang làm công tác chuẩn bị cho giai đoạn 1. Sau dịp lễ quốc khánh, tôi sẽ sắp xếp thời gian trồng đồng loạt, ừm, chắc là ca trồng đồng loạt đầu tiên được tiến hành trong nước.”

Trái tim Trần Lăng đập mạnh, thầm nghĩ: Nếu vậy cứ ở lại thêm một thời gian nữa, sau khi xem xong ca phẫu thuật đó thì từ chức, chắc là không

có vấn đề gì lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Conan 2

Suy nghĩ nhỏ bé này của Trần Lăng nhanh chóng bị khối lượng công việc khổng lồ dồn dập bóp chết đến không còn chút bóng dáng. Gần đây, việc trong tay Du Thiên Dã quả thực không ít, không chỉ những chuyện liên quan đến cuộc bình chọn mười phòng khám nha khoa tốt nhất cả nước mà còn chuẩn bị cho giai đoạn 1 của hạng mục phẫu thuật mới triển khai. Cũng may, hiện giờ Vương Hâm cũng có thể coi như đã quay trở lại như vậy công việc trên bàn làm việc có thể giảm bớt đôi phần. Vừa phân công công việc cho Vương Hâm và Trần Lăng xong, Du Thiên Dã đã bị cuộc điện thoại của khu vực hành chính trên tầng hai mươi gọi đi.

Chân trước Du Thiên Dã vừa đi, chân sau Vương Hâm liền nhảy tới đứng bên Trần Lăng, hỏi: “Trần Lăng, không phải em gái chị làm mất điện thoại di động rồi đấy chứ?”

Trần Lăng liếc nhìn Vương Hâm, lắc đầu: “Chắc là không, tôi không nghe nó nói gì cả.”

Vương Hâm à một tiếng rồi lại rầu rĩ ngồi xuống.

Trần Lăng chợt hiểu ra, cô tình hỏi: “Làm gì? Có việc gì cần tìm nó à?”

Vương Hâm đáp ứng: “Cũng không có việc gì... quan trọng, chỉ muốn hỏi thăm chút xíu thôi.”

Trần Lăng vốn định châm chọc Vương Hâm mấy câu nhưng khi trông thấy nét mặt thoáng mỗi một của cậu ta, Trần Lăng lại nuốt những lời đó xuống bụng. Đúng lúc này, điện thoại di động của Trần Lăng thông báo vừa nhận tin nhắn mới, cô mở ra đọc, là do Trần Tụng gửi tới, trên đó viết: “Chị ơi, em cùng sếp đến Hạo Khang ký hợp đồng nè. Bây giờ em đang ở trên tầng, ở khu vực hành chính của nha khoa Hạo Khang các chị!”

Quả thực lúc đó Trần Tụng đang ở trên tầng, ngồi cùng Vương Thượng trong phòng làm việc của Bao Huân. Cả Bao Huân lẫn Vương Thượng đều mang bộ mặt nghiêm túc cùng xét duyệt hợp đồng song phương, sau khi có được sự thống nhất của cả hai bên mới ký tên, đóng dấu.

Chút khả năng quan sát cần thiết nhỏ bé ấy Trần Tụng cũng có, cô ngồi bên trái im lặng không tiếng động.

Cuối cùng, sau khi đã đặt bút ký tên, Vương Thượng thở dài nói: “Lão đệ, cậu hạ thủ độc ác thật đấy, tôi chưa bao giờ ký lên bản hợp đồng nào có lợi nhuận thấp như vậy, cuối cùng tính ra có khi còn không thu được đồng lợi nhuận nào!”

Bao Huân cũng có phần đắc ý, lúc đầu, anh không quan tâm lắm đến ý định hợp tác của Vương Thượng. Vì thế, khi Vương Thượng tới bàn chuyện, anh bèn đưa ra những điều kiện vô cùng hà khắc, ép khoản tiền mà Hạo Khang phải trả cho công ty quảng cáo của Vương Thượng xuống thấp hơn rất nhiều so với mặt bằng thường thanh toán.

Không ngờ, làm thế vẫn chưa đủ dọa cho Vương Thượng sợ chạy mất dép, trái lại anh ta kiên trì tới bàn bạc với Bao Huân, hy vọng có thể nâng cao khoản tiền mà Hạo Khang trả cho công ty mình, anh ta đồng ý để nha khoa Hạo Khang trả 30% số tiền ấy bằng thẻ tẩy trắng răng. Thật ra Bao Huân đã từng nghe qua phương thức thanh toán này, đại khái nó là kiểu hợp tác giữa một người muốn đánh đòn và một người muốn chịu đòn, đối phương thường rơi vào giai đoạn nợ nần, thâm hụt ngân sách, lợi nhuận sụt giảm nghiêm trọng. Bao Huân cảm thấy dù sao chẳng nữa bên được lợi vẫn là nha khoa Hạo Khang, sau hồi lâu đắn đo suy tính kỹ càng và thương thảo nhiều lần cùng Vương Thượng, họ đạt được hiệp nghị hợp tác chính thức. Hai người còn thỏa thuận trên hợp đồng rằng: sau dịp lễ quốc khánh, nha khoa Hạo Khang phải thanh toán 50% số tiền trong hợp đồng, với 30% bằng thẻ tẩy trắng răng và 20% bằng tiền mặt.

Khi Bao Huân tiễn Vương Thượng và Trần Tụng xuống dưới, vừa ra khỏi phòng làm việc thì đã thấy Du Thiên Dã và Diệp Thần đều đi ra từ văn phòng của tổng giám đốc Lưu. Hai nhóm người gặp nhau tại cửa thang máy, Diệp Thần thấy Trần Tụng đường hoàng đi theo sau, còn lịch sự mặc áo vest nữ, nghĩ đến bộ dạng hoạt bát trẻ trung của cô bé tối hôm nọ, chị vẫn có đôi chút ngỡ ngàng, hỏi với vẻ thắc mắc: “Trần Tụng, sao em lại ở đây?”

Trần Tụng lè lưỡi, chỉ chỉ Vương Thượng: “Em đi cùng sếp tới ký hợp đồng.”

Diệp Thần không quen biết Vương Thượng, bèn nhận tám danh thiếp mà Vương Thượng nhanh tay gửi cho mình, hóa ra là ông chủ nhỏ của một công ty quảng cáo nào đó, bên cạnh Bao Huân giải quyết thắc mắc của chị: “Trần Tụng làm việc ở công ty này.”

Bấy giờ Diệp Thần mới ồ một tiếng, thuận miệng hỏi: “Trần Lăng đã nghỉ mấy ngày rồi, hôm nay đi làm chưa?”

Du Thiên Dã và Trần Tụng cùng trả lời: “Đi làm rồi.” Hai âm thanh va vào nhau trên không trung khiến tầm mắt Trần Tụng và Du Thiên Dã cũng giao nhau. Trần Tụng cười hi hi với Du Thiên Dã, đang nhìn thì đột nhiên phát biểu ý kiến: “Chủ nhiệm Du, em có thể tới chỗ anh tìm chị em không?”

Dĩ nhiên Du Thiên Dã không có lý do nào để từ chối, hơn nữa, bây giờ Trần Lăng vẫn chưa phải thăm khám cho bệnh nhân nào, anh gật đầu, nói: “Không thành vấn đề!”

Bên này, tâm trạng Bao Huân cũng dậy sóng, vốn dĩ anh chỉ định tiễn Trần Tụng và Vương Thượng đến cửa thang máy thôi, nên đành mượn cớ: “Vậy cùng đi nhé, tôi cũng có chút chuyện!”

Cửa thang máy mở, đám người nối đuôi nhau bước vào, thậm chí có cả Diệp Thần. Du Thiên Dã liếc nhìn Diệp Thần đang đứng bên mình, tò mò hỏi: “Em cũng xuống dưới à?”

Diệp Thần nhún vai, phe phẩy đám giấy tờ trong tay: “Đúng thế, dịp quốc khánh này có sắp xếp huấn luyện mở rộng, em chính thức đi thông báo đây.”

Thang máy đi thẳng từ tầng 20 xuống dưới, Trần Tụng co người trong một góc chật hẹp, cảm thấy những con người đứng trong buồng thang máy này, dù là nam hay nữ đều giỏi giang hơn mình. Tuy bình thường Trần Tụng là người quen sống thoải mái, chẳng để bụng hay suy nghĩ nhiều nhưng trong một không gian nhỏ bé thế này cô vẫn cảm thấy mình vô cùng bé nhỏ, nghe những người khác đón hùa, tiếp chuyện nhau, cô không biết nói gì, bèn giữ im lặng từ đầu đến cuối.

Cuối cùng chuyện kỳ lạ cũng xảy ra. Đi xuống đến những tầng bên dưới, vì có người nhấn nút gọi thang máy nên đến những tầng đó cửa thang máy vẫn sẽ mở ra. Có điều, bất kể ai tiến vào trong buồng thang máy này, chuông báo động quá tải đều sẽ réo ầm ỹ, bị như vậy nên đôi phương cũng đành xấu hổ lùi ra ngoài.

Lập đi lập lại mấy lần như vậy, năm người trong thang máy bèn đưa mắt nhìn nhau. Bao Huân đọc hướng dẫn sử dụng dán trong buồng thang máy, lẩm bẩm: “Chắc phải viết là có sức chứa tám người sao? Chúng ta mới có năm mà!”

Diệp Thần cũng thấy khó hiểu: “Đừng nói thang máy này hỏng rồi nhé?”

Du Thiên Dã ồ một tiếng: “Thế này phải thông báo cho lễ tân phụ trách quản lý tài sản của khu nhà cao tầng thôi.”

Vương Thượng cũng phát biểu ý kiến: “Theo tôi thấy nhất định bị ai đó táy máy nghịch ngợm rồi.”

Mọi người phát biểu ý kiến xong trong thang máy lại rơi vào trạng thái im ắng. Trần Tụng đã giữ im lặng hồi lâu không chịu đựng nổi, bất chợt lên tiếng, không nói thì thôi, vừa nói là khiến người khác khiếp sợ ngay: “Chân tướng chỉ có một!”

Người nào người nấy nhất tề nhìn về phía cô bé, ánh mắt mơ hồ của Trần Tụng quét một lượt qua tất cả các gương mặt, cất tiếng nói: “Dựa theo định lý của Conan, tình huống này chỉ có một khả năng!”

Trái tim của những người còn lại bị cách nói nhất gừng này của cô treo lên cao tít, trợn mắt nhìn cô ngược đầu nhìn lên nóc thang máy, chậm rãi phun ra một câu: “Đó là... Trên nóc buồng thang máy này nhất định có cất giấu một thi thể!”

Vừa dứt lời thì một tiếng ting vang lên, cửa thang máy đã mở và tới lầu hai. Trần Tụng hừ một tiếng bước ra ngoài để lại mấy nam nữ thanh niên lớn tuổi đằng sau lạnh hết cả sống lưng, thấy sợ hãi nên cũng vội vàng lao ra ngoài.

Vương Thượng đuổi theo sau Trần Tụng, hỏi: “Trần Tụng, em đừng làm anh sợ. Conan đó rớt cuộc là cao nhân phương nào?”

Giọng nói của Trần Tụng lúc này đầy vẻ khinh khi: “Trời ơi, anh đúng là đồ lẠc hậu!”

Vì Trần Tụng nói muốn đi tìm Trần Lăng nên Bao Huân cũng đành mặt dày theo sau. Dù sao thì Vương Thượng cũng phải đợi Trần Tụng nên anh đành đứng ngoài hành lang tán gẫu mấy câu với Vương Thượng.

Du Thiên Dã dẫn Trần Tụng vào trung tâm trồng răng. Mới đi tới cửa trung tâm đã bị một bác sĩ cầm phim X-quang bám riết, Du Thiên Dã đành chỉ về phía cửa phòng làm việc của bác sĩ rồi nói với Trần Tụng: “Trần Lăng đang ở trong đó, tự cô vào đi.”

Trần Tụng đẩy cánh cửa khép hờ của phòng làm việc, chẳng những trông thấy chị gái Trần Lăng của mình đang vui đùa viết lách trên bàn làm việc mà còn thấy hai cô gái khác mặc trang phục của y tá cũng có mặt trong phòng, đang sắp xếp dụng cụ, miệng thì không ngừng thảo luận vấn đề về các chòm sao. Điều khiến Trần Tụng không thể tin nổi chính là việc trông bóng dáng của con người cô không muốn trông thấy nhất, đang quay lưng về phía mình, mắt dán vào màn hình máy tính, miệng thì không ngừng hùa theo hai cô y tá, cũng bàn luận về các chòm sao, nói: “Biết không, trong các chòm sao tôi ghét nhất là chòm song ngư.”

Trần Tụng giận tái mặt, chân khựng lại. Trần Lăng ngược lên vừa vặn đối diện với ánh mắt lúc này của Trần Tụng, cũng không nói năng gì, đột nhiên mỉm cười: “Vậy cậu ghét nhất là con trai cung Song ngư hay con gái cung Song ngư?”

Vương Hâm sững người, nhìn Trần Lăng với ánh mắt hoài nghi: “Chị thuộc cung Song ngư à?”

Trần Lăng lắc đầu.

Vương Hâm lại hỏi hai cô gái mặc trang phục y tá kia: “Các cô thì sao, cung Song ngư à?”

Hai cô gái đó cũng cười hì hì và lắc đầu.

Bấy giờ Vương Hâm mới yên tâm hẳn, cậu thở dài một hơi, nói: “Em ghét nhất là... con gái cung Song ngư.”

Trần Lăng thấy sắc mặt Trần Tụng sa sầm lại, hai mắt tròn tròn như sắp phun lửa, bèn thay Vương Hâm lau mồ hôi trong lòng nhưng Trần Lăng vẫn cảm thấy một chút khiển trách và kích thích là cần thiết, ánh mắt sáng lên, cô hỏi: “Nói một chút xem tại sao lại ghét con gái cung Song ngư?”

Vương Hâm ặc một tiếng: “Dĩ nhiên là vì họ đáng ghét chứ sao?! Em gọi điện, nhắn tin thế nào đi nữa, cô ấy cũng mặc kệ, chẳng buồn quan tâm!”

Nghe xong mấy lời này sắc mặt Trần Tụng càng khó coi hơn, còn chưa nghĩ ra cách xông vào đánh Vương Hâm một trận toi bời thế nào hay là tiếp tục mặc kệ cậu ta cho hả giận thì Trần Lăng lại nhìn cô, rồi thốt lên: “Ôi Trần Tụng, sao em lại tới đây?”

Trần Tụng tận mắt trông thấy Vương Hâm từ từ quay người lại, trên gương mặt là vẻ tuyệt vọng và khiếp đảm.

Tác giả giải thích đoạn đối thoại trong thang máy: là vụ án giết người trong thư viện – thuộc tập 50 của bộ truyện Conan - thám tử lừng danh.

Haha~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Conan 3

Vương Hâm bàng hoàng khi thấy Trần Tụng xuất hiện ngay trước mắt mình, lắp bắp nói: “Trần... Trần Tụng, sao em lại tới đây?”

Tầm mắt Trần Tụng lạnh lùng liếc qua Vương Hâm một cái rồi coi cậu như người vô hình, không dừng lại thêm một giây mà trực tiếp chuyển ánh nhìn về phía Trần Lăng: “Chị, em làm xong việc rồi, phải về công ty với sếp ngay bây giờ, muốn tới chào hỏi chị mấy câu!”

Trần Lăng thấy nét kinh ngạc trên mặt Vương Hâm, lòng thoáng chút cảm giác hả hê, nhưng nét mặt không thay đổi chỉ đứng dậy, tiếp tục ném đá xuống giếng: “Tụng Tụng, em đến đúng lúc lắm, vừa nãy Vương Hâm nói cậu ấy ghét chòm sao Song ngư, còn em thì sao?”

Trần Tụng nghiêm mặt, tuy không nhìn Vương Hâm nhưng giọng điệu lạnh tanh của cô chui thẳng vào tai cậu, bởi vì Trần Tụng chỉ nói đúng sáu chữ: “Em thì ghét cung Cự Giải!”

Nghe xong sắc mặt Vương Hâm càng tái mét đi, thái độ của Trần Tụng khiến cậu không có dũng khí đáp trả, trơ mắt nhìn Trần Lăng kéo tay Trần Tụng rời khỏi phòng làm việc. Hai cô gái còn lại trong phòng hỏi một câu rất không đúng lúc: “Đúng rồi, Vương Hâm, anh thuộc cung hoàng đạo nào?” Vương Hâm bất đắc dĩ quay đầu đi, hậm hực nói: “Cung Đại Hùng!”

Hai cô gái đưa mắt nhìn nhau: “Sao bọn em không biết còn có cả cung hoàng đạo này nhỉ?”

Vương Hâm mím chặt môi, chẳng buồn nói lại.

Thấy nét mặt cứng ngắc của Vương Hâm, hai cô gái cũng cảm thấy có gì đó không ổn bèn kiếm cớ bỏ đi. Một lúc rất lâu sau, Trần Lăng trở lại phòng làm việc nhưng phía sau cô là Bao Huân với nét mặt nghiêm túc. Thấy Vương Hâm, Bao Huân lấy làm kinh ngạc: “Sao đã đi làm rồi?” Vương Hâm đáp gọn lỏn: “Chỉ đi làm mới có thể giải ưu!” Sau đó dùng ánh mắt tức tối nhìn Trần Lăng: “Trần Lăng, chị vừa hại chết em rồi, em đang nghi ngờ không biết có phải chị cố tình không nữa!”

Trần Lăng đảo mắt, gật đầu, bảo: “Tôi cố tình đấy!”

Vương Hâm muốn nổi đóa nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị Bao Huân tò mò hỏi: “Trần Lăng, cô làm gì mà khiến Vương Hâm giận tới mức này?”

Trần Lăng cười rất vô tội: “Tôi thật sự chẳng làm gì cả!” Vương Hâm liếc sang bằng ánh mắt oán giận: “Chị còn nói không làm gì à? Rõ ràng chị đang ly gián quan hệ của em và Trần Tụng!”

Trần Lăng nghiêm túc nói: “Đây không phải ly gián mà là trừng phạt nghiêm minh. Tối hôm đó, cậu quá đáng với Trần Tụng, đây là tôi cảnh cáo cậu!”

Nhắc đến việc kia, Vương Hâm tự biết mình đuối lý, thế là phòng làm việc trở nên yên tĩnh.

Bao Huân muốn khuấy động không khí bèn chỉ vào tấm ảnh trên màn hình máy tính của Vương Hâm: “Vương Hâm, cậu đang làm gì đây?”

Giọng Vương Hâm lạnh lẽo cùng cực: “Đây là ảnh chụp các ca bệnh trị liệu ông rề rắng gần đây do các bác sĩ gửi tới, lão đại bảo em chỉnh sửa lại một chút, nói muốn mang chúng tới cuộc bình chọn!”

Bao Huân à một tiếng, chợt nhớ tới cuộc trị liệu ông rề rắng mà Trần Lăng làm cho mình, bèn hỏi Trần Lăng: “Trần Lăng, trong số này có phim X-quang chụp ca của tôi không?”

Trần Lăng lắc đầu: “Không có”. Đó là thời điểm không lâu sau khi Trần Lăng gặp rắc rối nên phải hành sự cẩn trọng, nếu có thể nhún nhường thì nhún nhường, dĩ nhiên không muốn tham gia vào cuộc náo nhiệt này. Bây giờ, Bao Huân gọi ra điều này khiến Trần Lăng cũng tò mò không kém bèn ngó đầu sang nhìn màn hình máy tính mà Vương Hâm hí hoáy làm việc, xem xong cô càng tự tin hơn: “Có điều, cuộc trị liệu tôi làm cho anh tuy độ ưu việt không thể so sánh với họ nhưng chắc chắn không có điểm nào thua kém!”

Bao Huân tỏ ra không hiểu: “Thế tại sao cô không tham gia? Chẳng lẽ vì nhát gan?”

Trần Lăng giận dữ bảo: “Ai nhát gan? Chẳng qua là vì tôi không muốn tham gia!” Nói xong bèn hỏi thẳng Vương Hâm: “Bây giờ nếu tôi giao ảnh kỹ thuật số cho cậu thì còn kịp không?”

Con giận ban nãy của Vương Hâm đã nguôi ngoai, bây giờ thậm chí còn có chút kiêng nể Trần Lăng, nghĩ bụng: Hai chị em nhà này đúng là một đôi trời sinh, biết điều thì đừng chọc giận. Thế là cậu gật đầu như gà mổ thóc: “Không thành vấn đề, bây giờ chị đưa em, em sẽ bổ sung thêm vào phần tài liệu word, thêm vào là được mà”

Trần Lăng ừm một tiếng tỏ ý tán thành nhưng khi quay đầu lại và trông thấy Bao Huân kiên định ngồi trong phòng như bàn thạch, trên mặt là vẻ hài lòng, cô bèn thốt lên với vẻ ngạc nhiên: “Ban ngày ban mặt anh không có việc gì làm à? Sao cứ hay ghé qua chỗ chúng tôi thế?”

Vương Hâm tất nhiên phải tranh thủ mọi cơ hội lấy lòng Trần Lăng, dĩ nhiên đành quảng tình huynh đệ sang một bên, ngồi tại chỗ bổ sung: “Trần Lăng, chị không biết đâu, tổng giám bộ phận thị trường của nha khoa Hạo Khang là người không thích ngồi trên tầng nhất, anh ta nói ngồi trên đó rất nhàm chán, không vui vẻ bằng tầng dưới, thường xuyên có thể gặp mỹ nữ.”

Bao Huân lườm Vương Hâm một cái sắc lẹm, nghĩ bụng: Đây đều là những tuyên ngôn của cuộc đời mình, không ngờ cậu ta vẫn nhớ, thẳng nhóc này thật đúng là tủy người “thèm ăn đòn”. Bao Huân đành tự thanh minh cho bản thân: “Tôi ra ngoài làm việc, vừa vặn đi qua chỗ làm việc của cô nên muốn vào hỏi xem bao giờ cô rảnh rồi để có thể hoàn thành đợt trị liệu ông rề rắng, cũng sắp tới đợt trị liệu tiếp theo của chúng ta rồi!”

Trần Lăng ngẫm nghĩ một hồi: “Vây cũng được. Đầu tiên phải nhỏ chiếc răng khôn kia, nhỏ xong phải chờ một thời gian, rồi phải làm chụp răng cho chiếc răng mới được trị liệu ông rề rề.”

Nghe đến đây, mặt Bao Huân trắng bệch, buồn bực nói: “Không nhỏ không được sao?”

Trần Lăng lắc đầu, trả lời đanh thép: “Không được!”

Bỗng Bao Huân cảm thấy hơi hối hận vì đã làm việc thừa thãi, anh đành chùn bước: “Vây... Vây để sau hãy làm, dạo này tôi bận ghê cơ!”

Ngồi ở một góc phòng, Vương Hâm che miệng cười trộm, tiếp tục vạch trần: “Trần Lăng, chị đừng nghe lời anh ấy, chắc chắn là vì sợ quá đấy mà!”

Bao Huân vẫn cãi bướng: “Cậu đừng nói linh tinh, dạo này tôi bận thật!”

Lúc hai người đang đầu võ mồm tay đôi không ai chịu ai thì Du Thiên Dã cầm theo một tờ bảng biểu bước vào, kẹp nó vào phần thông báo trên tấm bảng phân công công tác. Vương Hâm là người lên tiếng đầu tiên: “Lão Đại, cái gì vậy?”

Du Thiên Dã chẳng buồn quay đầu: “Không liên quan gì đến cậu đâu, là thông báo đợt huấn luyện mở rộng nhân dịp Quốc khánh!”

Dĩ nhiên Vương Hâm thấy hơi bực mình, bèn lẩm bẩm: “Xui xẻo thật đấy, không gãy lúc nào lại gãy đúng lúc này!” Vừa nói vừa lườm Bao Huân.

Bao Huân quay mặt đi, nghĩ bụng: Lúc bán đứng tôi, tiểu tử cậu hăng hái thế, giờ tôi cũng mặc kệ cậu luôn. Vì thế, anh coi như không nghe thấy gì, chẳng thèm nói năng.

Vương Hâm chẳng biết làm sao đành tiếp tục than vãn: “Mẹ em hai ngày nữa cũng về quê, em lại chẳng thể đi đâu được. Chỉ cần nghĩ tới dịp lễ Quốc khánh phải ở nhà một mình đã cảm thấy cuộc đời thật tẻ nhạt rồi!”

Thấy cậu chàng than vãn như chị Tường Lâm[1], quả thực Bao Huân không thể chịu thêm nữa bèn quay đầu sang nhìn cậu: “Đừng lảm nhảm nữa, tôi còn không hiểu cậu hay sao? Cậu muốn đi không? Dễ thôi, nếu muốn tôi có thể kéo cậu đi cùng!” Nói xong lại ảm ức bỏ sung thêm một câu: “Nhưng kể cả cậu có đi chẳng nữa thì cũng chẳng làm ăn được gì, chỉ có thể ở bên cạnh làm cổ động viên thôi.”

[1] Nhân vật trong tiểu thuyết “Lễ cầu phúc” của nhà văn Lỗ Tấn

Bấy giờ Vương Hâm mới vui trở lại, nhưng trong giọng nói vẫn thoáng chút cô đơn: “Đi chứ, tất nhiên phải đi rồi, dù sao ở nhà nhàn rỗi cũng chẳng ai để ý đến.”

Du Thiên Dã hỏi Trần Lăng: “Trần Lăng, cô có đi được không?”

Trần Lăng có đôi chút do dự, hỏi: “Có thể không đi được không?”

Du Thiên Dã quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt của Trần Lăng: “Đây là thông báo mà tổng giám Diệp vừa đưa tôi, nói đây là hoạt động tập thể của công ty, trừ điều kiện sức khỏe không cho phép thì tất cả những người còn lại không được phép vắng mặt.” Dừng lại một chút, anh lại từ tốn nói: “Nhưng Trần Lăng, việc nhà của cô nếu thực sự không đi được, tôi có thể báo cáo lên trên.”

Chỉ trong một chớp mắt nhưng có vô số suy nghĩ xẹt qua đầu Trần Lăng. Nếu không phải vì Lý Oánh, Trần Lăng nhất định sẽ tranh thủ dịp nghỉ này để ở bên Vu Bác Văn. Nhưng tình hình bây giờ, Vu Bác Văn đã xuất viện, ở cùng Lý Oánh và Đào Đào, ông ở trong căn nhà “của họ”, Trần Lăng đâu thể làm những việc như khi còn ở bệnh viện, bám dai đẳng như keo da trâu. Dù sao trong ngôi nhà đó, trong thế giới đó, sự tồn tại của Trần Lăng gần như là thừa thãi.

Trong thời gian Trần Lăng do dự, phân vân, Du Thiên Dã và Bao Huân đều giữ im lặng chỉ có Vương Hâm lên tiếng nói: “Trần Lăng, chị chưa bao giờ tham gia đợt huấn luyện mở rộng của nha khoa Hạo Khang phải không? Vô cùng thú vị đấy nhé. Tuy ban ngày huấn luyện rất khó cực nhưng tối đến được ăn cả cục thịt to, uống chén rượu to. Nếu vắng mặt thì quả là thiệt thòi của chị. Bao Huân, anh nói xem có đúng không nào?”

Vậy mà Bao Huân lại lắc đầu đầy bất ngờ: “Cái đó... vẫn nên để Trần Lăng tự quyết định!”

Những lời này hoàn toàn không phù hợp với phong cách của Bao Huân, đến cả Du Thiên Dã cũng phải đưa mắt nhìn anh. Bao Huân né tránh ánh mắt của mọi người, đứng dậy: “Tôi đi đây, mọi người làm việc nhé. Tôi còn phải đến công ty RK một chuyến, tâm sự hàn huyên với chủ tịch công đoàn của họ, vừa vận đi ăn cơm trưa luôn!” RK là một công ty lớn có vốn đầu tư nước ngoài, lớn đến nỗi có cả công đoàn, đòi hỏi phúc lợi cho công nhân viên. Hợp đồng chăm sóc sức khỏe cho một tập thể bao gồm mấy nghìn người đó đã nằm trong tay Bao Huân. Tuy chỉ là những hạng mục đơn giản như kiểm tra, tẩy trắng răng v.v nhưng đã ký thì sẽ không thay đổi nữa mà sẽ ký hết năm này đến năm khác. Thậm chí năm nay còn liên kết với công ty bảo hiểm thành lập bảo hiểm nha khoa cho nhân viên, mở ra hình thức mới kết hợp giữa doanh nghiệp – phòng khám – công ty bảo hiểm, khiến danh tiếng và lợi nhuận của nha khoa Hạo Khang tăng vọt.

Tuy công tác thị trường là một trong những công việc được Bao Huân làm tốt nhất nhưng ai cũng cảm thấy anh có bề ngoài bắt mắt phong độ, công trạng đặc biệt nhiều, không ai không có suy nghĩ: chàng thái tử gia này thật tốt số! Thực ra không hẳn như vậy, bề ngoài Bao Huân phóng khoáng là thế, có vẻ như làm việc không cần bỏ nhiều công sức nhưng thực chất trước khi gặp gỡ khách hàng, anh phải trầm lắng làm rất nhiều việc. Có một số khách hàng quan trọng, ở một vài thời điểm bình thường đều tỏ ra không muốn hợp tác, trước khi xảy ra sự cố luôn cố chấp tỏ vẻ bất cần. Điều khiến ông bố Bao Hoài Đức của anh hài lòng nhất là với một số bệnh nhân, Bao Huân sẽ tích cực tuyên truyền các ưu điểm của Hạo Khang mà bản thân anh đúc rút được, dùng lời văn và quảng cáo để tuyên truyền thêm, mỹ từ danh viết, muốn xây dựng hình tượng tốt đẹp cho thương hiệu nha khoa Hạo Khang, khiến mọi người dần bị tác động. Đến cả những cuộc trò chuyện thỉnh thoảng của Du Thiên Dã và Đặng Vĩ đều nhận xét rằng thái tử gia của Hạo Khang không phải dạng chơi bởi lêu lổng, càng không phải loại người ngu ngốc. Tuy Bao Huân không đa mưu túc trí bằng Bao Hoài Đức nhưng ở anh có trí thông minh và sự nhanh nhẹn.

Còn chưa ra khỏi cửa, Bao Huân nghe thấy Trần Lăng nói: “Việc tham gia đợt huấn luyện mở rộng kia, tôi không có ý kiến gì!” Trái tim Bao Huân được thả lỏng, bước chân không khỏi nhẹ nhàng hơn, vui sướng rời khỏi chỗ này.

Du Thiên Dã thấy Trần Lăng vẫn có vẻ không hào hứng lắm, bèn nhắc lại: “Nếu không được, cô cũng đừng gượng ép bản thân!”

Lòng Trần Lăng ảm áp hẳn, cô khẽ lắc đầu: “Không gượng ép, tôi thật sự muốn tham gia!” Còn nguyên nhân, Trần Lăng chỉ có thể chôn giấu trong lòng. Sự lưu luyến của cô với nha khoa Hạo Khang hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của bản thân, nếu phải tạm thời rời khỏi cương vị công tác thật, có lẽ cô cũng không nỡ. Hơn nữa, lần huấn luyện mở rộng này đối với Trần Lăng mà nói có lẽ là duy nhất, nếu bỏ lỡ có thể không còn lần sau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Huấn Luyện Mở Rộng 1

Ở Bắc Kinh, mùa thu là mùa đẹp nhất trong năm. Cho nên, việc nha khoa Hạo Khang mới sắp xếp đợt huấn luyện mở rộng vào dịp nghỉ lễ hoàng kim Mồng Một Tháng Mười [1] không phải vô lý. Ngoài hơi thở sáng khoái cuối thu, khí hậu hợp lòng người, nhân viên của nha khoa Hạo Khang còn lên tổng kết một điều: người lãnh đạo theo chủ nghĩa tư bản khác với người lãnh đạo theo chủ nghĩa xã hội, phải tối đa hóa lợi nhuận, đến cả dịp huấn luyện mở rộng cũng cố gắng không chiếm dụng thời gian làm việc bình thường. Về việc đợt huấn luyện “chiếm dụng” ngày nghỉ lễ được Nhà nước quy định, Bao Hoài Đức giải thích dựa vào khái niệm giải trí – nghỉ ngơi, ông cho rằng đợt huấn luyện cũng coi như phúc lợi của nhân viên vì vậy không cần trả gấp ba lương ngày thường. Không phải không giận nhưng tất cả các nhân viên vẫn vô điều kiện chờ đợi đợt huấn luyện, vẫn để Bao Hoài Đức mặc sức áp đặt những suy nghĩ mới mẻ lên việc tổ chức kỷ luật của Hạo Khang, thậm chí còn vui vẻ đón nhận.

[1] Ngày Quốc khánh Trung Quốc

Sáng ngày mồng hai tháng mười, khi hai chiếc xe buýt chở đầy nhân viên của nha khoa Hạo Khang lái vào căn cứ huấn luyện mở rộng ở một vùng nào đó của Diên Khánh thì nghỉ vẫn trong lòng Trần Lăng cuối cùng cũng có câu trả lời. Vì nhìn qua cửa sổ xe bằng kính trong suốt, Trần Lăng đã bắt gặp người mới không gặp một ngày – Du Thiên Dã đã tới trước, trên người anh là bộ đồ thể thao đơn giản, đeo một cặp kính râm, đang ung dung nhàn nhã ngồi trên ghế mây lè đường, ung dung tự tại ngồi ngả ra phía sau phơi nắng. Dĩ nhiên cũng có những đồng nghiệp khác rải rác đi lại trong khu căn cứ, nhưng những người ngồi xung quanh Du Thiên Dã chính là tầng lớp quản lý tầm trung của nha khoa Hạo Khang: chẳng hạn Bao Huân, chẳng hạn Diệp Thần, chẳng hạn Tạ Tử Phương, chỉ có một ngoại lệ duy nhất là anh chàng Vương Hâm đi đứng bất tiện. Năm người này tuy ăn mặc rất đơn giản, thoải mái nhưng trên gương mặt mỗi người đều là một cặp kính râm, ngồi thành vòng tròn vô cùng bắt mắt, tạo thành phái đoàn như đám lão đại của Hồng Hưng Xã Đoàn ở Causeway Bay [2], khiến các đồng nghiệp của Hạo Khang ngồi trên xe bus gào rú ầm ĩ với họ.

[2] Một băng nhóm xã hội đen HongKong trong bộ phim Hồng Hưng Xã Đoàn.

Trần Lăng quay lại hỏi Lục Tự ngồi cạnh: “Sao họ lại tới trước?”

Lục Tự giải quyết thắc mắc của Trần Lăng: “Hai chiếc xe bus này không chở hết được toàn bộ nhân viên của Hạo Khang. Họ có xe riêng nên tự mình lái xe tới.”

Trần Lăng theo mọi người bước xuống xe bus, còn chưa đứng vững, Du Thiên Dã đã thấy cô mặc quần jean đội mũ lưỡi trai đứng đó ngơ ngác nhìn xung quanh, toàn thân tỏa ra tinh thần phấn chấn. Trái tim Du Thiên Dã nhẹ nhàng rung động bèn sai bước nhanh chóng đi về phía cô, tới trước mặt cô, anh hỏi ngay: “Tại sao cô không mở máy?”

Trần Lăng thoáng sững sốt, nghĩ bụng: liệu có phải có bệnh nhân nào đó mình xử lý không tốt nên người ta gọi điện thẳng cho lãnh đạo trực tiếp của mình là Du Thiên Dã không? Xối tung đồng hồ ăn vặt tìm tòi nửa ngày, mới tìm thấy điện thoại di động trong ba-lô, đúng là đang ở trạng thái tắt máy, cô liền cảm thấy hơi chột dạ, vội vàng nhấn giữ nút bật máy, không quên nói: “Tối qua hết pin, trước khi đi ngủ tôi có cắm sạc, sáng nay quên không bật máy, tôi đã bỏ lỡ mất chuyện gì đó phải không?”

Thấy dáng vẻ luống cuống của Trần Lăng, Du Thiên Dã thấy hơi buồn cười nhưng các đồng nghiệp đều đang qua qua lại lại bên cạnh họ, da mặt anh cũng hơi mỏng, chỉ nói: “Thào nào tối qua tôi không tìm được cô, tôi đã gọi điện cho cô, gửi cả tin nhắn nữa.” Vừa nói xong câu này, anh liền trông thấy Đặng Vi ung dung nở nụ cười xấu xa, lại đang nhìn mình, anh bèn quay người đi về phía Đặng Vi. Trước khi Đặng Vi mở miệng, anh đã cướp lời, khẽ nói: “Im miệng!”

Cuối cùng di động của Trần Lăng cũng được bật lên, tiếng ting ting không ngừng vang lên, chẳng mấy chốc, đã nhận được rất nhiều tin nhắn.

Tin nhắn trong điện thoại của Trần Lăng là hình thức chuỗi hội thoại, vì thế, bên dưới cái tên Du Thiên Dã, theo trình tự thời gian trước sau, tin nhắn đầu tiên là chín giờ tối qua: “Trần Lăng, sáng mai có cần tôi đến đón cô không? Nhận được tin nhắn thì trả lời lại nhé.”

Kéo xuống dưới, mười giờ lại một tin nữa: “Trần Lăng, không mở điện thoại sao? Sau khi bật máy thì nhắn tin trả lời nhé.”

Kéo xuống chút nữa, sáng nay lại có một tin: “Chờ mãi không thấy tin nhắn trả lời của cô, thôi vậy, chúng ta gặp lại ở căn cứ huấn luyện nhé.”

Đọc được những tin nhắn này, Trần Lăng thoáng sững sốt, sau đó thì có chút cảm giác như bông hoa đang nở trong tim, khóe môi bắt đầu cong lên. Lòng Trần Lăng thường nhớ tới cái ôm ở Lâm Hồ Hiên tối hôm đó. Đã xảy ra chuyện gì? Trần Lăng có chút cảm giác nhưng cũng không tự tin cho lắm. Đặc biệt là sau khi trở lại trung tâm trồng răng của Hạo Khang, tuy Du Thiên Dã đối xử với cô ân cần và hòa nhã nhưng trong trạng thái làm việc, hai người đều có chừng mực, cẩn thận chu đáo, chẳng hề nhận ra buổi tối ấy đã quấn quýt bên nhau. Thậm chí Trần Lăng còn nản lòng mà nghĩ rằng: Chắc là mình đã hiểu sai ý rồi. Nhưng bây giờ đứng trong căn cứ huấn luyện được bao quanh bởi màu xanh này, Trần Lăng lại thấy vui vẻ, có lẽ tối đó không phải ảo giác.

Đọc xong mấy tin nhắn đó, Trần Lăng đóng chương trình nhắn tin lại thì lại ngỡ ngàng khi nhận ra còn có mấy tin nữa chưa đọc. Trần Lăng lại nhấn vào thì thấy người gửi tin nhắn là Bao Huân, cũng gửi từ tối qua, trên đó viết là: “Trần Lăng, tôi phải đón Vương Hâm tới căn cứ huấn luyện mở rộng, có cần nhân tiện tới đón cô luôn không?”

Đọc đến đây, Trần Lăng liền thấy vui, thật không nói nổi, Bao Huân nhiệt tình hơn những gì anh thể hiện ra ngoài. Lúc đầu tuy không ít hiềm khích nhưng từ khi làm bạn, cô đã phát hiện ra anh luôn rất nghĩa khí với bạn bè. Trần Lăng vừa nghĩ vừa đọc tiếp, nhưng lại trông thấy tin nhắn tiếp theo là: “Đồ ngốc, sao không mở máy?”

“Đồ ngốc” giận sôi sùng sục ngẩng lên phóng tầm mắt nhìn xung quanh, thế nhưng lại không trông thấy bóng dáng Bao Huân đâu, đành cúi xuống,

xem tin nhắn chưa đọc cuối cùng, vẫn đến từ Bao Huân: “Đến khi đọc được những tin nhắn này, cô nhất định sẽ rất hối hận, đáng thương thật đấy, xem ra cô đành phải đi xe bus tới đó, hẹn gặp lại!”

Trần Lăng bĩu môi, thầm nhủ: Tôi thêm vào hối hận! Nhưng chưa đến một giây đã tự phủ nhận bản thân, thật ra thì vẫn có chút hối hận: “Nếu đọc được tin nhắn sớm một chút, biết đâu có thể tới đây cùng Du Thiên Dã.”

Huấn luyện mở rộng của Hạo Khang, thực ra không có gì khác biệt với huấn luyện mở rộng được nhiều công ty khác tổ chức, thoát nhìn thì có vẻ như muốn nhân viên được thư giãn thoải mái, nhưng mục đích thực sự lại là giúp tăng lớp quản lý tẩy não, gột rửa tâm hồn. Vì vậy chủ đề đều là “học mà chơi, chơi mà học”[3], thể hiện tinh thần tập thể trong thể hiện bản thân, điểm vượt trội là, nhận biết bản thân, khiêu chiến giới hạn, tăng cường khả năng phối hợp trong tập thể, còn nữa, đề cao việc tiến hành lý luận sau khi hoàn thành mỗi hạng mục, ngoài việc khai quát những nội hàm ẩn giấu đằng sau, màu trắng thì nhất định phải nói thành sừng phũ, màu đỏ thì nhất định phải nói là chảy máu. Nói tóm lại, nội dung chính của việc huấn luyện là liên hệ giữa lý luận và thực tế biến hình.

[3] Tên tiếng anh của hình thức này là Edutainment, là sự kết hợp giữa Education (giáo dục) và Entertainment (giải trí), là phương pháp đào tạo mang tính giải trí nhằm giúp người học tiếp thu kiến thức hiệu quả, không gây nhàm chán và mệt mỏi.

Nhưng bất cứ việc gì cũng đều có ngoại lệ, hướng hồ tỵ trọng nhân viên của nha khoa Hạo Khang nữ nhiều hơn nam, người trẻ tuổi cũng nhiều hơn người lớn tuổi, vì thế, trong đại hội cổ động trước huấn luyện mở rộng, khi đăng trước, trong phòng họp, một loạt nam giới ai cũng mặc trang phục rằn ri, cao ráo tháo vát, thần thái sáng láng, lúc tổng giám đốc Lưu giới thiệu từng người, nhiều nhân viên nữ trẻ tuổi bên dưới đã bắt đầu thì thầm rủ rủ, xì xào bàn tán. Vốn dĩ một hai người bàn tán thì chẳng sao nhưng nhiều cô gái bàn tán thì sẽ đạt được hiệu ứng cộng hưởng. Điều này cũng giống như quần thể giống cái bắt giác tỏa ra hưng phấn và kích động, khiến không khí trong phòng họp lúc này mỗi lúc một sôi sục. Ví dụ như Lục Tự ngồi ở hàng ghế cuối mặt mũi tươi như hoa, thì thầm với Trần Lăng: “Chị thích huấn luyện viên Hạ đứng giữa kia kìa, vẻ ngoài rất có tính thần, thật giống Liễu Văn Long.”

Lục Tự lớn tuổi hơn Trần Lăng một chút, cũng là “người phụ nữ đã có chồng” chính thống, không còn là tầng lớp trẻ tuổi trong nha khoa Hạo Khang, gần như đồng trang lứa với Du Thiên Dã, nhưng sự từng trải trong công việc không cản trở sự si mê của chị với các anh chàng đẹp trai và các ngôi sao trong dài ngắn hành bao la. Chị luôn tự nhận là theo trào lưu của quần chúng, đã cố định trên con đường si mê F4 từ thời thiếu nữ, bây giờ tuổi đã lớn và sức cuốn hút của F4 cũng giảm đi nhiều theo năm tháng, không còn lại là bao nhưng trái tim mê trai của Lục Tự chưa hề nguội. Tuy thực sự không thể như các cô y tá trẻ mới tốt nghiệp trường y tá trong cơ quan, hâm mộ thể hệ “các mỹ nam đẹp như hoa” mới hiện nay như Ngô Tôn, Hàn Canh... nhưng ông trời cũng khá công bằng, vẫn còn có một người đàn ông đứng đắn vừa đẹp trai vừa cool như Liễu Văn Long chiếm một góc trên truyền hình, khiến trái tim chị được an ủi.

Trần Lăng đưa mắt nhìn, người huấn luyện viên đó rất có tính thần, mà không chỉ là tính thần, dáng vẻ rõ ràng còn có cả chút uy nghiêm nhưng cơ thể gầy quá, không thể nói là giống y hệt Liễu Văn Long, cùng lắm chỉ là rất giống mà thôi. Trần Lăng nói thật lòng: “Nếu trên mặt anh có nốt ruồi, mới gọi là nổi bật, ngoại hình càng giống hơn.”

Đề tài này trực tiếp chạm phải điểm hưng phấn của Lục Tự, liền bắt đầu bàn luận: “Nốt ruồi đó của Liễu Văn Long trông cool thật, mọc ra đúng ở chỗ **.”

Trần Lăng trầm trồ mở miệng, nghĩ bụng: mình đã từng gặp người mê trai nhưng chưa từng thấy ai mê trai đến vậy, bèn đưa mắt liếc Lục Tự, thông thả nói: “Em không nhận ra điều đó, nhưng em thật sự nhận ra cái mũi của Liễu Văn Long và cái mũi của chủ tịch đều mọc ra ở cùng một chỗ.”

Vừa dứt lời thì Bao Huân ngồi ở hàng ghế trên vốn đang uống nước liền bị sặc đến mức ho hắng liên tục, cơ thể cứ lắc lư không ngừng, còn Vương Hàm ngồi cạnh Bao Huân chẳng biết làm sao, đành giúp Bao Huân vỗ nhẹ lên lưng anh, vừa vỗ vừa quay lại liếc nhìn Trần Lăng và Lục Tự, khẽ nói: “Hai chị hay thật đấy, sau này có thể đi làm thầy bói xem tướng số đấy!”

Trần Lăng chớp chớp mắt, thoát nhìn có vẻ rất vô tội, lúc đầu nói: “Vốn là vậy mà, thực ra Liễu Văn Long không chỉ có cái mũi mà cả đôi mắt cũng rất cool, cũng mọc ra ở cùng một chỗ với chủ tịch.” Nhưng vừa nói ra thì đúng lúc lại bắt gặp ánh mắt của Du Thiên Dã ngồi cạnh Vương Hàm đang quay lại nhìn mình, trong ánh mắt đó có ý cười, có nét yêu chiều. Trái tim Trần Lăng đập thành thịch một nhịp, lập tức liền im bật, mắt dòm mũi, mũi dòm tim.

“Liễu Văn Long” hàng nhái trên sân khấu vẫn đang đọc diễn văn. “Liễu Văn Long” này họ Hạ, tên đầy đủ là Hạ Cương, là tổng huấn luyện viên của đợt huấn luyện mở rộng lần này, là tổng giám đốc của căn cứ huấn luyện này. Anh ta lúc nào cũng cảm thấy nha khoa Hạo Khang nhiều nữ ít nam, âm khí quá nặng nên hàng năm đều phải hao tâm tốn trí giúp đám người tự do, không tập trung này tạo dựng cốt cách, bây giờ đưa mắt nhìn ra phía xa xa, trong phòng ồn ào ầm ĩ thì không khỏi chau mày, hạ thấp giọng nói: “Tôi muốn mọi người nhớ rõ một điều. Các bạn tới đây là để huấn luyện chứ không phải tới để du lịch. Nếu không chuẩn bị được tư tưởng này thì xin mời rời khỏi đây ngay lập tức!”

Dưới sân khấu lập tức im phăng phắc, cả phòng khách lặng lẽ như tờ.

Bây giờ Hạ Cương mới hài lòng tiếp tục trình bày toàn bộ quá trình và sắp xếp cho đợt huấn luyện mở rộng. Để linh hoạt được niềm vui cạnh tranh trong quá trình huấn luyện, nha khoa Hạo Khang được chia thành ba đội A, B, C, mà việc đầu tiên sau khi lập đội chính là phải cử ra một đội trưởng và hai đội phó, bên cạnh đó còn phải đặt tên cho đội mình, chuẩn bị một khẩu hiệu vang dội, chọn một ca khúc để cổ vũ tinh thần, đồng thời thiết kế huy hiệu đội thật đẹp trên chiếc cờ đội màu trắng trên không trung. Trình bày xong, Hạ Cương tuyên bố: “Bây giờ giải tán để chuẩn bị, mười phút sau tập họp trở lại ở thao trường. Tổ nào chậm chạp thì cả tổ đều bị phạt.”

Ngay lập tức, bên dưới có người nêu câu hỏi: “Mười phút sao đủ được chứ?”

Hạ Cương lừ mắt: “Vậy các bạn nói xem cần bao nhiêu thời gian?”

Dưới sân khấu lại ồn ào, có người hô to: “ Bao nhiêu việc như vậy, ít nhất phải 1 tiếng.”

Hạ Cương “hừm” một tiếng, nói mà chẳng thêm suy nghĩ: “Đừng hòng! Chỉ mười phút thôi, bắt đầu tính thời gian!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Huấn Luyện Mở Rộng 2

Trần Lăng rất vui khi được phân vào đội A cùng với Du Thiên Dã, dĩ nhiên trong tổ A còn có Lục Tự và Đặng Vĩ; Bao Huân, Vương Hâm và Đường Uyển được phân vào đội B; tổng giám đốc Lưu, Diệp Thần và Tạ Từ Phương thì ở đội C. Vì thời gian gấp gáp nên thành viên ba đội đều tập hợp trên thao trường, bắt đầu nghe mọi người đóng góp ý kiến.

Đặt tên cho đội là việc khó nhất. Vương Hâm của đội B đột nhiên nêu ý kiến: “Tôi vừa thấy trong căn cứ huấn luyện có hai chú chó nhỏ hết sức đáng yêu, lông xù, chúng ta lấy tên đội là “Chó săn”, thấy thế nào?”

Bao Huân lắc đầu: “Tuyệt đối không được! Nếu đội chúng ta lấy tên là “Chó săn” mà hai đội kia biết được thì chắc chắn sẽ đổi tên thành đội “Đánh chó”.”

Thành viên đội B ai cũng cười phá lên, tiếng cười rất lớn khiến Trần Lăng ở đội A cũng phải nhìn sang với vẻ tò mò, đúng lúc thấy Bao Huân thoải mái khoác tay lên vai Vương Hâm, còn Đường Uyển ở phía đối diện thì nhìn Bao Huân bằng ánh mắt hết sức ái mộ.

Lục Tự cũng nhìn theo tầm mắt Trần Lăng, cười nói: “Em đừng nói gì cả, Bao công tử là người rất lời cuốn đấy.”

Trần Lăng gạt đầu với vẻ đồng tình rồi quay lại luôn, sự chú ý trở về với đội mình, nghe đội trưởng Du Thiên Dã quyết đoán: “Được rồi, đội chúng ta tên là “Gươm sáng”.”

Mười phút đã trôi qua, mọi người tập trung trên thao trường rất đúng giờ. Trừ Vương Hâm chống ba-toong đánh phải đứng bên cạnh thì những người khác đều đứng vào hàng theo đội của mình.

Tuy nhiên ba đội đều đã hoàn thành việc biểu diễn tên đội, bài hát của đội, huy hiệu của đội và lá cờ của đội. Ví dụ như đội A do Du Thiên Dã làm đội trưởng có tên là “Gươm sáng”, đội B do Bao Huân làm đội trưởng có tên là “Anh em gắn bó”, đội C của Diệp Thần thì lại tên là “Vượng tài”, điều này khiến cả thao trường cười phá lên. Đến cả Hạ Cương phải nhịn cười nửa ngày mới kiềm chế cho bản thân không cười thành tiếng, hỏi: “Mọi đội trưởng hãy giải thích một chút, đội cô nghĩ gì khi lấy cái tên này?”

Đội trưởng là Diệp Thần, chị nhanh chóng rũ bỏ sự hoài nghi của mọi người dành cho mình: “Không phải là chủ ý của tôi mà là ý của tổng giám Tạ, nhưng mọi người đều ủng hộ nên quyết định lấy cái tên này.”

Trần Lăng chột vờ lẽ, chẳng trách nào, Tạ Từ Phương là tổng giám bộ phận tài vụ, dĩ nhiên là thích Vượng tài (nhiều tiền).

Hạ Cương vỗ tay để mọi người trật tự: “Được rồi. Cuộc huấn luyện mở rộng hôm nay sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Nhưng trước khi bắt đầu, tôi và mọi người cùng chơi một trò chơi nhỏ, là một trò chơi mà các bạn chưa được chơi bao giờ, tên là Quốc vương và Thiên sứ.”

Hạ Cương quay lại ra hiệu, một huấn luyện viên trẻ tuổi khác liền bê một chiếc hộp lên. Hạ Cương phóng tầm mắt nhìn toàn bộ thao trường, giọng anh trầm thấp và đầy từ tính: “Trước đây có một truyền thuyết, ở một quốc gia nào đó, đằng sau mỗi Quốc vương đều có một Thiên sứ lặng lẽ giúp đỡ ông ta, giúp ông ta san sẻ ưu tư, hóa giải khó khăn, che gió chắn mưa giúp ông ta. Nhưng bất kể Thiên sứ có làm gì cho Quốc Vương, Thiên sứ cũng không nói cho Quốc Vương biết, chưa một lần mong được báo đáp.”

Bất chợt, có tiếng nói vang lên trong số mọi người: “Thiên sứ đó đầu óc có vấn đề!”

Mọi người lại cười phá lên. Hạ Cương quát về phía đội B: “Bao Huân! Đứng ra khỏi hàng!”

Bao Huân bước ra hai bước, đứng ra khỏi hàng. Hạ Cương nhìn anh một cái, đầy vẻ giận dữ: “Đây là lần đầu tiên, tôi cảnh cáo trước, nếu còn tái phạm thì hít đất một trăm cái, nghe rõ chưa?”

Câu trả lời của Bao Huân rất to tát, còn cổ tình kéo dài giọng: “Nghe – rõ – rồi!”

Hạ Cương thấy thật đau đầu, nghĩ bụng: Tôi vất vả lắm mới nghĩ ra mấy trò chơi mới mẻ để mang lại niềm vui cho đám bà cô, nhóc con nhà cậu lại cản trở tôi. Thế là anh ta hô to: “Bao Huân! Vào hàng!” Bao Huân lại quay về đứng vào hàng.

Hạ Cương nói tiếp chủ đề ban nãy: “Vì thế, hôm nay chúng tôi đã chuẩn bị chiếc hộp này, trong hộp có tên của tất cả các bạn, mỗi bạn sẽ bốc một tờ, tờ giấy mà các bạn bốc được viết tên ai thì người đó sẽ là Quốc vương của bạn, bạn chính là Thiên sứ của người đó!”

“Tôi muốn nói thêm một điều nữa, trong toàn bộ quá trình huấn luyện mở rộng, Thiên sứ đều phải lặng lẽ giúp đỡ Quốc vương của mình, cố gắng không được để người đó phát hiện ra mình. Thực ra trong cuộc sống sau này cũng có thể làm vậy. Đến khi kỳ huấn luyện mở rộng này kết thúc, tôi sẽ yêu cầu mọi người công bố đáp án, mà cũng có thể là không. Nhưng điều đó không quan trọng, tôi muốn mọi người được trải nghiệm một chút trong trò chơi này, thực chất, có một số sự giúp đỡ và quan tâm còn vô tư hơn so với tưởng tượng của các bạn, và cũng chẳng đòi hỏi được báo đáp.”

Khi những câu này được nói ra, hormone của các nhân viên nữ của nha khoa Hạo Khang đều tăng vọt, trên mặt cũng tỏ ra hơi kích động, lại một lần nữa xì xào ồn ào hẳn lên. Đến cả người phụ nữ đã có gia đình – Lục Tự cũng than lên rằng: “Nếu thật sự có một thiên sứ như thế thì lãng mạn quá, lãng mạn quá đi!” Trần Lăng cũng là một trong số những cô gái, vì thế cũng không hề ngoại lệ mà gật đầu tỏ vẻ đồng tình, ánh mắt cô lại đảo qua Du Thiên Dã.

Huấn luyện viên trẻ tuổi bê hộp giấy đến trước mặt mọi người, hoặc là rút rề, hoặc là vội vã, hoặc bình tĩnh, ai ai cũng tự tay bốc thăm. Trần Lăng lấy lại bình tĩnh, thăm cầu khẩn nửa ngày mới mở tờ giấy mình bốc được ra xem, nhất thời lặng đi không thốt lên lời, cái tên trên tờ giấy lại là Đường Uyển từng có khúc mắc với mình.

Trần Lăng ngẩng lên với vẻ buồn bực, cô đưa mắt nhìn những người khác. Du Thiên Dã là mục tiêu tìm kiếm đầu tiên của Trần Lăng, cô chỉ trông thấy anh cúi đầu nhìn tờ giấy, khóe miệng nhếch lên, thấp thoáng còn có thể trông thấy nét cười mờ mờ, khiến Trần Lăng vô cùng tò mò, bối rối âu lo nghĩ: “Anh ấy bốc được tên ai nhỉ? Ai sẽ là Quốc vương của anh ấy? Anh ấy sẽ là Thiên sứ của ai?” Trong lúc vô tình, ánh mắt cô lướt qua Vương Hâm đang đứng ngoài hàng ngũ, đúng lúc này, ánh mắt của Vương Hâm và Trần Lăng gặp nhau, cậu cười khúc khích rồi giơ tờ giấy trên tay, vẫy vẫy với Trần Lăng. Trần Lăng không khỏi thấy hơi lo lắng, lẽ nào cậu ấy bốc trúng tên mình? Lúc Trần Lăng nở nụ cười bối rối với Vương Hâm rồi quay đi thì nhận ra Bao Huân tỉnh bơ như không, hai tay bỏ trong túi quần, nét mặt ung dung tự tại vô cùng, đang nói chuyện gì đó với Đường Uyển, khiến hai mắt cô gái trẻ sáng bừng lên, đuôi mày khóe mắt đều lấp lánh ý cười.

Hạ Cương lại tập hợp mọi người: “Tập hợp, tập hợp! Trước tiên là chụp ảnh tập thể!”

Mọi người đứng ngay ngắn theo thứ tự chiều cao, hơn trăm người nhất tề nhìn vào ống kính chụp ảnh phía trước, nghe Hạ Cương chỉ đạo.

Gương mặt luôn tỏ ra nghiêm khắc của Hạ Cương lần đầu tiên có chút thả lỏng, mỉm cười nói: “Hôm nay chúng ta không hô ‘chụp’ nữa, tôi hỏi gì mọi người hãy trả lời cái đó nhé?”

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì câu hỏi đã được Hạ Cương đưa ra: “Trong ngân hàng có gì?”

Mọi người nhất tề há miệng hô to: “Tiền!” Tách, người chụp hình chụp được một tấm.

Hạ Cương hỏi tiếp: “Tiền để làm gì?”

Mọi người tiếp tục dài giọng hô to: “Tiêu!” Tách, người chụp hình lại chụp được tấm nữa.

Đôi mắt Hạ Cương đảo một vòng: “Tiêu hết thì phải làm sao?”

Sau đó mọi người dừng lại một giây, lần thứ ba hô to: “Cướp!” Tách, người chụp hình lại chụp thêm tấm nữa.

Trong tiếng cười phá lên, Hạ Cương hô: “Chụp xong, giải tán! Năm phút sau sẽ tập hợp ở thao trường, bắt đầu chia đội huấn luyện!”

(Đó các bạn ai bốc được tên ai nào?)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Huấn Luyện Mở Rộng 3

Thoạt nhìn trụ sở huấn luyện mở rộng rất bao la nhưng những dụng cụ thì dày như nệm như gối, lấp ló trong bụi cây, bụi cỏ rậm rạp quanh các gốc cỏ thụ. Trần Lăng ngược lên nhìn bầu trời, nhìn những cây cột cao chót vót đến bốn tầng nhà, cô chẳng thể thốt lên lời, chỉ nghe thấy Hạ Cương

giới thiệu: “Phần đầu tiên của huấn luyện hôm nay là “đánh đu trên không”.

Còn chưa kịp dứt lời, Trần Lăng đã nghe thấy bên trong căn cứ vang lên tiếng kêu thảm thiết của các đồng nghiệp trong nha khoa Hạo Khang. Hạ Cuong lừ mắt, nghĩ bụng: Năm ngoái sợ các nhân viên của Hạo Khang không chịu nổi nên đã sắp xếp những trò tương đối dễ dàng, kết quả màn “vật ngã”[1] cũng kêu là quá đơn giản, nói không chừng trò “đánh đu trên không” lại thành nghiện cũng nên! Thế là Hạ Cuong bỏ qua sự oán thán của mọi người, bắt đầu giới thiệu một cách có bài bản về bí quyết và nội dung chủ yếu của trò “đánh đu trên không”[2], đồng thời anh chàng đã có thâm niên làm huấn luyện viên nhiều năm này còn đích thân làm mẫu, sau khi đeo xong đồ bảo hộ an toàn liền treo lên tấm gỗ trên cùng của những cái cột rồi tung người nhảy lên, kết thúc bằng việc nắm lấy một thanh gỗ vắt ngang trên không trung.

[1] Trò chơi được tiến hành đồng đội, từ trên bệ cao, một người đẩy một người xuống, dưới bệ, những thành viên còn lại đứng thành đôi, nắm chặt tay nhau, tạo thành bệ đỡ người bị đẩy xuống.

[2] Trò chơi được bố trí với các cọc sắt, hai cọc đứng, một cọc nằm ngang trên đỉnh hai cọc đứng, có các nấc thang và một thanh gỗ (hoặc sắt) được treo trên dây cáp vào chiếc cọc nằm ngang. Trên các cọc có bậc thang, người chơi sẽ leo lên một bệ đỡ, cao khoảng 2/3 của cọc đứng rồi lấy đà, dùng tay với lấy thanh gỗ treo lơ lửng trên cọc ngang, sau đó dùng sức đi hết chiều dài của cọc ngang là tới đích. Trò chơi có độ cao tương đối lớn nên khá nguy hiểm.

Trong tiếng hít vào luồng không khí lạnh, sắc mặt Trần Lăng cũng hơi tái đi, không phải là không chuẩn bị tâm lý, nhưng hiệu ứng đánh vào thị giác quá mạnh nên hoàn toàn không sao khống chế nổi nhịp tim. Cô len lén đưa mắt liếc nhìn bốn xung quanh, có vẻ sắc mặt ai nấy đều có chút không tự nhiên, nhất thời cô nghĩ sự khiếp đảm của mình cũng chỉ là bình thường mà thôi, không phải là riêng biệt, mà là cộng đồng.

Sau tiếng ra lệnh của Hạ Cuong, ba đội tự động tản ra, bắt đầu tính thời gian của màn “Đánh đu trên không”.

Nhưng trên thực tế, đúng là không thể khinh thường sức mạnh của Hạo Khang, mỗi tổ đều cử ra một đồng nghiệp nam trẻ trung gan dạ làm trước, ví dụ như Bao Huân của đội B, dùng tư thế cực kỳ tiêu chuẩn hoàn thành nhiệm vụ “đánh đu trên không”, khiến tiếng vỗ tay rào rào vang lên bên dưới. Trần Lăng đang chuẩn bị đồ bảo hộ an toàn, nhìn bóng dáng đối diện đang nhảy nhót trên không, hoàn toàn không một chút ngập ngừng kia, cô không khỏi ghen tỵ vô cùng, lầm bầm: “Chắc người này tuổi khi!” Lục Tự bên cạnh cũng rất phối hợp: “Cũng phải, trông có vẻ dễ dàng đến hơi quá đáng, chắc mới vừa tiến hóa từ khi thành người nên vẫn còn dư lại rất nhiều ‘tính’ khi!”. Bao Huân nhanh chóng được thả xuống mặt đất, vốn đang có cảm giác hân diện, ánh mắt lại liếc thấy Trần Lăng và Lục Tự đang nhìn mình rồi thì thầm với nhau gì đó, lòng kiêu hãnh nhất thời nở rộng, nghĩ bụng: Chắc là hai người này đang khen mình gì đây! Anh coi bộ đồ bảo hộ ra rồi tinh bơ đi đến đứng sau Trần Lăng và Lục Tự.

Nhưng đúng lúc này, đến lượt đội trưởng đội A Du Thiên Dã, anh không làm liên tục một mạch như Bao Huân mà điềm tính đứng trên bệ gỗ, điều chỉnh nhịp thở xong mới nhảy ra, khiến bên dưới vang lên tràng pháo tay rộn rã. Tràng vỗ tay của Trần Lăng đặc biệt vang dội, đến khi những người khác đã ngừng vỗ thì cô vẫn còn vỗ lộp bộp, khiến các đồng nghiệp khác đều nhìn sang với vẻ tò mò, bấy giờ Trần Lăng mới ngượng ngịu dừng lại. Bao Huân phía sau vừa chau mày thì chợt nghe thấy Lục Tự quay sang cười Trần Lăng: “Em tôn sùng lão Du quá rồi đấy. Tràng vỗ tay đó có chút hơi quá nhì!”

Trần Lăng không dám phản bác liền cười gượng hai tiếng rồi giữ im lặng. Nhưng sự lặng lẽ của Trần Lăng lại khiến Bao Huân đứng sau lưng cô cảm thấy không sao thờ nổi, sắc mặt anh bất giác ảm đạm đi, lại nghe thấy Lục Tự nói: “Trần Lăng, em nên chuẩn bị đi, sắp tới phiên em rồi đấy!”

Trần Lăng “á” một tiếng, cô thấy hơi tuyệt vọng, không khỏi lại đưa mắt nhìn cây cọc cao tới hơn tám mét, càng nhìn càng thấy nhức mắt. Bấy giờ Bao Huân phía sau mới thông thả cất tiếng: “Đừng sợ, sau khi tới nơi thì nhảy luôn, đừng nghĩ nhiều, cũng đừng nhìn xuống mặt đất, nhìn xuống sẽ thấy choáng váng, thực ra thanh gỗ đó ở rất gần, chỉ cách cô một cánh tay mà thôi.”

Trần Lăng vô thức à một tiếng, quay lại nhìn thì phát hiện ra là Bao Huân, lại cảm thấy hơi ngỡ ngàng. Lục Tự phản ứng nhanh hơn cô, cướp lời nói trước: “Cậu – đội trưởng đội Anh em gần bó sao lại chạy tới đứng sau đội Guom sáng của chúng tôi? Kỳ lạ thật đấy!”

Trên mặt Bao Huân hơi có vẻ không nhận được giận, đành hừ lạnh một tiếng: “Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Tôi thấy các cô, nhất gan như vậy, so với đội của chúng tôi, đúng là chênh lệch quá lớn!”

Bị Bao Huân khích bác, lòng hiếu thắng của Trần Lăng trỗi dậy, cô lườm Bao Huân một cái, chẳng thèm lên tiếng mà đi thẳng tới chỗ dựng mấy cây cọc, đang định đi lên thì Du Thiên Dã vừa được thả từ trên không trung xuống, toàn thân vẫn đang mặc nguyên bộ đồ bảo hộ đã gọi lại, anh nói: “Khoan đã.”

Trần Lăng sững sờ, chỉ thấy Du Thiên Dã đi tới trước mặt mình, chỉ vào cằm Trần Lăng: “Chỗ này lỏng quá!”

Trần Lăng vội sờ lên quai mũ bảo hiểm, quả nhiên không được chặt. Cô không khỏi hãi hùng bèn chỉnh đi chỉnh lại ở cằm, mà chẳng hiểu tại sao, lác đác lại nửa ngày vẫn chẳng thấy có gì khác biệt. Bao Huân nhìn thấy mà sốt ruột, đang định lên tiếng nhắc nhở hai câu thì đã thấy Du Thiên Dã bước lên một bước, giúp Trần Lăng chỉnh lại quai mũ bảo hiểm cho vừa vặn rồi cài quai mũ lại, anh còn không quên chỉnh lại tất cả các đồ bảo hiểm trên người Trần Lăng, khẳng định không còn sai sót gì nữa. Thấy cảnh tượng đó, lòng Bao Huân dỗi lên chút cảm giác xót xa, tự nhiên miệng im thin thít.

Thế nhưng, những động tác này của Du Thiên Dã lại như một dòng nước ấm áp tràn vào trái tim Trần Lăng, mang đến cho cô lòng can đảm vô biên. Sau khi hít sâu một hơi, cô mau chóng leo lên với tốc độ cực nhanh, khiến mọi người vào tặc lưỡi, chẳng mấy chốc đã leo đến đỉnh cọc, đứng vững trên bệ gỗ lung lay, vừa nhìn về phía trước thì không khỏi than khổ, thực sự thanh gỗ lơ lửng ấy cách mình không xa, cùng lắm là một cánh

tay, nhưng là cánh tay của loài vượn tay dài. Huống hồ nó còn bị gió thổi đến lác la lác lư, lơ lửng trên không trung. Trần Lăng lại hơi cúi xuống, không kiềm chế được mà nhìn xuống mặt đất, không chỉ không thể phân biệt được vị trí Du Thiên Dã mà ngược lại còn thấy choáng váng hơn, bấy giờ mới hồi hận vì đã không nghe lời nhắc nhở của Bao Huân, đột nhiên thấy hãi hùng. Hạ Cương vẫn đứng trên bệ gỗ trên không trung làm bảo vệ cho đội A, vốn dĩ anh thấy hơi ngạc nhiên với tốc độ leo lên của Trần Lăng nhưng khi trông thấy sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của cô thì đã hiểu ra, vừa này không phải là không sợ, chỉ là chưa đến lúc mà thôi. Hạ Cương vừa kiểm tra dây cáp phía sau lưng Trần Lăng lần cuối cùng, vừa trấn an: “Tin tôi đi, đối với cô, việc nhảy ra là vô cùng dễ dàng, cô nhất định là người giỏi nhất.”

Trong những lời nói đầu độc kiểu này, Trần Lăng cảm thấy não bộ trống rỗng, cô dùng hết sức nhảy ra, quả nhiên là thành công, lòng cô mừng rỡ vô cùng.

Đám người Lục Tự dưới mặt đất không biết sự đấu tranh trong lòng Trần Lăng, mọi người đứng tim nhìn cô, chỉ có cảm giác cô nàng này leo lên rất nhanh, nhảy cũng rất nhanh, ai nấy đều thấy có chút ngưỡng mộ. Lúc Trần Lăng tiếp đất, tiếng khen ngợi nhiều vô kể. Chỉ có Lục Tự là đưa mắt liếc nhìn Bao Huân bên cạnh, rồi bật cười khúc khích: “Chị thấy trong nhà khoa Hạo Khang mình, không chỉ có khí lực mà có cả khí cái nữa.” Tất nhiên Trần Lăng biết Lục Tự dùng đề tài trước đó để trêu cô, mặt liền đỏ bừng, nghĩ bụng: Đứng là không nên trêu vào bà chị này, cái gì cũng dám mang ra nói lung tung. Ánh mắt cô đảo đảo nhìn ra xung quanh thì thấy Du Thiên Dã gật đầu với mình, lòng liền vui trở lại.

Bao Huân không biết ngọn nguồn câu chuyện nên không nghĩ tới câu nói của Lục Tự có liên quan đến mình, anh cũng không nói gì, nhưng ánh mắt đan nhau của Trần Lăng và Du Thiên Dã lại khiến anh thấy rất không thoải mái liền quả quyết quay đi thì gặp phải cảnh tượng Vương Hâm đang khập khiễng cầm máy ảnh ra sức chụp cho Trần Lăng, liền lảng lạng quay lại đội của mình.

Hiệp thứ nhất kết thúc, thành tích ba đội không cách nhau nhiều, nhưng thành viên của đội B vẫn hoàn thành sớm nhất, nên đang dẫn đầu.

Xuất phát từ suy nghĩ “có khó có dễ”, màn đấu tiếp theo tương đối dễ dàng, thử thách lòng tin tưởng của thành viên trong ba đội, phần này có tên là “Người mù và người cầm”. Nội dung là hai người của một đội, người bị mất chính là người mù, và dĩ nhiên người còn lại chính là người cầm. Trong tình huống không được nói bất cứ một lời nào, người cầm có trách nhiệm phải chỉ dẫn cho người mù cách đi, leo lên cao bò xuống thấp, trải qua các chướng ngại vật dầy như nệm như gối, để về tới đích.

Và Trần Lăng, chính là một trong những người mù.

Sau khi Trần Lăng bị bịt mắt, thì trước mắt cô chỉ có một màu đen, thêm vào đó, sân huấn luyện vốn ồn ào ầm ĩ cũng dần trở nên im ắng, trừ thỉnh thoảng nghe thấy lệnh chỉ huy của các huấn luyện viên.

Tất nhiên rồi, một nửa số người trở thành người mù, một nửa còn lại trở thành người cầm, tất nhiên thế giới sẽ trở nên yên tĩnh.

Thính giác của Trần Lăng chưa bao giờ nhạy cảm như hôm nay. Ánh nắng rực rỡ ban nãy, tiếng chim hót, mùi hoa thơm ngát nhất thời biến mất chẳng còn bóng dáng. Trần Lăng không hề vui vẻ mà nghĩ tới một câu nói xa xưa: Tháng mù cười ngửa mù, nửa đêm biến mất tăm. Thực ra không nghĩ còn thấy ôn, càng nghĩ càng thấy mong lung, cũng trở nên hơi lo lắng. Cuối cùng cũng có tiếng bước chân vang lên, chợt có người cầm tay cô, dẫn cô đi về phía trước. Bàn tay đó ấm áp và mạnh mẽ, hơn nữa rõ ràng là to hơn tay mình, chắc hẳn là đàn ông rồi? Trần Lăng lờ mờ suy đoán, nghe tiếng hít thở ổn định của đối phương, lòng cô lần lượt sàng lọc từng người trong số đàn ông không nhiều lắm của đội Guom sáng, cuối cùng cô không nhận được nữa, cất tiếng hỏi: “Anh là ai?”

Đối phương tất nhiên không trả lời, chỉ khẽ gõ vào lòng bàn tay cô hai cái.

Trần Lăng bỗng có “phúc chí tâm linh”[3], vừa đi theo đối phương vừa tiếp tục hỏi nhỏ: “Để tôi tự đoán, nếu đúng thì anh gõ hai cái, nếu sai anh gõ một cái, được không?”

[3] Ý là khi vận may đến thì con người sẽ thông minh, sáng dạ hơn

Đối phương lại khẽ gõ vào lòng bàn tay Trần Lăng hai cái.

Trần Lăng im lặng chốc lát rồi cất tiếng nói: “Anh là Du Thiên Dã phải không?”

Sau khi dừng lại khoảng hai giây, đối phương lại gõ hai cái. Tiếp đó là một tiếng cười khe khẽ, nhưng vào tai Trần Lăng, chẳng cần phải bàn cãi, đó chắc chắn là tiếng trời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Huấn Luyện Mở Rộng 4

Trần Lăng không thấy được nét mặt của Du Thiên Dã nhưng “Du câm” ngắm động tác nhỏ bé của của “Trần mù” thì không khỏi thấy hơi buồn cười. Du Thiên Dã không phải lần đầu tiên tham gia huấn luyện mở rộng, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ rằng cuộc huấn luyện mở rộng sẽ diễn ra như ngày hôm nay. Có giai nhân bầu bạn, tâm trí rung động. Ví dụ như bây giờ, tuy anh đang kéo Trần Lăng đi về phía trước nhưng vẫn ngoái đầu lại, quan sát cô gái bên cạnh mình không chút e dè: Anh nâng ẩm áp mùa thu nhuộm toàn thân cô thành màu vàng kim, làn gió nhẹ thổi bông bành mái tóc cô, còn cả chiếc mũ xinh xinh dưới đôi mắt đang bị che đi, đôi môi mềm mại, tất cả những điểm này, thoạt nhìn đều tinh tế, đẹp để đến vậy.

Tiếng hô của Hạ Cương chợt vang lên phía trước: “Mấy đội phía sau sao chậm chạp quá vậy? Các bạn tưởng đang chơi trò ‘giả làm người lớn’ hay sao, động tác nhanh nhẹn một chút!”

Thực ra Du Thiên Dã và Trần Lăng đang bị vây trong khu vực giữa, không bị coi là quá tụt lùi về phía sau nhưng họ vẫn vô cùng chột dạ bởi tiếng hăm dọa của Hạ Cương. Trần Lăng khẽ nói: “Anh tăng tốc lên một chút, kéo tôi chạy đi.” Nghe được niềm tin vững chắc đượm trong giọng nói Trần Lăng, trái tim Du Thiên Dã thoáng rung động, một bàn tay anh nắm lấy tay cô, bàn tay còn lại ôm lấy vai Trần Lăng, vừa ôm vừa âm bắt đầu tăng tốc độ chạy, kéo theo Trần Lăng, trong khu vực huấn luyện mở rộng, lúc thì trèo, lúc thì nhảy, lúc thì bò sấp đi vào hang động có độ cao khoảng nửa mét.

Tuy Trần Lăng không trông thấy gì nhưng cảm giác sợ hãi ban đầu đã hoàn toàn tan biến, vừa chú tâm đi theo tiết tấu của Du Thiên Dã vừa thầm chờ đợi, mong sao thời khắc kẻ vai sát cánh như vậy có thể kéo dài đến vô tận.

Khi đội “Guom sáng” hoàn thành nhiệm vụ tập thể “Người mù và người câm” thì đội “Anh em gắn bó” và “Vượng tài” vẫn tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi chuẩn bị sức lực. Vương Hâm cầm máy ảnh, liên tục hướng vào bên trong khu huấn luyện bấm tanh tánh không ngừng với vẻ hưng phấn, còn nói với Bao Huân đang quay lưng về phía mình: “Anh thấy chưa, trò chơi này, chặc chặc, khá là thú vị đấy!”

Bao Huân bị Đường Uyển bám dai như đĩa nên thấy hơi phiền lòng, chỉ muốn thoát khỏi cô nàng bèn nhân cơ hội quay người lại, lấy máy ảnh trên tay Vương Hâm, vừa nghịch vừa nói: “Tôi xem cậu chụp cái gì nào?”

Vương Hâm dương dương tự đắc: “Cái gì em cũng chụp, nhưng mà, em chụp Lão Đại nhiều nhất.”

Bao Huân không nói gì nữa, anh ấn nút xem từng tấm ảnh một. Bức đầu tiên là cảnh Du Thiên Dã ôm Trần Lăng cùng nhảy từ trên bệ cao xuống, bức tiếp theo là cảnh Du Thiên Dã kéo Trần Lăng cùng đi qua cây cầu cheo leo, tiếp đó lại thấy Du Thiên Dã công Trần Lăng vượt chướng ngại vật... Mở tới bức ảnh cuối cùng, sau khi đã được tháo bịt mắt, Du Thiên Dã và Trần Lăng nhìn nhau, ý cười dịu dàng.

Chưa xem xong nhưng Bao Huân đã có cảm giác không chịu đựng nổi, sắc mặt vốn đã sa sầm lại càng sa sầm hơn nhưng vẫn kiên nhẫn xem tới bức ảnh cuối cùng rồi quảng máy ảnh trả lại cho Vương Hâm, miệng phun ra một câu: “Cậu thật vô vị!”

Vương Hâm cười khúc khích, việc bị Bao Huân chê bai đã xảy ra như cơm bữa nên cũng chẳng buồn cãi lại.

Sau đó đội “Anh em gắn bó” và “Vượng tài” cũng hoàn thành phần thi “Người mù và người câm”. Cuối cùng, đội “Vượng tài” hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian ngắn nhất nên dẫn đầu. Hiệp hai khép lại.

Phần thi thứ ba là Leo núi đá, thời gian tổ chức được sắp xếp sau bữa cơm trưa. Lần này không phải lần lượt từng tổ tiến hành mà tất cả các tổ đều tập trung ở khu vực leo núi đá, xếp thành hàng lối, cùng hành động một lúc. Còn đội trưởng, chỉ cần báo cáo thành tích leo núi của thành viên trong đội mình lên ban huấn luyện, rồi dựa vào đó để phân định thắng thua.

Biểu hiện của Trần Lăng ở phần thi này không bằng phần thi đánh đu trên không. Nếu nói phần thi đánh đu trên không cần nhất là sự dũng cảm thì phần thi leo núi đá lại thử thách kỹ thuật và nghị lực của thành viên các đội. Trần Lăng chưa bao giờ leo núi đá, leo được nửa thời gian, tay chân cô đã bủn rủn chẳng còn sức lực, và cũng có cảm giác lực bất tòng tâm. Lo lừng giữa không trung, Trần Lăng cũng thầm thấy sốt ruột, nhưng bên tai cô có thể nghe thấy tiếng hô hào cố gắng của các thành viên trong đội Guom sáng, trong đó giọng nói của Du Thiên Dã có thể phân biệt rõ ràng nhất: “Trần Lăng, nhất định phải đặt chân lên đó, chỉ dùng tay là không được đâu!”

Trần Lăng hít một hơi thật sâu, cố gồng chân lên rồi dùng cánh tay làm trợ lực, cuối cùng cũng có thể bò lên trên một chút nhưng vẫn không thể lên tới đỉnh núi một cách suôn sẻ, cô lại tiếp tục dừng lần thứ hai. Cô bắt đầu cân nhắc xem lúc này có nên từ bỏ không?

Bất thành linh, dây cáp bảo hiểm phía sau nhắc cô lên một chút, tạo cho cô một lực đẩy, Trần Lăng bèn nhanh nhẹn leo lên. Thế nhưng dây cáp bảo hiểm không ngừng đẩy cô lên khiến Trần Lăng cảm thấy dễ dàng hơn nhiều so với lúc trước, vì thế cô tự cổ vũ tinh thần cho mình, leo đến nơi cao nhất là 30 mét, và nghe thấy tiếng hò reo mừng vui của thành viên đội “Guom sáng” bên dưới.

Trần Lăng trở về tiếp đất, lòng cô biết rõ nhất định là có gian lận vì thế cũng thấy hơi chột dạ, quay lại nhìn Du Thiên Dã đang ở cách đó không xa, thấy anh đang bị những thành viên khác vây quanh đòi dạy cách thực hiện. Trần Lăng do dự khá lâu mới đi tới bên cạnh Hạ Cương đang buộc dây bảo hiểm cho thành viên kế tiếp, khẽ nói: “Huấn luyện viên, ban nãy...”

Hạ Cương ngắt lời Trần Lăng: “Ban nãy còn thiếu kỹ thuật, chơi thêm mấy lần nữa là ổn thôi, sẽ không mất sức như hôm nay nữa.”

Thấy vẻ không muốn nói nhiều của Hạ Cương, Trần Lăng ngượng ngùng rời đi. Cô nấp dưới gốc cây sơn tra trong căn cứ huấn luyện, học theo dáng vẻ của những đồng nghiệp khác nhặt những trái sơn tra đo đỏ dưới mặt đất lên, lau chùi qua loa rồi bỏ vào miệng, ngọt ngọt chua chua, đúng

là có mùi vị. Trong lúc đang thả lỏng tâm trạng cô chợt nhớ tới chuyện “Quốc vương và Thiên sứ” liền dáo dác đưa mắt tìm kiếm bóng dáng “Quốc vương” Đường Uyển của mình khắp nơi. Lúc này, Đường Uyển đang đứng ở một nơi cách mình không xa, đưa quả son tra trong tay tới trước mặt Bao Huân: “Ăn một quả son tra đi.”

Bao Huân là đội trưởng của đội “anh em gần bó” nên tầm mắt anh vẫn tập trung đặt trên thành viên đang leo tới giữa sườn núi, chẳng thèm đưa mắt nhìn Đường Uyển lấy một cái, sẵn giọng đáp: “Không ăn.”

Đường Uyển hơi tủi thân, nhưng vẫn nói tiếp câu nữa: “Vừa mới hái trên cây xuống, em đã rửa sạch rồi, ăn ngon lắm.”

Bao Huân bị Đường Uyển bám lấy từ sáng đến giờ, thoát đầu còn có thể lịch sự nhưng bây giờ tâm trạng vốn đã xuống thấp, lại bị người khác làm phiền nên chẳng lấy gì làm vui vẻ, nên thái độ cũng không được khéo léo cho lắm, anh nói thẳng: “Tôi nói rồi! Không ăn!”

Đường Uyển vừa tủi thân vừa đau lòng, bấy giờ mới chậm rãi thu tay về, lặng lẽ quay người đi về hướng khác. Cách đó không xa, Trần Lăng nghe không rõ ràng cho lắm nhưng đại khái vẫn hiểu được tình hình. Cô biết Bao Huân lại giờ thói công tử, đứng trên lập trường của phái nữ, cô cũng thấy xấu hổ và buồn lòng thay Đường Uyển. Cô vốn định đứng dậy, muốn tới đó hòa giải một chút, cũng xem như làm một “thiên sứ” không quá tặc trách nhưng ngẫm nghĩ lại cảm thấy điều đó có chút không ôn hòa khó nói, bèn từ bỏ ý định này, quay người toan bỏ đi chỗ khác.

Còn chưa cất bước, cô đã bị Bao Huân phát hiện. Anh chàng chau mày, mở miệng nói: “Trần Lăng, đừng đi, hỏi cô chuyện này.”

Trần Lăng vốn cảm thấy việc nghe trộm thật không mấy quang minh lỗi lạc, thế mà lại bị Bao Huân phát hiện, mặt cô nóng lên một chút, từ tốn đi tới bên Bao Huân, miệng vẫn ngậm quả son tra, nói năng không rõ: “Có chuyện gì?”

Thấy gương mặt hồng hào, tinh thần phơi phới của Trần Lăng, không hiểu sao Bao Huân bỗng có cảm giác mất hứng: “Cô ăn gì thế?”

Nghĩ tới sự buồn rầu của Đường Uyển ban nãy, Trần Lăng vội vàng giấu bàn tay đang cầm quả son tra của mình ra phía sau, tiếp tục nói năng không rõ ràng: “Son tra.”

Bao Huân lườm cô: “Sao các cô ai cũng ăn cái thứ đó? Có ngon không? Cho tôi một quả.”

Trần Lăng cảm thấy đầu óc Bao Huân nhất định là có vấn đề, rõ ràng được ăn thì lại không ăn, bây giờ lại này ra ý nghĩ đó. Cô chẳng biết làm sao đành đưa bàn tay đang cầm quả son tra tới trước mặt Bao Huân, “Không ăn được cũng đừng trách tôi.” Bao Huân tự nhiên nhận lấy quả son tra từ tay Trần Lăng rồi thực sự bỏ vào miệng. Người đưa người nhận, hoàn toàn không để ý tới Đường Uyển đang lạnh lùng quay lại nhìn.

Bao Huân ngậm son tra, bất giác nói: “Huân luyện mở rộng vui không?”

Nhớ tới tất cả mọi chuyện xảy ra sáng nay, Trần Lăng không kìm lòng được, mỉm cười nói: “Rất vui.”

Bao Huân giả bộ vô tình hỏi: “VẬY cô thích phần nào nhất?”

Trần Lăng cũng lườm Bao Huân, “Anh tìm tôi để hỏi điều này sao?” Nhưng Trần Lăng vẫn chọn một lý do đường hoàng hơn, “Tôi thích tất cả các phần, vì sau khi hoàn thành mỗi phần thi, tôi đều có cảm giác thành công.”

Bao Huân à một tiếng, lặng thinh trong giây lát rồi chợt cất tiếng nói: “Nghe nói bố cô tạm thời đi ở ẩn, thật không vậy?”

Trần Lăng lấy làm ngạc nhiên, nhìn Bao Huân bằng ánh mắt ngờ vực.

Bao Huân cười tự giễu: “Cô đừng lo, nếu không phải vì quen biết cô thì tôi chẳng có chút hứng thú nào với ông chủ của nha khoa Bác Văn đâu.”

Trần Lăng tiến lại gần Bao Huân hơn một chút để tránh tai mắt của người khác, thật thà bảo: “Ông ấy phải đi xa một thời gian, trước tiên phải dưỡng bệnh cho tốt đã.”

Thấy dáng vẻ thành thật của Trần Lăng đối với mình, Bao Huân bất giác vui vẻ, đang định nói gì đó thì Trần Lăng lại tiếp lời: “Ừm, không bao lâu nữa tôi cũng sẽ rời khỏi nha khoa Hạo Khang.”

Bao Huân ngỡ ngàng: “Tại sao?”

Trái lại, Trần Lăng cũng hơi ngạc nhiên, cô hỏi ngược lại anh: “Lẽ nào anh không cảm thấy tôi không phù hợp ở lại nha khoa Hạo Khang?”

Bao Huân không nói gì, cũng không nhìn Trần Lăng, hồi lâu sau mới cất tiếng nói: “Nếu lý do là vì thân phận của cô thì tôi cũng không tiện nói gì thêm nhưng đứng trên góc độ cá nhân tôi, tôi mong cô có thể ở lại nha khoa Hạo Khang.”

Trần Lăng thoáng sửng sốt, còn đang mải mê suy nghĩ hàm ý trong câu nói của Bao Huân thì di động lại đổ chuông, xem thì thấy là do Trần Tụng gọi điện tới. Trần Lăng nhấn nút nghe, liền thấy tiếng hô to rất hùng hồn của Trần Tụng ở đầu dây bên kia: “Chị, ‘Kim tử đa’ có đi cạnh chị không?”

Trần Lăng liếc mắt nhìn xung quanh, thật sự không phát hiện ra Vương Hâm, bèn báo cáo cho Trần Tụng rồi hỏi: “Không thấy cậu ta đâu cả. Hai đứa làm hòa rồi sao? Tìm cậu ta làm gì thế?”

Con giận của Trần Tụng ở đầu dây bên kia không có chỗ nào để giải tỏa, bèn oang oang nói: “Ai làm hòa với gã đó chứ? Em không gọi được vào máy của anh ta, em tìm anh ta là để tính sổ với anh ta đấy!”

Trần Lăng càng tò mò hơn: “Nói xem cậu ta chọc giận gì cô nào?”

Trần Tụng liền kể khổ: “Mấy hôm nay em không lên mạng, hôm nay nghĩ ra liền vào lướt một vòng quanh ‘Oai phong’, thì trông thấy bài post được đăng lên cách đây hai hôm của gã Vương Hâm đó.”

Trần Lăng à một tiếng, “Cậu ta viết gì?”

Trần Tụng nghiêng răng nghiêng lợi báo: “Tiêu đề bài post là ‘Tôi thích Nhiều chỉ nhất đao’.”

Trần Lăng kêu lên một tiếng, khiến Bao Huân cũng thấy ngạc nhiên. Trần Lăng nở nụ cười áy náy với anh rồi phát biểu nhận xét vào điện thoại: “Chỉ phải nhìn cậu ta bằng ánh mắt khác mắt thôi. Tụng Tụng, cậu ta nói thích em, không phải là chuyện rất tốt sao?”

Trần Tụng cảm hận nói: “Tốt cái đầu chị í!” Trần Tụng không thấy xấu hổ kể lại cho Trần Lăng nghe, cô vừa lên QQ thì các bạn đánh cầu trên diễn đàn ‘Oai phong’ cứ lần lượt tới buzz cô, ai nấy đều nói năng đầy hàm ý, mỗi câu chữ đều nhiều tầng nghĩa, nói đã sớm nghi ngờ giữa Trần Tụng và ‘Kim tử đa’ có gian tình, truy hỏi cô chính thức qua lại với ‘Kim tử đa’ từ bao giờ. Bất kể Trần Tụng có giải thích thế nào đi nữa thì đám bạn đánh cầu đều cảm thấy cô giấu đầu hở đuôi, tất nhiên Trần Tụng cảm thấy mình đã bị ‘Kim tử đa’ gài bẫy, mất hết cả danh dự, cứ như ‘tháng sáu có tuyết rơi’, oan ức đầy bụng có thể so được với nàng Đậu Nga.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Huấn Luyện Mở Rộng 5

Cuối cùng, ngày đầu tiên của đợt huấn luyện mở rộng cũng đến hồi kết, và được khép lại bằng việc toàn thể các thành viên của nha khoa Hạo Khang cùng thực hiện xong phần thi “vượt tường”.

Hạ Cương lật giờ tập báo cáo thành tích đang cầm trong tay, thông báo với mọi người: “Kết thúc cuộc thi ‘leo núi đá’ vừa nãy, đội ‘anh em gần bó’ giành ngôi quán quân, vì vậy thắng thua đã có thể phân định trong ngày hôm nay. Sau khi kết thúc phần thi ‘vượt tường’, tôi sẽ tuyên bố hình phạt nghiêm khắc với đội đứng cuối cùng là đội ‘Guom sáng’..”

Hai đội kia tỏ ra rất phấn khởi, chỉ có các thành viên trong đội “guom sáng” là thở dài thườn thượt.

Lục Tự ghé vào tai Trần Lăng, lầu bầu: “Đội mình nhiều sếp quá, mấy vị chủ nhiệm đều tập hợp trong đội này nên tất cả các phần thi đều bị cản trở.”

Tuy Trần Lăng không đồng tình nhưng vẫn thanh minh giúp Du Thiên Dã: “Nhưng chủ nhiệm Du cũng rất giỏi mà!”

Lục Tự đưa mắt liếc cô, hồi lâu sau mới thốt lên: “Trần Lăng, em đúng là ‘đề cử nhân tài không nể tình thân’.”

Trần Lăng thoáng sững sốt, thật lâu sau vẫn không thể hiểu được hàm ý trong câu nói của Lục Tự. Cuối cùng, đến khi hiểu ra, cô không khỏi xấu hổ đỏ mặt nhưng lại phát hiện ra rằng Lục Tự đã bỏ trốn mất tăm mất tích từ lâu, cô chen chúc trong đám người chuẩn bị thi phần thi “vượt tường”, nóng lòng muốn thử xem sao.

“Tường” là một vật thể hình bức tường bóng loáng bằng phẳng, kích cỡ 4x4 mét, trong một khoảng thời gian quy định, không được dựa vào bất kỳ công cụ nào, tất cả thành viên trong đội phải trèo qua bức tường ấy. Theo cách nói đường hoàng của Hạ Cương thì phần thi này là khoảnh khắc thể hiện sự đoàn kết của toàn thể nhân viên nha khoa Hạo Khang, phải hết sức hợp tác, tuyệt đối tuân thủ, ai nấy đều phải bỏ công bỏ sức thì mới vượt qua được. Theo quyết định được đưa ra sau cuộc thảo luận của những con người cơ trí thì bước đầu tiên tất nhiên phải dựng người thành một chiếc thang, chọn những người đàn ông trẻ khỏe làm thang, phân công hai đồng nghiệp nam có lực tay khỏe đứng ở đầu trên cùng của bức tường, sau đó lực lượng đồng nghiệp nữ đông đảo mới có thể lần lượt vượt qua dưới sự trợ giúp ở cả bên dưới lẫn bên trên.

Nhưng nói thì dễ, đến khi hành động lại hoàn toàn không dễ dàng như vậy. Mấy cô gái tiên phong leo lướt đầu vô cùng chật vật, số người “lộ hàng” nhiều vô số, thấy vậy, sự cảnh giác của những cô gái trẻ tuổi đứng dưới như Trần Lăng liền tăng cao mãnh liệt, vội vàng sơ-vin áo phông vào trong quần jean. Nhưng sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, mọi người đã tổng kết ra một nguyên tắc: những nữ đồng nghiệp nhẹ bằng như lông hồng vẫn được khá nhiều đàn ông chào đón, hề gặp phải người hơi nặng một chút, thì dù là người đứng dưới làm thang hay người trên cao có

nhiệm vụ kéo lên đều thâm than khổ, nhưng vẫn phải cố chịu đựng

Vị trí của Trần Lăng là gần cuối cùng. Khi đến lượt cô thì đại đa số các thành viên khác, trong đó bao gồm cả Lục Tự, đều đã vượt qua bức tường, chỉ còn cô và mấy người làm thang bị người ta thay nhau chà đạp mà thôi. Bao Huân chính là một trong những người phải làm thang ở tầng dưới cùng, anh đưa mắt liếc nhìn cô nàng Trần Lăng đang lưỡng lự, ý bảo: “Mau trèo lên đi.”

Trần Lăng đưa mắt nhìn bên vai trái của Bao Huân, trên chiếc áo phông đen là một dấu chân rất to, đó là chân của người làm thang ở tầng thứ hai, rồi cô nhìn sang vai phải của Bao Huân, cũng đầy rẫy những dấu chân lấm đẫm, cô bất giác hỏi: “Anh không thấy đau sao?”

Bao Huân không ngược lên, vẫn nói với vẻ khoe mẽ: “Cô mau trèo lên đi, tôi vẫn ổn.”

Bấy giờ Trần Lăng mới dám trèo lên, dưới sự trợ giúp cũng những nam đồng nghiệp khác, cô trèo lên bên vai phải của Bao Huân, Bao Huân thâm hít một hơi không khí lạnh, đau đến mức phải trợn mắt chau mày. Vất vả lắm vai mới được thả lỏng, Bao Huân có cảm giác Trần Lăng vừa trèo lên vai mình, rồi trèo lên tầng thang thứ hai, bấy giờ cánh tay của Trần Lăng mới vươn được tới đầu trên cùng của bức tường, cô ra sức kiễng chân, các nam đồng nghiệp bên trên hiệp lực kéo lên, cô liền nhào vào lòng đối phương. Khi Trần Lăng giẫy giụa rời khỏi lòng người đó, bất chợt, cô phát hiện ra Du Thiên Dã, khi đối diện với ánh mắt ảm áp của Du Thiên Dã, lòng cô trào dâng cảm giác ngọt lịm như đường.

Thực ra, thứ mà phần thi “vượt tường” này muốn thử thách không phải là lúc đầu, mà là lúc cuối. Đến khi hai thành viên cuối cùng leo lên mới là khoảnh khắc đáng xúc động nhất. Khi Bao Huân đã leo tới đầu trên của bức tường tới treo ngược quả chuông vàng, kéo anh chàng đồng nghiệp gầy gò nhỏ bé phía dưới lên, thì tất cả các đồng nghiệp của nha khoa Hạo Khang đã nổ một tràng pháo tay rộn rã như sấm dậy. Bấy giờ phần thi “vượt tường” mới coi là “việc lớn đã hoàn thành”.

Đối với đội “Guom sáng” mà nói, thời khắc hân hoan vui sướng chỉ kéo dài trong một thời gian rất ngắn, vì khi Hạ Cường tuyên bố hình phạt nghiêm khắc thì thành viên của hai đội kia đã có thể vào phòng khách nghỉ ngơi, chỉ còn đội “Guom sáng”, mỗi người nhận một chiếc túi ngủ, đêm nay đành “dã ngoại ngoài trời”.

Tất nhiên người bên dưới kêu lên một tiếng rất to, một người miệng lưỡi sắc sảo như Lục Tự đã nói ngay với vẻ bức bối: “Công ty keo kiệt thật đấy, chắc chắn là đã có kế hoạch từ trước, để tiết kiệm một phần tiền thuê khách sạn nên mới có hình phạt kiểu này.”

Trần Lăng vô cùng tán thành, gật đầu thật mạnh nói: “Thông đồng với nhau cả rồi!”

Nhưng tôn chỉ tối cao của đợt huấn luyện mở rộng chính là “Hiểu cũng phải phục tùng, mà không hiểu cũng phải phục tùng”.

Dưới sự chống đỡ bằng một nỗi niềm bi tráng, thành viên đội Guom sáng, sau khi kết thúc hoạt động buổi chiều, một người ôm một chiếc túi ngủ, đi về ngọn núi phía sau trụ sở huấn luyện.

Vào một buổi đêm tháng mười ở vùng ngoại ô như đêm nay, mọi người tìm được nơi đóng quân trên con đường núi phía sau, bắt đầu công cuộc san bằng sân bãi. Không biết ai là người thỉnh thoảng lại ngược mắt lên nhìn trời, than lên một tiếng đầy thán phục đối với những ngôi sao lốm đốm mọc đầy trên đó, bấy giờ mọi người mới nhao nhao cả lên, họ nhận ra đâu là chòm sao đại hùng, chòm sao tiểu hùng. Đây là lần đầu tiên Trần Lăng thấy rõ hình dạng giống cái đầu của chòm bảy ngôi sao Bắc Đẩu, không khỏi than lên vì sự què mùa quá mức của mình. Thế là các thành viên của đội Guom sáng không còn than vãn oán thán nữa, họ bắt đầu hưởng thụ buổi tối đặc biệt này. Ánh trăng bàng bạc như dòng nước trút xuống, trong không khí tràn ngập hương thơm của cỏ xanh, mang lại cảm giác vui vẻ khoan khoái. Mọi người bắt đầu tự buộc túi ngủ của mình, họ nằm trong một khu vực tương đối bằng phẳng trên núi, trò chuyện câu được câu chăng. Sau đó nữa, không biết dưới sự hướng dẫn của ai, họ bắt đầu hát một khúc hợp ca, cuối cùng như huấn luyện quân sự thực sự, mỗi người một câu, ai nấy đều cất tiếng hát.

Túi ngủ của Trần Lăng và túi ngủ của Lục Tự được đặt sát cạnh nhau, hai người cũng vui vẻ tham gia vào cuộc vui, nhưng lần nào cũng vậy, Trần Lăng đều có thể phân biệt được tiếng nói của Du Thiên Dã trong số họ, dù xen lẫn trong tiếng hợp xướng tập thể nhưng giọng nói của anh vẫn hơi trầm và già từ tính, khiến trái tim Trần Lăng thoáng rung động.

Các ca khúc được biểu diễn chủ yếu vẫn tập trung ở các ca khúc cách mạng trong nước, sau khi hát xong câu cuối cùng của “Tập bắn trở về”, “Đoàn kết là sức mạnh”, cuối cùng phải Dững cảm cũng chuyển dần sang phái Cảm xúc, bắt đầu lướt qua những ca khúc tiến bộ của nước ngoài, ví dụ như y tá trưởng Từ Hoa Linh dẫn đầu các đồng nghiệp nữ hát bài “Hoa hồng nở” của Liên Xô cũ. Trần Lăng vừa nghe ca từ “bên bờ ruộng, hoa hồng đang nở. Có một chàng thiếu niên, thật sự khiến tôi quý mến, tình yêu trời dấy mãnh liệt khiến tôi đau khổ, lòng tôi chất chứa nhưng không sao nói thành lời”, vừa không kiềm chế được mà nhớ lại tất cả những hành động hôm nay của mình và Du Thiên Dã, mỗi lần nhớ lại là mỗi lần ngọt ngào dâng đầy con tim. Tuy mắt cô thì nhìn lên bầu trời qua cành cây, nhưng cái nhìn thấy lại là một gương mặt với nụ cười mỉm. Tâm trí đã sớm chạy biến mất tăm tắp tích.

Người ngay sát bên cạnh cô là Lục Tự, dưới ánh sáng nhạt nhòa chiếu xuống từ ánh trăng, thấy miệng Trần Lăng sớm đã ngậm chặt không còn cất tiếng hát nữa, chỉ thần thờ nhìn lên bầu trời, chị liền kê sát lại, cố tình cười trêu: “Có phải cả bầu trời lẫn ánh trăng đều bị em nhìn thành hình trái tim rồi không?”

Bấy giờ phản ứng của Trần Lăng mới nhanh hơn một chút, liền hiểu ra hàm ý của Lục Tự, nhưng vẫn mặt dày mà nói dối: “Ánh trăng chỉ có một, nhưng sao thì lại có rất nhiều, em không nhầm được đâu.” Rồi vội vàng nhìn trái nhìn phải xem anh đang ở đâu. “Mấy giờ rồi chị?”

Tôn chỉ của Lục Tự dựa trên nguyên tắc “nếu có thể khoan dung được thì cứ khoan dung”, nên cũng lười vạch trần cô, chị trả lời: “Chị tắt máy rồi,

em xem điện thoại của mình đi, xem mấy giờ rồi.”

Bấy giờ Trần Lăng mới ngồi dậy, lục lọi ba lô để ngay bên cạnh, tìm hết một lượt từ trên xuống dưới, thoáng bàng hoàng: “Chết rồi, mất điện thoại rồi.”

Câu “Mất điện thoại rồi” như một quả bom tấn nổ vang trong đội Gurom sáng, mọi người ai nấy đều phân tích địa điểm nào có khả năng cao nhất, và bày mưu tính kế. Nghĩ đi nghĩ lại Trần Lăng đều cảm thấy khả năng cô vứt nó ở phòng ăn dưới chân núi là cao nhất, liền chui ra khỏi túi ngủ, định xuống núi xem sao. Lục Tự có chút bất an: “Tối om thể này, chị đưa em đi nhé?”

Đặng Vĩ ngăn lại: “Lục Tự, mắc mớ gì đến cô?” Thuận miệng, anh ta dài giọng nói: “Lão Du, anh đang làm gì đấy? Người của anh thì tất nhiên anh phải chịu trách nhiệm, còn không mau đi đi?”

Vừa dứt lời, các đồng nghiệp khác đều khẽ bật cười. Hai người đó hôm nay đã thể hiện quá rõ, muốn không bị trêu chọc cũng không dễ. Mặt Trần Lăng nóng bừng cả lên, luống cuống đứng im tại chỗ. Cô thấy Du Thiên Dã thực sự đứng dậy, không nói quá to nhưng rất rõ ràng, trong đêm tối, Trần Lăng nghe thấy rõ hơn bao giờ hết: “Ừm, để tôi đưa Trần Lăng xuống.”

Trần Lăng đỏ mặt theo Du Thiên Dã ra ngoài, chưa đi được bao xa đã nghe thấy tiếng hợp ca vang lên phía sau, “Bốn bề vườn hoa im lặng giữa đêm khuya, chỉ có tiếng gió đang khẽ hát, bóng đêm đẹp biết bao, trái tim rục rờ, trong buổi đêm quyến rũ này...”

Trần Lăng và Du Thiên Dã đều cảm thấy sống lưng căng lên nhưng đội hợp xướng vẫn không tha cho họ, hát tiếp: “Người trong lòng tôi đang ngồi bên cạnh tôi, lặng lẽ nhìn tôi không cất lời, tôi muốn nói nhưng lại không dám nói, bao lời nói giữ lại trong lòng...” Đây cũng là một bài hát của Liên Xô cũ, bài hát “Chiều ngoại ô Moskva” vốn du dương uyển chuyển là thế đã bị các thành viên của đội Gurom sáng dài giọng hát, có thể gọi là trái tim xuân thì rạo rục phơi phới!

Trần Lăng không dám nhìn Du Thiên Dã, vào thời khắc lung tung hơn bao giờ hết này, trái tim Du Thiên Dã cũng bị lời hát kia kéo dài ra, anh bèn thẳng tay phá vỡ không khí đầy bối rối này, anh đặt bàn tay của Trần Lăng vào lòng bàn tay mình rồi nắm lấy, khẽ nói: “Không nên để họ hát một cách uống phí.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Giật mình vì những lời đó của anh, Trần Lăng có chút cảm giác mơ màng, đến khi tỉnh táo lại một chút mới nhận ra mình đang được Du Thiên Dã dắt đi trên con đường xuống núi. Trần Lăng vừa cảm nhận cảm giác tim đập loạn nhịp, vừa lặng lẽ bước theo anh. Đầu óc cô rối bời, đủ loại suy nghĩ lù lút kéo tới, ý nghĩ đồng dao nhất là: “Anh ấy có ý đó? Anh ấy không có ý đó? Suy cho cùng anh có ý đó không nhỉ?”

Du Thiên Dã như một kẻ có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác, anh bỗng dừng bước, quay người lại, cánh tay phải vừa vịn vào Trần Lăng vẫn đang cầm cúi bước tiếp. Cánh tay phải của Du Thiên Dã vốn đang đau nhức vì đã hoạt động quá độ trong phần thi “vượt tường” ban chiều, tuy chỉ là một sự va chạm rất nhẹ nhưng cũng khiến anh phải hít một luồng không khí lạnh. Có điều, khi thấy dáng vẻ ngược lên nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu của Trần Lăng, anh vẫn nghiêng răng, kiên trì nói: “Trần Lăng, anh nói thẳng nhé, anh thích em!”

Dù ở trong bóng tối nhưng Du Thiên Dã vẫn nhận ra ánh mắt sáng ngời của Trần Lăng. Từ lâu đã có một chú nai con vui vẻ chạy loanh quanh trong lòng cô, nhưng vẫn cứng miệng không chịu thổ lộ, chỉ khẽ đặt tay mình lên cánh tay phải của Du Thiên Dã: “Chỗ này đau lắm hả anh?”

Du Thiên Dã đang định trả lời thì có ánh đèn pin rọi đến từ phía trước, rồi có cả tiếng bước chân vọng lại. Hai người còn chưa kịp phản ứng thì ánh sáng chói lóa của đèn pin đã chiếu tới vị trí của họ, kèm theo tiếng hô vang: “Ai đang ở đó?”

Giọng nói này đã xuất hiện nhiều lần trong ngày hôm nay. Du Thiên Dã và Trần Lăng vừa nghe đã biết là huấn luyện viên Hạ Cương, họ vội vàng buông nhau ra. Du Thiên Dã cất tiếng nói: “Tôi đây, đội trưởng đội Gurom sáng Du Thiên Dã.”

Ánh sáng của chiếc đèn pin tiếp tục đảo quanh trên người Du Thiên Dã và Trần Lăng. Hạ Cương nói: “Thế này không được hay cho lắm. Thân là đội trưởng đội Gurom sáng, không ở vị trí của mình lại chạy ra ngoài hẹn hò yêu đương.”

Du Thiên Dã và Trần Lăng đều thấy hơi ngượng. Trần Lăng lên tiếng trước: “Tôi bị mất điện thoại, anh ấy chỉ đưa tôi xuống núi tìm điện thoại mà thôi.”

“Là cái này phải không?” Phía sau lưng Hạ Cương bỗng có một người xuất hiện. Thì ra là Bao Huân.

Trần Lăng rất vui, cô nhận lấy điện thoại từ tay Bao Huân, hỏi: “Sao nó lại ở chỗ anh?”

Giọng nói của Bao Huân vô cùng nặng nề: “Cô quên rồi sao, Trần Tụng gọi điện tới tìm Vương Hâm, đúng lúc cậu ta xuất hiện, nên cô đã đưa luôn điện thoại cho cậu ta còn gì?”

Bấy giờ Trần Lăng mới nhớ ra. Đúng là như vậy, Trần Tụng gọi điện cho cô la mắng Vương Hâm, Trần Lăng bỗng phát hiện ra bóng dáng của Vương Hâm liền thẳng tay đưa luôn điện thoại của mình cho cậu ta. Thế là Vương Hâm đành phải trốn trong một góc phòng dập tắt lửa giận của Trần Tụng, nấu cháo điện thoại trong một khoảng thời gian khá dài. Tiếp đó thì sao, Trần Lăng phải thì “vượt tường”, nên quên bồng mất chuyện cái điện thoại.

Trần Lăng nhớ lại những chuyện đó một cách cặn kẽ, đang định nói tiếng cảm ơn thì thấy Bao Huân chẳng thèm nhìn mình lấy một lần, anh quay sang nói với Hạ Cương: “Chúng ta về thôi.”

Hạ Cương ừ một tiếng, dặn dò Du Thiên Dã và Trần Lăng: “Hai người cũng mau trở về đi thôi, dù sao cũng là đường núi, đi lại không dễ dàng đâu.” Bấy giờ mới quay người, đuổi theo Bao Huân vốn dĩ chẳng thèm đợi mình, đuổi tới nơi liền vỗ vai Bao Huân: “Người anh em, có muốn tới phòng tôi uống chén rượu không?”

Bao Huân nhe răng hất tay Hạ Cương xuống: “Đau lắm, đừng đụng chạm linh tinh.”

Thực ra, ngoài bả vai, trái tim anh cũng đau đớn đến không cách nào chế ngự được, càng không thể đụng chạm tới.

Hôm sau, điểm nhấn của những phần thi còn lại của đợt huấn luyện mở rộng chính là phần “bay giữa không trung”. Hạ Cương đưa ba đội rời khỏi căn cứ huấn luyện mở rộng, tới nội khu có phong cảnh rất đẹp là eo sông Long Khánh. Anh ta chỉ tay vào một sợi dây thừng treo giữa hai bờ sông: “Phần thi này không bắt buộc. Tổ nào có nhiều người vượt qua phần thi nhất thì cá nhân tôi sẽ có phần thưởng cho đội đó. Thực ra tôi chỉ hy vọng có thể chiến đấu với “cực hạn”, chiến thắng chính bản thân mình và cũng không ảnh hưởng gì đến thành tích của cả đội.”

Trần Lăng và Lục Tự cùng nhìn sợi dây thừng được giới thiệu là dài hơn 200 mét, kéo dài giữa hai bên bờ sông, rộng khoảng 30 mét, ngồi trên dụng cụ được trang bị đặc biệt, có thể từ bên này phóng sang bên kia một cách chóng vánh, trải nghiệm cảm giác vui vẻ khi tìm đập mạnh. Hướng hồ bên trên là bầu trời xanh thẳm trong veo, bên dưới là nước sông xanh lục biêng biếc. Phần thi này không giống với những phần thi được diễn ra trong căn cứ huấn luyện, nếu chẳng may ngã xuống thì hậu quả thật khó lòng tưởng tượng nổi.

Trần Lăng và Lục Tự nhìn nhau như hai chú vịt trên cạn, ai nấy đều lắc đầu, nhiệm vụ này đúng là bất khả thi. Lục Tự lẩm bẩm, bảo: “Thiên sứ của tôi ơi, nếu có thể thì hãy mau mau xuất hiện trước mắt tôi, đưa tôi bay qua!”

Trần Lăng bật cười vui vẻ, cười xong cô nói với Lục Tự: “Lục Tự, nhưng thiên sứ em đây lại không thể hoàn thành nhiệm vụ này. Em chỉ giúp quốc vương của mình kiểm tra mũ áo, và rót cho cô ấy một cốc nước trong bữa tối hôm qua mà thôi.”

Lục Tự liếc mắt nhìn cô: “Em làm thật à?”

Trần Lăng gật đầu trịnh trọng: “Cô ấy không cùng đội với em, thật sự chẳng có cơ hội.”

Lục Tự lắc đầu quây quây: “Chỉ là trò chơi thôi mà, em tưởng ai cũng như em, coi trò đùa ấy là thật sao? Em biết chị là thiên sứ của ai không? Nói ra không khéo em lại sợ đứng tim ấy chứ!”

Trần Lăng vội hỏi: “Ai?”

Lục Tự len lén đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, ghé sát vào tai Trần Lăng thì thầm: “Tổng giám đốc Lưu.”

Trần Lăng á một tiếng, nhìn Lục Tự bằng ánh mắt đầy thông cảm. Lục Tự nhún vai: “Chị trốn ông ta còn không kịp, sao dám chạy tới trước mặt ông ta chứ?”

Trần Lăng gắng hỏi: “Dù sao chị cũng phải làm một việc gì đó chứ, phải không?”

Lục Tự lắc đầu: “No. Chị có bị điên đâu. Cơ bản là chị sẽ không xuất hiện gần ông ta, trong vòng bán kính mười mét.” Đang định than thở, Trần Lăng lại thấy Lục Tự đặt ngang hai cánh tay thành chữ thập, nói tiếp: “Chị lặng lẽ cầu nguyện cho ông ta, mong ông ta được suốt đời bình an, vinh hoa phú quý. Đó chẳng phải là một trình độ cao hơn sao?”

Trần Lăng cười to: “Cái đó cũng được sao?”

Lục Tự lườm Trần Lăng: “Tình yêu công sở còn được, cái đó của chị thì có gì mà không được?”

Trần Lăng im thin thít ngay lập tức.

Phần thi “bay giữa không trung” lại được bắt đầu.

Những tráng sĩ gan dạ dũng cảm, ngồi trên dụng cụ đặc biệt được trang bị sẵn, bay thật nhanh sang bờ bên kia rồi trở về bằng canô. Các đồng

nghiệp nam trẻ tuổi của nha khoa Hạo Khang đều sẵn lòng làm đội tiên phong, ví dụ như Bao Huân, ví dụ như Tạ Tử Phương, thậm chí còn có cả Vương Hâm bị gãy chân, ai nấy đều chơi trò này một lần. Trước khi đến lượt Du Thiên Dã, anh đứng cạnh Trần Lăng, nói: “Em đừng cậy mạnh, không được cũng không sao.”

Trần Lăng vâng một tiếng: “Em đứng xem thêm một chút, phải cố vũ tâm lý.”

Du Thiên Dã không ép cô nữa, anh vẫy tay chào Trần Lăng rồi không chút do dự ngồi lên dụng cụ đặc biệt, vèo một tiếng đã sang tới bờ bên kia.

Mắt Trần Lăng dõi theo Du Thiên Dã xuống tới bờ bên kia. Trong tầm mắt cô, bóng dáng anh nhỏ xíu như một con kiến. Trong tầm mắt cô, hình như anh vẫy tay sang bên này. Trong tầm mắt cô, anh đang nói chuyện gì đó với những người cũng nhỏ như kiến ở bên kia.

Chẳng bao lâu sau, Trần Lăng đã thấy rất nhiều “kiến” ngồi trên ca-nô, rồi nhanh như chớp đã về bờ bên này. Thấy bên kia còn hai “con kiến”, liền túm lấy Lục Tự, hỏi: “Còn hai người chưa quay lại là ai thế chứ?”

Lục Tự cũng đưa mắt nhìn sang: “Khó nhìn quá nhỉ, một người chắc là huấn luyện viên, người còn lại là nhân viên của Hạo Khang chúng ta, ở đó tiếp ứng đó mà.”

Trần Lăng nghiêng rặng rồi giậm giậm chân, nhìn đám người đã trở lại sau một lượt “bay giữa không trung”, họ khàn giọng gào thét lúc ở trên mặt sông, đó là phản ứng của cảm giác vô cùng phấn khích, vì thế đầu óc ngày càng nóng bừng bừng, khiến rất nhiều phái nữ cũng báo danh tham gia phần thi.

Khi Trần Lăng ngồi trên dụng cụ đặc biệt và nhanh chóng bắt đầu phần thi, cô liếc mắt xuống mặt hồ xanh như lục bích phía dưới, trong đầu cô mau chóng hiện lên hai chữ “Xong rồi.”

Trần Lăng không sợ độ cao nhưng cô lại sợ nước. Bệnh sợ nước của cô tồn tại đã lâu, lúc bốn, năm tuổi, Vu Bác Văn muốn đốt cháy giai đoạn, không xem tình trạng bẩm sinh của cô mà đã đưa cô đi học bơi, lại không mời giáo viên chuyên nghiệp, cứ thế ném Trần Lăng xuống nước. Thấy Trần Lăng quấy đạp thật lâu mới phát hiện ra điều bất thường, sau khi kéo cô lên, ông mới suy nghĩ đến tâm bệnh của cô, làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối không được đụng vào nước. Dù chỉ ngồi trên thuyền, Trần Lăng ngoài mặt thì bảo không sao, nhưng trong lòng vẫn không thể bình tĩnh.

Vì thế khi Trần Lăng “hạ cánh” ở bờ bên kia, lúc được Hạ Cương cõng giúp bộ dụng cụ đó ra khỏi người, mặt mũi cô trắng bệch, hai chân như mềm nhũn, không tài nào đứng vững nổi, lòng dội lên cảm giác nôn nao.

Hạ Cương đành đỡ cô ngồi xuống, vẫy tay với Bao Huân đang đứng thần thờ bên cạnh, ý bảo: “Hay là không chờ những người khác nữa, cậu với cô ấy đi ca-nô về đi.”

Bao Huân ừm một tiếng, lặng lẽ nâng Trần Lăng dậy, mặc áo phao cho cô rồi giúp cô ngồi yên ổn trên ca-nô, không quên nhờ cậu người lái ca-nô: “Bác tài ơi, xin chờ một chút, để cô ấy bình tĩnh lại đã.”

Bình tĩnh thế nào? Trần Lăng chẳng biết làm sao, đành “mũi hít thật sâu, thở ra bằng miệng” để khiến mình bình tĩnh lại, cuối cùng cũng dần bình tâm lại. Cô nói: “Tôi ổn rồi, không sao đâu.”

Bao Huân nói với bác tài: “Vậy chúng tôi có thể xuất phát được rồi. Cô ấy khó chịu, đừng lái nhanh quá.”

Trái tim Trần Lăng khẽ rung động. Trong ấn tượng của cô, Bao Huân lúc nào cũng mang hình ảnh của một chàng công tử, không ít lần bắt nạt cô, từ khi nào anh trở nên sẵn sàng người khác như vậy? Mắt Trần Lăng chuyển từ híp lại thành mở to, nhưng lại không thấy bóng dáng của Bao Huân bên cạnh mình, thế là cô ngoái lại, và bắt gặp Bao Huân một mình ngồi dưới đuôi ca-nô, tầm mắt anh chạm đến ánh mắt nghi hoặc của cô, khác với sự chăm sóc trong giọng điệu ban nãy của anh, khóe miệng Bao Huân hơi cong, gương mặt chẳng hề biểu lộ cảm xúc.

Trần Lăng bỗng dưng thấy ớn lạnh khắp người, vội vàng quay đầu lại, đang hoài nghi thì bác tài nỏ máy khởi động chiếc canô, lướt đi trên mặt hồ lục bích.

Cho dù tốc độ của canô có chậm hơn một chút thì vẫn là khá nhanh, Trần Lăng chỉ có cảm giác tiếng gió không ngừng thổi vù vù bên tai, tâm trạng trầm bổng lên xuống. Ánh nắng của tiết trời thu ấm áp mà không chói chang, núi non xanh rì bên bờ sông trở nên cao vùn vút, mặt hồ óng ánh mênh mông, nhưng lại như mây gió thoảng qua trong mắt Trần Lăng, cô chỉ hy vọng có thể đến bờ nhanh một chút. Đang trong cơn suy nghĩ miên man thì chiếc canô kêu lên một tiếng quái dị, đi chậm lại rồi ngừng hẳn trên mặt hồ giữa hai bên bờ sông.

Trần Lăng và Bao Huân đều thấy kinh ngạc, tuy người ngồi trước người ngồi sau nhưng lại đồng thanh hỏi: “Sao vậy?”

Ánh mắt của bác tài cũng rất mờ mịt: “Tôi cũng không biết nữa, máy đình công rồi.”

Đầu óc Trần Lăng nhất thời mông muội, cô thực sự sợ sẽ gặp phải điều không may, căng thẳng đến mức hai tay nắm chặt vào vật thể cố định bên người, ví dụ như lan can, hoặc như lưng ghế phía trước.

Còn Bao Huân thì chẳng lo lắng gì, anh trêu đùa bác tài: “Mau thông báo cho tổng bộ đi, phải cử nhân viên cứu hộ ra thôi.”

Bác tài cười ha ha vài tiếng rồi rút điện thoại di động trong người ra bấm số gọi đi.

Bao Huân chuyển tầm mắt đến phía sau lưng Trần Lăng, thấy toàn thân cô căng cứng, hai tay nắm chặt lấy đồ vật, anh chợt vỡ lẽ, liền đứng dậy, đi vài bước tới chỗ cô rồi ngồi xuống bên Trần Lăng. Nhưng động tác ngồi xuống của anh khiến chiếc canô đựng đưa mạnh hơn, khiến Trần Lăng càng hoảng hốt, miệng cô lâu bâu khe khẽ.

Bao Huân chau mày nghe tiếng lâu bâu của cô, rồi bỗng dưng cười phá lên, tâm trạng bức bối từ tối qua đến giờ cũng bị quẳng lại phía sau, tạm thời không còn chiếm giữ trái tim anh nữa. Vì Trần Lăng đang xuyên tạc câu thơ: “Tình yêu thật đáng quý, nhưng cái giá của tự do càng cao hơn, nếu cuộc sống gặp phải bất trắc, hai người đều toi mạng.”

Suy nghĩ trong đầu Bao Huân vừa thay đổi, anh đưa mắt liếc nhìn bác tài đang vội vã liên hệ với tổng bộ rồi quay lại, đặt tầm mắt lên Trần Lăng, bất chợt cất tiếng nói: “Trần Lăng, lẽ nào cô không thích tôi sao?”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Trần Lăng, trái tim vốn đã nặng nề của Bao Huân càng nặng nề hơn: Mẹ kiếp, mình điên thật rồi, đúng là tự rước nhục vào thân.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hạnh Phúc 1

Đã đi làm được một tuần sau ngày lễ Quốc Khánh,

Đối với Du Thiên Dã và Trần Lăng, một tuần này vừa bận rộn, lại vừa hạnh phúc. Một mặt, Du Thiên Dã bận rộn với cuộc giải phẫu mà anh đã chuẩn bị lúc trước, chỉ đợi khuôn Guide phù hợp với bệnh nhân từ nước ngoài gửi về là cuộc giải phẫu có thể chính thức bắt đầu, mặt khác, anh chuẩn bị cho công tác đánh giá “mười phòng khám hàng đầu”. Ảnh dự thi “trị liệu ống rỗng răng” của nha khoa Hạo Khang đã được nộp lên nhưng còn bận chuẩn bị báo cáo ca bệnh vô cùng phức tạp. Nha khoa Hạo Khang cũng như các bệnh viện khác, sức mạnh hợp tác giữa các khoa rất mạnh mẽ. Còn Trần Lăng, trừ việc cùng Vương Hâm trợ giúp cho Du Thiên Dã thì hễ rảnh rỗi là cắm cúi vào chiếc khoan máy dùng trong trồng răng trên mô hình bằng thạch cao, dùng những chiếc implant đã bỏ đi để luyện tập các bước thao tác trồng răng. Du Thiên Dã và Vương Hâm đứng bên nhìn Trần Lăng, không biết nên khóc hay nên cười. Du Thiên Dã ngăn cô lại, anh nói: “Đừng luyện nữa em, cảm giác đó không đúng đâu. Cuối tuần xuống trồng răng tổ chức một lớp bồi túc trồng răng cơ bản, anh là một trong những giảng viên chủ chốt, sau khi học sẽ có cơ hội cho các học viên thực hành, em tới tham gia cũng được.”

Trần Lăng vẫn không hiểu cho lắm: “Cơ hội thực hành? Ngoài dùng các mô hình thạch cao, lẽ nào còn có thể sử dụng thứ khác?”

Vương Hâm đưa ra đáp án: “Cơ hội thực hành trong các lớp bồi dưỡng kiểu này thường cao cấp hơn mô hình thạch cao, sẽ được thay bằng thủ lợn.”

Trần Lăng dội lên cảm giác buồn nôn, Du Thiên Dã chữa lại lời của Vương Hâm: “Không phải mua cả cái thủ lợn đâu, chủ yếu mua phần khung xương ở hàm dưới của lợn hơi thôi, giá rẻ, mà nó lại có kết cấu tương tự gần giống của người. Người mới học đều dùng cái đó để luyện tập.”

Trong khoảnh khắc ấy, Trần Lăng cảm nhận được cảm giác bất lực và buồn chán. Có lẽ cuộc sống của người khác thì đầy rẫy những tình huống “cầu huyết”, còn cuộc sống của Trần Lăng, lại chỉ có thể tiếp xúc với hàm răng và xương hàm của các loại động vật.

Vương Hâm vẫn đang đứng đó thì thào với Du Thiên Dã: “Áy, dạo này Bao Huân bận gì thế nhỉ? Sao em không thấy mặt anh ấy?”

“Chắc là bận quá, phải chuẩn bị dẫn đội sang Đức tham gia ngày hội triển lãm nha khoa quốc tế, chắc cậu ấy đang bận chuẩn bị thủ tục ra nước ngoài cho mọi người, thế nên dạo này anh cũng không gặp.”

Vương Hâm à một tiếng, hỏi: “Thế anh có đi không?”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Thật không đúng lúc, bên này còn không phân thân được. Năm nay anh đành ở nhà thôi.” Vừa nói, Du Thiên Dã vừa liếc nhìn Trần Lăng. Cô vẫn đang cúi đầu, loay hoay với mô hình thạch cao trong tay, không hề có dấu hiệu sắp ngẩng lên.

Thực ra không phải Trần Lăng không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Du Thiên Dã và Vương Hâm. Cô chỉ đang bận khoản phần trước trong cuộc đối thoại giữa hai người đó, lòng thầm nghĩ: “Thực ra tạm thời không gặp Bao Huân cũng tốt, nếu không sẽ bối rối lắm.”

Trần Lăng ngần này tuổi nhưng chưa bao giờ được hai người đàn ông đều có bề ngoài ưa nhìn tỏ tình với mình trong vòng hai mươi tư giờ, điều đó giống như một que kẹo từ trên trời rơi xuống, ngậm trong miệng thì vô cùng ngọt ngào nhưng nhai mãi cũng không hết. Nếu như lời tỏ tình của Du Thiên Dã khiến trái tim cô nở rộ, thì câu nói “Trần Lăng, lẽ nào em không thích anh sao?” của Bao Huân lại thực sự quá bất ngờ. Bất cứ lúc nào

nhớ lại, Trần Lăng cũng cảm thấy đáng về cây ngay không sợ chết đứng đó của Bao Huân đúng là cuồng tự kỷ, chỉ có mình là nhất, đáng ghét vô cùng.

Vì thế Trần Lăng cảm thấy cần phải đã kích bộ dạng kiêu căng ngạo mạn ấy một chút. Cô dùng một câu nghi vấn để biểu đạt hàm ý phủ định: “Tôi đâu có bị bệnh, sao lại thích anh?”

Trái tim vốn đã nặng nề của Bao Huân lại càng nặng nề hơn. Trần Lăng vừa nói ra câu đó, sắc mặt anh sa sầm xuống tận đáy, anh không còn nhìn Trần Lăng thêm một lần nào nữa, chiếc ca-nô nhất thời rơi vào tình trạng cảm lạnh cùng cực. Thử cảm lạnh đó đối với Trần Lăng thật sự chẳng dễ chịu gì, còn đối với Bao Huân, nó còn khó chịu hơn, khó chịu đến nản lòng thoải chí.

Các đồng nghiệp bên kia cũng phát hiện ra sự khác lạ trên chiếc ca-nô này, họ bắt đầu xúm lại bàn tán. Du Thiên Dã tuy không đổi sắc mặt nhưng anh còn lo lắng hơn ai hết. Cũng may, nhân viên huấn luyện lái một chiếc canô khác tới cứu trợ, cuối cùng cũng chờ được hai người về. Du Thiên Dã đứng ngay ở hàng đầu tiên. Nét mặt thoáng lúng túng, Trần Lăng hé miệng mỉm cười với anh, nhưng Du Thiên Dã cũng để ý thấy Bao Huân nhảy từ trên chiếc canô đó xuống với sắc mặt u ám, sai bước rời khỏi đó mà không buồn quay lại.

Tình cảnh đó hiển hiện lại trong đầu Trần Lăng, Vương Hâm vẫn tiếp tục nói chuyện với Du Thiên Dã về Bao Huân: “Tuy nói thì nói thế nhưng em vẫn cảm thấy anh ấy dạo này hơi lạ.”

Du Thiên Dã lại đưa mắt nhìn Trần Lăng, đang định nói gì đó thì thấy Trần Lăng bất ngờ đứng dậy, nói với hai người: “Em về phòng khám số một tìm hai bệnh án mà chiều nay cần dùng tới.”

Trần Lăng trốn ra ngoài, là vì cô thật sự thấy chột dạ, cô luôn có cảm giác sự lạ thường của Bao Huân dù nhiều dù ít đều có liên quan đến mình. Nghe nói hôm đó anh bỏ lại một câu “tôi còn có việc” rồi lái thẳng chiếc Land Rover trở về thành phố. Ặc, chẳng lẽ bị mình đã kích thật sao? Cảm giác chột dạ đó mau chóng biến thành cảm giác áy náy, lúc đó cô cũng chưa kịp suy nghĩ, sao lại từ chối một cách thẳng thừng như vậy chứ, chẳng cho anh chút thể diện nào.

Bên này, phòng khám bệnh số một của nha khoa Hạo Khang, trong phòng họp nhỏ, cô nàng trực lễ tân Monica đang báo cáo với chủ nhiệm Đặng Vi: “Mấy ngày vừa rồi có rất nhiều bệnh nhân cảm thể tẩy trắng răng miễn phí tới đây.”

Đặng Vi ồ một tiếng: “Sao thế, cô cảm thấy có gì không ổn à?”

Monica lắc đầu nói: “Không phải vậy, chẳng qua em chỉ cảm thấy nhiều quá mức, mỗi ngày có tới mười mấy cuộc điện thoại gọi tới hẹn trước.”

Tình trạng này trước đây cũng có, Đặng Vi ngẫm nghĩ một lát, “Chắc là mang ra mua bán trên thị trường rồi. Nhưng lần sau nếu có những người bệnh như vậy nữa thì lúc đăng ký cho người bệnh, cô bóng gió hỏi họ mấy câu, hỏi xem họ có được thể miễn phí bằng cách nào.”

Monica nhận lệnh của sếp đi ra ngoài, vừa hay gặp được Trần Lăng ở cửa phòng họp, hai người mỉm cười, gật đầu với đối phương rồi ai đi đường nấy. Đặng Vi trong phòng họp nhỏ trông thấy bóng dáng của Trần Lăng, liền gọi “Bác sĩ Trần.”

Trần Lăng bước vào, thấy Đặng Vi đưa cho mình một tờ thông báo. “Bác sĩ Trần, mang giúp tôi cái này sang chỗ chủ nhiệm Du.”

Trần Lăng nhận lấy rồi đọc qua một lượt, đúng là giấy thông báo về lớp đào tạo trồng răng ba ngày sắp tới mà Du Thiên Dã đã từng nhắc tới. Nhưng danh sách những giảng viên chủ chốt lại khiến Trần Lăng ngạc nhiên, giảng viên chủ giảng đúng là Du Thiên Dã nhưng giảng viên phụ trách phần thực hành không phải ai xa lạ, mà chính là tay Chân Nhất Nặc mà Trần Lăng không muốn gặp lại.

Trái tim Trần Lăng đập mạnh một nhịp, nhưng vẫn cười với Đặng Vi: “Tôi sẽ mang sang cho anh ấy.” Vừa ra tới cửa thì gặp phải Bao Huân đã lâu không gặp, sau khi bốn mắt nhìn nhau, Bao Huân là người nhường đường trước, làm một động tác tay “Cô đi trước đi” rồi lặng lẽ đứng bên chờ đợi. Trần Lăng ngại Đặng Vi đang đứng ngay sau nên những lời nói với Bao Huân mà cô đã chuẩn bị cũng không thể dùng được trong lúc này, đành vội vàng chào một tiếng “Tổng giám sát Bao” rồi rời khỏi đó.

Bao Huân đợi cho Trần Lăng đi khỏi mới nói với Đặng Vi: “Em lấy được vé máy bay rồi, ngày kia hẹn nhau ở đây, em lái xe tới rồi chúng ta cùng ra sân bay.”

Đặng Vi gật đầu: “Còn sếp tổng Lưu thì sao? Cả bác sĩ Hoàng nữa, cậu nói cho họ biết chưa?”

Bao Huân cười nhạt: “Em làm việc mà anh còn không yên tâm à? Lần này thời gian tương đối dư dả, khi nào triển lãm bên Đức kết thúc, em sẽ đưa các anh sang Hà Lan ngắm cối xay gió.”

Đặng Vi vỗ vai Bao Huân: “Thằng nhóc này, lần này có cậu dẫn đầu là tôi yên tâm rồi.” Đặng Vi chợt nói tiếp: “Lúc đầu không phải cậu bảo không đi sao, sao lại đổi ý?”

Bao Huân lười giải thích, cũng chẳng biết phải giải thích thế nào, chẳng lẽ lại nói mình thất tình nên mới mượn cơ hội này ra ngoài giải khuây? Bao Huân luôn hối hận về biểu hiện ngu ngốc của mình hôm đó, hoàn toàn không tuân theo chiến lược mà Hạ Cương đã bày cho, “Chỉ có giữ gìn sức mạnh, mới có thể tiêu diệt quân thù.”

Lần này thì hay rồi, không chỉ mất hết sức mạnh, mà còn mất hết cả thể diện.

Nhưng Bao Huân vẫn không cách nào tỏ ra thoải mái cõi mở, ít nhất là bây giờ, không thể chịu được cảnh hàng ngày ở nhà khoa Hạo Khang thấy Trần Lăng và Du Thiên Dã cùng đến cùng về, không cách nào lãnh đạm khi nghe người khác nói với mình “Ôi, Trần Lăng và Du Thiên Dã thành đôi thật rồi!” Anh càng không thể chịu được khi trong ánh mắt dịu êm như nước của Trần Lăng hoàn toàn không có hình bóng mình.

Nhưng sự đấu tranh và phiền muộn của Bao Huân chỉ thuộc về trái tim anh mà thôi. Còn Du Thiên Dã và Trần Lăng, hai người họ vẫn hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu như thường.

Tuy cả Trần Lăng lẫn Du Thiên Dã đều không còn nhỏ tuổi nữa nhưng kinh nghiệm tình trường của hai người không được xếp vào hàng “phong phú quá mức”. Thêm vào đó, tính cách của cả hai đều tương đối trầm lặng, sau khi tay trong tay dắt nhau đi xem phim, rồi nắm tay cùng dạo bước trên đường cái và cùng ghé qua một số quán ăn, họ nhanh chóng đạt tới một nhận thức chung, so với sự phồn hoa và náo nhiệt, hai người thích những môi trường dễ chịu và yên tĩnh hơn. Vì thế, trong dịp cuối tuần này, xuất phát từ sự cân nhắc trên nhiều mặt gồm cả công lẫn tư, họ quyết định chuyển địa điểm hẹn hò tới nhà của Du Thiên Dã.

Nhà của Du Thiên Dã là minh chứng điển hình cho hình tượng căn nhà dành cho đàn ông độc thân, nhưng mặt sàn khắp căn nhà hầu như đều được làm từ gỗ thật, đồ dùng gia đình cũng đa phần là bằng gỗ, những đường vân và màu sắc tự nhiên của những thớ gỗ này làm nổi bật phong cách nguyên sinh, cũng giống như Du Thiên Dã vậy, đều chiếm được sự yêu thích của Trần Lăng.

Ngồi trong thư phòng của Du Thiên Dã, đảo mắt quanh những cuốn sách về y học đầy phòng, Trần Lăng không khỏi tấm tắc ngợi ca, cô đưa ngón con lật đặt trên mặt bàn, khẽ chọc ngón tay một cái, con lật đặt béo tròn lập tức nghiêng nghiêng ngã ngã, sau khi hết mấy chu kỳ dao động trọng tâm của nó mới dần ổn định lại, tiếp tục tư thế hé môi mỉm cười, đạo mạo đứng ngay trước mặt Trần Lăng. Nghĩ ngợi hồi lâu, Trần Lăng bưng hai tách cà phê đi về phía Du Thiên Dã, cô nói: “Anh quen bác sĩ Chân Nhất Nặc?”

Du Thiên Dã thoáng ngạc nhiên, anh đặt cả phê lên bàn sách, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói: “Ừ, anh có gặp hai lần. Một lần là anh ta tới thăm quan Hạo Khang, một lần là vì lớp đào tạo trồng rừng cuối tuần, hai hôm trước thì phải, anh không sắp xếp được thời gian đứng lớp buổi cuối cùng nên xưởng trồng rừng đã tìm anh ta, nhờ anh ta phụ trách tất cả phần thực hành, nên kêu anh tới gặp.”

Du Thiên Dã nói khá lâu nhưng lại thấy Trần Lăng không tập trung nghe cho lắm, anh liền kéo cô lên khỏi ghế, siết chặt cô vào lòng mình, hỏi: “Sao vậy? Nghĩ gì mà hỏi anh chuyện này?”

Trần Lăng dựa vào bờ ngực rộng lớn của Du Thiên Dã, khẽ nói: “Không có gì, chỉ muốn nói cho anh biết một bí mật.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Rừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Hạnh Phúc 2

Du Thiên Dã ngửi mùi hương trên mái tóc của Trần Lăng, có cảm giác mùi hương đó thấm vào tận ruột gan, anh nói câu được câu không: “Em mà cũng có bí mật cơ à? Được rồi, nói anh nghe xem nào.” Vừa nói vừa ghé sát vào mặt Trần Lăng.

Trần Lăng phát giác ra ý đồ của Du Thiên Dã, liền vội vàng đẩy anh ra xa mình, nghiêm mặt nói: “Đừng lộn xộn, nói chuyện nghiêm túc với anh mà. Em có quen cái người tên Chân Nhất Nặc ấy, anh ta chẳng những là bạn học và đồng nghiệp cũ của em, mà còn từng là... là bạn trai của em.”

Nghe Trần Lăng từ từ kể lại, Du Thiên Dã cũng dần lấy lại sự tỉnh táo, anh chợt nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp Chân Nhất Nặc, cảnh Trần Lăng và anh ta đứng trong đại sảnh, lờ lờ kéo kéo hiện ra trước mắt. Nhưng thấy Trần Lăng vô tư như vậy, trong lòng Du Thiên Dã rất vui, nhưng bề ngoài, anh lại buông tay khỏi Trần Lăng, thêm vào đó là hai hàng mày xoắn tít lại, chẳng nói chẳng rằng.

Phản ứng của Du Thiên Dã nằm ngoài dự tính của Trần Lăng. Cô nhìn nét mặt Du Thiên Dã với vẻ bất an: “Sao thế? Sao anh không nói gì?”

Du Thiên Dã vẫn tỏ ra rất buồn phiền, thật lâu sau mới thốt lên hai tiếng: “Phiền lòng.”

Trong lòng Trần Lăng càng bất an hơn, đang định nói gì đó thì bất chợt, Du Thiên Dã lại kéo Trần Lăng vào lòng mình: “Được rồi, không phải bắt anh thừa nhận mới chịu đấy chứ? Thôi được, anh thừa nhận, anh thật sự đã ghen, anh ta quen em trước anh bao nhiêu năm...”

Trần Lăng thoáng sững sốt, khóe miệng chậm rãi cong lên thành nụ cười, nhưng ngoài miệng vẫn không quên so đo: “Đúng vậy đấy, em mới quen anh được mấy tháng nhưng đã quen anh ta nhiều năm rồi.”

Du Thiên Dã buông tiếng hừ lạnh: “Thế thì sao? Không phải ai cướp được trước là giành được chiến thắng đâu. Ai bảo anh ta không biết trân trọng?”

Trần Lăng cười khỏ: “Haiz, còn phải xem đối tượng của hai chữ ‘trân trọng’ đó là ai, ai bảo em không phải là thiên kim của viện trưởng.”

Du Thiên Dã vuốt tóc cô: “Lăng Lăng, may mà em không phải, nếu em đúng là thiên kim của viện trưởng, thì giữa chúng ta sẽ có khoảng cách mất.”

Khi Trần Lăng vẫn chưa hết bất an thì điện thoại di động của Du Thiên Dã lại đổ chuông. Anh liếc nhìn số điện thoại lạ rồi nhấn nút nghe, hỏi: “Xin chào, là ai vậy ạ?”

Trong điện thoại vang lên một giọng nữ đã lâu không nghe thấy: “Thiên Dã, em đây.”

Đối với Du Thiên Dã, giọng nói này quen thuộc đến thế, nhưng Lâm Hiểu Tuyền – người đã từng là bạn gái của anh, bây giờ đã trở thành Lưu phu nhân của tổng giám đốc nhà khoa Học Kiến rồi.

Sắc mặt Du Thiên Dã chợt thay đổi, anh dần buông Trần Lăng ra khỏi lòng mình, giọng nói hơi lạnh lẽo: “Có chuyện gì à?”

Lâm Hiểu Tuyền cười khê, “Anh vẫn luôn không chịu nghe điện thoại của em. Em chỉ muốn thử một lần, nếu đổi thành số điện thoại khác, anh sẽ không nhận máy đúng không?”

Giọng nói của Du Thiên Dã càng thêm phần nghiêm túc: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nhưng Lâm Hiểu Tuyền không nói với giọng bông đùa ban nãy nữa, cô ta nghiêm túc nói: “Đúng là có việc, về hội nghị trồng rừng quốc tế sẽ được cử hành vào tháng tư năm sau ở Thượng Hải, em có vài việc muốn hỏi anh.”

Du Thiên Dã từ chối ngay: “Tôi cũng đâu phải bên chủ trì, cô hỏi tôi làm gì?” Giọng điệu lạnh lùng, khiến Trần Lăng ngồi cạnh cũng không khỏi ngạc nhiên, cô bèn đưa mắt nhìn về phía Du Thiên Dã, chỉ thấy đường cong trên gương mặt nhìn nghiêng của anh sắc sảo như khắc tạc. Anh đang chau mày, thoát nhìn có vẻ không vui cho lắm.

Ở đầu dây bên kia, Lâm Hiểu Tuyền nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Đến cuối cùng có để làm gì hay không, cái này chúng ta sẽ bàn luận sau khi gặp nhau. Thiên Dã, chuyện đã qua lâu vậy rồi, sao anh vẫn chưa buông xuôi được?”

Du Thiên Dã cố đè nén trái tim mình, nói với vẻ tuyệt tình: “Bà Lưu, có lẽ bà đã đánh giá quá cao sức quyến rũ của mình. Về những chuyện xảy ra trước kia, tôi chỉ cảm thấy nó như một câu chuyện cười. Tôi không muốn gặp, là vì giữa chúng ta hoàn toàn không cần phải làm việc ấy.”

Lâm Hiểu Tuyền thoáng lặng đi, cuối cùng cô ta nói: “Thiên Dã, anh còn tuyệt tình hơn em tưởng.”

Du Thiên Dã thực sự không muốn tiếp tục những lời đối thoại như trong truyền ngôn tình ấy nữa, anh lãnh đạm nói: “Nếu không còn việc gì nữa thì tôi cúp máy đây.” Không đợi câu trả lời của Lâm Hiểu Tuyền, anh gác máy luôn.

Ở bên cạnh, nhờ cuộc điện thoại này, Trần Lăng đã thoát khỏi cảm giác bất an, càng nghe càng thấy thích thú, thậm chí còn nghĩ mãi tới nội dung của cuộc nói chuyện qua điện thoại ấy. Thấy Du Thiên Dã mặt mũi tái nhợt, lặng im thín thít, Trần Lăng hỏi thăm với vẻ đầy hứng thú: “Điện thoại của ai vậy? Làm anh giận đến mức đó?”

Du Thiên Dã mau chóng đưa mắt nhìn Trần Lăng, chẳng mấy chốc đã nắm bắt được sự hiếu kỳ trong ánh mắt cô, đành cười khỏ nói: “Thế này có thể xem như là hòa nhau, người gọi điện là bạn gái trước đây của anh.”

Trần Lăng à một tiếng rồi không nói gì nữa. Dù cô rất tò mò nhưng lại không biết nên hỏi từ đâu. Cũng may Du Thiên Dã bổ sung thêm một câu rất đúng lúc: “Nhưng cô ta đã có gia đình lâu rồi.”

Trần Lăng không ngờ anh lại giải thích một cách thẳng thắn như vậy, sự ngạc nhiên tột độ qua đi, cô lại thấy an tâm, sau hồi lâu nhẩn nại, cuối cùng cô không chịu nổi nữa, bèn hỏi: “Thế tại sao lúc trước hai người lại xa nhau?”

Du Thiên Dã đắn đo tìm từ ngữ thật lâu cũng không biết nên giải thích cặn kẽ vấn đề này thế nào, liền nói một cách mơ hồ: “Có lẽ thứ mà anh và cô ta muốn không giống nhau.”

Nhưng trái lại, Trần Lăng có thể hiểu được đáp án này, cô gật đầu nói: “Cũng được, hai người vốn đồng hành cùng nhau, có lẽ đi với nhau một đoạn đường thì những thứ họ theo đuổi sẽ không còn như nhau nữa.”

Lời nói của Trần Lăng chạm đến tâm khảm Du Thiên Dã, anh đang định nói gì đó thì lại có tiếng chuông phát ra từ di động, anh chẳng biết làm sao đành lấy điện thoại ra nghe. Trần Lăng bèn buồn chán phủ phục lên mặt bàn, tiếp tục chọc ghẹo con lật đật chẳng dễ gì mới được nghỉ ngơi một chút, cô nghe thấy Du Thiên Dã nói: “Bác sĩ Liễu, lâu rồi không gặp.”

Trần Lăng nghe thấy tiếng rung mình phát ra từ trong lòng. Cô thấy Du Thiên Dã nói: “Ok, tôi ra ngay, chờ một lát nhé.”

Du Thiên Dã cúp máy, nở nụ cười áy náy với Trần Lăng: “Xin lỗi em, Lăng Lăng, bác sĩ Liễu tìm anh, bây giờ anh phải ra ngoài.”

Trần Lăng nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Bác sĩ Liễu nào cơ?”

Du Thiên Dã không hề nghi ngờ, liền trả lời thẳng thắn: “Chính là bác sĩ Liễu Gia Từ ở Hạo Khang lúc trước. Anh ta đã đầu quân sang nha khoa Bác Văn làm tổng giám sát bộ phận điều trị. Hôm nay gọi anh ra ngoài nói chuyện.”

Trần Lăng thì thào: “Có gì mà nói chuyện cơ chứ!”

Du Thiên Dã tưởng rằng Trần Lăng để tâm việc mình bỏ đi, nên anh giải thích: “Đều là người trong ngành, nhiều khi sẽ gặp nhau, ngại đầu không gặp thì cúi đầu cũng gặp. Dù anh ta đã rời khỏi Hạo Khang, nhưng rời khỏi một cách đường đường chính chính, nên anh vẫn rất ngưỡng mộ. Thế nên người ta hẹn thì anh phải đi, không đi không hay cho lắm.”

Thực ra Trần Lăng không bận tâm đến việc Du Thiên Dã phá hỏng buổi hẹn hò, mà cô băn khoăn hàm ý trong câu nói của anh. Cô à một tiếng, hỏi: “Thế nào gọi là rời khỏi một cách đường đường chính chính?”

Du Thiên Dã ngẫm nghĩ một lát, “Đường đường chính chính trong trường hợp này, anh nghĩ nó có nghĩa là cho dù làm việc gì chẳng nữa cũng có thể ngẩng cao đầu, không vì chút lợi riêng của bản thân, không có những mục đích không thể cho người khác biết. Cũng như hôm nay em nói với anh về chuyện của Chân Nhất Nặc vậy, anh thực sự rất vui.” Nói đến đây, trong đầu Du Thiên Dã lập tức hiện lên hình ảnh Lâm Hiểu Tuyền phản bội mình, hình bóng cô bỏ đi một cách tuyệt tình, thế là anh lắc đầu thật mạnh, rũ bỏ những thứ đó ra khỏi đầu.

Trần Lăng hé miệng, định nói gì đó nhưng lại nghe thấy Du Thiên Dã bảo: “Thực lực của nha khoa Bác Văn không hơn nha khoa Hạo Khang, trình độ kỹ thuật và tay nghề các bác sĩ bên họ cũng không bằng chúng ta, nhưng họ hơn ở cái cơ sở phù hợp với đông đảo nhân dân, khả năng được đón nhận lớn hơn chúng ta. Thực ra anh cũng biết, bây giờ là thời điểm mấu chốt của cuộc bình chọn ‘Mười phòng khám hạng nhất’, vì thế, anh ta tìm anh nhất định là có mục đích khác.”

Thấy Du Thiên Dã vừa nói vừa xem đồng hồ, Trần Lăng bèn đẩy anh một cái: “Đừng nói nữa, đi đi, chẳng phải đã hẹn với người ta rồi sao?”

Du Thiên Dã cười áy náy: “Thế còn em thì sao? Hay là em đừng về, chờ anh về nhé?”

Trần Lăng cười khẽ rồi lắc đầu: “Em cũng về đây. Máy hôm nay về muộn quá, bố mẹ chắc cũng nghi ngờ.” Nghĩ tới hai lần về khuya, phải đón nhận ánh mắt vừa tò mò vừa dò xét của Vu Nhã Cầm, Trần Lăng lại thấy dờ khóc dờ cười.

Du Thiên Dã mỉm cười: “Để anh đưa em về rồi tới chỗ hẹn sau.”

Trần Lăng lắc đầu: “Thôi khỏi, em bắt xe cũng được, tiện lắm, anh cứ làm việc của mình đi.”

Du Thiên Dã không nài ni nữa, chỉ nhắc cô: “Chuyện ngày mai tăng ca đừng quên nhé.” Có một bệnh nhân không thu xếp được thời gian đến trồng răng nên đành sắp xếp đợt điều trị niềng răng lần thứ hai vào chủ nhật. Trần Lăng gật đầu tỏ ý đã biết rồi hai người cùng rời khỏi căn nhà, mỗi người rẽ một ngã.

Ngồi trên taxi, Trần Lăng bắt đầu lẩm nhẩm một mình, trước kia chẳng bao giờ phải nghĩ quá nhiều tới thân phận của mình, bây giờ mới ngộ ra, cô bắt đầu thấy nhức đầu khi không biết nên giải thích với Du Thiên Dã thế nào, chẳng lẽ mấy hôm nữa chạy sang chỗ anh và nói: “Em là con gái của ông chủ nha khoa Bác Văn, còn là một thành viên trong hội đồng quản trị của Bác Văn, nên bây giờ phải từ chức.” Đừng là tự chui đầu vào rọ.

Càng nghĩ càng nhức đầu, Trần Lăng liền quyết định không nghĩ nữa, trời sinh voi ắt phải sinh cỏ. Có lẽ một thời gian nữa, sau khi đã cho Du Thiên Dã có thời gian chuẩn bị tư tưởng, mình mới nên tới giải thích với anh, anh sẽ dễ chấp nhận việc này hơn một chút.

Nghĩ đến đó, thì bỗng dưng có một luồng sáng hiện lên trong đầu cô: “Nếu Du Thiên Dã cũng giống Bao Huân thì tốt quá rồi, chẳng còn phải lo lắng gì nữa.”

Trần Lăng miên man suy nghĩ suốt cả quãng đường, nên không cảm nhận được thời gian đang trôi đi rất nhanh. Lúc taxi dừng lại trước cổng tiểu khu thì sắc trời đã hơi tối. Nhưng Trần Lăng vẫn phát hiện được hai bóng dáng quen thuộc đang đứng trong bụi cây của tiểu khu, hai người đang quần lấy nhau. Thấy vậy, cô không khỏi ho khẽ một tiếng.

Hai người lập tức buông nhau ra, đích thị là Trần Tụng và Vương Hâm. Thấy Trần Lăng, Vương Hâm căng thẳng đến mức lắp ba lắp bắp: “Trần... Trần Lăng... chị về rồi à?”

Trần Tụng lại thản nhiên như không: “Sao hôm nay về sớm thế chị? Lạ thật.”

Trần Lăng nhìn Vương Hâm một lát rồi lại đưa mắt nhìn sang Trần Tụng đang ngả ngón. Cuối cùng cô vẫn nói với Vương Hâm, “Cậu căng thẳng làm gì? To gan quá nhỉ, dám anh em em ở ngay dưới sân nhà tôi cơ à?” Rồi quay sang nói với Trần Tụng: “Mày cũng vậy, không sợ bị mẹ phát hiện à?”

Vương Hâm liếc Trần Tụng một cái rồi không dám ho he lên tiếng. Cô em gái cũng chẳng buồn giải thích, chỉ cười khúc khích rồi quay lại nói với Vương Hâm: “Anh về đi, em về với chị em đây.”

Nhìn bóng lưng dần xa khuất của Vương Hâm, bỗng dung Trần Lăng thấy rất hoài nghi, ngàn câu vạn chữ chỉ biến thành một câu: “Lẽ nào em thật sự qua lại yêu đương với Vương Hâm?”

Trần Tụng thu lại bộ dáng ngả ngón ban nãy, hừ một tiếng: “Chỉ cần anh ta cảm thấy là thật là được rồi.”

Trần Lăng thoải mái hẳn, vậy mới đúng chứ, đây mới là cá tính của Trần Tụng, thoát nhìn thì chẳng có vấn đề gì, nhưng lúc nào cũng phải rõ ràng mạch lạc, có ăn báo ân, có oán báo oán. Những nam sinh từng bắt nạt cô nàng hồi bé, về sau đều bị cô nàng giờ mảnh khỏe trả đũa, không sót một người nào, không ai “xơ mủ” được tạo ạo.

Nghĩ tới hình ảnh ôm ấp quần quýt nấp sau gốc cây của hai cô cậu ban nãy, Trần Lăng vẫn chưa hết lo lắng, bèn tốt bụng nhắc nhở: “Cẩn thận một chút nhé, đừng để bản thân thực sự lún vào.”

Trần Tụng lắc đầu: “Thương tiếc trẻ nhỏ không phải cá tính của loài lang sói. Yên tâm, em biết chừng mực.”

Trần Lăng chợt thấy thông cảm cho Vương Hâm: “Thực ra Vương Hâm cũng được lắm, chị lại thấy hai đứa rất hợp nhau.”

Trần Tụng hừm một tiếng, “Ai bảo anh ta gài bẫy em? Đây gọi là gậy ông đập lưng ông.”

Cứ mỗi người một câu như thế, hai chị em họ đã đi tới cửa nhà, thì thấy bà Vu Nhã Cầm nhìn hai chị em xuất hiện trước mặt bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên: “Lạ quá. Sao hôm nay hai đứa về sớm thế? Chết rồi, mẹ không chuẩn bị cơm cho hai đứa.”

Trần Lăng và Trần Tụng đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng Trần Lăng nói trước: “Mẹ, có mì không ạ? Ăn mì cũng được.”

Vu Nhã Cầm ngẫm nghĩ một lát, “Mẹ làm mì thập cẩm cà chua cho hai đứa nhé, món này dễ thôi.”

Trần Lăng vui vẻ “yó” một tiếng. Trần Tụng thì bĩu môi: “Món đấy có gì ngon chứ. Chỉ có cậu với chị là thích mì thập cẩm cà chua nhất thôi.”

Bà Vu Nhã Cầm như được con gái nhắc nhở: “Đúng rồi, trưa nay cậu con gọi điện về, báo mọi chuyện bên Vancouver đã ổn thỏa rồi, bảo các con cứ yên tâm.”

Ông Trần Lập Hải thông thả bước tới, hỏi: “Cậu ấy có nói thời tiết bên đó thế nào không? Có lạnh hơn Bắc Kinh không?”

Vu Nhã Cầm lắc đầu: “Chỉ nói qua loa mấy câu thôi, không nói nhiều đến thế.”

Trần Lăng chợt lên tiếng: “Trên mạng nói mấy hôm nay Vancouver có mưa nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hạnh Phúc 3

Sáng chủ nhật, Trần Lăng đến tầng ca theo lời dẫn dò của Du Thiên Dã. Khác với không khí đông vui tấp nập trong giờ làm việc của những ngày thường, trước cửa tòa nhà cao tầng không một bóng người, chỉ có bóng dáng một chiếc Land Rover quen quen đang dừng ở đó.

Trần Lăng thấp thoáng thấy có người đang ngồi trên vị trí ghế lái, trái tim đập nhanh hơn một chút, vừa đi vừa đắn đo không biết có nên chủ động chào hỏi rồi trò chuyện đôi ba câu không, hòa giải cục diện khó xử giữa mình và Bao Huân. Tốt xấu gì cũng là bạn bè, thật sự không nên giữ mãi cục diện bối rối này. Vì thế, lúc đi về phía trước, Trần Lăng thực sự đi chềch về hướng chiếc Land Rover đang đỗ. Càng đi càng gần, chiếc Land Rover cũng ngày càng gần, thêm vào đó, cửa xe mở toang, ánh mắt Trần Lăng lặng lẽ liếc qua đó, đúng lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh chàng Bao Huân đang gục mặt trên vô lăng. Lòng Trần Lăng lạnh dần, ánh mắt này lạnh lẽo đến mức khiến da đầu cô như tê dại. Cô rất hối hận vì quyết định ban nãy, cất tiếng nói với về cực kỳ lúng túng: “Hôm nay anh cũng đến tầng ca à?”

Bao Huân vốn đang định thờ ơ xem tại sao Trần Lăng hoàn toàn không thèm nhìn mình lấy một cái, không ngờ cô lại mở lời chào hỏi mình trước, ngược lại, anh không kịp phản ứng, thoáng ngẩn ra rồi mới trả lời: “Không phải.”

Sau đó hai người nhìn nhau, không biết nên tiếp tục thế nào. Ý định ban đầu của Trần Lăng cũng không phải là tới để bụng xem rốt cuộc Bao Huân có phải tăng ca hay không, cô chỉ buồn lòng với câu trả lời ngắn gọn hết mức của Bao Huân, không để cô thuận lợi bày tỏ sự áy náy của mình với anh.

May mà cuối cùng Bao Huân cũng mở cửa xe, đứng trước mặt Trần Lăng, anh nhìn cô gái xinh xắn phía trước bằng ánh mắt nhìn từ trên cao

xuống, nói: “Tôi tới đón mấy người của tổng giám đốc Lưu ra sân bay, rồi cùng tới Đức tham dự triển lãm nha khoa.”

Trần Lăng ồ một tiếng, “Đi mấy ngày?”

“Nửa tháng.”

Trần Lăng gạt đầu, ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Thực ra tôi vẫn muốn nói với anh một câu xin lỗi.”

Bao Huân lơ mờ đoán được lý do nhưng vẫn chau mày: “Tại sao phải xin lỗi?”

Trần Lăng thấy mình đúng là một đứa lảm chuyện, cũng chẳng giống với cá tính của mình, bèn thẳng thắn nói: “Hôm đó trong dịp huấn luyện mở rộng, những lời tôi đã nói trên ca nô ở eo sông Long Khánh, tôi thật quá đáng, xin lỗi anh.”

Bao Huân liếc nhìn Trần Lăng, cố tỏ ra dừng dừng: “Cô nói gì nhỉ? Tôi quên mất rồi.”

Trần Lăng có cảm giác như một đám quạ đen vừa bay qua đầu mình, 囧[1] đến rồi rồi đầu óc, thật lâu sau mới ngượng nghịu nói: “VẬY... Anh cứ bận việc của mình đi nhé, tôi lên lầu trước đây.”

[1] Một biểu tượng thể hiện nhiều cảm xúc: chán nản, mệt mỏi, lúng túng, bối rối...

Chợt Bao Huân thốt lên một câu lúc Trần Lăng quay người: “Trần Lăng, cô đã nói rõ quan hệ của mình với nha khoa Bác Văn cho Du Thiên Dã nghe chưa? À... Có cần tôi bóng gió với anh ấy một chút không?”

Trần Lăng ngẩn ra, khề nói: “Vẫn chưa.” Ngẫm nghĩ một lát rồi nói thêm một câu: “Tôi sẽ tìm cơ hội tự nói với anh ấy.”

Bao Huân lặng đi trong chốc lát, ngăn lại luồng suy nghĩ hiện lên trong đầu trước đó, muốn hỏi có phải Trần Lăng thực sự sắp nghỉ việc ở nha khoa Hạo Khang rồi không, những chuyện này có lẽ đều không liên quan gì đến mình cả, anh nói một câu ngắn gọn: “Tôi biết rồi.” rồi nhoen miệng cười. Nụ cười ấy rục rờ hơn bất cứ thứ gì, và rất mê hoặc lòng người. Anh nói bằng giọng điệu cực kỳ thoải mái: “Lúc về tôi sẽ có quà cho cô.”

Trần Lăng vội lắc đầu: “Không cần phiền phức vậy đâu, anh cứ lo việc của anh thôi.”

Thấy Trần Lăng vạch rõ giới hạn với mình như vậy, lòng Bao Huân không khỏi trào dâng cảm giác chua chát, nhưng anh vẫn cứng miệng nói: “Không phải cho một mình cô, đồng nghiệp nào cũng có.”

Trần Lăng cười gượng gạo, thăm hỏi hân hạnh chuyện bé xé ra to. Chỉ trong vài giây thất thần thì một chiếc xe máy đã lướt qua người cô nhanh như cắt, Bao Huân nhanh nhẹn kéo Trần Lăng vào lòng mình nhưng vì động tác quá mạnh khiến hai người cùng ngã nhào xuống đất. Cảnh tượng ấy lọt đúng vào tầm nhìn qua cánh cửa sổ trong phòng làm việc của Đặng Vĩ, và cũng lọt vào tầm mắt của Du Thiên Dã và Đặng Vĩ đều đang nhìn ra ngoài. Du Thiên Dã đứng bật dậy, nhưng lại thấy hai người đó vội vã bỏ dậy khỏi mặt đất, chưa nói đến hai ba câu, Trần Lăng đã rào bước đi vào tòa nhà, còn Bao Huân thì trở về xe của mình.

Đặng Vĩ liếc mắt nhìn Du Thiên Dã đứng cạnh: “Làm gì thế. Anh cũng định làm anh hùng cứu mỹ nhân hả?”

Du Thiên Dã lại ngồi xuống, tỏ ra tiếc nuối: “Muộn rồi, người ta nhanh chân hơn tôi.”

Đặng Vĩ “sặc” một tiếng, “Anh còn dám nói người ta nhanh chân hơn à? Tôi thấy anh ra tay cũng không chậm đâu, bình thường thì ra về đạo mạo đứng đắn, chỉ biết ở chỗ tôi lảm lòi thôi. Nhưng nói đi nói lại thì anh cũng rất có bản lĩnh, mấy cô gái trẻ ai cũng gục ngã trong tay anh, đến cả Bao công tử cũng không tranh giành được.”

Du Thiên Dã lờ mờ: “Anh nói chuyện kiểu gì vậy? Chẳng ra sao cả.”

Đặng Vĩ tỏ ra thẳng thắn: “Tôi chỉ nói thật thôi. Tôi không tin anh không nhận ra rằng thằng nhóc Bao Huân cũng thích Trần Lăng, cũng giống như Liễu Gia Từ luôn theo đuổi Lâm Hiểu Tuyền khi xưa.”

Du Thiên Dã không nói gì mà chỉ liếc nhìn Đặng Vĩ, Đặng Vĩ liền gơ tay xin hàng: “Tôi sai rồi, được chưa? Trong lòng anh nghĩ gì tôi còn không biết hay sao? Chắc chắn anh nghĩ tuy Lâm Hiểu Tuyền và Trần Lăng đều là mỹ nữ, nhưng tâm hồn hai người không giống nhau, một kẻ tầm thường, một người trong sáng, một kẻ tâm kế đa đoan, một người an phận chẳng tranh giành với đời. Tôi không nên đánh đồng hai cô ấy.”

Du Thiên Dã dùng năm chữ để kết thúc cuộc đối thoại này: “Chỉ nói vớ vẩn thôi.” Nhưng lại nghiêm mặt nói: “Nói chuyện nghiêm túc nhé. Hôm qua tôi gặp Liễu Gia Từ, anh ta ở nha khoa Bác Văn cũng tốt lắm.”

Đặng Vĩ không bày tỏ ý kiến: “Nếu anh đến nha khoa Bác Văn thì còn tốt hơn thế nữa cơ. Hai người nói chuyện gì vậy?”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Thực ra cũng không có gì quan trọng, chỉ hàn huyên chuyện trò đôi ba câu thôi.” Đúng là chỉ hàn huyên chuyện trò vài câu, tổng giám sát bộ phận điều trị mới nhậm chức của nha khoa Bác Văn và tổng giám sát bộ phận điều trị đang tại vị của nha khoa Hạo Khang ngồi với nhau, trò chuyện hai tiếng đồng hồ về đặc điểm đặc sắc của các phòng khám dây chuyền của Trung Quốc, rồi so sánh sự cạnh tranh giữa các

phòng khám có tính chất khác nhau, nên đồng hóa sự cạnh tranh hay để chúng dần “khác biệt hóa”, còn tham khảo một số người đang đi trên con đường từ sinh viên ngành y đến bác sĩ rồi đến mở phòng khám, bác sĩ nên có đủ những tố chất nào, thậm chí nói cả đến chuyện trung thực khi mắc bệnh, vấn đề thiếu sót là do nhiều nguyên nhân từ nhiều phương diện cùng tạo thành. .

Nhưng trước khi đi, Liễu Gia Tử nhìn Du Thiên Dã - người cuối cùng cũng có thể ngồi ngang hàng với mình, nói với vẻ đầy ý tứ: “Người anh em, nha khoa Hạo Khang cây to đón gió lớn, các anh đừng nên lo là cảnh giác, cẩn thận một chút nhé.”

Du Thiên Dã mỉm cười, gật đầu tỏ ý cảm ơn. Những lời này anh đã nghe vào những lúc khác nhau, trong những trường hợp khác nhau và từ những người khác nhau rất nhiều lần, nhưng nha khoa Hạo Khang vẫn chiếm sản lượng lớn nhất trong thị trường nha khoa cao cấp, giành được danh tiếng và công trạng đáng kể.

Thấy vẻ thờ ơ của Du Thiên Dã, Liễu Gia Tử không nói thêm nữa, chỉ bỏ lại một câu không đầu không đuôi: “Các cô gái bây giờ chẳng ai là một cây đèn cầy đâu.” rồi cáo từ đi trước, khiến Du Thiên Dã chẳng hiểu gì.

Du Thiên Dã rời khỏi hồi ức tồi qua, liếc mắt nhìn Đặng Vĩ: “Hôm qua lão gia đã nói với anh rồi chứ, bây giờ anh không thể tới dự triển lãm bên Đức được.”

Đặng Vĩ rầu rĩ bảo: “Tôi biết rồi. Chẳng phải họ đặt việc nghiên cứu và thảo luận về các ca bệnh phức tạp trong cuộc bình chọn mười phòng khám hàng đầu lên trước sao?” Thuận miệng lại giận dữ nói tiếp câu nữa: “Mấy ông sếp này nói thay đổi là thay đổi, chẳng xem xét, quan sát dân tình gì hết.”

Du Thiên Dã cười nói: “Cầu nhàu cũng vô dụng thôi, cứ chấp hành đi cho xong. Đúng rồi, phần PowerPoint về ca bệnh của Hạo Khang tôi đã làm xong rồi, anh tranh thủ hai ngày này xem qua đi, xem còn bị quên điều gì không.”

Đặng Vĩ trả lời rành rọt: “Được thôi.”

Đang nói chuyện thì y tá trưởng Từ Hoa Linh gõ cửa bước vào: “Hai sếp đều ở đây à, có chuyện này muốn nói với hai người.”

Du Thiên Dã ra hiệu cho Từ Hoa Linh vào phòng: “Sao vậy?”

Từ Hoa Linh ừm một tiếng: “Hôm nay Monica nghỉ nhưng hôm qua cô ấy có gọi điện cho tôi, bảo bệnh nhân cuối cùng của chiều qua cũng dùng thẻ tẩy trắng răng miễn phí. Bệnh nhân đó đã vô tình tiết lộ rằng, cô ta mua được trên mạng với giá rất rẻ.”

Sắc mặt của Du Thiên Dã và Đặng Vĩ đều thay đổi: “Sau đó thì sao?”

Từ Hoa Linh nói tiếp: “Hôm qua Monica lên mạng search, đúng là trên mạng có một cửa hàng chuyên bán thẻ tẩy trắng răng miễn phí của nha khoa Hạo Khang, giá rất rẻ, chỉ bằng một phần mười giá bán của chúng ta.”

Đặng Vĩ và Du Thiên Dã đưa mắt nhìn nhau. Đặng Vĩ lên tiếng trước: “Đã xác minh chưa? Có khả năng thẻ tẩy trắng răng đó là giả không?”

Từ Hoa Linh lắc đầu: “Monica nói cô ấy đã liên hệ thử với bên bán thẻ, cô ấy đã thử thăm dò. Cô ấy hỏi ngộ nhỡ thẻ là giả, không dùng được thì sao?”

Du Thiên Dã chau mày: “Đôi phương nói thẻ nào?”

Từ Hoa Linh nói tiếp: “Người bán nói chắc chắn không thẻ là giả, nếu không dùng được thì trả lại tiền mua.”

Du Thiên Dã im lặng một lát, rồi anh nói với Từ Hoa Linh: “Chị mang những thẻ tẩy trắng miễn phí thu lại trong thời gian gần đây tới cho tôi xem.”

Từ Hoa Linh vừa đi ra thì Đặng Vĩ đã nói: “Anh cảm thấy chuyện này thế nào?”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Bây giờ vẫn chưa nhận ra điều gì. Tôi chỉ muốn biết thẻ được đưa ra ngoài bằng con đường nào?”

Một lát sau, Từ Hoa Linh mang một chồng thẻ tẩy trắng miễn phí vào phòng. Đặng Vĩ và Du Thiên Dã mỗi người lấy một nửa để xem. Du Thiên Dã xem vài cái rồi chỉ vào con dấu đóng trên tấm thẻ, hỏi: “Con dấu này có ý nghĩa gì?”

Từ Hoa Linh và Đặng Vĩ đều tới xem. Đặng Vĩ nói với vẻ không chắc chắn: “Hình như là con dấu của bộ phận thị trường của chúng ta.”

Tia sáng trong đầu Du Thiên Dã chợt ánh lên, cảm di động gọi ngay cho Bao Huân. Sau khi điện thoại được kết nối, anh không chào hỏi mà vào ngay chủ đề: “Bao Huân, có phải bộ phận thị trường của các cậu gần đây đã phát đi một số thẻ tẩy trắng răng miễn phí?”

Xe của Bao Huân đã chạy tới đường vành đai ba ở phía đông thành phố. Nghe thấy câu hỏi của Du Thiên Dã, anh dừng người một lát rồi trả lời: “Ừ, tháng trước có tặng cho bên công ty quảng cáo một số thẻ tẩy trắng miễn phí để được chiết khấu giảm giá. Sao thế?”

Sắc mặt Du Thiên Dã tối sầm lại: “Ừ, tôi biết rồi. Chắc không có việc gì lớn đâu, cậu cứ yên tâm ra sân bay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Dòng Chảy Ngâm 1

Bao Huân gác máy với vẻ hơi khó chịu. Tổng giám đốc Lưu ngồi trên ghế lái phụ cất tiếng hỏi: “Sao thế, xảy ra chuyện gì vậy?”

Bao Huân lắc đầu, thành thật nói: “Cháu không rõ lắm. Du Thiên Dã hỏi cháu có phải đã phát ra ngoài một số thẻ tẩy răng miễn phí không. Đúng là cháu đã phát ra ngoài, không có vấn đề gì chứ?” Tổng giám đốc Lưu biết hợp đồng quảng cáo ấy, lúc đó mọi người ai nấy đều khen Bao Huân lòng dạ nham hiểm, ông bèn trấn an Bao Huân: “Không sao đâu, vả lại, hai chủ nhiệm đều có mặt ở đó, dù có việc gì chẳng nữa họ cũng sẽ giải quyết được thôi.”

Bác sĩ Hoàng ngồi ở hàng ghế dưới cũng tán đồng: “Đúng thế, đúng thế.”

Bên này, sau khi Du Thiên Dã gác máy, anh nói Đặng Vĩ: “Đúng là bộ phận thị trường đã tặng cho bên công ty quảng cáo một số thẻ tẩy răng. Chắc là công ty quảng cáo được tặng nhưng không dùng mà mang bán trên thị trường. Vấn đề không lớn.”

Đặng Vĩ vẫn chưa hết nghi ngờ: “Việc này đúng là không có gì, nhưng tôi vẫn có chút không hiểu, nếu vì mục đích lợi nhuận thì sao lại bán với giá thấp như vậy? Vả lại còn vấn đề thời gian, bây giờ là thời điểm quan trọng, đừng xảy ra rắc rối gì với cuộc bình chọn ‘mười phòng khám hàng đầu’ nha.”

Du Thiên Dã cũng biết Đặng Vĩ nói có lý, anh suy nghĩ một chút rồi nói với Từ Hoa Linh: “Bắt đầu từ mai, từ chối những cuộc hẹn tẩy răng cho những người có thẻ tẩy răng miễn phí, nhưng đừng nói thẳng là từ chối, cứ bảo rằng các cuộc hẹn trước đã xếp kín lịch rồi trong tháng này rồi, để sang tháng sau.”

Từ Hoa Linh nhận lệnh của sếp rồi rời khỏi đó. Du Thiên Dã cũng cáo từ Đặng Vĩ, đi về phía trung tâm trông răng. Anh gặp Trần Lăng đang đứng trước cửa trung tâm nói chuyện điện thoại, nghe thấy cô khẽ nói: “Hôm nay cháu tặng ca, ở công ty chứ đâu nữa, tối mới gặp được.”

Du Thiên Dã chú ý đến vết trầy da đỏ hồng trên mu bàn tay đang cầm điện thoại của Trần Lăng, anh bèn dừng bước không đi tiếp nữa. Du Thiên Dã vừa dừng chân thì Trần Lăng phát hiện ra, bèn nở nụ cười ngượng ngùng với Du Thiên Dã rồi cười nói với đầu dây bên kia: “Cháu đang có việc, nói chuyện sau.” rồi gác máy. Du Thiên Dã thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

Trần Lăng thoáng ngẩn ra, cô đáp: “Một người họ hàng của em.” Rồi chuyển sang chủ đề khác: “Các ca bệnh trông răng kỳ thứ hai trong ngày hôm nay để em xử lý được rồi. Sao anh cũng đến sớm thế?”

Du Thiên Dã không trả lời câu hỏi của Trần Lăng mà nghiêm túc nói với cô: “Em vào đây với anh.”

Vừa nhận cú điện thoại ấy, Trần Lăng vốn chưa hết bất an, bây giờ lại bị Du Thiên Dã nói vậy, cô thấy rất lo sợ, thấp thỏm theo Du Thiên Dã vào văn phòng riêng của anh, đang không biết phải làm gì thì bị Du Thiên Dã nhét vào ghế, dặn dò: “Em ngồi đây trước đã.” Còn anh ra khỏi văn phòng, để Trần Lăng ở đó một mình.

Đây là lần đầu tiên một mình Trần Lăng ngồi trong văn phòng Du Thiên Dã, kết quả của sự chột dạ là việc cô đưa mắt nhìn xung quanh rồi đánh giá căn phòng này. Không phải cô chưa tới đây bao giờ nhưng lần nào cũng vội vàng vàng, chưa bao giờ quan sát nó một cách cẩn thận, không như hôm nay, cô thể dễ dàng mất tự do đảo quanh. Giờ cô mới phát hiện trong góc phòng có treo một bức tranh chữ.

Trần Lăng đi về phía đó, nghiên cứu thật lâu mới lờ mờ đoán ra trên bức tranh chữ là bài “Giá cô thiên” của Chu Đôn Nho:

Ngã thị thanh đô sơn thủy lang,

Thiên giao lãng mạn sơ cuồng.

Tằng phê cấp lộ chi phong sắc,

Lục tẩu lưu vân tá nguyệt chương.

Thi vận thú,

Từ thiên thương.

Kỷ tăng trước nhãn khán hầu vương

Ngọc lâu kim khuyết dung quy khứ,

Thả tháp mai hoa tuyết Lạc Dương. [1]

[1] Giá cô là chim đa đa

Dịch thơ :

Ta vốn thanh đô sơn thủy lang

Trời sinh lãng mạn ngông cuồng

Từng phê sắc cấp chi sương gió

Hàng tấu chuông, lưu mơn mây trắng

Thơ vụn thủ

Rượu ngàn chung

Mấy khi ngó mắt tới hầu vương

Điện ngọc lầu vàng lười lui tới

Say đất hoa mai đạo Lạc Dương

(Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn, Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hoá - Thông tin, 1996)

Tuy nét chữ trên bức tranh quá phóng khoáng, khiến Trần Lăng cảm thấy rất khó đọc nhưng những con chữ này đối với cô cũng khá quen thuộc, vì nó từng là bài thơ Vu Bác Văn thích nhất, lúc còn nhỏ, ông từng dạy Trần Lăng thuộc lòng bài thơ này. Sau này, khi Trần Lăng thấy bài thơ Giá cô thiên ây đã từng nghĩ, không biết tại sao cậu lại thích nó, có lẽ là vì trong bài thơ ẩn chứa nỗi khát khao lớn lao đến không thể kiềm chế nổi.

Cảnh tượng Trần Lăng ngắm nghía một cách kỹ lưỡng bức tranh chữ ấy lọt vào tầm mắt của Du Thiên Dã đang mang còn i-ốt và bông băng đi vào phòng. Sau khi khép cửa phòng lại, anh bình thản cất giọng: “Em thích cái này à?”

Trần Lăng ừm một tiếng: “Trước đây em đã thuộc lòng bài thơ này, vì cậu em đặc biệt thích nó, nhất là câu: Thơ vụn thủ / Rượu ngàn chung /
Mấy khi ngó mắt tới hầu vương.”

Du Thiên Dã nhướn mày: “Cậu em? Em chưa nói với anh bao giờ.”

Trần Lăng ừm một tiếng, nói với vẻ e dè: “Cậu em cũng là người trong ngành này, nhưng ông ấy vừa sang Canada tỉnh dưỡng rồi, khi nào ông về Trung Quốc, em sẽ giới thiệu để hai người quen nhau.”

Du Thiên Dã đáp lời một cách thờ ơ. Vừa nói vừa nhét Trần Lăng lên ghế, kéo bàn tay trắng da của cô đến trước mặt mình, cẩn thận nhúng bông sạch vào còn i-ốt rồi lau rửa vết thương một cách tỷ mỉ, không quên nói chuyện: “Anh cũng thích nhất câu Mấy khi ngó mắt tới hầu vương trong bài thơ ‘Giá cô thiên’ đó, đường hoàng là chính mình, không bao giờ thấy sang mà bắt quàng làm họ, cũng chẳng thềm để tâm đến thế tục.”

Trần Lăng vừa nghe vừa cân nhắc hàm ý trong câu nói của Du Thiên Dã, khi thấy anh cẩn thận lau rửa vết thương cho mình, lòng cô vừa hạnh phúc vừa lo lắng, mu bàn tay bị còn i-ốt kích thích sinh ra cảm giác như bị kim đâm, bất giác trợn trừng đôi mắt. Thấy vẻ mặt đó của Trần Lăng, Du Thiên Dã hừ một tiếng: “Ai kêu em bất cẩn? Không đáng được thương hại.” Tuy nói thế nhưng anh lại thổi lên vết đau trên mu bàn tay cô, giảm bớt cơn đau do còn i-ốt mang lại cho da thịt.

Thấy động tác chăm sóc dịu dàng đó của Du Thiên Dã, Trần Lăng cũng căng thẳng vô cùng, chỉ sợ bị đồng nghiệp bắt gặp, bèn quay đầu nhìn ra cửa. Cùng may là cửa đã đóng chặt, cô nghe thấy giọng nói của Du Thiên Dã vang lên bên tai mình: “Đừng lo, anh khóa rồi.”

Câu nói này khiến Trần Lăng toát mồ hôi, bỗng nhiên lòng cô trào dâng rất nhiều điều tưởng tượng không tốt, như có tiếng vang trầm bổng bên tai: “Khóa rồi, khóa rồi, khóa, khóa...” Trần Lăng chậm chậm ngoảnh lại, mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Đây, đây là chỗ làm mà, khóa, khóa cửa không hay lắm thì phải?” Thấy sự thay đổi trên nét mặt Trần Lăng, Du Thiên Dã buồn cười nhưng anh chỉ bình thản nói: “Em nghĩ đến tận đâu thế hả? Đang ở văn phòng, em nghĩ anh có thể làm chuyện đó với em sao?” Nói xong, anh đưa mắt liếc qua mu bàn tay Trần Lăng, đứng dậy mở cánh cửa đang được đóng chặt ra, bỏ lại một câu: “Hôm nay Vương Hâm không tới, em ở đây chỉnh sửa giúp anh tài liệu của mấy ca bệnh trong hai tuần nay đi. Em tự bật máy tính lên nhé, tất cả đều được tập hợp trong file của anh đấy, mật khẩu em cũng biết rồi.” Du Thiên Dã đón nhận ánh mắt nghi hoặc của Trần Lăng, anh ngừng lại một lát rồi giải thích: “Tay em bị thương rồi, không nên đeo găng tay, anh sẽ đến khám cho bệnh nhân trông rảnh kỳ thứ hai đó.” Dặn dò xong, Du Thiên Dã cũng tự thấy ngượng với sự săn sóc của mình, liền đi về phòng mình.

Thấy bóng lưng rời đi của Du Thiên Dã, lòng Trần Lăng rói bởi, một chút ngọt ngào, cũng có một chút lưỡng lự. Cô vẫn chưa nói với anh về chuyện mình sắp nghỉ việc. Nếu biết thân phận của cô, một người thanh cao như anh, sẽ không để bụng chứ?

Tận đến tối khi Liễu Gia Từ đến nhà cô, tâm trạng bất an đó của Trần Lăng vẫn chưa hề thuyên giảm. Bà Vu Nhã Cầm và ông Trần Lập Hải tiếp đón Liễu Gia Từ đầy nhiệt tình, còn nói với về gian hờn: “Vu Bác Văn cũng chẳng thêm nói với chúng tôi một tiếng, dù sao cũng là cậu của Trần Lăng, đáng lẽ nên mời cậu đến chơi từ lâu rồi mới phải.”

Liễu Gia Từ vội cúi thấp: “Vi đạo này em bận quá, đáng lẽ nên đến thăm anh chị từ lâu mới phải. Lăng Lăng được anh chị nuôi dạy trở thành một người giỏi giang như vậy, ông bà ngoại Lăng Lăng rất biết ơn hai người, nên đặc biệt dặn dò em, trước khi Trần Lăng chưa biết về thân phận của mình, em không được tham gia quá nhiều vào cuộc sống của con bé, càng không được tới quấy rầy anh chị.”

Cả bà Vu Nhã Cầm lẫn ông Trần Lập Hải nghe thấy những lời này đều mát lòng mát dạ, tất nhiên họ càng nhiệt tình đón khách hơn. Không khí trong phòng khách lúc này vô cùng hòa hợp, nhưng thực ra chỉ là hàn huyên những chuyện không đầu không cuối mà thôi.

Trần Lăng ngồi bên cạnh có vẻ hơi sốt ruột, bèn nói với bà Vu Nhã Cầm: “Mẹ, con với cậu vào phòng trước, có chuyện quan trọng ạ.”

Thấy Trần Lăng đưa Liễu Gia Từ vào phòng, ông Trần Lập Hải và bà Vu Nhã Cầm trao đổi một ánh mắt. Vu Nhã Cầm hỏi với vẻ nghi hoặc: “Hai cậu cháu nó nói chuyện gì thế nhỉ, không phải ông bà ngoại Lăng Lăng định đưa nó về Thượng Hải đấy chứ?”

Trần Lập Hải lắc đầu: “Đừng nghĩ lung tung. Không thể có chuyện đó được, dù họ muốn thế, Lăng Lăng cũng không đi đâu.”

Vu Nhã Cầm cũng gật đầu, có lý!

Liễu Gia Từ theo Trần Lăng vào phòng ngủ của hai chị em Trần Lăng Trần Tụng. Vừa vào cửa đã bị một tấm poster to tổ chàng dán trên tường dọa cho chết khiếp, chỉ thấy hai anh chàng còn đẹp trai hơn cả người thật, một người sở hữu đôi mày kiếm và cặp mắt sáng, người còn lại thì ưa nhìn thanh tú, đứng sát gần nhau một cách rất thân thiết, điều này khiến Liễu Gia Từ rất tò mò, bèn hỏi: “Các cô gái trẻ như các cháu bây giờ lại thích mấy tên nhóc ẻo là thế này à?”

Trần Lăng liếc nhìn tấm poster, lắc đầu: “Cháu không biết, nhưng em gái cháu thì rất thích.”

Liễu Gia Từ còn đọc cả dòng chữ to tướng trên tấm poster: “Sự lựa chọn của trái tim? Là sao?”

Trần Lăng cũng có chút hiểu biết: “Phim Hàn, kể về câu chuyện của người nằm vùng, dù sao thì kết cục của những câu chuyện như thế đều rất bi thảm. Đừng rồi, lúc gọi cho cháu, cậu đã nói gì vậy, cháu vẫn chưa hiểu ý cậu.”

Liễu Gia Từ lập tức đổi chủ đề, nói với vẻ nghiêm túc: “Bao giờ cháu mới xin nghỉ việc ở Hạo Khang? Cậu mong cháu có thể tiến hành nhanh nhanh một chút. Nha khoa Bác Văn quá nhiều chi nhánh, bác sĩ có người trình độ cao, có người trình độ thấp. Cậu đang chỉnh sửa lại một vài ca bệnh phức tạp để nộp đi, nhiều cái chỉ là trị đúng bệnh mà thôi, chẳng có một chút tính hệ thống nào.”

Trần Lăng lắc đầu: “Cháu chỉ là một bác sĩ nhỏ bé, dù có từ chức, rời khỏi Hạo Khang, thì cũng không thể giúp cậu được.”

Liễu Gia Từ ngẫm nghĩ rồi lấy một chiếc ổ cứng di động từ trong cặp tài liệu luôn mang bên mình, lắc lắc nó rồi nói: “Cháu hãy xem những số liệu hiện nay của nha khoa Bác Văn đi, nếu chỉ biết đầu tư vốn để mở rộng một cách không có giới hạn mà không cải thiện chất lượng khám chữa bệnh thì chắc chắn sẽ phải đối mặt với tình trạng lộn xộn ở một số chi nhánh.”

Thấy điều mà Liễu Gia Từ vừa nói có vẻ nghiêm trọng, Trần Lăng bèn cầm ổ cứng di động vào máy tính rồi xem xét một cách cẩn thận. Xem xong, cô không khỏi lo ngại: “Chủ tịch biết không?”

Liễu Gia Từ gật đầu: “Biết, nhưng anh rể cũng không định nói cho cháu biết. Nguyên nhân hôm nay cậu tới đây tìm cháu, một là cảm thấy nói cho cháu cũng không có gì là sai trái cả, hai là mong cháu từng tự coi thường bản thân, cháu từng được đào tạo một cách rất bài bản, trên phương diện đào tạo một số căn bệnh lâm sàng, khả năng của một mình cậu chỉ có hạn mà thôi, mong cháu có thể giúp cậu.”

Còn đang lưỡng lự, Trần Lăng đã nghe thấy Liễu Gia Từ nói một câu đầy hàm ý: “Nha khoa Hạo Khang từ phần cứng đến phần mềm đều không thể bắt bẻ nhưng nó chỉ nhắm vào một số giai cấp đặc biệt có khả năng về kinh tế. Còn nha khoa Bác Văn thì không như vậy, dù còn nhiều khuyết điểm nhưng ưu điểm lớn nhất của nó là phục vụ cho toàn dân.”

Trần Lăng bất ngờ ngẩng lên nhìn Liễu Gia Từ. Đó là vấn đề cô chưa từng suy nghĩ tới. Cô thích sự chuyên nghiệp, cẩn thận, nghiêm túc của đội ngũ bác sĩ ở nha khoa Hạo Khang, thích những trang thiết bị hiện đại của nha khoa Hạo Khang, thích sự hào nhoáng bắt mắt của nha khoa Hạo Khang, thậm chí còn thích bầu không khí học tập và làm việc ở đó, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng, tất cả những người có thể hưởng thụ những thứ này chỉ là một số các bệnh nhân chiếm tỷ lệ rất nhỏ mà thôi.

Mời các bạn qua hồ mới ủng hộ mình nhé. Tên truyện là "Anh hùng độc nhất của em".

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Dòng Chảy Ngâm 2

Trong lúc cảm xúc của Trần Lăng còn chưa ổn định thì đã nghe thấy Liễu Gia Từ ung dung bảo: “Sao cậu lại nghe nói quan hệ giữa cháu và lão Du của Hạo Khang là người yêu nhỉ?”

Trần Lăng sững sốt, nghĩ bụng: Minh và Du Thiên Dã vừa mới bước vào giai đoạn sơ cấp của quá trình yêu đương, sao đã ồn ào đến mức người người đều biết, nhà nhà đều hay nhỉ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Trần Lăng vẫn thành thật gật đầu, dạ một tiếng.

Sau khi Liễu Gia Từ nghe thấy tiếng dạ từ chính miệng Trần Lăng, anh ta lại hơi chau mày: “Lão Du kia có gì tốt đẹp chứ? Đám con gái cứ người này lại nói tiếp người kia...”

Trần Lăng không hiểu, bèn mở to mắt nhìn Liễu Gia Từ: “Đám con gái? Là sao?”

Liễu Gia Từ gượng cười: “Không có gì, nhớ tới một người trước kia ấy mà. Nhưng Trần Lăng này, quan hệ giữa cháu và Du Thiên Dã tới đâu rồi?”

Trần Lăng tròn mắt nhìn Liễu Gia Từ, nghĩ bụng: Tuy cậu là bề trên của cháu, nhưng cũng chưa thân thiết đến mức có thể hỏi câu này được đâu nhỉ? Tuy cô không nói gì nhưng nét mặt ảm đạm hẳn đi. Thấy Trần Lăng không nói năng gì, lại tỏ ra khó chịu, Liễu Gia Từ cũng cảm thấy mình đã hỏi một câu chẳng ra sao, vội sửa lại: “Ý cậu là, anh ta có biết thân phận thật sự của cháu không?”

Trần Lăng lắc đầu: “Vẫn chưa tìm được cơ hội để nói với anh ấy.” nghĩ một lát lại nói: “Nhưng thân phận của cháu làm sao chứ? Vu Bác Văn, là cậu cháu cũng được, mà cha cháu cũng được, đều là sự sắp đặt của ông trời, bản thân cháu đâu có quyền lựa chọn hay thay đổi.”

Liễu Gia Từ đáp lại: “Cũng phải. Nhưng không phải cậu quen anh ta mới ngày một ngày hai, anh ta có vẻ rất chín chắn, nên đưa con gái nào cũng thích anh ta. Nhưng chỉ là cái mã ngoài thôi, anh ta có khá nhiều tật xấu, vừa có chấp lại thanh cao, rồi hay để bụng những chuyện vặt vãnh...” Liễu Gia Từ có thành kiến với Du Thiên Dã là chuyện đã tồn tại từ rất lâu. Nghĩ đến việc Du Thiên Dã có khả năng sẽ trở thành bề dưới của mình, Liễu Gia Từ thấy vừa khó chịu lại vừa hả hê, nên những lời chê bai cứ thế tuôn ra khỏi miệng mà chưa kịp suy nghĩ. Thấy ánh mắt trong veo của Trần Lăng, anh ta không khỏi ngượng ngùng nhưng cuối cùng vẫn thốt ra một câu: “Nhưng cũng không thể quy hết tội lỗi cho anh ta được, bạn gái cũ của anh ta đâu phải cây đèn cầy đâu. Có thể coi Du Thiên Dã như con chim sẻ sợ cành cong.”

Mới nói đến đó, Trần Lăng còn chưa kịp truy hỏi rốt cuộc là có ý gì thì điện thoại của Liễu Gia Từ đã đổ chuông. Vừa nhìn tên người gọi đến, Liễu Gia Từ đã vội vàng nhấn nút nghe, mới nói đôi ba câu đã gác máy, nói với Trần Lăng: “Vợ cậu sốt ruột, không biết cậu đi đâu nên giục cậu mau về.”

Trần Lăng mỉm cười: “Lần sau cậu đưa mợ tới nhà cháu, mợ đỡ phải sốt ruột.”

Liễu Gia Từ mỉm cười, không bình luận thêm, chỉ nói: “Về chuyện của nha khoa Bác Văn mà hai cậu cháu mình vừa nói, cháu hãy tranh thủ thời gian, tới chỗ cậu sớm một chút nhé.”

Có lẽ thật sự đã đến lúc nên rời khỏi nha khoa Hạo Khang rồi. Trần Lăng khẽ gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Vu Nhã Cầm và Trần Lập Hải, Trần Lăng tiễn Liễu Gia Từ xuống sân, sau khi nhìn thấy xe của Liễu Gia Từ rời đi, cô mới quay người đi về nhà.

Nhưng trong một góc nào đó của tiểu khu, Vương Hâm ngẩng lên sau con “quần quýt” với Trần Tụng, nhìn chiếc ô tô đã khuất xa bằng ánh mắt ngỡ ngàng, hỏi: “Không phải anh bị hoa mắt chứ? Sao Liễu Gia Từ lại đi từ nhà em ra?”

Mỗi lần được Vương Hâm đưa về, không lần nào Trần Tụng được về nhà ngay. Phải thân mật một hồi, cô mới được Vương Hâm thả về, lúc này, mặt mũi cô ửng hồng, giẫy ra khỏi người Vương Hâm, đưa mắt nhìn ra ngoài nhưng chẳng nhìn thấy gì, chỉ có cảm giác cái tên đó rất quen nhưng trong một chốc một lát thì không sao nhớ ra được: “Liễu Gia Từ là ai? Hình như em từng nghe chị nhắc đến nhưng không nhớ nữa.”

Vương Hâm tuy rất nghi hoặc nhưng cũng không nói nhiều, ghé sát bên tai Trần Tụng mà thủ thỉ: “Ngày mai đến nhà anh nhé?”

Trần Tụng biết mẹ Vương Hâm đã khăn gói quả mướp về quê, nhà Vương Hâm bây giờ không còn ai khác. Đến nhà anh ta, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ, nhờ bị ăn sạch thì sao? Cô bèn lắc đầu quầy quậy: “Không, không, em còn phải xem phim nữa.”

Vương Hâm nói bằng giọng điệu bắt buộc: “Vẫn còn xem phim nữa sao? Chúng ta đã xem hết một lượt các phim điện ảnh, phim chiếu rạp, đến cả ‘Doraemon’ cũng xem rồi, còn chưa đủ sao?”

Trần Tụng trợn mắt, thâm oán thán: “Thế mà gọi là xem phim sao?” Nói thật, họ xem không ít phim, nhưng chỉ ông trời mới biết đã xảy ra những việc gì. Lần nào vào rạp chiếu phim, Vương Hâm cũng kéo cô đi thẳng vào góc khuất nhất, tối tăm nhất, trên màn ảnh chiếu gì thì cô không rõ lắm, nhưng dưới khán đài thì rất bận rộn, bận giờ trở một cách vội vã. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến Trần Tụng không dám đến nhà Vương Hâm, cô nam quá nữ ở chung một phòng, đúng là dễ khiến rom bèn lửa. Cô còn chưa báo thù rửa hận, sao có thể để sói xám ăn mất chứ?

Nhưng Vương Hâm lại không chịu, cậu đang ở độ tuổi dồi dào tinh lực nhất, nỡ nữ gần ngay trong gang tấc, lén lút trong rạp chiếu phim nhiều lại thành nghiện, tuy chưa dám nghĩ đến chuyện “vượt rào” ngay lúc này nhưng suy cho cùng thì ở nhà cũng có thể phóng túng hơn bên ngoài. Vương Hâm giả vờ đáng thương: “Tụng Tụng, dạo này đi hơi nhiều, chân anh lại đau rồi.” Vừa nói vừa xoa nhẹ lên cái chân cơ bản đã khá lên, thậm chí có thể nói là hồi phục như xưa của mình với vẻ thật giả lẫn lộn.

Trần Tụng liếc xéo cậu một cái, không bình luận thêm, cô nghĩ tới nghĩ lui rồi nói sang chuyện khác: “Hai ngày nữa không phải đến sinh nhật anh sao? Chúng mình tính xem thế nào?”

Vương Hâm vui đến nỗi chẳng biết nên làm gì. Hóa ra Trần Tụng thực sự quan tâm đến mình, cậu liền ôm chặt lấy cô, mắt ngời sáng: “Tụng Tụng tốt quá, nhớ cả ngày sinh nhật anh nữa. Em nói đi, em tính sao?”

Trần Tụng vờ như vô tình nghĩ ra: “Lâu lắm rồi không liên lạc với đám bạn ở ‘Oai phong’, gọi họ tới ăn cơm nhé?”

Vương Hâm hơi lưỡng lự: “Anh thấy thế giới của hai người còn thú vị hơn. Đi với đám ấy chán lắm.”

Trần Tụng đẩy cậu ra, tỏ vẻ không vui: “Anh quên bài post bày bạ của anh trên diễn đàn rồi à? Anh ném một hòn đá xuống làm nước đục ngầu rồi mặc kệ đấy hả?”

Vương Hâm chợt vỡ lẽ, thế chẳng phải là Trần Tụng muốn công khai trước mặt bạn bè thiên hạ sao? Nghĩ thế, cậu vội nói: “Biết rồi. Chuyện này cứ giao cho anh, anh sẽ nghĩ cách đưa họ tới ăn cơm.” Vừa nói vừa hớn hờ: “Ha ha, anh muốn cho họ thấy Vương Hâm này biến suy nghĩ thành sự thật như thế nào!”

Trần Tụng khẽ cắn môi rồi gật đầu. Cô cười tươi nhưng trong lòng lại có một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Là anh tự tìm đấy nhé, đừng trách tôi không khách sáo.”

Tuần sau, đặc biệt là ngày thứ Hai có ý nghĩa hết sức trọng đại với trung tâm trồng răng. Cuối cùng khuôn ván chỉ dẫn Guide cũng được gửi từ nước ngoài về, cuối cùng cũng đến ngày mà họ chờ đợi từ lâu. Giải phẫu trồng răng giả cả hàm sử dụng Guide chỉ dẫn lần đầu tiên được tiến hành trong nước, được thực hiện bởi bác sĩ mổ chính là Du Thiên Dã, sau khi phẫu thuật có thể điều trị hồi phục tổn thương ngay lập tức. Từ trên xuống dưới nha khoa Hạo Khang đều rất coi trọng, trong quá trình phẫu thuật còn được quay camera cho các chuyên gia theo dõi, các đồng nghiệp khác cũng có thể trực tiếp theo dõi quá trình phẫu thuật trồng răng trong phòng họp, đến cả Bao Hoài Đức cũng gọi điện cho Du Thiên Dã trước giờ tiến hành phẫu thuật, cổ vũ tinh thần.

Còn Trần Lăng và Vương Hâm, là hai trợ lý của Du Thiên Dã, cũng rất vinh dự được mặc áo giáp ra trận. Nhưng Vương Hâm chủ yếu chịu trách nhiệm ở phần trước là cấy implant vào hàm, còn Trần Lăng thì phụ trách công đoạn phía sau là chữa trị ngay sau khi phẫu thuật. Trong suốt quá trình phẫu thuật, không gian lặng ngắt như tờ, dĩ nhiên không tránh khỏi sự căng thẳng hồi hộp nhưng sự phối hợp ăn ý giữa họ đã khiến sự căng thẳng ấy nhanh chóng biến mất. Ngoài tiếng tích tắc của đồng hồ, chỉ còn tiếng những dụng cụ phẫu thuật thỉnh thoảng va vào nhau.

Tuy là cuộc phẫu thuật được coi như ví dụ điển hình trong nước nhưng do có sự chuẩn bị kỹ càng từ thời gian trước và các thao tác cẩn thận trong quá trình phẫu thuật nên mọi thứ diễn ra rất thuận lợi. Khi xong xuôi mọi chuyện, sau khi người bệnh ra về, Du Thiên Dã coi bỏ mũ đội đầu, đưa mắt nhìn tất cả các thành viên của trung tâm trồng răng đều đang nhìn anh chăm chú, nói: “Ai đó đặt bàn đi, tối nay tôi mời mọi người ăn cơm.”

Mọi người bật cười huyên náo khiến cả trung tâm trồng răng náo nhiệt hẳn lên. Mọi người cùng bắt tay nhau, thậm chí là ôm chầm lấy nhau.

Trần Lăng không cần giúp Du Thiên Dã lau mồ hôi liên tục, thực tế đã chứng minh, đại thần đúng là đại thần, cả quá trình đều vượt qua một cách thuận lợi khiến Trần Lăng vô cùng khâm phục. Sau khi những người khác chúc mừng anh rồi giải tán thì Trần Lăng – người luôn đứng phía xa khẳng định mình hoàn toàn có thể cảm nhận được Du Thiên Dã chỉ vờ bình tĩnh mà thôi, chứ thực ra anh cũng hồi hộp lắm - mới đến trước mặt anh, chia tay về phía anh: “Chúc mừng anh.”

Du Thiên Dã mỉm cười nhìn Trần Lăng, nhưng anh không để mắt tới bàn tay đang chia ra của cô, mà chủ động ôm chầm lấy cô, nói thầm vào tai cô: “Không phải anh, mà là chúng mình.”

Nhưng tên Vương Hâm không biết điều lại ngượng ngừng bước tới, ngập ngừng lên tiếng: “Lão Đại, buổi tiệc tối nay em không tới được đâu.”

Du Thiên Dã buông Trần Lăng ra, nói: “Sao, cậu bận việc khác à?”

Vương Hâm cười khúc khích: “Hôm nay là sinh nhật em, đã hẹn trước với đám bạn trên diễn đàn Oai phong rồi. À, nếu tối nay hai người rảnh thì cùng tới tham gia nhé.”

Du Thiên Dã vờ giận dỗi: “Hay lắm. Thời khắc trọng đại như vậy mà hai đứa chúng bay bỏ anh lại một mình, Bao Huân không có ở đây, cậu thì

tìm có chuẩn mất.”

Vương Hàm cười xấu xa: “Úi chao, lão Đại ơi, chúng em có mặt hay không không quan trọng, có bác sĩ Trần là được rồi. Nhưng nói ra mới nhớ, đúng ra Bao Huân phải tới Đức lâu rồi chứ nhỉ, sao không thấy có tin tức gì? Chẳng biết con gái Đức có hợp với anh ấy không?”

Du Thiên Dã hòa theo: “Phải đó, những lần trước ra nước ngoài cậu ta đều nhắn tin về, lần này đúng là bất vô âm tín.”

Chỉ có Trần Lăng không dám lên tiếng, vì trong di động của cô có lưu một tin nhắn được Bao Huân gửi đến sau khi đặt chân lên nước Đức, nội dung rất đơn giản: “Bình an đến Frankfurt, một tiếng nữa sẽ tới Düsseldorf. Ngày mai là buổi lễ khai mạc chính thức của triển lãm nha khoa quốc tế Köln.”

Trần Lăng buồn bã nghĩ đến lúc chia tay vội vã trước cửa tòa nhà cao tầng hôm đó. Cô được Bao Huân cứu, thêm nữa là xuất phát từ tình cảm đồng nghiệp nên khách sáo nói câu “Thượng lộ bình an” một cách tượng trưng, Bao Huân liền đáp lại “Ừm, tôi nơi tôi sẽ nhắn tin cho cô.” Lúc ấy Trần Lăng không suy nghĩ nhiều, cảm thấy đó chỉ là một câu xã giao, không ngờ Bao Huân lại cho là thật.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Trần Lăng cảm thấy đó chẳng qua chỉ là một tin nhắn với nội dung bình thường, chẳng có gì đáng suy nghĩ. Nên Trần Lăng đọc rồi bỏ qua luôn, dựa theo nguyên tắc “thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện” nên cô cũng không trả lời tin nhắn đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Dòng Chảy Ngâm 3

Thời gian Trần Lăng làm việc tại nha khoa Hạo Khang không phải là ngắn, trừ hai ngày của đợt huấn luyện mở rộng bị kéo đến vùng ngoại ô thì đây chính là lần đầu tiên cô tham gia buổi liên hoan cùng với các đồng nghiệp của Hạo Khang. Sau đợt huấn luyện mở rộng trong truyền thuyết cùng nhau ăn thịt, cùng nhau uống rượu, vì Trần Lăng cùng với tất cả các thành viên khác trong đội Guom sáng đều bị phạt đóng quân ngoài trời nên vụ liên hoan cũng đành chết yểu. Nhưng Trần Lăng vẫn ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng quy mô của bữa tiệc tối nay cũng giống như một quả cầu tuyết, càng lăn càng bụi, đến cả chủ nhiệm Đặng Vi của phòng khám số một, y tá trưởng Từ Hoa Linh và cả đám Lục Tự đều đăng ký tham gia.

Địa điểm của buổi liên hoan ngay ở quán đồ cay Tứ Xuyên đối diện tòa cao ốc, đồng nghiệp ngồi chật ních hai bàn trong căn phòng lớn. Chẳng biết là vô tình hay cố ý, chỗ ngồi mọi người sắp xếp cho Trần Lăng vừa vặn ở ngay cạnh Du Thiên Dã. Còn Trần Lăng, chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, đã được mở mang tầm mắt về từ lượng của các bác sĩ, y tá của nha khoa Hạo Khang, hóa ra sau khi cởi bỏ áo blouse trắng, họ cũng thật đáng sợ!

Nhân vật chính là bữa tiệc hôm nay đương là Du Thiên Dã, dưới sự ra hiệu và kế hoạch được Đặng Vi lên từ trước, mọi người phất cờ chúc tụng, thay nhau xông trận chúc rượu Du Thiên Dã. Thịnh tình không thể khước từ, càng uống sắc mặt Du Thiên Dã càng tái đi, thấy Đặng Vi chịu trách nhiệm “điều binh khiển tướng”, anh nói bằng giọng cảnh cáo: “Thôi thôi, anh đang nhân cơ hội này để trả thù tôi.”

Đặng Vi cười khì khì: “Anh cũng biết là tôi đang trả thù sao? Lần trước là ai chúc cho tôi gục trên bàn rượu hả? Hại tôi cả đêm không dám về nhà, phải tá túc tạm trong văn phòng một đêm.”

Du Thiên Dã khẽ hừ một tiếng: “Dĩ nhiên là anh không dám về. Nếu về nhất định sẽ bị chị dâu phạt quỳ trên ván giặt quần áo.”

Đặng Vi nổi tiếng là người sợ vợ, dù có vênh vao tự cao tự đại ở nha khoa Hạo Khang đến đâu chẳng nữa thì về đến nhà, chưa kể việc phải nộp toàn bộ tiền lương của mình, mà anh ta còn phải nấu cơm, giặt quần áo, thậm chí là phụ trách luôn cả việc hướng dẫn con học hành. Lục Tự - kẻ cầm đầu nhóm y tá của nha khoa Hạo Khang đã tổng kết về mẫu đàn ông tốt thời đại mới vừa biết kiếm tiền vừa biết làm việc nhà hiếm hoi này như sau: Ăn cỏ, cho sữa, còn là loại sữa Đặc Luân Tô[1].

[1] Là một loại sữa cao cấp, có nghĩa là “sữa vàng” trong tiếng Mông Cổ.

Nhưng Đặng Vi vẫn giả bộ: “Làm gì có chuyện đó. Ở nhà, tôi nói một không ai dám nói hai, chị dâu các người nghe lời tôi răm rắp.”

Trần Lăng ngồi cạnh Du Thiên Dã, nhân lúc Đặng Vi đang hào hứng biện hộ cho mình, liền vội vàng lén lút gấp ít thức ăn vào bát Du Thiên Dã, ý bảo anh hãy lót dạ. Du Thiên Dã mỉm cười với cô, cho thức ăn vào miệng, vừa nhai kỹ, vừa thông thả nói với Đặng Vi: “Đừng có dát vàng lên mặt như thế. Nếu là nghe lời anh thì chắc là tất cả việc quốc gia đại sự sẽ nghe lời anh, còn việc trong nhà thì anh phải nghe lời chị ấy hết chứ gì?”

Mọi người cùng cười ồ lên, cười đến mức khiến Đặng Vi luống cuống: “Lời Lão Du nói mà mấy người cũng tin à? Và lại, anh ta cũng chẳng hơn tôi là bao đâu, Trần Lăng, bình thường em sai bảo anh ta thế nào, nói bợn anh nghe xem.”

Trần Lăng á một tiếng, sao anh ta chuyển tầm ngắm, lại chuyển đứng lên mình thế này? Hơn nữa, cô và Du Thiên Dã mới qua lại chưa bao lâu, sao đã bàn luận được đến vấn đề ai sai bảo ai. Trần Lăng liếc mắt nhìn mọi người, ai nấy đều có vẻ như đang cố nhịn cười, cô đành há miệng thở hổn hển nhưng không phát ra tiếng động, như đang cầu cứu Du Thiên Dã hãy nhìn mình.

Nhưng Đặng Vi lại như tìm thấy trò vui, anh ta vô cùng phấn khích, ý bảo Lục Tự rót đầy cho Trần Lăng một ly rượu trắng: “Không nói chứ gì? Không nói thì phạt một ly, hay là lão Du uống hộ Trần Lăng cũng được.”

Trong tiếng ồn ào của mọi người, Du Thiên Dã chẳng chút do dự liền nhắc chén rượu trắng trước mặt Trần Lăng lên, ngẩng cổ lên định uống. Trần Lăng chợt có ý tưởng mới, liền chặn Du Thiên Dã lại: “Thôi thì em nói vậy, thực ra là em nghe lời anh ấy, anh ấy nói một, em sẽ nói one.”

Câu này của Trần Lăng khiến mọi người bật cười. Nam nữ yêu nhau đâu có quan trọng ai nghe lời ai, thế mà Trần Lăng lại chẳng bận tâm hình tượng của mình, hoàn toàn giữ thể diện cho Du Thiên Dã. Điều này đã được mọi người thu vào tầm mắt, họ không tiếp tục gây khó dễ cho hai người nữa, mà chuyển sang chém giết lẫn nhau, căn phòng lại trở nên ồn ào.

Nhân lúc sự chú ý của mọi người bị phân tán, Trần Lăng cảm thán từ đáy lòng: “Họ giỏi thật đấy, em thấy Lục Tự cũng uống đến ba ly rồi.”

Du Thiên Dã hơi dựa lưng vào thành ghế, híp mắt lại và nói: “Đám bà cô này đều là nữ trung hào kiệt cả, một là không uống, hai là đã uống thì ngay cả đàn ông cũng không phải đối thủ của họ. Lục Tự được mệnh danh là người chưa bao giờ động vào giọt rượu nào đấy.” Vừa nói vừa chau mày.

Bấy giờ Trần Lăng mới để ý thấy chẳng những sắc mặt Du Thiên Dã ngày càng tái đi mà trán anh còn toát mồ hôi. Cô không khỏi căng thẳng: “Sao thế? Khó chịu à?”

Du Thiên Dã gượng cười: “Không sao, vừa nãy uống rượu vội quá, nên giờ dạ dày hơi đau.” Nói xong, lại thấy vẻ mặt âu lo của Trần Lăng, bèn an ủi cô: “Đó là bệnh cũ của anh, do ăn uống thất thường gây nên, uống mấy viên thuốc dạ dày là ổn thôi.”

Trần Lăng vẫn lo lắng: “Bình thường anh hay uống thuốc gì, em ra hiệu thuốc mua cho.”

Du Thiên Dã ngẫm nghĩ một lát rồi rút chìa khóa ra khỏi túi: “Trong ngăn kéo ở văn phòng anh có đấy, em sang đó lấy giúp anh với.”

Trần Lăng đáp một tiếng rồi rời đi.

Cô trở lại tòa cao ốc của nha khoa Hạo Khang một cách nhanh chóng, đi thang máy lên thẳng tầng hai, lúc băng qua cửa kính của phòng khám số một thì ngạc nhiên khi phát hiện ra toàn bộ đèn trần nhà ở khu vực lễ tân đã được tắt, cửa chính chỉ khép hờ chứ chưa khóa.

Trần Lăng thử đẩy cửa ra với vẻ thăm dò rồi đi hai ba bước vào bên trong nhưng không thấy động tĩnh gì, bèn vào đi vừa hô to: “Có ai không? Bên trong đó có ai không?”

Chợt có tiếng cửa mở, bỗng nhiên cửa phòng của chủ nhiệm Đặng Vi được mở ra, một bóng người không cao lắm bước ra khỏi phòng, khẽ nói: “Có người.”

Khi đối phương tới đứng trước mặt mình, Trần Lăng mới thấy rõ thì ra là Đường Uyển, trái tim đập mạnh bấy giờ mới bình tĩnh lại: “Hóa ra là cô, sao không đi ăn với đồng nghiệp?”

Đường Uyển không nhìn Trần Lăng, chỉ nói: “Tuần này là thi rồi, tôi tranh thủ ở lại văn phòng đọc thêm tài liệu.”

Trần Lăng ồ một tiếng, nhưng lại hỏi với vẻ khó hiểu: “Lần trước chẳng phải đã nói tôi nhường phòng cũ của mình lại cho cô hay sao, sao vẫn còn chung phòng với chủ nhiệm Đặng?”

Không biết có phải Trần Lăng nhầm lẫn hay không mà nét mặt của Đường Uyển hết sức mơ hồ: “Tôi và chủ nhiệm Đặng không còn dùng chung phòng nữa rồi. Tôi vốn ở cùng phòng với các bác sĩ và y tá trực ban nhưng quên cầm tài liệu theo, lúc về lấy thì tôi nghe thấy tiếng động, thì ra là van bom hơi trong phòng chủ nhiệm Đặng chưa khóa, nên tôi vừa khóa van lại.”

Trần Lăng chợt hiểu ra liền lắc lắc chiếc chìa khóa trong tay rồi nói: “Vậy cô khóa cửa rồi về đi, tôi sang trung tâm trông răng lấy ít đồ.”

Nhìn bóng dáng dần xa của Trần Lăng, Đường Uyển khẽ cắn môi, nỗi hoảng hốt trong tim dần lắng xuống, thầm thấy may mắn: “Nguy hiểm quá, suýt nữa thì...”

Khi Trần Lăng mang thuốc đến nơi thì sắc mặt của Du Thiên Dã đã khá hơn lúc trước, chỗ của cô đã bị Đặng Vi chiếm mất, họ đang thì thầm nhỏ to gì đó. Trần Lăng đang lưỡng lự không biết nên mang thuốc tới đó ngay hay đợi thêm chút nữa thì di động trong người lại đổ chuông. Cô nhún nút nghe, nghe thấy tiếng khóc của Trần Tụng từ trong điện thoại: “Chị ơi, làm sao bây giờ, Vương Hâm bị bắt vào đồn công an rồi.”

Trần Lăng cũng ngạc nhiên: “Sao cơ? Chẳng phải hôm nay là sinh nhật cậu ta, các em cùng đi ăn với đám bạn ở diễn đàn Oai phong sao?”

Trần Tụng khe khẽ nói: “Đúng là đi ăn cơm, sau đó thì đánh nhau tới tận đây luôn. Chị, đừng nói nhiều, chị có ở cạnh Sắc Lặc ca không? Cảnh sát

bảo gọi lãnh đạo công ty đến ký xác nhận rồi đưa người về.”

Trần Lăng chẳng nói chẳng rằng bèn gác máy luôn, cô suy nghĩ về sự việc này. Đánh nhau, ẩu đả, cũng có thể coi là chuyện lớn, mà cũng có thể coi là chuyện nhỏ. Nếu không muốn làm âm ỉ đến mức người người đều biết thì nhất thiết cần đến sự ra mặt của Du Thiên Dã với tư cách lãnh đạo.

Khi Trần Lăng và Du Thiên Dã đến một đồn công an nào đó ở phía đông thành phố thì Trần Tụng và đám chiến hữu trong diễn đàn Oai phong đang tụ tập ngoài cửa đồn, bên trong khu vực giam giữ không chỉ có một mình Vương Hâm mà còn gã sếp của Trần Tụng là Vương Thượng. Sau khi Trần Lăng và Du Thiên Dã vào đồn, việc xử lý không quá phức tạp, vì trên đường tới đây, Du Thiên Dã đã gọi điện trước cho một người bạn của mình đang làm công an. Bên kia vừa nghe đã hiểu ngay, anh ta nói thanh niên quá chén động tay động chân cũng là việc bình thường, anh ta sẽ nói chuyện với bên đồn công an này giúp Du Thiên Dã. Thế nên, sau khi tới nơi, họ cùng với Vương Hâm và Vương Thượng chỉ phải nghe giáo huấn thêm một lần nữa, cũng không phải nộp tiền phạt, ghi biên bản xong thì được thả.

Đi phía trước, hai mắt Vương Hâm đỏ sòng sọc, trên mặt còn loáng thoáng trông thấy vết máu mũi, tròng mắt hỏi tay cảnh sát đang trực ban: “Chốc nữa các anh cũng sẽ thả đám oắt con kia ra thế này phải không?”

Cảnh sát dờ khóc dờ cười, nói với Du Thiên Dã: “Đồng nghiệp này của anh cũng hung hăng thật đấy, rõ ràng là xích mích với bạn mình, đập bàn rồi lườm nguýt nhau, kết quả mấy tên côn đồ bên cạnh chỉ nhạo báng anh ta mấy câu, anh ta đã ‘uỳnh’ người ta đến tận đồn công an này.” Nói xong, anh ta chuyển sang Vương Hâm: “Chúng đều là những kẻ thường xuyên gây chuyện, đến chỗ chúng tôi như com bữa, anh nói anh là bác sĩ, thì sao lại kích động như thế chứ? Về nhà tính tảo lại đi.”

Vương Hâm ương ngạnh còn định nói gì đó nhưng bị Du Thiên Dã xách cổ lôi ra ngoài. Du Thiên Dã không quên cười nói với cảnh sát: “Cảm ơn các anh, tôi sẽ đưa họ về, dạy dỗ cẩn thận để họ tỉnh ngộ.”

Trần Lăng ra hiệu bằng ánh mắt với Vương Thượng vẫn đang đứng bên cạnh, bấy giờ anh ta mới lấy lại tinh thần, vội vàng nở nụ cười xu nịnh tay cảnh sát rồi chỉ vào bóng dáng của Du Thiên Dã và Vương Hâm: “Tôi cũng được thả rồi chứ?”

Cảnh sát phẩy tay: “Đi đi, đi đi.”

Du Thiên Dã vừa Vương Hâm vừa xuất hiện ở cửa đồn, đám người liên nhau vây lấy họ, riu riu hỏi Vương Hâm: “Không sao chứ, không sao chứ? Trong kia có tra tấn bức cung cậu không?”

Vương Hâm giả điên giả câm, chỉ nhìn Trần Tụng đang chen chúc trong đám người. Tuy cô không nói gì nhưng ánh mắt lại nhìn Vương Hâm chăm chăm, ướt át, đỏ hồng, một tay còn bắt giắc túm lấy tay áo Vương Hâm. Vương Hâm vốn đang chán chường lại thấy vui vui, đúng lúc này, tiếng hô của Vương Thượng vang lên từ phía sau: “Trần Tụng đâu? Trần Tụng đâu? Anh cũng ra rồi nè.”

Sắc mặt Vương Hâm thay đổi ngay lập tức, kéo bàn tay đang nắm lấy áo cậu của Trần Tụng ra rồi lạnh giọng bảo: “Niềm vui mới của cô đến rồi kia, mau chào đón anh ta đi.” Nói đoạn liền chen ra khỏi đám đông, trước bao nhiêu ánh mắt, một mình cậu đi tới lề đường, giờ tay vẫy một chiếc taxi, bỏ đi một cách kiên định.

Mọi người ai nấy đều ngờ ngàng, cuối cùng có người nói: “Tiểu Đào, tối nay cô làm Kim tử đa giận lắm đấy!”

Người khác thì nói với Vương Thượng: “Anh không có mắt à? Không biết Tiểu Đào và Kim tử đa là một đôi sao? Vớ vẩn quá!”

Vương Thượng vội giờ tay giải thích: “Tôi đâu có muốn thế, Tiểu Đào cứ ép tôi phải đến đây đấy chứ! Không ngờ Kim tử đa lại hung hăng như vậy.” rồi bỏ sung thêm với vẻ giận dữ: “Tôi là người trong sạch, bây giờ thì trở thành người có tiền án rồi!”

Trần Tụng như không nghe thấy, chỉ đi thẳng theo con đường mà Vương Hâm vừa đi, nước mắt thì nhau rơi xuống, khiến Trần Lăng đi theo cũng thấy đau lòng. Tuy cô cũng lờ mờ đoán ra mọi việc đều do Trần Tụng đầu têu gây ra nhưng Trần Lăng vẫn ôm lấy em gái, nói: “Thôi nào, đừng nghĩ nữa, chị em mình về thôi.”

Vì Du Thiên Dã uống rượu nên không lái xe, vì thế, anh vẫy một chiếc taxi, đưa Trần Lăng và Trần Tụng về tới cổng khu nhà. Tuy Du Thiên Dã không hiểu ngọn ngành câu chuyện cho lắm nhưng cơ bản có thể tóm lược là vụ lòi qua tiếng lại của đám thanh niên choai choai, anh nghĩ bụng: Chút nữa phải gọi điện cho Vương Hâm, hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Sau khi xuống xe, anh đưa mắt liếc nhìn Trần Tụng mặt mày ủ dột còn đang trong trạng thái thất thần, bèn khẽ nhắc nhở Trần Lăng: “Chăm sóc Trần Tụng cẩn thận, nhưng em cũng phải tranh thủ nghỉ ngơi đi, ngày mai còn buổi đào tạo trồng răng nữa.”

Trần Lăng gật đầu: “Anh cứ kệ em, mau về đi, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, mai anh còn phải làm giáo viên giảng dạy chính nữa.”

Du Thiên Dã mỉm cười: “Mai chỉ là một case (trường hợp) đơn giản thôi, ngày kia phải tham gia báo cáo về ca bệnh phức tạp trong cuộc bình bầu ‘Mười phòng khám hàng đầu’ mới là chuyện không thể coi thường!”

(Hai ngày hôm nay ngồi cày Đấu ngư, lâu lâu lại xem mà vẫn chẳng thấy chán. Có hai lý do để giải thích: Một, mình là người hoài cựu và hai, mình là người thích bạo lực Cơ mà xem phim mới thì chỉ chăm chăm tua đến đoạn oánh nhau, thế quái nào xem phim cũ ngày xưa thì chỉ chăm chăm đến đoạn 2 anh chị... Nhưng phải công nhận phim thần tượng ngày xưa hay thiệt)

Chương 79: Cạm Bẫy 1

Sau khi ra khỏi khu nhà của Trần Lăng không bao lâu, Du Thiên Dã lấy di động ra gọi cho Vương Hâm nhưng rất lâu vẫn không có người nghe. Du Thiên Dã suy nghĩ một lát rồi kêu tài xế chuyển hướng đi, chạy nhanh về khu nhà nơi Vương Hâm đang ở.

Nhưng hình như Vương Hâm chưa về nhà, Du Thiên Dã gõ cửa thật lâu mà không có ai mở cửa, anh đành xuống lầu. Lúc đang chờ thang máy, anh nghe thấy có tiếng lon nhòm rơi xuống đất phát ra từ cầu thang. Trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng động ấy rất vang vọng và dễ lọt vào tai.

Vừa kéo cửa cầu thang, Du Thiên Dã đã thấy Vương Hâm mặt mũi rầu rĩ ngồi trên bậc thang, nửa dựa vào tường, đang chiến đấu với một túi nilon đầy ắp những lon bia. Du Thiên Dã dờ khóc dờ cười, cất tiếng gọi: “Vương Hâm, sao cậu lại trốn ở đây?”

Nghe thấy tiếng nói của Du Thiên Dã, Vương Hâm chẳng chút ngạc nhiên, chắc vì uống say nên có vẻ hơi ngơ ngác, buồn bã nói: “Chỗ này không có người.”

Du Thiên Dã tóm Vương Hâm toàn thân nồng nặc mùi bia lên: “Về nhà. Trong nhà cũng không có người.”

Vương Hâm giãy giụa, nói oang oang: “Ai... ai nói vậy, trong nhà toàn người là người, đám ranh con trong Oai phong đều ở đó cả. Em... Chính em đã gọi chúng nó đến, còn nói với chúng nó rằng: Các huynh đệ ơi, cuối cùng Trần Tụng cũng là bạn gái tôi rồi. Bây giờ chúng nó đã đi đâu, chúng nó còn đang chờ để cười em, chúng nó nói em ba hoa vừa thôi, Trần Tụng nhà người ta cơ bản chưa bao giờ là gì của em cả, rõ ràng đang làm bạn gái của ông sếp Hoàng Thượng.”

Du Thiên Dã chau mày. Đứng là say rượu thật rồi. Anh đành lấy chìa khóa nhà từ trong người Vương Hâm rồi đưa cậu ta về, bắt giác than vãn: “Uống nhiều thế làm gì cơ chứ? Uống nhiều chẳng lẽ lại giải quyết được vấn đề?”

Vương Hâm đứng vững, lắc đầu: “Có lẽ vậy. Lần trước em uống say rồi bị gãy chân, thế là Trần Tụng ngày nào cũng đến với em.”

Nghe thấy Vương Hâm làm nhảm lung tung, Du Thiên Dã càng thấy bức mình, anh nhanh tay mở cửa, đưa Vương Hâm vào phòng ngủ rồi ném thẳng lên giường. Bây giờ Vương Hâm mới ngoan ngoãn hơn một chút, xiêu xiêu vẹo vẹo ôm lấy cái giường, không nói năng gì nữa.

Du Thiên Dã ngồi trong phòng thêm một lát, anh suy nghĩ rồi để lại một tờ giấy cho Vương Hâm, đại ý là ngày mai tôi đi dạy ở ngoài, cậu không cần phải đi làm, nếu thấy không khỏe thì khi nào khỏi hẳn hãy đến. Đang viết được một nửa thì Vương Hâm vốn đang nằm trên giường lại ngồi bật dậy, hát hai câu “Kiss, kiss, kiss, kiss you, nụ hôn chân thật, khiến anh thấy không thật, nụ hôn chân thật nhất.” Gào rú đến khản giọng.

Du Thiên Dã giật mình, nhưng Vương Hâm lại ngã xuống giường, ngủ say đến bất tỉnh nhân sự.

Hai chị em Trần Lăng và Trần Tụng cũng không rảnh rồi. Trần Lăng vốn không có ý định hỏi về chuyện xảy ra giữa Vương Hâm và Trần Tụng nên cô chỉ bật đèn bàn với luồng ánh sáng vàng tù mù, nửa nằm nửa ngồi trên giường đọc cuốn tạp chí về trông răng mà Du Thiên Dã đưa mình nhưng có vẻ như không tài nào tập trung nổi, thỉnh thoảng cô lại đánh mắt nhìn về phía Trần Tụng. Sau khi về nhà, Trần Tụng hơi kỳ quặc, không khóc lóc, không ảm ỉ, chỉ ngẩn ngơ ngồi xếp bằng trên chiếc giường còn lại, chẳng khác nào một pho tượng Phật, ánh mắt đờ đẫn, chẳng nói chẳng rằng.

Trần Tụng giữ tư thế của Phật đến nửa tiếng đồng hồ, Trần Lăng không thể kiên nhẫn thêm nữa bèn hỏi: “Nói xem nào, tối nay đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Tụng liếc nhìn Trần Lăng, mặt chẳng đổi sắc rồi lại quay đi, tiếp tục nín thinh im lặng.

Trần Lăng thở dài, nói: “Hai đứa tụi bay đúng là oan gia ngõ hẹp. Cứ hành hạ nhau mãi thôi.”

Cuối cùng Trần Tụng cũng nói chuyện, nói nhỏ hơn cả tiếng muỗi vo ve, lầm bầm: “Ai là oan gia ngõ hẹp với anh ta chứ?”

Trần Lăng tròn mắt: “Còn chối à, thế vì sao cô lại đau lòng đến thế?”

Trần Tụng cắn môi, lại im lặng. Cô không chối, mà thực sự là không thể nói ra được. Thực ra kế hoạch được tiến hành vào tối nay đã là kế hoạch có tính sát thương nhỏ nhất sau sự dẫn dắt cân nhắc rất lâu của Trần Tụng, chỉ làm tổn thương chút xíu lòng tự trọng của Vương Hâm mà thôi. Nhưng sự việc mới diễn ra được một nửa thì đã đi chệch hướng là điều ngoài dự đoán của Trần Tụng. Khi nhìn thấy Vương Hâm mặt mũi bầm dập đi từ đồn công an ra, bản thân cô không hề thấy vui như tưởng tượng, mà chỉ có nỗi tự trách và đau lòng đến không sao nói ra thành lời.

Suy cho cùng là bước nào đã xảy ra vấn đề? Trần Tụng giữ bộ mặt cứng đờ, cô nhớ lại cảnh tượng ấy trong đầu một cách không cam lòng.

Khi cô nắm tay Vương Thượng vào cửa nhà hàng, khi nhận được ánh mắt hết sức ngỡ ngàng của Vương Hâm, rõ ràng vẫn có chút cảm giác đặc ý.

Khi cô giới thiệu với các bạn bè trong diễn đàn Oai phong rằng Vương Thượng chính là bạn trai của mình, khi nhìn thấy hai mắt Vương Hâm ngùn ngụt lửa giận, rõ ràng vẫn có chút cảm giác đặc ý.

Khi Vương Thượng làm theo đúng kế hoạch đã vạch ra, anh ta chẳng đếm xỉa đến những ánh mắt kỳ quặc của mọi người, mà nhẹ nhàng giắt lọn tóc bên mai cô ra phía sau tai, khi mọi người nhìn Vương Hâm bằng ánh mắt đồng cảm, rõ ràng vẫn có chút cảm giác đặc ý.

Nhưng tình hình đột ngột chuyển hướng như thế nào?

Hình như là lúc Vương Hâm đập bàn đứng dậy, cười lạnh và nói với cô: “Trần Tụng, cô mắc bệnh hay quên, hay chứng nào úng thủy?”

Thế rồi cô đáp lại Vương Hâm một câu gì đó, à, chỉ trả lời một câu: “Chỉ sợ người bị não úng thủy là người khác kia, tôi thấy anh mới bị mắc chứng hoang tưởng ấy!”

Gân xanh trên cổ Vương Hâm nổi lên cuộn cuộn, rất lâu sau mới thốt lên với giọng bức bối: “Được rồi, xem như cô giỏi. Nhưng cô có mắt không thế? Hà hà, kén cá chọn canh cuối cùng lại chọn một gã đen thui như than!”

Lúc đó cô chỉ hơi liếc nhìn làn da ngăm đen có thể so với Cổ Thiên Lạc của Vương Thượng, rồi quay sang nhìn lên gương mặt đã trắng bệch đến xanh lét của Vương Hâm, rồi từ tốn đáp trả: “Đen thì có làm sao? Anh rất trắng trẻo, nhưng anh nghĩ cứ trắng là che lấp được tất cả nhược điểm sao?”

Sau khi câu nói này được thốt ra, ai nấy đều hết nói nổi.

Sau đó nữa, Vương Hâm mặt đỏ tía tai rồi kiên quyết đầu rệu với Vương Thượng, quyết phân cao phân thấp. Vương Thượng đang thể hiện giữa chừng thì thấy đôi mắt long sòng sọc của Vương Hâm nên hơi chùn bước, bắt đầu bỏ cuộc giữa đường. Vương Hâm đang nổi nóng sao có thể dung thứ cho hành vi này, lúc cô còn đang do dự thì mấy tiếng đũa cọt đã vang lên từ bàn bên cạnh, trong đó có một gã còn dè dặt Vương Hâm mấy câu, chỉ vào mũi cậu mà nói: “Mày thật khiến đàn ông phải mất mặt, bị bạn gái đá thì thôi đi, sao phải lằng nhằng mãi như đàn bà thế hả? Mày mà mày không phải con tao, nếu không chắc tao đã bị mày làm cho tức hộc máu rồi!”

Câu nói này có khác gì đổ thêm dầu vào lửa, Vương Hâm chẳng buồn nghĩ ngợi mà nhào tới luôn. Nhà hàng lập tức trở thành một bãi chiến trường.

Trần Tụng cảm thấy buổi tối hôm nay khép lại trong nhốn nháo, còn Trần Lăng cũng bị cuốn vào tình trạng rối bời vì Vu Bác Văn vừa gọi điện thoại đường dài cho cô, ngoài thông báo tình hình sức khỏe của mình, ông còn trình bày một cách tương đối ngắn gọn “bản kế hoạch” tương lai và sự nghiệp của Trần Lăng, đại ý là, dù sao việc Trần Lăng từ chức cũng là chuyện vãn đã đóng thuyền, tiếp theo nên học tiếp hay đến nha khoa Bác Văn, cô nên sớm tính toán và lo liệu chu toàn. Thực ra, hôm nay Trần Lăng vốn định sau khi Du Thiên Dã giải phẫu thành công sẽ nói với anh về chuyện mình phải tạm thời xin nghỉ việc nhưng không ngờ buổi tối lại xảy ra chuyện nhốn nháo của Trần Tụng và Vương Hâm, nên đành phải hoãn lại. Lúc đang ngẩn ngơ thì điện thoại đổ chuông một tiếng, cô ngạc nhiên cầm di động lên xem thì thấy tin nhắn của Bao Huân, vẫn rất ngắn gọn: “Hôm nay trên buổi triển lãm nha khoa có trông thấy chiếc kính hiển vi chuyên dụng trong nha khoa, không biết em có thích không. Giờ nghỉ trưa nay tôi đến nhà thờ lớn Cologne, ở đó vừa trang nghiêm vừa tĩnh lặng.”

Trần Lăng mở to mắt nhìn thật lâu, không nhận ra điều gì qua những hàng chữ đó, trong lòng không khỏi than thở: không phải Bao Huân được mệnh danh là người theo chủ nghĩa vô thần, không tin vào thần phật sao, sao bỗng dưng lại nổi hứng đến nhà thờ?

Tối đó, hai chị em đều ôm tâm sự của riêng mình, trần trọc suốt đêm.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, hôm sau Trần Tụng vẫn đi làm như bình thường, theo cách nói của Vương Thượng thì là: chẳng những phải đi làm, mà còn phải trả tiền diễn xuất và phí tổn thất tinh thần khi bị giam giữ trong đồn công an. Trần Tụng trừng mắt nói: “Tiền thưởng tháng này anh còn chưa trả, tôi móc đâu ra tiền mà trả?”

Còn Trần Lăng, tất nhiên là tham gia đợt huấn luyện trông răng ba ngày ngoài bệnh viện.

Là giáo viên giảng chính đầu tiên Du Thiên Dã đứng trên bục giảng toát lên một thứ khí chất khác, ít nhất trong mắt Trần Lăng, từng động tác nhỏ của anh đều lộ rõ vẻ tuấn tú. Du Thiên Dã thể hiện rất chuyên nghiệp, giọng nói hơi trầm, nhấn nhá rõ ràng, để phụ trợ cho bài giảng của mình anh còn trình chiếu ảnh chụp của các ví dụ thường gặp phải trong thực tế, khiến người nghe ai nấy đều tập trung và bị thu hút.

Nhưng hai buổi tiếp theo, trong lớp thường vang lên những âm thanh kỳ lạ, cô gái ngồi ở góc nổi bật nhất trong lớp liên tục giơ tay hỏi Du Thiên Dã những vấn đề mà theo Trần Lăng thấy, đó là những câu hỏi khá ngớ ngẩn. Một hai lần còn được, nhưng những câu hỏi được đưa ra liên tục không khỏi khiến mọi người nghi ngờ động cơ của cô gái trẻ đó. Du Thiên Dã liếc nhìn về nhin cười của Trần Lăng ngồi bên dưới, có lúc cô lại thoáng chau mày, anh chợt cảm thấy hơi khó chịu. Cảm giác khó chịu ấy đeo đẳng anh đến tận buổi trưa hôm sau mà vẫn không dịu đi, vì lúc mọi người ra ngoài ăn cơm thì cô gái kia lại tranh thủ ôm một quyển sách nói về trồng răng, chạy lên bục giảng, đề nghị Du Thiên Dã ký tên.

Du Thiên Dã ngạc nhiên: “Sách này không phải do tôi viết.”

Cô ả rất cố chấp: “Em biết sách này không phải thầy viết, em chỉ muốn có một chữ ký của thầy thôi.”

Du Thiên Dã bất đắc dĩ đành cầm bút viết tên mình lên trang bìa bên trong cuốn sách, sau đó liếc mắt nhìn cô gái trẻ đang tỏ ra hết sức vồn vã, làn da trắng trẻo, mái tóc hơi ngắn nhưng mềm mượt, ánh mắt trong veo, cả người dạt dào hơi thở tuổi trẻ, anh cười khò, hỏi: “Em mới tốt nghiệp đúng không?”

Cô gái ngờ vực hỏi: “Sao thầy biết em mới tốt nghiệp? Em tốt nghiệp ngành nha chu với chương trình học 7 năm, vừa đi làm chưa lâu.” Du Thiên Dã cười nhạt, không nói năng gì, ánh mắt đảo xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Trần Lăng, hôm qua cô còn đợi anh cùng đi ăn cơ mà. Ồ, sao mới thoát cái đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa rồi?

Cô gái lại tiếp tục bám lấy anh: “Bác sĩ Du, sao thầy lại nhận ra em mới tốt nghiệp?”

Du Thiên Dã thở dài, nói: “Vì những câu hỏi của em rất sách vở, chứng minh rõ em mới bắt đầu tiếp xúc với lâm sàng.” Sau khi nói vậy anh lại cảm thấy mình đã hơi thẳng thắn quá, bèn nở nụ cười áy náy với cô gái trẻ rồi rảo bước rời khỏi bục giảng.

Ra ngoài cũng không thấy Trần Lăng đâu, anh lấy di động gọi cho cô thì không kết nối được, tổng đài báo máy bận. Đúng lúc này, nhân viên của xưởng trồng răng niềm nở mời Du Thiên Dã cùng đến ăn trưa ở phòng ăn nhân viên của bệnh viện, hôm qua Du Thiên Dã đã từ chối rồi nên hôm nay không thể chối thêm nữa, đành đi theo họ.

Trong phòng đã có một vài nhân viên huấn luyện đã lên lớp những buổi trước, sau một lúc trò chuyện, anh mở cửa phòng đi vào nhà vệ sinh rửa tay, bỗng nghe thấy trong đó vang lên tiếng nói: “Trần Lăng, anh đã nói với em nhiều rồi mà sao em vẫn không hiểu vậy? Những năm vừa qua, tại sao em lại trở nên mất hy vọng như thế?”

Du Thiên Dã sững sốt, lông mày hơi chau lại, sau đó anh nghe thấy đối phương nói: “Anh biết quan hệ của bọn em không bình thường, tham khảo một tập tài liệu trồng răng của anh ta chẳng phải việc dễ như trở bàn tay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Cạm Bẫy 2

Nghe được một đoạn đối thoại như vậy, nếu nói đúng để ý thì đúng là chuyện bất khả thi, Du Thiên Dã khống chế tâm trạng của mình, lặng lẽ trở về phòng. Vừa ngồi xuống ghế thì anh thấy Chân Nhất Nặc đi tới, chào hỏi một lượt tất cả mọi người rồi cuối cùng, anh ta nhiệt tình nói với Du Thiên Dã: “Bác sĩ Du, tọa đàm của anh rất thú vị, khơi gợi cho tôi rất nhiều điều.”

Giọng nói này quen quá, anh vừa mới nghe thấy cách đây chưa bao lâu, Du Thiên Dã bình thản nói: “Không dám.”

Nhân viên của xưởng trồng răng vội vàng chạy sang nói: “Dám chứ dám chứ, bác sĩ Du giảng bài rất hay, nội dung rất sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, thêm vào đó, tài liệu, ảnh chụp lâm sàng lại rất đa dạng, các bác sĩ ngồi dưới dự thính chúng tôi ai cũng ngưỡng mộ anh.”

Chân Nhất Nặc tất nhiên cũng hòa theo, gật đầu rất mạnh, gắng hỏi: “Bác sĩ Du có bí quyết gì không, chia sẻ cho chúng tôi được chứ?”

Du Thiên Dã lắc đầu, bình thản nhìn Chân Nhất Nặc: “Trồng răng cũng là một môn khoa học riêng biệt, không thể có gì gọi là trục lợi!”

Nói đến đây thì điện thoại của anh rung lên, cầm ra xem thì thấy là cuộc gọi của Trần Lăng. Anh ngần ngại một lúc rồi vẫn nở nụ cười xin lỗi với mọi người tại đó, ra khỏi phòng mới nhấn nút nghe, lên tiếng: “Trần Lăng, em đang ở đâu?”

Giọng nói của Trần Lăng có vẻ hơi ấp úng: “Em không còn ở đó nữa.”

Bấy giờ Trần Lăng đang đứng trên con đường bên ngoài chỗ học, nhìn dòng xe cộ qua lại với tâm trạng rối bời. Cuộc nói chuyện ban nãy của Chân Nhất Nặc khiến cô chẳng còn muốn ăn uống gì, không khỏi cười nhạo trong lòng: xem ra thời gian đã làm thay đổi mọi thứ, thay đổi tất cả mọi người rồi, một chàng thanh niên trẻ mà lại giỏi bày mưu tính kế, không từ thủ đoạn như vậy, thật đáng khinh thường! Sau khi “ché” lời bài hát của La Đại Hựu, Trần Lăng nở nụ cười buồn bã, vẻ mặt ảm đạm, hoàn toàn không thể khống chế, mọi việc đến quá bất ngờ khiến cô không kịp phòng bị.

Vì thời gian trôi đi rất nhanh nhưng lại không bao giờ trở lại. Thời gian rực rỡ thoả mái cười vang trong tâm trí đã phai nhòa và trở thành thứ ánh sáng nhạt mờ đến không thể phân biệt nổi. Cũng giống như những ngày tháng tuổi trẻ cùng nhau trải qua đã sớm biến mất không còn hình bóng,

vừa chân thực lại vừa mộng ảo, như sương như khói.

Vì thế, Trần Lăng mới vội vã gọi điện cho Du Thiên Dã, để được ở gần với cảm giác ấm áp mà mình khao khát hơn một chút.

Giọng nói của Du Thiên Dã trong điện thoại cũng chỉ đều đều: “Sao không học tiếp? Có phải vì xảy ra chuyện gì không? Sao về sớm thế?”

Trần Lăng thoáng do dự rồi nói: “Em gặp Chân Nhất Nặc, vốn cảm thấy chẳng có gì nhưng trong lòng vẫn thấy có chút khó chịu, muốn về trước.”

Câu nói đó của Trần Lăng không hiểu sao lại khiến Du Thiên Dã thấy vui vẻ hơn: “Ừ, anh biết rồi.” Nghĩ lại bổ sung thêm: “Những bài học tiếp theo, lúc về anh sẽ dạy bù cho.”

Trần Lăng cũng dạ một tiếng, rồi chợt nói: “Ngày mai là tiết dạy thực hành, em cũng không muốn đi.”

Du Thiên Dã lặng im một lát, nghĩ đến việc ngày mai mình phải tham gia báo cáo về ca bệnh phức tạp trong cuộc bình chọn “Mười phòng khám hàng đầu” nên thầy giáo chịu trách nhiệm giảng dạy buổi thực hành chuyển sang cho Chân Nhất Nặc. Câu chuyện anh nghe được hôm nay thật đáng khinh bỉ, vì thể hình tượng của Chân Nhất Nặc trong lòng anh đã suy giảm rất lớn, không yên tâm để Trần Lăng ở đây một mình, anh nói: “Ừ, anh biết rồi.”

Nghe thấy câu trả lời của Du Thiên Dã, Trần Lăng vui vẻ hẳn lên, cười đùa: “Sao anh cứ nhắc đi nhắc lại câu đó thế? Ừ, anh biết rồi?”

Tâm trạng Du Thiên Dã cũng vì thế mà nhẹ nhõm hẳn, cố tình hỏi: “Vậy em muốn anh nói gì đây? Ba chữ hả?”

Trần Lăng thoáng sững sốt, hoàn toàn không ngờ Du Thiên Dã lại nói ra một câu như vậy, anh như trở thành con người khác, thật lâu sau cô mới hoàn hồn: “À đúng rồi, tối nay anh rảnh không? Có chuyện nghiêm túc muốn nói với anh nè.”

Trái tim Du Thiên Dã mềm hẳn đi, trên môi thấp thoáng nụ cười, nói: “Anh xong việc sẽ tới tìm em!”

Cúp máy xong, tâm trạng của Trần Lăng cũng khá hơn nhiều, có thể thoải mái nghĩ đến việc xảy ra sáng nay. Thực ra buổi huấn luyện trông rằng hôm nay mới bắt đầu chưa được bao lâu, lúc cô gái trẻ liên tục hỏi bài Du Thiên Dã, Trần Lăng vẫn cười vui vẻ, cô thích thú khi được làm một người quan sát khách quan. Nhưng trong lúc ấy, cô bất giác phát hiện không biết từ bao giờ Chân Nhất Nặc đã đến ngồi ngay sau mình, nụ cười của cô lập tức trở nên gượng gạo. Dĩ nhiên, khoảnh khắc đọc được tin nhắn do Chân Nhất Nặc gửi đến, nụ cười của cô từ gương gạo đã biến thành xót xa. Vì thế, buổi trưa, buổi huấn luyện vừa kết thúc, nhân lúc trong phòng hội nghị còn khá nhiều người, cô chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi ấy. Lúc đó, Du Thiên Dã đang bị cô gái kia quán lấy hỏi hết cái này đến cái kia, cô đành phải đi trước, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tất nhiên chuẩn là thượng sách.

Nhưng cuộc gọi liên hoàn đáng ghét của Chân Nhất Nặc vẫn không buông tha cô, Trần Lăng vốn không muốn nghe nhưng di động cứ liên tục rung lên như đòi lên giây cót vậy. Vặn bất đắc dĩ, cô đành nghe máy. Không nghe thì thôi, nghe xong cô mới phát hiện thì ra trong khoảng thời gian ba năm này, hai người đã đi trên hai con đường đối lập nhau mà không một lần ngoảnh đầu quay lại, mục tiêu mà họ theo đuổi cũng khác nhau hoàn toàn, giống như cực Nam và cực Bắc vậy. Ngoài việc Chân Nhất Nặc nói ra những lời khiến Trần Lăng ghê tởm, yêu cầu mà anh ta đưa ra càng khiến cô ghen hờn không biết nên nói gì, nhất là sau khi cô đã tỏ rõ ý kiến, anh ta vẫn bám riết không buông tha, Trần Lăng vì quá khinh hoàng mà không thốt lên được câu gì. Thế nhưng sự im lặng của cô lại khiến Chân Nhất Nặc lầm tưởng là còn cơ hội, bèn tiếp tục “khuyến bảo”.

Trần Lăng ngẩn ra một lúc cuối cùng cũng định thần lại, trả lời: “Anh đừng hòng, đây là chuyện không thể!” rồi cúp máy luôn.

Nghĩ đến đây, Trần Lăng không khỏi cảm thấy may mắn, may mà ba năm trước Chân Nhất Nặc đã bỏ rơi mình, may mà bây giờ người ở bên cạnh mình là Du Thiên Dã, may mà tất cả những lỗi lầm đều để chuẩn bị cho một sự khởi đầu tốt đẹp.

Dĩ nhiên, trong sự may mắn của Trần Lăng, không có sự xuất hiện của Bao Huân.

Nhưng thế gian này không bao giờ cho con người toại nguyện, “âm sai dương thác”[1] mới là quan điểm chủ yếu của cuộc đời. Khi Trần Lăng nghĩ đến những điều sẽ nói với Du Thiên Dã vào tối nay, thì Du Thiên Dã lại bị một cú điện thoại của ông Bao Hoài Đức gọi đi.

[1] Ý chỉ sự cố xảy ra do những yếu tố ngẫu nhiên, con người không thể lường trước được.

Tất nhiên còn có cả Đặng Vi và Diệp Thần cũng phải nghe những lời giáo huấn của ông Bao Hoài Đức. Nếu như Bao Hoài Đức còn nhầm lẫn làm ngơ với những công việc trong thời gian trước thì đối với bản báo cáo về ca bệnh nặng của buổi sáng mai – một bản báo cáo hoàn toàn có thể đại diện cho trình độ khám chữa và thực lực của một phòng khám, khiến cho ông Bao Hoài Đức không thể không tập hợp các tướng tài của mình lại với nhau, một lần nữa kiểm tra lại mọi việc, để sao cho tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ một sự cố nào, suy cho cùng, mục đích của nha khoa Hạo Khang khi tham gia cuộc đấu này cũng là ngôi vị thứ nhất.

Khoảng 10 giờ tối, Du Thiên Dã mới nhìn đồng hồ, không khỏi cười khổ một tiếng, tối nay không thể dứt ra để đi gặp Trần Lăng được, anh đành kiểm soát đi toilet, chuẩn ra hành lang gọi điện cho cô, báo mình không thể đi gặp cô tối nay được.

Trần Lăng cũng hơi thất vọng nhưng vẫn an ủi người yêu: “Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian mà, chờ anh rảnh rồi nói cũng được.”

Qua cánh cửa thủy tinh, Du Thiên Dã nhìn ánh đèn rực sáng trên tòa nhà cao tầng đối diện, nghĩ bụng: tối nay đúng là không phải chỉ có hai người cùng mình tăng ca, lập tức tâm trạng anh thoải mái hơn nhiều, còn nói: “Hôm nay em muốn nói chuyện gì với anh?”

Trần Lăng thoáng ngạc nhiên, chân tướng phức tạp như vậy, sao có thể nói qua điện thoại được? Cô đành nói: “Không thể nói rõ ràng trên điện thoại được, thôi để hôm nào đó vậy.”

Giọng nói của Du Thiên Dã hơi trầm nhưng dịu dàng, chui vào tai Trần Lăng qua loa điện thoại: “Lăng Lăng, thực ra anh biết rồi, nhưng dù sao chẳng nữa anh vẫn tin tưởng em!”

Trần Lăng ngạc nhiên, anh đã biết được điều gì? Trong điện thoại lại vang lên giọng nam quen thuộc: “Đừng anh anh em em nữa, lão gia mắng cậu đi vệ sinh gì mà lâu thế, hay là bị trĩ rồi!”

Du Thiên Dã cúp máy rồi trở lại văn phòng cùng Đặng Vĩ, đúng lúc gặp Diệp Thần đeo túi xách chuẩn bị ra về. Du Thiên Dã ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại về trước?”

Diệp Thần tròn mắt nhìn anh: “Việc còn lại đều là vấn đề kỹ thuật của anh và chủ nhiệm Đặng, lão gia nói em không còn tác dụng gì nữa, đuổi em về trước!”

Du Thiên Dã chau mày: “Muộn lắm rồi, em tự lái xe về phải cẩn thận nhé!”

Đặng Vĩ đứng cạnh khẽ huých Du Thiên Dã: “Anh lo nhiều thế làm gì! Tất nhiên sứ giả bảo vệ công chúa đã đứng dưới sân kia rồi!”

Diệp Thần khẽ mỉm cười, không giải thích thêm, chỉ chào họ rồi đi luôn. Nhìn bóng dáng dần xa của Diệp Thần, Du Thiên Dã nghi hoặc nói: “Thật không đấy? Cuối cùng Tạ Tử Phương cũng lay động được Diệp Thần rồi à?”

Đặng Vĩ lườm Du Thiên Dã: “Dĩ nhiên là thật. Diệp Thần là người thông minh, chẳng lẽ còn ôm cây đợi thỏ à? Nhưng nói đi nói lại, Tạ Tử Phương cũng gặp may, có công mài sắt có ngày nên kim.” Nói xong còn liếc Du Thiên Dã một cái: “Có phải anh cảm thấy đã bớt được một gánh nặng không, thoải mái lắm hả?”

Du Thiên Dã chau mày xua tay: “Anh không biết đâu, người đẹp đã bị người khác cướp mất, thực ra tôi buồn lắm đó!”

Đặng Vĩ lườm Du Thiên Dã cái nữa, cười mắng: “Mẹ kiếp, giả tạo quá đấy!”

Du Thiên Dã tỏ vẻ ngậm ngùi.

oOo

Hôm sau, tướng tài binh giỏi tề tựu đông đủ, phần báo cáo ca bệnh phức tạp trong cuộc bình chọn “mười phòng khám hàng đầu” chính thức bắt đầu.

Nhìn bảng “thứ tự trình bày của các phòng khám” trên tay, Đặng Vĩ vui vẻ nói: “Thứ tự của chúng ta rất tuyệt, được xếp ở phần giữa, không bị tâm lý vì phải lên đầu tiên, cũng không phải trình bày lúc các giám khảo đã ngán đến tận cổ.”

Du Thiên Dã cũng nhìn lướt qua thứ tự trình bày, chủ yếu là xem một số phòng khám đây chuyện nổi bật và có danh tiếng. Lâm Hiểu Tuyền – đại diện cho nha khoa Hạo Kien trình bày đầu tiên, tiếp theo là anh – đại diện cho nha khoa Hạo Khang, Liễu Gia Từ - đại diện cho nha khoa Bác Văn thì hơi về cuối một chút.

Báo cáo ca bệnh phức tạp được diễn ra trong đại sảnh phòng họp lớn có sức chứa vài trăm người, trước mặt là màn hình chiếu với độ phân giải rất cao, khiến mọi người có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Mỗi phòng khám cử ra một bác sĩ làm đại diện, trình chiếu bằng PowerPoint, trình bày về một ca bệnh phức tạp có liên quan đến nhiều khoa chuyên môn có thể đại diện cho trình độ của phòng khám đó, trình bày bằng cả chữ viết lẫn hình ảnh. Trình bày như vậy vừa công bằng vừa minh bạch, đánh giá được ngay trình độ của phòng khám đó là cao hay thấp. Ngoài các giáo sư và chuyên gia vừa được mời tới làm giám khảo thì còn có một khu đặt phiếu bình chọn, mỗi phòng khám dự thi đều có thể đưa ra danh sách “mười phòng khám hàng đầu” theo ý kiến của mình, đó cũng là một trong những ý kiến có thể dùng để tham khảo khi đưa ra kết quả cuối cùng.

Cuộc bình chọn chính thức bắt đầu.

Một vài phòng khám “lên sân” sớm nhất, lúc người ta còn đang trình bày thì Đặng Vĩ đã cười tủm tỉm bảo: “Cứ thế này tôi còn có lòng tin rằng chúng ta sẽ giành được giải nhất.”

Du Thiên Dã lườm Đặng Vĩ: “Anh đừng vội, khách VIP chưa lên sân đâu.”

Diệp Thần nhìn bảng “thứ tự trình bày”: “Lên sân tiếp theo chính là nha khoa Hạo Kien.”

Đại diện cho nha khoa Hạo Kien quả nhiên là Lâm Hiểu Tuyền với một bộ trang phục thật chuyên nghiệp. Sự xuất hiện của cô ta khiến phòng họp vốn nhiều nam ít nữ đột nhiên bừng sáng, hướng hồ người này còn có thân hình cân đối, mồm miệng lanh lợi, trình tự rõ ràng, powerpoint được

thiết kế hoàn hảo, đến cả các “đôi thủ” dưới sân khấu cũng vỗ tay nhiệt liệt khi phần trình bày kết thúc.

Du Thiên Dã và Đặng Vĩ chăm chú theo dõi phần trình bày của Lâm Hiểu Tuyền, nét mặt của họ từ thoải mái, bàng quan theo dõi chuyển sang nghiêm túc và nặng nề, còn liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đầy vẻ ngờ ngàng và khó tin. Thêm vào đó, những từ ngữ Lâm Hiểu Tuyền đưa ra trong phần kết luận khiến sắc mặt Du Thiên Dã u ám đến tận cùng. Thấy Lâm Hiểu Tuyền cúi chào rồi rời sân khấu, Đặng Vĩ giận dữ mắng: “Cuối cùng tôi cũng gặp cái gì gọi là sự pha trộn giữa phụ nữ và tiểu nhân rồi. Mẹ kiếp, chiều này nham hiểm quá!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cạm Bẫy 3

Tuy Diệp Thần cũng học ngành y nhưng cô đã rời khỏi lâm sàng được một thời gian tương đối dài, thực sự không hiểu được gì nhiều. Tuy cô không thích Lâm Hiểu Tuyền nhưng cũng cảm thấy những lời Đặng Vĩ nói quá khó nghe: “Nói vậy là sao hả? Phụ nữ bọn em đắc tội gì với anh?”

Du Thiên Dã lạnh lùng nói: “Tư liệu về ca bệnh của chúng ta bị lộ rồi!”

Diệp Thần bàng hoàng: “Không thể, sao có thể như vậy được?”

Đặng Vĩ giải thích cho cô: “Bài powerpoint ban nãy của Lâm Hiểu Tuyền được chỉnh sửa hoàn toàn dựa trên ca bệnh phức tạp của chúng ta, tuy bệnh án và ảnh chụp là của họ nhưng ý kiến và lời tổng kết về ca bệnh đó là hoàn toàn copy của Hạo Khang!”

Điều này có nghĩa là linh hồn bài trình bày của Hạo Khang, cũng chính là điều mà các bác sĩ Hạo Khang luôn lấy làm tự hào, là tinh hoa và thành quả của vô số buổi họp sáng và vô số các buổi thảo luận định kỳ về chuyên môn, đã trở thành tinh thần của Hạo Khang và kiểu mẫu của Hạo Khang. Diệp Thần há hốc miệng, lắp bắp: “Sao có thể như vậy được chứ? Là ai làm? Vậy bây giờ phải làm sao đây?”

Du Thiên Dã bình tĩnh lại: “Bây giờ không phải là lúc suy đoán xem ai đã làm, tôi nghĩ nha khoa Hạo Kiệt muốn trình bày trước là vì muốn chiếm được thời cơ này trước. Đến khi chúng ta lên sân khấu, thì cũng chỉ là ca bệnh và những lời tổng kết tương tự như họ, có thể quy thành copy ăn cắp, không có sáng kiến. Vì vậy chúng ta phải tranh thủ thời gian còn lại để điều chỉnh một chút.”

Diệp Thần và Đặng Vĩ đều gật đầu đồng tình, bấy giờ Du Thiên Dã đã bật xong chiếc laptop luôn mang bên mình, đặt lên đầu gối. Đặng Vĩ vẫn còn vui vẻ: “May mà, chúng ta cũng có kinh nghiệm từng bị ăn mắng nên ảnh chụp của các ca bệnh đều chèn logo Hạo Khang, không thể bị nghi ngờ, nếu không còn phiền phức hơn.”

Du Thiên Dã lắc đầu: “Nhưng vẫn phải loại bỏ một số ca bệnh, vì nội dung trình bày của chúng ta quá giống với nha khoa Hạo Kiệt. Bây giờ chỉ còn một cách, ngoài phần tài liệu chữ viết, các ca bệnh cũng phải tổ chức lại.”

Đặng Vĩ và Diệp Thần nghe thấy vậy đều muốn phát điên, cùng lắm chỉ còn nửa tiếng nữa là nha khoa Hạo Khang phải lên sân khấu, sao có thể làm kịp được? Khi hai người còn đang nhìn nhau một cách gấp gáp và bất an thì Du Thiên Dã đã hoàn toàn bình tĩnh, mở tài liệu về ca bệnh phức tạp của Hạo Khang, nhìn màn hình laptop một cách tỉ mỉ và chăm chú.

Du Thiên Dã thì đang chăm chú, còn Đặng Vĩ và Diệp Thần chỉ biết lo lắng nhìn lên sân khấu. Xong rồi, thời gian trôi đi rất nhanh, lại có một phòng khám nữa đã trình bày xong. Còn Du Thiên Dã thì vẫn đang chau mày, nhấn chuột gõ bàn phím, vẫn chưa có sự thay đổi gì trong tài liệu về các ca bệnh làm cho hai người ngồi bên cạnh sốt ruột vô cùng, vừa hỏi hớp vừa bắt an.

Cuối cùng, khi mà kim đồng hồ trên cổ tay Diệp Thần chạy được ba mươi phút thì Du Thiên Dã lên tiếng: “Ok, tôi biết phải làm gì rồi!”

Bấy giờ trái tim hai người mới bình tĩnh lại, nhìn ngón tay xương xương của Du Thiên Dã tung bay trên bàn phím, trừ giữ lại tư liệu cơ bản về các ca bệnh thì anh tiến hành cắt bỏ hầu hết các tài liệu chữ viết trong các ca bệnh phức tạp của nha khoa Hạo Khang.

Diệp Thần vẫn còn mù mờ: “Anh đang làm trò gì vậy?”

Du Thiên Dã không trả lời mà vẫn tiếp tục sửa chữa không ngừng tay, anh còn cắt bỏ toàn bộ 3 ca bệnh, chọn hai ca bệnh khác trong kho tài liệu về các ca bệnh phức tạp trong lịch sử điều trị của nha khoa Hạo Khang để thay thế.

Đặng Vĩ cũng có ý kiến: “Hai ca bệnh này tương đối đơn giản, có thể sẽ không đặc sắc!”

Du Thiên Dã vẫn không trả lời, tiếp tục động tác copy – paste rất nhanh. Đặng Vĩ dần cũng hiểu ra, thậm chí còn hơi mong đợi: “Lão Du, anh định hy sinh à, đến cả pháp bảo giữ núi cũng muốn dùng?”

Lúc này anh chàng Du Thiên Dã mưu lược giỏi giang mới hơi dừng động tác paste, ngừng lên, ừm một tiếng.

Đặng Vĩ than vắn thở dài nhưng không nói thêm gì nữa, đành chặc chặc mấy tiếng rồi im lặng.

Du Thiên Dã lại tiếp tục vùi đầu vào động tác cut – copy – paste, cut – copy – paste.

Diệp Thần hoàn toàn không hiểu hai người đang nói gì, khẽ hỏi Đặng Vĩ: “Chủ nhiệm Đặng, anh vừa nói vậy là sao?”

Đặng Vĩ cũng trả lời rất khê: “Pháp bảo giữ núi của lão Du chính là cuộc phẫu thuật trồng răng phức tạp nhất trong nước, vốn không định đưa ra trình bày trong cuộc thi này mà muốn giữ đến cuối năm dùng để biểu diễn ở một hội nghị trong nước nào đó sắp được tổ chức.”

Bấy giờ Diệp Thần mới hiểu, đúng là Du Thiên Dã đã hy sinh chính mình, một khi đã trình bày trong cuộc bình chọn này thì ca bệnh ấy sẽ nhanh chóng được phổ biến rộng rãi, như thế rất nhiều phòng khám sẽ ra sức làm theo, trong hội nghị trồng răng cuối năm, Du Thiên Dã sẽ không thể chọn ca bệnh này để tiến hành báo cáo được nữa, không thể không nghĩ cách sáng tạo ra ca bệnh mới. Ánh mắt chị bất giác chuyển sang Du Thiên Dã, dần thấm đượm nét dịu dàng.

Khi Du Thiên Dã ngừng các động tác cut – copy- paste của mình đã là nửa tiếng sau, nói cách khác, đã có hai phòng khám báo cáo xong, bây giờ đến lượt nha khoa Hạo Khang lên sân.

Cho dù Diệp Thần và Đặng Vĩ có căng thẳng đến đâu thì cũng không dám quấy rầy Du Thiên Dã đang tập trung cao độ. Hai người liếc sang chỉ thấy Du Thiên Dã đang chau mày, môi mím chặt làm xương quai hàm bạnh ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình laptop. Tay anh đã ngừng các động tác chỉnh sửa, chỉ di chuột hết lên trên rồi lại xuống dưới, xem hết cả phần trên lẫn dưới của các ca bệnh phức tạp.

Chẳng bao lâu sau đã đến lúc nha khoa Hạo Khang lên sân khấu. Diệp Thần và Đặng Vĩ đều lo lắng dõi theo bóng dáng bước lên sân khấu của Du Thiên Dã. Sau khi gặp phải một cú đả kích thảm hại, có lẽ cả nha khoa Hạo Khang chỉ còn lại mình Du Thiên Dã là có thể ngăn cơn sóng dữ.

Nha khoa Hạo Khang được xem là nhân tài kiệt xuất trong giới nên được rất nhiều người chú ý. Du Thiên Dã đảo mắt nhìn một lượt cả hội trường rồi từ tốn bắt đầu mở powerpoint trình chiếu các ca bệnh phức tạp. Khác với tất cả các phòng khám đã trình bày trước đó, bài powerpoint đang được chiếu trên màn hình của nha khoa Hạo Khang lấy hình ảnh làm trọng tâm, không có nhiều nội dung bằng chữ nhưng Du Thiên Dã nói năng lưu loát, dễ dàng phân tích điểm trọng yếu và điểm khó nhất của mỗi một ca bệnh.

Cả phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, ai nấy đều hết sức chăm chú lắng nghe bản báo cáo của Du Thiên Dã, chỉ có Diệp Thần thì thảo hỏi Đặng Vĩ: “Thế nào, có ổn không?”

Đặng Vĩ khẽ gật đầu: “Chắc là ok, lão Du rất thông minh, anh ta cắt hết phần tài liệu để mọi người không nhìn thấy phần chữ được lặp lại, thêm vào đó phần nội dung trình bày miệng, ngoài phần ý nghĩa trị liệu không mấy thay đổi thì khi tổng kết mỗi ca bệnh, anh ta đều tìm cách tiếp cận mới.”

Diệp Thần vẫn rất căng thẳng: “Vậy có thể vượt mặt nha khoa Hạo Kiệt không?”

Đặng Vĩ lắc đầu: “Phần đặc sắc nhất đã bị Hạo Kiệt cướp mất rồi, phần chúng ta trình bày trên một phương diện nào đó cũng chỉ được coi như là một lỗi tất khác thôi, nhưng có thể thấy tám vị giám khảo ngồi trên kia rất thích thú.”

Diệp Thần lúc lo lắng lúc yên tâm với lời nói của Đặng Vĩ, bất giác lấy di động ra, suy nghĩ xem có nên gửi tin nhắn báo tin cho ông Bao Hoài Đức trước không, thì bỗng nhiên chiếc điện thoại đã chuyển sang chế độ rung nhận được tin nhắn. Đọc xong Diệp Thần rất ngạc nhiên, thật không ngờ lại là do Bao Huân gửi: “Bắt đầu trình bày ca bệnh phức tạp rồi đúng không chị? Đến lượt nha khoa Hạo Khang chúng ta chưa?”

Diệp Thần bấm ngón tay tính giờ, bên Đức bây giờ hẳn mới bốn, năm giờ sáng. Bao Huân một thế mà vẫn còn nhớ đến việc này, chị bèn trả lời: “Bắt đầu rồi, Du Thiên Dã đang ở trên sân khấu.”

Tin nhắn trả lời đến rất nhanh: “Em chờ tin tốt của các anh chị.”

Diệp Thần cười khỏ, nghĩ bụng: trước mắt tin tốt còn chưa thấy đâu nhưng tin xấu thì nhiều vô kể. Lúc đang cân nhắc thì cô nghe thấy Đặng Vĩ hạ giọng nói: “Ê, cuối cùng trò hay cũng xuất hiện rồi kia!”

Diệp Thần kinh ngạc, ngược mắt nhìn lên thì thấy Du Thiên Dã đang trình chiếu ảnh chụp của ca bệnh phẫu thuật trồng răng giả toàn hàm mà anh vừa sử dụng trong cuộc phẫu thuật sử dụng Guide hướng dẫn lần đầu tiên trong nước, mọi người bên dưới không còn giữ im lặng nữa mà bắt đầu xì xào to nhỏ, tiếng bàn tán lập tức vang lên, át cả tiếng nói trên sân khấu.

Thế mà đứng trên sân khấu, Du Thiên Dã chẳng hề để tâm, vẫn tiến hành trình bày lần lượt.

Khi xong xuôi tất cả, Du Thiên Dã đang định cúi chào thì bị một thành viên trong ban giám khảo – một ông giáo sư già của học viện nha khoa đức cao vọng trọng nào đó gọi lại: “Bác sĩ Du, tôi có thể hỏi bác sĩ một vấn đề nho nhỏ không?”

Du Thiên Dã nhìn thẳng vào đối phương, giọng chuẩn mực: “Vâng.”

“Xin hỏi ai tiến hành cuộc giải phẫu này?”

Du Thiên Dã bình tĩnh trả lời: “Là tôi.”

Dưới sân khấu lại một lần nữa huyền não ồn ào.

“Xin hỏi tiến hành lúc nào?”

Du Thiên Dã tiếp tục bình tĩnh trả lời: “Ba ngày trước.”

Tiếng xì xào bên dưới to hơn một chút.

“Xin hỏi câu nữa, địa điểm phẫu thuật của anh là...”

Du Thiên Dã vẫn bình tĩnh trả lời: “Ngay tại trung tâm trồng răng của nha khoa Hạo Khang.”

Tiếng xì xào bên dưới như được phóng đại.

Cuối cùng ông giáo sư già cũng không hỏi thêm câu nào nữa, nói một câu vào micro: “Cảm ơn bác sĩ đã mang đến cho chúng tôi một phần trình bày thú vị như vậy, khiến tôi có cái nhìn hoàn toàn mới về trình độ của phòng khám nha khoa trong nước, trình độ của ngành trồng răng trong nước.”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Du Thiên Dã cúi đầu chào rồi rời khỏi sân khấu. Vừa trở lại chỗ ngồi, còn chưa kịp nhận được lời chúc mừng của hai chiến hữu thì đuôi mắt đã liếc thấy bóng dáng chột vụt qua của Lâm Hiểu Tuyền ở cửa phòng hội nghị, trái tim anh chùng xuống, bỏ lại câu “tôi ra ngoài một lát” rồi bám theo người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cạm Bẫy 4

Du Thiên Dã ra khỏi cửa phòng họp chính nhưng không thấy bóng dáng Lâm Hiểu Tuyền đâu. Anh suy nghĩ một lát rồi đi về phía thang máy, chưa đến khúc cua ở hành lang thì đã nghe thấy giọng nói của Lâm Hiểu Tuyền vang lên ở khúc rẽ: “Gọi cho tôi làm gì?”

Một giọng nam quen thuộc vang lên: “Tôi nghĩ mình phải nhìn cô bằng ánh mắt khác mắt thôi, dù sao cô cũng đã công tác ở nha khoa Hạo Khang một thời gian, không cần phải phòng như vậy chứ?”

Lâm Hiểu Tuyền hừ lạnh một tiếng: “Liễu Gia Từ, chuyện của tôi không cần anh đánh tiếng nhắc nhở. Và lại, anh cũng là đồ cáo đến nhà gà, chẳng có ý đồ tốt đẹp gì. Vậy anh nói xem, anh sắp xếp Trần Lăng vào nha khoa Hạo Khang là có mục đích gì?”

Chỉ trong giây lát mà sắc mặt Du Thiên Dã biến đổi không ngừng, anh từ tốn rẽ vào khúc cua, xuất hiện trước mặt hai người: “Bác sĩ Lâm, bác sĩ Liễu, có thể xin hai vị cho tôi một câu giải thích được không?”

Thấy Du Thiên Dã bất chợt xuất hiện ngay trước mặt mình, Liễu Gia Từ thực sự bị giật mình, nên lắp bắp nói: “Lão... lão Du, anh đừng hiểu nhầm!”

Thoáng chốc Lâm Hiểu Tuyền cũng có đôi chút bối rối nhưng cô ta mau chóng lấy lại bình tĩnh, liếc nhìn Liễu Gia Từ bằng ánh mắt miệt thị: “Dám làm mà không dám nhận, đừng để tôi phải khinh thường anh!”

Liễu Gia Từ ngơ ngàng nhìn Lâm Hiểu Tuyền, không hiểu đầu cua tai nheo gì, nghĩ bụng: năm đó chắc não mình ứng thủy rồi nên mới thích người đàn bà này... Anh không thèm lịch sự nữa: “Tự cô giờ trò mèo, sao lại đẩy sang cho tôi?”

Lâm Hiểu Tuyền hừ lạnh: “Thôi đi, anh ghen tỵ với Du Thiên Dã bao năm qua, điều này anh không phủ nhận chứ?”

Liễu Gia Từ hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh đến mức có thể khiến người khác chết cứng của Du Thiên Dã, anh giận đến tột cùng: “Tôi... tôi ghen tỵ thì sao chứ? Tôi không đâm người khác sau lưng là được!”

Lâm Hiểu Tuyền nghẹn họng, bên tai liền vang lên giọng nói đầy áp lực và kiêu chể của Du Thiên Dã: “Bác sĩ Lâm, tôi chỉ muốn cô giải thích một chút, tại sao tài liệu về bệnh nhân của nha khoa Hạo Khang chúng tôi lại chạy sang bên cô được?”

Lâm Hiểu Tuyên hỏi ngược lại: “Chụp một cái mũ rộng như vậy cho Hạo Kiệt chúng tôi, anh có chứng cứ không?”

Du Thiên Dã từng bước áp sát: “Cô không biết rằng nội dung hai bài báo cáo của hai phòng khám là như nhau sao? Thực ra không cần tôi phải nói huych toẹt ra như vậy, trong lòng cô chắc rất rõ.”

Nét mặt của Lâm Hiểu Tuyên trông thật kỳ quặc: “Như nhau à? Tôi không biết điều đó. Hơn nữa, cho dù tài liệu về bệnh nhân của Hạo Khang các anh có bị copy chẳng nữa thì có mắc mớ gì đến chúng tôi? Vậy cũng chỉ có thể điều tra lại cho kỹ càng xem rốt cuộc trong đội ngũ nhân viên của bên anh, ai là người làm lộ bí mật!”

Du Thiên Dã không đổi sắc mặt: “Không cần cô phải nhọc công lo lắng, chúng tôi sẽ tự điều tra, nhưng mong cô đừng phủ nhận sự thực đã diễn ra, cho tôi một lời giải thích!”

Lâm Hiểu Tuyên khẽ ngược lên, thân nhiên liếc nhìn Du Thiên Dã đang nhìn mình chăm chú: “Muốn biết đúng không? Nhưng bây giờ tôi không rảnh!”

Sau một màn im phăng phắc, Du Thiên Dã hỏi tiếp một cách vô cùng kiên nhẫn: “Vậy khi nào cô mới rảnh?”

Lâm Hiểu Tuyên không nhìn Du Thiên Dã, nhếch môi cười cợt: “Cuối cùng anh cũng nhớ đến tôi rồi à? Trước kia lúc tôi tìm anh, không phải anh lúc nào cũng nói mình không rảnh hay sao? Vậy khi anh tìm tôi, hà cớ gì tôi phải rảnh?”

Du Thiên Dã bị câu nói mang giọng điệu châm biếm này của Lâm Hiểu Tuyên làm tức nghẹn họng không thốt lên lời, đến cả Liễu Gia Từ đứng bên cũng túa mồ hôi lạnh khắp người, đột nhiên một suy nghĩ quái dị hiện trong đầu: May quá, may mà vị bác sĩ họ Lâm xinh đẹp như mạn đào này chưa từng động lòng với mình!

Đúng lúc ba người đang căng thẳng với nhau thì nhân viên của hội nghị chạy ra: “Xin mời các bác sĩ vào trong hội trường, lát nữa còn tiến hành thủ tục bỏ phiếu.”

Bấy giờ Liễu Gia Từ mới sực nhớ ra bài báo cáo về ca bệnh phức tạp của phòng khám mình vẫn chưa trình bày, anh ta là người nói câu xin phép đầu tiên, chỉ còn lại hai người là Du Thiên Dã và Lâm Hiểu Tuyên. Du Thiên Dã cơ bản đã từ bỏ ý định hỏi xem người tiết lộ thông tin là ai từ miệng của Lâm Hiểu Tuyên, lát sau, anh cũng quay người đi về phía phòng họp, chưa được hai bước đã nghe thấy Lâm Hiểu Tuyên đứng sau nói: “Nếu anh thực sự muốn biết người tiết lộ thông tin là ai thì tối nay chúng ta gặp nhau, bây giờ, chỗ cũ.”

Du Thiên Dã khựng lại một chút rồi sai bước tiến thẳng vào phòng họp. Nhưng trong đầu anh vẫn vang vọng câu nói của Lâm Hiểu Tuyên: “Anh sắp xếp Trần Lăng vào nha khoa Hạo Khang là có mục đích gì?”

oOo

Giờ phút này, ở lục địa châu Âu xa xôi, Bao Huân đang nằm trên chiếc giường rộng rãi trong khách sạn ở Amsterdam, lẩn qua lẩn lại trong lo lắng. Di động lại kêu hai tiếng ting ting, Bao Huân lấy điện thoại từ tủ đầu giường xuống, quả nhiên là tin nhắn do Diệp Thần gửi tới, nội dung tin nhắn tuy đơn giản nhưng lại khiến Bao Huân hoàn toàn tỉnh táo: “Tình thế nguy hiểm nhưng kết thúc hoàn hảo.”

Bao Huân không kiềm chế được, khẽ chau mày. Tình thế nguy hiểm? Là sao? Liền trả lời bằng ba chữ: “Sao vậy chị?”

Đọc xong tin nhắn của Bao Huân, Diệp Thần trả lời: “Tình huống rất phức tạp, em về rồi nói. Có hoảng sợ một trận nhưng không nguy hiểm, đừng lo.” Nghĩ một lát rồi bổ sung: “Em chưa ngủ hay là vừa thức đấy?”

Đối phương trả lời rất nhanh: “Nhớ tổ quốc, đầu cứ nặng trĩu trĩu chị ạ, đến khổ vì lệch múi giờ, khó ngủ lắm. Hôm nay em ở Hà Lan, mai quay lại Đức, hôm sau về nước.”

Diệp Thần nhìn thấy ba chữ “nhớ tổ quốc”, không khỏi bật cười một tiếng rồi lắc đầu. Cậu chàng này nhớ tổ quốc là giả, có lẽ nhớ người đẹp mới là thật.

Tại sao Bao Huân và các đồng nghiệp lại xuất hiện ở Hà Lan? Lý do là vì tính đến chiều qua, triển lãm tại Đức đã kết thúc, Bao Huân và tổng giám đốc Lưu cùng với bác sĩ Hoàng thức suốt đêm mới đến được Amsterdam ở Hà Lan, dựa vào nhu cầu của mấy người đàn ông trung tuổi, ngoài việc thưởng ngoạn phong cảnh nước khác một chút, họ còn muốn tranh thủ lĩnh hội kết quả đặc sắc của tư bản chủ nghĩa – khu đèn đỏ Amsterdam tiếng tăm lừng lẫy[1].

[1] Khu phố đèn đỏ nổi tiếng nằm bên kênh đào, là nơi mua bán tình dục công khai, các cô gái hàng đêm đứng chào mời khách trong các cửa kính có đèn neon màu đỏ. Hà Lan là một trong 17 quốc gia hiện nay đã hợp pháp hóa nghề mại dâm.

Thực ra Amsterdam có thể coi như một “thành phố nước”, trước khi bước chân vào khu phố đèn đỏ, kênh đào ban đêm tĩnh lặng đến mê hoặc. Nhưng khu phố đèn đỏ cũng là một thứ phong cảnh khác, đông nghịt người, tiếng động ồn ào, đèn đỏ lóe sáng, người đẹp ở khắp muôn nẻo. Nơi này có rất nhiều khu nhà cao tầng không cao lắm, bên dưới có rất nhiều cửa kính hoặc cửa nhỏ, sau mỗi cánh cửa kính lại có một cô gái chỉ mặc hai mảnh nội y trên và dưới, phô diễn những động tác kêu gọi với người ngoài cánh cửa.

Đến cả một người luôn nghiêm nghị như tổng giám đốc Lưu cũng không khỏi than lên: “Túy sinh mộng tử, túy sinh mộng tử.”[2]

[2] Túy sinh mộng tử ý chỉ người say rượu thường sinh ra ảo ảnh hoặc nằm mơ.

Bác sĩ Hoàng thì lại hiếu kỳ với một cánh cửa đóng chặt, không một bóng người đằng sau, lên hỏi Bao Huân: “Tại sao cánh cửa này lại kín như bưng thế, ngoài cửa có rất nhiều người đang xếp hàng mà.”

Bao Huân liếc nhìn tấm rèm màu tím nhạt buông trên cánh cửa, giải thích: “Người đứng ngoài cửa càng nhiều chứng tỏ khả năng thu hút càng cao, ngoài những người đứng xem trò hay thì chính là những người mới tới đứng xếp hàng chờ nhập cuộc đó!”

Câu nói này khiến mấy người đàn ông trung tuổi học thức đầy mình liên tục tắc lưỡi. Bác sĩ Hoàng hí mắt nhìn Bao Huân: “Cái thằng nhóc này, cậu hiểu biết quá nhỉ, chơi rồi à?”

(Lạy chú, cháu chỉ dịch truyện thôi mà còn hiểu ạ!!!)

Bao Huân cười tủm, bỏ lại một câu “thực sắc tính dã”[3] rồi cười ha ha đi sang chỗ khác, không tiếp lời bác sĩ Hoàng nữa.

[3] Ý chỉ việc ăn uống và chuyện trai gái là bản tính của con người.

Sau khi bị quanh quẩn ở đó đến tận nửa đêm, sau khi mọi người đã cảm nhận xong về “tính văn hóa” bằng cặp mắt và đôi tai của mình, vất vả lắm mới về được đến khách sạn đã đặt sẵn phòng. Tổng giám đốc Lưu phát biểu một câu đầy cảm xúc: “Cũng không có cảm nhận gì đặc biệt lắm, nhưng không ngờ nghề đồ đã được hợp pháp hóa rồi!”

Bác sĩ Hoàng vẫn chưa cạn cảm xúc, truy hỏi: “Vậy ngày mai chúng ta đi đâu?”

Bao Huân nghĩ ngợi một lát: “Mai đi Den Haag ạ.”

Bác sĩ Hoàng thoáng thất vọng: “Den Haag là bờ biển đúng không? Có gì hay ho mà xem chứ? Chắc cũng chỉ đến thế thôi.”[4]

[4] Den Haag phiên âm tiếng trung là Hải nha, nên bác sĩ Hoàng tưởng là biển.

Bao Huân chun mũi, tỏ vẻ nghiêm túc: “Ừm, có lẽ sẽ được tắm tiên đấy ạ!”

Bác sĩ Hoàng và những người khác tỏ vẻ đã hiểu, vỗ vai Bao Huân: “Hay lắm, hay lắm, không như khi Du Thiên Dã đưa bọn tôi ra nước ngoài, chẳng có trò gì điều hòa cảm xúc cả.”

Bao Huân đứng hình, người dân Hà Lan tháng 10 đã phải mặc áo khoác mùa đông dày cộm, không biết liệu có con quỷ nào không sợ lạnh mà dừng cảm nhận thân ở bãi biển, cho các bác sĩ này nhìn đã mắt không nữa? Dĩ nhiên, sau đó mỗi người ôm suy nghĩ riêng của mình tạm biệt nhau, ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Bao Huân nằm trên giường rộng nhưng lần qua lần lại vẫn không ngủ được, không biết có phải vì lệch múi giờ không mà dạo này không sao nghỉ ngơi cho đầy đủ được. Suy nghĩ của anh lập tức chuyển sang mối quan hệ giữa mình và Trần Lăng, càng nghĩ càng thấy bứt rứt, buồn bực; lại nghĩ đến quan hệ giữa Du Thiên Dã và Trần Lăng, càng nghĩ càng thấy tuyệt vọng; lát sau mới nghĩ đến những tấm thẻ tẩy rửa miễn phí do mình cấp, cảm thấy có đôi chút không yên tâm lắm; sau lại nghĩ đến buổi báo cáo về ca bệnh phức tạp của các phòng khám vừa đứng được tổ chức vào hôm nay, nên anh đã lập tức nhắn tin cho Diệp Thần, hỏi diễn biến.

Hội âm của Diệp Thần khiến Bao Huân yên tâm hơn một chút nhưng những tin nhắn anh gửi cho Trần Lăng mấy hôm nay đều như đá chìm đáy biển, khiến anh thấy hơi nản lòng. Dù sao cũng không ngủ được, tuy thân xác thì đang ở nước ngoài nhưng những thói hư tật xấu của Bao Huân ở trong nước thì vẫn rõ mồn một, bản thân sống tốt vẫn chưa đủ, còn phải chăm lo cuộc sống cho người khác nữa, nghĩ thấy mùi ẩm ướt trong không khí, anh chớp mắt một cái rồi gửi tin nhắn ngay cho Trần Lăng: “Trần Lăng, cấp cứu, cấp cứu, con rùa biển trong nhà tôi đã bị bỏ đói mấy ngày rồi, nếu còn không cho cụ ăn thì chắc phải tiễn cụ đi hầu Diêm Vương mất thôi.”

Trốn buổi huấn luyện trồng răng cuối cùng, Trần Lăng quay về trung tâm trồng răng sửa lại tài liệu của các ca bệnh, trông thấy tin nhắn này, cô không khỏi sững sờ, phản ứng đầu tiên là hỏi đồng nghiệp: “Vương Hâm đâu rồi? Hôm nay lại không đi làm à?”

Đồng nghiệp ờ một tiếng: “Bảo trong nhà có chuyện, xin phép nghỉ rồi.”

Bao Huân vốn không ôm một tia hy vọng nào cuối cùng cũng đợi được đến lần đầu tiên nhận được tin nhắn trả lời của Trần Lăng: “Giúp anh thế nào đây?”

Dù biết rõ Trần Lăng chỉ đứng trên lập trường của bạn bè nhưng Bao Huân vẫn không khỏi phấn khởi, thông báo địa chỉ nhà mình bằng tốc độ cực nhanh, còn viết thêm: “Chìa khóa ở tầng dưới cùng bên phải của tủ giày. Giúp tôi ra siêu thị mua ít cá mực tươi, đó là món khoái khẩu của rùa biển nhà tôi.”

Trần Lăng nhanh chóng trả lời: “Sau khi tan ca tôi sẽ tới đó.”

Chỉ một tin nhắn đơn giản như vậy nhưng lại khiến trái tim Bao Huân lúc trầm lúc bổng, kéo rèm cửa phóng tầm mắt nhìn ra ngoài, sáng sớm ở Amsterdam đáng lẽ phải có sương sớm lãng vãng thế mà lại bị tan đi bởi ánh mặt trời chiếu xuống, dần dà có thể trông thấy những nóc nhà san sát hai bên đường, còn có màu sơn sáng sủa của những cánh cửa sổ, ánh nắng chiếu xuống làm đồ bóng lên bờ tường, giống như những hoa văn nhảy múa động đậy, cũng tựa như tâm trạng tươi sáng của Bao Huân lúc này. Bao Huân không quên gửi tin nhắn cho mẹ mình: “Người đẹp, hai ngày tới có bạn con tới cho rửa ăn rồi, mẹ không cần đi nữa, kéo nó bị bội thực mất.”

oOo

Đối lập với tâm trạng của Bao Huân, Du Thiên Dã vẫn luôn chau mày, mãi đến khi cuộc bình chọn chấm dứt, sau khi biết được nha khoa Hạo Khang giành được hạng nhất trong cuộc bình chọn báo cáo ca bệnh phức tạp, anh chỉ hơi nhếch môi nhưng ngay sau đó đã trở lại bình thường. Diệp Thần và Đặng Vĩ liếc nhìn nhau, Đặng Vĩ lên tiếng trước: “Vừa nãy anh đi tìm Lâm Hiểu Tuyền à?”

Du Thiên Dã gật đầu.

Đặng Vĩ lại hỏi: “Vậy cô ta có thừa nhận không?”

Du Thiên Dã lắc đầu, còn bổ sung thêm: “Cô ta hẹn tôi tối nay gặp nhau, nhưng tôi không định đi.”

Diệp Thần vẫn khá hiểu tính nết của Lâm Hiểu Tuyền: “Cho dù tối nay cô ta có đến gặp anh thì với một người thông minh như vậy, sao cô ta có thể thừa nhận chứ? Hơn nữa, kiểu ăn cắp bằng thủ đoạn cao thâm này, chúng ta chỉ có thể giả câm giả điếc mà chịu thiệt thòi, chẳng cách nào phân định rõ ràng được.” Diệp Thần đổi sang chủ đề khác, nói: “Em chỉ đang nghĩ, ngoài mấy người chúng ta thì còn ai có thể tiếp xúc với tài liệu về các ca bệnh phức tạp?”

Đặng Vĩ lắc đầu, liếc nhìn Du Thiên Dã: “Không ai cả. Tài liệu này ngoài lão Du thì chỉ có tôi từng xem mà thôi. Những người khác, ai có cơ hội chạm vào nó? Không thể.”

Trái tim Du Thiên Dã lại khẽ giật thột, trong lòng chỉ có hai chữ: không thể. Nghĩ đến đó thì di động khẽ rung, Du Thiên Dã mở ra xem thì thấy là tin nhắn của Trần Lăng: “Bình chọn xong chưa? Tất cả đều thuận lợi chứ anh?”

Du Thiên Dã do dự không biết có nên trả lời hay không, cuối cùng vẫn trả lời: “Ồn em ạ. Nếu tôi có thời gian, chắc anh sẽ tới tìm em.”

Nhưng tối hôm đó Du Thiên Dã không có thời gian đến tìm Trần Lăng vì ông Bao Hoài Đức đã tường tận chuyện xảy ra hôm nay. Một ông lão luôn nổi tiếng là nho nhã hiền hòa nổi trợn lời đanh, bất nhóm quản lý cấp cao phải suy nghĩ suốt đêm để đưa ra kết luận. Một tài liệu quan trọng như vậy mà bị ăn cắp, một hội nghị quan trọng như vậy mà suýt nữa đi tong, rốt cuộc lỗi hỏng là đâu?

Dĩ nhiên, tối hôm đó Lâm Hiểu Tuyền cũng không đợi Du Thiên Dã ở cái nơi gọi là “chỗ cũ của hai người”. Vì thế, bàn tay của số mệnh, hoặc cũng có thể nói là bàn tay của Ý Lan (Ý Lan là tên tác giả) tất nhiên đã không cho họ con đường thoát thân, lật câu chuyện về nha khoa Hạo Khang sang một trang mới.

Sáng sớm hôm sau, trên các tờ báo có lượng tiêu thụ lớn nhất Bắc Kinh đều có một bài viết dài liên quan đến nha khoa Hạo Khang, tiêu đề là “So sánh độ xa xỉ của các phòng khám nha khoa”. Về phần nội dung của các bài báo đó, chỉ có một nội dung được làm sáng tỏ qua nhiều phương diện, đó là nha khoa Hạo Khang được bình chọn là phòng khám có thái độ phục vụ và khả năng điều trị hàng đầu toàn quốc, bài viết cũng đề cập đến giá phục vụ ở đây cũng là những con số mà người ngoài khó tưởng tượng nổi. Một ví dụ điển hình nhất, tại một phòng khám được mệnh danh xa xỉ như Hạo Khang, phải tốn tới vài trăm đồng mới có thể được tẩy trắng răng một lần, thế mà trên mạng lại có những tấm thẻ tẩy trắng răng được bán giảm giá sốc chỉ mấy chục đồng, vẫn có thể sử dụng một cách dễ dàng ở nha khoa Hạo Khang. Qua đó có thể thấy loại hành vi được doanh nghiệp ngầm chấp nhận này hàm chứa một sự mập mờ rất lớn.

Phía dưới cùng của bài báo còn minh họa cả tấm ảnh chụp toàn màn hình của một trang web, trên đó có một hàng dài hợp đồng mua bán, khiến nhóm quản lý cấp cao của Hạo Khang ai nấy đều hết sức ngỡ ngàng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Nghi Oan 1

Phía dưới cùng của bài báo còn minh họa cả tấm ảnh chụp toàn màn hình của một trang web, trên đó có một hàng dài hợp đồng mua bán, khiến nhóm quản lý cấp cao của Hạo Khang ai nấy đều hết sức ngỡ ngàng.

Tổng giám đốc Bao Hoài Đức của nha khoa Hạo Khang cũng bị áp lực dư luận của sự việc này hành hạ đến mệt mỏi, nói thật, kể từ khi Hạo Khang được thành lập cho đến nay, tuy đã trải qua không ít phong ba bão táp nhưng chưa bao giờ rơi vào tình trạng như hiện nay, liên tục mắc mưu kẻ khác. Xem ra người xưa chẳng bao giờ sai, ví dụ như câu “giành lấy giang sơn thì dễ, giữ được giang sơn mới khó”. Thế là tổng giám đốc Bao ném thẳng tờ báo tới trước mặt các vị quản lý cấp cao, cộng thêm một câu “Có biết ai làm không?”

Đặng Vĩ, Du Thiên Dã và Diệp Thần đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu.

Bao Hoài Đức không có nơi trút giận: “Có phải cuộc sống của các cô cậu thành thoi quá hay không? Thành thoi đến mức đều biến thành lũ ngốc cả rồi à? Còn thằng Bao Huân kia nữa, lúc nào cũng tự cho mình thông minh rồi gây tai họa lớn như vậy. Bao giờ nó mới về nước?”

Đương nhiên lão gia là người thích nói gì thì nói nhưng ba người còn lại thì không ngu ngốc đến mức nói xấu thái tử gia, ngoài câu trả lời cất lên khe khẽ “Chuyến bay của họ hình như mai về đến nơi” của Diệp Thần thì hai người đàn ông đều ngồi im không lên tiếng. Có thể nói gì được? Chẳng lẽ lại nói Hạo Khang bị người ta nhúng chàm, nhưng bản thân mình thì không biết hung thủ là ai, nói vậy sao?

Bao Hoài Đức nhìn ba vị công thần trước mặt, chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, ông tỏ ra rất đau lòng: “Ra lệnh cho các cô cậu điều tra rõ chân tướng trong khoảng thời gian ngắn nhất, và thu hẹp tác động xấu từ vụ việc này đến mức thấp nhất, tuyệt đối không được làm ảnh hưởng đến cuộc bầu chọn 10 phòng khám hàng đầu.”

Ba người vội vàng gật đầu, chỉ biết vâng vâng dạ dạ mà đồng ý.

Bao Hoài Đức xả giận xong liền ra khỏi phòng họp đầu tiên, bấy giờ bầu không khí đầy áp lực mới dịu đi một chút, Đặng Vĩ lên tiếng trước tiên: “Hôm qua sau khi về nhà, tôi nghĩ ngợi suốt đêm, tài liệu về ca bệnh phức tạp bị ăn cắp nhất định mới xảy ra cách đây chưa bao lâu.”

Du Thiên Dã ngược lên, hỏi: “Tại sao?”

Đặng Vĩ phân tích: “Anh nghĩ mà xem, lúc anh cho tôi xem phần tổng kết sau khi trình bày về các ca bệnh phức tạp, hai chúng ta đã bàn bạc để viết thêm vào đúng không? Thế mà đến lúc trình bày, Lâm Hiểu Tuyền đã có thể rập khuôn y hệt. Nên nếu dựa vào thời gian để suy đoán thì chắc hẳn thời gian bị ăn cắp mới cách đây chỉ vài ngày thôi.”

Diệp Thần hỏi: “Vậy các anh đã nghĩ ra ai chưa?”

Đặng Vĩ lắc đầu: “Chắc là người có thể tiếp xúc rất gần với tôi và lão Du. Nhưng tôi nghĩ lâu lắm rồi vẫn chưa có đối tượng nào tình nghi nhất. Thường xuyên ra ra vào vào văn phòng của tôi, ngoài trợ lý của tôi thì chỉ có cái cô Đường Uyển mới vào. Nhưng khả năng này không cao, cái cô Đường Uyển đó ngờ nghệch chết đi được, chắc là không biết làm những hành vi cao siêu này đâu.” Dứt lời, anh ta đưa mắt nhìn Du Thiên Dã với vẻ trêu chọc: “Còn người bên cạnh anh, nếu nói đến đối tượng tình nghi thì chỉ có mình Trần Lăng thôi, quan hệ của hai người cũng không bình thường, nếu muốn lấy trộm cái gì đó chắc chắn rất dễ.”

Thấy sắc mặt Du Thiên Dã lập tức thay đổi, Diệp Thần “ặc” một tiếng: “Ôi trời, sao anh có thể đùa giỡn kiểu đó? Hơn nữa, Trần Lăng và Lâm Hiểu Tuyền không giống nhau, cô ấy sao có thể là loại người này?”

Đặng Vĩ tự biết mình nói sai, liền sửa lại: “Tôi chỉ thay đổi không khí một chút thôi mà, hai vị nghiêm túc thế làm gì chứ?” Ngẫm nghĩ một lát lại nói: “Nói việc chính đi, hai người nói xem có phải Lâm Hiểu Tuyền tìm người tung tin lên mặt báo này không?”

Diệp Thần lắc đầu: “Chuyện về ca bệnh phức tạp chắc chắn cô ta làm nhưng chuyện hôm nay thì chưa chắc.”

Lúc này đổi lại cả Du Thiên Dã và Đặng Vĩ đều đồng loạt nhìn về phía chị: “Vì sao?”

Diệp Thần giải thích: “Nếu là Lâm Hiểu Tuyền làm, cô ta sẽ không lấy tiêu đề bài báo là ‘So sánh độ xa xỉ của các phòng khám nha khoa’, và lại vị trí của Hạo Khang và Hạo Kiện xấp xỉ nhau, tôi cảm thấy một người thông minh như cô ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc kiểu ‘làm hại địch mười phần, tự hại mình ba phần’ đâu.”

Đặng Vĩ cũng gật gù: “Cô nói có lý lắm. Nhưng nếu không phải Lâm Hiểu Tuyền thì có thể là ai?”

Du Thiên Dã vẫn luôn im lặng đột nhiên cất tiếng: “Diệp Thần, em quen biết rộng, thử hỏi thăm thu thập tài liệu về nha khoa Bác Văn xem, càng nhiều càng tốt!”

Đặng Vĩ liếc nhìn Du Thiên Dã: “Sao thế, anh nghi ngờ là do nha khoa Bác Văn làm à?”

Du Thiên Dã không đổi sắc mặt: “Không phải không có khả năng này.”

Không ngờ Diệp Thần cũng gật đầu: “Nếu Hạo Khang sảy chân, người được lợi nhiều nhất tất nhiên là Hạo Kiện và Bác Văn. Mà vừa hay khách hàng của Bác Văn lại chẳng liên quan gì đến khách hàng của chúng ta.”

Đặng Vĩ vẫn chưa hết thắc mắc: “Nhưng thế tẩy rã miễn phí đó là Bao Huân tặng cho công ty quảng cáo mà, tại sao lại bị tung lên mạng, lại đúng lúc bị nắm thóp, viết thành bài báo kia?”

Diệp Thần chau mày, nói: “Rốt cuộc là công ty quảng cáo nào?”

Du Thiên Dã nhìn Diệp Thần: “Là một công ty quảng cáo mới mở, anh cũng quen giám đốc công ty đó, tên là Vương Thượng. Không biết em còn nhớ không, hôm người đó đến Hạo Khang ký hợp đồng, em cũng đã gặp ở thang máy.”

Chỉ trong phút chốc, Diệp Thần chợt hiểu ra: “Em nhớ rồi, hình như em gái của Trần Lăng cũng làm ở công ty đó, họ cùng đi tới đây. Lúc đó con bé còn phát biểu định luật của Conan trong thang máy làm em sợ phát khiếp!”

Tâm trạng Du Thiên Dã vừa khá lên một chút lại nghe thấy cái tên Trần Lăng liền không khỏi thấy bức bối trong lòng, khiến cho dạ dày cũng không ổn theo. Có một giọng nói khe khẽ cứ vang lên trong đầu: “Không đâu, không đâu.”

Nhưng “có” hay “không” không phải là việc Du Thiên Dã có thể quyết định, cũng không phải việc mà Trần Lăng – người đã gây nên bao con sóng gió chôn giăng hồ có thể chỉ phớt. Chụp mào rằng cho một bệnh nhân trông rằng kỳ thứ hai xong, Trần Lăng trở lại văn phòng, thấy Vương Hâm đang ngồi trước máy tính, gõ bàn phím điên cuồng, vẻ mặt đau khổ chất chứa thù hận, cô không khỏi bật cười: “Ồi thật hiếm có, cuối cùng cũng đi làm rồi hả?”

Vương Hâm lườm Trần Lăng một cái: “Mặc kệ em, phiền quá!”

Trần Lăng kéo ghế ngồi cạnh Vương Hâm, nhìn ngắm gương mặt cậu chàng một lúc: “Cũng may, không bôi kem dưỡng da nào lên mặt, không thấy vết bầm tím hôm nọ nữa rồi.”

Con người phiền phức cứ bám lấy Vương Hâm mãi không chịu tha, cậu nghĩ bụng: không ngờ Trần Lăng cũng nhai lại nhiều như mẹ mình vậy, còn truy hỏi đến cùng nữa chứ. Tuy miệng không nói năng gì, nhưng lỗ mũi thì xả ra toàn khí giận.

Dĩ nhiên Trần Lăng biết Vương Hâm đang hậm hực trong lòng, cô liền chuyển sang đề tài khác: “Tối nay có rảnh không? Giúp chị một việc.”

Vương Hâm ừ ừ nói giọng hờn mát: “Việc gì?”

Trần Lăng nói: “Con rùa ở nhà Bao Huân không ai chăm sóc, tối qua chị đến cho nó ăn rồi, tối nay đi hộ chị nhé.”

Vương Hâm quay lại nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt rất đỗi ngạc nhiên, sau đó quay đi, từ chối thẳng thừng: “Tối em còn bận việc, chị tự đi đi.”

Trần Lăng va phải bức tường, đành chấp nhận số phận: “Thôi, chị tự đi cũng được.”

Vương Hâm lại nói một câu đầy bất ngờ: “Bao Huân giao con đòi mỗi đó cho chị à? Giao trước khi đi?”

Trần Lăng bấy giờ mới hiểu thì ra con quái vật siêu lớn thường hay lườm lườm mình có tên là đòi mỗi, cô lắc đầu, bảo: “Không, hôm qua Bao Huân mới nhắn tin cho chị, chắc vì không liên lạc được với cậu.”

Vương Hâm ồ một tiếng rồi không nói gì nữa, căn phòng lại trở nên yên tĩnh, bầu không khí hơi tẻ nhạt.

Lát sau Trần Lăng hỏi tiếp: “Có phải con đòi mỗi này biết phân biệt người quen người lạ không? Đáng lẽ bị bỏ đói mấy ngày, thấy có người cho ăn, nó phải sung sướng, kích động bám chặt lấy người ta mới đúng chứ nhỉ?” Thực ra Trần Lăng muốn nói là: cái con rùa biển béo ú đó sao lại có tính cách giống hết chủ nhân vậy, coi thường người khác, ra vẻ thái tử gia đạo mạo, cao cao tại thượng. Nhưng những lời này Trần Lăng chỉ dám than phiền trong lòng chứ không dám nói ra.

Vương Hâm lại liếc Trần Lăng một cái, lâu sau mới hỏi: “Chị có phải là chị của Trần Tụng không?”

Trần Lăng giật mình, hỏi lại: “Sao cậu lại hỏi chị như vậy?”

Vương Hâm thông thả buông lời: “Cô ấy rất biết cách đùa giỡn trái tim đàn ông, nhưng sao chị ngốc nghếch khờ khạo thế?”

Trần Lăng bị câu nói của Vương Hâm làm cho không hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng về khinh miệt Trần Tụng rõ mồn một trong giọng điệu của Vương Hâm, cô liền sa sầm mặt: “Vương Hâm, cậu đừng nói Trần Tụng như vậy, đúng là nó có chỗ chưa đúng nhưng cậu cũng thử xem lại mình đi, cậu xúc phạm đến nó trước.”

Vương Hâm ngạc nhiên: “Em đâu có?”

Trần Lăng nghiêm túc nói lý: “Không phải cậu dẫn một cô gái đến trước mặt nó rồi nói đó là bạn gái của cậu hay sao? Không phải ở trước mặt cái cô mà cậu gọi là bạn gái đó, cậu đã chê Trần Tụng là ngực phẳng sao? Không phải ở trước mặt bao nhiêu bạn bè chúng tôi, cậu đã nói Trần Tụng phẩm chất kém cỏi sao?” (Xem lại chương 59).

Vương Hâm cứng họng nhìn Trần Lăng, Trần Lăng nói tiếp: “Từ nhỏ đến giờ Trần Tụng nhà chúng tôi chưa bị thiệt thòi bao giờ, nhưng lại bị cậu hạ thấp, chê bai như vậy, dù nó có thích cậu đến đâu thì vẫn phải trả thù cậu một chút cho bổ tức, nhưng tiếc là nó đã dùng sai cách.”

Trong những lời nói đến dồn dập như bom nguyên tử, Vương Hâm vẫn tìm được trọng điểm, nói với vẻ nửa tin nửa ngờ: “Cô ấy thật sự thích em? Vậy cô ấy và ‘Hoàng thượng’ là như thế nào?”

Trần Lăng không nói nữa: “Không phải cậu thông minh lắm hay sao? Tự động nào đi.”

Sắc mặt Vương Hâm nhanh chóng thay đổi, lúc vui lúc buồn, thấy nét mặt đó của cậu, Trần Lăng có chút cảm giác hả hê, xem ra nhiệm vụ của người đứng giữa như mình đã hoàn thành xong, có lẽ từ hôm nay trở đi, buổi tối mình sẽ không phải chịu đựng ánh mắt ngằn ngợ của Trần Tung, cũng không phải thấy con bé ngồi đờ đẫn nữa, coi như một chuyện vui.

Đang suy nghĩ thì điện thoại trong phòng đồ chuông, thì ra là cuộc gọi của cô bạn Monica tiếp tân bên phòng khám số 1, thông báo tất cả nhân viên của trung tâm trông rảnh, nếu đang không tiếp bệnh nhân thì tập trung ở phòng họp trên tầng để họp.

Mọi người đều đi lên tầng với vẻ ngạc nhiên tốt độ, trong thang máy cũng gặp rất nhiều đồng nghiệp ở phòng khám số 1 đi sang. Lục Tự huych nhẹ Trần Lăng, khẽ trừu: “Em không cần phải đặc ý đâu, lần này chủ nhiệm Du gặp sóng gió rồi!”

Trần Lăng lắc đầu vẻ ngạc nhiên: “Em không biết, xảy ra chuyện gì ạ?”

Lục Tự cũng chỉ mới nghe được tin đồn, liền thuật lại cho Trần Lăng: “Hôm qua họ tham gia trình bày báo cáo về ca bệnh phức tạp trong cuộc bình chọn mười phòng khám hàng đầu, hình như tài liệu về ca bệnh của chúng ta bị lộ ra ngoài, nhưng chủ nhiệm Du – tổng giám Du của chúng ta đã chống đỡ thành công, nên vẫn nhận được rất nhiều lời khen.”

Nghe thấy vậy, Trần Lăng vừa lo lắng nhưng cũng rất vui mừng. Thảo nào hai hôm nay không thấy bóng dáng Du Thiên Dã đâu, thì ra anh gặp phải cơ sự đó, tất nhiên không có thời gian quan tâm đến mình.

Nhưng Lục Tự lại khẽ nói tiếp: “Em đã nghe nói gì chưa, trên tờ báo hôm nay, không biết nha khoa Hạo Khang chúng ta đã đắc tội với ai mà liên tục bị nhắm vào.”

Trần Lăng á một tiếng. Nhưng vẫn chưa đủ, “tin vịt” của Lục Tự còn một chuyện nữa: “Còn nữa, Đường Uyển bị trượt trong cuộc thi chuyên môn của bác sĩ, nếu theo thông lệ của Hạo Khang thì cô ta sẽ bị sa thải.”

Trần Lăng nghĩ lại cảm thấy có gì đó không đúng: “Mấy hôm trước, tôi lắm rồi cô ta còn ở lại đọc sách chuẩn bị cho cuộc thi mà, sao có kết quả nhanh thế?”

Lục Tự bác bỏ Trần Lăng: “Em nhớ nhầm hoặc nghe nhầm rồi. Đường Uyển thi xong từ lâu rồi, nhưng điểm số thì mới có thôi.”

Trần Lăng lắc đầu, chẳng lẽ mình nhớ nhầm thật?

Sau khi vào phòng họp, theo sự sắp xếp của Đặng Vĩ, Du Thiên Dã ngồi ở hàng đầu tiên bên trái, cảm cúi không biết đang viết lách cái gì. Nội dung cuộc họp thực ra chỉ là xác nhận lại những tin vịt mà Lục Tự vừa cung cấp, Đặng Vĩ công bố mấy việc, một là máy tính làm việc trong mỗi phòng ở phòng khám không được lên mạng ngoài trang web của công ty, thêm vào đó, bộ phận công nghệ sẽ đặt riêng cho mỗi máy một mật khẩu. Hai là trong thời gian này sẽ có người đến hỏi thăm, bất kể họ cải trang thành bệnh nhân đến khám hay gọi điện tới xin tư vấn đề hỏi về những tin tức nội bộ của Hạo Khang thì yêu cầu tất cả mọi người không được tiết lộ. Thứ ba, về chuyện tình nghi có người đã làm lộ tài liệu về ca bệnh phức tạp, một khi phát hiện ra ai là tay trong thì nhất định sẽ bị nghiêm khắc trừng trị. Thứ tư, nha khoa Hạo Khang đã ra mặt, thu hồi tất cả thẻ tẩy răng miễn phí còn dư đang bán hạ giá trên mạng, từ nay về sau nếu có ai cầm thẻ tẩy răng miễn phí đến sử dụng thì không được đuổi họ về mà phải nghiêm túc sắp xếp điều trị, đối xử chu đáo với khách hàng, xử lý như những ca bệnh bình thường.

Sau khi những tuyên bố này được phát ngôn chính thức, phòng họp lặng ngắt như tờ. Đặng Vĩ và Du Thiên Dã đều tỏ ra nghiêm túc, càng khẳng định thêm tính nghiêm trọng của vụ việc này. Trần Lăng nhìn Đường Uyển đang ngồi trước mặt mình, loáng thoáng cảm thấy có điều gì đó không ổn nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người giải tán, Du Thiên Dã gọi Trần Lăng và Vương Hâm lại: “Hai ngày này anh rất bận, nhưng cũng may là không có cuộc phẫu thuật nào đã lên lịch từ trước nên các bệnh nhân đến tái khám trông rảnh kỳ thứ hai, hai em phụ trách nhé. Nếu có vấn đề gì thắc mắc thì phải gọi ngay cho anh.”

Trần Lăng và Vương Hâm đều gật đầu đồng ý, Du Thiên Dã liền xua tay: “Không còn việc gì nữa, hai em về đi.”

Trần Lăng biết bây giờ mình không phải đối tượng cần quan tâm nhất nhưng trong lòng cô không khỏi có hơi thất vọng. Theo Vương Hâm ra ngoài, mới đi được vài bước cô đã không nhận được mà ngoái lại nhìn, thấy Du Thiên Dã đang ngằn ngợ nhìn mình, trái tim cô khẽ rung động.

Sau khi ánh mắt hai người chạm nhau, Du Thiên Dã cũng khẽ mỉm cười, Trần Lăng cảm thấy an tâm hơn nhiều, cười khúc khích xua tay rồi quay đi sai bước đi về phía Vương Hâm đang cách đó không xa.

Hậu trường Tình yêu trông rảnh:

Trần Lăng vừa xem kịch bản “Tình yêu trồng răng” của mấy tập gần đây, vừa giận đến run người, nghiêng răng nói: “Mẹ kề!!!”

Du Thiên Dã ở bên cạnh cũng đang xem kịch bản, giận đến mặt mũi xám ngoét, cũng nghiêng răng nói: “Còn mẹ kề hơn cả mẹ kề!”

Trần Tụng bắt chéo đôi chân dài, vừa găm tảo vừa lắc lư: “Chị, người xưa đã nói rồi, càng ngược càng hay, không ngược thì sẽ chết. Ngược đi, ngược nữa đi, em muốn bắt đầu từ lâu rồi!”

Vương Hâm lườm Trần Tụng một cái: “Em thật sự muốn bắt đầu à?”

Đạo này đất diễn của Bao Huân rất hiếm hoi nên anh không thường có mặt ở hậu trường, chẳng biết đang bận rộn việc gì mà làn da đen ròn vì cháy nắng, lao từ ngoài vào: “Sớm đã bảo mấy người đừng có xem kịch bản mà, xem xong chỉ thấy tức điên người, như tôi đây này, tôi đã hết hy vọng từ lâu rồi, kiên quyết không đọc kịch bản, tự biên tự diễn.”

Vương Hâm mĩa mai anh chàng: “Anh làm gì có đất diễn, đọc cũng vô dụng.”

Bao Huân gân cổ cãi: “Sao lại vô dụng? Dù tôi không có cảnh diễn nhưng con đòi mỗi nhà tôi được lên trước ống kính, nếu đọc kịch bản, tôi có thể trao đổi với cụ ấy nhiều hơn về kinh nghiệm làm sao mới có thể cướp được đất diễn của người khác khi đứng trước ống kính, tranh thủ thực hiện lý tưởng “Vai phụ cũng có mùa xuân”, nói không chừng cụ ấy còn có thể giành được danh hiệu ‘nam phụ xuất sắc nhất’.”

Vương Hâm lườm xéo: “Đừng leo mép nữa, dù có cái giải ‘nam phụ xuất sắc nhất’ kia thật thì cũng phải là em, chứ không thể là con đòi mỗi của anh được!”

Bao Huân nháy mắt mấy cái liền: “Đừng nói vậy, phải nghe ý kiến khán giả. Nên biết rằng tiêu chuẩn không phải có nhiều đất diễn, mà là phải diễn hay.”

Người nào đó nhảy ra từ bóng tối, tuyên bố: “Tôi biết rồi, chút nữa sẽ cắt bỏ một nửa số phân cảnh của Bánh Bao, dù sao tiêu chuẩn cũng là: không phải có nhiều đất diễn, mà là phải diễn hay.”

Bao Huân liền ù ề ra mặt, Vương Hâm và Trần Tụng cười sung sướng trên nỗi đau người khác, Du Thiên Dã chột lên tiếng: “Vậy hãy chuyển số phân cảnh bị cắt của cậu ấy sang cho tôi đi.”

Mọi người ngạc nhiên, ai nấy đều dồn ánh mắt về lão Du – một người luôn trầm lặng mà cũng biết “tiên hạ thủ vi cường”, sau đó họ nhào về phía ‘người nào đó’, nhao nhao: “Chuyển cho tôi! Chuyển cho tôi! Chuyển cho tôi!”

‘Người nào đó’ giãy dụa thoát ra khỏi vòng vây, chỉ tay vào ‘vai quần chúng’ đang bơi bơi trong nước: “Tôi không chuyển cho ai hết, tôi sẽ chuyển cho cụ đòi mỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Nghi Oan 2

Ngày hôm nay không có gì khác so với những ngày làm việc bình thường trước đây, tuy Du Thiên Dã không có ở trung tâm trồng răng nhưng Vương Hâm và Trần Lăng vẫn hoàn thành công việc đầu ra đấy. Sau khi tan ca, Trần Lăng nán lại rất lâu nhưng vẫn không nhận được câu hỏi han nào của Du Thiên Dã, cô thoáng do dự, có cảm giác anh vẫn đang buồn phiền vì chuyện được công bố ban sáng, nên cô cũng không dám mặt dày tới làm phiền anh vào thời điểm quan trọng này. Cô nghĩ ngợi một chút rồi hành động như ngày hôm qua, lại đến siêu thị gần khu nhà của Bao Huân mua cá mực, định tới cho con đòi mỗi ăn.

Xách túi cá mực lên tầng, Trần Lăng tìm thấy chìa khóa ở tủ giày, mở cửa phòng ra. Cũng như hôm qua, căn phòng tối om và rất tĩnh lặng, ngoài âm thanh thỉnh thoảng phát ra từ tiếng ma sát nhẹ nhàng của con đòi mỗi và đáy bể. Trần Lăng bật đèn phòng khách rất tự nhiên thì bỗng một giọng nói vang lên từ phía sofa: “Ai đấy?”

Trần Lăng sợ đến giật thót cả lên, túi cá mực đang xách trên tay cũng rơi “bịch” xuống nền nhà.

Bấy giờ, một bóng người thân quen mới ngồi dậy, nhìn Trần Lăng với ánh mắt ngái ngủ. Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, cuối cùng Bao phu nhân nói trước: “Trần Lăng, bác không làm cháu sợ chứ?”

Trái tim kinh hãi khi nãy của Trần Lăng giờ mới dần bình tĩnh lại, nhưng khi nhìn thấy chùm chìa khóa trên tay mình, không hiểu sao cô lại thấy chột dạ, ngập ngừng: “Bao... Bao phu nhân, Bao Huân nhờ cháu đến cho rửa ăn.”

Bao phu nhân đứng dậy, nghĩ bụng: bác đến đây chính là vì muốn xem Bao Huân đã sai ai cho con rửa kia ăn, quả nhiên là cháu. Bao phu nhân định thân lại, tỏ vẻ rất thân thiện, bà kéo Trần Lăng tới ngồi bên cạnh mình: “Đừng khách sáo như vậy, cứ gọi bác là bác thôi. Thằng ranh nhà bác thật khiến người ta không sao yên tâm được, ở xa như vậy mà còn sai bảo cháu, làm phiền cháu phải đến tận đây.”

Trần Lăng vội lắc đầu: “Không phiền đâu ạ, không phiền đâu ạ!” Nhưng trong lòng thì không ngừng oán than, rõ ràng anh ta có mẹ mà, hà cớ gì lại sai mình?

Bao phu nhân đánh giá cô gái trẻ xinh xắn như hoa ngời cạnh, như hiểu được tiếng lòng của Trần Lăng, bà nói: “Bác mới về nước, nghĩ không biết Bao Huân không có nhà thì con rửa của nó có bị chết đói không, thế là đến xem sao. Không ngờ nó đã chuẩn bị rồi.” Vừa nói bà vừa nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt đầy hàm ý.

Trần Lăng bình tĩnh trả lời: “Không sao ạ, đồng nghiệp giúp nhau cũng là việc nên làm mà bác.”

Ngược lại, Bao phu nhân lại thoáng chau mày, nhìn về mặt vô cùng bình thản của Trần Lăng, đột nhiên bà đã hiểu lý do tại sao Bao Huân lại không cho mình ra mặt, thoát nhìn thì có vẻ như “cách mạng chưa thành công, đồng ý phải tiếp tục cố gắng” rồi!

Bao phu nhân chuyển tầm mắt, cất giọng đều đều: “Trần Lăng, cháu còn trẻ như vậy tại sao tới rồi mà không đi hẹn hò với người yêu?”

Trần Lăng lắc đầu, bình thản trả lời: “Anh ấy bận quá, không có thời gian cho cháu ạ.”

Trong lòng Bao phu nhân khẽ thở dài một hơi thay con trai, nhưng vẫn tỏ vẻ hiền hậu: “Cháu nên ủng hộ người yêu, đàn ông phải coi sự nghiệp là trên hết!”

Trần Lăng dạ một tiếng đầy tự tin, đang định xin phép, vừa mới hé môi nói được một tiếng “bác ơ” thì Bao phu nhân đã nói: “Đừng hôm cháu không đi hẹn hò, thế thì ở lại ăn tối với bác nhé. Tối nay bác cũng rảnh, một mình chẳng muốn ăn uống gì, thật sự rất cô đơn.”

Trần Lăng há miệng thờ hồn hển, nghĩ bụng: trước khi từ chức, mình không nên đắc tội với Bao phu nhân thì hơn, cô đành nghe theo với thái độ như khi làm việc: “Dạ được, cháu cho rửa ăn đã.”

Trong lúc Trần Lăng đang bối rối vì phải ăn cơm cùng với Bao phu nhân thì Diệp Thần cũng bối rối cúp điện thoại, trầm ngâm hồi lâu rồi lại cảm đi động lên gọi cho Đặng Vi.

Đặng Vi và Du Thiên Dã đã bận rộn cả ngày, hai người không chỉ phải thương thảo với bên cơ quan công quyền, mời mấy người bên trường phòng Hoàng đi ăn cơm trưa, mà buổi chiều còn phải đến mấy tòa soạn báo, nhưng vẫn không hỏi thăm được tin tức gì, vất vả đến giờ vẫn chưa được về. Đặng Vi đang trao đổi với Du Thiên Dã về các kiến thức nền tảng của việc mã hóa các tài liệu trong máy tính.

Du Thiên Dã chợt nhớ ra: “Diệp Thần còn ở văn phòng không? Tôi có tài liệu muốn gửi cho cô ấy!”

Đặng Vi đang định trả lời thì điện thoại đổ chuông, tất nhiên đó là cuộc gọi của Diệp Thần. Đặng Vi vừa alo thì đã bị Diệp Thần ở đầu dây bên kia chặn lại, anh không khỏi liếc mắt nhìn Du Thiên Dã, trả lời rất ngắn gọn: “Biết rồi.”

Thấy Đặng Vi có vẻ kỳ lạ, Du Thiên Dã liền hỏi: “Sao thế?”

Đặng Vi lắc đầu: “Không có gì, tôi có việc phải ra ngoài một lát, về ngay.”

Không đợi câu trả lời của Du Thiên Dã, Đặng Vi đã vội vã đứng dậy ra khỏi phòng. Sau khi rời khỏi đó, anh rẽ nhanh vào phòng của Diệp Thần, câu đầu tiên là: “Sao phải lén lút như thế, sao phải tránh mặt Du Thiên Dã?”

Nét mặt Diệp Thần rất nặng nề: “Tôi thấy nên bàn bạc với anh trước thì tốt hơn, hôm nay tôi đã đi hỏi thăm, vừa biết được một thông tin giật gân.”

Đặng Vi nhướn mày: “Gì?”

Diệp Thần nhấn mạnh từng chữ: “Nha khoa Bác Văn mới có thêm một thành viên trong Hội đồng quản trị, anh biết là ai không?”

Đặng Vi lắc đầu: “Không, chúng ta quen à?”

Diệp Thần im lặng một chút, cuối cùng chị nói: “Quen! Là Trần Lăng!”

Đặng Vi lập tức ngẩng lên, tỏ vẻ không thể tin nổi: “Không thể nào! Có phải cô hỏi nhầm người không?”

Diệp Thần lắc đầu: “Tôi cũng hy vọng mình đã sai, nhưng đó là sự thực, ông chủ Vu Bác Văn của nha khoa Bác Văn là cậu ruột của Trần Lăng, cách đây không lâu mới chuyển một số cổ phần cho Trần Lăng.”

Đặng Vi rơi vào trạng thái mất khả năng ngôn ngữ, thật lâu sau mới nói: “Liệu lão Du có biết chuyện này không?”

Diệp Thần nghĩ ngợi một lát: “Tôi nghĩ... chắc anh ấy không biết.”

Đặng Vĩ dần tỉnh táo lại, phân tích: “Cô nói thử xem, nếu Trần Lăng là thành viên hội đồng quản trị của nha khoa Bác Văn, vậy cô ấy đến nha khoa Hạo Khang chúng ta rốt cuộc là vì mục đích gì?”

Diệp Thần mím chặt môi, chẳng nói chẳng rằng.

Đặng Vĩ càng nghĩ càng thấy lạ, chợt nhớ ra chuyện gì đó bèn cầm điện thoại của mình, tìm đến một số máy rồi bấm gọi.

Diệp Thần vẫn lẳng lặng ngồi chờ, nghe thấy Đặng Vĩ nói chuyện kiểu một câu hỏi một câu trả lời với người ở đầu dây bên kia, nét mặt ngày càng nặng nề, mãi đến khi Đặng Vĩ cũng thảng thốt cúp máy rồi chợt quay lại nhìn Diệp Thần: “Trong hồ sơ của Trần Lăng có ghi cô ấy từng học thạc sĩ ngành tủy răng và thể răng ở Hong Kong không?”

Diệp Thần lắc đầu.

Đặng Vĩ chỉ vào điện thoại trong tay mình: “Bạn cũ của tôi – Trương Hoa, là cấp trên trước đây của Trần Lăng, cô ấy nói sau khi làm việc ba năm ở bệnh viện, Trần Lăng đã đi Hong Kong học thạc sĩ, ba tháng trước mới về Bắc Kinh.”

Diệp Thần chậm rãi cất tiếng: “Chắc là vì trung tâm trồng răng chỉ nhận bác sĩ có kinh nghiệm lâm sàng từ 5 năm trở lên, vì thế cô ấy đã khai man hồ sơ.”

Đặng Vĩ càng nghĩ càng hoảng, đứng bật dậy: “Không được, tôi phải nói một tiếng với lão Du, chẳng lẽ Trần Lăng chính là Lâm Hiểu Tuyên thứ hai, muốn tiếp cận anh ấy là để đạt được mục đích?”

Diệp Thần do dự: “Hay là đừng nói vội. Bây giờ mà nói ra nhất định anh ấy sẽ không chịu nổi.”

Đặng Vĩ cũng rất kiên quyết: “Đây là đại sự, không giống như những chuyện khác, không chịu nổi còn hơn bị lừa gạt mà không biết gì.”

oOo

Đặng Vĩ vừa trở lại văn phòng của Du Thiên Dã, Du Thiên Dã đã hỏi: “Về rồi à?”

Đặng Vĩ ừm một tiếng, thuận miệng hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Du Thiên Dã hất cằm về phía màn hình máy tính, ý cười thoáng hiện trên mặt: “Lúc nghiên cứu về mã hóa máy tính thì phát hiện ra trên diễn đàn của nhân viên phòng khám đang chuyển tay nhau một bức ảnh, buồn cười lắm.”

Đặng Vĩ nghiêng người sang thì đúng lúc trên màn hình là bức ảnh Trần Lăng bị bịt mắt, Du Thiên Dã đỡ cô đi về phía trước. Đặng Vĩ cảm thấy nghèn nghẹn, khó mà cất lời.

Do dự mãi, cuối cùng Đặng Vĩ cũng kéo ghế lại ngồi xuống cạnh Du Thiên Dã đang xem ảnh: “Lão Du, có chuyện này tôi phải nói với anh!”

oOo

Ở văn phòng, Diệp Thần lo lắng vô cùng, cuối cùng vẫn thấy không yên tâm bèn đi về phía cửa văn phòng của Du Thiên Dã. Trong phòng lặng phắc như tờ, cô lặp lại động tác gõ tay lên rồi hạ tay xuống rất nhiều lần cuối cùng mới dám gõ nhẹ lên cánh cửa, người mở cửa là Đặng Vĩ. Diệp Thần nhìn Đặng Vĩ bằng ánh mắt nghi hoặc, anh khẽ gật đầu.

Ánh mắt Diệp Thần lướt qua Đặng Vĩ nhìn về phía Du Thiên Dã đang ngồi trước máy tính. Diệp Thần qua đó gọi một tiếng “sur huynh”, Du Thiên Dã liền quay lại, mặt mũi trắng nhợt nhạt, nhìn Diệp Thần trong phút chốc rồi hỏi: “Những điều em nói... là thật sao?”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Du Thiên Dã, Diệp Thần cực kỳ không nỡ nhưng vẫn phải gật đầu mà nói: “Vâng.”

Đặng Vĩ cũng thấy buồn thay Du Thiên Dã, anh lên tiếng xoa dịu không khí: “Vẫn chưa đối chiếu rõ ràng mà, có thể chỉ là hiểu lầm thôi.”

Du Thiên Dã không nói gì nữa, lại quay đi nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, trên đó là tấm ảnh chụp riêng Trần Lăng, cô cười rạng rỡ, ung dung bình thản.

Lục phủ ngũ tạng anh lúc này như đang có sóng cuộn trào, cầm điện thoại bấm số gọi cho Trần Lăng hoàn toàn theo bản năng nhưng di động kêu rất lâu vẫn không có người nghe. Sắc mặt Du Thiên Dã trắng bệch đến đáng sợ, trắng như bức tường sau lưng anh, ánh lên thứ ánh sáng sắc lạnh.

Trái tim Diệp Thần cũng như đang nằm trong nước sôi lửa bỏng, sợ hãi tột cùng, chị lại gọi: “Sur huynh...”

Du Thiên Dã cúp máy nhưng chẳng nói năng gì, quay người rời khỏi văn phòng không buồn ngoái đầu lại.

Lúc này, Trần Lăng đang ngồi đối diện với Bao phu nhân bằng thái độ khá thoải mái và không còn cảnh giác như ban đầu nữa, họ đang ngồi ăn lẩu trong một quán lẩu Tứ Xuyên đông nghịt người. Thấy Trần Lăng húp nước lẩu thuốc bắc một cách bình tĩnh, bà không khỏi khen ngợi: “Lần sau bác lại tìm cháu, hai gã đàn ông nhà bác đều sợ cay, hề nghe thấy bác nhắc đến lẩu là lặn mất tâm ngay tức thì.”

Trần Lăng nhét đầy miệng thức ăn, nhồm nhoàm nói: “Trước đây cháu cũng không biết ăn cay, nhưng có rất nhiều quán ăn Tứ Xuyên mới mở nên đã tu luyện được.”

Bao phu nhân không phải không nghi ngờ gì về Trần Lăng, bà vờ tỏ ra băng quơ, hỏi: “Đúng rồi Trần Lăng, tại sao cháu lại muốn vào Hạo Khang.”

Trần Lăng trả lời rất kiên định: “Hoàn toàn là vì ngưỡng mộ, trung tâm trồng răng của Hạo Khang rất tuyệt, cháu rất muốn trở thành một thành viên của nó.”

Bao phu nhân có biết đôi chút về thân thế của Trần Lăng, bèn hỏi: “Thế người nhà cháu không có ý kiến gì à?”

Trần Lăng lại rầu rĩ: “Họ vốn rất ủng hộ cháu nhưng bây giờ thì có ý kiến rồi ạ, có lẽ cháu không còn ở lại Hạo Khang được bao lâu nữa, sớm muộn gì cũng xin thôi việc.”

Bao phu nhân ồ một tiếng, bà mỉm cười, không truy hỏi mà chỉ than vắn thở dài: “Các cháu còn trẻ chưa phải lo nghĩ nhiều, dĩ nhiên chỉ muốn tiến xa. Bao Huân nhà bác học xong bằng MBA ở học viện Thương mại bên Mỹ cũng thế, mặc kệ ý kiến của cha mẹ, nằng nặc đòi đến ngân hàng DZ ở Hong Kong.”

Trần Lăng nhìn Bao phu nhân bằng ánh mắt ngỡ ngàng, bà bèn gật đầu: “Bác đã phải giờ trò mèo với nó... Bao Huân còn chưa tốt nghiệp cấp ba đã được đưa ra nước ngoài học, tốt nghiệp đại học rồi học tiếp MBA, học xong MBA lại không định về Bắc Kinh, còn chạy trốn cùng đám bạn nó nữa, suýt mất cả cái mạng. Lúc ấy trong lòng bác thực sự không chịu đựng nổi, liền lấy cớ sắp mắc chứng uất ức đến nơi, đã bắt đầu phải đi khám bác sĩ tâm lý mới lừa được nó về, ở với bác hai năm nay.”

Trong giây phút đó, Trần Lăng có chút thông cảm với một người luôn được mệnh danh là thái tử gia như Bao Huân, hóa ra anh cũng không hoàn toàn được quyết định cuộc đời mình. Bao phu nhân nhìn Trần Lăng rồi cười khúc khích: “Cháu rất được lòng người khác, không hiểu sao bác thấy rất hợp với cháu, chuyện gì cũng nói với cháu.”

Trần Lăng cũng gượng cười, tìm một miếng thịt lợn đóng hộp từ nồi nước lẩu thuốc bắc rồi gấp vào đĩa của Bao phu nhân: “Bác ăn cái này đi, chín rồi ạ.”

Khi đang trò chuyện vui vẻ với Bao phu nhân, trong quán ăn ồn ào đông đúc, Trần Lăng cơ bản không nghe thấy di động trong túi xách của mình đang đổ chuông liên hồi.

Người gọi điện cho Trần Lăng, ngoài Du Thiên Dã, còn có một người khác cũng đang nóng ruột như ngồi trên đồng lửa, đó chính là cậu họ của cô – tổng giám sát bộ phận điều trị mới của nha khoa Bác Văn – Liễu Gia Từ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nghi Oan 3

Bữa lẩu này của Trần Lăng và Bao phu nhân có thể được gọi là “bữa ăn kéo dài”, có lẽ vừa ăn vừa trò chuyện nên quá trình bị kéo dài ngoài kế hoạch, cuối cùng hai người no căng, ăn đến mức không thể ních thêm thứ gì vào bụng mới lạng lẽ rời khỏi chiến trường.

Trần Lăng xem đồng hồ mới giật mình nhận ra đã gần 9 giờ tối, thầm nghĩ mình còn chưa kịp nghe Bao phu nhân nói chuyện về các đảng phái trong Côn khúc, mà sao thời gian đã trôi đi nhanh như vậy? Từ chối lời đề nghị lái xe đưa cô về trước của Bao phu nhân, cô cười khúc khích ý bảo mình bắt taxi về cũng được. Bao phu nhân không ép nữa, bà chỉ nói: “Bác sẽ tới nha khoa Hạo Khang tìm cháu sau, phải nhờ cháu điều trị nha chu cho bác nữa chứ!”

Trần Lăng nhìn Bao phu nhân với vẻ khó xử: “Có lẽ cháu sắp rời khỏi Hạo Khang rồi.”

Bao phu nhân cười ranh mãnh: “Vậy bác gọi cháu ra ngoài ăn cơm được không?”

Trần Lăng mỉm cười rồi khẽ gật đầu.

Sau khi chào tạm biệt Bao phu nhân, Trần Lăng ngồi trên taxi, kéo cửa kính xe xuống thấp một chút, khiến làn gió đầu thu thổi mon man trên mặt cô. Thấy dòng người thưa thớt bên đường đang chậm rãi tản bộ và những chiếc bóng đổ xuống nền đất nhờ ánh đèn đường, Trần Lăng không khỏi giật mình: Tuy mình đã tri hoãn hết lần này đến lần khác, nhưng thực sự chẳng thể kéo dài thêm được nữa, có lẽ thực sự đã đến lúc phải rời khỏi nha khoa Hạo Khang rồi. Nghĩ đến đó, cô nhất thời xúc động liền nói với tài xế taxi: “Làm phiền bác tài một chút, cho tôi đến tiểu khu XX đã.”

Đến nhà Du Thiên Dã, Trần Lăng gặp ngay cánh cửa đang đóng kín mít, gõ cửa rất lâu nhưng vẫn không có người mở. Trần Lăng nản lòng, nghĩ ngợi một chút rồi lục lọi túi xách, mãi mới tìm thấy điện thoại di động của mình.

Mới chỉ liếc mắt nhìn qua, cô đã bàng hoàng thảng thốt, trên màn hình báo có hơn mười cuộc gọi nhờ, tần suất nhiều nhất là tên của Du Thiên Dã.

Trần Lăng than thầm “chết rồi!” rồi vội vã gọi lại, nhưng di động lại vang lên một giọng nữ máy móc: thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy.

Trần Lăng không ngừng than khổ nhưng cũng chẳng có cách nào khác, đành đứng canh trước cửa nhà Du Thiên Dã, hy vọng ai đó có thể về nhà nhanh một chút.

Căn nhà bên cạnh đã đóng cửa rồi mở cửa đến mấy lần, cuối cùng một bà lão lộ đầu ra hỏi: “Cô gái, tối thế này cô còn tìm ai?”

Trần Lăng vòng vo: “Cháu tìm chủ nhà số 8.”

Bà lão “à” một tiếng, kèm theo đó là tiếng đóng cửa.

Trần Lăng không chịu nổi nữa bèn chậm rãi rời khỏi khu nhà của Du Thiên Dã, cô lại bắt taxi đi về nhà mình. Ngồi trên hàng ghế sau của xe taxi, cô chợt nhớ ra còn mấy cuộc gọi nhờ khác, liền bấm số gọi lại cho Liễu Gia Từ. Lần này gọi được ngay, trong điện thoại vang lên tiếng nói gấp gáp của Liễu Gia Từ: “Lăng Lăng, tối nay tìm mãi mà không thấy cháu đâu. Cháu đang ở đâu đấy?”

Trần Lăng ngượng ngùng nói: “Cháu đang ở ngoài, ồn quá nên không nghe thấy. Bây giờ mới lên taxi, đang trên đường về.”

Liễu Gia Từ ờ một tiếng: “Bao lâu nữa thì đến nơi?”

Trần Lăng nhìn đồng hồ: “Khoảng nửa tiếng.”

Liễu Gia Từ nói: “Ok, cậu chờ cháu, đang ở nhà cháu rồi.”

Trần Lăng ngạc nhiên nói: “Muộn thế này rồi... Có việc gì quan trọng không?”

Liễu Gia Từ có một tiếng: “Không thể nói rõ ngay được, cháu về mau đi.”

Trần Lăng vừa bắt đầu đi cúp máy thì điện thoại trong tay lại rung lên hai tiếng, đã nhận một tin nhắn. Trần Lăng thầm than sao tối nay mình lại được nhiều người để ý thế, ai cũng nhớ đến, thì thấy trên tin nhắn viết: “Mẹ tôi có làm phiền cô không? Cứ mặc kệ bà ấy. Hôm nay được lái thử máy bay ở Frankfurt am Main, thích mê. Mai tôi về Bắc Kinh.” Người gửi tất nhiên là Bao Huân.

Đọc tin nhắn này, Trần Lăng dần hiểu ra hàm ý ẩn chứa trong câu nói của Vương Hâm, vốn đã định trả lời bằng câu “thượng lộ bình an” nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô xóa hai chữ “thượng lộ” đi, chỉ còn để lại hai chữ “bình an”, nghĩ thêm lúc nữa thì xóa cả bốn chữ “thượng lộ bình an” đi rồi cất điện thoại vào túi.

Trần Lăng có nguyên tắc là: Khi mình không thể đón nhận thì đừng tiếp xúc với người đó, thế mới là chân lý.

Ở Frankfurt am Main xa xôi, tất nhiên Bao Huân không biết đến nỗi lòng bồn chồn của Trần Lăng, tuy anh nghịch máy di động không rời tay nhưng cũng không đợi tin nhắn của Trần Lăng. Nhớ đến cuộc điện thoại thông báo ban nãy mẹ gọi cho mình, anh không biết rốt cuộc chuyện đó có gây ra cho Trần Lăng ấn tượng không tốt nào không, tóm lại anh thấy không yên tâm, vô cùng bất an. Bao Huân phóng tầm mắt nhìn về miền xa xôi, một chiếc trực thăng mini đang trượt trên đường băng, tổng giám đốc Lưu và huấn luyện viên nhanh chóng rời khỏi máy bay. Bao Huân cười khúc khích nhìn tổng giám đốc Lưu đi về phía mình, gần đến mức có thể thấy vẻ hưng phấn trên mặt ông: “Bánh Bao, chú vui quá đi mất, cuối cùng chú cũng được lái máy bay rồi!”

Đầu tiên Bao Huân nói cảm ơn với huấn luyện viên, sau đó mới nói với tổng giám đốc Lưu: “Cháu đã nói là vui mà, lúc đầu các chú còn không thích!”

Tổng giám đốc Lưu gật đầu: “Ừ, họ nhát gan quá, chắc bây giờ đang lượn phố mua sắm, mua hàng hiệu gì đó... Nhảm chán chết được!”

Bao Huân cười hi hi: “Nghe lời cháu bao giờ cũng tốt. Lần nào đến Frankfurt am Main, cháu cũng bớt chút thời gian đến đây lái máy bay.”

Tổng giám đốc Lưu nhìn vị huấn luyện viên đang đứng một bên, khẽ thì thầm với Bao Huân: “Chú muốn lái lần nữa, được không?”

Bao Huân gật đầu: “Tất nhiên là được, 100 Euro một lần.”

Tổng giám đốc Lưu xua tay: “Thôi, một lần được rồi.”

Bao Huân cười nói: “Chú Lưu, chú kiếm nhiều tiền làm gì chứ? Cần gì phải chật bóps như vậy?”

Tổng giám đốc Lưu nổi giận: “Bánh Bao, cháu chưa lấy vợ nên không biết nỗi khó khăn của người đàn ông trung niên kiếm tiền nuôi gia đình sống qua ngày.”

Đang nói đến đây thì điện thoại di động của Bao Huân đổ chuông, anh cầm lên rồi hơi sững lại. Tổng giám đốc Lưu cũng ngó sang: “Không phải chứ, một người keo kiệt như Đặng Vĩ mà cũng hào phóng gọi điện đường dài cho cháu á?”

Bao Huân ặc một tiếng: “Cháu mới là tốn tiền vì gọi điện đường dài, còn anh ấy thì cũng như gọi nội hạt thôi, chẳng mất nhiều tiền.” Vừa nói vừa nghe điện thoại, giọng cộc nhả: “Chủ nhiệm Đặng, em mới đi mấy ngày mà đã nhớ em rồi à?”

Không biết Đặng Vĩ nói gì mà sắc mặt Bao Huân lại dần trở nên nghiêm túc: “Em biết rồi. Nhưng chủ nhiệm Đặng, dù có gián điệp thì chắc chắn người đó cũng không phải Trần Lăng.”

Không biết đối phương nói gì, sắc mặt Bao Huân càng sa sầm lại, như quát lên: “Em sẽ làm rõ ràng chuyện này, chờ em về hãy xử lý. Nhưng em đảm bảo chuyện này không liên quan gì đến Trần Lăng hết!”

Tổng giám đốc Lưu vẫn há hốc miệng nhìn Bao Huân, huấn luyện viên dạy lái máy bay cũng chạy sang, hỏi bằng thứ tiếng Anh không trôi chảy lắm: “What’s the matter, sir?”

Bấy giờ Bao Huân mới thấy bản thân đã thất thố, sau khi xin lỗi người nọ anh mới quay sang nói với tổng giám đốc Lưu vẫn chưa hết ngạc nhiên: “Chúng ta mau về khách sạn thôi, trên đường sẽ giải thích với chú sau. Chú Lưu, chú thông báo với mọi người mai xuất phát, tối nay cháu phải đi đổi vé máy bay.” Vừa nói vừa gọi điện cho Trần Lăng nhưng Trần Lăng – đang ở xa anh 8000km – ngồi trên taxi, vừa liếc mắt thấy tên Bao Huân, cô liền quảng điện thoại vào túi xách, nói với tài xế: “Bác tài ơi, dừng xe thôi, tôi đến rồi.”

Bao Huân tất nhiên không biết ý định muốn cách xa mình của Trần Lăng, anh đợi mãi mà không thấy người nghe, đành cúp máy rồi chuyển sang gọi cho Du Thiên Dã, nhưng cũng nhận được thông báo tắt máy của tổng đài, gọi về nhà Du Thiên Dã thì không có người nghe. Anh không khỏi mắng mủ: “Chết tiệt, mọi người đi đâu hết rồi?”

oOo

Thực ra lúc đó Du Thiên Dã không đi đâu cả, anh tự lái chiếc Passat trắng của mình tới cổng khu nhà Trần Lăng. Anh đã chờ rất lâu rồi, lâu đến mức dạ dày đau đến khó kiểm soát, bấy giờ mới nhớ ra hình như bữa cơm trước là bữa trưa mời đám người bên trường phòng Hoàng đi ăn tiệm. Ngay trong khoảnh khắc đó, anh chợt trông thấy Trần Lăng bước xuống từ một chiếc taxi. Anh đang định bước ra thì thấy có một bóng người quen thuộc đi ra từ khu nhà đón Trần Lăng, hai người đứng ở cửa nói gì đó.

Du Thiên Dã bàng hoàng nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, nhìn Trần Lăng và Liễu Gia Từ nói chuyện với nhau với vẻ vừa thân thiết vừa quen thuộc, thậm chí còn thấy Trần Lăng đi theo Liễu Gia Từ, ngồi lên một chiếc ô tô cách tiểu khu không xa. Thế rồi chiếc ô tô đường hoàng rời đi.

Khoảnh khắc đó, Du Thiên Dã chỉ cảm thấy bốn phía lạng lặc như tờ, chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch trong tuyệt vọng. Con đau từ dạ dày lan khắp cơ thể, anh không khỏi gập mình xuống, nhắm mắt lại rồi gục lên vô lăng.

Có lẽ... Có lẽ đôi lúm đồng tiền thơ ngây đó, chỉ là một giấc mộng đẹp, chỉ là hoa trong kính, trắng trong nước mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Nghi Oan 4

Lúc Trần Lăng được Liễu Gia Từ đưa về đã gần nửa đêm, phòng khách tối om như mực, chẳng còn gì ngoài ánh đèn le lói phát ra từ phòng của cô và Trần Tụng.

Trần Lăng rón rén đi vào phòng, đúng lúc bị Trần Tụng đang ngồi ngay ngắn trước máy tính bắt gặp. Cô em tháo chiếc tai nghe trùm qua đầu xuống: “Bây giờ là mấy giờ rồi mà chị mới về?”

Tâm trạng Trần Lăng có chút nặng nề, gật đầu bất an: “Sao em còn chưa ngủ?”

Trần Tụng cười hi hi: “Chờ chị, tranh thủ nghe nhạc chơi game.”

Trần Lăng ừ một tiếng, thoáng nghe thấy một giai điệu khá quen tai lọt ra từ chiếc tai nghe trên mặt bàn, bèn hỏi: “Đang nghe bài gì thế?”

Trần Tụng ngạc nhiên: “Chạy tự động mà, em cũng không biết.” rồi đeo tai nghe lên, nghe xong lời bài hát liền rên rĩ hát theo:

Cho dù cuộc đời này đầy loạn lạc,

Cho dù cuộc đời đầy quanh co khúc khuỷu

Cho dù cuộc đời tẻ bạc với bạn, và bạn không còn hứng thú với đời

Xin đừng khóc, đừng chán nản, đừng buông xuôi

Tôi nguyện sẽ luôn bên bạn suốt đời này...

...

Cô nàng còn thì thầm: “Chị, bài này quen lắm, hình như em nghe ở đâu đó rồi.”

Sắc mặt Trần Lăng càng tẻ hơn, nhưng cô không để lộ ra dưới ánh đèn lập lòe: “Bài ‘Mặt trời đỏ’ của Lý Khắc Cần, dĩ nhiên em từng nghe.” nghĩ thêm một lát rồi nói: “Muộn rồi, đi ngủ thôi, mai còn đi làm nữa. Chị đi tắm cái đã.”

oOo

Nhìn bóng dáng Trần Lăng đi lấy quần áo rồi vào nhà tắm, Trần Tụng cảm thấy có điều gì đó không ổn nhưng không thể nói đó là gì. Cô nàng nhún vai rồi trở lại chỗ ngồi, click chuột vào trang NetEase, vào game room bán bóng, nhưng lại sững người.

Đây là game room cô thường chơi bán trứng khủng long cùng Kim tử đa, ID của Kim tử đa cứ im lìm mà online mãi.

Tối nay, Trần Tụng dùng ID “Kiếm khách đa tình, dao kiếm vô tình” mà cô rất ít khi dùng, vô số lần ra vào game room này. Thế nhưng ID của Kim Tử đa thì vẫn lặng im như vậy, không logout cũng không trả lời những khách qua đường tình cờ bước vào phòng này, càng không chơi game, lặng lẽ như một cục đá.

Đắn đo rất lâu, cuối cùng Trần Tụng bắt chuyện trước: “Người anh em, hôm nay sao vậy? Sắp thành hòn Vọng Phu rồi.”

Cũng không mong nhận được câu trả lời của Kim tử đa, không ngờ đối phương lại đáp: “Ai cần bạn lo.”

Trần Tụng không tin, dù sao Vương Hâm cũng không biết mình là ai, bèn gửi sang một icon cười đều, giả bộ lão làng: “Người anh em, tôi quan tâm đến bạn mà.”

Kim tử đa trả lời: “Quan tâm là cái mẹ gì? Chơi một ván không?”

Trần Tụng nhìn màn hình bằng ánh mắt tức tối, nghĩ bụng: cứ tưởng anh còn đợi tôi, hóa ra ai đến anh cũng nhận cả. Cô chẳng nói năng gì mà offline luôn. Mới off được hai phút đã lại thấy hối hận, lại đăng nhập lần nữa, giả vờ như không biết chuyện gì, nói với Kim tử đa: “Xin lỗi, máy tính vừa bị đơ.”

Hồi lâu sau Kim tử đa mới trả lời: “Lý do có thể miễn cưỡng chấp nhận được.”

Trần Tụng ghen hờn, di chuột hồi lâu mới gõ được mấy chữ: “Đừng nói nhiều nữa. Có chơi không?”

Ngược lại Kim tử đa không trả lời, nhưng avatar lại hiển thị trạng thái “đang chiến đấu”. Thế là trận chiến bắt đầu.

Chẳng hiểu tại sao Kim tử đa hôm nay không chơi như những lúc bình thường khác, trước kia luôn sẵn sàng, mạnh tay với Trần Tụng, còn hôm nay thì không hề bất đồng quan điểm với cô, lần nào cũng để Trần Tụng thắng nhờ giành được một chút ưu thế bé nhỏ.

Thắng nhiều quá lại khiến Trần Tụng thấy nhạt nhẽo, vô vị, nghĩ đến đáng về bồ bả, không nể mặt mình thường ngày của Vương Hâm, cô liền có cảm giác khó chịu, lập tức gõ chữ: “Người anh em, bạn yếu quá, chẳng có chút khả năng nào!”

Kim tử đa trả lời: “Sợ làm bạn mất mặt nên không dám thể hiện thực lực của bản thân.”

Trần Tụng bực bội gõ: “Chơi ván nữa đi.”

Vì thế lại có ván đấu tiếp theo. Quả nhiên lần này Kim tử đã không còn nương nhẹ nữa, cậu nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ bắn trúng khủng long của mình khiến Trần Tụng thua không dậy nổi. Trần Tụng ngậm đắng nuốt cay, đầu môi làm mặt xấu với avatar đang sáng trên màn hình của Vương Hâm, nghĩ bụng: Bình thường những lúc Kim tử đã chơi với mình, chắc anh ta luôn phải ghìim sức, nếu không lần nào mình cũng thảm hại như lần này mất.

Kim tử đã còn khiêu khích: “Sao thế? Không chơi nữa à?”

Trần Tụng lườm một cái rồi gõ mạnh tay lên bàn phím: “Bị thua nên phải làm công tác tâm lý trước đã. Bạn là đàn ông con trai lớn đầu, sao lại như đàn bà thế nào, thích chơi trò ‘bắn trúng khủng long’? Đúng là hiếm thấy!”

Đoạn đối thoại kỳ quặc đã xuất hiện thế này.

“Sao bạn biết tôi là đàn ông con trai?”

“Tôi thấy avatar của bạn là nam”

“Ồ, tôi xem avatar của bạn rồi, hóa ra bạn cũng là nam à?”

“Phải, tôi cũng là nam”

“Chẳng phải bạn cũng là nam còn gì, sao lại thích bắn trúng khủng long?”

Trần Tụng thấy đầu óc mình rối tung cả lên, hồi lâu sau mới trả lời một câu “Tôi hỏi trước, bạn trả lời trước đi.”

Cô thấy Kim tử đã thông thả gõ một hàng chữ: “Vi... bạn gái tôi thích bắn trúng khủng long”

Trần Tụng khích bác theo bản năng: “Thì sao?”

Kim tử đã tiếp tục gõ: “Bạn không hiểu rồi, tất nhiên tôi chỉ thích bắn trúng khủng long với cô ấy!”

Trái tim Trần Tụng bỗng đập nhanh hơn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng bao lâu mới gõ được vài chữ: “Vậy tối nay tôi vinh hạnh quá nhỉ?”

Thật lâu, thật lâu sau đó, bên kia mới gõ một chữ: “Ừ.”

Trần Tụng nghĩ rất lâu cũng không thể hiểu được rốt cuộc chữ “ừ” này có ý gì, bèn hỏi: “Thế sao tối nay anh lại ở đây một mình, bạn gái đâu?”

Lại một thời gian rất lâu sau đó, bên kia mới trả lời: “Đang đổi, chiến tranh lạnh!”

Trần Tụng thuôn mặt, mở đường: “Người anh em, tôi là con trai. Khuyến cậu một câu nhé: Hạ mình theo đuổi lại đi.”

Lần này thì không mất nhiều thời gian lắm, bên kia trả lời rất nhanh: “Theo đuổi thế nào? Tôi không có kinh nghiệm, làm liều thành ra hỏng việc, bạn dạy tôi nhé?”

Trần Tụng rất vui nhưng đồng thời cũng thấy chột dạ, rõ ràng lần này là mình có lỗi với Vương Hâm nên từ hôm đó đến giờ, không lúc nào cô không áy náy, sợ Vương Hâm sẽ coi mình là người qua đường, vì thế không dám liên lạc với anh. Trần Tụng ngẩn người hồi lâu mới trả lời: “Tôi cũng không có kinh nghiệm, nhưng tôi cảm thấy con gái không khó dỗ dành, thật lòng là được.”

Hai phút sau bên kia mới trả lời: “Tôi biết rồi, cảm ơn nha. Muộn rồi, mai phải đi làm, nói chuyện sau.”

Thấy ba chữ “nói chuyện sau”, Trần Tụng nhất thời không biết phải làm sao, bèn nhắc lại: “Ok, nói chuyện sau.”

Tận mắt thấy ID của Vương Hâm biến mất khỏi game room, bấy giờ Trần Tụng mới offline. Cô nằm trên giường, tâm trạng thất thường, trước khi ngủ còn nghĩ: “Anh ta không biết mình là ai thì lần sau tìm mình ở đâu mà nói chuyện được nhỉ?” Chỉ nghĩ đến tâm sự nhỏ bé của mình nên Trần Tụng cơ bản không để ý đến cô chị gái Trần Lăng – một người vốn có kiểu tám nhanh như trúng thớt dề, vậy mà hôm nay lại ngậm mình trong đó rất lâu, hận không thể trốn trong đó mãi mãi, trốn đến khi đất trời hoang tàn.

Không phải Trần Lăng đã thay đổi thói quen tắm rửa của mình, chỉ là cô đang suy nghĩ đến quá nhiều chuyện nên cảm thấy cần có một không gian để lặng lẽ ở trong đó. Vừa nghe thấy Trần Tụng ngâm nga bài hát “mặt trời đỏ” kia, cô liền thấy buồn cười cho chính mình, bạn trai cũ – người từng thật lòng hát “Xin đừng khóc, đừng chán nản, đừng buông xuôi / Tôi nguyện sẽ luôn bên bạn suốt đời này...” cho mình nghe sớm đã ôm ấp kẻ khác trong lòng, thoát nhìn có vẻ như thứ có tên là “cuộc đời” ấy thật sự quá khó nắm bắt, lật mặt như cắt, sáng nắng chiều mưa.

Nhìn bản thân đầy vẻ mệt mỏi trong gương, Trần Lăng lại nghĩ đến cuộc trò chuyện tối nay giữa mình và Liễu Gia Từ.

“Hôm nay có mấy người bạn nói cho cậu biết, nha khoa Hạo Khang đang điều tra về nha khoa Bác Văn!”

“Bị gài bẫy như thế chắc chắn Hạo Khang sẽ điều tra người ngấm ngầm giờ trò sau lưng họ, thân phận của cháu quá đặc biệt, bây giờ còn là thành viên hội đồng quản trị của Bắc Văn, cậu sợ lỡ họ nghe được thông tin gì sẽ nghi oan cho cháu.”

“Cậu vừa gọi điện cho bố cháu, bố cháu nói ngày mai cháu đừng đến Hạo Khang, kéo gấp phải những phiên toái không đâu. Bố cháu sẽ đích thân gọi điện cho Bao tiên sinh của Hạo Khang, giải thích nguyên do trước kia cháu vào làm ở Hạo Khang.”

Thấy giọng điệu của Liễu Gia Từ có vẻ nghiêm túc, mặc dù Trần Lăng không hiểu tại sao lại phải làm to chuyện như vậy nhưng vẫn kiên định nói: “Cháu không thể tự ý rời khỏi vị trí công tác mà chưa thông báo gì như vậy được, dù sao cháu cũng phải đến nói với chủ nhiệm bên đó một tiếng!”

Liễu Gia Từ liếc Trần Lăng: “Cháu muốn nói với Du Thiên Dã một tiếng chứ gì?”

Trần Lăng im lặng.

Liễu Gia Từ lưỡng lự một lát mới hỏi: “Cháu và Du Thiên Dã đang yêu nhau thật à?”

Trần Lăng đỏ mặt, khẽ gật đầu.

Liễu Gia Từ tuy đã biết chắc kết quả này nhưng vẫn không sao vui lên được: “Vậy cháu có biết trước kia Du Thiên Dã từng có bạn gái không?”

Trần Lăng ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu: “Hình như anh ấy từng nhắc đến một lần.”

Liễu Gia Từ hỏi tiếp: “Thế cháu có biết tại sao họ chia tay không?”

Trần Lăng lắc đầu.

Liễu Gia Từ thở dài, đưa cháu gái ngốc nghếch này chẳng biết gì cả, thế mà sao vẫn còn muốn lao đầu vào cơ chứ? Anh ta kể lại câu chuyện ân oán giữa Du Thiên Dã và Lâm Hiểu Tuyên năm xưa một cách ngắn gọn, nghe xong, sắc mặt Trần Lăng trắng bệch. Cuối cùng Liễu Gia Từ còn nói thêm một câu: “Thực ra việc Hạo Khang bị rò rỉ tài liệu lần này trăm phần trăm có liên quan đến Lâm Hiểu Tuyên.”

Trần Lăng vẫn hơi thắc mắc: “Tại sao cô ta phải làm vậy?”

Liễu Gia Từ giải thích bằng giọng thờ ơ: “Một khi phụ nữ đã điên lên thì việc gì cũng làm được.” Nhân thế còn nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt đầy hàm ý: “Cháu lo cho cô ta làm gì, tự lo cho mình đi thì hơn. Cậu rất lo, nếu Du Thiên Dã biết được thân phận thật của cháu, anh ta liệu có hiểu lầm cháu không?”

Nội tâm Trần Lăng không phải không giằng xé nhưng cô vẫn cố khẳng định: “Không đâu, anh ấy không phải loại người thiên cận ngu ngốc.”

Nhìn vẻ mặt kiên định của Trần Lăng, lời nói đã đến bên miệng Liễu Gia Từ lại bị thu vào bụng.

Không biết Trần Lăng nói cho Liễu Gia Từ hay cho mình nghe, cô nhắc lại lần nữa: “Không đâu, anh ấy nhất định sẽ tin cháu!”

Liễu Gia Từ lặng lẽ nhìn cô, nín thinh không nói gì.

oOo

Đêm nay là một đêm dài đối với bất kỳ ai, thậm chí một người đang ở ngoại quốc, một nơi chênh lệch mấy tiếng so với Bắc Kinh – Bao Huân cũng đang phát rồ, vì anh không đổi được vé máy bay về nước ngay trong hôm nay, đành phải đợi ngày mai cùng về với đám người tổng giám đốc Lưu.

Anh chỉ biết tự an ủi bản thân: chỉ muộn 24 tiếng thôi, chắc vẫn kịp.

oOo

Kim đồng hồ tích tắc chuyển động từng giây không nhanh không chậm trong lòng mỗi người, gõ vào trái tim mỗi người một lực vừa phải không mạnh không nhẹ, tích tắc, tích tắc...

Sáng hôm sau, Trần Lăng dậy đúng giờ, rửa mặt sạch sẽ bằng nước lạnh, nhovn miệng cười với chính mình – một người với gương mặt u ám nặng nề trong gương nhưng cũng vẫn rầu rĩ nhận ra rằng nụ cười ấy thật sự rất gượng gạo.

Nhưng dù sao chẳng nữa, dù nụ cười có xấu đến đâu chẳng nữa thì việc gì đến cũng sẽ đến, không thể trốn tránh được.

Như mọi khi, Trần Lăng vào thẳng trung tâm trồng răng của nha khoa Hạo Khang, có lẽ vì mình đến hơi sớm nên không thấy bóng dáng của cả Du Thiên Dã lẫn Vương Hâm đâu. Vừa vào phòng thay đồ mặc xong áo blouse trắng và đi ra thì cô y tá trẻ bên trung tâm trồng răng đã gọi: “Bác sĩ Trần, chủ nhiệm Đặng nói chị đến thì sang bên kia tìm anh ấy!”

Trần Lăng hơi lo lắng, bèn hỏi: “Anh ấy có nói tìm chị làm gì không?”

Y tá trẻ lắc đầu: “Không ạ.”

Trần Lăng thấp thòm đi vào phòng khám số 1, gõ cửa văn phòng của Đặng Vĩ, sau khi nghe thấy câu “mời vào” của Đặng Vĩ, cô liền mở cửa đi vào trong.

Nhìn cô gái nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt, Đặng Vĩ làm sao cũng không ngờ rằng cô lại hại Du Thiên Dã thành như vậy. Anh không tỏ vẻ gì, chỉ đứng đung báo: “Đóng cửa lại đi.”

Trần Lăng vâng lời đóng cửa lại, sau đó cô nghe thấy Đặng Vĩ nói: “Ngồi đi.”

Sau khi ngồi xuống, Trần Lăng đưa mắt nhìn Đặng Vĩ: “Chủ nhiệm Đặng, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Sau một hồi trầm ngâm, cuối cùng Đặng Vĩ cất lời: “Trước kia tại sao cô lại muốn vào nha khoa Hạo Khang?”

Trần Lăng thoáng sững sốt nhưng vẫn thành thật trả lời: “Tôi thích nha khoa Hạo Khang, nó có sức mạnh rất lớn trên tất cả các phương diện, vượt trội hơn hẳn những phòng khám khác, vì thế được làm một thành viên của nha khoa Hạo Khang là ước mơ của rất nhiều bác sĩ trẻ, tôi cũng vậy.”

Đặng Vĩ hỏi tiếp: “Vậy vì sao cô lại đặc biệt muốn vào trung tâm trồng răng?”

Trần Lăng thoáng cảm nhận được không khí đầy áp lực lúc này, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Vì trước kia tôi từng tiếp xúc với trồng răng, tôi rất thích chuyên ngành này, hướng hồ trung tâm trồng răng của nha khoa Hạo Khang còn đứng đầu cả nước.”

Đặng Vĩ hỏi tiếp: “Để được nhận vào trung tâm trồng răng, cô thay đổi cả bằng cấp của mình?”

Trần Lăng lập tức ngẩng lên nhìn Đặng Vĩ – người đang nhìn mình chăm chăm, cô không biết nên đáp lại thế nào, hồi lâu sau mới nói: “Đúng vậy, vì trung tâm trồng răng chỉ nhận các bác sĩ có kinh nghiệm lâm sàng trên năm năm.”

Đặng Vĩ tiếp tục gặng hỏi: “Nhưng tôi còn nghe nói cô là thành viên hội đồng quản trị mới của nha khoa Bác Văn?”

Trần Lăng nghẹn họng, cố giải thích: “Là vì Vu Bác Văn...”

Thế nhưng Đặng Vĩ lại ngắt lời cô: “Là vì Vu Bác Văn là cậu của cô chứ gì?”

Trần Lăng dần hiểu ra tình hình hiện nay, cô dần ngồi thẳng dậy, nói rõ từng chữ: “Tôi chỉ đơn giản muốn làm việc và học tập ở nha khoa Hạo Khang, chứ không có ác ý gì.”

Đặng Vĩ đập bàn, lạnh lùng nói: “Đúng thế, cô không có ác ý, cô chỉ lợi dụng quan hệ với Du Thiên Dã để làm rò rỉ thông tin về các ca bệnh phức tạp của chúng tôi, bán thông tin đó cho phòng khám khác. Cô không có ác ý, chỉ là công ty quảng cáo của em gái cô mang thẻ tẩy răng miễn phí do nha khoa Hạo Khang cung cấp lên bán trên mạng, còn cung cấp chứng cứ cho giới truyền thông. Mọi việc đó đều có liên quan đến cô!”

Máu toàn thân Trần Lăng đều dồn lên óc, cô đứng phắt dậy: “Tôi không làm vậy!”

Đặng Vĩ đỡ trán: “Thực ra tôi cũng muốn tin không phải là cô làm, bởi vì nếu là cô thì thật quá tàn nhẫn với Du Thiên Dã” rồi liếc mắt về phía Trần Lăng: “Nhưng tôi đã nhìn lầm cô rồi, cô thật khiến tôi thất vọng.”

Đầu óc Trần Lăng trống rỗng, cô nói: “Tôi thật sự không làm chuyện gì có lỗi với Hạo Khang cả. Du Thiên Dã đâu? Anh ấy đang ở đâu? Anh ấy nhất định sẽ nghe tôi giải thích.”

Đặng Vĩ đứng dậy, nói giọng lạnh lùng: “Nếu cô còn một chút lương tâm thì đừng làm khổ cậu ấy thêm nữa, cậu ấy đã giao cho tôi toàn quyền xử lý việc này.”

Đầu Trần Lăng nổ tung, cô khó nhọc nói: “Tôi không tin, anh ấy thậm chí còn chưa hỏi tôi cơ mà.”

Đặng Vĩ nói rành rọt: “Cô thôi đi thì hơn, nha khoa Hạo Khang chúng tôi thực sự không hợp với cô.”

Trần Lăng dùng chút sức lực cuối cùng cố chống đỡ lấy bản thân: “Được rồi, anh vừa nói những việc đó đều do tôi làm nhưng lý do chỉ vì thân phận của tôi nên anh suy đoán như vậy, anh không có chứng cứ!”

Đặng Vĩ cười khò: “Trần Lăng, tôi thực sự đã quá coi nhẹ cô, chưa đến Hoàng Hà cô chưa đổ lệ phải không? Tôi vốn định cho cô chút thể diện cuối cùng, nhưng cô đã hỏi tôi như vậy thì tôi cứ nói thẳng. Tôi hôm chúng ta liên hoan, cô lấy có lấy thuốc đau dạ dày cho Du Thiên Dã, nên đã quay về trung tâm trồng răng.”

Trần Lăng hừ một tiếng: “Vậy thì sao? Bây giờ các anh đang muốn phán thêm tội cho tôi, còn sợ thiếu từ ngữ à?”

Đặng Vĩ nhìn chăm chăm Trần Lăng: “Nhưng sáng nay có người nói cho tôi biết, người đó thấy cô tối hôm ấy sau khi vào trung tâm trông rằng còn bật máy tính của chủ nhiệm Du.”

Trần Lăng rất khinh thường việc bị đặt kiểu này, cô cười nhạt: “Ai vậy? Cô ta có dám ra đối chất với tôi không?”

Đặng Vĩ gật đầu, nói: “Trần Lăng, cô thật khiến tôi phải ngạc nhiên, đã đến nước này mà cô còn chưa chịu thôi. Tôi không tin cô đã quên tối đó mình gặp ai.”

Sét đánh giữa trời quang, Trần Lăng thốt lên: “Đường Uyên?”

Đặng Vĩ gật đầu đầy hàm ý: “Cuối cùng cô cũng nhớ ra cô ấy rồi!”

Trần Lăng dựa lên lưng ghế, chẳng thốt lên lời, cô gắn kết những thứ còn rơi rớt lại trong đầu thành một chuỗi liên tục, rồi chậm rãi bật cười thành tiếng: “Nếu tôi nói tối đó tôi thấy Đường Uyên đi ra từ văn phòng của anh, liệu anh có tin không?”

Đặng Vĩ nhìn Trần Lăng một cách thông cảm: “Trần Lăng, nếu cô làm vậy, tôi cũng chẳng thấy lạ!”

Sắc mặt Trần Lăng tối sầm lại, cô xua tay với Đặng Vĩ: “Tôi biết rồi. Các anh đã chắc chắn là tôi, tôi đành phải đi thôi.”

Tiếp đó, Trần Lăng thông thả đi về trung tâm trông rằng trong ánh mắt phức tạp của mọi người. Chẳng biết có phải họ đã phong thanh nghe được gì không nhưng ai nấy đều lần tránh cô, ngay cả Lục Tự - người đã từng rất tử tế với cô, vừa bắt gặp ánh mắt của Trần Lăng, chị cũng vội vàng nhìn sang hướng khác, chỉ một giây lướt qua nhau cũng đủ nhận ra vẻ khác lạ và xa cách trong ánh mắt chị.

Trong lòng ngực Đặng Vĩ cũng quặn lên một luồng không khí khó chịu, người anh em tốt nhất của mình lại liên tục chết trong tay phụ nữ, người ta nói “hồng nhan họa thủy” quả không sai. Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nhấc điện thoại trong phòng, gọi cho Diệp Thần: “Diệp Thần, lão Du sao rồi, còn thổ huyết không?”

Ở đầu dây bên kia, Diệp Thần nói: “Bây giờ ngủ rồi. Bác sĩ nói bình thường anh ấy cứ chữa trị tạm bợ, lúc đau dạ dày chỉ uống thuốc để giải quyết cơn đau trước mắt nên càng kích thích niêm mạc dạ dày, ngược lại khiến dạ dày xuất huyết. Bên anh thế nào, có tìm Trần Lăng hỏi cho ra nhẽ không?”

Đặng Vĩ hừ một tiếng: “Cô ta bị tôi đuổi đi rồi!”

Diệp Thần giật mình: “Anh bị làm sao vậy? Còn chưa rõ ràng mà.”

Đặng Vĩ thờ hồng hộc: “Còn chưa rõ ràng à? Chứng cứ rất xác thực, sáng nay có đồng nghiệp chỉ đích danh tên của Trần Lăng, nói cô ta mấy hôm trước đã vào trộm máy tính của Du Thiên Dã.”

Diệp Thần cũng im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Nhưng đến khi Du Thiên Dã tỉnh lại, anh định nói thế nào với anh ấy?”

Đặng Vĩ cảm thán: “Nên nói thế nào thì cứ nói như vậy. Tôi thật sự không chịu nổi nữa nên giải quyết hộ anh ấy luôn. Tôi chỉ là không hiểu, tại sao một người giỏi giang như Du Thiên Dã lại bị hai người phụ nữ hại thành như vậy? Nhìn anh ấy nằm trong bệnh viện, đến tôi cũng không chịu nổi.”

Diệp Thần khẽ nói: “Ai cũng không chịu nổi.” Sau đó chậm rãi cúp máy, quay lại nhìn Du Thiên Dã đang nằm trên giường bệnh, hai mắt anh nhắm chặt, nằm ở đó với gương mặt nhợt nhạt, thật khiến người ta xót xa.

oOo

Trần Lăng không biết lấy sức lực ở đâu mới có thể chống đỡ cho bản thân không gục ngã. Cô chậm rãi thu dọn từng món đồ của mình, gấp gọn áo blouse trắng đặt lên ghế trong văn phòng, đem đồ của mình xếp gọn vào một chiếc hộp các-tông không biết được ai bỏ lại trong phòng thay quần áo. Một tấm ảnh rơi ra từ quyển sách, Trần Lăng chậm rãi nhặt lên, cô thấy tất cả các nhân viên của nha khoa Hạo Khang đều hé miệng cười to, bên tai dường như còn nghe thấy tiếng hô vang của họ: “Trong ngân hàng có gì?”

“Tiền!”

“Tiền để làm gì?”

“Tiêu!”

“Tiêu hết thì sao?”

“Cướp!”

Âm thanh đó gào thét qua tai cô rồi dần biến mất, giống như dấu ấn mà Trần Lăng lưu lại ở nha khoa Hạo Khang, sẽ nhanh chóng bị người ta xóa

mở.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chia Tay 1

Sau khi Trần Lăng rời khỏi Hạo Khang, tâm trạng của tất cả các đồng nghiệp ở đây đều không tốt, ai nấy đều bức bối ra mặt. Có người thở dài: “Biết người, biết mặt, chẳng biết lòng.” Cũng có người đa cảm nói: “Gián điệp xảo trá quá, thế giới khủng bố quá, như vậy thật là không tốt, không tốt!” Còn có đồng nghiệp không kiềm chế được, chạy đến trước mặt Lục Tự hỏi: “Chị tiếp xúc nhiều nhất với Trần Lăng, chẳng lẽ bình thường không thấy chút dấu vết nào sao?”

Thực ra tâm trạng Lục Tự sa sút vô cùng. Lúc Trần Lăng rời đi, vì muốn né tránh ánh mắt của cô, thực sự chị cũng lần tránh đến mức nội thương đầy mình, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy khá hơn, giận dữ nói: “Nếu mấy người không khẳng định chắc chắn là như vậy, tôi thực sự không tin đâu.”

Đồng nghiệp đó giải đáp thắc mắc cho Lục Tự: “Haiz, Đường Uyển đã đứng ra chỉ đích danh rồi, chị đừng quá đau lòng!”

Vừa nghe thấy tên Đường Uyển, Lục Tự đã thấy phiền, “hừ” một tiếng rồi không nói năng gì nữa, sau khi lờ mờ đối phương một cái đầy khinh bỉ, chị sực nhớ ra một chuyện: “Áy? Đường Uyển không qua được kỳ thi chuyên môn, thế mà Hạo Khang vẫn giữ cô ta lại à?”

Đồng nghiệp lắc đầu: “Không biết, không nghe thấy thông báo bắt cô ta phải thôi việc. Nhưng bây giờ cô ta cũng được xem như người có công, chắc lão Đặng cũng không dám đuổi cô ta đi đâu.”

Lục Tự há miệng thờ phỉ phò, giữ im lặng không nói năng gì.

*

Ở bệnh viện, trong phòng bệnh của Du Thiên Dã, Vương Hâm cũng há hốc miệng như Lục Tự, rất lâu vẫn chưa khép lại được: “Chị đang nói đùa đấy à? Trần Lăng sao có thể ăn cắp tài liệu về ca bệnh được? Em không tin!”

Diệp Thần chau mày: “Lúc đầu chị cũng không tin. Nhưng cô ấy thực sự là cháu bên ngoại của ông chủ nhà khoa Bác Văn, là thành viên hội đồng quản trị hiện nay của Bác Văn, hơn nữa, để được nhận vào trung tâm trồng răng của Hạo Khang, cô ấy thực sự đã làm giả bằng cấp.”

Vương Hâm thoáng ngáp ngừng: “Nhà khoa Bác Văn?”

Diệp Thần gật đầu: “Sau khi bác sĩ Liễu Gia Từ rời khỏi Hạo Khang thì đã đến nhà khoa Bác Văn làm tổng giám sát bộ phận điều trị.”

Đầu Vương Hâm nổ “uỳnh” một tiếng, chợt nhớ tới cảnh tượng ở dưới sân khu nhà của Trần Lăng hôm ấy, nhất thời sắc mặt rầu rĩ hẳn: “Em, em...”

Diệp Thần nhìn Vương Hâm bằng ánh mắt nháy bèn: “Sao?”

Vương Hâm im lặng hồi lâu mới nói: “Trước đây em từng thấy Trần Lăng gặp riêng Liễu Gia Từ ở dưới sân nhà chị ấy.”

Diệp Thần rất ngạc nhiên, chị nghĩ kỹ mới nói: “Cô ấy là thành viên hội đồng quản trị của Bác Văn, có tiếp xúc với Liễu Gia Từ cũng là chuyện bình thường.”

Tâm trạng Vương Hâm lúc này cũng rất phức tạp, cậu lắp bắp nói: “Nhưng em chưa bao giờ nghe Trần Tụng nói Trần Lăng có quan hệ gì với nhà khoa Bác Văn cả.”

Diệp Thần thở dài, liếc mắt nhìn Vương Hâm: “Trần Tụng chính là em gái của Trần Lăng đúng không? Bây giờ còn một rắc rối nữa, công ty quảng cáo của Trần Tụng cũng có liên quan, công ty của họ bị tình nghi có liên quan đến việc cố tình mang thẻ tẩy trắng răng miễn phí của Hạo Khang lên mạng bán với giá rẻ, lại còn bán thông tin cho giới truyền thông, khiến nhà khoa Hạo Khang bị thiệt hại trong cuộc bình chọn 10 phòng khám hàng đầu đợt này.”

Vương Hâm cũng rối cả đầu khi biết chuyện này, còn muốn nói vài chuyện nữa nhưng chợt nghe thấy Diệp Thần nói: “Chủ nhiệm Đặng sáng nay đã yêu cầu Trần Lăng tạm thời rời khỏi cương vị công tác. Chị cảm thấy có điều không ổn nên muốn về công ty xem sao. Đúng lúc có em ở đây, giúp chị chăm sóc Du Thiên Dã nhé.”

Vương Hâm vô cùng bất ngờ, đành rầu rĩ dạ một tiếng. Cậu quay lại nhìn Du Thiên Dã đang nằm trên giường bệnh, anh vẫn nằm đó, hai mắt nhắm nghiền, trái tim không khỏi đập mạnh một nhịp, cậu hỏi: “Chẳng lẽ lão Đại cũng biết rồi?”

Diệp Thần cũng đưa mắt nhìn về phía Du Thiên Dã. Chẳng biết có phải là ảo giác không, Diệp Thần có cảm giác lông mi Du Thiên Dã vừa rung lên rất khẽ. Thăm than một tiếng trong lòng, chị nói với Vương Hâm: “Ừ, không nói chuyện với cậu nữa, giao chỗ này lại cho cậu, chị đi nói chuyện với Trần Lăng xem sao.”

*

Diệp Thần đi rồi, sau đó cũng không thấy có bác sĩ hay y tá vào phòng, căn phòng nhất thời trở nên vô cùng tĩnh mịch, thật giống Cổ Mộ trong truyện “Thần điêu hiệp lữ”, Vương Hâm tròn mắt ngồi thừ ra bên giường bệnh, tay không ngừng mân mê chiếc điện thoại di động, muốn gửi tin nhắn báo tin cho Trần Tụng nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Chợt, Du Thiên Dã trên giường bệnh cất giọng: “Vương Hâm, cậu có mang sạc di động theo không?”

Thấy Du Thiên Dã đã tỉnh lại, Vương Hâm vô cùng kích động: “Lão Đại tỉnh rồi à? Có thấy đỡ hơn không?”

Du Thiên Dã chỉ nhìn cậu một cách buồn bã: “Sạc điện thoại!”

Vương Hâm á một tiếng: “Em đâu có mang cái đó theo. Lão Đại, anh muốn gọi điện thì cứ lấy máy em đi.”

Du Thiên Dã im lặng một lát, vẫn lác đác: “Tôi phải sạc pin.”

Vương Hâm buồn bã nhìn chằm chằm Du Thiên Dã, đành nói: “Anh dùng điện thoại Nokia đúng không? Để em đến phòng y tá hỏi xem có mượn được một cái không?”

Du Thiên Dã ừ một tiếng, không nói gì nữa.

*

Vương Hâm vòng vèo trong bệnh viện rất lâu mới có thể mượn được một cái sạc điện thoại thông thường. Nhưng lúc cậu về đến nơi, trong phòng bệnh không một bóng người, cũng không thấy bóng dáng Du Thiên Dã đâu. Cậu đành cắm sạc cho chiếc di động đã hết pin từ lâu dưới gối Du Thiên Dã.

Lúc này, Du Thiên Dã đang đứng ở căn tin bệnh viện, dùng điện thoại công cộng bấm số gọi vào máy Trần Lăng. Du Thiên Dã bình tĩnh chờ đợi, cuối cùng cũng kết nối được, anh nghe thấy giọng nói của Trần Lăng vang lên trong loa: “Xin chào, tôi là Trần Lăng.”

Giọng nói trong loa bình tĩnh và kiềm chế, không nhận ra cảm xúc nào trong đó, khiến Du Thiên Dã nhất thời không biết nói gì. Nhưng sau đó, điện thoại lại xuất hiện giọng nói của một người phụ nữ đứng tuổi: “Điện thoại của ai thế? Có phải của Vu Bác Văn không? Cậu vừa gọi về nhà tìm con đây!” Trong khoảnh khắc đó, gương mặt của Trần Lăng và Lâm Hiểu Tuyên hợp lại thành một, Du Thiên Dã liền thấy rất chán nản, anh cúp máy rồi đi về phía phòng bệnh của mình.

*

Trần Lăng gấp điện thoại lại, gượng cười với bà Vu Nhã Cầm đang nhìn con gái bằng nét mặt hoài nghi: “Đây là mã vùng của Bắc Kinh, sao có thể là cậu được hả mẹ? Chắc ai đó gọi nhầm máy.”

Bà Vu Nhã Cầm ờ một tiếng, bà chuyển tầm mắt thì bất ngờ trông thấy hộp giấy được đặt ở một góc khá nổi bật trong phòng khách: “Lăng Lăng, con vẫn chưa nói mẹ biết, sao tự nhiên lại xin nghỉ việc đột ngột như vậy?”

Trần Lăng cố tỏ vẻ không để bụng: “Con muốn nghỉ lâu rồi, chỉ quên không nói với mẹ thôi.”

Vu Nhã Cầm thực sự không kiềm chế được, bà bắt đầu cảm râm: “Sao cô giống hệt em gái Trần Tụng của cô thế hử? Nói nghỉ là nghỉ, chẳng biết bàn bạc với người lớn một câu.”

Trần Lăng cụp mắt, lặng lẽ nghe bà Vu Nhã Cầm cảm râm một bài, rồi đứng dậy: “Mẹ, con thấy hơi mệt, con vào phòng nghỉ một lát.” Nói xong, không đợi phản ứng của mẹ, cô đứng dậy đẩy cửa đi thẳng vào phòng, để Vu Nhã Cầm lại phòng khách một mình với một bụng tức giận, than vãn: con gái lớn rồi không còn là con gái của mình nữa. Đúng lúc đó, điện thoại có định trong nhà đổ chuông lần nữa, Vu Nhã Cầm nhắc máy, vừa nghe thấy giọng của Vu Bác Văn, bà liền nổi giận: “Sao cậu rảnh rồi thế, gọi mấy lần liền!”

Vu Bác Văn nói ngắn gọn: “Em chỉ gọi để báo cho chị biết là em đang ở sân bay, ngày mai về tới Bắc Kinh.”

Vu Nhã Cầm ngạc nhiên: “Cơ thể cậu vẫn chưa khỏe lại, làm sao chịu đựng chuyến bay dài như vậy? Có việc quan trọng gì à?”

Vu Bác Văn dạ một tiếng: “Chuyện công ty, em phải về xử lý. Đúng rồi chị, Lăng Lăng đâu, con bé về nhà chưa?”

Vu Nhã Cầm tỏ ra khó hiểu: “Vừa về xong, sao em biết nó về nhà? Để chị bảo nó nghe điện thoại nhé?”

Vu Bác Văn ngập ngừng nói: “Thôi chị ạ, tâm trạng con bé không tốt, cứ để nó ở một mình.”

Bấy giờ bà Vu Nhã Cầm mới hiểu ra, vội la lên: “Nó chỉ bảo xin nghỉ việc rồi, không có việc lớn gì chứ?”

Vu Bác Văn ngẫm nghĩ một lát, nói ngắn gọn nhưng đầy hàm ý: “Thực ra không có chuyện gì, nhưng chắc con bé thấy khó chịu lắm, vì một số việc không có căn cứ mà nó bị công ty vu oan giá họa, bị Hạo Khang cho thôi việc!”

Cúp điện thoại của Vu Bác Văn, Vu Nhã Cầm ngồi một mình trong phòng khách mà ruột gan nóng như lửa đốt, bà đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, thăm quờ: “Ông già chết già, đi chợ đồ cũ quên luôn cả giờ giấc, con gái xảy ra chuyện lớn như vậy mà không biết đường về nhà!”

Nghĩ đi nghĩ lại bà vẫn thấy lo lắng, liền đứng trước cửa phòng của Trần Lăng và Trần Tụng, nghe ngóng hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, bà đắn đo một lát rồi thử mở cửa thì thấy cửa không bị khóa trái, bà bèn rón rén đi vào trong.

Nhưng sau đó lại không thấy bóng dáng Trần Lăng đâu, bà đảo mắt quanh phòng một lượt, thấy chần được trải rộng trên giường, hình như có người nằm dưới đó. Bà thăm cảm thấy khó hiểu, một tay nhẹ nhàng vén chăn lên, miệng gọi khẽ: “Lăng Lăng, con sao thế?”

Trần Lăng nằm trong chăn tiếp xúc với ánh sáng đột ngột, cô chỉ biết mở to hai mắt nhắm nước nhìn bà Vu Nhã Cầm, khiến bà không biết phải làm sao, đành hỏi dồn: “Sao thế, sao thế Lăng Lăng?”

Trần Lăng nhìn mẹ bằng đôi mắt nhắm nước. Trong khoảnh khắc ấy, mọi sự kiên cường đều không cánh mà bay, Trần Lăng không kiềm chế được mà rướn người lên, ôm lấy bà Vu Nhã Cầm như tôm lấy cọng rom cứu mạng, òa lên khóc như một đứa trẻ, khóc đến mức không sao thở nổi.

Cảnh tượng đó trong mắt bà Vu Nhã Cầm đúng là một việc kinh thiên động địa. Trong ấn tượng của bà, ngoài buổi đêm lúc Trần Lăng hơn 1 tuổi, lúc bị Vu Bác Văn đưa đi, thì cô chưa bao giờ khóc nức nở như vậy. Nỗi bàng hoàng qua đi, ngoài xót xa con gái đến vô cùng, một ngọn lửa giận bập bùng cháy từ đáy lòng lên tận đầu, phòng khám cao cấp gì chứ, công ty có vốn đầu tư nước ngoài gì chứ, họ cho mình là ai mà có thể bắt nạt con gái bà đây thế này?

Vì thế, con giận này kéo dài đến tận trưa, đến cả cuộc điện thoại gọi đến nhà của Diệp Thần cũng bị Vu Nhã Cầm từ chối thẳng thừng: “Còn tìm Trần Lăng làm gì nữa? Còn sợ bắt nạt nó chưa đủ hả?”

Diệp Thần bị giọng quát nạt rất to ấy làm rối cả đầu, chị ngượng ngùng nói: “Cháu gọi đi động cho Trần Lăng nhưng em ấy không nghe, cháu vẫn muốn đích thân kiểm tra một việc với em ấy.”

Vu Nhã Cầm liếc mắt nhìn chiếc túi xách bị Trần Lăng quăng ngoài phòng khách, vừa nãy hình như đúng là có nghe thấy tiếng động, nhưng bà không hề tỏ ra lịch sự: “Chúng bay muốn làm gì thì làm đúng không? Gọi đến thì đến, đuổi đi thì đi? Lần sau đừng gọi đến đây nữa, cái phòng khám của thằng quý tây đó của chúng mày, Trần Lăng nhà tao giỏi giang như thế đến đâu mà không sống được, lần sau dù có mời Trần Lăng nó cũng không thèm đến đó đâu!”

*

Diệp Thần đứng ngoài phòng bệnh của Du Thiên Dã, cúp máy với nụ cười khổ sở. Chị hít sâu một hơi mới dám vào phòng, thấy Du Thiên Dã đã tỉnh đang nửa nằm trên giường, bấy giờ chị mới vui lên một chút: “Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi, có đỡ hơn chút nào không?”

Du Thiên Dã khẽ ngược mắt, bình tĩnh nói: “Em đi đâu thế?”

Diệp Thần thoáng do dự: “Em đi tìm Trần Lăng nhưng cô ấy rời khỏi phòng khám rồi. Di động cũng không nghe, sau đó em gọi về nhà cô ấy, có vẻ như mẹ cô ấy đang giận lắm!”

Du Thiên Dã rầu rĩ nói: “Sau này các em không cần tìm cô ấy nữa đâu!”

Diệp Thần và Vương Hâm đang ngồi góc phòng cùng ngược lên, nhìn về phía Du Thiên Dã với gương mặt rầu rĩ. Du Thiên Dã lại nhắm mắt, giả bộ đã ngủ, trong đầu hiện lên một tin nhắn vừa đọc lúc bật máy: “Thiên Dã, em đợi anh suốt đêm qua, anh đọc được hãy gọi cho em ngay.” Tin nhắn được gửi đồng thời với lúc con đau dạ dày hành hạ anh tối qua.

“Em đợi anh suốt đêm...”

“Em đợi anh suốt đêm...”

Tối qua anh đợi cô lâu như vậy, còn thấy cô và Liễu Gia Từ đi với nhau, sao cô có thể nói một cách hùng hồn như vậy? Sao có thể chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chia Tay 2

Nếu thời gian có thể dừng lại tại đây, vậy thì cuốn truyện “Tình yêu trông rắng” có phần mở đầu khá thú vị này chắc chắn sẽ trở thành một tấn bi kịch đáng buồn.

Nếu thời gian có thể dừng lại tại đây, vậy thì nước mắt của Trần Lăng sẽ cạn, sự băn khoăn do dự của Du Thiên Dã cứ kéo dài mãi, và chiếc máy bay đưa Bao Huân trở về Bắc Kinh sẽ ở lại Đức mãi mãi, khiến mọi người mỗi mất chờ đợi.

Dĩ nhiên, thời gian không dừng lại tại đó mà vẫn tiếp tục chạy theo chiều kim đồng hồ, ý muốn nói với mọi người rằng: khi tất cả mọi thứ chưa chạm đến điểm tới hạn của nó, thì luôn có thể xuất hiện những chuyển biến bất ngờ.

Chuyển biến này đến một cách vô cùng bất ngờ, khiến người không bị phòng bị, ai nấy đều ngã ngửa.

*

Một tuần sau, trên các tờ báo lớn ở Bắc Kinh đều dành ra một vị trí bất mắt để đăng tải một mẫu tin tức thế này: “Các đối thủ mạnh bắt tay hợp tác với nhau, Hạo Khang và Bác Văn tạo ra nguyên mẫu trong nha khoa.”

Lâm Hiểu Tuyên tức tối đến độ vo tròn tờ báo thành một nắm giấy, cả giận nói: “Họ nghĩ làm vậy là có thể giải quyết được vấn đề sao? Không dễ thế đâu!” Vừa dứt lời, cô ta đứng phắt dậy định ra ngoài.

Chủ tịch nha khoa Hạo Kiệt – Lưu Từ Kiệt ngăn Lâm Hiểu Tuyên lại: “Em đứng im đó cho anh! Em chưa quậy đủ hay sao, còn muốn gây rắc rối đến bao giờ nữa?”

Lâm Hiểu Tuyên dừng bước, lùi lại đi đến trước mặt Lưu Từ Kiệt, giận tái mặt nói: “Anh nói thế là có ý gì? Sao em lại gây rắc rối chứ? Anh nên biết rằng tất cả những thứ em làm đều vì lợi ích của công ty!”

Lưu Từ Kiệt nhìn cô vợ xinh đẹp vẫn mon morn trẻ trung của mình qua lớp kính mắt của cặp kính gọng vàng, khóe miệng hơi nhếch lên: “Vi lợi ích của công ty à? Vi lợi ích của công ty nên em mới tạo ra bài báo đó, cái gì mà ‘So sánh độ xa xỉ của các phòng khám nha khoa’? Em nên biết rằng vốn dĩ vị trí của chúng ta và Hạo Khang không cách biệt là bao nhưng em làm như vậy, ngoài đánh vào Hạo Khang, nó còn làm ảnh hưởng đến danh dự của nha khoa Hạo Kiệt nữa đây!”

Không đợi Lâm Hiểu Tuyên tỏ thái độ, Lưu Từ Kiệt nói tiếp: “Anh cho em làm tổng giám đốc không phải là muốn để em biến Hạo Kiệt thành đối tượng chỉ trích của mọi người!”

Lâm Hiểu Tuyên đang định lên tiếng thì Lưu Từ Kiệt đã xua tay: “Thực ra anh không hiểu lắm động cơ để em làm như vậy, cũng không muốn nghĩ nhiều chi cần không đi quá giới hạn, anh cũng chẳng hỏi nhiều. Nhưng em ngày càng quá đáng, bây giờ em muốn dùng nha khoa Hạo Kiệt để ép Hạo Khang và Bác Văn phải đấu với nhau đúng không? Nếu thật vậy, anh không thể không thu hồi tất cả quyền lực của em!”

Lâm Hiểu Tuyên chợt ngừng lên, lạnh lùng nói: “Anh muốn thu hồi chức danh tổng giám đốc của em?”

Lưu Từ Kiệt nhìn Lâm Hiểu Tuyên bằng ánh mắt thoáng đăm chiêu: “Anh cũng có suy nghĩ đó. Con còn nhỏ, đang là lúc nó cần mẹ nhất, em nên về nhà bình tâm lại đi.”

Lâm Hiểu Tuyên vẫn định cự lại thì đúng lúc này thư ký gõ cửa rồi đi vào: “Tổng giám đốc Lâm, có một cô gái tên là Đường Uyển muốn gặp chị.”

Lâm Hiểu Tuyên nhìn Lưu Từ Kiệt với vẻ chột dạ rồi nói với thư ký: “Không phải tôi đã dặn cô nếu cô ta đến thì bảo tôi không ở đây hay sao?”

Cô nàng thư ký lắc đầu vẻ khó xử: “Em nói rồi nhưng cô ấy bảo hôm nay cô ấy quyết đợi đến khi nào chị về mới thôi.”

Lâm Hiểu Tuyên đang định quở mắng thì Lưu Từ Kiệt nhìn cô đầy chế giễu: “Em đi hay anh đi đây? Việc gì nên kết thúc thì hãy chấm dứt nó đi, em đã đồng ý làm gì cho người ta rồi?”

Lâm Hiểu Tuyên im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Cô ta nói sẽ lấy trộm tư liệu về các ca bệnh phức tạp của nha khoa Hạo Khang cho em, đổi lại là cơ hội làm việc ở Hạo Kiệt. Giữ lại loại người ăn cháo đá bát ấy cũng như giữ lại một mầm họa.”

Lưu Từ Kiệt hiểu ngay, anh lờm Lâm Hiểu Tuyên một cái rồi quay lại nói với thư ký: “Cô mời Đường Uyển đến phòng họp, tôi sẽ đích thân nói chuyện với cô ta.”

Khác với không khí lạ lẫm ở nha khoa Hạo Kiện, các quản lý cấp cao của nha khoa Hạo Khang ai nấy đều tỏ ra hết sức ngỡ ngàng, vì cuộc sống thực tế luôn chênh lệch rất lớn so với dự đoán của con người, cũng giống như trò chơi “con chuột điên cuồng” vậy, mỗi lần bạn cảm thấy nên nhảy về phía trước thì nó lại chuyển ngoắt thành góc 90 độ, khiến bạn không kịp chuẩn bị. Kết quả cuộc bình chọn “mười phòng khám hàng đầu” vừa được công bố chưa bao lâu, đôi khi nghĩ lại thấy thật buồn cười, rõ ràng mới cách đây không lâu còn cạnh tranh nhau đầy khốc liệt, thế mà kết quả cuối cùng lại khiến người ta không biết nên cười hay khóc nữa. Nha khoa Hạo Khang, nha khoa Hạo Kiện và cả nha khoa Bác Văn, tất cả đều nằm trong top đầu của bảng xếp hạng, chủ thích được đưa ra thật khiến người ta không biết phải nói gì: không xếp được thứ tự.

Nếu nói kết quả cuộc bình chọn mười phòng khám hàng đầu đã khiến người ta rớt kính mắt thì bây giờ, Đặng Vĩ cầm tờ báo đọc nghiền ngẫm thật lâu, rồi rầu rĩ nói: “Không phải tôi không hiểu, mà là thế giới này thay đổi quá nhanh!”

Sức khỏe của Du Thiên Dã đã dần hồi phục, sau khi trở lại Hạo Khang, anh nhanh chóng lấy lại dáng vẻ thường ngày của mình, nhưng giọng nói vẫn rất lạnh lùng: “Thực ra chúng ta đều chỉ là tôm tép, có hiểu hay không cũng vậy thôi.”

Đặng Vĩ suy nghĩ một lát rồi nói: “Cánh giới của lão gia đúng là cao thật, chúng ta là người thường, không tài nào hiểu được.” Dứt lời, anh ta cúi xuống liếc nhìn Bao Huân đang im lìm: “Cậu thì sao? Cậu cũng không biết gì đúng không?”

Bao Huân ngẩng lên, nét mặt ngây thơ vô tội: “Dĩ nhiên em không biết gì rồi.”

Đặng Vĩ phẫn nộ, tỏ vẻ không tin: “Vậy một nghiên cứu sinh tài giỏi chuyên ngành MBA hãy giải thích cho chúng tôi hiểu, chiến lược liên minh mà bài báo này nói nghĩa là thế nào?”

Câu hỏi này đối với Bao Huân chỉ đáng gọi là “muỗi”, anh nói luôn không cần nghĩ: “Chiến lược liên minh, nghĩa là hai hoặc nhiều hơn hai công ty xí nghiệp, để đạt tới mục tiêu chiến lược chung, họ quay sang hợp tác với đối phương, hành động trên cơ sở chấp nhận cùng phiêu lưu và cùng có lợi.”

Đặng Vĩ ghen hòng, nhìn Bao Huân bằng ánh mắt tràn trề: “Không thể nào, chúng ta cùng phiêu lưu với nha khoa Bác Văn? Cùng có lợi? Có khả năng ấy sao?”

Bao Huân suy nghĩ một lát rồi tỏ vẻ nghiêm túc: “Nếu Sina và Sohu có thể hợp tác, Baidu và Google có thể bắt tay nhau thì Hạo Khang và Bác Văn cũng có thể.”

Đặng Vĩ bị Bao Huân làm rối cả đầu: “Cậu nói thế là sao? Tôi chẳng hiểu gì cả.”

Bao Huân thở dài: “Nghĩa là cùng phiêu lưu, cùng chia sẻ lợi ích không phải một việc quá bất khả thi.”

Diệp Thần là người duy nhất có thể phân tích vấn đề một cách cẩn thận: “Thực ra ý đồ của những hàng chữ trên mặt báo rất dễ hiểu, sự hợp tác giữa Hạo Khang và Bác Văn chỉ là một giả thiết thôi, hoàn toàn không nhắc đến quyền sở hữu, cũng không ràng buộc bằng pháp luật mà chỉ là quan hệ liên minh trên cơ sở hỗ trợ lẫn nhau. Nó chỉ thông qua một cái gọi là ‘Hiệp ước mềm’ hợp với tiêu chuẩn của mỗi bên, các bên cùng giúp đỡ nhau và cùng có lợi.” Suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Thực ra chiêu này rất hay, mặc dù Hạo Khang và Bác Văn trên danh nghĩa là hợp tác nhưng bề ngoài lại là quan hệ bạn tốt giúp đỡ nhau, hóa giải những ảnh hưởng bất lợi từ bài báo trước kia với Hạo Khang. Hơn nữa, nha khoa Bác Văn nổi tiếng là dễ thu hút vốn từ nước ngoài đồng ý giúp đỡ chúng ta, còn đồng hạng với chúng ta trong cuộc bình chọn “10 phòng khám hàng đầu”, cân cân giữa hai bên càng thêm cân bằng.” Dừng lại một lát, Diệp Thần nói tiếp: “Chiến lược liên minh giữa Bác Văn và Hạo Khang chỉ có lợi chứ không hề có hại. Em chỉ không hiểu tại sao lại không sớm hơn hoặc muộn hơn một chút mà lại chọn vào đúng thời điểm này?”

Đặng Vĩ nói khề: “Tôi cũng không hiểu, dù có liên minh đi chăng nữa, thì tại sao lại với Bác Văn? Là kẻ thù hay bạn bè còn chưa rõ mà.”

Không nhắc đến còn đỡ, vừa nói đến đây, Bao Huân liền giận ra mặt: “Lão Đặng, anh vẫn cho Trần Lăng là quân gián điệp đấy à?”

Đề tài này thật quá nhạy cảm khiến cả căn phòng chợt im lặng như tờ. Những chuyện xảy ra trong tuần vừa qua thật khiến người ta hoang mang, ví dụ như Trần Tụng chạy đến nha khoa Hạo Khang làm ầm ĩ một trận, bị Vương Hâm vừa kéo vừa lôi ra ngoài; ví dụ như Bao Huân vừa từ Đức về đến nơi đã tự nhận hết lỗi lầm của vụ việc tẩy răng miễn phí, khẳng định mình nhất định sẽ tìm ra chân tướng thật của mọi việc rồi sẽ công bố với bàn dân thiên hạ trong thời gian gần nhất. Anh còn nói mối quan hệ giữa Trần Lăng và nha khoa Bác Văn, cô đã nói với anh từ lâu, không có ý giấu diếm, cũng không phải bí mật.

Diệp Thần nhìn Du Thiên Dã vẫn im lặng từ nãy đến giờ, trên khuôn mặt xanh xao của anh dường như không có biểu cảm gì. Chị suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Bao Huân, sau khi về nước cậu có gặp Trần Lăng không?”

Bao Huân ừ ừ: “Không.” Trần Lăng quả thực như đã biến mất khỏi thế gian, không một lần nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn. Nhưng sau một chốc lát ừ ừ, Bao Huân lại phản chấn: “Em đã nói với các anh chị hàng nghìn vạn lần rồi, em biết bối cảnh của Trần Lăng ở nha khoa Bác Văn từ lâu lắm lắm rồi, cô ấy tuyệt đối không phải gián điệp.”

Lúc này Du Thiên Dã lại bắt ngờ quay sang: “Cậu biết từ lâu rồi à? Chính miệng cô ấy nói với cậu?”

Bao Huân gật đầu, nhìn thẳng vào mắt Du Thiên Dã: “Thực ra anh đáng lẽ phải hiểu Trần Lăng hơn em, cô ấy sao có thể làm chuyện như vậy được?”

Du Thiên Dã không nói gì, nét mặt khó đoán. Đặng Vĩ nói với Bao Huân: “Chứng cứ đâu? Tôi chỉ cần chứng cứ thôi. Tôi có Đường Uyển chính miệng làm chứng đây này!”

Bao Huân hừ một tiếng: “Lời tố cáo của con bé Đường Uyển đó mà anh cũng tin à?” Ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Em có tìm nó vài lần nhưng bây giờ nó vẫn chưa nói năng rõ ràng được. Nhưng anh cứ yên tâm, em sẽ mang chứng cứ đến cho anh nhanh thôi. Còn Vương Thượng ở công ty quảng cáo, cậu ta ngày mai sẽ đi công tác về, em nhất định sẽ tìm được manh mối!”

Trái tim Du Thiên Dã đập thình thịch, quay sang nhìn Bao Huân, anh chỉ thấy vẻ kiên định và quyết tâm trên đó, lòng anh rối như tơ vò. Đang suy nghĩ thì tổng giám đốc Lưu gõ cửa đi vào: “May quá mấy đứa đều ở đây, tối nay có tiệc rượu ở Lâm Hồ Hiền, mấy đứa không được trốn đâu nhé!”

Mấy người trong phòng đồng loạt ngẩng lên: “Lý do là gì ạ?”

Tổng giám đốc Lưu nói ngắn gọn: “Chúc mừng chiến lược liên minh của Bác Văn và Hạo Khang được thành lập!”

Mọi người đều nhìn ông trân trối, ông bèn nói thêm: “Tầng lớp lãnh đạo cấp cao của Bác Văn cũng tới, mấy đứa phải đi hết, nhất là tổng giám Du và chủ nhiệm Đặng, lão gia dặn riêng hai người không được vắng mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chia Tay 3

Lâm Hồ Hiền tháng 11, tuy không có hoa sen phủ đầy mặt hồ bát ngát nhưng lại có lá liễu rủ khẽ lay động trên mặt nước, hòa cùng với lá sen trong hồ, lặng lẽ hít thở dưới sắc trời chiều đang tối dần.

Bao phu nhân chọn căn phòng rộng lớn nhất ở đây làm địa điểm tổ chức tiệc rượu đêm nay. Căn phòng này không giống với thuyền hoa bập bênh giữa hồ lần trước, căn phòng này vừa trang trọng lại vừa khí khái và đậm chất cổ xưa, ở giữa còn treo một bức tranh chữ với nét chữ như rồng bay phượng múa: “Chí đạo vô nan, duy hiem giản trách.”[1]

[1] Đường đi không khó, chỉ sợ phải lựa chọn.

Nói là tiệc rượu nhưng thực tế chỉ là bữa cơm tối có sự góp mặt của tầng lớp quản lý cao cấp của hai phòng khám mà thôi. Tính toán xong xuôi đâu ra đấy, cùng lắm cũng chỉ đến mười người tham dự, dường như quy mô hơi nhỏ.

Nha khoa Hạo Khang đóng vai trò chủ nhà, Bao Hoài Đức và các nhân viên quản lý cao cấp của ông đã có mặt từ lâu. Nhân lúc nha khoa Bác Văn chưa tới, ông Bao Hoài Đức đưa mắt nhìn các cấp dưới của mình, nói ngắn gọn: “Tôi biết các cô cậu rất ngạc nhiên khi tôi đưa ra quyết định hợp tác với nha khoa Bác Văn, thực ra đây không phải suy nghĩ bột phát mà tổng giám đốc Lưu cũng biết tôi và ông chủ của Bác Văn sớm đã bàn bạc nhất trí với nhau nhưng vì thời cơ chưa chín muồi, hơn nữa cũng có một số điều kiện chúng tôi vẫn còn bất đồng quan điểm.”

“Dĩ nhiên, cho dù trước kia như thế nào, thì bây giờ chúng ta đã đạt tới chiến lược mang tính liên minh hai bên cùng có lợi. Dưới sự liên minh mới mẻ này, hai phòng khám nha khoa chúng ta sẽ cùng tạo ra một con thuyền nha khoa mẫu mực, thu về lợi nhuận lớn hơn nữa.”

Nói đến đó, ông Bao Hoài Đức đưa mắt liếc mọi người: “Nếu quan hệ giữa chúng ta và nha khoa Bác Văn đã được đưa lên một tầm cao mới thì hãy xóa bỏ tất cả những hiểu lầm từng xuất hiện trước kia, đừng nhắc lại nữa.” Nói xong ông còn nhìn Đặng Vĩ và Du Thiên Dã: “Tôi phải nhắc trước hai cậu, Trần Lăng là thành viên hội đồng quản trị của nha khoa Bác Văn, hôm nay con bé cũng đến.”

Đặng Vĩ ồ một tiếng, tất nhiên sắc mặt Du Thiên Dã thay đổi rất nhanh, nhưng anh vẫn lặng thinh.

*

Lúc đó Bao Huân không có mặt trong phòng, anh ở trong một căn phòng nhỏ khác, hỏi Bao phu nhân bằng vẻ thắc mắc: “Ông già bày trò quỷ quái gì thế? Sao tự nhiên lại bày trò liên minh với nha khoa Bác Văn?”

Bao phu nhân nhìn con trai bằng ánh mắt chột dạ, hồi lâu sau mới nói: “Con trai, đừng trách mẹ, lần trước Trần Lăng đến Lâm Hồ Hiền ăn cơm, mẹ đã nghe thấy chuyện Vu Bác Văn là cậu của nó.”

Bao Huân ồ một tiếng: “Thế thì sao?”

Ánh mắt của Bao phu nhân hơi lẩn tránh: “Thấy con để ý Trần Lăng như vậy, thành ra mẹ cũng thấy tò mò bèn sai người đi điều tra thì phát hiện Vu Bác Văn đã chuyển một khối lượng cổ phần khá lớn của mình sang cho Trần Lăng.”

Gương mặt Bao Huân dần co rúm lại: “Thì sao?”

Bao phu nhân thở dài: “Con trai, con đúng là yêu người ta đến mù mịt đầu óc rồi, chẳng ai có thể chuyển một khối lượng cổ phần lớn như vậy sang cho cháu ngoại của mình cả, trừ khi Vu Bác Văn là kẻ ngốc. Vì thế chắc chắn có uẩn khúc trong chuyện này.”

Bao Huân nhìn thẳng vào mắt mẹ mình: “Mẹ còn điều tra được gì nữa?”

Bao phu nhân lấy dũng khí nói tiếp: “Tất nhiên mẹ điều tra được Trần Lăng chính là con gái ruột của Vu Bác Văn.” Nói xong, thấy sắc mặt nghiêm túc nhưng không hề có vẻ ngạc nhiên của Bao Huân, bà không khỏi thở dài: “Mẹ cũng đoán được là con biết mọi chuyện.”

Bao Huân chấp nói từng mảnh nhỏ trong câu chuyện mới xảy ra cách đây không lâu, anh đã lờ mờ đoán ra điều gì đó, hàng mày liền chau lại xoắn tít: “Mẹ đừng nói với con là trong một phút yếu lòng, mẹ đã nói hết mọi chuyện cho ông già biết đấy nhé!”

Bao phu nhân đành gật đầu, bà nghe thấy Bao Huân nói tiếp: “Thực ra bố đã biết thân phận của Trần Lăng lâu rồi đúng không? Thế nên to chuyện đến vậy mà ông ấy không thêm ra mặt. Chỉ cần mọi chuyện phát triển theo chiều hướng đem lại lợi ích cho ông ấy, ông ấy sẵn sàng coi như không biết gì.”

Bao Huân càng nói càng kích động: “Nếu con đoán không lầm, vì tất cả mọi sự tình nghi đều hướng vào Trần Lăng và quan hệ của cô ấy với nha khoa Bác Văn nên mới làm kinh động đến Vu Bác Văn. Để rửa sạch nghi ngờ của mọi người đối với Trần Lăng, ông ấy mới nhún nhường thỏa hiệp, nhanh chóng đặt tới chiến lược liên minh với nha khoa Hạo Khang.”

Bao phu nhân tuy chưa hết lo ngại nhưng vẫn cố giải thích: “Kỹ thuật của Hạo Khang tuy đứng đầu nhưng còn lâu mới đạt tới thị phần như của Bác Văn, đó cũng chính là nguyên nhân tại sao nha khoa Bác Văn có thể thu hút vốn đầu tư một cách thuận lợi, còn Hạo Khang thì luôn thất bại.”

Bao Huân bắt đầu hiểu được lối suy nghĩ của những con cáo già: “Con hiểu rồi, nha khoa Bác Văn có quá nhiều chi nhánh nên chất lượng của họ không được đảm bảo. Còn Hạo Khang thì hoàn toàn ngược lại, khó khăn trong việc mở rộng vốn, điểm này cũng là nguyên nhân cơ bản thúc đẩy hai bên bắt tay nhau hình thành chiến lược liên minh cả hai cùng có lợi. Nhưng bây giờ hãy bỏ qua chút lợi lộc nha khoa Hạo Khang có thêm được, mấy người làm vậy thật chẳng khác nào ‘bộ ngựa đi trước, ve sầu theo sau’, chẳng quang minh lỗi lạc chút nào!”

Bao phu nhân lặng lẽ nhìn Bao Huân: “Con trai, thực ra con mới chỉ nhìn nhận bề ngoài sự việc thôi. Con đừng coi thường con cáo già Vu Bác Văn, để đạt tới chiến lược liên minh với Hạo Khang, chuyện của Trần Lăng chẳng qua chỉ là chất xúc tác mà thôi, ông ta chắc chắn vẫn suy nghĩ trên nhiều phương diện khác nữa. Còn về bố của con, ông ấy hoàn toàn không bí ối như con nghĩ đâu, bốn mươi tuổi ông ấy mới bắt đầu tạo lập công ty của riêng mình, có thể nói đã trải qua rất nhiều thăng trầm, vất vả lắm mới kêu gọi được vốn đầu tư của nước ngoài thành lập nên nha khoa Hạo Khang. Vì thế đối với ông ấy, Hạo Khang còn quan trọng, còn đáng quý hơn cả tính mạng.”

Bao Huân giận hờn nói: “Đúng là rất đáng quý, còn đáng quý hơn cả hạnh phúc của con trai ông ấy!”

Bao phu nhân nhẫn nại nói: “Bố mẹ không phản đối con qua lại với Trần Lăng, ngược lại, nếu hai đứa thật lòng yêu thương nhau, bố và mẹ sẽ ủng hộ hết mình.” Ngẫm nghĩ một lát, bà cẩn thận bổ sung thêm: “Nhưng qua sự quan sát của mẹ trong thời gian gần đây, con bé Trần Lăng ấy điểm nào cũng tốt, nhưng con bé không hề có tình cảm gì với con.”

Mặt Bao Huân biến sắc: “Bị mẹ quấy rầy như vậy còn có thể nảy sinh tình cảm khi gió gì nữa?” Nói xong, anh thấy vô cùng chán nản, bèn đẩy cửa đi thẳng ra ngoài. Chưa đi được vài bước, anh đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt vang lên ở cửa Lâm Hồ Hiên, đúng lúc trông thấy Vu Bác Văn dẫn Liễu Gia Từ và mấy người nữa tiến vào trong sân, bắt tay chào hỏi Bao Hoài Đức vừa ra tới nơi. Bao Huân cảm thấy xấu hổ nên chưa dám lại gần. Đến khi mọi người đều đã vào phòng hết, Bao Huân mới chậm rãi đi ra cổng chào của Lâm Hồ Hiên, đi dọc theo đường mòn trong vườn, cứ đi không có mục đích như vậy.

Khu vườn này từng là nơi vui chơi của Bao Huân, từng gốc cây ngọn cỏ ở đây đều đã quá thân thuộc với anh. Bao Huân đi tới một góc khá yên tĩnh, nỗi phiền muộn trong lòng càng muốn trút ra ngoài, chân không kiềm chế được bèn đá mạnh hòn đá vốn đang nằm yên trên đường về phía trước, không ngờ lại nghe thấy tiếng “á” rõ to vang lên từ bên đó. Giọng nói này rất quen, khiến Bao Huân giật mình.

Bao Huân vội bước về phía đó, bóng dáng thân quen xuất hiện ngay trước mắt anh, anh thấy Trần Lăng đang nhăn nhó ôm lấy cổ chân mình, miệng lầu bầu: “Ai thất đức thế nhỉ, đến đi đứng cũng không thành thân!”

Bao Huân vừa mừng vừa tủi, anh đứng trước mặt cô, dịu giọng nói: “Tội đấy.”

Trần Lăng thông thả đứng dậy. Thấy người đàn ông trước mặt với cơ thể tầm thước được phủ một vàng sáng ảm áp của ráng chiều, cô cũng nhoẻn miệng cười: “Đã lâu không gặp, Bao Huân!”

Gần như chỉ cần nhìn qua, Bao Huân cũng nhận ra sắc mặt tiêu tụy của Trần Lăng, lòng anh rất khó chịu nhưng miệng thì lại nói: “Có lâu lắm đâu,

mới nửa tháng thôi mà.”

Trần Lăng cười âm thầm, nhắc lại: “Hình như là thế, cũng mới có nửa tháng thôi mà, sao tôi lại cảm thấy thời gian dài đằng đẳng vậy nhỉ, có cảm giác sống một ngày bằng cả năm”

Bao Huân suy nghĩ một lát rồi cố tình nói: “Đây là vì cô nhớ tôi chứ sao!”

Trần Lăng cũng bật cười vì câu nói đó của anh: “Ừ, cứ cho là vậy đi, anh cũng vênh váo tự cao quá đấy!” nghĩ một lát cô hỏi tiếp: “Con đòi mồi của anh sao rồi? Không bị ốm chứ?”

Bao Huân thắc mắc: “Sao cô hỏi như vậy?”

Trần Lăng hừ hừ: “Mấy lần tôi cho nó ăn, nó đều dừng dừng chẳng nhiệt tình chút nào, có phải nó bị anh bỏ đói mấy ngày thảm thiết quá nên bị bệnh dạ dày rồi không?”

Bao Huân bị đánh trúng tim đen, thầm nghĩ: Con đòi mồi đâu có thảm thiết gì, lúc ở trong tay mẹ anh, nó chẳng khác nào một cậu công tử được ăn sung mặc sướng, cả ngày ăn uống no đủ thì cần gì quan tâm đến ai. Nhưng ngoài miệng thì nói: “Nó không sao đâu, chỉ hơi xấu hổ khi được gặp người đẹp thôi mà.”

Trần Lăng ồ một tiếng, bình tĩnh nói: “Phản ứng của nó đặc biệt nhỉ.” Chưa thấy ai xấu hổ mà lại dừng dừng không thèm để ý đến bạn, con đòi mồi này có thể xem là lần đầu tiên.

Bao Huân thật sự không muốn nói mãi đến chuyện con đòi mồi với Trần Lăng lúc này, bắt đầu hỏi bóng gió: “Sao cô lại ngồi đây một mình mà không vào trong?”

Trần Lăng chợt cũng nhận ra điều kỳ lạ bèn thắc mắc: “Không phải tất cả các quản lý cao cấp của cả hai phòng khám đều đang ngồi trong đó hay sao, sao anh lại loay hoay ở đây? Trốn đi chơi một mình hả?”

Trần Lăng đâu biết sự đấu tranh trong lòng Bao Huân lúc này, chỉ thấy Bao Huân nhún vai một cách thoải mái: “Tôi có ở trong đó hay không không quan trọng, dù sao kết quả cũng được định sẵn như vậy rồi.”

Trần Lăng à một tiếng, lại nghe thấy Bao Huân hỏi: “Hôm nay cô đến với tư cách đại diện cho nha khoa Bác Văn đúng không? Đã đến rồi sao lại không vào trong?”

Trần Lăng trầm ngâm một lát, cuối cùng cất tiếng nói: “Tôi vẫn không mạnh mẽ như mình tưởng nên mới đi đến cửa đã thấy hối hận, có lẽ tôi nhát gan quá, hoặc là vẫn chưa dám đối diện.”

Bao Huân cũng im lặng, ánh mắt liếc về phía mặt hồ, bình tĩnh nói: “Cô đâu có làm chuyện gì trái với lương tâm, có gì mà không dám đối diện?”

Trần Lăng ngược lên nhìn Bao Huân, chợt nở nụ cười tự giễu: “Lạ thật, sao anh lại tin tôi như vậy? Thế mà anh ấy lại thà chọn không tin.”

Tâm trạng Bao Huân cứ bấp bênh lúc cao lúc thấp, anh thầm nói: Vì lúc mới quen nhau, anh đã từng nghi ngờ em, đó là chuyện khiến anh áy náy đến tận bây giờ. Nhưng ngoài miệng lại nói khác: “Có cần tôi giúp không? Hoặc là cô có thể chủ động đến giải thích với anh ấy!”

Trần Lăng nhìn Bao Huân, lặng thinh không lên tiếng.

Bao Huân đánh giá Trần Lăng đang đứng ngay trước mắt mình, tuy không thể nói đáng người cô mảnh dẻ nhưng thực sự rất mỏng manh, dường như chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua cũng đủ để bay mất. Anh bèn đổi giọng nói chuyện khác: “Như thế chẳng giống cô chút nào. Trần Lăng mà tôi quen không sợ cường quyền, là người dũng cảm đấu tranh cơ. Sao bây giờ lại biến thành người sợ này sợ nọ, đến cả một việc nhỏ xíu như vậy cũng không dám làm?”

Trần Lăng khẽ cắn môi, chậm rãi lên tiếng: “Nhưng anh có biết mùi vị bị nghi oan nó như thế nào không? Giống như có ai đó dùng mũi dao khắc chữ lên lưng anh, qua bao năm tháng, cho dù nổi đau dần tàn phai nhưng dấu vết đó thì vẫn cứ tồn tại mãi mãi, lúc nào cũng nhắc nhở anh.”

Bao Huân nhất thời không nói lại được cô, anh luôn có cảm giác mình cũng có liên quan đến tình trạng hiện nay của Trần Lăng, hơn nữa là hành vi “bỏ ngựa đi trước, ve sầu theo sau” của bố đẻ mình, lòng anh uất nghẹn nhưng chỉ biết thầm hạ quyết tâm, nhất định phải dùng hết khả năng của mình để giải oan cho Trần Lăng, để cô được trong sạch.

Trần Lăng nói tiếp: “Bây giờ không giống lúc trước. Có lẽ tôi quá để ý đến anh ấy nên mới sợ hãi và lo lắng đến mức này. Anh biết không, kể từ sau khi tôi rời khỏi Hạo Khang, anh ấy cũng không còn liên lạc với tôi nữa. Hôm nay gặp lại nhau bằng cách này có gì tốt chứ?”

Trái tim Bao Huân cũng đau đớn khôn cùng, anh lặng thinh hồi lâu mới khó nhọc cất lời: “Thực ra cô đừng suy nghĩ nhiều quá, ngoài việc cô bị hãm oan, bây giờ quan hệ giữa Bác Văn và Hạo Khang cũng khác xưa rồi, đâu có ai so đo những chuyện vớ vẩn trước kia? Và lại, tuần trước Du Thiên Dã nằm viện suốt, tất nhiên không thể đến tìm cô.”

Trần Lăng ngỡ ngàng: “Du Thiên Dã nằm viện? Từ bao giờ? Sao tôi không nghe ai nói gì?”

Nhìn nét mặt không biết phải làm sao của Trần Lăng, Bao Huân thầm than trong lòng: tất nhiên là vì người nhà em rất thương em, sợ em bị tổn thương lần nữa nên không ai nói chuyện này cho em biết. Anh do dự một lát rồi thành thật nói: “Tôi nghe chị Diệp Thần nói, ngay rạng sáng hôm em rời khỏi nha khoa Hạo Khang, anh ấy đã phải nhập viện vì xuất huyết dạ dày.”

Nét mặt Trần Lăng biến đổi vô chừng rồi dần tỏ ra nhẹ nhõm hơn, hồi lâu sau mới nói: “Cảm ơn anh!”

Bao Huân biết rõ nguyên nhân nào đã khiến tâm trạng Trần Lăng thay đổi như vậy, anh thầm than khổ trong lòng, bắt đầu thấy hơi hối hận không hiểu sao bản thân lại thành thật như vậy, thế nhưng anh vẫn nói với cô bằng giọng điệu thoải mái đến không thể thoải mái hơn nữa: “Dù sao cũng là bạn bè mà, cần gì phải khách sáo thế?”

Trần Lăng nhìn Bao Huân, trên môi dần nở nụ cười, hít một hơi thật sâu mới nói: “Ừ, tôi về đây, hôm nay gặp được anh tôi rất vui!”

Bao Huân chần chừ một lát rồi nói: “Tôi đưa cô về nhé?”

Trần Lăng sửng sốt: “Ồ, không cần đâu, tôi bắt ta-xi ở cửa cũng được.”

Bao Huân rất buồn, anh nhìn theo bóng dáng Trần Lăng, cô vẫy tay chào anh, càng đi càng khuất bóng, bóng cô ngày càng lu mờ rồi dần biến mất trong ánh hoàng hôn bất tận.

Khu vườn lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng côn trùng kêu ra rả.

Bao Huân đứng đó thật lâu, mãi cho đến khi sắc trời tối dần, ngoài ánh sáng từ những cột đèn dọc đường đi, bốn phía xung quanh đều trở nên tăm tối. Con gió thu thổi tới khiến Bao Huân dần thấy lạnh, không khỏi tự giễu cợt bản thân, sự tự tin dẫu đây lúc còn ở Đức mới thật buồn cười biết bao. Hóa ra những suy tính của Trần Lăng, tâm trạng không ổn định của Trần Lăng, niềm vui hiện trên đôi mắt của Trần Lăng, tình cảm trân trọng của cô hoàn toàn không liên quan gì đến anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chia Tay 4

Đối với người trẻ tuổi, tình yêu có lẽ là một bài toán khó khiến người ta u mê mụ mẫm. Nhưng đối với hai ông chủ của hai phòng khám nha khoa Hạo Khang và Bác Văn thì tình yêu của thanh niên thực ra không liên quan gì đến nỗi đau, chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ trong cả câu chuyện lớn mà thôi.

Tuy nhìn bề ngoài, khúc nhạc đệm này khiến Vu Bác Văn không thể không nhượng bộ đôi chút, ông còn thân chinh bay từ nơi xa ngàn dặm về tới Bắc Kinh, đạt thành hiệp ước hợp tác với ông Bao Hoài Đức của nha khoa Hạo Khang nhưng suy cho cùng, việc hai đối thủ mạnh quay sang bắt tay với nhau cũng không phải chuyện xấu, nhất là trong thời đại này, chưa kể đến những phòng khám nha khoa mới mọc nhan nhản như nấm sau cơn mưa, còn có những công ty rục rịch lên sàn chứng khoán như hổ rình mồi, tiến thẳng vào ngành công nghiệp trồng răng, mưu đồ “ngoạm được một miếng bánh ngọt”. Huống hồ ai nấy đều mạnh, không xuất hiện theo những cách thông thường, dù là tằm ăn rồi cũng khiến người ta thấy phiền lòng.

Vì thế, nụ cười trong tối hôm nay của cả Vu Bác Văn lẫn Bao Hoài Đức đều nở nhận và đầy phép tắc. Tuy ngoài trời nhiệt độ đã hạ thấp nhưng trong phòng vẫn ấm áp, ai nấy đều giữ nguyên nụ cười.

Sau khi chào tạm biệt đám người của nha khoa Hạo Khang, Vu Bác Văn đi cùng Liễu Gia Từ và mấy người nữa, ông ngồi trên hàng ghế sau của chiếc Audi, thu lại nụ cười tươi rói ban nãy, hỏi với giọng mệt mỏi: “Trần Lăng đâu, về trước rồi à?”

Liễu Gia Từ vội đáp: “Con bé nhắn tin cho em, nói ra ngoài có chút việc, lát sẽ tự về nhà.”

Vu Bác Văn ừ một tiếng, “Cậu đã hẹn Du Thiên Dã cho anh chưa?”

Liễu Gia Từ đáp: “Hẹn rồi ạ, nửa tiếng nữa, ở phòng trà Hình Minh.”

Vu Bác Văn lại ừ tiếng nữa rồi không nói gì nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong đầu Liễu Gia Từ cũng xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, thực ra cách làm việc này của ông chủ không giống như bình thường, khiến anh ta vẫn mông lung chưa hiểu mô tê gì, hồi lâu sau mới dám hỏi: “Chủ tịch, điều kiện mà Hạo Khang đưa ra thực sự không công bằng, nói tóm lại, việc bình

chọn lần này và cả chuyện kêu gọi vốn đầu tư, việc hợp tác này mang lại cho họ rất nhiều lợi ích... Có phải chúng ta đã rộng rãi với họ quá không?”

Vu Bác Văn vẫn nhắm mắt: “Rộng rãi? Có rộng bằng biển cả không? Cậu nên biết rằng biển cả chưa bao giờ nói nó được tạo thành từ hàng trăm con sông, cũng chưa bao giờ nhận mình là biển.”

Liều Gia Từ hoàn toàn không hiểu, bèn nhìn Vu Bác Văn bằng ánh mắt thắc mắc. Vu Bác Văn liền mở to mắt, mỉm cười: “Người trẻ tuổi rất sung sức, nhưng thịnh vượng cũng có lúc không ổn định và nóng vội, toàn thân toát ra sự tàn ác. Cậu nên đọc kinh của nhà Phật nhiều hơn, việc gì cũng vậy, có nhân mới có quả, phải giữ tâm tịnh mới được.”

Liều Gia Từ không biết phải nói gì nữa: “Anh bắt đầu tín Phật từ bao giờ thế, sao em không biết?”

Vu Bác Văn lại nhắm mắt và bỏ mặc cậu em vợ ở đó. Người đã từng dạo quanh hoàng tuyến một lần, tin hay không tin điều gì cũng chẳng còn quan trọng nữa, niềm tin là một quả cân, nhiều khi phải có nó mới cảm thấy vững tâm rằng cả gia đình được bình an, toàn gia quyền được khỏe mạnh, chỉ vậy mà thôi.

Hồi lâu sau Vu Bác Văn mới mở mắt, chậm rãi nói: “Cậu trẻ tuổi như vậy mà sao còn giáo điều hơn cả tôi? Phải học cách biến những thứ bất lợi thành có lợi. Thông qua chuyện liên minh hợp tác lần này, hãy cử các bác sĩ đến nha khoa Hạo Khang học hỏi, tăng dần chất lượng khám chữa bệnh của nha khoa Bác Văn.”

Bấy giờ Liều Gia Từ mới hiểu ra, anh ta gật đầu như gà mổ thóc, thầm nghĩ đúng là cáo già, cây cao bóng cả, gừng càng già càng cay!

Một lúc lâu sau Vu Bác Văn chợt nói: “Bệnh viện Đại Nghiệp phía nam thế nào rồi?”

Liều Gia Từ lập tức báo cáo, “Nghe nói sắp sửa thu mua bệnh viện nha khoa Trường Giang ở Thượng Hải, bây giờ đã bước vào giai đoạn cuối cùng.”

Vu Bác Văn ừ một tiếng: “Cậu có biết điều đó nghĩa là gì không?”

Liều Gia Từ thoáng nghi hoặc, cuối cùng Vu Bác Văn vẫn thông thả cất lời, “Có nghĩa là số phận của các trung tâm điều trị nha khoa ở Trung Quốc đã bắt đầu có bước chuyển mình, trước kia vốn chỉ hạn chế trong hai hình thức, một là bệnh viện công lập, hai là phòng khám tư nhân thuần túy, nhưng dần dần đã thay đổi rất nhiều, hai hình thức cùng lúc kết hợp với nhau. Khi chúng ta còn đang ngấp ngừng trong vấn đề thu hút vốn nước ngoài và đưa lên sàn chứng khoán thế nào, khát vọng trở thành ông trùm tư bản thì những ông trùm tư bản thực thụ - cũng chính là những công ty hùng mạnh mới lên sàn chứng khoán đã trông thấy miếng bánh béo bở này nên cũng muốn nhảy vào, muốn phân chia thị trường nha khoa.”

Liều Gia Từ vẫn chưa hết hoài nghi, “Họ mua lại toàn bộ phương thức vận hành của bệnh viện đó, có thể làm ăn được trong nước không?”

Vu Bác Văn chậm chậm nhếch miệng cười, “Đó không phải vấn đề chủ yếu mà chúng ta cần bàn luận. Điều đáng lo ngại mà chúng ta cần suy nghĩ là: nếu họ thành công, nhảy được vào thị trường nha khoa thì chúng ta phải làm sao?”

*

Sau khi rời khỏi khu vườn, Trần Lăng không kiếm chỗ được bản thân, cô lại tới khu nhà ở của Du Thiên Dã, ngồi trên ghế đá ở hoa viên của khu nhà, vừa muốn rời khỏi đây lại vừa muốn ở lại.

Cô ngước lên nhìn khung cửa sổ nhà Du Thiên Dã, vẫn tối om chẳng có chút ánh sáng nào. “Chắc là bữa tiệc vẫn chưa hạ màn.” Cô thầm đoán như vậy.

Bắc Kinh tháng mười một, nhiệt độ ban đêm hạ xuống rất thấp, gió Tây Bắc cấp 2-3 bắt đầu thổi mạnh, chiếc áo khoác mỏng của Trần Lăng dường như quá yếu đuối, cả màu môi lẫn sắc mặt cô đều trở nên nhợt nhạt nhưng cô vẫn cố chấp chờ đợi, cứ mãi ngẩng lên nhìn vào cánh cửa sổ tối om đó, không chịu ra về.

Chẳng biết đã bao lâu sau, bỗng có giọng nói của một bà lão vang lên bên tai, “Cháu gái à, đã muộn thế này mà sao cháu vẫn chưa về nhà?”

Trần Lăng giật mình, đưa mắt nhìn sang thì trông thấy một bà lão đang xách túi nilon đứng trước mặt nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên. Bà lão này trông rất quen, Trần Lăng đang định lên tiếng thì đối phương như nhận ra điều gì đó: “Cháu tìm bác sĩ Du đúng không? Hình như bà từng gặp cháu rồi.” Bà vừa nói vừa ném túi nilon đang xách trên tay vào thùng rác cách đó không xa một cách chuẩn xác. Nói đoạn, bà lão lại tiếp tục, “May quá bác sĩ Du đây rồi, cuối cùng cậu cũng về, cô gái này đang ngồi đây chờ cậu nè!”

Trần Lăng quay đầu nhìn về phía sau, quả nhiên Du Thiên Dã đang xuất hiện ngay trước mặt cô, anh đang nhìn cô bằng nét mặt nghiêm túc, cất tiếng sau một hồi im lặng: “Sao lại là em?”

Trần Lăng ngẩn người, đang không biết trả lời thế nào thì bà lão nói: “Đây không phải lần đầu tiên cô gái này đến đây đâu, tuần trước cô ấy ở ngoài hành lang chờ cậu mãi đấy.”

Về thoải mái thoáng hiện trong mắt Du Thiên Dã, đang định lên tiếng thì anh quay sang nói với bà lão đang nhìn mình bằng ánh mắt tò mò, “Bác Trương, ban đêm gió lạnh lắm, sao bác còn chưa lên nhà à?”

Bà lão nhìn hai người bằng ánh mắt đầy vẻ hứng thú, cười ha ha bảo: “Tôi biết rồi, tôi là kỳ đà cản mũi hai cô cậu chứ gì. Thôi được, tôi lên trước vậy.”

Nhưng sau khi bà lão không còn ở đó, bầu không khí giữa Trần Lăng và Du Thiên Dã lại rơi vào im lặng. Thật lâu sau Du Thiên Dã mới lên tiếng hỏi: “Tuần trước em tới đây à?”

Không hiểu sao trong lòng Trần Lăng lại dâng lên một dự cảm không lành, cô gật đầu về rầu rĩ.

Du Thiên Dã nhìn Trần Lăng một cách chăm chú, nhưng trên gương mặt anh không thể hiện quá nhiều cảm xúc: “Trần Lăng, anh đang bận khoản về rất nhiều chuyện, muốn chính miệng em nói cho anh nghe.”

Hoàn cảnh và lời đối thoại này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Trần Lăng. Trần Lăng dần đứng thẳng lưng, cố trả lời bằng giọng bình tĩnh nhất có thể: “Anh muốn hỏi chuyện gì?”

Mắt Du Thiên Dã hơi lóe sáng, anh chợt hỏi: “Liễu Gia Từ là gì của em?”

Trần Lăng thoáng sững sốt, cô không nhận ra hàm ý ẩn chứa sau câu hỏi của anh, đành nói: “Liễu Gia Từ... thực ra là cậu em.”

Du Thiên Dã khẽ nhắc lại chữ “cậu”, rồi anh hạ thấp giọng nói: “Thế còn Vu Bác Văn?”

Trần Lăng ngỡ ngàng. Chẳng hiểu tại sao đêm nay Du Thiên Dã lại khiến cô cảm thấy bí bách ngột ngạt, khiến cô không thể tự nhiên như khi đối diện với Bao Huân, vì thế cô trả lời: “Vu Bác Văn... cũng là cậu của em.”

Du Thiên Dã nhìn Trần Lăng thật kỹ, hồi lâu sau mới nói một câu, trong giọng nói còn thấp thoáng vẻ châm biếm: “Trần Lăng, em có nhiều cậu quá nhỉ?”

Trần Lăng đứng hình.

Sau một thoáng im lặng, Trần Lăng đang định lên tiếng thì cô bỗng nghe thấy Du Thiên Dã nói: “Thôi được. Mới nửa tiếng trước thôi, anh vừa chào tạm biệt hai ông cậu của em xong. Một người cậu của em, cũng chính là ông chủ của nha khoa Bác Văn – Vu Bác Văn – đã về ra cho anh một viên cánh tuyết vôi. Một ngày nào đó, nếu anh không muốn ở lại nha khoa Hạo Khang nữa, cho dù muốn đến nha khoa Bác Văn hay tự mở phòng khám của riêng mình, ông ấy sẽ ủng hộ anh hết sức có thể.”

Nghe xong, Trần Lăng hết sức ngạc nhiên: “Ông ấy... ông ấy vừa đến tìm anh à?”

Du Thiên Dã thở hắt ra một hơi thật dài: “Phải, ông ấy đến tìm anh, ông ấy nói thẳng với anh rằng: vì con gái, ông ấy có thể hy sinh hơn bây giờ rất nhiều!” Dừng lại một lát, Du Thiên Dã nói với giọng tự giễu cợt bản thân, “Trần Lăng, lúc biết Vu Bác Văn là cậu của em, anh đã ngạc nhiên lắm rồi. Không ngờ thực ra ông ấy lại chính là cha ruột em.”

Trần Lăng cứng họng, nhưng cô không biết nên giải thích từ đâu, bất chợt, lòng cô trào dâng thứ cảm giác đau xót, khẽ nói: “Ông ấy có phải là cha em hay không quan trọng đến vậy à?”

Du Thiên Dã thoáng trầm ngâm, vẻ miên man dần hiện trên gương mặt anh, “Chắc là không. Nhưng nếu anh biết trước thì có lẽ chúng mình sẽ không bắt đầu.”

Trần Lăng cảm thấy lý do này thật khác thường, sắc mặt cô ảm đạm dần: “Tại sao? Chỉ vì ông ấy là cha em thôi à?”

Du Thiên Dã liếc nhìn Trần Lăng, sắc mặt anh ngày càng xấu, lát sau mới dần cất tiếng, “Trần Lăng, không chỉ vì lý do ấy. Nhưng thôi đừng nói ra nữa, có lẽ duyên phận giữa chúng ta đã cạn rồi, dừng lại ở đây thôi em.”

Đầu Trần Lăng nỏ bùm một tiếng, cô không sao tin nổi. Đêm nay, lúc ngồi trong khu vườn, cô đã tưởng tượng ra vô số hoàn cảnh gặp nhau của hai người họ, chỉ không có hoàn cảnh này. Trần Lăng lắc đầu, cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, cô hỏi: “Tại sao? Em tưởng rằng chỉ cần đủ tin tưởng nhau thì mọi hiểu lầm đều có thể được sáng tỏ.”

Nhưng Du Thiên Dã lại lắc đầu, “Trần Lăng, chẳng lẽ em cho rằng sau khi đã trải qua bao nhiêu sự việc như vậy mà chúng ta còn có thể trở lại như xưa sao? Anh hoàn toàn không hiểu em một chút nào, gia đình của em, bằng cấp của em, thân phận của em, em giống như một dấu hỏi lớn khiến anh không biết đâu mới là em thật sự!”

Trần Lăng có cảm giác chân mình đang mềm dần, có lẽ tất cả chẳng qua chỉ là tâm nguyện của một mình cô. Tình yêu của anh và em chẳng qua chỉ là một giấc mộng kẻ vàng, không chịu nổi một thử thách nhỏ. Cô nói thật chậm: “Em cứ tưởng hai người yêu nhau là vì đối phương chính là người ấy, có liên quan gì đến hoàn cảnh gia đình hay bằng cấp chứ?”

Du Thiên Dã lặng lẽ nhìn Trần Lăng rồi anh chợt nở nụ cười đơn độc: “Đó là ý kiến của riêng em mà thôi, anh không nghĩ như vậy. Anh chỉ mong có được một tình yêu bình thường, hai người có thể nắm tay nhau đi về phía trước, chỉ vậy mà thôi. Nếu em đủ thẳng thắn và chân thành với anh, đáng lẽ em nên nói cho anh biết từ lâu rồi, nói cho anh biết em là con gái của Vu Bác Văn, và cả thân phận vốn là thành viên hội đồng quản trị của nha khoa Bác Văn nữa.”

Trần Lăng thoáng sững sờ, mặc kệ đó là nguyên nhân của sự trùng hợp ngẫu nhiên, lỗi của cô là không nói cho anh biết sớm hơn, vì vậy cô không cách nào phản bác lại lời buộc tội này, chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Em cứ tưởng những điều đó không quan trọng.”

Du Thiên Dã không nói tiếp mà chỉ im lặng. Anh không nhìn thẳng vào mắt Trần Lăng mà chỉ nhìn cục đá nhỏ dưới chân, nhớ đến câu nói và tiếng cười khúc khích của Liễu Gia Từ lúc ra đến cửa quán trà: “Anh zai à, suy nghĩ thật kỹ trước khi ra quyết định nhé. Bây giờ trong tay Trần Lăng có kha khá cổ phần của nha khoa Bác Văn đấy, xem xét theo tình hình hiện nay, có lẽ tương lai còn nhiều hơn thế nữa.”

Du Thiên Dã lắc đầu hòng xóa bỏ câu nói và điệu cười đầy hàm ý đó của Liễu Gia Từ ra khỏi tâm trí mình nhưng rõ ràng là chẳng có tác dụng gì, thậm chí anh còn nghĩ đến cả lời xì xào bàn tán vô tình nghe được từ các đồng nghiệp: “Chủ nhiệm Du xui quá, bị hai người phụ nữ đùa giỡn quay vòng vòng.”

Có người đáp: “Tuy là bị đùa giỡn nhưng Trần Lăng khác hẳn Lâm Hiểu Tuyền, có khi chủ nhiệm Du sắp được thăng chức cũng nên.”

“Ôi dào, làm bác sĩ với làm ông chủ cũng như nhau cả thôi.”

...

Chưa dừng lại ở đó, ánh mắt khác nhau của mọi người khi nhìn mình, giọng điệu khác nhau của mọi người khi bàn luận về chuyện của mình ủa vào một cách hỗn loạn trong đầu anh như những cánh phim quay chậm, khiến Du Thiên Dã hết sức hoài nghi về lòng tự tôn và sự thanh cao không cần thiết của mình, càng nghĩ càng thấy phiền lòng.

Vàng trắng chuyển động chậm chạp trên bầu trời, nấp mình sau đám mây đen.

Một người trầm mặc nghĩa là không có gì để nói, hai người trầm mặc nghĩa là cô tịch.

Sau một khoảng thời gian im lặng khá dài, Trần Lăng cất tiếng trước, “Em cũng chỉ hy vọng có được một tình yêu bình thường, chẳng lẽ tình yêu của chúng ta hiện nay không bình thường ư?”

Cuối cùng Du Thiên Dã ngẩng lên, hai cặp mắt của họ đối diện trực tiếp với nhau nhưng trong ánh mắt ai nấy đều là vẻ trống rỗng: “Tất nhiên là không. Sau khi trải qua những chuyện đó, anh không nghĩ chúng ta còn có thể quay lại như xưa!”

Trần Lăng há miệng thở hổn hển, tâm trạng càng lúc càng sa sút, sa sút tận xuống đáy tận cùng, cô chậm chạp buông lời: “Anh vẫn không tin em!”

Du Thiên Dã nhìn cô, ánh mắt kiên định như đã hạ quyết tâm, anh nhấn tâm nói: “Bây giờ đứng đây nói những chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa? Nha khoa Hạo Khang và nha khoa Bác Văn đã tỏ rõ ý định tiến hành chiến lược liên minh rồi. Tờ giấy đó đã bị cha ruột em vấy bẩn từ lâu rồi. Trần Lăng, có lẽ sự khác biệt giữa hai ta quá lớn, anh không còn sức tiếp tục chống đỡ nữa.”

Trần Lăng chẳng còn nghe rõ câu nói tiếp theo, cô chỉ thì thào nhắc lại: “Tờ giấy đó đã bị cha ruột em vấy bẩn từ lâu rồi.”

Trần Lăng có cảm giác sức lực toàn thân đã suy kiệt đến tận cùng, chỉ còn lòng tự trọng làm bệ đỡ. Gương mặt cô trắng bệch, hai mắt tối tăm không một tia sáng, ảm đạm và đau buồn. Giọng nói của Trần Lăng cũng lạnh dần, trong đó là sự chán nản không hề che giấu: “Em từng nghĩ, cho dù tất cả mọi người trên đời nghi oan cho em thì anh cũng không nằm trong số những người đó, nhưng em sai rồi; dù vậy, em vẫn giữ lại cho mình một chút ảo tưởng, thậm chí còn nghĩ tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi, nhưng em lại sai một lần nữa, lại còn sai một cách trầm trọng.” Nói xong, cô nhìn thật sâu vào mắt Du Thiên Dã, rồi không nói năng gì nữa, chậm chạp quay người toan bỏ đi.

Du Thiên Dã chỉ biết trơ mắt nhìn Trần Lăng bỏ đi, nhưng cái miệng lại không nghe theo sự điều khiển của trí óc: “Trần Lăng, muộn quá rồi, để anh đưa em về.”

Trần Lăng dừng bước nhưng không quay lại, cô sợ một khi quay lại sẽ bị Du Thiên Dã phát hiện những giọt nước mắt đang ứa ra trong hốc mắt mình. Cô cố ngửa mặt lên cao, vì chỉ cần khẽ chớp một cái thôi, chắc chắn nước mắt sẽ thi nhau rơi xuống. Cô hít thật sâu, sợ Du Thiên Dã nhận ra tiếng khóc ẩn trong giọng nói của mình, lắc đầu và nói: “Không cần đâu, chủ nhiệm Du. Hãy làm theo lời anh nói đi, chúng ta dừng lại ở đây thôi.”

Sắc mặt Du Thiên Dã hoàn toàn chẳng còn cảm xúc, anh trơ mắt nhìn Trần Lăng sai bước rồi khỏi khoảnh sân nhỏ. Cô đi nhanh như vậy, vội vã như vậy, chỉ sợ một khi dừng lại thì tất cả niềm kiêu ngạo sẽ bị giết chết, tất cả kiên trì sẽ sụp đổ.

Phải dùng hết sức Du Thiên Dã mới kiềm chế được đôi tay của mình, cố kiềm chế con xúc động muốn giữ Trần Lăng lại, anh thầm nghĩ: Cứ như vậy, cứ như vậy đi.

Có lẽ tình yêu sẽ khiến con người ta trở nên nhỏ bé nhưng chắc chắn tình yêu sẽ không được trao đổi bằng lòng tự trọng. Tòa thành tình ái của

Trần Lăng và Du Thiên Dã cuối cùng cũng sụp đổ trong giây phút ấy, chúng đã trở thành một đồng phế tích.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 91: Rời Xa 1

Thời gian cũng như cát mịn chảy ra từ kẽ ngón tay, một khi đã trôi đi thì không thể cứu vãn được nữa. Nó sẽ không dừng lại bởi bất kỳ tình trạng hay sự cố nào, mà càng liên tục chuyển động mãi mãi không ngừng nghỉ, chuyển động đến ngày hôm nay, chỉ vào con số 21 giờ 35 phút ngày 24 tháng 12, đêm Noel.

Thế nhưng Trần Tụng không hề cảm nhận được chút không khí lễ tết nào. Cô đóng cuốn sách nặng trĩu về kế toán trong tay lại, rồi đưa mắt liếc nhìn mấy quyển sách cũng dày và nặng không kém đang nằm ở một góc bàn học khác, buột miệng thở dài than vãn, nghe thật thảm hại: “Ôi, mình thật không muốn sống nữa...”

Bị tiếng hò hét của Trần Tụng làm kinh động, bà Vu Nhã Cầm vốn đang ở phòng khách vội chạy vào mở cửa, bà nhìn Trần Tụng đang phủ phục bất động trên bàn học, vội hỏi: “Sao thế Tụng Tụng?”

Trần Tụng rên lên từ giữa hai trang sách: “Mẹ, con chỉ muốn chết thôi...”

Bà Vu Nhã Cầm càng rón rén bước đến bên cô: “Cái gì mà chết với không chết, toàn nói vớ vẩn không đâu!”

Trần Tụng ngẩng lên, chỉ tay vào đồng sách luyện thi dày cộp trên bàn, “Con đã đọc suốt một tháng rồi nhưng quyển sách đầu tiên vẫn chưa hiểu đâu vào đâu. Con hối hận lắm, đáng lẽ không nên đăng ký vào cuộc thi kế toán viên cao cấp đó.”

Bà Vu Nhã Cầm nhìn chồng sách dày cộp trên mặt bàn, bà cũng cảm thấy nhiệm vụ lần này thực sự quá nặng nề, không khỏi thở dài, “Không phải con muốn khoe khoang hay sao? Không làm ở công ty quảng cáo kia nữa thì thôi, cậu con kêu con đến nha khoa Bác Văn làm ở bộ phận tài vụ con cũng không chịu, nói muốn dốt công học hành thành tài, tranh thủ sang năm giành được giấy chứng nhận kế toán viên cao cấp, không phải tự con nói thế à?”

Trần Tụng lườm mẹ: “Công ty quảng cáo của Vương Thượng thật vớ vẩn, còn hại lây sang cả chị con, cứ nghĩ đến đây là con bực cả mình. Đứng rồi, dạo này hình như gã ta đổi nghề sang lĩnh vực ẩm thực, hôm nọ còn gọi điện mời mọc con, hừ, con thêm vào. Nha khoa Bác Văn của cậu con càng không thích, nếu con vào đó làm việc thì quanh đi quẩn lại cũng chỉ toàn người nhà mình, đúng là mô hình tiêu chuẩn của công ty tư nhân, đúng kiểu gia đình trị, thật nhàm chán.”

Vu Nhã Cầm cười nói: “Thế thì còn than thở nỗi gì nữa? Con hết lối thoát rồi, mà dù có thì cũng bị chính con bịt chặt lại. Thôi, chăm chỉ đọc sách đi.”

Trần Tụng lại phủ phục xuống mặt bàn: “Nếu thế mẹ cứ để con chết đi thì hơn.”

Bà Vu Nhã Cầm khóc dở mếu dở: “Con khác xa chị con, nếu chị con là người tham gia thi cử thì chắc chắn sẽ vô cùng thoải mái và dễ dàng, sẽ không kêu oai oái như con đâu.”

Trần Tụng vẫn ngồi trên bàn học, khẽ làm bầm trong cổ họng: “Mẹ, gen của con là di truyền từ mẹ, còn chị di truyền gen của cậu, sao có thể so sánh được đây?”

Bị Trần Tụng đổ oan, bà Vu Nhã Cầm mắng con: “Tự mình không nỗ lực, sao lại quay sang trách mẹ mày?”

Trần Tụng rất thông minh, cô mau chóng chuyển đề tài: “Mẹ, mẹ nói xem sao chị cứ ở Thượng Hải mãi mà không về nhà?”

Nói đến đây, bà Vu Nhã Cầm lại buồn lòng, liền hừ mũi: “Còn phải nói, lúc đầu cậu nói để chị đến thăm ông bà ngoại, mẹ thấy cũng có lý, dù sao nó cũng chưa bao giờ qua đó nhân thể đi giải sầu luôn.”

Trần Tụng nói tiếp thay mẹ: “Nhưng mẹ không ngờ chị con vừa đi thì đã cảm rệp luôn ở đấy, lại còn dứt khoát đầu quân vào nha khoa Bác Văn ở Thượng Hải chứ gì?”

Bà Vu Nhã Cầm hừ một tiếng, “Tụng Tụng, mẹ thấy người Thượng Hải rất ranh mãnh, không biết cho chị mày uống bùa mê thuốc lú gì mà nó u mê mụ mẫm thế, không tìm được đường về Bắc Kinh nữa rồi.”

Trần Tụng cũng thấy có lý nhưng không phải hoàn toàn hợp lý, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ngoài điều này chắc chắn còn nguyên nhân khác nữa, ví

dụ như chị con vẫn chưa hết đau lòng. Hết đau lòng chắc sẽ về đây thôi.”

Bà Vu im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài nói: “Tụng Tụng, mẹ nói cho mày biết nhé: Hạnh phúc của một con người ấy à, chả liên quan gì đến bề ngoài, vóc dáng, thành tích học tập, bằng cấp và năng lực gì hết.”

Trần Tụng nhìn mẹ bằng ánh mắt hoài nghi, “Thế liên quan đến cái gì?”

Bà Vu thở hắt ra một tiếng: “Số mệnh! Đều do sự sắp xếp từ trước của số mệnh!”

Trần Tụng cười khanh khách, lập tức mở mang đầu óc cho mẹ: “Chẳng phải mẹ là Đảng viên lão thành hay sao? Sao mẹ có thể tin vào cái thứ mê tín vớ vẩn từ thời phong kiến ấy được?”

Vu Nhã Cầm nghiêm giọng nói: “Trẻ con thì biết cái gì? Mẹ mày là người từng trải, nói cho mày biết nhé, mẹ đẻ của chị mày cao hơn mẹ, đẹp hơn mẹ, tài hoa hơn mẹ, còn là bác sĩ nữa, nhưng thế thì sao chứ? Suy cho cùng vẫn chẳng có gì. Cứ nói ngay như chúng mày, chị mày xinh hơn mày, thông minh hơn mày, học cũng giỏi hơn mày nhưng quá khứ của nó không giống mày, nó cũng sống nội tâm hơn mày, nhưng không vui vẻ bằng mày.”

Trần Tụng ngẩn ra hồi lâu, chau mày nói: “Ý mẹ là, kẻ ngốc có niềm vui của kẻ ngốc, con chính là bản sao của mẹ hả?”

Bà Vu vỗ đầu Trần Tụng, cười mắng: “Mày đòi kiểu khác mắng mẹ mày đấy à?” Nhưng không hiểu sao, lòng bà Vu vẫn thấy nặng trĩu, bà nhanh chóng thu lại nụ cười, mắt chợt sáng: “Tụng Tụng, mẹ thật sự thấy lo cho chị mày. Nó một mình ở Thượng Hải, dù ông bà ngoại có tốt với nó thế nào thì nó vẫn đơn độc chẳng có người thân bên cạnh. Nếu nổi uất hận trong lòng nó không thể tiêu tan thì nó vẫn chẳng thể vui vẻ được.”

Nhìn nỗi lo âu không thể che giấu trên mặt mẹ, Trần Tụng liền đứng dậy, ôm vai bà mà an ủi: “Mẹ, nhìn đi nhìn đi, nói mẹ bất công mà mẹ còn không chịu nhận. Mẹ yên tâm, con còn không hiểu chị mình hay sao, chị ấy rất cứng cỏi, chị ấy đúng là người thích trốn tránh để tự chữa lành vết thương nhưng chẳng có ai rời khỏi ai là không sống được cả, hơn nữa còn sống rất tốt.”

Lúc này bà Vu mới nhẹ nhõm một chút: “Thật không?”

Trần Tụng nắm chặt tay, tỏ vẻ kiên định: “Thật, chị con thế nào mẹ còn không biết à. Chị ấy chính là con gián[1] có đánh cũng không chết, và lại, trời sinh voi ắt sẽ sinh cỏ mà.”

[1] Trong tiếng Trung, con gián là “tiểu cường”, chữ “cường” trong kiên cường.

Dĩ nhiên Trần Tụng không nói cho mẹ biết, Trần Tụng đã cố gắng rất lớn lao trong vấn đề an ủi giúp Trần Lăng vượt qua cú shock thất tình, ví dụ như cô nàng đã đăng hiển bài chế “Bài ca chia tay” của mình: “

Hôm qua mưa nhẹ gió to

Sáng nay rảnh rang ưu sầu

Chia tay, chia tay, trước mắt gầy béo xanh đỏ...

Ca từ này ra đời sau khi Trần Tụng và Vương Hâm cãi nhau, sau khi hai người làm lành, Trần Tụng đã hào phóng tặng nó cho chị gái Trần Lăng, dĩ nhiên cô còn “bán rẻ” cho chị mình một ca khúc khác để cổ vũ tinh thần chiến đấu của Trần Lăng: “Cây liễu thừa lá, chân trời nơi nào không có cỏ thơm, bên trong không có thì ra ngoài tìm kiếm, sao phải tìm mãi ở một nơi?”

Cuối cùng Vu Nhã Cầm cũng phì cười trước mặt con gái nhưng bà vẫn chưa hiểu lắm: “Con gái con đứa sao lại phát ngôn vớ vẩn như thế? Con toàn nói gì mẹ chẳng hiểu? Còn tiểu cường tiểu kiết gì nữa chứ, chả hiểu mô tê gì.”

Trần Tụng liếc mắt nhìn đồng hồ trên mặt bàn, ây dà đã sắp mười giờ rồi... Cô vội đẩy mẹ ra khỏi phòng: “Mẹ đi ngủ đi thôi, con cố đọc thêm mấy trang nữa.”

Bà Vu Nhã Cầm dặn dò mấy câu đại loại như “Con cũng ngủ sớm đi...” rồi đóng cửa phòng lại.

Sau khi biết chắc cửa phòng đã đóng, Trần Tụng không khỏi bĩu môi. Mẹ hoàn toàn không biết tư tưởng cô nhanh nhạy cỡ nào, theo như Trần Lăng nói thì là “Thế quái nào mày lại đi làm kế toán nhí, đáng ra phải làm nhà xây dựng ý tưởng quảng cáo mới đúng, tiếc thật, tiếc thật!” Trần Tụng không chỉ giỏi xuyên tạc lời thơ, bài hát mà còn có thể vận dụng câu chữ vào từng hoàn cảnh và với từng người một cách vô cùng linh hoạt. Ví dụ như khi Hoàng Thượng vô đầu bút tai không biết nên điền yêu cầu chọn bạn trên trang web kết bạn thế nào, Trần Tụng liền suồng sã nói: “Anh nên viết thế này nè: Chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm, vừa là cỏ thơm lại vừa có tiền là tốt nhất!” làm cho Hoàng Thượng cười nắc nẻ. Còn lúc ngọt ngào với Vương Hâm, khi cậu chàng lộ ra bộ mặt của sói xám, muốn sờ soạng, cô sẽ vô nghiêm túc chặn lại: “Chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm, anh đừng sờ mó lung tung.” Dĩ nhiên khi Vương Hâm đen mặt định bỏ tay xuống, cô lại xáp lại gần, giả bộ ngượng ngùng: “Nhưng cỏ thơm mà chết khô rồi thì cũng toi, nếu có tí mưa cũng được lắm!” Vương Hâm dờ khóc dờ cười chỉ biết vỗ cho mái tóc đen óng ả của bạn gái rồi tung lên rồi ôm cô vào lòng thật chặt, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Em biết hành hạ người khác ghê!”

Hành hạ? Lâu rồi cô không bày trò hành hạ kia, họ vẫn đối với nhau rất khách sáo. Trần Tụng ngẩn ra một lúc rồi nhanh chóng định thần lại, vội vàng bật máy tính, đăng nhập vào một trang web. Cô bất ngờ khi thấy avatar của Vương Hâm vẫn chưa sáng, vẫn một màu xám xịt như cũ. Trần Tụng bấm: “Sao vẫn chưa online nhỉ?” Đang định cầm điện thoại lên nhấn tin thì lập tức avatar của Vương Hâm sáng lên, một tin nhắn được gửi sang ngay tức thì: “Tiểu Dao, chờ anh lâu rồi hả? Anh vừa mới được tan ca.”

Trần Tụng tỏ ra rất tò mò: “Về muộn thế à? Ông chủ anh thật là vô nhân đạo, tối nay là Noel mà.”

Kim tử đã trả lời: “Nod nod, anh cũng thấy vô nhân đạo. Phẫu thuật xong đã là 8 giờ kém rồi, lão Đại còn bắt anh phải sửa tài liệu về mấy ca bệnh gần đây, làm xong mới cho về.”

Đi nhiên Trần Tụng biết hai từ lão đại kia là để chỉ Du Thiên Dã liền giận dữ bảo: “Đừng nói đến lão Đại của anh nữa, cứ nhắc đến anh ta là em thấy bức mình.”

Kim tử đã liền gửi sang một icon thở dài: “Anh thấy anh ấy cũng chẳng vui vẻ gì, rảnh rồi chỉ biết lao đầu vào công việc. Anh về rồi mà anh ấy vẫn ở bấm rế mãi ở trung tâm, trông chẳng có vẻ gì là muốn về nhà.”

Trần Tụng lườm một cái rồi gõ dòng chữ: “Ai kêu anh ta hẹp hòi, đáng đời!”

Ngồi bên kia, Vương Hâm trộm lau mồ hôi lạnh và cũng chẳng có cách nào giải thích giùm cho lão đại của mình. Thực ra nỗi oan khuất của Trần Lăng đã được giải trừ gần như hoàn toàn, đến cả chủ nhiệm Đặng Vĩ cũng tỏ ra hết sức hối hận và xấu hổ, cứ than vãn mãi là không có mặt mũi nào đi gặp Trần Lăng. Nhưng chẳng hiểu sao Trần Lăng lại biến mất khỏi tầm mắt mọi người, không còn xuất hiện một lần nào nữa. Còn nữa, cái tên Trần Lăng vẫn là cấm địa của Du Thiên Dã, thỉnh thoảng Vương Hâm cũng báo cho Du Thiên Dã mấy tin tức về Trần Lăng mà anh thu thập được từ chỗ Trần Tụng, nào là bây giờ Trần Lăng đang làm việc cho nha khoa Bác Văn chi nhánh Thượng Hải. Anh có nói với Du Thiên Dã nhưng lão đại vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng kia, chẳng nói năng gì. Điều này khiến cho Vương Hâm – người đang giữ cương vị bạn trai hiện tại của Trần Tụng rơi vào tình cảnh của người đứng giữ, áp lực vô cùng lớn.

Nhưng lão đại vẫn là lão đại, chuyện của anh ấy không đến lượt Vương Hâm khua chân múa tay, dù sao Trần Tụng và Vương Hâm đã xóa bỏ được những chướng ngại vật trước kia và làm lành với nhau. Có phải là lúc Trần Tụng ra mặt cho Trần Lăng, chạy đến nha khoa Hạo Khang làm ầm lên không nhỉ? Lúc ấy anh thực sự không chịu nổi nữa, đành bắt đắc đi kéo Trần Tụng ra khỏi trung tâm trông rảnh rồi để mặc cô tùy ý đâm dáo. Nhưng sau khi Trần Tụng xả giận xong, cô mở to hai mắt, nói với mình bằng dáng vẻ ngoan ngoãn hết sức: “Vương Hâm, chuyện lần trước là lỗi của em. Em xin lỗi!”

Còn có thể nói gì đây? Người mình yêu thương đang đứng ngay trước mặt, chỉ cần cô nhún nhường một chút, anh còn có gì mà không bỏ qua được? Nhưng không hiểu sao giữa hai người lại sinh ra một chút khách sáo và xa cách, không còn thoải mái và chẳng e dè gì như xưa nữa.

Như tối nay vậy, đêm Noel, anh thì làm thêm đến muộn, vậy mà Trần Tụng lại khác hẳn trước kia, không ra ngoài quây tung trời với đám bạn ở câu lạc bộ Oai phong mà ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, hẹn mình 10h lên mạng nói chuyện.

Lúc Vương Hâm đang mải tâm hồn treo ngược cành cây, Trần Tụng lại gửi sang một tin nhắn: “Hôm nay đọc sách mệt quá, chơi mấy ván bắn trứng khủng long với em nhé?”

Kim tử đã vui vẻ đồng ý, hai người lần lượt đăng nhập vào trò chơi. Trần Tụng chẳng may đăng nhập nhầm ID, sau khi vào phòng chơi rồi mới biết mình gõ nhầm ID, cô đang dùng nickname “Kiếm khách đa tình cây kiếm vô tình”.

Trần Tụng vội kêu lên “tiểu rồi!” đang định đăng xuất thì hai chữ “Đừng chạy!” được Kim tử đã nhanh chóng gửi sang sau khi đăng nhập xong.

Trần Tụng ngừng động tác, thắc mắc: “Sao anh biết tôi muốn chạy?”

Kim tử đã thoáng chau mày, câu chat anh gửi tới rất rõ ràng, chỉ có hai chữ Trục Giác. Thực ra trong lòng Vương Hâm lại nói là: sao không biết, lần trước khi anh bạn đăng nhập bằng cái nick này tôi đã biết anh bạn chính là tiểu Dao rồi, lần này chắc là đăng nhập nhầm ID nên chốt dạ sợ lộ chân tướng chứ gì!

Trần Tụng bình tĩnh lại, vội nói: “Anh em, cậu lại ở đây làm gì thế?”

Kim tử đã tiếp tục gõ chữ: “Chờ bạn gái!”

Trần Tụng vẫn giả vờ không biết gì: “Làm lành với bạn gái rồi hả? Chúc mừng, chúc mừng!”

Kim tử đã ặc một tiếng rồi tiếp tục gõ: “Phải cảm ơn anh bạn, nếu không có anh bạn, tôi không biết phải làm lành thế nào nữa!”

Trần Tụng gửi sang mấy biểu tượng mỉm cười, ngẫm nghĩ rồi gõ: “Không có gì, không có gì, vậy tôi không làm lãng phí thời gian của cậu nữa, off đây.”

Cô đang định nhấn nút X ở góc phải màn hình thì lại thấy Kim tử đã gõ thêm dòng chữ: “Tiểu Dao, không cần đăng xuất đâu, chơi luôn đi. Bây giờ em cởi áo này ra rồi mặc cái áo khác vào(1) anh không chịu nổi!”

(1) Quần áo và nickname có cách phát âm gần giống nhau.

Trần Tung lấy làm ngạc nhiên, hồi lâu sau mới gỡ được vài chữ: “Ranh con, anh nhận ra em từ bao giờ vậy?”

Vương Hàm trả lời rõ là khinh thường: “Từ lần đầu tiên em dùng nickname này rồi lăm lét đi dạo ở đây.”

Trần Tung then quá hóa giận: “Hay lắm, đã biết từ lâu rồi còn giả vờ giả vịt, anh định giở trò với em hả?”

Vương Hàm nhanh chóng trả lời: “Nếu lần trước em không chat với anh bằng nick này, làm sao anh biết trong lòng em thực sự có anh được chứ?”

Trần Tung lườm nguýt: “Sao anh lại mất tự tin thế nhỉ?”

Kim tử đã gửi sang icon đỏ mồm hỏi: “Dù tự tin đến mấy anh cũng không chịu được bị em hành hạ kiểu đó.”

Trần Tung cũng biết bản thân không quan tâm, đang nghĩ xem trả lời thế nào thì đã thấy Vương Hàm gửi sang một dòng: “Tiểu Đào, sau này chúng ta phải hòa thuận, đừng làm loạn nữa nhé?”

Trần Tung ngấm ngầm rồi trả lời nghiêm túc: “Vâng.”

Vương Hàm bên kia lại đổi ý: “Hay là em cứ làm loạn đi, dạo này em ngoan quá làm anh thấy sợ đấy!”

Trần Tung cũng nghiêm túc trả lời: “Em cũng có cảm giác phải chăng anh đã có người khác, dạo này cứ xa cách em...”

Vương Hàm gửi sang bức ảnh gờ tay thề, còn thêm dòng chữ: “Không đâu, sao như vậy được? Trong lòng anh chỉ có em thôi.”

Bờ môi Trần Tung dần cong cong, bàn tay dĩ nhiên cũng không rảnh rồi mà gửi sang bên kia một biểu tượng trái tim đỏ chói.

Trong đêm Noel năm đó, tuy hai người trẻ tuổi đang ngồi trước màn hình máy tính ở hai nơi khác nhau trong một thành phố nhưng trên môi đều là những nụ cười vui vẻ. Sau đó hai người không chơi trò chơi mà mặt dày gửi đi những dòng chữ vô cùng sến súa qua Internet khiến hai trái tim gần nhau hơn, gần mãi đến khi tâm đầu ý hợp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Rời Xa 2

Vẫn là đêm Noel đó, nhưng địa điểm được chuyển từ Bắc Kinh tới Thượng Hải.

Vốn dĩ Thượng Hải trong đêm còn náo nhiệt và sôi động hơn cả Bắc Kinh. Đêm cuối tháng 12, gió heo hút buốt giá đến xương tủy nhưng không hề ảnh hưởng đến lòng nhiệt tình của nam nữ thanh niên trong đêm Noel này. Vì vậy trong một nhà hàng sang trọng ở phố Đông, không khí ngày lễ ngập tràn, ăn uống linh đình, tiếng cười nói rộn ràng. Ngoài bốn, năm người đàn ông, đa số người trong phòng đều là phái nữ. Một người đàn ông trung tuổi đứng dậy, nâng ly và nói: “Chủ đề của buổi tối nay, một là chúc mừng sinh nhật chúa Jesu, hai là chào mừng bác sĩ Trần Lăng tham gia vào liên minh của chúng ta, ha ha, tuy là có hơi muộn. Nào nào, mọi người cùng cạn!”

Trần Lăng ngồi giữa đám đông cũng nâng chén rồi uống cạn như mọi người khác. Trần Lăng không phải một con một sách sống tách biệt với thế giới bên ngoài, tuy đã trải qua nhiều chuyện nhưng cô vẫn hiểu được đạo lý “Sống trong xã hội, sao có thể không nể mặt người khác?” nên cô lúc này rất dịu dàng lịch sự, thân thiện và gần gũi.

Thực ra Trần Lăng mới gia nhập phòng khám của nha khoa Bác Văn ở khu vực phố Đông này được một tháng nhưng đã rất thân thiết với các đồng nghiệp khác. Phòng khám chuyên về trồng răng này mới thành lập ở Thượng Hải một thời gian chưa dài nhưng đã tạo lập được một chút tiếng tăm nho nhỏ ở khu vực lân cận. Chắc có lẽ lý do là vì phòng khám này là thử nghiệm cho hình thức phục vụ dành cho khách hàng cao cấp của nha khoa Bác Văn nhưng lại có giá cả thấp hơn đôi chút so với các phòng khám sang trọng khác. Mặt khác, nó không phải chỉ là một phòng khám trồng răng đơn giản, tuy là tập trung về lĩnh vực trồng răng nhưng cũng là phòng khám tổng hợp điều trị tất cả các vấn đề khác về răng miệng.

Hơn nữa vị trí của phòng khám này không giống với các tiền lệ trước đây của nha khoa Bác Văn, nó không nằm ở mặt đường mà lại được triển khai tương tự như nha khoa Hạo Khang, nằm trong một tòa nhà cao tầng cao cấp của khu vực phồn hoa nhất Tân Giang, phố Đông.

Còn về Trần Lăng, cô không vào làm việc ở phòng khám này với vai trò của một bác sĩ đơn thuần, cô vào phòng khám không cần trải qua giai

đoạn phỏng vấn mà còn được khoác lên mình danh hiệu tổng giám bộ phận điều trị của nha khoa Bác Văn chi nhánh Thượng Hải kiêm phó chủ nhiệm phòng khám ở Phố Đông. Những danh hiệu này quả thực khiến người khác không thể khinh thường.

Đối với những chức vụ hoành tráng đó, ban đầu Trần Lăng rất lo lắng, cũng từng nói rõ là bản thân không phù hợp đảm nhiệm nhưng một câu của Vu Bác Văn “Trần Lăng, con thậm chí còn không có dũng khí thử một lần xem sao ư?” khiến Trần Lăng không biết phải nói gì. Rõ ràng ban đầu cô chỉ muốn đến xem nơi mẹ đẻ mình đã từng sống thế nào mà thôi, cuối cùng lại biến thành đáng về gánh trên vai trọng trách nặng nề như bây giờ. Trần Lăng đắn đo hồi lâu rồi cuối cùng cũng đồng ý, vì có những chuyện, cho dù bạn có trốn tránh thế nào đi nữa thì cuối cùng vẫn đến lúc bạn phải đứng ra gánh vác.

Nếu đã quyết định nhận lấy thách thức này, Trần Lăng không còn gánh nặng phải giấu giếm mọi người nữa, cô không còn phải diễn kịch như khi ở Hạo Khang mà nhiệt tình phát huy bản thân ở phòng khám mới này. Ngoài tham gia hội nghị cấp cao của chi nhánh Thượng Hải, cô cố gắng rất nhiều để lập ra quy tắc đối với chất lượng điều trị, và ở các phương diện khác cũng phát huy mạnh mẽ sự tinh tường của bản thân về chuyên ngành thể răng và tủy răng. Sau khi Trần Lăng thể hiện khả năng tiếng Anh lưu loát và kỹ năng thành thạo của mình trước mặt mọi người, đến cả những đồng nghiệp lúc đầu còn cảm thấy cô quá trẻ và không đủ kinh nghiệm sau đều tâm phục khẩu phục. Hơn nữa, sau khi lộ ra nguồn tin về thân phận “con gái của ông chủ” của Trần Lăng, ai nấy đều tỏ ra khách khí với cô hơn, còn xì xào bàn tán sau lưng cô: “Giám đốc của ngân hàng nước ngoài Đài Loan ở tầng dưới đã bị bác sĩ Trần hớp hồn rồi!”

Cũng có đồng nghiệp không đồng tình: “Thằng cha Đài Loan đó chắc chắn đồ bác sĩ Trần rồi, từ sau khi biết bác sĩ Trần vẫn còn độc thân hẳn đã bắt đầu chiến dịch tặng hoa dòn dập rồi!”

Dĩ nhiên vẫn có người tiếp tục tán dóc: “Bác sĩ Trần tuy không phải người Thượng Hải nhưng người ta đã từng có thời gian học ở Hong Kong, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, tiếng Anh cũng giỏi. Đừng có gọi người ta là thằng cha Đài Loan nữa, tôi thấy người ta trông cũng bảnh bao mà, nói tiếng phổ thông cũng ok nữa, lại còn thân thiện dễ gần. Nếu nói tới khuyết điểm... chỉ là giọng Đài Loan nghe hơi yếu, đứng là có hơi khó chịu.”

Tất nhiên vẫn có người không đồng tình: “Tôi thấy bác sĩ Trần hồ hững hờ, hoa thằng cha Đài Loan đó tặng toàn được cô ấy tặng lại cho bộ phận lễ tân thôi rồi cắm đầy trong phòng nghỉ của bác sĩ đấy!”

Có người tổng kết lại: “Chắc chắn, bác sĩ Trần giỏi thật! Con trai như vậy mà còn không thèm để mắt, chắc tiêu chuẩn của cô ấy phải cao lắm!”

Tất nhiên Trần Lăng không biết các đồng nghiệp tò mò về mình nhiều đến thế. Ngay cả bản thân Trần Lăng cũng ngạc nhiên trước cảm giác quen thuộc của mình dành cho nơi này, giữa sùi cảo hấp và sùi cảo cháy cạnh rắc vùng hành hoa, cô thích sùi cảo truyền thống hơn, giữa thịt kho tàu và canh trứng thịt băm, cô ăn được cả hai. Có lẽ trong cơ thể cô chảy dòng máu thân thiết với Thượng Hải được mẹ di truyền lại khiến cô cảm thấy không xa lạ gì với thành phố này. Cộng thêm sự chào đón nồng nhiệt của ông bà ngoại và họ hàng ở đây khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp, như được ngấm mình trong mật ngọt vậy.

Điều khiến Trần Lăng vui hơn là giáo sư Steven – người có kiến thức rất sâu rộng về lĩnh vực nha chu và trồng răng mà cô đã ngưỡng mộ từ khi còn học ở Hong Kong tạm thời đang giữ vai trò giáo sư khách mời ở Thượng Hải trong vòng nửa năm. Thầy giáo Peter ngày xưa của cô cũng hiểu được tâm tư của cô học trò nhỏ, vừa vận giáo sư Steven muốn chọn một, hai bác sĩ trẻ làm trợ lý cho mình, thế là ông Peter liền giới thiệu cô với giáo sư Steven, chẳng những có thể được nghe giáo sư nói mà còn được giúp ông làm một số công việc nhỏ.

Sau khi có Trần Lăng làm trợ lý, giáo sư Steven rất thoải mái. Cô tay chân nhanh nhẹn làm ông bớt được không ít việc, vì thế hai ngày cuối tuần ông thường gọi cô đến giúp mình làm chuyên đề ở đại học y. Sau khi đã khá thân thiết, Trần Lăng còn kể lại mọi chuyện cho Vu Bác Văn nghe, thỉnh thoảng họ cũng bỏ ra một số tiền lớn mời giáo sư Steven về nha khoa Bác Văn phẫu thuật còn cô làm trợ lý.

Bây giờ nhân tài trong đủ các lĩnh vực ở HongKong, không chỉ là các ngôi sao của làng giải trí đều bắt đầu đổ về Đại lục, quan hệ của các ngành sản xuất khác với khu vực đại lục cũng ngày càng khăng khít hơn, tất nhiên giáo sư Steven hiểu được thực tế này. Nếu so với HongKong, tuy trình độ nghiên cứu và phân tích ở đại lục còn kém nhiều nhưng lại có nhiều cơ hội thực tiễn lâm sàng hơn, nha khoa Bác Văn còn thường xuyên cho ông cơ hội được va chạm với thực tế bằng những cuộc phẫu thuật cao cấp khiến ông có thể mang lý thuyết kết hợp với thực tiễn một cách đúng lúc, quá đã!

Hướng hỗ trợ lý của ông – Trần Lăng chẳng những có kiến thức phong phú, bản tính chăm chỉ mà còn là thiên kim tiểu thư của nha khoa Bác Văn, tất nhiên đã khiến giáo sư Steven phải nhìn bằng con mắt khác, thỉnh thoảng ông còn hướng dẫn cô một số thứ. Những lời chỉ bảo của cao nhân quả nhiên khác biệt, dưới sự dạy dỗ mang tính rất vĩ mô của giáo sư Steven, trình độ của Trần Lăng tăng nhanh, thậm chí còn tự mình độc lập triển khai một số cuộc phẫu thuật nha chu ở nha khoa Bác Văn khiến giáo sư Steven phải thốt lên bằng giọng ngỡ ngàng: “Trần Lăng, cô đúng là sinh ra để làm nghề này!”

Giải phẫu ngoại khoa luôn là một cách để con người đạt được niềm vui của sự thành công nhưng đối với một loài động vật đơn bào như Trần Lăng, thực ra hiện giờ có thành công hay không cũng không quan trọng, chỉ là khi làm việc tại nha khoa Bác Văn, cô có thể hoàn toàn đóng vai trò “người nhà” để triển khai các dự án để bản thân phát huy kiến thức và khả năng đến mức tối đa đúng thật là hạnh phúc. Hướng hồ bản thân cô bây giờ đang thất bại ở một phương diện nào đó, thực sự phải dùng đến công việc để bù đắp, như vậy có lẽ mới dần quên đi được.

Dĩ nhiên, dù có liều mạng làm việc đến đâu chẳng nữa thì đêm Noel vẫn là một ngoại lệ, thậm chí còn là ngoại lệ của ngoại lệ, chẳng những có hẹn mà còn là rất nhiều cuộc hẹn nối tiếp nhau. Trước mắt là cuộc hẹn đầu tiên của Trần Lăng trong đêm Noel, cô đang hết mình vui vẻ với các đồng nghiệp, tuy nhiên một bộ dụng cụ bằng thủy tinh được đặt ở giữa bàn ăn khiến Trần Lăng thấy hơi sợ. Vừa nãy có một con tôm còn sống sò sò nhảy nhót trong đó, rất đáng yêu, nhưng người phục vụ nhanh chóng bước tới rót rượu vào mình nó, khiến con tôm còn đang sống giãy lên một cái

rời ngừng hẳn, con nào con nấy đều như đang mơ màng.

Chủ nhiệm Từ ngồi cạnh – cũng chính là người đàn ông trung niên vừa phát biểu – còn gấp một con tôm nhỏ bỏ vào đĩa của Trần Lăng: “Ném thử đi, đây là món tôm say, ngon hết sảy!”

Trần Lăng nhìn chằm chằm con tôm chưa chết hẳn trong đĩa của mình, cô hơi ngần ngại, cuộc chiến nội tâm đang diễn ra đến đoạn gay cấn thì điện thoại đổ chuông. Thế là cô ngó ý với đồng nghiệp rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Rời Xa 3

Người gọi điện là Mavis, đó là bạn học của Trần Lăng ở HongKong. Thời gian này cô nàng được giáo sư Peter dẫn đến Thượng Hải tham dự một cuộc họp, và cũng chính là đối tượng trong cuộc hẹn thứ hai của Trần Lăng tới nay. Mục đích cuộc gọi này của Mavis tương đối đơn giản, cô giải thích do có việc bận nên không thể đi cùng giáo sư Peter, tuy nhiên lại khó bắt taxi ở Thượng Hải quá mà kể cả có bắt được thì cũng kẹt xe nên chắc chắn sẽ đến muộn, dặn Trần Lăng nhất định phải đến quán bar “Face” đã đặt chỗ trước mình, kéo giáo Peter mà đến sớm thì sẽ phát chán vì phải ngồi một mình.

Trần Lăng bấm đầu ngón tay tính thời gian, tuy cách đây rất gần nhưng tốt nhất mình nên đi từ bây giờ thế là cô bước vào phòng định cáo lỗi với đồng nghiệp nhưng lại nhận ra người đã đi đâu mất hơn một nửa, tất nhiên có chút thắc mắc. Sau khi nhận được câu trả lời “chỉ hận không thể rèn sắt thành thép” của chủ nhiệm Từ, cô mới hiểu, thì ra là vì căn phòng này cách âm không tốt, phòng bên cạnh có người đang hát karaoke, giọng hát khá êm tai bên đó đã cuốn hút hết đám con gái rồi.

Trần Lăng lắc đầu, tự nhiên cô lại thấy mình đã già quả thực không còn giống đám bạn trẻ trung kia nữa. Sau đó cô xin phép về trước. Trước khi về, cô không quên hỏi: “Chủ nhiệm Từ, bao giờ chú đi Bắc Kinh họp ạ?”

Chủ nhiệm Từ ngẫm nghĩ: “Ba ngày nữa là diễn ra hội nghị hàng năm về trông răng, ngày kia chú phải xuất phát thì mới kịp được. À phải, cháu có muốn đi cùng chú không?”

Trần Lăng thoáng do dự, nghĩ đến khả năng có thể gặp lại người quen bèn mỉm cười lắc đầu: “Cháu vẫn chưa giỏi đến mức ấy, để lần sau ạ!”

Sau khi chào tạm biệt chủ nhiệm Từ, Trần Lăng rời khỏi phòng. Khi đi ngang qua phòng bên cạnh, cô thấy đám y tá trẻ của nha khoa Bác Văn đang tùm tùm trước cửa phòng. Trần Lăng nổi máu tò mò, cũng rón rón mắt nhìn vào trong, nhưng vì đằng trước lỗ nhỏ đầu người khiến cô chẳng thấy được gì chỉ nghe thấy một giọng nam trầm và giàu từ tính, trong tiếng nhạc beat, người đó hát một ca khúc tiếng Anh hết sức quen thuộc, bài “She” trong phim Notting Hill:

She, may be the face I can't forget (Nàng, là bóng hình tôi không thể quên)

A trace of pleasure or regret (Một chút niềm vui hay tiếc nuối)

May be my treasure or the price I have to pay (Là kho báu đời tôi hay cái giá tôi phải trả)

She, may be the song that Solomon sings (Nàng là khúc ca mùa hè tặng dâng)

May be the chill that autumn brings (Cũng có thể là chút se lạnh mùa thu gửi đến)

May be a hundred different things (Và cũng có thể là hàng trăm những thứ khác)

Within the measure of the day (trong giới hạn một ngày ngắn ngủi)

She, may be the beauty or the beast (Nàng, có thể là giai nhân hay dã thú)

May be the famine or the feast (là cơn đói hay bữa tiệc xa hoa)

May turn each day into heaven or a hell (có thể biến mỗi ngày thành thiên đàng hay địa ngục)

She may be the mirror of my dream (Nàng có lẽ là bóng hình của những giấc mơ)

A smile reflected in a stream (Nụ cười sáng trong như suối lành)

She may not be what she may seem (Nàng cũng có khi như gần như xa)

Inside as shell (Tất cả chỉ trong hình dung đó thôi)

Dù chỉ đang đứng ngoài cửa nhưng cô cũng không thể không thừa nhận giọng hát của người đang hát bài này trong phòng quả thực rất ấm áp và êm ái, còn thấp thoáng chút thương cảm khiến cô cũng có cảm giác muốn khóc theo. Sau khi thôn thức, Trần Lăng hơi ngán người vì giọng hát này rất quen, một cung đàn nào đó trong lòng rung lên, có lẽ suốt đời Trần Lăng sẽ không bao giờ quên buổi tối hôm cắm trại ngoài trời dạo trước, cô cuộn mình trong túi ngủ ra sức bắt lấy giọng nói cũng trầm và giàu từ tính như thế này của Du Thiên Dã trong không khí, chuyện cũ thật đẹp đẽ và ngọt ngào... Cô bất giác nhớ lại.

Trong lúc tâm hồn của Trần Lăng còn đang treo ngược cành cây, lòng vòng trong câu chuyện xưa cũ thì đám con gái bên cạnh bắt đầu bàn luận về ca khúc "She" này: "Hay quá, tôi sắp khóc rồi nè!"

Một cô gái khác lên giọng quở trách: "Đúng là không biết kiềm chế, khóc gì mà khóc? Cô có hiểu người ta đang hát gì không?"

Cô gái thứ nhất tất nhiên không phục: "Cô thì hiểu chắc? Dù không hiểu tôi cũng muốn khóc, thế mới chứng tỏ người ta hát quá lời cuốn!"

Cô gái hừ một tiếng, vừa quay lại nhìn thấy Trần Lăng liền vội vã nói: "Bác sĩ Trần, cô phiên dịch giúp chúng tôi với, anh ta đang hát gì vậy?"

Không ngờ họ lại chuyển sự chú ý lên mình, Trần Lăng ngẫm nghĩ rồi thoải mái trả lời: "Thực ra nội dung chỉ có một thôi, đó là người con trai đang bày tỏ lòng ái mộ của mình dành cho cô gái!"

Đám con gái vẫn chờ Trần Lăng trả lời tiếp nhưng cô chỉ nói thế rồi im lặng. Cô gái đầu tiên chờ một lúc rồi hỏi: "Chỉ vậy thôi à?"

Trần Lăng nghiêm túc gật đầu: "Chỉ vậy thôi, quan trọng là theo đuổi con gái bằng kiểu hát tình ca này bách phát bách trúng."

Đột nhiên có tiếng cười từ phía sau: "Xem ra lần sau anh không cần tặng hoa nữa, chuyển sang hát tình ca là được."

Trần Lăng nhìn người đó, thì ra là Jack làm việc ở ngân hàng DZ tầng dưới, cũng chính là thằng cha Đài Loan mà mấy đồng nghiệp nói đến. Cô không để ý đến mấy cô nàng đang xì xào bên cạnh mà ngạc nhiên hỏi: "Jack, sao anh lại ở đây?"

Jack vung tay: "Công ty anh liên quan ngày Noel, đúng lúc có đồng nghiệp mới từ chi nhánh HongKong chuyển tới, cùng happy chút."

Trần Lăng à một tiếng: "Em cũng vậy, liên hoan với đồng nghiệp." Nói xong, cô sực nhớ ra chuyện của mình liền nói: "Vậy các anh cứ tiếp tục nhé, em phải đi trước đây."

Jack thoáng thất vọng, nhún vai giữ cô lại: "Bác sĩ Trần, có việc gì mà quan trọng thế, sao cứ phải làm trong tối nay mới được à? Hôm nay là Noel mà. Đừng đi, ở lại với bọn anh một lúc đi, lát nữa đồng nghiệp của anh còn có nhiều tiết mục nữa, chắc chắn sẽ rất vui."

Trần Lăng cũng nhún vai như Jack, cô nói với vẻ áy náy: "Xin lỗi, hôm nay thực sự không được. Anh đừng quên cuối tuần phải tái khám đấy nhé, em đi trước đây, Merry Christmas!"

Nhìn bóng dáng xa dần của Trần Lăng, Jack không phải không tiếc nuối, đám y tá của nha khoa Bác Văn đứng chắn ở cửa có thể thấy rõ mồn một, cười ầm ĩ rồi bỏ đi.

Jack bước vào phòng, vừa ngồi xuống thì người kia cũng hát xong. Trong tiếng vỗ tay ầm ĩ của đồng nghiệp, anh thông thả ngồi vào chỗ, chính là vị trí ngay bên cạnh Jack rồi hỏi: "Vừa thấy mây đứng ngoài cửa, hình như đang chém gió với đám con gái, sao giờ còn mỗi mình thế?"

Jack khoác vai cậu bạn cùng trường ngày xưa kiêm đồng nghiệp mới bây giờ, cười khúc khích rồi buồn bã nói: "Vừa nói chuyện với cô gái tao đang theo đuổi nhưng tiếc thật, cô ấy bận việc đi trước rồi, nếu không nhất định sẽ giới thiệu cho mày biết."

Đối phương cười trêu tức: "Sao, cuối cùng cũng tìm thấy Rose của đời mày rồi à? Cuối cùng cũng có thể You jump, I jump rồi hả?" (Tình tiết trong phim Titanic).

Jack cười sảng khoái. Cậu bạn trước kia học cùng mình chương trình MBA ở một trường thương mại nào đó ở Mỹ này khi không rất hay lời tình tiết trong phim "Titanic" ra trêu chọc mình. Bây giờ được gặp lại nhau, cảm giác thân thiết vui vẻ lại quay về. Anh mỉm cười nói: "Tuy bây giờ vẫn chưa phải là Rose của tao nhưng tao hy vọng cô ấy có thể là Rose. Đúng rồi, cô ấy giỏi lắm nhé, là bác sĩ nha khoa đấy!"

Đối phương ngạc nhiên rồi chặc chặc lưỡi: "Khẩu vị của mày thật không giống người thường!"

Jack không phục: "Nha sĩ là một nghề rất cao thượng, đáng được chúng ta tôn trọng!"

Đối phương phát bực: "Thế thì mày cứ đi mà tôn trọng, có phải mấy hôm nữa còn làm cả bàn thờ nữa không?"

Jack không để bụng, thoải mái vỗ tay nói: “Thôi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, tao với mày chuẩn trước đi, tao dẫn mày đi xem cảnh đêm phong tình đẹp nhất Thượng Hải!”

Đối phương cười trừ: “Muốn đi bar cứ nói thẳng, sao phải lấy lý do ghê thế!”

Jack cũng cười nói: “Quán bar Face đêm nay có DJ người Anh mới tới, còn có rút thăm trúng thưởng đặc biệt dịp Noel nữa, chắc cũng nhiều gái đẹp lắm, chẳng lẽ mày không muốn đêm nay gặp được người đặc biệt?”

Hai mắt đối phương sáng ngời nhưng nhanh chóng ảm đạm, thả tay nói: “Dạo này bận bù đầu, chắc muốn nghĩ gì mấy chuyện đó, không như mày thừa hơi thừa sức!”

Jack đứng dậy, ra lệnh cho bạn bằng ánh mắt: “Đi nào Andy, tao đã đặt chỗ trước rồi nhưng không tìm được người đẹp của mình, cũng chẳng tìm được ai khác, chỉ đành kêu mày đi cùng thôi, đêm nay hãy thư giãn đi!”

Người này tên tiếng Anh là Andy, tên tiếng Trung là “soái ca” Bao Huân. Anh chàng đành phải đứng dậy rồi lười biếng thở dài: “Mày đã sắp xếp rồi tao đành làm theo vậy, đi thôi.”

Hai người phối hợp nhuần nhuyễn cùng nhau lên lút chuẩn khỏi phòng hát và nhà hàng, nhanh chóng leo lên một chiếc taxi, lao vun vút về hướng quán bar Face.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Rời Xa 4

Quán bar Face tọa lạc trên mảnh đất sầm uất nhất của Thượng Hải. Do đã đặt chỗ trước nên Trần Lăng thuận lợi lấy được tấm thẻ ghi số 75 ở cửa ra vào rồi tiến thẳng vào trong quán. Cô thấy hơi hoa mắt, lối đi của quán bar không khó đi, màu sắc bên trong cũng rất đẹp, tường được sơn màu đỏ thuần, đèn thủy tinh màu xanh lam, bốn xung quanh còn được trát bằng kim loại lạnh lẽo. Trên sân khấu rộng lớn chính giữa quán bar, DJ đang nhiệt tình chơi khúc nhạc sôi động của ngày lễ. Tất cả những thứ này đều khiến người dạo chơi trong quán bar cảm nhận được sự thích thú vô cùng.

Chỉ dùng bước ngắm nghía khung cảnh một lúc mà tiếng nhạc ầm ĩ và ánh sáng chói mắt đã khiến Trần Lăng thấy hơi khó chịu. Tuy vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Peter và Mavis đâu nhưng cô vẫn quyết định đi lên tầng trên. Trần Lăng đi khoảng mười bậc thang, cuối cùng cũng có thể hít thở một cách bình thường, tiếng nhạc bên tai dường như cũng chậm đi một chút, đến cả tiếng trống đập trong tim cũng bớt dồn dập hơn nhiều. Trần Lăng ngồi lên chiếc sofa dài mềm mại, uống một ngụm nước lạnh được nhân viên phục vụ mang tới rồi bắt đầu nhắn tin cho giáo sư Peter và Mavis, đại ý là “Tôi đã đến trước, hai người cứ bình tĩnh mà đi”.

Không bao lâu sau Jack và Bao Huân cũng vào quán cùng với tấm thẻ ghi số bốc được ngoài cửa. Trong khoảng thời gian nhanh chớp nhoáng, Bao Huân đã có thể chắc chắn nơi này là đại bản doanh hoặc là hầm trú ẩn của Jack, ngoài mấy người bạn thân thiết, anh bạn Jack này còn quen cả bartender và phục vụ quầy, vì thế sau khi bước vào, miệng Jack luôn lặp lại một từ “Hi” không ngừng, khiến Bao Huân phải cười trừ: “Mày sống ở Thượng Hải được đấy nhì, đúng là đêm đêm sinh ca, ăn chơi đàng điếm!”

Jack ảm ức nói: “Sao có thể gọi là đêm đêm sinh ca, ăn chơi đàng điếm được, chỉ thỉnh thoảng đến đây thư giãn thôi mà.”

Bao Huân hoàn toàn không thèm tin: “Không cần phải nói giảm nói tránh đâu, ai thèm tin mày!”

Jack cười khì, nói: “Đừng nói mãi về tao nữa, nói chuyện của mày đi. Nghe nói tổng giám đốc đặc biệt chấp nhận đơn xin việc của mày, còn cho mày tham gia vào đợt tập huấn liên hợp của bộ phận quản lý bậc trung, DZ Thượng Hải là trạm dừng chân đầu tiên, tiếp theo là?”

Mỹ nhân Thượng Hải quả là danh bất hư truyền, hơn nữa ở những nơi mà khách nước ngoài thường qua lại như thế này có rất rất nhiều mỹ nữ, người nào người nấy hết sức phong tình. Bao Huân chỉ mãi mê ngắm nghía bốn bề xung quanh mà không để ý mấy đến việc trả lời câu hỏi của Jack: “Tao cũng không biết nữa, nghe nói ở lại Thượng Hải khoảng sáu tháng, nửa cuối năm chuyển qua DZ HongKong hay Singapore gì đấy, tạm thời chưa có quyết định.”

Jack huyệt sáo: “Thực lòng tao không hiểu lắm, sao mày không ở nhà hưởng thụ cái chức vị thái tử gia cho sướng đời, hà tất phải chạy đến chỗ này làm cu li như bọn tao?”

Bao Huân định thần lại, anh nhìn người bạn thân kiêm bạn cùng trường đang ngồi đối diện, cười trừ trợn: “Mày cũng được liệt vào hàng lương cao chức vụ cao ở DZ, cu li cái con khỉ!”

Lần này ngược lại Jack không đồng ý: “Tao suốt ngày phải thức đêm tăng ca, còn không phải cu li hay sao? Còn tiếp tục thế này, tao nghĩ tao chẳng trụ được bao lâu nữa.” Đang nói chuyện thì một người đàn ông trung niên gầy gò đeo kính đi qua chỗ ngồi của Jack, miệng nói vào điện thoại: “Jessica, tôi đến rồi đây, em đang ở đâu vậy?”

Jack chọc vào người Bao Huân: “Xem người ta kia, già thế rồi mà vẫn có bạn gái cùng đi chơi Noel đấy, tao với mày tẻ quá.”

Bao Huân cũng nhìn theo bóng dáng đi lên tầng trên của người đàn ông trung niên đó, rồi trợn mắt với bạn: “Tao không ngăn cản đâu, bây giờ mày đi tìm một em nào đó đi, biết đâu qua đêm nay lại có thể đưa về nhà một em mỹ nhân tuyệt sắc!”

Jack cũng nghe ra ẩn ý trong câu nói này liền vẫy tay với bồi bàn, kêu mang lên hai ly cocktail. Kể ra Bao Huân và Jack ngồi trong quán bar này cũng được liệt vào đội ngũ trai đẹp ưa nhìn, dù sao cũng là kiểu đàn ông điển trai nên chỉ một lúc sau đã có hai cô gái ăn mặc thời thượng ngồi xuống cạnh hai người. Jack nhướn mày: “Mời hai em chén rượu được không?”

Hai cô gái đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu nói ok. Bao Huân cũng mỉm cười gật đầu. So sánh với lòng nhiệt thành của Jack, Bao Huân có vẻ trầm lặng hơn nhiều, dù vẫn giữ nụ cười lịch sự nhưng trong thái độ của anh rõ ràng có sự xa cách khiến cô gái ngồi cạnh anh lập tức nhận ra liền quay sang tập trung tấn công Jack.

Nhân lúc hai vị mỹ nữ vào toilet trang điểm, Jack quay sang nói với Bao Huân: “Andy hôm nay sao thế, trông có vẻ uể oải vậy?”

Bao Huân chỉ vào ngực trái, khoa trương thở dài: “Nơi này từng bị thương, đến giờ vẫn chưa hồi phục.”

Jack cười ha hả rồi dùng khuỷu tay chọc thẳng vào ngực trái Bao Huân: “Chỗ này của mày chẳng phải lúc nào cũng cứng rắn như sắt đá sao, toàn là mày làm người khác tổn thương, ai có thể làm mày tổn thương chứ?”

Bao Huân tiện mồm nói tiếp: “Tao cũng biết người khác không thể làm tao tổn thương được, nói đúng ra, tao tự làm mình tổn thương chứ không liên quan gì đến người khác cả.”

Dĩ nhiên Jack hiểu cho dù bị người khác làm tổn thương hay tự làm bản thân tổn thương thì đều là tổn thương trong chuyện tình cảm, bèn nghiêm túc bày kế: “Nói thật nhé, cách tốt nhất để chữa lành vết thương là mau chóng đi tìm một mỹ nữ khác.”

Bao Huân nhìn Jack, chậm rãi nói: “Ý mày là lấy độc trị độc?”

Câu này khiến Jack không thể không cười: “Chính là ý này đây.”

Bao Huân cũng gật đầu ra vẻ nghiêm túc rồi thờ ơ nói: “Vậy tao phải cố gắng thêm chút nữa rồi.”

Hai người đẹp trang điểm xong lại quay ra ngồi xuống cạnh hai người, thấy hai anh chàng đang mỉm cười vui vẻ bèn hỏi: “Hai anh cười gì mà vui thế?”

Đúng lúc này, tiếng nhạc đột ngột dừng lại. Bây giờ mọi người mới nhận ra DJ người Anh vẫn rất high trên sân khấu, luôn chơi nhạc nhiệt tình đến quên mình đã xuống sân khấu nghỉ ngơi, đổi sang một người dẫn chương trình khác. Người này sôi nổi nói vào micro: “Lady and Gentlement, xin hãy chú ý đến tấm thẻ đánh số mà mọi người đang cầm, xin mời người có tấm thẻ được đánh số trùng với con số được công bố lên sân khấu nhận món quà đặc biệt mà ông già Noel dành tặng.”

Ai chẳng biết đây là mảnh khóc của người làm ăn, lại còn chẳng có gì mới mẻ, bên dưới cười ồ lên – một nụ cười đầy thiện ý.

MC giơ tay lên ra hiệu, ngay lập tức tất cả các đèn trong quán bar đều tắt ngúm, chỉ còn duy nhất mấy chùm đèn chớp trên sân khấu khiến cho cả quán đều tối tăm thấy rõ.

Sau một hồi nhạc nhẽo dồn dập, MC bắt đầu rút thăm trúng thưởng, người nào cầm tấm thẻ có số đúng như con số được công bố đều vui vẻ lên sân khấu nhận thưởng. Nhưng trên đời chẳng có bữa tiệc nào là miễn phí, MC sẽ tra tấn họ bằng trò chơi “Nói thật hay đại mạo hiểm”, người có thể mặt dày qua ải thì mới được nhận món quà “đặc biệt” kia, vì thế không khí trong quán bar lúc này đã dần thay đổi, trong tiếng cười dồn dập, quán bar dần nóng lên.

Tiếng hò hét không ngừng xuất hiện, phần thưởng dần được trao, mãi đến khi chỉ còn một món duy nhất.

MC bắt đầu giới thiệu món quà cuối cùng của ông già Noel trị giá đến nhường nào. Đó là một tấm thẻ tập thể hình có giá trị trong một năm của trung tâm thẩm mỹ tốt nhất Thượng Hải. Người bạn nào có thể nhận được món quà này chắc chắn là con cưng của thiên sứ nên mới được ông già Noel quan tâm đến thế. Tiếng nhạc thúc giục nhanh chóng được tấu lên, xập xình vang lên bên tai mỗi người. Cuối cùng sau khi tiếng nhạc ngừng lại, MC tuyên bố: “Đã có chủ nhân của giải thưởng lớn! Số 75!”

Căn phòng lặng đi một lúc, ánh đèn xoay quanh mọi góc ngách nhưng không có ai đứng dậy.

MC lại hô: “Số 75, xin mời người bạn nào có số 75 bước lên sân khấu!”

Cuối cùng cũng có người lên tiếng, giọng nam hô to: “Ồ đây!”

Chùm đèn lập tức chiếu đến chỗ giọng nói vang lên, cuối cùng ngừng lại ở bàn của một đôi nam nữ trên hành lang tầng hai. Người đàn ông chỉ vào cô gái ngồi cạnh: “Cô ấy số 75!”

Sắc mặt của Jack lập tức thay đổi. Tất nhiên anh ta nhận ra cô gái đó là người mình đã mời ở lại vừa nãy – bác sĩ Trần, còn người đàn ông lại chính là gã trung niên anh ta vừa nhìn thấy, gã đó đang không ngừng thăm thì với cô gái. Bấy giờ Jack mới chợt hiểu ra nguyên nhân tại sao Trần Lăng cứ luôn hồ hững với mình, bên cạnh giọng buồn buồn: “Con gái Đại lục đều thích kiểu đàn ông chín chắn, biết chăm sóc người khác thế kia à?”

Bao Huân cũng rất bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột trước mắt mình của Trần Lăng, vậy mà lại ở trong trường hợp này đúng là thật khiến người ta không thể tin nổi. Bao Huân ngơ ngàng nhìn Trần Lăng chăm chăm. Anh thấy cô đứng dậy, đi từng bước xuống cầu thang trong ánh đèn. Bao Huân khó mà kiềm chế được những con sóng trào trong lòng mình nên không chú ý lắm đến mấy lời Jack vừa nói, chỉ thuận miệng trả lời: “Bây giờ mấy đã đủ tiêu chuẩn biết chăm sóc người khác rồi, còn tiêu chuẩn chín chắn thì phải già thêm vài tuổi nữa mới được.”

Jack buồn bã nhìn Trần Lăng đang đi lên sân khấu, còn không quên vẫy tay với người đàn ông ngồi trên tầng hai, thấy thế, Jack càng thở dài thườn thượt.

Bấy giờ Bao Huân mới nhận ra điểm khác lạ, bèn quay sang hỏi: “Sao thế?”

Jack nói: “Có thấy cô gái đang nhận thưởng trên sân khấu không? Đó chính là bác sĩ Trần mà tao từng kể với mày đấy nhưng bây giờ tao đã hiểu vì sao cô ấy lại từ chối tao rồi, thì ra là đã có bạn trai.”

Bao Huân thoáng sững sốt, bây giờ anh mới giật mình, không ngờ “mỹ nữ nha sĩ” mà Jack nói lại chính là Trần Lăng, nhưng anh vẫn còn mơ hồ liên chau mày hỏi: “Bạn trai á? Đâu?”

Jack hếch nhẹ vào người Bao Huân ý bảo hãy nhìn lên tầng hai. Vì ánh đèn duy nhất còn lại lúc này đã chiếu lên Trần Lăng và MC trên sân khấu nên tầng hai tối om, Bao Huân nhìn không được rõ lắm, nghĩ lại thấy không bình thường liền quay sang hỏi Jack: “Sao cô ấy lại trở thành nha sĩ của mày được?”

Jack gật đầu: “Ồ, cách đây không lâu đi đá bóng bất cẩn làm gãy nửa cái răng cửa, đau chết đi được. Nhưng tao rất may mắn, đúng lúc gặp được bác sĩ Trần, cô ấy xử lý cho tao kịp thời làm cái gì mà trị liệu ổng rề...”

Bao Huân nhìn Jack: “Gãy ở đâu? Sao tao không nhìn thấy?”

Jack chỉ vào một cái răng trong miệng: “Đây này, đây là mào răng tạm thời cô ấy làm cho tao, trông như thật đúng không? Cô ấy còn bảo tuần sau sẽ lắp cái chính thức.”

Jack cứ thao thao bất tuyệt: “Mày không biết đâu, trong tòa nhà của bọn tao có một phòng khám của nha khoa Bác Văn, cô ấy làm việc ở đấy, ngay tầng trên công ty mình.”

Bao Huân có hàng trăm câu hỏi chưa được giải đáp... Tại sao Trần Lăng lại chạy tới Thượng Hải này? Trong đầu Bao Huân xuất hiện vô số khả năng nhưng vẫn chưa có kết quả, liền ngẩng đầu nhìn lên sân khấu, thấy MC đang làm khó Trần Lăng: “Quý cô xinh đẹp, hôm nay cô nhận được giải thưởng lớn nhất, đúng là con cưng của ông già Noel rồi. Chia sẻ với niềm vui của cô, chúng tôi muốn đưa ra một yêu cầu hơi quá đáng!”

Trần Lăng trên sân khấu đã được biết đến thủ đoạn làm khó người khác của tay MC này, cô thấy khó chịu nhưng cũng chỉ biết thở dài: “Anh cũng biết là yêu cầu quá đáng hả?”

Ai nấy đều im lặng nhìn hai người trên sân khấu.

MC không phải không nhận ra vẻ khó chịu trên khuôn mặt Trần Lăng, anh ta hiểu ngay. Bình thường những người hay la cà quán xá hàng đêm, đa số là muốn được hưởng thụ về mặt cảm quan, càng kích thích thì càng happy. Nhưng rõ ràng cô gái này là ngoại lệ, đầu anh ta xoay chuyển rất nhanh, cười nói: “Tôi đưa ra hai lựa chọn, quý cô chỉ cần chọn 1 là được. Cô có thể chọn nói thật và cũng có thể chọn đại mạo hiểm. Nếu cô có thể thuận lợi vượt qua cửa ải này thì giải thích lớn đêm nay sẽ thuộc về cô.”

Trần Lăng chậm rãi nói: “Tôi đành chọn nói thật trước vậy.”

Người dưới sân khấu im lặng lắng nghe, Jack và Bao Huân cũng vậy. Jack còn khẽ nói với bạn: “Cô ấy chọn nói thật kia.”

Bao Huân nhìn Jack một cái, chưa kịp đáp lại thì MC đã bắt đầu: “Câu hỏi rất đơn giản, xin hãy nói ra tên người khác phái mà cô ái mộ và đến giờ vẫn không thể quên được, và nguyên nhân.”

Người dưới sân khấu kêu trời, thấy tên MC này ngấm ngấm lâu thế mà lại hỏi câu vớ vẩn này, thật chẳng kích thích tí nào.

Nhưng điều khiến ai nấy đều ngạc nhiên là cô gái trên sân khấu còn vẻ rất bối rối, im lặng một lúc rồi đưa ra câu trả lời là: “Tôi chọn đại mạo hiểm.”

Mọi người lại ồ lên, Bao Huân cũng hơi giật mình.

MC cũng ngạc nhiên, vẫn không quên đùa giỡn: “Câu hỏi này đơn giản thôi mà, không phải cô sợ người đàn ông đi cùng sẽ không vui đấy chứ?” Vừa nói vừa ngẩng lên tầng hai: “Sứ giả hộ hoa, anh sẽ không để ý chứ?”

Một luồng sáng lại chiếu tới người đàn ông đang ngồi trên hành lang tầng hai, Peter đeo kính gọng vàng khẽ xua tay, cười nói: “Tôi hoàn toàn không để ý!”

Lúc này Bao Huân mới nhìn rõ người đàn ông vừa trả lời, anh chưa gặp người này bao giờ, lòng không khỏi nghi hoặc.

Jack cau mày: “Già quá, chẳng xứng tí nào.”

Bao Huân giờ mới hiểu, anh lườm Jack rồi nói với giọng rất đáng tin: “Xứng gì mà xứng? Họ đâu phải một đôi.”

Jack ngớ ngàng, hỏi lại: “Sao mày biết?”

Bao Huân bắt đầu bịa chuyện: “Nước tao có nền văn hóa uyên thâm phong phú, xem tướng cũng là một môn học đấy.”

MC trên sân khấu vẫn không ngừng làm khó Trần Lăng: “Vậy chỉ còn lựa chọn thứ hai dành cho cô thôi, trò đại mạo hiểm của cô hôm nay là mời một người đàn ông ở đây hát một khúc tình ca tặng cô.”

Người dưới sân khấu ồ lên đầy phấn khích, tiếng hò hét, tiếng huýt sáo đủ cả.

Trần Lăng có vẻ rất bình tĩnh nhưng trong lòng không ngừng than vãn, vừa nghe xong yêu cầu, mặt mũi cô đã tối sầm lại. Cô rất tuyệt vọng, thậm chí còn đang nghĩ đến chuyện từ bỏ giải thưởng này thì nghe thấy tiếng MC khẽ nói: “Mỹ nữ, nể mặt tí đi, cô xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ rất được ủng hộ. Tìm đại một người hát là được mà, tôi đã đòi tiết mục tìm một người đàn ông rồi hôn anh ta trong 3 phút trong kịch bản thành yêu cầu này rồi đó. Cô cũng phải giúp tôi chứ, đừng bỏ cuộc!” Thực ra MC không dám nói là anh ta tin vào khả năng nhìn người của mình, câu hỏi đầu tiên thực ra cũng đã qua sửa chữa, nếu không câu hỏi theo kịch bản phải là “Đêm đầu tiên của cô vào năm cô bao nhiêu tuổi?”

Trần Lăng phóng tầm mắt nhìn lên tầng hai, thấy Peter đang ngồi cạnh hành lang vẫy tay với mình bèn hỏi khẽ: “Bạn bè được không?”

MC cười nói: “Dĩ nhiên là không, quy tắc của trò chơi là phải tìm đàn ông lạ, vậy mới ‘thú’ chứ!”

Trần Lăng thực sự vô cùng hối hận vì đã đồng ý với đề nghị của Mavis tham gia vào bữa tiệc Noel của quán bar này, hướng hồ con bé này đến giờ còn chưa thấy mặt mũi đâu, càng khiến cô bức mình hơn. Nhưng ánh mắt của mọi người và tất cả mọi ánh sáng trong quán bar lúc này đều chiếu hết về phía cô, cô không thể khiến mọi người mất hứng được, sau cuộc đấu tranh nội tâm cuối cùng vẫn cắn răng đồng ý.

Vừa mới gật đầu thì có người giờ tay, nói to: “Tôi xung phong!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tình Cờ Gặp Gỡ 1

Ai cũng từng gặp người nóng tính, nhưng chưa thấy ai lại nóng tính đến vậy. Nghe thấy câu nói kia, mọi người trong quán bar đều ồ lên, đến cả Bao Huân cũng phải ngược mắt nhìn. Tuy trong lòng anh sinh ra một cảm giác khác thường nhưng vẫn tự giác ngồi cách xa Jack hơn một chút, miệng không quên cười cợt: “Cái đồ không biết kiềm chế, ra ngoài đừng nói quen tao nhá!”

Jack không đồng ý: “Biết kiềm chế không tán được gái đâu, về điểm này mày phải học theo tao.”

Hai cô nàng xinh đẹp vừa ngồi cạnh Jack và Bao Huân, vốn đã cảm thấy hai anh chàng này không nhiệt tình lắm với mình, giờ lại thấy Jack ra tay vì người phụ nữ khác, sau khi trao đổi ánh mắt họ đều thấy không hay ho gì nên vội vàng cầm ly rượu, chào tạm biệt Jack và Bao Huân.

Tất nhiên MC trên sân khấu vui vẻ hết sức, liên tục nói ra những lời làm kích động dư luận: “Hay quá, hay quá! Năng lực của mỹ nhân quả đáng nể. Thưa ngài, rất cảm ơn ngài nhưng chúng tôi vô cùng xin lỗi vì trò chơi này không tính người chủ động ‘xếp hàng’ mà phải do chính người đẹp này đi tìm.”

Trần Lăng nhìn về nơi đang được ánh đèn chiếu sáng và lập tức nhìn thấy Jack với gương mặt cực kỳ phấn khích. Cô bắt đầu thấy đầu râm râm đau, nhưng sau khi nhìn thấy một người đàn ông đáng người cao gầy đang ngồi cạnh Jack, lúc này tuy anh không được ánh sáng chiếu tới, thậm chí

còn chìm trong bóng tối nhưng cô vẫn giật thót mình: “Sao người này lại ở đây?”

Sở dĩ cô có thể mặt dày đứng trên sân khấu lâu như vậy là vì nghĩ rằng chỉ cần đi ra khỏi cánh cửa của quán bar này thì sẽ chẳng có chuyện gì nhưng hoàn toàn không ngờ trong này lại có nhiều người quen đến thế, nhất là người luôn xuất hiện vào lúc mình tệ hại nhất, ví dụ như lần “xem mặt” anh chàng nhân viên văn phòng ở khu CBD lần trước, danh tiếng của cô giám sát từ Bắc Kinh đến Thượng Hải. Thật làm người ta nản lòng!

Thế mà “người quen” còn mỉm cười chế giễu mình rồi gật đầu một cái thật khề.

Trần Lăng không biết nên nói gì. Sau khi suy nghĩ một lúc, cô quyết định: Được lắm, đây là tự anh chui đầu vào rọ đấy nhé. Dù sao cũng phải kéo một người xuống nước, dù nhảy sông tự vẫn cũng phải có người đỡ, dù mất hết thể diện cũng phải có người cùng chung cảnh ngộ. Cô lập tức nẩy ra sáng kiến, liền nói với MC: “Bây giờ có thể bắt đầu được chưa?”

MC liền vội vàng gật đầu: “Dĩ nhiên là được.”

Thế là dưới luồng sáng liên tục di chuyển và tiếng nhạc rùm beng, Trần Lăng bước xuống sân khấu. Trần Lăng đi đến giữa Jack và Bao Huân, cô nhất quyết không muốn dây dưa với người đang có ý với mình là Jack mà đi đến trước mặt Bao Huân, điềm tĩnh nói: “Thưa anh, tôi có thể mời anh không?”

Trong tiếng hò hét ầm ĩ của quán bar, Bao Huân thoáng giật mình nhưng lập tức nở nụ cười không dễ phát hiện rồi vờ vịt nói: “Tôi rất hân hạnh.”

Bao Huân đi theo Trần Lăng lên sân khấu, anh nghe thấy Trần Lăng khẽ nói: “Sao trùng hợp vậy?” Bao Huân mấp máy môi, cũng nói nhỏ như cô: “Đúng thế, tôi cũng rất bất ngờ.”

Sau khi lên sân khấu, Bao Huân trao đổi gì đó với DJ, ban nhạc trên sân khấu liền chậm rãi bắt đầu dạo một khúc nhạc nhẹ. Bao Huân thoải mái ngồi lên chiếc ghế chân cao, một chân gác lên thanh chắn ngang của ghế, một chân chống xuống nền, hai tay bỏ vào túi, mắt khép hờ, giọng vừa trầm vừa dịu dàng:

Try to remember the kind of September,

Try to remember the kind of September,

When grass was green and grain was yellow.

Try to remember the kind of September

When you were a tender and callow fellow.

Try to remember and if you remember.

Then follow-follow, oh-oh.

Try to remember when life was so tender,

That no one wept except the willow

Try to remember the kind of September

When love was an ember about to billow

Try to remember and if you remember,

Then follow-follow, oh-oh.

Deep in December it's nice to remember.

Although you know the snow will follow

Deep in December it's nice to remember.

The fire of September that made us mellow.

Deep in December our hearts should remember.

And follow-follow, oh-oh.

Bao Huân vừa cất tiếng hát được vài câu đầu, Trần Lăng đã nhận ra, thì ra người hát ca khúc trong phim Notting Hill mà cô nghe được trong bữa cơm tối nay chính là Bao Huân. Cô vô cùng ngạc nhiên, không ngờ khả năng ca hát của người này lại tốt đến thế, giọng hát giàu cảm xúc, mê hoặc lòng người.

Có lẽ vì tất cả mọi thứ đều quá bất ngờ nên Trần Lăng có cảm giác mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát của mình. Trong một buổi tối đầy màu sắc thế này, Trần Lăng lặng lẽ đứng một bên nghe bài hát “Try to remember” đã rất quen thuộc này và nghĩ về khoảng thời gian mấy tháng gần đây, sự tồn tại của những điều vui vẻ và cả những điều đáng thất vọng, lòng cô lúc này đan xen nhiều cung bậc cảm xúc rồi bất giác thần thờ. Khoảng thời gian đã qua và cả bóng hình mờ ảo của người đó là những thứ mà ban đầu cô chỉ muốn dùng hết mọi khả năng để quên đi thì bây giờ lại dễ dàng quay trở lại vì bài hát này. Trần Lăng hướng mắt nhìn Bao Huân, luồng sáng từ đèn sân khấu khiến toàn thân anh được bao trùm trong ánh sáng, nhưng cặp mắt sâu thẳm giấu sau hàng mi kia, dù đã bị hàng mi dày che lấp nhưng vẫn có chút gì đó khiến người ta không sao hiểu được.

Đang buồn rầu vì không được lựa chọn, Jack ngồi dưới khán phòng nhìn cảnh tượng ảm áp trên sân khấu, không khỏi than thở... Thằng nhóc Bao Huân này, chỉ cần cất giọng hát thì không một ai có thể chống đỡ được.

Có lẽ tiếng lòng của Jack cũng là cảm xúc của mọi người, bên cạnh vang lên tiếng reo hò khe khẽ, không to lắm nhưng đủ để Jack nghe thấy: “Áy da! Cuối cùng cũng được nhìn thấy Càng Sinh ngoài đời rồi.”

Jack nhìn cô gái không biết chui ra từ đâu đang đứng ngay gần mình, da trắng, tóc ngắn màu nâu, dáng người hấp dẫn, cao ráo, thực sự vô cùng hoàn hảo, mũi cao, mắt sâu, một cái chớp mắt cũng đủ khiến người khác mê muội. Theo trực giác, Jack cảm thấy cô gái này có bề ngoài khác với con gái châu Á, chắc hẳn không phải dòng dõi thuần chủng, nhiều khả năng là con lai. Dù sao Jack cũng đang không có việc gì làm mà anh ta cũng rất muốn nói chuyện với cô gái này, bèn hỏi: “Càng Sinh là ai?”

Cô gái không biết có phải là con lai không nhìn Jack một cái rồi hỏi anh ta: “Anh có biết Lê Minh không?”

Jack gật đầu, nghĩ bụng: mình nhà quê đến thế sao? Sao có thể không biết Lê Minh được chứ, chỉ là mình biết Lê Minh nhưng Lê Minh không biết mình mà thôi.

Cô gái khá hài lòng: “Lê Minh từng đóng một bộ phim tên là ‘Đô thị thủy tinh’, nam chính tên là Càng Sinh. Trong phim, Càng Sinh hay hát bài Try to remember này.” Nói xong, thấy vẻ mặt ngu ngơ của Jack, cô tỏ ra bất lực: “Đây là phim tình cảm, đàn ông các anh không thích xem, không biết cũng dễ hiểu.”

Jack hí mắt: “Đô thị thủy tinh? Phim này tôi xem rồi, Thư Kỳ đóng chứ gì?” Dĩ nhiên Jack không tiết lộ mục đích chính của mình khi xem bộ phim này là vì nghe nói nữ chính là mỹ nữ gọi cảm Thư Kỳ - người đã đóng “Tình dục nam nữ”. Nhưng sau khi xem xong Đô thị thủy tinh, anh ta vô cùng thất vọng, gì chứ, suốt cả bộ phim Thư Kỳ ăn mặc kín cổng cao tường như vậy, sau đó mỹ nữ này ngày càng sa sút, hoàn toàn không đủ tinh thần hy sinh và chuyên nghiệp.

Cô gái ờ một tiếng, trả lời: “Đúng, Thư Kỳ đóng.” Rồi quay đi ra sức vẫy tay với người trên sân khấu. Jack nhìn theo thì thấy Trần Lăng đứng trên sân khấu cũng khẽ vẫy tay với cô nàng này, bây giờ Jack thấy rất tò mò, bèn hỏi: “Cô quen cô gái trên sân khấu à?”

Cô nàng liếc nhìn Jack một cái: “Dĩ nhiên là quen, chúng tôi là bạn học kiêm bạn cùng phòng mà.”

Jack càng ngạc nhiên hơn, hỏi: “Đừng nói cô cũng là nha sĩ nhé?”

Cô gái cũng nhìn Jack với vẻ rất ngạc nhiên rồi cười thoải mái: “Coi như anh tỉnh mắt.”

Jack lập tức tự khen số mình may mắn, ngành nha sĩ rất ít có gái xinh thế mà mình đã gặp được cả hai người này, không chỉ có kiểu nhả nhặn điệu dàng như Trần Lăng mà còn có kiểu xinh đẹp năng động như cô gái này nữa.

Lúc này Trần Lăng và Bao Huân đã rời khỏi sân khấu trong tiếng vỗ tay của mọi người. Đèn trong quán lại sáng lên, hai người cùng tiến về phía bàn của Jack. Thấy cô gái đứng cạnh Jack mỉm cười rạng rỡ với mình, Trần Lăng nhướn mày: “Mavis, sao giờ cậu mới đến? Tớ bị cậu hãm hại thế thâm quá!”

Mavis cười khì: “Đường ở Thượng Hải khó đi quá, tớ đến nhầm chỗ. Thực ra cậu nên cảm ơn tớ, nếu không thì đêm nay sao có thể có màn gặp gỡ tuyệt vời này?”

Trần Lăng tròn mắt, cô nàng Mavis này vẫn mồm mép ghê gớm hết ngày xưa.

Jack đoán không sai, Mavis đúng là con lai. Cô gái này, hồi nhỏ sống ở Quảng Châu, lớn thêm chút nữa thì chuyển đến Thượng Hải, tuổi đi học thì bay đi bay lại giữa HongKong và London, miền đất nào cũng có trong dòng máu của cô ấy cả. Nhưng vì đã bị pha trộn chỉ còn lại 1/8 nên ngoài cảm giác khá khác lạ thì rất khó nhận ra điểm nào là của người miền nào. Điểm dễ nhận thấy duy nhất là tính cách sôi nổi nhiệt tình không hề bị cản trở, cấu tạo dây thần kinh hoàn toàn khác Trần Lăng. Trần Lăng đành cười khổ, nói: “Không thể nói là gặp gỡ tuyệt vời, nhưng đúng là rất bất ngờ.”

Mavis hừ một tiếng rồi liếc nhìn phong bì trong tay Trần Lăng, tò mò hỏi: “Vừa nói giải nhất là một tấm thẻ tập thể hình một năm của trung tâm nào

đó, đúng là thần bí quá, cậu xem xem trung tâm thể hình cao cấp này tên là gì?”

Bấy giờ Trần Lăng mới nhớ ra bèn mở phong bì, lấy tấm thẻ trong đó ra rồi lầm bầm: “Trung tâm thể hình Lam Dịch.” Rồi tỏ vẻ khó chịu: “Cái thẻ rách này là giải thưởng lớn trong truyền thuyết á? Quá vớ vẩn!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Tình Cờ Gặp Gỡ 2

Bao Huân và Jack nhìn nhau bằng ánh mắt kỳ lạ, đặc biệt hơn, Jack còn nhìn Bao Huân và nở nụ cười hết sức mờ ám khiến Bao Huân đột nhiên thấy khó thở.

Mavis nói với Trần Lăng: “Đừng vứt đi nhé, phí lắm đấy. Tớ mới đến đây được mấy ngày nhưng đã nghe người dân kháo nhau: Muốn ngắm trai đẹp, hãy đến Lam Dịch! Dù sao cậu cũng nên đến mở rộng tầm mắt xem sao.”

Jack thực sự không thể kiềm chế được nữa, lên tiếng: “Đúng là trai đẹp ở Lam Dịch nhiều vô kể nhưng đa phần đều không có hứng thú với nữ sắc, không tin hai em hỏi Andy mà xem.”

Bao Huân nhìn Jack như muốn nói “im đi”, kịp thời ngăn được Jack nói ra những điều không ra sao, sau đó Bao Huân thoải mái nói: “Tôi cũng có thể tập thể hình của Lam Dịch, hôm nọ mới đi xong.”

Trần Lăng ồ một tiếng, chau mày ngẫm nghĩ. Cô cho rằng chuyện mình đến trung tâm thể hình chẳng khác nào chuyện mặt trời mọc đằng Tây, hoàn toàn không thể xảy ra, nhưng cô không nghĩ nhiều nữa, chuyển sang hỏi vấn đề vẫn thắc mắc từ nãy đến giờ: “Bao Huân, sao anh lại ở Thượng Hải?”

Cuối cùng Bao Huân cũng chờ được câu hỏi này của Trần Lăng, liền vội vàng hỏi vặn lại: “Thế tại sao cô cũng ở Thượng Hải?”

Trần Lăng chau mày: “Tôi đã ở đây lâu rồi. Anh thì sao, Hạo Khang cử anh đi công tác ở Thượng Hải à?”

Mắt Bao Huân sáng lên: “Tôi không còn ở Bắc Kinh nữa, từ chức lâu rồi.”

Trần Lăng ồ một tiếng, có vẻ rất ngạc nhiên: “Từ bao giờ vậy? Sao tôi không biết?”

Bao Huân cười buồn bã: “Tôi cũng không biết cô đã chuyển từ Bắc Kinh đến Thượng Hải. Coi như hòa.”

Đến lúc này hai người ngồi nghe nãy giờ mới tìm được chút manh mối, hóa ra Bao Huân và Trần Lăng đã quen nhau từ trước. Jack mở lời trước, tỏ vẻ giận dữ: “Andy sao mà không nói cho tao biết là mày cũng quen bác sĩ Trần?”

Bao Huân tỏ ra rất vô tội: “Ở đây tôi quá, lúc đầu tao không dám chắc.”

Trần Lăng cũng cười nói theo: “Ngồi trên tầng nhìn thấy anh, tôi còn tưởng mắt mình có vấn đề cơ.”

Mavis nhìn Trần Lăng rồi lại nhìn Bao Huân bằng ánh mắt trầm tư rồi thở dài nói: “Đây gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện khó gặp mặt.”

Thấy Mavis bắt đầu khua môi múa mép, lại còn khoe khoang trình độ quốc ngữ vốn đã không ra sao của mình, Trần Lăng vội kéo tay Mavis rồi chào tạm biệt Jack và Bao Huân: “Hai người chơi vui vẻ nhé, thầy giáo của chúng tôi cũng đang ở đây, không nói nhiều nữa, bọn mình lên tầng hai thôi.”

Bao Huân ừ một tiếng, còn nói thêm: “Liên lạc sau.”

Trần Lăng mỉm cười rồi gật đầu đồng ý.

Thấy Mavis và Trần Lăng đi lên tầng hai rồi ngồi xuống bàn của người đàn ông trung tuổi kia, nói cười rôm rả, Jack thờ phào nhẹ nhõm: “Thảo nào mày biết đó không phải bạn trai cô ấy, thì ra là vì mày quen Trần Lăng.”

Bao Huân cũng quay lại nhìn Trần Lăng, khẽ nói: “Tất nhiên là tao có quen Trần Lăng, thậm chí còn quen cả bạn trai cô ấy nữa kia!”

Sắc mặt Jack nhanh chóng trở nên u ám, nét mặt hết sức khó chịu.

Cũng trong đêm Noel đó, khác với bầu không khí náo nhiệt ồn ào ở Thượng Hải, trong khu vực CBD Bắc Kinh, tổng bộ của nha khoa Hạo Khang, không khí vô cùng buồn tẻ và tĩnh mịch.

Tuy trong tòa nhà này, việc nhân viên phải tăng ca đến khuya đã thành thói quen nhưng trong một buổi tối của ngày lễ thế này, không ai lại tự làm khó bản thân như vậy, và tất nhiên Du Thiên Dã của nha khoa Hạo Khang là một ngoại lệ. Ba ngày tới sẽ diễn ra hội nghị trông rằng cấp quốc gia thường niên, Du Thiên Dã là một trong những diễn giả chính của hội nghị vì thế anh phải toàn tâm toàn ý chuẩn bị thật tốt từng slide ppt thuyết trình, phải làm sao cho nó hoàn mỹ đến từng chi tiết để không có bất kỳ một sai sót nào.

Cuối cùng Du Thiên Dã cũng hoàn thành xong công việc của mình, lúc đang định ra về thì nghe thấy tiếng chuông di động. Du Thiên Dã nhìn màn hình, là một số điện thoại lạ, nghi hoặc bấm nút nghe, anh nghe thấy một giọng nói quen thuộc cất lên: “Merry Christmas!”

Cuối cùng đôi môi Du Thiên Dã cũng ánh lên nụ cười: “Bao Huân, cậu đang ở đâu vậy?”

Bao Huân đứng ở cửa quán bar nhìn người qua đường đông đúc như mắc cửi, hít thật sâu rồi nói: “Em đang ở Thượng Hải.”

Du Thiên Dã à một tiếng: “Ở khoảng bao lâu?”

Bao Huân đáp: “Tổng bộ cử em đến đóng quân ở chi nhánh Thượng Hải nửa năm, vừa đào tạo vừa thử việc.”

Du Thiên Dã than thở: “Cậu đó, đi mất tám mất tích luôn, lại còn đổi số điện thoại, tôi chẳng nghe được tin tức gì của cậu, chỉ thỉnh thoảng mới nghe mẹ cậu nói vài câu thôi.”

Bao Huân cười gượng: “Chủ yếu là do thời gian trước em phải dồn hết tâm trí để đối phó với màn phỏng vấn của ngân hàng DZ ở HongKong. Trình tự thì phức tạp, lại còn không thuận lợi cho lắm nên em không chắc chắn được.”

Du Thiên Dã mỉm cười: “Vậy bây giờ cậu đã được vào làm ở DZ, mong ước thành hiện thực rồi nhé, chúc mừng!”

Bao Huân giận dữ nói: “Cũng chưa chắc, em không biết thế nào nữa. Sau khi bố mẹ em biết em đang làm việc ở Thượng Hải, cả hai đều cười khúc khích, không biết lại có ý tưởng kỳ quái gì nữa đây, không khéo lại bắt em làm cu li.”

Du Thiên Dã nghe vậy cũng cười theo: “Cậu biết thời thế như vậy là được rồi.”

Bao Huân giận hơn: “Bây giờ em không có hứng thú gì với chuyện của Hạo Khang hết, không muốn nhúng tay!”

Du Thiên Dã mỉm cười, khuyên nhủ: “Người anh em à, cậu nên chấp nhận đi thôi, ai bảo thân phận cậu đặc biệt như thế, làm thế nào cũng không thể cắt đứt hoàn toàn được.”

Bao Huân rầu rĩ hừ một tiếng, chợt nhớ ra mục đích cuộc điện thoại này của mình: “Lão Đại, tối nay em đã gặp Trần Lăng đấy, sao cô ấy lại ở Thượng Hải?”

Sắc mặt Du Thiên Dã dần trở nên u ám, hồi lâu sau mới khẽ nói: “Cô ấy đi Thượng Hải từ lâu rồi, bây giờ đang làm việc ở nha khoa Bác Văn chỉ nhánh bên đó.” Chuyện này đều là Vương Hâm biết được từ chỗ Trần Tụng rồi kể lại cho anh.

Lúc này Bao Huân mới nhẹ nhõm một chút. Hóa ra Du Thiên Dã cái gì cũng biết, làm mình uổng công lo lắng từ nãy đến giờ, Bao Huân liền hỏi: “Vậy anh phải làm sao? Anh sẽ chuyển đến Thượng Hải làm việc à? Dẫu sao thì Hạo Khang cũng có chi nhánh ở Thượng Hải?”

Sau hồi lâu im lặng, cuối cùng Du Thiên Dã nói: “Bao Huân, anh và Trần Lăng đã chia tay lâu rồi, cô ấy và anh đã không còn liên quan gì đến nhau nữa.”

Bao Huân lấy làm ngạc nhiên, chợt nhớ lại buổi tối cuối cùng ở Lâm Hồ Hiên. Anh gặp Trần Lăng bên hồ, vì Du Thiên Dã mà lòng cô ấy dậy sóng, tận mắt anh đã nhìn thấy, không những thế còn đau lòng vì chuyện này mấy lần, thế nên anh càng không hiểu nổi: “Sao có thể như vậy? Không phải mọi chuyện đã rõ ràng rồi sao? Em còn tưởng hai người đã làm lành rồi chứ?”

Du Thiên Dã khó nhọc giải thích: “Đó chỉ là suy đoán của cậu mà thôi. Thực ra chuyện kia không quan trọng, mà là giữa chúng tôi có quá nhiều vấn đề, khác biệt quá lớn, hoàn toàn không thể nhất trí được với nhau.”

Bao Huân đang định nói tiếp thì thấy đám người của Trần Lăng ra cửa quán bar chào tạm biệt nhau. Ánh mắt Trần Lăng có liếc về phía mình, còn chào tạm biệt anh: “Bao Huân, người nhà đến đón tôi rồi, tôi về trước đây, rảnh rồi gặp nhau nhé!” Bấy giờ Bao Huân mới phản ứng lại: “Này, cô chưa cho tôi số điện thoại mới của cô mà.” Nhưng Trần Lăng hoàn toàn không nghe thấy, anh tận mắt thấy cô ngồi lên chiếc xe hơi hiệu Ford cỡ nhỏ rồi nhanh chóng biến mất.

Ngay lập tức anh nghe thấy tiếng hít thở nặng nề qua điện thoại, cuối cùng người kia cũng lên tiếng: “Trần Lăng... Cô ấy sống tốt chứ?”

Đắn đo hồi lâu, Bao Huân nhớ đến gương mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay của Trần Lăng, anh trả lời: “Gầy hơn, ngoài ra đều ổn cả.”

Du Thiên Dã ở đầu dây bên kia lặng lẽ mỉm cười, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, cuối cùng thì vết thương cũng lành lại mà thôi. Ánh mắt anh vô tình nhìn vào bài thơ “Giã cô thiên” treo trên tường:

Ta vốn thanh đô sơn thủy lang

Trời sinh lãng mạn ngông cuồng

Từng phê sắc cấp chi sương gió

Hằng tấu chuông, lưu mơn mây trắng

Ánh mắt Du Thiên Dã cô độc và đáng thương, cũng có thể do bản thân suy nghĩ quá nhiều, đúng là tính cách con người quyết định số mệnh của người đó. Anh thường nhớ đến bóng dáng bỏ đi của Trần Lăng, anh cảm hận sự ngay thẳng khó hiểu khi đó của bản thân. Tâm trạng anh sa sút hẳn, liền nói với Bao Huân: “Tôi cũng chúc cậu giáng sinh vui vẻ, tôi cúp máy nhé, gọi lại sau!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tình Cờ Gặp Gỡ 3

Cuộc sống ở Thượng Hải của Trần Lăng thực ra rất thoải mái, nếu không tính đến sự chăm sóc ân cần hơi thái quá của ông bà ngoại, sự bao bọc quá mức cẩn thận của cô dì chú bác, dĩ nhiên cũng có chút ân hận nhưng nói thực lòng, sống ở nhà ông bà ngoại thế này, cô thấy không được tự do cho lắm.

Nhà ông bà ngoại của Trần Lăng, những năm trước kia có thể cũng bị liệt vào thành phần “năm phần tử xấu”*, dĩ nhiên nếu đã tồn tại được đến tận bây giờ thì những của cải chiếm được từ chủ nghĩa tư bản này đa phần đều đã được “rửa sạch”, có thể kể đến nhà căn nhà cũ kỹ nhưng rất rộng rãi, tọa lạc trên con đường Hoa Sơn yên bình.

* Năm phần tử xấu: trong cách mạng văn hoá chỉ địa chủ, phú nông, phần tử phản cách mạng, phần tử xấu, phần tử theo cánh hữu.

Con đường Hoa Sơn nằm ở trung tâm thành phố, bình thường chỉ là một con đường nhỏ yên bình nhưng lại bị đường Giang Tô ngang ngược chen chúc đến mức phải quay về phía đông, bởi vậy chỉ có thể coi là một con đường không được rộng rãi cho lắm nhưng với hàng ngò đồng trải dài khắp phố, những tán cây đan cài nhiều lớp mang đến sự dịu dàng yên ả, nhất là trong một buổi tối mà người qua đường không nhiều như thế này.

Qua cửa xe, nhờ ánh đèn cao áp mờ mờ trên đường, Trần Lăng cố gắng đưa mắt nhìn ngắm cảnh vật bên đường. Con đường này ngắm mãi vẫn không thấy chán, tất nhiên là do nó rất độc đáo. Đường Hoa Sơn không thiếu những căn nhà cũ kỹ nhưng được nét mê hoặc, mái nhà nhón nhón mang phong cách cổ kính pha chút hoài cựu, tất cả đều được bóng râm cây cối che lấp, còn được vô số lưới sắt vây kín, dù chỉ là dưới ánh đèn đường mờ mờ leo lét vẫn thể hiện được mọi vẻ phong tình vốn có.

Người phụ nữ trung tuổi ngồi trên ghế lái chạy thẳng xe vào sân của căn nhà nằm cuối đường Hoa Sơn. Trần Lăng nhìn đồng hồ đeo tay, không ngờ đã là 12h đêm. Cô rất xấu hổ: “Dì ơi, cháu xin lỗi vì lại làm phiền đến dì, thực ra cháu có thể gọi taxi tự về được mà.”

Liễu Sơn Chi nhìn Trần Lăng rồi cười nói: “Tối nay khó gọi taxi lắm, với lại dì lái xe đi đón cháu cũng tiện mà. Bà lão giục dì mấy lần nhưng dì nghĩ ắt hẳn tối nay cháu phải chơi đến muộn nên giờ mới đi đây.”

Trần Lăng thở dài nói: “Bà ngoại vẫn coi cháu là học sinh cấp ba, hoàn toàn không yên tâm chút nào.”

Liễu Sơn Chi là chị gái của Liễu Gia Từ, cũng chính là dì họ của Trần Lăng, mỉm cười nói: “Bà rất thương cháu. Cháu không thấy sao, từ lúc cháu dọn về đây ở, bà lão lúc nào cũng cười tươi như hoa, bà chê cháu gầy quá, nên cả ngày cứ thì thầm nhỏ to với cô giúp việc nghĩ cách làm đồ ăn ngon cho cháu.”

Trần Lăng càng nghe càng thấy ngại. Thời gian đi làm và tan sở của cô không ngày nào giống ngày nào, thế mà họ hàng bên này ngày nào cũng phải cho người tới đón đưa khiến Trần Lăng rất ngại ngùng. Đôi lúc Trần Lăng cũng nghĩ ngợi, rõ ràng những người họ hàng này chỉ là họ hàng xa mà thôi, nói đúng ra họ chỉ là cậu họ, dì họ của cô, bởi vì mẹ cô Liễu Thanh Đề chỉ có một người anh trai ruột, hiện đang định cư ở Mỹ. Dĩ nhiên Liễu Sơn Chi cũng từng lên giải thích cho cô hiểu, đại khái là vì không được sống với cô từ bé nên ông bà đành ký thác tình cảm lên tất cả các cháu chất khác trong nhà, dốc hết tiền bạc và sức lực ra lo học hành và công việc cho các cháu. Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà các cô dì chú bác của cô lại kính yêu ông bà, răm rắp nghe lời ông bà như hiện nay.

Đắm chìm trong sự quan tâm và yêu thương của các trưởng bối, tất nhiên Trần Lăng cảm thấy vô cùng ấm cúng và sung sướng nhưng cô cũng có cảm giác áy náy và bất an. Ông bà ngoại đã già cả như thế mà còn phải nhọc lòng lo lắng cho cô, ăn, mặc, ở, đi lại, việc nào ông bà cũng phải lo nghĩ. Thình thoảng thấy Trần Lăng thức khuya làm việc, ông bà còn đến gõ cửa phòng cô, nhắc nhở: “Bé ơi, ngủ đi!” Việc này khiến Trần Lăng cảm thấy mình giống như đã biến thành trẻ con trong trường mẫu giáo, không biết khóc hay cười nữa.

Trần Lăng quay lại với chủ đề mà Liễu Sơn Chi đang nói dở, cô thở dài: “Chỉ có bà ngoại chê cháu gầy thôi. Bây giờ con gái đều thích vóc dáng thon thả mà.”

Liễu Sơn Chi lườm Trần Lăng một cái, dùng một tay bóp nhẹ vào cánh tay cháu gái: “Thích cái gì mà thích, tay cháu gầy như que củi thế này, cần thận kéo không lấy được chồng đâu.”

Trần Lăng phát sầu vì tự nhiên Liễu Sơn Chi lại nói sang chuyện chồng con, nghĩ bụng: mặc dù mình đang được ông bà ngoại và các dì chăm sóc không khác gì một đứa trẻ nhưng trong mắt họ, trai gái đến tuổi mà chưa lập gia đình đều đã trở thành tâm bệnh của người lớn. Thấy Liễu Sơn Chi đưa xe vào gara rồi tắt máy, Trần Lăng do dự hồi lâu mới móm lời: “Dì ơi, cháu muốn thuê một căn nhà gần công ty để ở. Ngày nào cũng để mọi người phải đưa đi đón về thế này, cháu ngại lắm ạ!”

Liễu Sơn Chi lập tức dội cho cô một chậu nước lạnh: “Cháu không cần suy nghĩ thêm nữa đâu, chắc chắn bà sẽ không đồng ý.”

Trần Lăng cũng biết cửa ải của bà ngoại không dễ vượt qua, liền thở dài thườn thượt. Liễu Sơn Chi tất nhiên cũng chỉ tâm tư của Trần Lăng, dù sao con bé cũng còn trẻ, thanh niên ai chẳng muốn có không gian của riêng mình để được tự do bay nhảy. Huống hồ ở cùng với người già, đừng nói đến chuyện đi chơi qua đêm, thậm chí chỉ về muộn một tí thôi cũng đã bị giục già cho đến khi nào về mới thôi, đúng là có hơi rắc rối.

Liễu Sơn Chi ngẫm nghĩ một lúc rồi chốt hạ, nói bằng giọng chắc chắn: “Để dì mua cho cháu chiếc xe cho tiện đi lại nhé.”

Trần Lăng giật mình, vội liên tục xua tay: “Cháu còn chưa có giấy phép lái xe mà, thôi ạ, thôi ạ!”

Liễu Sơn Chi quay lại hỏi: “Vậy cháu muốn dọn ra ngoài ở thật hả?”

Trần Lăng vừa nghe thấy ngữ điệu nhượng bộ này thì không khỏi vui vẻ hơn hẳn, lập tức nói: “Vâng vâng, dì ơi, dì nói với ông bà ngoại hộ cháu nhé!”

Liễu Sơn Chi mỉm cười lắc đầu: “Cháu giống hệt mẹ cháu ấy, mỗi lần xúi đi làm việc xấu đều bày ra cái vẻ tội nghiệp này, làm dì không đồng ý cũng không được.”

Liễu Sơn Chi còn nhỏ hơn Liễu Thanh Đề hai tuổi nhưng lại chín chắn, điềm tĩnh hơn Liễu Thanh Đề. Hai người từ nhỏ đến lớn đều sống cùng nhau, thân thiết đến mức hiểu rất rõ tính cách của đối phương. Mỗi đến khi Liễu Thanh Đề đi Bắc Kinh học, hai người mới phải xa nhau nhưng thỉnh thoảng vẫn liên lạc thư từ. Sau khi Liễu Thanh Đề qua đời, nếu ông bà ngoại của Trần Lăng không giấu mọi người cách liên lạc với Trần Lăng thì có lẽ Liễu Sơn Chi đã sớm bay đến Bắc Kinh rồi.

Khả năng làm việc của Liễu Sơn Chi cực kỳ đáng tin cậy. Chỉ mất hai ngày đã thu phục được bà ngoại của Trần Lăng. Trần Lăng tò mò hỏi nhỏ dì: “Dì ơi, dì làm thế nào mà thuyết phục được ông bà ngoại cháu thế ạ? Cháu không ngờ họ lại đồng ý.”

Liễu Sơn Chi trả lời về thần bí: “Muốn nghe không? Đưa tai đây đi nói thầm.”

Trần Lăng tin thật liền nghiêng đầu sang, Liễu Sơn Chi nói: “Dì nói với ông bà... Một là, cơ quan của Trần Lăng cách nhà mình xa quá, mất nhiều thời gian đi đi lại lại, làm cháu không có đủ thời gian nghỉ ngơi, không béo được là phải.”

Trần Lăng thắc mắc: “Vậy thứ hai là gì?”

Liễu Sơn Chi cười hai tiếng: “Thứ hai à... Dì không nói nữa, tự cháu nghĩ đi.”

Trần Lăng đảo mắt thật lâu nhưng vẫn không nghĩ ra lý do thứ hai là gì. Nhưng nếu đã đạt được mục đích thì vẫn là chuyện đáng mừng, cô vội lên mạng tìm thông tin cho thuê nhà gần công ty, tranh thủ thời gian chuẩn bị cho “cái tổ” nhỏ của riêng mình để có thể sung sướng hít thở không khí tự do.

Thấy Trần Lăng vui đầu vào màn hình máy tính, Liễu Sơn Chi mỉm cười đi ra khỏi phòng của Trần Lăng. Lý do thứ hai mà bà úp mở không nói với cháu gái thực ra rất đơn giản, bà chỉ thuyết phục bà ngoại Trần Lăng như thế này: lợi ích lớn nhất khi Trần Lăng dọn ra ngoài ở là có thể tự do kết giao với nhiều bạn bè. Bây giờ là thế kỷ 21 rồi, kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy không dùng được nữa, tình cảm cần phải được bồi dưỡng, muốn có quả ngọt thì phải có đất tốt. Những điều này đều là những điều kiện cần không thể thiếu nếu muốn lập gia đình.

Dĩ nhiên, tuy lời vàng ngọc của bà lão đã phát ra nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều được giải quyết một cách dễ dàng. Ví dụ như câu chuyện Trần Lăng hào hứng đi tìm nhà đã nhanh chóng trở thành một cuốn sử thảm đầy máu và nước mắt. Mục đích của Trần Lăng khi thuê nhà

chỉ là để tiện đi lại nên cô thu hẹp phạm vi tìm nhà trong khu vực 2km quanh đường Tân Giang ở Phố Đông, nhưng sau đó mới nhận ra quá khó để tìm được một căn nhà thích hợp, khó hơn cả lên trời.

Sau vô số lần được nhân viên đại lý môi giới nhà đất dẫn đi khắp nơi, Trần Lăng đều trở về trong thất vọng. Anh nhân viên kia cũng thất vọng không kém, hỏi: “Cô gái xinh đẹp, rốt cuộc cô muốn nhà thế nào?”

|

Trần Lăng chỉ biết thở dài: “Yêu cầu của tôi không cao, chỉ muốn tìm một căn nhà sạch sẽ, có đầy đủ đồ dùng tiện nghi, môi trường yên tĩnh một chút càng tốt.”

Anh nhân viên kia có vẻ không chịu nổi nữa: “Căn vừa mới xem không phải rất phù hợp với yêu cầu của cô hay sao?”

Trần Lăng tròn xoe mắt: “Đúng là phù hợp nhưng nó có tới ba phòng lận, tôi chỉ ở một mình thôi, cần gì phải ở trong nhà to thế? Lăng phí.”

Nhân viên khề làu bàu: “Căn hôm qua dẫn cô đi xem không rộng lắm nhưng cô cũng không đồng ý.”

Trần Lăng tỏ ra không mấy dễ chịu: “Tôi có thể đồng ý được sao? Căn đó nhìn thẳng sang nhà đối diện, tôi vừa mở cửa sổ đã thấy một người đàn ông đứng cạnh cửa sổ cạy răng, còn nói với tôi ‘Cô bé, hàng xóm mới hả?’...”

Người kia nổi giận: “Vậy hôm trước nữa thì sao? Tôi cảm thấy căn đó hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của tôi vậy mà cô vẫn không ưng.”

Trần Lăng thở dài nói: “Anh ơi, chủ nhà nói rõ là phải thuê từ hai năm trở lên, tôi không định ở lại Thượng Hải lâu đến mức đó.”

Người nhân viên kia bó tay toàn tập nhưng vẫn luôn tay tìm lại một lượt nữa tất cả các dữ liệu trong máy tính, cuối cùng mắt anh ta cũng sáng lên: “Mỹ nữ, tôi đưa cô đi xem thêm căn này nữa nhé. Căn nhà không tồi, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô.”

Trần Lăng gần như đã không còn hy vọng gì nữa. Sau mấy ngày lẩn lộn, cô đã hiểu ra một điều “nhà” trong miệng nhân viên môi giới nhà đất đều chỉ là vật phù du. Cô một mình đi theo người nhân viên kia ra ngoài, loay quanh một lúc rồi rẽ vào một khu nhà nhỏ yên tĩnh sau đó họ cùng bước vào một căn nhà được trang trí rất tao nhã.

Người nhân viên khen hết nước hết cái, nào là đây là kiểu nhà cho thuê được quản lý an toàn thông minh, ví dụ như khi vào thang máy, chỉ cần quét thẻ chuyên dụng một cái là thang máy sẽ đưa tận lên tầng cao nhất của khu nhà. Dưới sự dẫn dắt của người nhân viên, vừa đi ra khỏi thang máy, Trần Lăng đã phát hiện mình đang đứng ở sân thượng cao nhất trong khu nhà, trên sân thượng còn có một khu nhà hai tầng nữa. Trần Lăng đi theo người nhân viên vào trong cánh cửa của ngôi nhà ở tầng cao nhất, cô mới đưa mắt nhìn thoáng qua một cái mà tim đã đập nhanh một nhịp. Đây là một căn nhà có một phòng khách rất rộng rãi, cách bày trí thanh tao, có cả một khu bếp hiện đại khiến Trần Lăng không thể không động lòng. Tuy tiền thuê có cao hơn những nhà trọ khác nhưng Trần Lăng vẫn thấy hài lòng, nghe lời tán dương hết nước hết cái của người nhân viên, nào là vừa hiện đại vừa gọn gàng, nào là chỉ cần thuê trong vòng nửa năm... , cô nói khẽ: “Quyết định căn này đi, tôi cảm thấy được rồi đây!”

Vừa nghe thấy giọng nói mẫn nguyện của Trần Lăng, người nhân viên kia cũng thầm tạ ơn trời đất, nhưng còn chưa vui được đến hai phút, anh ta đã thấy mặt mũi Trần Lăng biến sắc, chỉ vào một chiếc cầu thang nổi lên tầng trên trong phòng khách, ngạc nhiên hỏi: “Sao ở đây lại có cầu thang?”

Người nhân viên vội vàng giải thích: “Đây là một khu nhà trọ kiểu giống nhau, chủ nhà chia làm đôi, trên lầu còn có hai phòng ngủ nhỏ nữa, nhưng không có bếp.”

Trần Lăng chau mày: “Là sao, ý là tôi sẽ thuê chung với người khác à? Nếu phải thuê chung với người khác thì tôi không lấy nữa.”

Người nhân viên mỉm cười: “Mỹ nữ cứ bình tĩnh đã. Căn phòng này vốn là cho thuê cả nhưng vì rộng quá nên giá rất cao, không tìm được người thuê. Sau đó chủ nhà chia đôi ra, phần từ cầu thang này lên trên được ngăn cách với bên dưới rồi, còn có khóa riêng nữa, tách biệt tầng trên với tầng dưới rõ ràng mà.” Người nhân viên tiến lên thêm vài bước, gõ nhẹ tay vào cánh cửa gỗ không mấy chắc chắn kia, quả nhiên đang đóng.

Trần Lăng vẫn chưa hết thắc mắc: “Vậy ra vào thì sao? Tôi thấy thang máy chỉ lên đến đây thôi, bên trên vào kiểu gì được?”

Người nhân viên vội giải thích cho cô: “Đi ra ngoài cùng tôi cô sẽ biết ngay.” Ra ngoài Trần Lăng mới nhìn thấy, thì ra trên ban công còn có một cầu thang nhỏ hình xoắn ốc lộ thiên nối thẳng lên tầng hai, thoạt nhìn có vẻ đúng là không dây dưa gì đến tầng dưới cả. Cô thấy thoải mái hơn, hỏi giọng hiếu kỳ: “Tầng hai đã có người thuê chưa?”

Người nhân viên lắc đầu: “Vẫn chưa, mái nhà này bị thấm nước, chủ nhà nói phải sửa sang lại chút nữa rồi tính sau, với lại không có bếp cũng bất tiện.”

Trần Lăng nhếch môi, thầm tự giễu: “Kể cả tầng dưới có nhà bếp hiện đại thì sao chứ, trình độ của tôi gà vịt lắm, chắc cùng lắm cũng chỉ úp bát mì ăn liền, còn lại chỉ cũng để không thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Nhỏ Răng 1

Vốn dĩ Trần Lăng không có nhiều đồ đạc nên vừa ký xong hợp đồng thuê nhà, cô đã lập tức dọn vào ở nhà mới. Hàng ngày chỉ cần đi một trạm tàu điện là đến chỗ làm, quãng đường từ nhà đi làm cũng như từ chỗ làm về nhà được rút ngắn đáng kể khiến quỹ thời gian của cô lập tức trở nên dư thừa khá.

Nhưng sau khi chính thức dọn vào ở, sau cuộc viếng thăm nơi ở mới của Trần Lăng, người lớn mới phát hiện ra cháu gái đã bỏ qua vấn đề về an toàn. Tuy Trần Lăng đã hết lời giải thích rằng khu nhà này được quản lý theo cung cách khép kín hết sức an toàn, góc nào trong khu nhà cũng được lắp ráp camera theo dõi đầy đủ, thêm nữa chỉ người nào có thẻ phòng đặc biệt trên sân thượng mới có thể đi thang máy lên tầng cao nhất nhưng người lớn vẫn lo lắng, vì “ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, một mình Trần Lăng ở đây thế này đúng là kêu trời trời không thấu, không đất đất không linh.”

Ban đầu Trần Lăng cảm thấy không vấn đề gì nhưng sau khi nghe người lớn nói vậy, cô cũng không khỏi chột dạ, với lại không biết người thuê nhà tầng trên như thế nào, không dám chắc với những chuyện sẽ xảy ra khiến Trần Lăng trở nên đắn đo.

Có thể đây là một lựa chọn sai lầm, mà cũng có thể là không, thôi thôi, cứ nghe theo ý trời vậy.

Nếu không tính đến nỗi lo về sự an toàn đối với căn nhà mới và vấn đề ăn uống hàng ngày phải dùng đến cặp lòng thì Trần Lăng rất hài lòng với lựa chọn lần này của mình. Giống như lời cảm thán của cô bạn Mavis sau khi đến thăm nhà cô: Trần Lăng, cậu thật sung sướng biết mấy, không phải ai cũng được thoải mái như cậu đâu nhé. Còn có thể đứng trên sân thượng ngắm cảnh đêm Phổ Đông, thuyền bè qua lại trên sông Phổ Giang, chỉ cần mở mắt ra là ngắm được bình minh rạng rỡ... Trần Lăng chỉ cười nhưng trong lòng cô không thiết tha như Mavis. Đúng vậy, nét xinh đẹp phong tình của thành phố này gần như trong gang tấc nhưng đứng trên tầng cao, cô vẫn có thể khiến bản thân tách biệt khỏi sự náo nhiệt ồn ào của thành phố phồn hoa này. Sự xa cách gần gũi đó hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của Trần Lăng, tóm lại cô chỉ là một người khách qua đường, dù cho thành phố này có thân thiết đến mấy cũng không thuộc về cô.

Sau khi thăm quan nhìn ngắm ngôi nhà xong, Mavis lập tức lộ rõ bản chất của một kẻ nhiều chuyện có tiếng, cô nàng so sánh nhà mới của Trần Lăng với nhà của một “tiểu thư lá ngọc cành vàng” nào đó ở HongKong. Trần Lăng gắng hỏi rất lâu mới biết thì ra trong phim Trương Quốc Vinh cùng với bạn gái tin đồn Lưu Gia Linh cũng cùng thuê một kiểu nhà như của Trần Lăng, tầng trên tầng dưới chỉ cách nhau bằng một mảnh gỗ, họ dùng chung điện nước và điện thoại cố định, vừa có thể tâm sự lại có thể tránh được tai mắt của người đời. Thế là Mavis bắt đầu dùng trí tưởng tượng phong phú của mình vẽ ra viễn cảnh tương lai cho Trần Lăng, nào là Trần Lăng gặp được người bạn cùng thuê là một anh chàng đẹp trai, dẫn đến mối tình tang trên tầng dưới... đúng là kịch bản của một bộ phim thần tượng tiêu chuẩn. Trong khi Mavis đang thỏa sức tưởng tượng và lái nhái liên tục bên tai mình thì Trần Lăng giận dữ nói một câu: “Nhờ không phải anh chàng đẹp trai mà là một ông già dề tiện thì sao?”

Mavis hoàn toàn không quan tâm, cười rung cả người: “Thế thì không còn là phim thần tượng nữa mà sẽ chuyển sang bộ phim về đạo lý gia đình.” Trần Lăng sững người, nghĩ đến vẻ mặt xấu xa của Mavis, cô nổi da gà khắp người, rú lên một tiếng quái dị rồi đuổi đánh Mavis.

Cười đùa xong hai người thoải mái nằm dài trên sofa ngoài phòng khách, Mavis chợt nhớ ra chuyện gì: “Trần Lăng, cuối năm sau cậu đi HongKong học trông răng theo giáo sư Steven thật à?”

Trần Lăng gật đầu: “Giáo sư Steven đã liên hệ cho tớ hết rồi, những tài liệu cần thiết tớ cũng đã nộp cho người ta. Lần này thực sự phải cảm ơn giáo sư Peter đã giới thiệu tớ cho giáo sư Steven, không ngờ ông ấy lại không ngại chuyên ngành của tớ mà nhận luôn.”

Nghe thấy vậy, Mavis vui mừng khôn xiết: “Hay quá, vậy là chúng ta lại có thể ở với nhau rồi.”

Trần Lăng giận dữ đáp lại: “Có gì mà hay, cứ tiếp tục thế này, tớ e cả hai bọn mình đều ế chồng chờ mất.”

Mavis cười khi nói: “Lấy chồng có gì tốt. Bây giờ cũng hay mà, thích thì yêu, không thích thì chia tay, đỡ một người.”

Mavis là mẫu phụ nữ HongKong độc lập điển hình, đối với chuyện tình cảm, cô nâng lên được thì cũng bỏ xuống được, chia tay cũng chỉ nhẹ nhàng như ăn cơm mà thôi, cô luôn quán triệt đầy đủ nguyên tắc “vẫy ống tay áo, chẳng vương một gợn mây”. Nhưng Trần Lăng lại ngang nhiên xát muối vào vết thương trong lòng của bạn thân: “Đây là vì họ không phải Đinh Hoa, nếu Đinh Hoa ở đây, cậu có phóng khoáng như vậy được không?”

“Bạn đều chính là kiểu như cậu đấy, toàn nói những câu không nên nói thôi.” Mavis ừ xừ ngay tức thì: “Cậu vợ vẫn thật, một người đàn ông đã có gia đình như Đinh Hoa, tớ đã sớm quên sạch sẽ rồi, còn nhắc đến làm chi?”

Trần Lăng trợn mắt: “Cậu còn biết người ta đã có gia đình cơ à? Vậy sao lúc không gặp được Đinh Hoa, cậu lại buồn đến thế?”

Nói sao chẳng nữa thì cũng là bạn tri âm tri kỷ, Mavis giận dữ nói: “Kiểu bác sĩ tự nguyện về quê ra đảo của bọn đại lực các cậu hay ho thật đấy. Vất vả lắm mới đến Thượng Hải được một lần, muốn đến Hàng Châu gặp anh ấy một lần, kết quả gọi điện thì người ta lại bảo đang ở dưới quê, tín hiệu điện thoại không ra sao, xì xầm xì xào, tớ đành cúp máy vậy.”

Có thể coi Đinh Hoa là thần tượng về mặt tinh thần của Mavis, cũng chính là đàn anh của Trần Lăng và Mavis. Anh được bệnh viện nha khoa Trường Giang ở Thượng Hải cử đi đào tạo chuyên sâu ở HongKong, kiến thức chuyên môn và kỹ thuật đều tính là nổi bật trong giới, có thu hoạch rất tốt trên lĩnh vực học thuật, được khá nhiều các đàn em khỏa dưới ngưỡng mộ. Hồi đó, Trần Lăng cả ngày vui đầu vào sách vở, một lòng muốn chữa lành vết thương tình yêu nên không quan tâm đến chuyện bên ngoài, tính ra cũng không qua lại thân thiết với Đinh Hoa cho lắm. Nhưng không hiểu sao Mavis lại rất vừa mắt với anh chàng đẹp trai trắng trẻo người đại lực này, trong lòng cô cũng dành cho anh chút ít cảm tình.

Trần Lăng chưa bao giờ muốn biết giữa Mavis và Đinh Hoa đã từng có quá khứ hay chưa từng có kỷ niệm nào, chỉ là sau khi Đinh Hoa tốt nghiệp, Mavis bắt đầu thay bạn trai nhanh như thay áo, về phía Đinh Hoa, sau khi tốt nghiệp và trở về Thượng Hải, anh lập tức kết hôn với người bạn cùng lớn lên từ bé với mình.

Trần Lăng hoàn toàn có thể hiểu được con giận bất ngờ này của Mavis, cô chỉ biết cười khúc khích, nói đùa: “Nếu cậu có thể về HongKong muộn hơn một chút thì có thể cùng tớ về nông thôn, nhưng không biết hiện giờ anh ấy đang ở đâu, đảo Phổ Đà hay đình Châu Gia.”

Mavis có vẻ rất tò mò: “Bao giờ cậu đi? Bây giờ bác sĩ về quê hỗ trợ đã trở thành trào lưu rồi sao? Phòng khám tư nhân mà cũng phải tham gia à?”

Trần Lăng bầm ngón tay tính ngày rồi thở dài nói: “Cậu nghĩ hay thật đấy, tớ về quê dĩ nhiên là vì việc riêng nhưng tớ không đi ngay đâu, chắc là phải trước hoặc sau tết âm lịch.”

Mavis buồn ngay lập tức: “Tết âm lịch? Vậy tớ không chờ được rồi, tết âm lịch năm nay chắc tớ ở Singapore. Giáo sư Peter có hội nghị học thuật về nha khoa ở đó nên đưa tớ đi cho mở rộng tầm mắt, thuận tiện nghỉ ngơi luôn.”

Trần Lăng lườm bạn: “Cậu học tiến sĩ sướng thật đấy, giáo sư Peter đưa cậu đi chơi khắp nơi, chẳng giống tớ, phải bán mạng làm việc quần quật cả ngày.”

Mavis cự lại: “Ông ấy quý cậu nhất đấy ă! Bây giờ vẫn suốt ngày bảo tiếc vì cậu không tiếp tục học chuyên sâu về thể răng và tùy răng mà lại thích trồng răng và nha chu. Đứng rồi, nghe nói cậu còn làm mẫu phẫu thuật nha chu ở học viện nha khoa Thượng Hải giúp giáo sư Steven hả?”

Trần Lăng gật đầu: “Làm mẫu về các cách khâu vết thương do phẫu thuật nha chu chứ không phải tớ đi làm mẫu.”

Mavis chặc lưỡi: “Trong lớp mình, cậu là người có khả năng thực hành tốt nhất, tuy mấy thứ này khá phức tạp nhưng chắc chắn với cậu thì dễ như trở bàn tay.”

Trần Lăng lắc đầu quầy quậy: “Đâu có. Đạo này ở phòng khám, tớ không khác gì người vạn năng, ngoài những ca bệnh liên quan đến nha chu, trám răng, nhổ răng, trị liệu ổng rề và cả bọc mão răng, tớ làm tất nhưng kết quả cái gì cũng không đến độ hoàn hảo. Được ông ấy giao nhiệm vụ này, tớ lo lắng vô cùng, tớ phải luyện tập trước kéo lại xấu hổ trước ống kính máy quay.”

Mavis mở to mắt nhìn Trần Lăng: “Thực ra hôm đó tớ đã nói chuyện với giáo sư Peter rồi. Tớ và ông ấy đều cho rằng ở trong những phòng khám bình thường, tuy cậu rèn luyện được khả năng điều trị tổng hợp nhưng rõ ràng nó không cho cậu môi trường để phát huy năng khiếu riêng. Nếu tình trạng này kéo dài quá lâu, những ưu điểm chuyên môn của cậu sẽ bị mai một, đây cũng là nguyên nhân mà giáo sư đề nghị cậu trở lại tiếp tục đào tạo sâu hơn.”

Trần Lăng im lặng một lúc rồi thở dài: “Tất cả những điều cậu nói tớ đều hiểu nhưng thời gian này long đong lật đật chạy qua chạy lại giữa phòng khám và học viện, tớ lại có cảm giác rất mới mẻ. Bây giờ không còn như trước đây nữa, các bác sĩ chuyên khoa trong học viện y đều cố gắng nâng cao khả năng điều trị tổng hợp của mình, thay đổi phạm vi kiến thức quá mức ít ỏi của mình, còn các bác sĩ đa khoa có khả năng điều trị tổng hợp rất tốt ở các bệnh viện phòng khám thì lại ra sức nâng cao khả năng của mình ở một lĩnh vực sở trường nào đó. Tớ cho rằng, dù là bác sĩ chuyên khoa hay bác sĩ đa khoa, tất cả mọi người đều đang tìm một điểm cân bằng, tớ cũng không ngoại lệ.”

Mavis ừ một tiếng: “Thế đã tìm được chưa?”

Trần Lăng gật rồi lại lắc: “Có lúc thấy hình như mình đã tìm được nhưng có lúc lại rất mơ hồ, cũng như tớ không thích thú gì công việc quản lý nhưng bây giờ không có người thì cũng đành phải đứng ra vậy, tớ cũng muốn gánh vác giúp bố mình một phần trong thời kỳ đặc biệt này. Tớ nghĩ mình vẫn đang trong giai đoạn thích nghi dần nhưng tớ sẽ dốc hết sức, cố gắng hết mình.” Dứt lời, cô quay sang nhìn Mavis: “Nhưng cậu hãy yên tâm, được đào tạo chuyên sâu theo giáo sư Steven năm sau là một cơ hội rất hiếm có, tớ nhất định sẽ cố gắng.”

Mavis thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi, có những lời này của cậu, tớ có thể yên tâm trở về HongKong rồi. Hy vọng cậu thuận buồm xuôi gió, sớm ngày khai hoàn.” Nhưng Mavis vừa đảo mắt quanh nhà đã bị một thứ trên bàn ăn ngoài phòng khách hấp dẫn, bèn quay lại nhìn Trần Lăng: “Cậu vẫn bị mất ngủ đấy à? Tối lại bắt đầu uống Whisky?”

Trần Lăng cười ngượng ngùng, đứng dậy bỏ chai Whisky vào ngăn kéo tủ, không nói gì thêm.

Chương 99: Nhổ Răng 2

Nhờ có những lời tốt đẹp của Mavis, tuy cuộc sống vẫn cứ diễn ra đều đều như thế nhưng có thể nói là trôi qua một cách yên ổn. Ngoài những lúc cảm thấy thoải mái, đôi khi Trần Lăng cũng thất thần. Sau khi nghe câu “Số mấy này đã bị chủ thuê bao hủy” vang lên từ loa điện thoại, cô tự nói với bản thân: “Có một số người chỉ biết nói mà không biết giữ lời, rõ ràng đã giao hẹn sẽ liên lạc sau, thế mà bây giờ biến mất tăm mất tích.”

Sau màn xuất hiện đầy bất ngờ trước mặt Trần Lăng trong đêm Noel, Bao Huân liền mất tích, hành động khác hẳn với hồi còn ở Bắc Kinh này ngược lại khiến Trần Lăng thấy ngạc nhiên. Có lẽ Bao Huân là người bạn mà cô ngẫu nhiên gặp được ở nơi đất khách quê người nên mới khiến Trần Lăng cảm thấy gần gũi đến thế; hoặc là đã nghe quá nhiều giọng Thượng Hải nên bây giờ cô tự nhiên lại thấy nhớ đám bạn gốc gác ở Bắc Kinh của mình; hoặc cũng có thể là, chỉ còn Bao Huân là sự liên hệ duy nhất giữa cô với nha khoa Hạo Khang; mà cũng có thể là do chỉ có từ Bao Huân, cô mới biết được tình hình gần đây hay vài câu đôi lời của người nào đó.

Vì thế, buổi chiều cuối cùng trước ngày tết dương lịch, đúng lúc Jack tới khám lại, Trần Lăng vờ vô tình hỏi: “Bao Huân đâu, có còn ở Thượng Hải không?”

Nằm trên ghế nha khoa, mắt Jack nhìn thẳng vào chiếc máy răng đã được chuẩn bị kỹ lưỡng mà Trần Lăng đang cầm trên tay, trả lời: “Vẫn còn ở Thượng Hải.”

Trần Lăng bắt gặp thấy buồn, xem ra cái “liên lạc” mà Bao Huân nói không giống như cô tưởng tượng, cô khẽ à một tiếng rồi nhanh chóng đeo máy răng vào cho Jack.

Trần Lăng đưa cho Jack chiếc gương nhỏ để anh ta tự ngắm mình trong gương. Jack nhìn trái nhìn phải rất lâu rồi vui vẻ nói: “Good, good, y hết như thật, đẹp quá!”

Trần Lăng ngồi xuống đối diện Jack, cô nhìn chiếc răng kia bằng mắt thường rất lâu rồi gật đầu nói: “Tạm ổn, màu sắc và hình dáng cơ bản chấp nhận được, có thể dính lại được rồi.”

Jack cực kỳ hâm mộ: “Sao có thể nói là tạm ổn được chứ? Jessica, em yêu cầu bản thân cao quá đấy.” Từ sau đêm Noel, Jack đã tự ý đổi cách gọi Trần Lăng từ bác sĩ Trần chuyển thành tên tiếng Anh của cô là Jessica. Tuy đã được Bao Huân tiết lộ, Jack hiện vẫn đang cho rằng Trần Lăng là hoa thơm đã có chủ nhưng thân mật với người đẹp một chút cũng không có gì là không tốt nên lấy thân phận là bạn của bạn Trần Lăng, anh ta cố gần gũi cô nhiều hơn.

Trần Lăng chỉ cười chứ không nói gì. Thực ra không phải cô yêu cầu bản thân cao mà có lẽ đó là bệnh nghề nghiệp. Đối với màu sắc cũng như hình dáng của răng, các nha sĩ thường nhạy cảm hơn người bình thường. Bình thường, khi mà bệnh nhân đã hoàn toàn thỏa mãn thì người bác sĩ vẫn tự nói thầm với mình: độ bão hòa còn thiếu chút đỉnh, nếu màu sắc sáng hơn chút nữa thì tốt quá. Đối với những điều trị mang tính thẩm mỹ như nhổ răng hay trồng răng, sự thành công sẽ mang đến cho người nha sĩ cảm giác hạnh phúc to lớn nhưng bản tính cầu toàn của các bác sĩ trên phương diện thẩm mỹ lại khiến họ không bao giờ thấy thế là đủ.

Dĩ nhiên cầu toàn là nguyên tắc nhưng mức độ hài lòng của bệnh nhân lại là chuẩn tắc nên dưới sự thúc giục của Jack, Trần Lăng vẫn quyết định dính cố định máy răng đã chuẩn bị vào răng của anh ta. Sau khi hoàn thành tất cả các bước công đoạn cần thiết, Trần Lăng cời găng tay, đang định nói OK thì đột nhiên nghe thấy Jack nói: “Jessica, nha khoa Bác Văn các em có ý định hợp tác với ngân hàng DZ không?”

Trần Lăng ngẩn ra một lúc rồi nhanh chóng định thần lại và trả lời: “Dĩ nhiên, bọn em vẫn đang thảo luận về vấn đề này.”

Jack mỉm cười: “Anh tiết lộ cho mà biết nhé. Ngân hàng DZ định tặng cho mỗi khách hàng năm giữ thẻ bạch kim một chế độ chăm sóc răng miệng định kỳ. Sơ bộ tập trung vào một vài phòng khám nha khoa sang trọng, nhưng gần đây một số đồng nghiệp của bọn anh đề xuất ý kiến, cho rằng phòng khám của bọn em khá ok, vì vậy nếu có thể làm chủ liệu em có thể nhanh chóng gửi hợp đồng cho bọn anh được không?” Thực ra, người có quyền phát biểu nhất trong số “một số đồng nghiệp” chính là bản thân Jack, và một người cũng từng đề xuất ý kiến này cho anh ta – Bao Huân. Tuy nhiên Jack không đề cập đến.

Chủ nhiệm Từ của nha khoa Bác Văn hôm qua đã đến Bắc Kinh tham gia hội nghị trồng răng. Tạm thời, Trần Lăng là lãnh đạo cao nhất của nha khoa Bác Văn khu vực Phố Đông, cô không may may do dự, gật đầu nói: “Ngày mai em sẽ gửi anh luôn.”

Nhưng Trần Lăng vẫn không che giấu được lòng hiếu kỳ của mình: “Hiện các anh đang tập trung vào những phòng khám nào? Có nha khoa Hạo Khang không?”

Jack gật đầu. Trần Lăng thở dài, nếu nha khoa Hạo Khang ở Thượng Hải và Bắc Kinh là ngang nhau thì chắc chắn trình độ khám chữa bệnh của

họ phải hơn hẳn nha khoa Bác Văn. Đối thủ cạnh tranh này thực sự quá mạnh, hoàn toàn không thể xem nhẹ.

Jack tiếp lời rất tự nhiên: “Andy gần đây đang bận đóng cửa tu luyện, nhưng ý tưởng này là cậu ấy gọi điện gợi ý cho anh, sau khi anh báo lên bộ phận thị trường của ngân hàng DZ, mọi người đều cảm thấy đó là một ý kiến hay.”

Trái tim Trần Lăng nặng trĩu, nghĩ bụng: “Tên Bao Huân này đang giờ trò đá bóng sân nhà chẳng? Minh sao có thể thắng được anh ta?” Thế là cô ỉu xiu nói tiếp: “VẬY nha khoa Bác Văn bọn em chẳng phải chỉ là ghi tên để đẩy thôi sao, làm sao có cửa gì được.”

Jack cũng nghe ra hàm ý trong lời nói của Trần Lăng. Dù sao thân phận là thái tử gia của nha khoa Hạo Khang của Bao Huân cũng không phải bí mật gì, anh ta vội nói: “Không đâu. Vì đây là lần đầu tiên nên bọn anh muốn xem xét nhiều phòng khám một chút. Một là có thể cạnh tranh công bằng, hai là thông qua phản hồi của khách hàng, việc tuyển chọn năm sau cũng trở nên dễ dàng hơn. Vốn dĩ Andy định đích thân đến tìm em nhưng mấy ngày nay cậu ấy bận quá, lại không có số điện thoại ở Thượng Hải của em nên mới bảo anh hôm nay đến nói trước với em để xem thái độ của em như thế nào.”

Không hiểu sao Trần Lăng lại thấy vui hơn nhưng cũng thấy hơi xấu hổ vì đã nghĩ xấu cho Bao Huân, đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Đang mải suy nghĩ thì cô nghe thấy Jack nói: “Đúng rồi, đây là số điện thoại của Bao Huân. Em liên lạc với cậu ấy đi, cậu ấy tu luyện xong sẽ tới tìm em ngay.”

Thế nhưng không cho cô có cơ hội chủ động liên lạc với mình, Bao Huân đã tự động xuất hiện, ngay một phút đồng hồ trước khi Trần Lăng tan sở, Bao Huân ôm má đi vào nha khoa Bác Văn.

Trần Lăng bị cô y tá tên Ngô Hinh tóm được ở phòng thay quần áo, cô nàng nói bằng giọng phấn khởi: “Anh chàng đẹp trai hát tiếng Anh tối hôm nọ chị ạ, anh ta đứng ngoài kia, nói là đau răng quá, nằng nặc đòi chị khám”

Trần Lăng hồ nghi đi ra đại sảnh, cô thấy Bao Huân đang chau mày hết cỡ, tay ôm má, ngồi ngẩn ngơ trên sofa. Trần Lăng đi tới, nhẹ giọng chào một tiếng.

Vừa ngược lên thấy Trần Lăng, Bao Huân liền nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương: “Trần Lăng, cái răng từng được cô điều trị hình như bị tôi làm nứt ra rồi.”

Trần Lăng sững người mấy giây rồi hỏi: “Lâu như vậy mà anh vẫn chưa làm mảo răng bảo vệ nó sao?”

Bao Huân lẩm bẩm: “Không phải cô từng nói đầu tiên phải nhổ cái răng khôn kia đi, sau đó mới làm mảo răng úp lên hay sao. Cuối cùng cô lại rời khỏi Hạo Khang, tất nhiên chẳng còn ai quan tâm đến tôi nữa.”

Trần Lăng lườm Bao Huân. Thân là thái tử gia, sao có thể nói là không có ai quan tâm đến mình được, rõ ràng anh ta không muốn cho người ta đụng tay vào thì có. Sau khi trị liệu ổng rề cho chiếc răng đó, cô đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần, chiếc răng nanh trông có vẻ rất khỏe mạnh kia thực ra đã hỏng hết phần bên trong rồi, thậm chí có thể dùng từ “suy tàn” để hình dung về nó, vì thế nhất định phải khoác cho nó một tấm áo giáp thật vững chãi để bảo vệ cẩn thận chiếc áo đã rách tả tơi bên trong, chỉ như vậy mới có thể giữ lại chiếc răng được. Nhưng người này đúng là điển hình của kiểu “có bệnh sợ bác sĩ”, mới nghe nói muốn bọc mảo răng thì phải nhổ chiếc răng khôn kia trước đã vội vàng chạy mất, làm Trần Lăng lúc đó phải nổi trận lôi đình.

\

Trần Lăng dẫn Bao Huân vào phòng khám, sau khi kiểm tra sơ bộ và chụp Xquang, cô kiểm tra đi kiểm tra lại nhiều lần, cuối cùng đành nghiêm giọng thông báo cho Bao Huân biết: “Không đùa đâu nhưng chắc chắn phải nhổ.”

Bao Huân á một tiếng rất to, chau mày: “Không phải chứ, thật sự tệ đến mức phải nhổ ư?”

Trần Lăng gật đầu: “Trước đây tôi đã giảm khả năng cắn khít của chiếc răng này cho anh chính là vì sợ sẽ xảy ra tình huống này nhưng sau một thời gian dài, cộng thêm chắc anh vừa cắn thứ gì đó quá cứng nên tạo thành vết nứt giữa chiếc răng, làm cho tủy răng lộ ra ngoài. Thực sự không thể giữ lại được nữa, chỉ có thể nhổ thôi, mấy tháng nữa trồng răng khác lên.”

Bao Huân ỉu xiu nhưng vẫn cố vớt vát: “Không nhổ được không? Đừng nhổ răng của tôi, tôi không nỡ xa nó.”

Trần Lăng lườm Bao Huân rồi thân nhiên nói: “VẬY anh cứ giữ lại đi, để nó làm nhiễm trùng cả hốc răng của anh, phần xương hàm quanh chân răng dần dần cũng sẽ hoại tử, không khéo sau này còn chẳng trồng được răng thay thế nữa kia.”

Trần Lăng dừng lại một lúc, đưa mắt nhìn qua khuôn mặt đau khổ không nói thành lời của Bao Huân, cô dịu giọng lại: “Nói sao đi nữa thì cũng sẽ trồng răng khác lên mà, răng giả vẫn có thể dùng bình thường như răng thật, mọi thứ đều sẽ ổn thôi, anh sợ gì chứ?”

Bao Huân lại thở dài: “Trồng cái khác lên thì sao chứ? Dù sao cũng không phải là răng thật của tôi.”

Trần Lăng không còn gì để nói, cô chán chảng buồn đáp lại nữa. Thấy vẻ mặt không cho thương lượng của Trần Lăng, bản thân Bao Huân cũng hiểu được tình thế hiện giờ nhưng vẫn khề thì thảo: “Nếu hai vợ chồng rạn nứt tình cảm muốn ly hôn thì đầu tiên bao giờ cũng có người đến hòa

giải, thực sự không cứu vãn được nữa mới quyết định ly hôn. Cô hay thật đấy, chưa gì đã thẳng tay chia rẽ vợ chồng người ta, thậm chí còn không cho cơ hội thương lượng.”

Trần Lăng chau mày nhìn Bao Huân, rõ ràng cơ sự đến nông nổi này đều do một tay anh ta tự tạo nên, thân là thái tử gia của Hạo Khang mà lại để hàm răng tệ hại đến mức này, đã thế còn dám nói lung tung. Trần Lăng bĩu môi, nói: “Có thể so sánh như anh được sao? Thôi được, cho dù phải chia xa thì hai chiếc răng nanh của anh vẫn còn cơ hội gặp nhau, nhưng chỉ cần một ngoại lực nho nhỏ thôi, nó cũng có thể vỡ tan tành thành nhiều mảnh, hư hỏng toàn bộ. Nếu muốn so sánh hàm răng với chuyện tình cảm thì có một điểm tương đồng đấy, đó là cả hai đều cực kỳ yếu đuối, không chịu nổi nhiều lần công kích.”

Nghe Trần Lăng thao thao bất tuyệt, Bao Huân vẫn giả ngốc: “Cô có thể nói dễ hiểu một chút không? Mặc dù tôi rất muốn được chia sẻ chuyện tình cảm trước đây của cô nhưng nói thật là khả năng lĩnh hội của tôi có hạn thôi.”

Trần Lăng bị câu nói này của Bao Huân làm tắc nghẹn, cô cá giận nói: “Ai muốn chia sẻ với anh chứ, tôi chỉ lấy ví dụ thôi mà.”

Bao Huân ồ một tiếng, làm bộ như đã hiểu ra: “Giờ tôi mới nhận ra nha sĩ các cô rất thích lấy chuyện răng miệng so sánh với tình cảm nhé. Trước đây tôi có nghe lão Đặng nói: trên đời này, cái mà con người khó có thể tự giải thoát nhất, một là hàm răng, hai là tình yêu.” Thực ra năm xưa, người bị câu nói này của Đặng Vĩ cười nhạo là Du Thiên Dã với bộ dạng buồn đau sau khi chia tay với Lâm Hiểu Tuyền. Nhưng giờ đây, xuất phát từ suy nghĩ Trần Lăng có thể miễn cảm đối với việc liên quan đến người nào đó, Bao Huân không dám nói sự thật.

Nhưng Trần Lăng không chỉ miễn cảm đối với người nào đó mà ngay sau khi nghe thấy cái tên Đặng Vĩ, sắc mặt cô đã khó coi hơn hẳn, thô bạo ngắt lời: “Anh đã quyết định xong chưa? Có muốn nhổ răng không? Không nhổ thì tôi về đây. Bằng không anh cứ về nghĩ kỹ đi, mai lại đến.”

Lúc này Bao Huân mới nghiêm túc trả lời: “Ngày mai tôi kín lịch rồi, chẳng được rảnh rồi lúc nào. Với lại sau tết dương tôi phải đi công tác, mang cái răng này đi xa càng không tiện. Nếu nên nhổ thì cô cứ nhổ luôn cho tôi đi.”

Trần Lăng vẫn chưa hết giận, cô hàm hồ đe dọa: “Không phải chỉ nhổ một cái đâu, tranh thủ lúc có thuốc tê, tôi sẽ nhổ cả chiếc răng vừa bị nứt cùng với chiếc răng khôn mọc lệch kia cho anh.”

Sắc mặt Bao Huân xám ngoét lại, anh lặng im thật lâu rồi đáp: “Thôi được, cô cứ nhổ hết đi. Nghe lời cô hết!”

Trần Lăng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng: “Nhưng anh là thái tử gia của Hạo Khang mà, đến chỗ chúng tôi điều trị có được không đấy?”

Bao Huân lườm Trần Lăng một cái: “Cô hẹp hòi quá thế! Nha khoa Hạo Khang hay nha khoa Bác Văn tôi không quan tâm, chẳng qua cô là bác sĩ trước đây của tôi nên tôi muốn cô chữa cho tôi, thế thôi!”

Trần Lăng không biết phải nói gì, dĩ nhiên bây giờ cô không thể đuổi Bao Huân ra khỏi cửa, huống hồ người này bận rộn đến mức kín cả lịch, đúng là nên điều trị kịp thời cho anh ta. Nhưng Trần Lăng vẫn chưa hết đắn đo: “Nếu hôm nay phải nhổ hai chiếc răng thì ngày mai anh nên nghỉ ngơi.”

Bao Huân ừm một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Cô y tá trẻ Ngô Hinh đã ngửi thấy mùi “kỳ lạ” trong cách nói chuyện của hai người họ, tất nhiên cũng dễ dàng đưa ra kết luận: Họ đã quen nhau từ trước. Dưới ánh mắt ra lệnh của Trần Lăng, cô nàng nhanh tay đưa tờ đơn “đồng ý nhổ răng phức tạp” ra. Trần Lăng nhận lấy, đưa tới trước mặt Bao Huân: “Anh đọc đơn này đi, đọc kỹ vào rồi ký tên, chúng ta sẽ bắt đầu ngay.”

Trên mặt tờ đơn có liệt kê tất cả những rủi ro có khả năng xảy ra với xác suất rất nhỏ. Thấy Bao Huân không thèm chớp mắt lấy một cái mà phóng khoáng ký tên mình ngay lập tức lên đó, Trần Lăng cũng nhanh chóng điền nốt những ô trống cần mình bổ sung trên tờ đơn.

Thực ra thì Bao Huân không dám đọc kỹ nội dung trên tờ đơn, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên anh ký đơn kiểu này, với lại đau dài không bằng đau ngắn. Giờ đây tất cả mọi tế bào trên cơ thể anh đều tuyệt vọng hoàn toàn rồi, chỉ bằng cứ anh đứng hy sinh trước mặt mỹ nhân còn hơn. Nhưng khi liếc mắt nhìn tờ đơn được Trần Lăng để trên bàn, thấy tên anh và tên cô song song sánh vai nhau trên phần chữ ký, lòng anh ảm lại nhưng lại bày ra vẻ mặt khó hiểu: “Đúng rồi, Trần Lăng, cô có biết kết quả của trận thi đấu tri liệu ổng rề hồi bình chọn mười phòng khám hàng đầu không?”

Trần Lăng lắc đầu. Nếu Bao Huân không nhắc đến thì cô đã quên bống chuyện này mất rồi.

Bao Huân nhìn Trần Lăng: “Ảnh chụp X quang của lần tri liệu mà cô làm cho tôi đã mang lại giải nhì cho nha khoa Hạo Khang đấy.”

Trần Lăng ồ một tiếng, hơi thất vọng: “Chỉ được giải nhì thôi à?”

Bao Huân có cảm giác Trần Lăng đúng là người ngoài hành tinh: “Giải nhì mà cô còn thất vọng á? Nếu là tôi, tôi sẽ vui đến chết mất.”

Thực ra Trần Lăng không để tâm đến cái giải nhì đó, dù sao tri liệu ổng rề cũng là một trong những môn học của cô trong chương trình thạc sỹ. Trong các cuộc thi đấu hồi còn đi học, không phải cô chưa được giải nhất bao giờ. Trần Lăng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp lại bằng một câu giết chết bầu không khí: “Được giải nhì thì sao chứ, bây giờ vẫn bị tôi nhổ đi đấy thôi.”

Bao Huân nhìn nét mặt Trần Lăng, anh hơi ngạc nhiên: “Sao cô hoàn toàn không phản khởi nhỉ? Chẳng lẽ cô không muốn biết thái độ của các đồng nghiệp ở Hạo Khang khi biết được kết quả này?”

Dù trong lòng đang dậy sóng đến mức nào đi nữa, Trần Lăng vẫn cố bình thần đáp lời: “Tôi đã rời khỏi Hạo Khang rồi, không quan tâm thái độ của mọi người ở đó nữa.”

Bao Huân giả vờ nói thầm bằng âm lượng mà anh chắc chắn Trần Lăng có thể nghe thấy: “Cô cứ khoe khoang đi. Thực ra ai cũng khâm phục cô mà.”

Trần Lăng nhìn Bao Huân một cái rồi không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Khâm phục hay không khâm phục cũng được, chỉ cần đừng vu oan cho tôi là được. Trần Lăng không muốn nói chuyện vớ vẩn với Bao Huân nữa, liền quay sang dặn Ngô Hinh: “Đưa thuốc tê cho chị.”

Quá trình nhổ răng không thuận lợi lắm, chiếc răng nanh bị nứt ra còn đỡ, nó nhanh chóng được Trần Lăng giải quyết nhưng cái răng khôn của Bao Huân thì quá nửa chiếc răng đều nằm gọn trong xương hàm, nếu cứ làm tiếp, cô không biết liệu Bao Huân có thể chịu đựng được nữa không. Trần Lăng ngừng lại một lúc, hỏi: “Anh vẫn ổn chứ? Nếu không chịu nổi thì dừng lại vẫn kịp.”

Bao Huân khép hờ hai mắt, nói bằng giọng không rõ: “Tiếp đi, chết sớm đầu thai sớm.” Nhìn đôi mắt không tập trung của Bao Huân, Trần Lăng quyết định tiếp tục nhổ. Để loại trừ một phần sức cản, cô phải rạch vài dao trên phần niêm mạc, vì thế sau khi nhổ được chiếc răng khôn kia ra, cô còn phải khâu vài mũi trên phần vết thương nữa.

Quá trình này kéo dài trong suốt hơn một tiếng đồng hồ. Trong lúc đó, Trần Lăng vô tình liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thấy rất nhiều tòa nhà cao tầng đã sáng đèn, chỉ có không trung giữa các tòa nhà là tối om. Trần Lăng nhanh chóng tháo găng tay ra, bỏ vào trong khay dụng cụ rồi liếc nhìn gương mặt xám ngắt không còn giọt máu của Bao Huân, trông anh thật đau khổ biết nhường nào, cô thở dài nói: “Được rồi, được rồi, xong cả rồi đây, anh đừng xì mặt ra nữa. Tôi đâu có cầm dao chém anh, sao lại căng thẳng đến nông nổi này?”

Nét mặt của Bao Huân cuối cùng cũng thả lỏng được một chút nhưng sắc mặt vẫn rất xấu. Tuy trong lòng anh cũng biết là không đau lắm nhưng tinh thần lại rất mệt mỏi. Hơn nữa, nhìn thấy Trần Lăng không khác gì công nhân xây dựng đưa đủ thứ dụng cụ lạnh như băng vào miệng mình, trải nghiệm sống không bằng chết này khiến anh chỉ biết tự nhủ hết lần này đến lần khác “Phải kiên nhẫn, kiên nhẫn chính là thắng lợi”. Vì thế lúc này, khi đã ngậm chặt miếng bông tiêu độc trong miệng, anh không còn sức đấu khẩu với Trần Lăng nữa, chỉ hỏi bằng giọng không rõ: “Phải ngậm bông này trong bao lâu?”

Sau khi nhận được cái nháy mắt của Trần Lăng, Ngô Hinh bắt đầu tuân thủ liệt kê những điều cần chú ý sau khi nhổ răng, nào là nửa tiếng sau thì bỏ miếng bông ra, hai tiếng nữa mới được ăn uống, trong vòng 24h không được ăn đồ nóng, hôm nay không được dùng ống hút, sau từ bảy đến mười ngày đến cắt chỉ, nếu thấy máu trong miệng trong vòng 24h là bình thường... Ngô Hinh còn kiên nhẫn lau thật cẩn thận vết máu đọng trên khóe miệng Bao Huân khiến Bao Huân cảm động đến rơi nước mắt, Ngô Hinh đầy đặn khác hẳn với một Trần Lăng lạnh lùng ít nói. Tuy đang ngậm bông nhưng Bao Huân vẫn cố dùng chút sức lực ít ỏi còn lại của mình mỉm cười với Ngô Hinh rồi gật đầu thay lời cảm ơn.

Còn Trần Lăng, người vẫn giữ hình tượng của một nha sĩ, chỉ tập trung lắng nghe những điều cần chú ý mà Ngô Hinh liệt kê, còn bản thân cô không nói gì nhiều. Sau khi đi cùng Bao Huân ra bàn nộp tiền, cô đưa cho anh tấm danh thiếp có tên và đầy đủ các cách liên lạc với mình, nói thêm: “Hôm nay cố đừng nói chuyện kéo lại chảy máu. Trong vòng hai ngày nếu có sưng đau là bình thường, nhưng nếu anh thấy thực sự không chịu nổi nữa thì cứ gọi điện cho tôi.”

Bao Huân ừm một tiếng, nhận lấy danh thiếp rồi nói bằng giọng không rõ: “Thì ra cô không dùng số điện thoại trước đây nữa?”

Trần Lăng giải thích: “Nếu dùng số cũ thì phải gọi điện thoại đường dài, tốn kém!” Cô dừng lại một chút, nhớ ra một chuyện khác: “Chẳng phải anh cũng không dùng số cũ nữa hay sao?”

Mắt Bao Huân sáng lên: “Cô có gọi điện cho tôi à?”

Trần Lăng ừm một tiếng nhưng lại nhanh chóng chuyển đề tài: “Phải rồi, sau khi hết thuốc tê, chắc chắn anh sẽ thấy rất khó chịu, tôi kê cho anh mấy liều giảm đau nhé, tuy nó có tác dụng phụ, nếu có thể chịu được thì đừng uống nhưng nếu đau quá thì phải dùng.”

Bao Huân không hiểu tại sao lại thấy vui vui, liền mạnh miệng: “Thôi, tôi cố chịu cũng được.”

Trần Lăng không thể không nhắc nhở: “Sẽ đau lắm đấy, anh vẫn nên cầm thuốc về thì hơn.”

Bao Huân chỉ thấy chỗ nhổ giờ chẳng có cảm giác gì nên cũng không quan tâm lắm, anh khăng khải lắc đầu.

Trần Lăng chỉ cười, không nài nỉ thêm nữa, dù sao thuốc thang cũng là con dao hai lưỡi, có thể không uống thì tuyệt đối không nên uống, đó chính là chân lý.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Nhổ Răng 3

Thuốc thang là con dao hai lưỡi, đây quả đúng là chân lý.

Đau răng không phải bệnh, nhưng một khi bị đau thì chỉ muốn chết, đây cũng là câu tục ngữ được lưu truyền từ nhiều đời.

Tối hôm đó, cơn đau sau khi hết thuốc tê xuất hiện đúng giờ. Cơn đau khó tả dội lên từ chỗ nhổ răng đó lan sang cả nửa đầu khiến Bao Huân cực kỳ khó chịu đến nỗi không thể cố gắng được nữa. Tất nhiên không chỉ có thế, sau khi trao đổi công việc qua điện thoại một thời gian dài, Bao Huân hoảng hốt nhận ra, vì nói quá nhiều nên vết thương vốn đã cầm máu giờ lại bắt đầu xuất huyết.

Lúc này anh chàng mới hối hận, nhưng đã muộn lắm rồi, không những không ai bán thuốc hối hận mà còn không thể mua được cả thuốc giảm đau. Jack thì không thấy đâu, cũng chẳng biết là đang bận tăng ca hay bận hẹn hò nữa, thế là Bao Huân đến cả một người ở bên cũng chẳng có. Sau khi nhét miếng bông đã được vô khuẩn mà Ngô Hình đưa cho sau khi nhổ răng vào miệng, Bao Huân bần thần suy nghĩ xem nên đi đâu mua thuốc giảm đau, đang đắn đo thì có tiếng chuông điện thoại.

Bao Huân cầm điện thoại lên xem, thì ra là tin nhắn của Trần Lăng, nội dung rất đơn giản, chỉ có hai chữ: “Đau không?”

Bao Huân nghi ngờ Trần Lăng đã tính trước thời gian thuốc tê hết tác dụng, nhưng bây giờ anh không còn hơi sức đâu mà mạnh miệng nữa, đành trả lời: “Đau hơn tôi tưởng, chỗ nhổ răng lại còn chảy máu nữa.”

Vất vả lắm mới tìm được câu bắt đầu, sau khi nhận được tin nhắn trả lời của đối phương, Trần Lăng nhắn: “Anh có tuân thủ đúng theo lời dặn dò của bác sĩ chúng tôi không thế? Tuyệt đối không được coi thường, mau ngâm bông để cầm máu đi!”

Bao Huân dĩ nhiên không dám khai thật, chỉ trả lời: “Tôi ngâm rồi.”

Trần Lăng gửi một tin nữa: “Phải ngâm trong nửa tiếng. Ừm, dù sao cũng nhổ tới 2 cái răng cơ mà, bây giờ thấy đau cũng đúng, cố chịu đi, mấy ngày nữa là ok thôi.”

Giờ phút này Bao Huân mới thấy được sự săn sóc hiếm hoi của Trần Lăng, thế là anh chàng hoàn toàn không dám cựa mạnh nữa, thành thật nhắn: “Tôi vẫn đang cố chịu đây, cố chịu đến nội thương đến nơi rồi.”

Trần Lăng chưa nghĩ ra làm thế nào để quay câu chuyện về chủ đề mà mình muốn nói, đành thuận theo câu nói của Bao Huân: “Vì anh không chịu uống thuốc giảm đau nên mới khó chịu đến thế!”

Có lẽ khi bị đau, con người trở nên hiền lành hơn, Bao Huân thần nhiên nhận sai: “Không đâu. Tôi hối hận rồi, tôi định uống ngay bây giờ đây.”

Thế là sau khi nói đủ thứ chuyện trên trời dưới bể, câu chuyện lại trở về điểm mấu chốt, Trần Lăng chọc thẳng vào chỗ đau của Bao Huân: “Nhưng hình như lúc nãy anh không lấy thuốc giảm đau.”

Bao Huân cười gượng, đành trả lời: “Trí nhớ của cô tốt thật đấy. Đúng là tôi không lấy thật, phải ra ngoài mua thôi.”

Nếu Trần Lăng hơn tuổi Bao Huân, cô nhất định sẽ trả lời thế này “Không nghe lời người lớn, đáng đời!” Nhưng bây giờ Trần Lăng đang chau mày nằm trên sofa ngoài phòng khách lại cực kỳ hối hận vì vừa nãy đã cố chấp nhổ răng cho Bao Huân, cố chấp đầu võ mồm với Bao Huân mà quên hỏi cụ thể về vụ hợp tác với ngân hàng DZ nên bây giờ cô mới phải ngồi đây suy nghĩ và quyết định nhắn tin cho Bao Huân. Nhưng trong tình hình hiện giờ, Trần Lăng cảm thấy nếu chỉ biết hỏi chuyện của mình thì thật có chút vô lương tâm, cô đắn đo rồi nhắn: “Mấy giờ rồi? Hiệu thuốc đóng cửa lâu rồi!”

Vết thương trong lòng Bao Huân lại một lần nữa chảy máu, anh vừa thấy đau vừa thấy tuyệt vọng: “Tôi không xui xẻo đến mức đấy chứ?”

Trần Lăng đứng dậy khỏi sofa, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cũng không xui xẻo lắm, chỗ tôi có thuốc giảm đau, anh đang ở đâu tôi mang đến cho.”

Đúng là Trần Lăng có thuốc giảm đau ở nhà, kỳ kinh nguyệt mỗi tháng đều là những ngày cô sống trong địa ngục. Để không ảnh hưởng đến công việc và học hành bình thường, dù biết rằng thuốc thang là con dao hai lưỡi nhưng cô vẫn uống, hoàn toàn không có chút cẩn thận nào của một người thân là bác sĩ.

Sau khi đọc tin nhắn, Bao Huân hơi ngạc nhiên nhưng lại nghĩ bây giờ đã là đêm khuya mà còn bắt Trần Lăng phải vất vả đường xa lặn lội đến thì thật là không có tí phong độ đàn ông nào. Anh trả lời: “Cô ở đâu tôi đến lấy. Đến nơi tôi gọi điện cho cô mang xuống là được.”

Trần Lăng cũng tán thành ý kiến này, giống như câu thoại trong truyện “Vây thành”: Giữa nam nữ thanh niên, mấu chốt của việc mượn sách là một người được thêm còn một người mất đi; còn bản thân cô bây giờ, mấu chốt là có thể gặp Bao Huân một lần để xác nhận thực hư chuyện mà Jack

nói và hỏi thăm chút tin tức, dù sao Bao Huân cũng đã nói sau tết dương anh ta sẽ không có ở Thượng Hải, đến lúc đó làm sao tìm được nữa? Thế là Trần Lăng gửi ngay cho Bao Huân địa chỉ của mình, Bao Huân lại im lặng, một lúc rất lâu sau mới trả lời: “Tôi biết khu này, Jack cũng ở đó.”

Trần Lăng chỉ hỏi theo bản năng: “Vậy còn anh? Anh đang ở đâu?”

Lần này thì Bao Huân trả lời rất nhanh: “Tôi tạm thời đang ở cùng Jack.”

Trần Lăng sững sốt hồi lâu rồi cảm điện thoại gọi cho Bao Huân. Quả nhiên Jack cũng không muốn đi xa nên đã thuê nhà ngay trong khu vực này, chỉ không ở cùng một tòa chung cư với cô mà thôi. Còn Bao Huân mới đến Thượng Hải chưa bao lâu nên tạm thời vẫn chưa giải quyết vấn đề nơi ở, sau khi tá túc vài ngày ở khách sạn liền chuyển về sống cùng nhà với Jack, nói là sau khi tìm được nơi ở phù hợp sẽ chuyển đi.

Trong điện thoại, Bao Huân nói năng không rõ nhưng giọng điệu thì rất quả quyết: “Hay lắm, tôi đến chỗ cô ngay đây.”

Vì thế chẳng mấy chốc Bao Huân đã xuất hiện dưới sân khu chung cư của Trần Lăng, Trần Lăng mặc áo dày chống rét đã đứng chờ anh dưới sân từ bao giờ, còn hỏi thăm một câu rất đúng lúc: “Anh ổn chứ?” rồi đưa ra một hộp thuốc giảm đau.

Giây phút đầu tiên được nhìn thấy Trần Lăng, cả người Bao Huân lảng lảng như đi trên bông nhưng vết thương trong miệng vẫn kéo chân anh lại, Bao Huân không còn sức đâu giả vờ làm anh hùng trước mặt Trần Lăng nữa, chỉ ồm ồm nói tiếng cảm ơn. Sau hai câu khách sáo, anh hỏi: “Cô ở tầng mấy?”

Trần Lăng chỉ lên trời: “Tầng áp mái.” Trả lời xong, Trần Lăng chợt nhớ ra: “Anh vẫn đang ngâm bông hả? Còn chảy máu không?”

Bao Huân xem đồng hồ, vừa đúng nửa tiếng liền nói: “Sắp nhả ra được rồi, tôi cũng chẳng biết có chảy máu không nữa.” Chắc vì nói chuyện làm ảnh hưởng đến vết thương do nhỏ rằng, Bao Huân kêu lên một tiếng, lông mày nhú lại thật chặt, đưa tay ôm lấy một bên má, trông có vẻ rất đau khổ. Trần Lăng đứng cạnh không thể giả vờ không nhìn thấy được nữa, cô cũng không có cách nào đè nén tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo tiềm tàng trong con người mình nhưng cô vẫn tự thôi miên bản thân, thôi nào, làm người tốt phải làm đến cùng, tiền Phật phải tiền đến Tây Thiên, thế là thờ dài dề nghi: “Hay là lên nhà để tôi xem vết thương thế nào? Nếu cầm máu rồi thì yên tâm.”

Trong cơn đau, Bao Huân không nghĩ nhiều nữa, đành gật đầu đi theo Trần Lăng.

Lên đến sân thượng rồi vào trong nhà, Bao Huân đánh giá bên trong căn hộ bằng ánh mắt ngạc nhiên, mãi đến khi Trần Lăng gọi, anh mới định thần lại, nhả miếng bông cầm máu trong miệng ra. Trần Lăng liền bật đèn pin kiểm tra vết thương một lát, thoát nhìn không vấn đề gì rồi cô đưa cho Bao Huân một cốc nước giục anh nhanh chóng uống thuốc giảm đau. Một loạt hành động này khiến Bao Huân vốn đã mơ màng càng mơ màng hơn, rất lâu sau thuốc giảm đau mới bắt đầu phát huy tác dụng, thần trí anh mới dần tỉnh táo lại và có sức lực đánh giá cách bài trí trong phòng khách, nhướn mày bắt đầu nói chuyện: “Chỗ này của cô được đấy, ra khỏi cửa là sân thượng, phong cảnh ok lại yên tĩnh, hay hơn chỗ của Jack.”

Trần Lăng chỉ tiếc không thể vào chủ đề chính ngay lập tức, đành xuôi theo câu chuyện của Bao Huân: “Haiz, cũng khó nói lắm, bây giờ tôi một mình thuê tầng trên cùng, tuy là có yên tĩnh thật nhưng không phải chỉ có mình tôi. Ai mà biết sau này người thuê tầng trên sẽ như thế nào, nếu là một người không ra gì, chắc tôi sẽ điên lên mất!”

Lúc này Bao Huân mới chú ý đến cầu thang nói lên tầng trên bị chặn, anh nghĩ ra điều gì đó nhưng ngoài miệng chỉ cười nói: “Chủ nhà hay thật đấy, chia một nhà thành hai căn, hay!” Trần Lăng chỉ biết cười khan mấy tiếng, đoán hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi vẫn muốn hỏi anh chuyện về ngân hàng DZ...”

Còn chưa dứt lời thì điện thoại của Bao Huân đã đổ chuông, Bao Huân nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt ngại ngùng rồi nghe máy: “Tao biết rồi, về ngay.”

Cúp máy xong Bao Huân liền đứng dậy cáo từ: “Tôi phải đi đây, Jack về rồi nhưng quên không mang chìa khóa.”

Trần Lăng à một tiếng, trong lòng thấy hơi buồn và thất vọng, đoán cả đêm mà vẫn chưa hỏi được gì. Trần Lăng há miệng nhưng chẳng còn lòng dạ nào tiếp tục chủ đề đang dở ban nãy nữa, chỉ đáp gọn lỏn: “Nếu có việc gì chúng ta liên lạc qua điện thoại nhé.”

Bao Huân ừ một tiếng rồi đứng dậy ra về. Đến cửa thang máy, anh chợt nhớ ra: “Đúng rồi, cô vừa nãy vẫn chưa nói hết mà, ngân hàng DZ...” Hình như nửa câu này lại làm ảnh hưởng đến vết thương, Trần Lăng bắt đầu nhìn Bao Huân chau mày hít thở, nghĩ bụng: Anh thế này, tôi còn có thể nói gì được nữa, với lại một hai câu đâu thể nói rõ ràng được. Thực ra ngoài lý do này còn có nguyên nhân khác nữa, ví dụ như chủ nghĩa nhân đạo trong chốc lát của Trần Lăng và cả lòng thương cảm trong cô đã tăng lên rất nhiều, thêm vào đó, lòng tự trọng cũng tăng lên vài cấp, mình đúng là không biết cách tỏ ra nhún nhường, nghĩ thế, cô cực kỳ khinh thường bản thân, làm bác sĩ chỉ biết ra lệnh đã thành thói quen rồi, có việc nhờ vả người khác mà lại không biết cúi đầu, lòng cô lúc này chất chứa nỗi buồn và sự thất vọng.

Bao Huân nhìn Trần Lăng nhưng không nói thêm gì nữa, vẫy tay như muốn nói tôi đi đây rồi bước vào thang máy.

Thấy Bao Huân đóng cửa thang máy lại, Trần Lăng cúi đầu định quay về thì đột nhiên cánh cửa lại mở ra. Trần Lăng ngạc nhiên nhìn sự quay trở lại của Bao Huân, Bao Huân đang mỉm cười với cô, lắc lư chiếc điện thoại trong tay.

Trần Lăng vẫn chưa kịp định thần thì cửa thang máy đã lần nữa đóng lại, hành động này của Bao Huân khiến cô mê man. Dĩ nhiên sự mê man đó đã bị một tin nhắn xua tan chỉ sau năm phút, tin nhắn là: Về chuyện hợp tác với ngân hàng DZ, một tiếng trước tôi đã gửi vào hòm thư của cô rồi, kiểm tra kỹ rồi xác nhận lại nhé. Đó là những vấn đề chi tiết mà tôi cho là cần chú ý, đọc cho kỹ.” Phần ký tên cuối cùng không ai ngoài Bao Huân.

Lòng Trần Lăng dội lên đủ thứ cảm xúc. Cô về nhà bật máy tính lên thì đúng là có nhận được email về việc hợp tác của Bao Huân. Trần Lăng vừa vui vừa ngạc nhiên, còn có chút xấu hổ, thế là cô cũng gửi cho anh một email cảm ơn, cuối thư còn ân cần hỏi thăm, dặn dò nếu có gì bất thường thì cứ nhắn tin bất cứ lúc nào... Trần Lăng một mặt khinh thường sự dối trá của mình nhưng mặt khác lại tự thôi miên chính mình, sự khác biệt lớn nhất giữa bác sĩ ở phòng khám tư với bác sĩ ở bệnh viện công chẳng phải là về thái độ đối với bệnh nhân hay sao? Minh chẳng qua chỉ làm đúng bổn phận mà thôi, không hơn không kém!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Nhổ Răng 4

Sau đó là dịp tết dương lịch. Sau khi làm nốt ngày cuối cùng của năm, Trần Lăng ngoan ngoãn trở về nhà ông bà ngoại, không ăn thì ngủ, lúc nhàn rồi thì chuẩn bị tài liệu báo cáo theo cách thức và yêu cầu mà Bao Huân đặt ra, thỉnh thoảng lên xem những trang web về nha khoa của nước ngoài hoặc là dưới sự hướng dẫn đường dài của Vu Bác Văn và Liễu Gia Từ, học xem một số bảng biểu và tài liệu của nha khoa Bác Văn, ngày nào cũng trôi đi như vậy, chẳng có gì mới mẻ. Có điều những số liệu này lại khiến Trần Lăng hơi giật mình, hạn mức cổ phần hóa của nhóm đầu tiên của nha khoa Bác Văn đã được chứng thực một cách thuận lợi, hoạt động của chi nhánh ở Bắc Kinh và Thượng Hải tương đối ổn định, tuy nhiên kết quả các chỉ tiêu do một số chi nhánh ở các thành phố miền duyên hải phía nam đưa về thì không mấy khả quan. Không phải Trần Lăng chưa đề cập vấn đề này với Vu Bác Văn và Liễu Gia Từ bao giờ nhưng cả hai người hiện đều đang dồn hết sự chú ý vào cuộc đàm phán về vốn đầu tư nước ngoài và cả tiến độ cổ phần hóa của nha khoa Bác Văn nên họ chỉ nhẹ nhàng giải thích cho Trần Lăng là: “Những phòng khám bên đó chủ yếu theo kiểu lập thành liên minh, chất lượng điều trị vốn không cao, bây giờ vẫn đang trong thời kỳ điều chỉnh, còn phải tiếp tục theo dõi.” Hoặc là phân tán sự chú ý của cô: “Cần phải có thêm chút sức mạnh nữa, ngân hàng DZ đồng ý hợp tác nghĩa là họ đã bắt đầu tán thưởng nha khoa Bác Văn của chúng ta rồi, đó sẽ là một sự gia tăng rất lớn đối với hình ảnh của nha khoa Bác Văn.”

Trần Lăng đảo mắt liên tục, nửa tin nửa ngờ. Nếu không tính thói quen trốn tránh chuyện tình cảm thì Trần Lăng rất có tinh thần tìm hiểu và nghiên cứu sâu xa về những người và việc mà mình nghi ngờ. Tuy đã có không ít hành động nhưng tạm thời vẫn chưa thành công, có một số chuyện đúng là mơ hồ khiến cô không thể nhìn thấu được.

Dĩ nhiên Trần Lăng cũng lên mạng nói chuyện với Trần Tụng. Trần Tụng lúc nào cũng hỏi: “Chị, bao giờ chị mới về Bắc Kinh?”

Câu trả lời của Trần Lăng thì chẳng khác gì không trả lời: “Lúc nào thích hợp chị sẽ về, em quan tâm nhiều quá đấy!”

Trần Tụng cá giận: “Em có thể không quan tâm ư? Một khi chị không xuất hiện, tên biến thái họ Du kia sẽ không ngừng tra tấn Kim Từ Đa, ngày nào cũng bắt anh ấy làm thêm giờ.”

Tim Trần Lăng lỡ mất một nhịp nhưng vẫn tiếp tục nói: “Em đặt cho người ta cái biệt danh khó nghe như vậy từ bao giờ?”

Trần Tụng chặc lưỡi thở dài: “Chị à, hấn bắt nạt chị như vậy mà chị còn thương xót cho hắn. Thật không chịu nổi chị mà!”

Trần Lăng im lặng rất lâu, mãi mới gõ được mấy chữ: “Không phải thương xót, chỉ là thói quen thôi.”

Trần Tụng vẫn rất thích hỏi thăm chuyện tình cảm của chị: “Nếu chị thực sự không buông xuống được thì tha thứ cho anh ấy đi.”

Trần Lăng gửi một icon nhăn nhó: “Vấn đề giữa chị với anh ấy không phải là có tha thứ hay không, mà là vấn đề về lòng tin.” Trần Lăng thực sự không muốn làm vết thương đau thêm lần nữa, bèn chuyển sang chuyện khác: “Đừng nói chuyện của chị nữa. Em thế nào, ôn tập đến đâu rồi?”

Ai cũng có khu cấm địa của mình, Trần Tụng ghét nhất là người khác hỏi đến vấn đề này: “Không tốt lắm. À, tết dương chị không về thì tết âm cũng phải về chứ?”

Trần Lăng ngẫm nghĩ: “Tết âm chị không được nghỉ nhiều lắm, chỉ bảy tám ngày thôi, chị phải đi Phở Đà trước, sau đó chắc vẫn còn mấy ngày sẽ tranh thủ về Bắc Kinh.”

Trần Tụng gửi icon tròn mắt: “Mùa đông lạnh thế chị đi Phở Đà làm gì? Cầu thần bái Phật hả?”

Trần Lăng ồ một tiếng, gõ bàn phím: “Mày đúng là giun trong bụng chị, đúng là đi cầu thần bái Phật đấy.”

“Chị không phải người theo chủ nghĩa duy vật sao? Chuyển sang duy tâm từ khi nào thế?”

Trần Lăng cười khổ, tiếp tục mở đường: “Dù có theo duy tâm thì chị cũng chỉ là chủ nghĩa duy tâm giả tạo mà thôi, chị thay mặt...” Trần Lăng dừng lại một chút, tiếp tục gõ: “Chị thay mặt bố chị đi Phổ Đà lễ tạ thần linh. Em cũng biết mà, hai năm nay bố chị ngày càng tín Phật, mỗi dịp tết âm lịch đều ra đảo Phổ Đà quyên góp tiền cho chùa. Năm ngoái bố chị đại nạn qua khỏi, tết âm lịch năm nay lại càng phải đi.”

Chuyện này là do Trần Lăng tự đứng ra nhận trách nhiệm. Vốn dĩ Vu Bắc Văn định đích thân về nước ra chùa tạ ơn thần linh nhưng vì lần trước ông đã về nước vì chuyện Trần Lăng bị nghi oan là gián điệp rồi nên lần này vừa nói ra dự định của mình thì đã bị vợ hiện tại là Lý Oánh một mực phản đối, bà còn gọi điện thoại đường dài cho Trần Lăng, bảo cô thuyết phục ông từ bỏ ý định này. Trần Lăng liền lập tức tự nhận trách nhiệm, cô hứa nhất định sẽ thay mặt Vu Bắc Văn đi chùa quyên góp tiền trong dịp tết âm lịch. Bây giờ Vu Bắc Văn mới yên tâm.

Tất nhiên Trần Tụng biết “bố” mà Trần Lăng nhắc đến là Vu Bắc Văn. Nghe Trần Lăng nói thế, Trần Tụng hình như cũng lảng máng nhớ ra mẹ mình đã từng nhắc đến chuyện này, Vu Nhã Cầm từng giận dữ nói: “Hay thật đấy. Sao phải đi thấp hươu làm gì, rõ ràng là đốt tiền mà.” Trần Tụng liền gõ chữ: “Chị ơi, nếu tết âm chị không về thì với tính cách nóng như lửa của mẹ, nhất định sẽ đến Thượng Hải đuổi giết chị!”

Trần Lăng gửi icon lè lưỡi: “Chị biết, chị biết mà, chị sẽ cố gắng về.”

*

Trần Lăng ở suốt hai ngày trong căn nhà trên đường Hoa Sơn của ông bà ngoại. Nếu không phải ngày nghỉ cuối cùng đúng vào ca trực của cô thì chắc người lớn trong nhà cũng không thả Trần Lăng ra ngoài dễ như vậy. Trần Lăng xách theo một đồng hồ ăn bà ngoại nấu cho trở về nhà trọ ở Phổ Đông của mình. Nếu bắt Trần Lăng chọn lựa giữa Bắc Kinh và Thượng Hải, nhất định cô sẽ chọn Bắc Kinh, một nguyên nhân quan trọng là vào mùa đông ở Thượng Hải, nếu phải ở trong nhà thì sẽ rất lạnh bởi vì ở đây không hệ thống sưởi ấm.

Sau khi mở cửa nhà, việc đầu tiên Trần Lăng làm là lập tức bật tất cả đèn hòa trong nhà lên nhưng không khí giá buốt từ ngoài trời đến trong nhà vẫn không thuyên giảm. Theo bản năng, Trần Lăng lại lấy một chai Whisky từ trong tủ ra, nhìn thấy chỉ còn một chút rượu dưới đáy chai, cô nhanh chóng rót ra ly rồi ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Ai cũng có một khía cạnh không muốn để người khác biết, Trần Lăng cũng vậy. Dưới vỏ bọc của một cô gái ngoan ngoãn hiền lành, ngoài bạn cùng phòng Mavis, không ai biết đến bí mật rằng thỉnh thoảng cô cũng say rượu.

Bắt đầu từ khi nào? Có lẽ là sau khi cô đến HongKong học không lâu. Cô những tưởng rằng môi trường xa lạ và việc học hành nặng nề có thể khiến mình quên đi tất cả nhưng khi màn đêm tĩnh mịch buông xuống, từng câu chuyện trong quá khứ cứ dồn dập kéo đến, tất cả những ký ức vừa ngọt ngào, đau xót, hạnh phúc và cả tuyệt vọng chiếm đóng mãi trong lòng cô khiến cô không sao thoát ra được. Những buổi đêm mất ngủ đó khiến Trần Lăng gần như không chịu đựng nổi.

Sau đó Trần Lăng bắt đầu say mê rượu Whisky. Nó ở bên giúp cô vượt qua những năm tháng thăng trầm, mãi đến thời gian nửa năm trước khi tốt nghiệp, Trần Lăng mới dần không còn ý lại vào rượu nữa, lấy lại sự bình tĩnh của bản thân.

Giống như đôi chân không thể găm vào lòng con sông nhưng sẽ bị ngã trên một tảng đá, thói quen mà cô nghĩ bản thân đã chấm dứt được một lần nữa nhanh chóng trở lại ngay ngày đầu tiên sau khi Trần Lăng bắt đầu sống độc thân, thoát ly khỏi vòng tay cha mẹ. Khác với bề ngoài tưởng như đã bỏ qua mọi chuyện, bóng đêm dài triền miên bao trùm lên vạn vật cũng là lúc cuộc sống đau khổ của Trần Lăng bắt đầu, chỉ có rượu Whisky là phương thuốc hữu hiệu cứu rỗi cô, có thể khiến cô quên đi Du Thiên Dã, quên đi Hạo Khang, quên đi những ánh mắt lạnh lùng đầy nghi ngờ đó, đó là pháp bảo duy nhất mang về chiến thắng cho cô.

Nhưng đúng lúc này pháp bảo lại mất đi tác dụng. Trần Lăng quơ chiếc vỏ chai rỗng tuếch, lắc đầu khổ sở rồi đứng dậy cất vỏ chai không vào tủ bếp cùng những vỏ chai rượu chưa kịp vứt đi khác. Không biết có phải do tác dụng của cồn không mà Trần Lăng mơ hồ nhận ra có rất nhiều thứ kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở đâu thì lại không thể nói rõ ràng được, cô chỉ cảm thấy những vỏ chai rượu whisky kia đang nhìn mình bằng ánh mắt quái dị. Trần Lăng rầu rĩ trở lại phòng khách nhìn ngó khắp một lượt, bên tai lơ mơ nghe thấy có tiếng nhạc phát ra từ một nơi nào đó, nhịp điệu chậm rãi của nó không hề làm giảm bớt tâm trạng phiền nhiễu của cô. Trần Lăng đang mơ hồ thì nghe thấy tiếng điện thoại ting ting hai tiếng.

“Cô về rồi à?” Người gửi không phải ai xa lạ, là Bao Huân.

Không phải chứ? Kể cả Bao Huân và Jack có ở cùng khu này thì ngoài kia lạnh lẽo tối tăm như vậy, chẳng lẽ anh ta có hóa nhân kim tinh có thể nhìn thấy cô hay sao? Trần Lăng ngược lên liếc mắt nhìn những tài liệu cần đệ trình mà cô vừa mang về để trên sofa, cô muốn nói chuyện với Bao Huân một chút về chuyện hợp tác, bèn kiên nhẫn trả lời: “Về rồi, vết thương thế nào? Muốn gặp anh một lát, hỏi về vấn đề hợp tác với ngân hàng DZ.”

Hồi lâu sau cuối cùng điện thoại cũng vang lên tiếng chuông báo lần nữa, chỉ có một chữ: “Được.”

Trần Lăng cũng thấy bản thân mình thấy dối trá. Đang định nhắn tin hỏi địa chỉ cụ thể thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Trần Lăng hoảng hốt, lên giọng hỏi theo bản năng: “Ai đấy?”

Nhưng người ngoài cửa không trả lời mà chỉ có tiếng đàn ông ho khề.

Lông tơ khắp người Trần Lăng dựng lên thẳng đứng, lập tức liên tưởng đến vô số câu chuyện đáng sợ từng xuất hiện trong chương trình thời sự, cô

hết sức hãi hùng đến nỗi không dám thở mạnh, chỉ biết nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, chậm rãi đi về phía mắt mèo trên cửa, nhìn ra bên ngoài.

Nhưng bên ngoài chỉ có một màu tối đen như mực khiến cô không nhìn thấy gì. Thời gian lặng lẽ trôi đi vài phút, mọi thứ yên ắng đến nỗi có thể nghe được cả tiếng cây kim rơi xuống đất. Trần Lăng bình tĩnh lại, rón rén đi về phía cửa sổ thì điện thoại trong tay lại réo chuông ầm ĩ. Vừa nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình cô vội vàng ấn nút nghe, người bên kia lại lớn tiếng quát nạt: “Trần Lăng, cô đang ở đâu?”

Giọng nói này vừa gần vừa xa. Trần Lăng chau mày, không nghĩ nhiều mà chỉ khẽ thì thào: “Ở nhà.”

Bao Huân à một tiếng, tiếp tục nói: “Sao nói bé thế, như đang đi trộm vậy?”

Trần Lăng thong thả đi đến trước cửa sổ, kéo rèm nhìn ra bên ngoài thì không thấy gì, bèn tiếp tục thì thào: “Hôm nay tôi thấy rất lạ, không biết có phải bảo vệ tắc trách không mà tôi cảm giác có người lạ ở trên sân thượng...”

Bao Huân không tin nổi: “Đừng nói với tôi là cô sợ nhé?”

Trần Lăng thoáng ngập ngừng rồi gượng dõng đáp trả: “Chúc mừng anh trả lời đúng rồi đấy!”

Bên kia điện thoại phì cười, nói: “Vậy cô ra mở cửa đi.”

Trần Lăng vẫn chưa kịp phản ứng lại thì nghe thấy Bao Huân chậm rãi nói tiếp: “Hình như tôi chính là người lạ mà cô nói đấy, bây giờ đang đứng ở ngoài nhà cô đấy.” Nói xong liền cúp máy.

Lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên bên ngoài, còn có một giọng nam cực kỳ rõ ràng: “Mở cửa, là tôi – Bao Huân đây.”

Trần Lăng thở phào nhẹ nhõm rồi vội vàng chạy ra mở cửa. Chàng trai ngoài cửa dựa lưng vào tường, nhắm đúng vị trí mà mắt mèo không thể nhìn thấy, nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, điều này khiến Trần Lăng rất bức mình: “Anh đi lên kiêu gì được thế? Làm tôi sợ muốn chết, đến một tiếng động khẽ cũng không có.”

Bao Huân thở dài: “Tôi cũng không ngờ cô nhát chết như vậy.”

Trần Lăng đánh giá anh chàng điển trai theo bản năng. Mới mấy ngày không gặp mà anh gầy đi nhiều, chắc đều do vụ nhỏ răng gây nên. Sau khi để Bao Huân vào nhà, cô bắt lực biện bạch: “Ai kêu anh giả ma giả quỷ? Tôi muốn thế này, tất nhiên tôi phải cẩn thận một chút.”

Bao Huân nhẹ nhàng đi vào trong nhà rồi ngồi phịch xuống sofa, hơi dựa lưng về phía sau rồi thều thào nói: “Cô đề cao tôi quá rồi, tôi bị cô hành hạ đến thảm hại thế này làm gì còn sức mà giả ma giả quỷ?” Nhìn thấy tập tài liệu chuẩn bị để trình được sắp xếp gọn gàng trên sofa liền nhún mày hỏi: “Cô chuẩn bị đầy đủ rồi hả?”

Trần Lăng đi tới đưa tài liệu cho Bao Huân: “Anh xem có cần bổ sung gì không?”

Bao Huân nhanh chóng lật giở qua loa rồi ngược lên nhìn Trần Lăng: “Sao hả? Bắt đầu lo chuyện của nha khoa Bác Văn rồi hả?”

Trần Lăng hết gật đầu lại lắc đầu.

“Bác Văn các cô...” Bao Huân nói đến đó rồi không nói tiếp nữa mà tiếp tục cầm cúi xem tài liệu. Căn phòng nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Câu nói mới được một nửa của Bao Huân khiến một loạt dấu hỏi chấm hiện lên trong đầu Trần Lăng. Đột nhiên cô nghe thấy “ọc” một tiếng.

Trần Lăng nhìn ngó xung quanh một cách khó hiểu thì một lần nữa tiếng “ọc” rất rõ lại vang lên trong căn phòng.

Lần này Trần Lăng đã xác định được chính xác nơi phát ra tiếng động kia. Cô ung dung hướng mắt về phía sofa thì thấy Bao Huân vẫn đang ngồi đó chăm chú xem tài liệu, không một lần ngược lên, có vẻ cực kỳ tập trung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Nhổ Răng 5

Trần Lăng chỉ ho khẽ một tiếng rồi hỏi: “Anh ăn tối chưa?”

Bao Huân vẫn cúi đầu, bình thần rồi một tiếng sau đó lắng sang chuyện khác: “Thư báo cáo chỉ có như vậy thôi hả?”

Trần Lăng gật đầu: “Chỉ có vậy thôi, có gì cần bổ sung hay sửa chữa không?”

Bao Huân đóng tập tài liệu lại rồi ngược lên nói: “Được rồi.” Không phải có phải ảo giác không nhưng Trần Lăng lơ mơ cảm thấy trên mặt Bao Huân có một màu đỏ nhạt rất khó phát hiện.

Nhưng lời khẳng định của Bao Huân khiến Trần Lăng thực sự an tâm. Tâm trạng bất ổn cuối cùng cũng thả lỏng: “Vậy tôi phải nộp tài liệu cho ai?”

Bao Huân bình thần đáp: “Lát nữa Jack lên đây tôi đưa cho cậu ấy là được.”

Trần Lăng lấy làm ngạc nhiên nhưng không hỏi tại sao Jack lại lên đây. Cô sống một mình đã quen nên rất ít khi chủ động hỏi han. Tôn chỉ của Trần Lăng là “Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn”. Cô đang định lên tiếng thì lại một lần nữa nghe thấy tiếng “ọc”, thêm vào đó, tiếng động lần này lớn đến mức khiến hai người không thể bỏ qua. Bao Huân lập tức thay đổi sắc mặt, có vẻ rất khó chịu.

Trần Lăng chợt vỡ lẽ: “Đừng nói với tôi là từ sau khi nhổ răng, mấy ngày nay anh đều tuyệt thực đấy nhé?”

Bao Huân cực kỳ miễn cưỡng nhưng vẫn lườm cô rồi trả lời: “Thật đáng sợ! Cô đừng nhắc lại nữa.”

Đáp án này hoàn toàn nằm trong dự tính của Trần Lăng. Cô chau mày suy nghĩ rồi lập tức đi đến bàn ăn, chỉ vào một hộp cơm mới được mình xách về: “Đây là bữa khuya tôi vừa mang từ nhà bà ngoại về, nếu thực sự vẫn chưa ăn, anh xem thử xem có hợp khẩu vị không?”

Bao Huân đứng dậy với vẻ không hào hứng lắm, sau khi đánh giá mấy món ăn qua lớp vỏ hộp trong suốt, anh chàng khẽ lẩm bầm: “Màn thầu rán vỏ quá dày, há cáo hấp nhiều mỡ...” Rất lâu sau mới chỉ tay vào một hộp cháo: “Tôi ăn cái này.”

Tuy trong lòng thầm phi nhổ bản tính kén chọn của Bao công tử nhưng Trần Lăng vẫn lặng lẽ lấy cháo ra, đặt trước mặt Bao Huân.

Bao Huân chạm tay vào vỏ hộp: “Lạnh quá.”

Trần Lăng nhìn Bao Huân một cái, cô đang cố hết sức đè nén cơn tức trong người. Sau đó vẫn phải lặng lẽ lấy hộp cháo trước mặt Bao Huân đi rồi đem bỏ vào lò vi sóng trong bếp hâm nóng lại một chút rồi lấy ra và cầm theo một chiếc thìa nhỏ tới đưa cho Bao Huân: “Vết thương vẫn chưa lành hẳn, không nên ăn nóng quá, anh xem thể này được chưa?”

Bao Huân đáp một tiếng, ném thìa rồi mới thỏa mãn gật đầu, bắt đầu ăn rất tự nhiên. Trần Lăng mở to mắt nhìn Bao Huân húp cháo soàn soạt, hoàn toàn không thấy anh có vẻ gì là ốm yếu sau khi nhổ răng. Cô sầu sả vô cùng, thầm nghĩ không biết có phải mình đã bị tên này lừa gạt không nữa, miệng bất giác nói: “Động tác ăn cháo của anh thành thạo thật đấy.”

Bao Huân liếc Trần Lăng một cái: “Dĩ nhiên rồi, cô cứ thử ngày nào cũng ăn cháo mà xem, có thể không thành thạo chăng?”

Trần Lăng bĩu môi, không nói gì nữa.

Đúng lúc này trên trần nhà có tiếng bước chân loẹt quẹt, còn có tiếng bịch bịch không biết phát ra từ đâu, Trần Lăng a một tiếng: “Tầng trên có khách thuê rồi sao? Tôi nghe thấy tiếng người đi lại.”

Bao Huân rất thích nét mặt Trần Lăng lúc này, anh rút điện thoại từ túi quần ra, gọi: “Jack, mày xuống dưới đi, tao ở ngay bên dưới này.”

Hình như đối phương hỏi: “Dưới nào cơ?”

Bao Huân nổi giận: “Còn dưới nào nữa, nghĩa đen ấy, đi vài bước là đến nơi.”

Tiếng bước chân ngày càng gần, sau đó có tiếng gõ cửa, người bước vào quả nhiên là Jack, anh ta vẫn còn đang thở hồng hộc: “Thần ăn cháo, vừa hết sốt mà mày đã làm quen với hàng xóm mới rồi à? Ghê nhỉ?” Nhưng khi anh ta nhìn thấy người ngồi trong nhà là Trần Lăng thì dờ ra ngay lập tức: “Jessica? Sao em lại ở đây...?”

Trần Lăng đứng hình vì những lời này, Bao Huân chột hạ: “Cô ấy sống ở đây mà.”

Hết nhìn Bao Huân, Jack lại chuyển sang nhìn Trần Lăng, bắt đầu chặc lưỡi: “Hiểu rồi, mình hiểu rồi!”

Bao Huân giận dữ nói: “Hiểu cái con khỉ!”

Trần Lăng nhìn Bao Huân bằng ánh mắt đầy ngờ vực. Bao Huân thoáng ngại ngùng, cười gượng hai tiếng: “Ừm, tôi mất hai ngày mới thuê được nhà đấy.”

Jack nhìn Bao Huân rồi chuyển sang nhìn Trần Lăng, bực tức nói: “Nó không chỉ thuê nhà, thậm chí còn chưa hết sốt đã vội vàng chuyển đến.”

Trần Lăng hít một hơi thật sâu, nấp bộ vốn mông muội đột nhiên bừng sáng, cô chỉ lên trần nhà: “Đừng nói với tôi hai người thuê căn phòng trên này nhé?”

Hai người đàn ông liếc nhau, nói với vẻ khinh thường: “Ai thêm ở cùng nhà với nó?”

Trần Lăng hạ một tiếng

Jack làm bộ như được giải thoát, nháy mắt mấy cái với Bao Huân: “Mày tưởng tao thích ở với mày lắm hả? May quá, tôi đỡ bị ông thầy kia làm phiền, cứ suốt ngày hỏi thăm về thói quen với khuynh hướng giới tính của mày.”

Trần Lăng còn đang sững sờ thì Bao Huân đã trợn mắt đe dọa Jack: “Có thể đừng nói đến ông thầy chó má kia của mày được không?”

Jack chột dạ, vội vàng giơ tay xin hàng.

Bao Huân ngoảnh lại giải thích với Trần Lăng: “Jack sắp đến đầu quân cho công ty bên Singapore, không còn ở lại Thượng Hải bao lâu nữa nên tôi cũng phải nhanh chóng tìm nơi ở cho mình. Đúng lúc bên môi giới giới thiệu cho căn này, tôi thấy không tệ nên dọn tới ở luôn.”

“Rõ ràng lúc trước có người suốt ngày đòi thuê phòng của tôi mà.” Đứng bên cạnh, Jack có một niềm xúc động rất muốn vạch trần Bao Huân nhưng anh ta vẫn thức thời chọn ngậm miệng đứng lúc.

Tuy vậy, phản ứng của Trần Lăng lại khiến cả Bao Huân lẫn Jack đều ngỡ ngàng. Cô nghiêm túc nhìn Bao Huân: “Anh thực sự thuê căn phòng trên đó à? Vậy là anh chưa suy nghĩ kỹ rồi. Trước khi ký hợp đồng phải hỏi qua ý kiến của tôi chứ. Căn phòng bên trên có vô vàn vấn đề lớn nhỏ, vừa không có nhà bếp vừa bị thấm nước, nghe nói có khi còn bị đột nứ trời mưa to nữa đấy.”

Vốn dĩ Bao Huân còn lo lắng Trần Lăng sẽ nhìn thấu ý đồ của mình, nhưng phản ứng của cô thực sự khiến Bao Huân vừa buồn vừa hết nói nổi. Chỉ có nụ cười của Jack là ngày càng quái dị, nhân lúc Trần Lăng không đề ý, anh ta ghé vào tai Bao Huân nói nhỏ: “Hôm nay tao mới nhìn rõ bộ mặt thật của mày, đúng là trọng sắc khinh bạn. Sợ gì trời mưa chứ, chắc bão tuyết với mày cũng không thành vấn đề.”

Đáp lại những lời này là cái lườm sắc lẹm của Bao Huân, cùng động tác ra lệnh cậu bạn hãy “shut up”.

Jack nhún vai, bộ dạng rất thêm đòn. Bao Huân không muốn nói thêm về vấn đề này nữa, bèn đứng dậy cầm lấy chiếc hộp đã bị mình vết sạch thức ăn bên trong: “Trần Lăng, tôi bỏ hộp vào bồn rửa bát nhé.”

Trần Lăng lập tức ngăn lại: “Không cần, các anh cứ để đấy là được.”

Bao Huân mỉm cười, vẫn đem hộp bỏ vào nhà bếp, còn Jack thì mỉm cười hỏi Trần Lăng: “Jessica, em và Bao Huân quen nhau lâu chưa?”

Trần Lăng ngần ra chốc lát rồi ngập ngừng trả lời: “Không lâu lắm, khoảng nửa năm.” Đúng là không lâu lắm, lần đầu tiên gặp Bao Huân là trên đường đến phòng vấn ở nha khoa Hạo Khang, rõ ràng lúc đó hai người đều thấy đối phương chướng mắt, không ngừng công kích nhau. Chẳng hiểu sao thỉnh thoảng nhớ lại cảnh tượng khi ấy, cô lại thấy thật buồn cười, không giống như thời gian qua lại với một người khác trong hồi ức, đúng là băng lửa trùng điệp. Thời gian vui vẻ trôi đi thật nhanh, thời gian lắng đọng thì lại vô cùng dài lâu.

Thói quen của Jack là phải tìm hiểu kỹ càng mọi chuyện hết mức có thể, anh chàng tiếp tục truy hỏi: “Hai người quen nhau như thế nào vậy?”

Trần Lăng cười khỏ, nói: “Vô tình va vào nhau, có thể nói là không đánh không quen biết.” Trần Lăng không muốn nói tiếp câu chuyện này nữa, bèn chuyển hướng: “Mấy hôm trước Bao Huân bị sốt à?”

Jack gật đầu: “Ừ, ngay sau hôm nhỏ răng cậu ta đã thấy khó chịu, sốt tới 38 độ, không ăn được gì, mấy ngày liền đều bắt anh đi mua cháo về húp. Nhưng bây giờ ok rồi, cậu ta dọn đi là anh cũng được giải thoát, nếu phải hầu hạ cậu ta mỗi ngày, anh không bị phiền hà đến chết thì cũng chết vì mệt.”

Trần Lăng thắc mắc: “Vậy sao anh ấy không gọi điện cho em nhỉ?”

Jack cười đầy ẩn ý: “Em vẫn chưa hiểu cậu ấy rồi, cậu ấy rất thích cảm giác được giả làm anh hùng.”

Trần Lăng cũng biết Bao Huân bản tính công tử, cô hiểu người như anh, cho dù bị bệnh cũng không muốn làm người khác lo lắng. Nhưng cô không tin lời Jack nói lắm, đang định hỏi thêm thì thấy Bao Huân từ nhà bếp đi ra, vẻ mặt lúc buồn lúc vui, tự nhiên hỏi một câu không đầu không cuối: “Trần Lăng, sao cô còn có sở thích sưu tập rượu nữa?”

Sắc mặt Trần Lăng hơi cứng lại một lát, trầm nghĩ không xong rồi, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói: “Nghịch ngợm tí thôi mà.”

Bao Huân không nói thêm nữa, chỉ thỉnh thoảng liếc trộm Trần Lăng một cái, mắt ánh lên vẻ phức tạp, muốn nói lại thôi.

Rất rất lâu sau đó, Bao Huân mới nói với Trần Lăng: “Em không biết khi nhìn thấy đồng hồ whisky ở nhà em, anh hoảng hốt đến mức nào đâu.”

Trần Lăng khinh thường: “Không phải anh cho rằng em có sở thích sưu tập rượu Tây sao?”

Bao Huân hừ một tiếng: “Ai mà thèm tin!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Nhổ Răng 6

Mặc dù có những lúc cuộc sống giống như một trò chơi có tên là Crazy Mouse, luôn mang bất ngờ đến cho con người khiến bạn không kịp phòng bị nhưng đôi lúc nó lại giống như la bàn chỉ hướng của vận mệnh, từng móc xích được móc lại với nhau rồi chậm rãi quay tròn trong quỹ đạo bí ẩn, trượt đến trước vận mệnh của bạn.

Cuộc sống “thuê chung nhà” của Trần Lăng và Bao Huân cứ thế bắt đầu. Về chuyện dự định hợp tác giữa ngân hàng DZ và nha khoa Bác Văn, mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo sau khi kết thúc đợt nghỉ tết dương lịch, điều này khiến cho chủ nhiệm Từ mới trở về Thượng Hải sau chuyến đi Bắc Kinh lấy làm mừng rỡ, hết lời khích lệ Trần Lăng: “Bác sĩ Trần, việc này có thể coi như sự mở đầu năm mới đầy ấn tượng của nha khoa Bác Văn. Công lao của cháu là lớn nhất đấy.”

Trần Lăng xua tay, cô nói mà gáy toát rã mồ hôi: “Đâu có ạ, cháu chẳng làm gì ngoài việc viết báo cáo.” Tất nhiên chủ nhiệm Từ không đồng ý với cô: “Công lao của cháu là công lao của cháu, không cần phải khiêm tốn như vậy.” Rồi ông nói: “Đúng rồi, lần này đi Bắc Kinh cháu còn phải nhờ vào danh tiếng của cháu mới được nói chuyện với bác sĩ Du Thiên Dã danh tiếng lẫy lừng một lần.”

Sắc mặt Trần Lăng thay đổi rất lớn, hồi lâu sau mới nói: “Sao lại nhờ danh tiếng của cháu ạ?”

Chủ nhiệm Từ cười khúc khích: “Cháu xem cháu đấy, sao cháu không nói cho chú biết hồi ở Bắc Kinh cháu là cấp dưới của Du Thiên Dã?”

Trần Lăng hỏi theo bản năng: “Chú nghe ai nói vậy?”

Chủ nhiệm Từ trả lời: “Trợ lý của cậu ấy, hình như tên là Vương Hâm thì phải. Lúc ăn cơm, cậu ấy vừa vịn ngò ngay cạnh chú, vừa nhận được danh thiếp của chú, cậu ấy liền hỏi chú có biết cháu không?”

Trần Lăng à một tiếng, không biết là vui vẻ hay buồn bã.

Chủ nhiệm Từ nói tiếp: “Sau đó Vương Hâm còn dẫn chú đến nói chuyện với bác sĩ Du một lúc, bọn chú nói về tình hình phát triển gần đây của ngành trồng răng, cậu ấy còn cố vấn cho chú về một số vấn đề khó khăn mà chú mới gặp phải. Bác sĩ Du rất khách sáo với chú, không chê chú hỏi nhiều mà còn giải thích rất cặn kẽ, còn sắp xếp thời gian cho chú đi thăm quan trung tâm trồng răng của Hạo Khang, bảo Vương Hâm tặng cho chú một số tài liệu và tranh ảnh, còn cho chú cả tài liệu photo nữa.”

Trần Lăng im lặng một lúc rồi hỏi: “Lần này bác sĩ Du có phải diễn thuyết theo chủ đề gì không ạ?”

Chủ nhiệm Từ gật đầu thật mạnh: “Tất nhiên là có. Tọa đàm lần này của bác sĩ Du vô cùng xuất sắc. Cậu ấy gửi đến cho hội nghị một bài báo cáo giải phẫu lâm sàng về kiểu implant mới của nước ngoài khiến ai nấy đều được mở rộng tầm mắt, bởi lẽ kiểu implant mới này không tuân theo những lý luận bình thường trong lý thuyết trồng răng, nhất là nó đã phá vỡ tỷ lệ giữa chân răng và mặt răng tiêu chuẩn, có thể nói vấn đề độ cao của xương hàm không đủ để trồng răng đã được giải quyết. Từ một khía cạnh nào đó, nó đã mở ra một lĩnh vực mới, bổ sung vào điểm thiếu hụt của ngành trồng răng trong nước. Nếu cháu có mặt ở đó nhất định sẽ rất vui, lúc bài diễn thuyết của cậu ấy kết thúc, tiếng vỗ tay trong hội trường như sấm dậy.”

Trần Lăng hoàn toàn có thể tưởng tượng được dáng vẻ chuyên nghiệp và phóng khoáng của Du Thiên Dã nhưng chỉ thản nhiên nói: “Giỏi quá!”

Tuy chủ nhiệm Từ khá ngạc nhiên với phản ứng của Trần Lăng nhưng ông không nói gì nữa, chỉ cười bảo: “Trước kia chú còn không hiểu, rõ ràng cháu học ngành thể răng và tủy răng mà sao lại có kiến thức rất tốt về trồng răng. Lần đầu tiên hợp tác điều trị với cháu, chú còn hơi lo.”

Trần Lăng mở to hai mắt: “Vậy bây giờ thì sao ạ?”

Chủ nhiệm Từ mỉm cười: “Chú đã yên tâm từ lâu rồi, hơn nữa bây giờ biết cháu đã từng làm việc với bác sĩ Du, dưới tay tướng giỏi làm sao có bình yếu?”

Trần Lăng im lặng một lúc rồi không giải thích gì thêm, cuối cùng cô hỏi một câu đầy bất ngờ: “Hai người còn nói chuyện gì khác không?”

Chủ nhiệm Từ thoáng ngạc nhiên, ngẫm nghĩ: “À, bác sĩ Du đặc biệt nhờ chú gửi lời hỏi thăm đến cháu.”

Trần Lăng gật đầu: “Cháu cảm ơn ạ.”

Hóa ra chỉ là hỏi thăm mà thôi, chỉ vậy mà thôi.

“Anh ấy vẫn là ngôi sao được vạn người chú ý như vậy, vẫn cao cao tại thượng như thế, vẫn là đối tượng để bao người ngưỡng mộ. Trong thế giới của anh ấy, dù không có mình thì vẫn có hoa và tiếng vỗ tay tán thưởng, và cả vô số ánh mắt ngưỡng mộ nữa. Kể cả mình có cố gắng hết sức thì chắc cũng chẳng thể đuổi kịp anh ấy được.” Trần Lăng về đến nhà liền mở ngay một chai whisky mới, cô nghĩ vậy mà trong lòng xót xa. Trần Lăng mở cuốn “implant City” số mới nhất, hồng làm phân tán sự tập trung của mình nhưng mới giờ được mấy trang thì đã trông thấy một mẫu tin về Du Thiên Dã. Cô đọc kỹ từng câu từng chữ của mẫu tin này, hóa ra không lâu sau khi chia tay với cô, anh đã tham gia một khóa huấn luyện ngắn ngày do hiệp hội nhà sĩ nào đó của Mỹ tổ chức, sau khi về nước, anh bắt tay vào thử nghiệm kỹ thuật trồng răng mới. Trần Lăng rất khó có thể miêu tả cảm xúc phức tạp trong lòng mình lúc này nhưng vô tình nhìn thấy tấm ảnh mới chụp của Du Thiên Dã ở cuối bài viết đã khiến cô bị đá kích rất mạnh. Thoạt nhìn anh không có vẻ suy sụp nhiều như Trần Tụng và Vương Hâm đã nói, anh vui vẻ ngồi trước bàn làm việc quen thuộc, nở nụ cười điềm đạm trước ống kính.

Trần Lăng giận dữ ném cuốn “implant City” sang một bên, tâm trạng đột nhiên trở nên rất tệ, chỉ còn cách dùng whisky cứu rỗi bản thân. Khoảng nửa tiếng sau, trong cảm giác ngà ngà say, Trần Lăng cảm thấy tâm trạng mình dần khá hơn, cô lại nhặt cuốn “implant City” lên, dùng kéo cắt mẫu tin viết về Du Thiên Dã ra rồi nhét vào một túi tài liệu màu xanh. Túi tài liệu này đã dùng được một thời gian, mới đầu là sau khi mới bước chân vào nha khoa Hạo Khang, Trần Lăng lén lút cắt gấu tất cả các bài phát biểu của Du Thiên Dã trên tạp chí và luận văn của anh trên tập san cùng với một số bài phỏng vấn, thậm chí còn có cả ảnh. Bây giờ dù đã rời khỏi Bắc Kinh, đã hoàn toàn không còn liên quan gì đến Du Thiên Dã nhưng anh vẫn là cái tên thường xuyên được nhắc tới trong diễn đàn trồng răng của các nha sĩ, tin tức trên tạp chí và tập san về trồng răng thẩm thấu cũng có bóng dáng anh, Trần Lăng không thể trốn tránh được nữa. Thế giới rộng lớn nhường ấy, tại sao bắt kể khi nào cô cũng có thể nhìn thấy hành tung và dấu vết của anh? Không biết xuất phát từ tâm lý hay thói quen gì, Trần Lăng vẫn cắt riêng tất cả mọi thứ liên quan đến Du Thiên Dã rồi cắt chúng vào túi tài liệu này.

Nhưng giống như Trần Tụng đã nói, vết thương của Trần Lăng tuy lành chậm nhưng cô chưa bao giờ than thân trách phận, chỉ là tuyệt đối không dám ngoảnh lại hay dùng cảm tiến lên. Sau một khoảng thời gian, cô tự cho rằng bóng dáng Du Thiên Dã đã phai mờ, thậm chí còn vô tâm cho rằng bản thân gặp may, cảm thấy so với sự phản bội của Chân Nhất Nặc, ngoài ảnh hưởng đến lòng tự tin về chuyện tình cảm của mình thì câu chuyện tình yêu ngắn ngủi giữa cô và Du Thiên Dã cũng không mang đến sự nguy hại quá lớn nào. Nhưng dù sao chẳng nữa, thời gian chữa lành vết thương của cô lần này so ra ngắn hơn lần trước nhiều, có lẽ vì cô có công việc bận rộn, có sự tra tấn của thầy giáo hướng dẫn, còn có sự hòa ái của đồng nghiệp và tình thương của người nhà để phân tán sự chú ý, đó là còn chưa kể đến sự trợ giúp trung thành nhất của rượu whisky. Tuy whisky không phải liều thuốc hay để lãng quên mà chỉ là cách truyền thống để thôi miên chính mình.

Nhưng đêm nay cũng là một ngoại lệ của Trần Lăng, cô sốt sắng một cách kỳ lạ. Thậm chí trước khi đi ngủ còn có thể nhìn kỹ bộ dạng của bản thân đang nằm trên giường. Người nằm trên giường kia giống mình quá, đôi mắt mở to nhìn trần nhà, gương mặt không hề có cảm xúc, mắt đỏ đần không có tiêu cự, không thể nhận ra suy nghĩ trong lòng.

Tất nhiên ngoài chuyện về Du Thiên Dã, vị nhân huynh có tên Bao Huân đột ngột xuất hiện bên cạnh cũng khiến Trần Lăng vừa buồn phiền vừa lo lắng. Trần Lăng không bình thường như bề ngoài, cô vẫn vô tri vô giác với mọi ý đồ từ trước đến nay của Bao Huân, thờ ơ với chuyện anh đột ngột dọn đến ở tầng trên, chỉ là trong thời gian này cô không có tâm trạng và cũng không muốn đón nhận một tình cảm mới vì thế cô chỉ biết cuộn tròn thành một đống, làm bộ không nhìn thấy gì hết. Thực tế thì đó chỉ là cô đang giả vờ theo bản năng mà thôi.

Nhưng có giả vờ đến đâu cũng không thể giải quyết căn nguyên mọi chuyện, dù sao cũng có một người thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mắt, điều này làm Trần Lăng rất không thích. Nhưng cô nhanh chóng thoải mái vì Bao Huân không thường xuyên ở Thượng Hải, anh lúc nào cũng bận rộn bay qua bay lại trên bầu trời, ví dụ như hai tuần nay Bao Huân được tổng bộ ở HongKong gọi về tham gia đợt huấn luyện tập trung nào đó. Có điều Trần Lăng vẫn coi nhẹ tầm ảnh hưởng của Bao Huân, tuy anh không ở Thượng Hải nhưng vẫn giao cho Trần Lăng một nhiệm vụ nặng nề và đầy vinh dự, đó là thay anh chăm sóc thú cưng mới – hai con rùa tai đỏ đang trong trạng thái ngủ đông.

Có lẽ do tính không khả thi của việc chuyển con đôi mồi khổng lồ từ Bắc Kinh đến Thượng Hải mà bản tính yêu rùa của Bao Huân lại phát tác nên Bao Huân quyết định mua hai chú rùa nhỏ nhỏ này để tạm thời thỏa mãn nỗi tương tư quái quỷ của mình, lời suy đoán này của Trần Lăng không phải không có ác ý. Thế nhưng khi trực tiếp phản nản với Bao Huân về sở thích quái dị của anh, Bao Huân lại nghiêm mặt nói: “Rùa là bạn của con người, cô phải nhớ cho kỹ!”

Lại còn bạn của con người nữa chứ! Trần Lăng liếc mắt nhìn hang rùa bằng thủy tinh trong suốt trên cửa sổ, thầm cười nhạo. Hai con vật nhỏ bé này đâu cần mình phải chăm sóc, mùa đông Thượng Hải chỉ khoảng trên dưới 10 độ, chúng hình như đã rơi vào trạng thái ngủ đông rồi, chúng cuộn thẳng cứng nằm im lìm dưới nước, vùi đầu ngủ say không thèm để ý đến ai. Trần Lăng gõ nhẹ vào thành hang mà hai con rùa cũng không phản ứng, chỉ khi dùng tay chạm vào chân nó, rùa mới chậm chạp co người vào mai, tiếp tục duy trì trạng thái bất động. Trần Lăng mở to mắt quan sát hồi lâu đến khi chán ngấy. Tuy thấy chẳng có gì thú vị nhưng bất giác cô cũng hơi chột dạ, hình như mình cũng chẳng khác gì hai con rùa tai đỏ này, hể thế giới bên ngoài hơi phức tạp một chút là vội vàng chui tuột vào mai, không nghe không nhìn không tìm hiểu, tựa như đến giờ cô vẫn chưa một lần hỏi Bao Huân về tình hình của nha khoa Hạo Khang sau khi mình ra đi.

Không phải không thể mà là không muốn.

Không phải không muốn mà là trốn tránh.

Dù cả thế giới này đều biết cô bị oan nhưng Du Thiên Dã vẫn không tin, vậy cô còn có thể làm gì? Bất giác cô nhớ đến hai câu trong Kinh văn mà Vu Bác Văn thường đọc:

Tứ đại giai không, ngũ uẩn phi hữu.

Thường thanh thường tịnh, bất động bất điều.

Cô chẳng qua chỉ là một người phạm tục, chẳng dễ gì làm được “tứ đại giai không” nhưng rồi sẽ có một ngày, mọi thứ trở nên nhẹ tựa lông hồng, mọi thứ đều chỉ là thoáng qua, dần biến mất đến không còn hình bóng.

Nhưng tình trạng rùa tai đỏ ngày ngày không ăn không uống, chỉ ngủ suốt như vậy cũng khiến Trần Lăng không khỏi lo lắng. Trước khi đi Bao Huân không kịp truyền thụ cho Trần Lăng bí kíp nuôi rùa nào nhưng một người chăm chỉ hiếu học, khả năng tìm hiểu mạnh như Trần Lăng làm sao có thể chịu thua, cô thức suốt đêm lên mạng nhật nhanh được vô số bí kíp nuôi rùa từ bé đến lớn. Sau khi được phổ cập, cô hơi giật mình vì hầu như mọi người trên diễn đàn đều nói không nên để rùa tai đỏ ngủ đông kéo chúng sẽ không đủ dinh dưỡng mà dẫn đến tình trạng chết yểu. À, còn phải lấp mấy làm ấm nước trong hang rùa để duy trì nhiệt độ ấm áp, các bé mới có thể thức dậy khỏi giấc ngủ đông kéo dài. Phải cho ăn, phải thay nước, tránh để rùa bị cảm, tránh để rùa mắc bệnh bạch nhãn(1).

(1) Bệnh bạch nhãn ở rùa: mắt rùa chuyển thành màu trắng, rùa không mở được mắt. Bệnh thường bộc phát mạnh vào thời gian đầu mùa xuân.

Trong tiếng Trung, ngoài nghĩa mắt trắng, bạch nhãn còn có nghĩa là xem thường, khinh bỉ.

Bệnh bạch nhãn? Tao hầu hạ chúng mày như hầu hạ bệ trên, tao cũng sắp bị “bạch nhãn” rồi đây! Trần Lăng nghiêng rằng nghiêng rằng oán thăm nhưng vẫn nghiêm túc làm theo chỉ dẫn trên mạng của những người nuôi rùa. Trông thấy chúng bắt đầu năng động hơn, thấy chúng ăn ngon, chăm vận động, thấy chúng chậm rãi bò xung quanh hang rùa trong làn nước ấm áp, tâm trạng Trần Lăng bất giác khá lên nhiều, thậm chí còn không cần phải dựa vào người bạn thân whisky nữa.

Ngay cả Jack – người sắp phải rời khỏi Thượng Hải, đặc biệt lặn lội tới chào tạm biệt Trần Lăng cũng vui vẻ đứng trước hang rùa ngắm nghía, hào hứng hỏi: “Hai con này thân nhau quá, chắc là một đôi đúng không?”

Trần Lăng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cô cũng đến đó ngắm nghía thật lâu, rất khó phân biệt giới tính của hai con rùa, đành lắc đầu: “Em chẳng biết nữa, chỉ nhớ trong tài liệu viết là bây giờ không dễ nhận biết giới tính vì chúng còn quá nhỏ.”

Jack nhìn mãi không thấy dấu hiệu gì nên không còn hào hứng như lúc đầu nữa, bây giờ mới nhớ ra chính sự, bèn chỉ tay vào thùng đồ mà mình vừa bê lên: “Em chuyển cho Andy giúp anh, tất cả đều là bảo bối cậu ấy để ở nhà anh, mãi không chịu mang đi.”

Trần Lăng liếc qua rồi vâng một tiếng: “Anh cứ yên tâm. Lúc nào anh ấy về em sẽ chuyển ngay.”

Jack ngắm nghía rồi lấy ra một tấm thẻ từ trong túi: “Đây là thẻ vàng của trung tâm thể hình Lam Dịch, anh không dùng đến nữa, em trả cho Bao Huân giúp anh nhé.”

Trần Lăng nhận lấy rồi đưa lên nhìn, lúc này mới nhớ ra hình như mình cũng có một tấm thẻ tập thể hình như thế, không khỏi lẩm bẩm: “Lam Dịch ở đâu nhỉ? Anh nhắc em mới nhớ, em cũng nên đến trung tâm thể hình đó xem thế nào kéo phí mất tấm thẻ.”

Jack nở nụ cười kỳ lạ: “Đổi diện khu nhà này có một trung tâm Lam Dịch đấy, chắc là bình thường em không để ý thôi. Đúng rồi, em nhất định phải lôi Bao Huân đi cùng nhé. Nếu chỉ có một mình thì đánh chết cậu ta cũng không đi đâu.”

Trần Lăng nhìn bộ mặt xấu xa của Jack, tò mò truy hỏi: “Tại sao?”

Jack cười đến rung cả người: “Ở trung tâm ấy có một người là fan cuồng của Bao Huân, tuy anh có quen người đó nhưng đúng là cuồng nhiệt quá mức thật, lần trước Andy bị dọa cho phát sợ, từ đó không dám đến nữa.”

Trần Lăng nửa tin nửa ngờ: “Không phải chứ, Bao Huân mà cũng có lúc bị dọa cho phát sợ ư? Có khi anh ấy vui còn không kịp ấy.”

Jack nói giọng chắc nịch: “Nếu không tin em cứ thử đi, xem cậu ấy có đồng ý không.”

Thoáng chốc, Trần Lăng nhớ lại cảnh tượng bà chủ quán đồ ăn cay Tứ Xuyên “Trần Kỳ” ở Bắc Kinh nhào vào Bao Huân, cảnh tượng đó thật chấn động, làm cho người xem không thể không bị ấn tượng, quá đã đời! Nhưng sao người Thượng Hải cũng nhiệt tình như lửa vậy được? Trần Lăng không khỏi tò mò, bèn gật đầu nói: “Em nhất định sẽ thử, biết đâu lại được xem kịch hay!”

Thấy vẻ phấn khích trong mắt Trần Lăng, Jack liền lo sợ về ngày tháng sau này của mình, thực nữ không phải là hoàn hảo. Anh chàng không khỏi có chút hối hận, có khi mấy hôm nữa Bao Huân sẽ bay đến giết chết mình cũng nên... Vừa nghĩ đến đó, Jack không khỏi rung mình sợ hãi, chắc là không đến mức đó đâu...

Trần Lăng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, bao giờ anh mới trở lại Thượng Hải?”

Jack nhún vai: “Công ty mới ở tận Singapore, anh không biết có thể trở lại đây không nữa, anh đã trả nhà rồi. Nhưng em cứ yên tâm, chuyện hợp tác của nha khoa Bác Văn bên em với ngân hàng DZ sẽ có đồng nghiệp khác tiếp nhận, cứ làm theo trình tự là được.”

Trần Lăng hơi tò mò: “Vậy Bao Huân thì sao? Chẳng lẽ không phải anh ấy tiếp nhận vụ đó sao?”

Jack lắc đầu: “Cậu ấy có sự nhạy cảm bẩm sinh đối với các con số nên rất được tổng bộ coi trọng, vì thế hay phải cậu ấy làm những nghiệp vụ đầu tư, anh rất ngưỡng mộ cậu ấy về điểm này.”

Trần Lăng nhìn Jack bằng ánh mắt kinh ngạc, còn chưa hỏi gì, Jack đã nói: “Đây cũng là nguyên nhân khiến anh quyết định đi làm ở chỗ khác. Anh không thích làm thị trường, nên lần này đến đầu quân cho một tập đoàn đầu tư mới thành lập để có thể làm việc mà mình thích.”

Thực ra Trần Lăng không hiểu lắm, cô chỉ giả vờ gật đầu tỏ ý tán thành sau khi nghe Jack nói vậy mà thôi. Dù sao những chuyện này cũng chẳng liên quan gì nhiều đến Trần Lăng, bản thân cô cũng có những việc quan trọng cần chú ý, thời gian của Trần Lăng được sắp xếp không còn chỗ trống nữa, ngoài công việc và nghiên cứu, cô còn bắt đầu học thêm những kiến thức về việc đưa công ty tư nhân lên sàn chứng khoán, không chỉ khiếm tốn hỏi Trần Tung về cách làm sao để nắm bắt những bằng biểu, tài liệu về tài vụ của công ty cho dễ dàng và trực quan mà còn phải chăm sóc hai tiểu tử tổng, bên cạnh đó còn phải dành thời gian thu hình ở trường đại học y, luyện tập kỹ năng khâu vết thương giải phẫu nha chu, đến giúp đỡ giáo sư Steven, quan trọng nhất là phải về nhà bà ngoại báo danh đúng lúc.

Cuộc sống của cô phong phú như vậy nhưng trong mắt bà ngoại và Liễu Sơn Chi thì quá vất vả. Bà ngoại chau mày nói với cô: “Bé à, cháu thật sự không thể khiến bà yên tâm được, mấy ngày nữa hãy đi Mỹ với ông bà.”

Bác ruột mà Trần Lăng từng nhắc đến chính là anh trai của Liễu Thanh Đề ở nước Mỹ xa xôi đã sớm thông báo sẽ đón hai ông bà sang Mỹ đón năm mới, coi như là thời gian để cả gia đình đoàn tụ, dĩ nhiên bác ruột cũng từng khấn khoản mời Trần Lăng qua điện thoại nhưng cô làm sao dứt ra khỏi công việc được, tất nhiên đã khéo léo từ chối.

Nhưng lời bà ngoại nói làm Trần Lăng rất sợ, cô lén giật nhẹ tay áo Liễu Sơn Chi. Liễu Sơn Chi đành bước đến khuyên nhủ bà lão: “Trần Lăng không được nghỉ dài ngày, nó còn phải đến chùa Phổ Đà lễ tạ thay bố, với lại làm visa cũng không nhanh được như thế, thôi để lần sau đi ạ, lần sau có cơ hội nó nhất định phải đi. Hơn nữa, bác đi rồi còn có cháu chăm sóc con bé mà, bác cứ yên tâm.”

Trần Lăng vội vàng chạy đến ôm lấy bà, dịu giọng nói: “Đừng vậy. Bà ơi, cháu đi Phổ Đà xong còn phải tranh thủ về Bắc Kinh một chuyến nữa, lâu rồi cháu không gặp bố mẹ ở Bắc Kinh, nếu còn không về nữa bố mẹ sẽ giận cháu mất.”

Bà lão ngẫm nghĩ một lúc, bà cũng cảm thấy nếu không để Trần Lăng về Bắc Kinh thì đúng là không phải đạo. Sau khi nghĩ thông, bà nói với Liễu Sơn Chi: “Cháu hãy giúp bác chuẩn bị nhiều quà cáp một chút, để bé mang về Bắc Kinh biểu bố mẹ, đừng để họ nói chúng ta không hiếu lễ nghĩa.”

Tất nhiên Liễu Sơn Chi vui vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Nhỏ Răng 7

Bao Huân kéo hành lý đi ra sân bay, cảm thấy ánh nắng trải dài khắp nơi, thời tiết thật đẹp, chẳng khác gì khí hậu bán nhiệt đới ẩm áp ở HongKong. Bao Huân rất vui vì miền đất Thượng Hải đã đón anh trở về bằng thái độ nhiệt tình như vậy, rồi lại nghĩ đến chuyện cuối cùng cũng có thể được danh chính ngôn thuận “sống chung nhà” với người nào đó, vì thế suốt quãng đường, tâm trạng anh siêu tốt, môi hớn hở cong vút.

Có điều, khoảnh khắc dùng tấm thẻ đặc biệt mở cánh cửa trên sân thượng Bao Huân đã bị giật mình bởi cảnh tượng trước mắt, cảm giác ngọt ngào trong lòng lập tức biến mất hoàn toàn, tưởng tượng và thực tế khác biệt quá lớn làm anh như hóa đá. Rất lâu sau Bao Huân mới dám hít thở, nghĩ bụng: mình mới đi chưa được bao lâu mà chẳng lẽ khu nhà sang trọng này đã biến thành lò sát sinh rồi sao?

Không sai khi nói là lò sát sinh, sân thượng vốn thoáng đãng sạch sẽ bây giờ được phủ báo giấy, trên báo giấy là hai cái đầu heo trông rất đáng sợ, đang nhe răng trợn mắt căm hận nhìn Bao Huân, làm cho một người có bệnh sạch sẽ mức độ nhẹ là Bao Huân có cảm giác buồn ói. Thế là anh hướng ánh mắt về phía tên đồ tể đang mài dao soàn soạt – Trần Lăng.

Trần Lăng đang cầm hung khí trong tay không ngờ Bao Huân lại xuất hiện trước mặt mình lúc này, nên câu mà cô thốt ra khỏi miệng là: “Sao anh lại trở về?”

Đối với Bao Huân, câu nói này hoàn toàn không có ý chào đón, nên anh chàng hơi giận: “Tôi không nên về sao? Làm ảnh hưởng đến cô chăng?”

Trần Lăng tự biết đã nói sai, bèn vội vàng chữa lời, tỏ vẻ áy náy: “Không, không, tôi làm ảnh hưởng đến anh mới đúng, tôi sẽ mang nó xuống dưới

ngay.”

Tâm trạng của Bao Huân dần trở lại bình thường, anh lạnh nhạt nói: “Tôi không ngại đâu, cô cứ làm việc của cô đi.” Sau khi rà soát địa hình, để tránh phải tiếp xúc với “hiện trường hành hình” giữa sân thượng, anh bèn kéo hành lý đi bằng lối cầu thang nhỏ. Nhưng mùi thịt lợn nồng nặc vẫn bay vào mũi, Bao Huân đứng ở cửa, không nhìn được hỏi: “Trần Lăng, cô đang làm gì vậy?”

Trần Lăng ngược lên nhìn Bao Huân một cái rồi đáp: “À, tối nay tôi phải đến đại học y làm thí nghiệm về khâu nha chu, tôi sợ không tốt nên phải luyện tập một chút.”

Đến giờ Bao Huân mới hiểu ra, gật đầu: “Vậy tôi không quấy rầy nữa, cô làm tiếp đi, làm tiếp đi.”

Sau khi đưa hành lý vào nhà, Bao Huân lập tức đóng chặt cửa lại, bấy giờ mới dám thả lỏng hít một hơi thật sâu luồng không khí mới mẻ. Anh lắc đầu rồi cầm quần áo vào nhà vệ sinh bắt đầu tắm rửa, vừa làm vừa nghĩ: Trần Lăng này đúng là không phải một cây đèn càn dầu, thỉnh thoảng lại làm người ta vui bất ngờ hoặc sợ hãi bất ngờ.

Vừa nghĩ đến đây thì nghe thấy tiếng đập cửa, anh bèn vội vàng tắt nước, cẩn thận nghe ngóng rồi đáp: “Trần Lăng, tôi đang tắm, có việc gì không?”

Trần Lăng nói to: “Không có việc gì. Vậy nói sau, anh cứ tắm tiếp đi.”

Bên ngoài im lặng trở lại.

Bao Huân nhanh chóng làm sạch bản thân rồi mặc một bộ đồ thoải mái, mở cửa đi xuống dưới. Ồ, vẫn là mùi thịt lợn khó chịu đó, Bao Huân không khỏi chau mày, hạ giọng nói: “Sao thế? Vừa tìm tôi có việc gì?”

Trần Lăng đang luồn chỉ vào kim khâu đánh giá Bao Huân với bộ dạng sạch sẽ thoải mái, cảm thấy không phù hợp lắm bèn lắc đầu: “Thôi, để tôi tự làm vậy.”

Bao Huân cố kiềm chế bản thân, giận dữ nói: “Có việc gì xin nhân huynh cứ nói, đừng lằng nhằng mãi như vậy.”

Trần Lăng uốn thẳng lưng, nghĩ bụng: đây là tự anh chui đầu vào rọ dấy nhé, người ta đã bảo không cần rồi mà. Sau đó, cô nhìn thẳng vào mắt Bao Huân: “Anh có thể giúp tôi một việc không? Tôi cần người cố định giúp hai cái đầu heo này.”

Bị câu nói này đã kích, Bao Huân có một niềm xúc động muốn chạy trốn khỏi hiện trường. Anh nhanh chóng đánh giá bốn phía xung quanh bằng mắt thường, đúng là lợn xộn đến khó coi, đầu heo mới ban nãy còn hoàn chỉnh thì giờ đã bị Trần Lăng mổ xẻ ra thành từng bộ phận nhỏ. Bao Huân cố nén cơn buồn nôn, hỏi: “Đây đều là cô làm đấy hả?”

Trần Lăng gật đầu, còn thành thật giải thích: “Tôi đã nói chỉ cần phần hàm răng thôi nhưng người bán thịt lợn ở chợ không chịu bán, bắt tôi phải mua cả cái đầu. Hết cách, tôi đành mua về rồi tự lấy phần hàm răng ra thôi.”

Bao Huân cảm thấy số phận mình thật hẩm hiu, theo đuổi một cô gái thôi mà năm lần bảy lượt phải đối mặt với những hoàn cảnh không hề bình thường, đành nhẫn nại nói: “Vậy cô muốn tôi làm gì đây?”

Trần Lăng không ngờ Bao Huân lại thẳng thắn như vậy, xem ra anh chàng này tiến bộ không ít, thế là cô sai bảo Bao Huân bằng giọng điệu ngọt như dỗ trẻ con: “Anh đỡ giúp tôi phần cằm này rồi cố định lại, nếu khi tôi khâu mà bị rung lắc quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả và tốc độ khâu. Còn một việc nữa, sau khi tôi hoàn thành một kiểu khâu, anh hãy cất chỉ giúp tôi.”

Bao Huân bắt giác rung mình một cái, xúc động muốn bỏ đi thôi thúc trong lòng anh, nhưng cuối cùng tình cảm vẫn chiến thắng lý trí, anh vẫn chọn ở lại, thậm chí còn quyết định nghiêm túc làm một trợ lý.

Tục ngữ nói: người trong nghề xem cách thức, người ngoài nghề chỉ biết xem náo nhiệt. Tuy Bao Huân chỉ là người thường, không hiểu được mấy thuật ngữ mà Trần Lăng lẩm bẩm trong miệng như “Khâu kiểu đệm ngang”, “Khâu kiểu đệm vuông góc”, “khâu buộc lơ lửng”... nhưng anh có thể nhận ra thủ pháp của Trần Lăng vô cùng thuần thục. Cô lần lượt dùng hơn 10 kiểu khâu, kiểu này cũng rất trơn tru, nhuần nhuyễn. Ngoài sợ hãi, Bao Huân chỉ có thể tập trung hết sức, cố làm sao cho trình độ nghiệp dư của mình có thể đến gần với trình độ chuyên nghiệp một chút.

Có điều Trần Lăng lại không hề chuyên tâm như Bao Huân tưởng tượng. Phần đuôi mắt cô để ý thấy mái tóc vẫn còn ẩm của Bao Huân đang dính lên trán anh, và cả hàng mi đen dài hạ xuống khi anh cất chỉ, bên cạnh đó là mùi thơm tươi mát dễ chịu sau khi anh tắm xong, tất cả đều khiến Trần Lăng không thể không phân tâm. Cô thầm khinh bỉ bản thân: Không được, Trần Lăng! Mày không được đói khát như vậy, không được để về bề ngoài của anh ta hấp dẫn! Sau quá trình phê bình và tự phê bình, Trần Lăng không dám nhìn Bao Huân nữa.

Sau khi kết thúc tiết mục luyện tập khâu vết thương, Bao Huân nhìn quanh bốn phía, đánh giá sân thượng bừa bộn rồi tò mò hỏi: “Mấy thứ này cô dùng xong rồi phải làm sao?”

Trần Lăng cũng rất khó nghĩ, chau mày hỏi: “Anh biết hàm thịt không?”

Bao Huân cảm thấy ý tưởng này của Trần Lăng thật đáng sợ, vội vàng chối đây đẩy: “Tôi không biết đâu.”

Trần Lăng thực sự cảm thán về trình độ kém cỏi của các “soái ca” hiện nay, tiếc nuối thở dài: “Vậy thì tiếc quá, tôi cũng không biết.”

Bao Huân tròn mắt nhìn lên trời, chẳng nói chẳng rằng.

Trần Lăng nhìn đồng hồ, thảng thốt: “Muộn thế này rồi sao, tôi phải đi ngay không muộn mất!”

Bao Huân chỉ kịp thấy Trần Lăng lao vào nhà bằng tốc độ có thể sánh với tốc độ của ánh sáng, để lại một câu trăng trời: “Bao Huân, nhờ anh xử lý hộ tôi nhé, làm thế nào cũng được.”

Đến cả cơ hội từ chối Bao Huân cũng không có, thấy bóng dáng Trần Lăng biến mất nhanh như một cơn gió, Bao Huân rất sầu não. Nhưng hai cái đầu heo không khó xử lý như trong tưởng tượng, nhân viên vệ sinh của tòa nhà vui vẻ chở chúng đi. Lúc gần đi, bà còn không ngừng liếc nhìn sân thượng, nói: “Lần sau nếu có nữa nhớ tìm bác nhé.”

Bao Huân tỏ thái độ rất thành thật: “Chắc chắn là thế rồi, cháu sẽ tìm bác khi có.”

Buổi dạy học buổi tối bằng phương pháp ghi hình của Trần Lăng diễn ra rất thuận lợi. Dĩ nhiên chuyện khiến Trần Lăng phấn khởi hơn là sau khi quay xong, giáo sư Steven vô tình tiết lộ, hội nghị trồng rừng quốc tế sắp diễn ra vào cuối tháng tư ở Thượng Hải từ lâu đã mời ông tới làm một cuộc giải phẫu nha chu kết hợp với trồng rừng ngay tại hiện trường, trợ lý của ông tại HongKong sắp đến ngày lâm bồn, mà dạo này việc hợp tác giữa ông với Trần Lăng lại vô cùng thuận lợi nên nếu không có gì thay đổi, ông sẽ cho Trần Lăng làm trợ lý của mình lần này.

Sau khi tạm biệt hai vị giáo sư, Trần Lăng về nhà thì đã là 9h tối, màn đêm hoàn toàn bao phủ. Đứng trên sân thượng phóng tầm mắt ra xa, bốn phía đèn đóm dày đặc như sao trời. Có lẽ tâm trạng phấn khởi khiến Trần Lăng nhìn mọi thứ đều thấy hài lòng, nơi mà buổi chiều bị mình biến thành lò sát sinh giờ đây đã trở lại như cũ, cô không khỏi thầm khen ngợi Bao Huân đúng là một người vừa đẹp trai vừa giỏi giang, tay chân nhanh nhẹn.

Vừa suy nghĩ xem có nên đích thân đến nhà chính mệnh cảm ơn anh không thì đúng lúc nhìn thấy hộp đồ đặc mà Jack nhờ mình chuyển tới Bao Huân. Hay quá, một mũi tên trúng hai đích.

Trần Lăng toan bê hộp đồ lên thì nghe thấy có tiếng cộp cộp. Trần Lăng cẩn thận nghe ngóng để đoán định nơi phát ra tiếng động, cô đi đến giữa phòng khách nói vọng lên tầng trên: “Có việc gì thế?”

Hiệu quả cách âm thật sự không tốt, tiếng nói truyền từ bên trên xuống, cực kỳ rõ ràng trong đêm tối: “Rùa tai đỏ của tôi còn sống chứ?”

Trần Lăng đỡ trán, đúng là lắm cảm thật rồi, sao lại quên bég mất hai con rùa tai đỏ đang sống hạnh phúc trong cảnh ăn nhờ ở đậu nhà mình chứ? Trần Lăng nhìn hai con vật nhỏ đang nằm ở hai góc riêng biệt, hô lên: “Vẫn sống.”

Bên trên lại có tiếng vọng xuống: “Được, vậy cô tiếp tục nuôi đi.”

Trần Lăng dĩ nhiên không đồng ý: “Không được, anh tự nuôi đi, tôi mang lên cho anh ngay đây!”

Trần Lăng là người theo phái hành động, lập tức bê hang rùa và hộp đồ mà Jack nhờ chuyển hộ đi lên tầng trên. Bao Huân đã đứng chờ sẵn ở cửa, giật mình khi thấy Trần Lăng ôm linh kính một đồng thứ xiêu vẹo đi lên bên vội vàng chạy lên đỡ. Nhưng quá trình giao thoa giữa họ xảy ra vắn đề, tuy hang rùa không sao nhưng hộp đồ lại rơi xuống đất làm cho đồ vật tung tóe loạn xạ.

Bao Huân không khỏi giận dữ: “Đừng có cái gì cũng tự mình khuan vác thế chứ, cô cứ gọi một tiếng để tôi tự xuống lấy là được mà.” Nói xong, anh tự bê hang rùa đi vào nhà trước, đặt lên chiếc bàn ở giữa phòng.

Trần Lăng lập tức ngồi xổm nhặt nhạnh các thứ vào hộp rồi cũng ôm hộp đi vào nhà, đặt lên bàn. Nhưng mấy thứ đồ trong hộp cũng kỳ lạ như chính anh vậy, ví dụ như một chiếc hộp to trong đó đã thu hút sự chú ý của Trần Lăng. Chiếc hộp gỗ đó mang phong cách cổ kính và thanh thoát, tạo hình rất đặc biệt, Trần Lăng không kiềm chế được mà cầm lên nhìn hết một lượt, lúc quay đầu lại thì nhìn thấy Bao Huân. Bao Huân vội bước lên cướp lại chiếc hộp: “Chỉ là cái hộp đồ chơi thôi mà, có gì hay ho đâu.”

Trần Lăng hừ một tiếng. Bao Huân đúng là đồ keo kiệt, nghĩ bụng người xưa nói không sai, tuổi tâm lý của đàn ông ít hơn năm tuổi so với phụ nữ cùng tuổi, đúng lắm! Trần Lăng bĩu môi rồi cười giả tạo: “Chiều nay cảm ơn anh đã thu dọn cục diện hỗn loạn đó cho tôi. Đúng rồi, đồ đặc của anh tôi đã mang lên trả hết rồi, về đây!”

Bao Huân cũng thấy bản thân phản ứng như vậy có chút quá đáng, liền cười hai tiếng: “Giận rồi à?” Ngẫm nghĩ rồi tiếp tục vẽ rắn thêm chân: “Tôi không có ý gì khác, thật đấy, chỉ là cái hộp đồ chơi thôi mà, tôi không lừa cô đâu!”

Thực ra Trần Lăng không giận chút nào, cô liếc nhìn cái hộp, ngày càng hào hứng: “Vậy anh nói xem cái hộp này chơi thế nào?”

Bao Huân đâm lao phải theo lao, đành mân mê chiếc hộp gỗ một lúc, rồi nói với vẻ thần bí: “Truyền thuyết nói người thường không thể mở được cái hộp này đâu, chỉ người nào có duyên mới mở được, mới khám phá được bí mật bên trong.”

Trần Lăng càng hào hứng: “Thật không? Để tôi thử.”

Bao Huân lấy làm ngạc nhiên, hồi lâu sau mới miễn cưỡng đưa hộp cho cô, khẽ nói: “VẬY CÔ THỬ XEM.”

Trần Lăng nhận lấy rồi cẩn thận nghiên cứu nhưng cho dù dùng cách nào cũng không thể tìm được bộ phận để mở hộp, bất giác thấy nản lòng bèn ném vào hộp đồ của Bao Huân rồi nói về nghi ngờ: “Anh lừa tôi đúng không? Có lẽ cái hộp này không thể mở ra được mới là sự thật.”

Bao Huân đã hoàn toàn bình tĩnh lại, tỏ vẻ tiếc nuối: “Không mở được chứng tỏ chưa đủ duyên phận, cô phải cố gắng thêm.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Nhổ Răng 8

Trần Lăng không muốn tốn nước bọt với anh nữa bèn liếc mắt đánh giá nơi ở trên tầng hai của Bao Huân. Mặc dù có hai căn phòng ngủ nhưng lại nhỏ đến mức chỉ đủ kê bàn, có vẻ không thoải mái bằng tầng một của mình, nghĩ thế cô mới thấy được an ủi đôi chút. Cô đột nhiên nghĩ đến chuyện khác, chỉ vào hộp giấy trên bàn: “Trong này còn có một tấm thẻ vàng của trung tâm thể hình Lam Dịch. Jack nhờ tôi trả cho anh, anh xem có còn bên trong không?”

Bao Huân lạnh nhạt à một tiếng rồi thuận tay lục lọi trong hộp một lượt, thứ nhìn thấy đầu tiên là một hộp giấy. Bao Huân im lặng một chút rồi quyết định đưa cho Trần Lăng: “Cho cô này.”

Trần Lăng thoáng sửng sốt: “Gì vậy?”

Bao Huân thờ ơ tiếp tục tìm tòi: “Đây là kính hiển vi tôi mua cho cô hồi sang Đức công tác.”

Trần Lăng giật mình nhớ lại hình như Bao Huân đã từng nhấn tin báo cho mình biết là như vậy, cô đột nhiên thấy cái hộp nặng trĩu, nhận cũng không phải mà trả cũng không phải. Bao Huân như đi guốc trong bụng cô, tuy mắt nhìn chăm chăm vào hộp nhưng miệng lại nói: “Tôi mua mấy cái cơ, bọn Vương Hâm đều có cả.”

Trần Lăng lập tức thấy yên tâm hơn, liền cảm ơn Bao Huân.

Kết quả của việc Bao Huân lục lọi trong hộp là chẳng những tìm thấy tấm thẻ vàng kia mà còn tìm được cuốn album trong đó, quảng cho Trần Lăng: “Nhìn xem, tôi nhớ bản thân mình lúc đó quá, cũng từng oai phong như vậy.”

Trần Lăng nhận lấy rồi mở từng trang ra xem, trong đó đa số là ảnh chụp tập thể, không thể không nhận ra tư thế oai phong bùng bùng khí thế của họ, nhưng tất cả những bức ảnh này đều truyền đạt tới một thông tin. Cô ngạc nhiên hỏi: “Lúc nào vậy? Anh tham gia đoàn leo núi này sao?”

“Đó là lúc tôi mới về nước không lâu, gia nhập đoàn leo núi nghiệp dư do đám bạn tôi tổ chức, thời gian đó tôi hết ra Bắc lại vào Nam, vô cùng thú vị. Sau đó ai cũng bận nên đành tan rã.”

Trong cuốn album ngoài những bức ảnh chụp phong cảnh thì trên cơ bản hầu như đều là chụp quá trình trèo leo đỉnh núi của họ, xem đi xem lại vẫn chỉ là những gương mặt đó. Tầm mắt của Trần Lăng dừng lại trên bức ảnh cuối cùng của cuốn album, bối cảnh phía xa xa là núi non trùng điệp, mây trắng như tuyết, trong bức ảnh chụp bốn chàng trai trẻ tuổi mặc áo bông dày, có thể nói là bốn chàng trai đã làm nổi bật cả bức ảnh. Tuy mặt mũi cả bốn người đều nhem nhuốc bụi đất nhưng họ vẫn vui vẻ khoác vai nhau, cười sung sướng. Trần Lăng nói: “Tôi quen người đứng bên trái, là huấn luyện viên Hạ Cương của đợt huấn luyện mở rộng đây mà, hai người bên phải tôi không biết, ai vậy?”

Bao Huân liếc qua rồi trả lời: “Đây là lúc bọn tôi chinh phục đỉnh Changtse. Cô biết núi Changtse không? Nó nằm ở phía Bắc của dãy núi Chomolungma(1), cao 7.543m so với mực nước biển.”

(1) Còn có tên khác là Everest, được mệnh danh là nóc nhà của thế giới, cao 8.848m so với mực nước biển.

Trần Lăng không thể không nhìn anh bằng ánh mắt khác: “Các anh giỏi vậy sao?”

Bao Huân cười ngại ngừng: “Thực ra lần đó xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn nên tôi không leo được lên đến đỉnh núi.”

Trần Lăng à một tiếng, cô nhìn đáng vẻ không nghiêm túc của Bao Huân, gật đầu nói: “Tôi hiểu, tôi hiểu.”

Bao Huân giận dữ thanh minh: “Lần đó đúng thật là có chuyện ngoài ý muốn mà, với lại tuy trình độ của tôi bình thường nhưng bạn tôi kinh nghiệm

đầy mình, nhất là thằng mặt trắng nhỏ đứng cạnh tôi, đó là em trai Hạ Cương, tên là Hạ Định.”

Trần Lăng rất thích tranh luận với Bao Huân. Hạ Định này có gương mặt hoàn hảo nhưng có lẽ nắng gắt đã làm anh mất đi vẻ thanh tú sẵn có, nên gọi là mặt đen nhỏ mới đúng, chẳng liên quan gì đến mặt trắng nhỏ hết. Trần Lăng chỉ tay vào người đứng ngoài cùng, dù đã đội mũ nhưng vẫn thấp hơn ba người còn lại nửa cái đầu: “Chỉ có người này miễn cưỡng có thể xem là mặt trắng nhỏ thôi, trông thanh tú quá.”

Bao Huân cười vang: “Đó là Lâm Phong, có thể coi là người đi theo nhóm tôi để chụp ảnh, nó chụp được rất nhiều bức kinh điển. Nhưng cô đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, Hạ Định tuy giỏi nhưng Lâm Phong chính là khắc tinh của cậu ấy đấy.”

Trần Lăng còn chưa kịp tiêu hóa hàm ý của những lời này thì đã nghe Bao Huân nói: “Hồi đó có mấy đội leo núi liên, họ còn đặt biệt danh cho nhóm tôi nữa kia.”

Trần Lăng hỏi với vẻ tò mò: “Biệt danh gì?”

Bao Huân khoác lác mà không thấy xấu hổ: “Hết cách, chúng tôi thực sự là quá quá quá đẹp trai, đẹp trai đến bị thảm luôn, đi đến đâu vang dội đến đó, rất được các nữ đồng bào chào đón nên được người ta đặt biệt danh cho, là gì nhỉ? À, đúng rồi, là “Tứ Thiếu Kinh Thành”. Anh ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Thiếu trong ‘trẻ hư’ ấy.”

Trong đầu Trần Lăng tự động hiện ra hình ảnh ăn chơi trác táng của mấy vị thiếu gia này, cô phì cười rồi cười to đến khó thở. Thấy Trần Lăng nở nụ cười hiểm hoi trước mặt mình, Bao Huân bắt đầu động tình, hormone tăng cao, đành vội vàng che giấu, chỉ vào tấm ván gỗ mỏng giữa phòng: “Cô không tin chứ gì? Chỉ ngăn cách bằng một tấm ván gỗ này thôi, đề phòng quần tử chứ chẳng đề phòng được tiểu nhân, cô có tin tôi đã bay nó đi xa tám dặm không?”

Trần Lăng ngừng cười, nhìn Bao Huân bằng ánh mắt rạn rở: “Anh là trẻ hư chứ gì, dĩ nhiên tôi tin.”

Nhưng câu nói này hoàn toàn không có vẻ gì là thành khẩn cả, bộ mặt coi thường anh của Trần Lăng làm Bao Huân nản lòng.

Cuộc sống thuê chung nhà của Trần Lăng và Bao Huân cứ tiếp diễn như vậy, nhưng đúng là chỉ dùng chung điện nước mà thôi. Ngoài chuyện phải dè dặt hơn khi uống whisky thì nói tóm lại, Trần Lăng vẫn rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ.

Hình như Bao Huân không mang chiếc Land Rover của mình đến Thượng Hải, thậm chí cả xe đạp BMW cũng không thấy đâu, ngày nào anh cũng đi tàu điện ngầm giống Trần Lăng, tuy ở cùng “nhà” và cùng làm việc trong một tòa cao ốc nhưng hai người không cố tình dọ dẫm nhau, mà gặp thì đi chung, không gặp thì ai đi đường nấy. Thịnh thoảng Bao Huân chủ động nhờ Trần Lăng khám rằng nếu gặp nhau ở ngoài tòa cao ốc thì anh trò chuyện với cô rất lịch sự, duy trì quan hệ “đồng chí” thân thiện.

Trần Lăng rất hài lòng.

Nhưng Trần Lăng không ngờ Bao Huân cũng giống mình, là một “trạch nam” thứ thiệt. Sau khi tan ca liền ở ru rú trong nhà, không có chuyện đêm đêm săn ca, đàn đúm tụ tập gây rối.

Không phải Trần Lăng chưa hỏi Bao Huân chuyện này bao giờ, anh chỉ lười biếng nói chung chung: “Toàn bạn đều, không gặp cũng được.” Chân tướng ra sao thì chưa biết nhưng tạm thời Bao Huân đã chính thức trở thành một nhân viên cấp quản lý của ngân hàng DZ chi nhánh Thượng Hải, vì thế tối nào anh cũng làm việc trên một chiếc laptop và bên cạnh một tách cà phê, trong máy tính là những con số mà Trần Lăng có xem cũng không hiểu, đây là sự thật trăm phần trăm.

Nhưng những việc này hoàn toàn không ảnh hưởng đến chuyện anh hoàn toàn tháo bỏ lớp mặt nạ sau khi về nhà, ngày nào cũng xuống nhà Trần Lăng làm tổ, mặt dày lượn qua lượn lại dù biết cô đang nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường, anh bung cà phê, ôm laptop ngồi miết trên sofa nhà Trần Lăng, cười nhạt với mấy quyển sách tài chính sơ cấp cô đặt trên đó rồi hào hứng chỉ bảo Trần Lăng, nhanh chóng làm cho tâm trạng cô biến đổi từ phiền muộn sang tê liệt. Nhất là khi Trần Lăng than vãn khả năng lĩnh hội kiến thức về tài chính của mình chậm hơn quá nhiều so với kiến thức y khoa, phù định bản thân, nói mình hoàn toàn không thể sử dụng toàn bộ khả năng để hấp thụ tinh hoa của chúng, chỉ cần một vài câu nói của Bao Huân đã khiến cho Trần Lăng cảm thấy kinh mạch như được đả thông, tiếp thu kiến thức rất nhanh. Hết cách, Trần Lăng đành dần phải chấp nhận thái độ khinh thường của Bao Huân, sẵn có một thầy giáo giỏi ở đây, nhất định phải tận dụng triệt để.

Nhưng Bao Huân, một bên tốt bụng giải thích mọi điều thắc mắc cho Trần Lăng, một bên không quên cười nhạo cô: “Thực ra có đọc cũng vô dụng thôi, tình hình cổ phần hóa của nha khoa Bác Văn hiện nay khác hẳn với kiến thức sách vở này.”

Trần Lăng có cảm giác một luồng khí chẹn ngang cổ họng, cô quay sang hỏi: “Vậy anh nói phải làm thế nào mới có tác dụng?”

Bao Huân lẩn tránh ánh mắt Trần Lăng, tự nhiên nói: “Có biết vì sao bố tôi cho phép tôi rời khỏi nha khoa Hạo Khang một cách thoải mái như vậy không?”

Điều này sao Trần Lăng có thể biết được, cô đành lác đầu. Bao Huân chậm rãi nhấp một ngụm cà phê, khẽ nói: “Nếu nói nha khoa Bác Văn là một điển hình của việc mở rộng nhanh chóng thì nha khoa Hạo Khang của chúng tôi vẫn đi theo hướng bảo thủ chậm mà chắc. Dù đã có tiền lệ cổ phần hóa của nha khoa Bác Văn nhưng bố tôi vẫn không dám hành động mạnh bạo, vì thế việc tôi đầu quân cho ngân hàng có vốn đầu tư nước ngoài thực ra cũng nằm trong dự tính của bố tôi cả.”

Trần Lăng không hiểu sao Bao Huân lại nói chuyện này với mình, ngẫm nghĩ hồi lâu mới bật ra một câu: “Ý anh là sớm muộn vẫn sẽ trở về Hạo Khang?”

Bao Huân lờm cô một cái, cô nàng này cũng biết suy đoán thật đấy, anh đành bắt đắc dĩ trả lời: “Tất nhiên tôi sẽ không hoàn toàn chịu đựng sự sắp đặt của họ, không dễ dàng để ông ấy đạt được mục đích, nhưng cũng giống như việc cô đã trở lại nha khoa Bác Văn vậy, tôi không thể thực sự đoạn tuyệt quan hệ với Hạo Khang vì thế thời gian này tôi vẫn luôn chú ý đến tiến độ nha khoa Bác Văn thu hút vốn và đưa lên sàn chứng khoán.”

Lúc này Trần Lăng mới cảnh giác hỏi: “Sao?”

Bao Huân nhìn Trần Lăng, chậm rãi nói: “Nền móng không vững nhưng lại tiến hành quá nhanh.”

Trần Lăng hơi cảm thấy bất an. Báo cáo lỗ của các chi nhánh ở phía nam ngày càng trầm trọng, không biết có phải đó là phản ứng dây chuyền của việc thu hút vốn và khuếch trương quá nhanh hay không. Trần Lăng vẫn thấy không phục, tất nhiên cô sẽ không nhận khuyết điểm về mình mà hỏi ngược lại: “Anh dựa vào đâu mà nói thế?”

Bao Huân không nói nhiều mà ngẫm nghĩ rồi bảo: “Chuyển động vòng tròn không có gì đáng trách, chỉ là trong giới nha khoa không có nhiều tài sản cố định làm hậu thuẫn ổn định, không có bất động sản để thế chấp, khấu hao thiết bị lại cao. Đến cả những phòng khám hàng đầu như Bác Văn hay Hạo Khang thì tài sản trung tâm cũng đa phần chỉ dựa vào một vài bản quyền mang hàm lượng kỹ thuật cao. Nếu mở rộng quá nhanh, một khi tài chính không ổn định, cô sẽ phát hiện những thứ được gọi là tài sản đó hoàn toàn không đáng tiền, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.”

Trần Lăng không phục: “Thiết bị và máy móc không được coi là tài sản ư?”

Bao Huân lắc đầu: “Khấu hao thiết bị sẽ rút ngắn thời gian hoàn vốn, nhưng đối với những phòng khám nha khoa chuẩn bị lên sàn thì thế là chưa đủ.”

Trần Lăng vẫn rất ngây thơ: “Ý anh là...”

Bao Huân lắc đầu: “Đó chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi, có lẽ vẫn chưa đủ chín chắn nhưng tôi vẫn cho rằng nếu muốn đưa nha khoa Bác Văn và nha khoa Hạo Khang lên sàn thì điểm mấu chốt đến giờ vẫn chưa tìm được.” Rồi anh nói thêm: “Nhưng bây giờ đã có rất nhiều hậu thuẫn đáng tin cậy có thể đưa một công ty lên sàn, ví dụ như bệnh viện Đại Nghiệp, họ trực tiếp tham gia vào thị trường nha khoa, phương pháp của họ ổn định, chính xác và nhanh chóng, trực tiếp thu mua những bệnh viện nha khoa kiểu lớn. Tuy trước mắt những phòng khám có khả năng này không nhiều nhưng nếu thu mua thành công thì cùng với khuếch trương nguồn vốn, mức độ mạo hiểm của họ sẽ thấp hơn hai phòng khám của chúng ta rất nhiều.”

Lòng Trần Lăng nặng nề hơn, bộ não hoạt động hết công suất để tiêu hóa những kiến thức mà Bao Huân vừa trình bày. Giọng điệu Bao Huân lại trở nên thoải mái như bình thường: “Haiz, cô cứ mặc kệ đi, những chuyện hại não này vẫn để tôi làm thì hơn. Đứng rồi, hôm nay cô cho rửa của tôi ăn chưa?”

Trần Lăng gật đầu: “Tất nhiên là rồi, tôi có như anh đâu.”

Thực ra hai chú rửa tai đồ đã sớm quay lại nhà Trần Lăng. Bao Huân mới nuôi chưa được hai ngày thì đã khổ sở bê chúng xuống nhà Trần Lăng, cô thấy hai chú rửa vô cùng uể oải, mũi sưng to, hoạt động chậm chạp. Trần Lăng hết sức đau lòng, cô ngồi trên mạng tìm tòi rất lâu mới biết hai chú rửa đã bị cảm, truy hỏi rất lâu mới biết nguyên nhân là vì Bao Huân lỡ tay tắt công tắc nước nóng. Sau khi khinh bỉ anh chàng một hồi, Trần Lăng làm theo lời chỉ dẫn trên mạng, pha thuốc cảm với nước cất rồi đổ vào nước trong hang rửa, tiến hành cho hai con vật uống thuốc.

Chỉ chờ có thế, Bao Huân liền để hai chú rửa ở lại nhà Trần Lăng luôn, dưới danh nghĩa là để bác sĩ Trần chữa bệnh. Xét thấy quá trình “nằm viện dưỡng thương” của rửa có thể kéo dài, Bao Huân rất vui khi lấy cớ là xuống thăm “bệnh nhân” để ra vào nhà Trần Lăng. Tình cảm sâu đậm của Bao Huân dành cho rửa tai đồ được Trần Lăng – người thấy hơi buồn bã hôm nay trừu tượng là huynh đệ tình thâm như biển cả, quá cảm động!

Bao Huân không thấy xấu hổ mà tiếp tục ngoắc tay với rửa: “Hi, Vương Hâm.”

Trần Lăng cười khúc khích, hỏi một câu theo bản năng: “Đấy là hai anh em, một con tên là Vương Hâm, vậy con kia thì sao?” Lời nói vừa tuôn ra khỏi miệng, Trần Lăng đã hối hận đến mức chỉ muốn cắn lưỡi.

Bao Huân nhìn Trần Lăng, chậm rãi hỏi: “Cô muốn gọi nó là gì?”

Trần Lăng vội chuyển đề tài: “Gọi rửa bằng tên người không hay lắm. Nếu bị Vương Hâm biết được, anh không bị mắng mới là lạ đó.”

Bao Huân mỉm cười không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ là không hiểu sao bỗng thấy chột dạ. Tuy Trần Lăng đã chia tay với Du Thiên Dã nhưng anh biết hành vi hiện nay của mình hoàn toàn có thể bị coi là “đào chân tường của anh em(1)”. Kết quả, suy nghĩ này khiến anh càng không dám liên lạc với Du Thiên Dã, cũng như tình anh em giữa anh và Du Thiên Dã vậy, trước mặt Trần Lăng, nó yếu đuối đến mức không chịu nổi một cú đá kích.

(1) Cướp người yêu của anh em

Chương 106: Nhổ Răng 9

Tết âm lịch ngày càng đến gần, ai nấy đều bận rộn chuẩn bị đón Tết, bệnh nhân đến với nha khoa Bác Văn cũng giảm dần, công việc của Trần Lăng cũng thoải mái hơn, sau mấy ngày được nhàn rỗi cô bỗng nhớ tới tấm thẻ tập thể hình của mình, dù sao cũng không thể lãng phí.

Nhưng với hành động này của Trần Lăng, Bao Huân có chút không đồng ý, anh rất không thích việc Trần Lăng hai ngày nay không chịu ở nhà chăm sóc rùa tai đỏ từ tể mà lại đến giết thời gian ở trung tâm Lam Dịch. Trần Lăng không để bụng những lời phản nản của Bao Huân, coi chúng như gió thoảng bên tai, vẫn xách ba lô như hôm qua, còn hỏi Bao Huân: “Tôi chuẩn bị đi tập ở trung tâm Lam Dịch đây, anh đi không?”

Bao Huân rất không vui, rầu rĩ nói: “Lam Dịch có gì vui? Hôm qua cô đã đi rồi mà, sao hôm nay còn đi nữa?”

Trần Lăng nghiêng người qua, cười khúc khích: “Tập luyện phải kiên trì mới được, không phải anh cũng có thể hay sao, hay là cùng đi?”

Bao Huân xua tay, lắc đầu: “Tôi không đi.”

Trần Lăng lấy làm tiếc vì nhiệm vụ mà Jack giao cho thật sự không dễ làm, cô không thể xem được kịch hay dành từ bỏ: “Tôi mời anh rồi đấy nhé, nếu anh không đi tôi cũng đành chịu, tôi tự đi vậy.”

Bao Huân giương mắt nhìn bóng dáng xa dần của Trần Lăng, giận dữ đi về nhà. Nhưng dù đã về đến nhà, anh vẫn đứng ngồi không yên, không làm được việc gì, sau vô số lần đắn đo và đấu tranh tư tưởng, cuối cùng đành giờ súng đầu hàng: “Ai sợ ai chứ, tôi đi!”

Thực ra tế bào vận động của Trần Lăng vô cùng ít ỏi, cô vừa không biết bơi vừa không thích dancesport, cũng chẳng mấy hứng thú với yoga. Quyết định đến với trung tâm thể hình Lam Dịch xa hoa chẳng qua là vì không muốn làm tấm thẻ kia thất vọng mà thôi, vì thế cô lựa chọn hình thức chạy chậm trên máy chạy bộ. Cô đang ngán ngẩm thì thấy có tiếng cười khẩy bên cạnh: “Cô đến đây tập sao? Tốc độ như rùa ấy.”

Trần Lăng quay đầu lại thì thấy Bao Huân không biết đã xuất hiện trên máy chạy bộ bên cạnh từ bao giờ, vừa chạy nhanh vừa nhìn mình bằng vẻ nhạo báng. Trần Lăng rộng lượng không chấp với Bao Huân, chỉ cười hi hi nói: “Chỉ cần đạt được mục đích rèn luyện sức khỏe là được.”

Bao Huân hừ một tiếng rồi tập trung chạy bộ, không nói thêm gì nữa.

Sự tò mò lại thôi thúc trong lòng Trần Lăng, cô vừa đi thong thả trên máy chạy bộ vừa ngó ngó nghiêng nghiêng. Nhờ có tinh thần hóng chuyện giúp đỡ, cô đi bộ trên máy gần một tiếng mà không thu hoạch được gì. Đúng là có mấy cô gái lực lưỡng ăn mặc thiếu vải đến ngó nghiêng Bao Huân mấy lần nhưng chưa được diện kiến “fan” cuồng trong truyền thuyết, tiếc quá!

Vì thất vọng nên lòng nhiệt tình của Trần Lăng dành cho việc tập thể hình cũng giảm đi nhiều, cô trôi xuống khỏi máy chạy bộ đang định đi vào phòng tắm thay quần áo thì Bao Huân ngạc nhiên nói: “Mới được một lúc mà cô đã đầu hàng rồi à?”

Trần Lăng hừ một tiếng: “Chán rồi, mệt rồi, tôi về đây.”

Bao Huân thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đã nói ở đây không hay ho gì hết mà, cô không chịu tin cơ, tôi cũng về luôn đây.”

Trần Lăng gạt đầu, cả hai đều đi thay đồ. Sau khi Trần Lăng tắm rửa thay đồ xong, đi đến sảnh lớn của trung tâm Lam Dịch thì thấy Bao Huân tiến về phía mình với vẻ hớn hờ, ôm lấy vai cô rồi nói với một người: “Để tôi giới thiệu, đây là Trần Lăng, bạn gái tôi.”

Trần Lăng không hiểu Bao Huân đang nghĩ gì và muốn làm gì, cô chỉ muốn hẩy cánh tay đang khoác vai mình của anh ra thì thấy Bao Huân khẽ nói thầm vào tai: “Cô giúp tôi đi, nể mặt đi mà.”

Trần Lăng rùng mình, lúc này mới hướng ánh mắt nhìn người kia, đó là một người đàn ông cơ bắp mặc bộ đồ tập bó sát vào cơ thể, đang nhìn mình bằng ánh mắt ngờ vực. Trần Lăng xấu hổ mỉm cười với người đó, nói: “Chào anh.”

Nhưng người đàn ông hoàn toàn không để ý đến cô mà sáng giọng nói với Bao Huân: “Andy, em đừng lừa dối anh, Jack đã nói em không có bạn gái mà.” Giọng nói pha trộn giữa giọng HongKong và Đài Loan, có vẻ nũng nịu, tạo thành sự tương phản mạnh mẽ với bề ngoài vạm vỡ của anh ta khiến toàn thân Trần Lăng sồn da gà.

Trong lòng Bao Huân thầm mắng Jack là đồ vong ân bội nghĩa, bán đứng bạn bè nhưng vẫn cố gượng cười, nói: “Cậu ấy thì biết gì chứ? Chỉ biết nói mà không biết nghĩ.” Rồi ôm Trần Lăng chặt hơn: “Bạn gái tôi từ nhỏ đã sống ở Bắc Kinh, mới đến Thượng Hải chưa được bao lâu.”

Đối phương vẫn nửa tin nửa ngờ: “Thật không? Vậy sao dạo này em không tới Lam Định?”

Bao Huân nhận ra Trần Lăng đã không còn vùng vẫy nữa, thậm chí còn thả lỏng cơ thể, áp sát vào người mình, có vẻ như cô đang rất phối hợp với anh, vì thế anh bất chấp tất cả, nói: “Dạo này tôi đang bận tìm nhà, như vậy cô ấy đến Thượng Hải mới có thể sống chung với tôi được.”

Mặt Trần Lăng lập tức biến sắc từ xanh sang trắng. Tên Bao Huân này đã lợi dụng cô thì thôi, lại còn dám ngang nhiên phá hủy danh dự của cô nữa, cô quay lại lườm Bao Huân một cái sắc lẹm. Bao Huân cơ bản không dám nhìn vào mắt Trần Lăng, chỉ dám giả vờ không nhận ra mà thôi.

Người đàn ông cao to kia tất nhiên đã hoàn toàn thất vọng, lẩm bẩm: “Cô ta có gì tốt, không phải chỉ là con gái thôi sao?” Nói xong thì lườm Trần Lăng một cái, uốn éo quay lưng bỏ đi.

Bao Huân vừa thở phào một cái thì nghe thấy tiếng vỗ tay và giọng nói lười biếng vang lên: “Thằng ranh, mày đào đâu ra cô gái xinh đẹp này làm cho huấn luyện viên vàng của Lam Định đau lòng thế hả?”

Cánh tay của Bao Huân vốn đã sắp bỏ xuống khỏi vai Trần Lăng lại một nữa ôm chặt, thậm chí còn chặt hơn lần trước, giọng khiêu khích: “Thì sao, Hạ lão nhị, không phải mày ghen tỵ đấy chứ?”

Một chàng trai bước ra từ góc tối, chàng trai có vẻ ngoài bắt mắt hết Bao Huân nhưng không phải mắt hai mí mà mắt anh ta hơi dài và nhỏ. Lúc anh ta hí hóp mắt quan sát hai người trông cực giống yêu nghiệt.

Trần Lăng ngạc nhiên khi thấy người này rất giống người thứ ba trong bức ảnh, người đó tên Hạ Định, là em trai của huấn luyện viên Hạ Cương.

Chàng trai trẻ hừ một tiếng: “Có gì mà tao phải ghen tỵ? Tao chỉ thấy đáng tiếc, cứ tưởng mày thuộc tầng lớp tiền phong, có thể phá vỡ quan niệm thế tục truyền thống, không ngờ vẫn là người hẹp hòi bảo thủ như vậy.”

Bao Huân nhảy mắt với người kia mấy cái rồi cười xấu xa: “tao chẳng quan tâm, dù sao nhà tao cũng mấy đời độc đinh, tao vẫn phải gánh vác nhiệm vụ nối dõi tông đường. Còn mày thì khác, mày còn anh trai mà, không cần phải lo. Hay quá, tao nhường nhiệm vụ vinh quang đó cho mày đấy.” Dứt lời, anh không chờ đối phương đáp lại đã ôm vai Trần Lăng bỏ đi: “Chúng tao còn có việc khác, về trước đây, hôm nào tìm mày ôn chuyện.”

Trần Lăng hoàn toàn mơ hồ, cứ để Bao Huân ôm ra ngoài như vậy. Nhưng vừa đi đến cửa anh đã dừng bước, quay mặt nói một câu đầy hàm ý với Hạ Định: “Đúng rồi, tao quên mất, Lâm Phong có gọi điện cho tao bảo hai tháng nữa về nước đấy.”

Sắc mặt Hạ Định xám lại rồi tái mét.

Bao Huân rất vui khi được thấy sắc mặt tái nhợt đó của Hạ Định, còn anh dừng bồi thêm một câu: “Mày không biết à? Lâm Phong không gọi điện cho mày sao?”

Trên mặt Hạ Định phủ đầy giông tố, Bao Huân thì vô cùng đắc ý kéo Trần Lăng nghênh ngang bỏ đi.

*

Dĩ nhiên ngoài một người sắc mặt tái mét là Hạ Định thì còn một người khác cũng có khí sắc không tốt lắm, vừa ra khỏi trung tâm thể hình, Trần Lăng đã vội vàng đẩy cánh tay Bao Huân ra khỏi người mình.

Bao Huân ngoan ngoãn đi sau cô, vừa đi theo vừa nói: “Trần Lăng, tôi thực sự không cố tình, chỉ là chuyện xảy ra đột ngột quá, chúng ta là bạn mà, cô phải ra tay trượng nghĩa chứ.”

Trần Lăng đi vào khu nhà, lên lầu rồi mở cửa nhà mình, càng nghĩ càng bức dọc, cô đột ngột dừng bước, nhìn Bao Huân bằng ánh mắt đầy giận dữ: “Cái khác tôi mặc kệ, dựa vào đâu anh nói chúng ta ở chung?”

Bao Huân không ngờ Trần Lăng lại phản ứng mạnh như vậy, cười xấu hổ: “Cô hãy nghe tôi giải thích, tôi nói vậy đối phương mới hết hy vọng.”

Tinh thần hóng hót của Trần Lăng lập tức lặn át cơn giận vì danh dự bị hủy hoại, cô nói về khó tin: “Chẳng lẽ anh ta chính là fan cuồng mà Jack nói?”

Bao Huân xấu hổ gật đầu rồi lập tức đi vào nhà: “Vào nhà hẵng nói, vừa được ngồi lại ầm.”

Một đề tài khủng bố như vậy, tất nhiên tinh thần hóng hót của Trần Lăng sẽ không ngừng gia tăng, cô không để ý đến việc Bao Huân đi vào lãnh địa của mình mà cứ quẩn lầy anh đòi anh kể rõ mọi chuyện. Bao Huân bất đắc dĩ, đành kể lại từ đầu. Lần trước, lúc anh đi tập thể hình với Jack, rõ ràng vị nhân huynh đó là thầy giáo riêng của Jack nhưng mắt mũi chỉ lo nhìn ngắm Bao Huân, trong phòng thay đồ còn kính khùng hơn, thấy Bao Huân đang giơ một chân lên xổ quần, anh ta tiến lên đỡ Bao Huân rồi khen: “Andy, bất ngờ thật đấy, không ngờ da của em cũng giống như đáng người em vậy, đẹp vô cùng.”

Bao Huân hoảng hốt, lo lắng không biết nên đáp lại thế nào mới được, động tác cũng nhanh chóng hơn vội vã kéo khóa quần và duy trì khoảng cách với đối phương. Nhưng vị nhân huynh lại lấy trong túi đồ của anh ta ra một quả táo, đưa tới trước mặt Bao Huân: “Andy, em đói rồi phải không, cho em quả táo này.”

Anh ta còn sờ Bao Huân một cái làm anh nổi da gà, tóc gáy dựng đứng, vội lắc đầu: “Tôi không đói, anh cứ giữ lấy mà ăn. Cảm ơn!”

Nét mặt vị nhân huynh như bị tổn thương rồi bồi thêm câu nữa: “Em chê à? Táo này anh rửa rồi, sạch rồi mà.”

Bao Huân đành cố nhận lấy, may mà Jack đứng cạnh mãi nhìn cười cũng bước đến giải vây giúp, cướp lấy rồi ngoạm một miếng: “Tôi đang đói, để tôi ăn cho.”

Vị nhân huynh bày ra động tác “Lan Hoa Chi” làm hai người còn lại rùng mình, chỉ vào trán Jack: “Nghịch ngợm!”

Nghe đến đây, Trần Lăng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra tình hình lúc đó, đúng là quý quái hết sức, bèn phá lên cười. Bao Huân bức lắm, nghĩ: Mẹ nó, tại sao mình lần nào cũng phải bán đứng bản thân để làm trò cười cho Trần Lăng nhỉ? Thật không có tiền đồ!

Trần Lăng cười đến sắp chảy nước mắt: “Sau đó thì sao? Sau đó thế nào?”

Bao Huân nghiêm mặt nói: “Lại còn sau đó gì nữa, tôi không dám đến chỗ đó nữa. Nhưng Jack là đồ xấu xa, luôn nói với người kia rằng tôi có xu hướng giới tính không rõ ràng. Còn cả Hạ lão nhị - ông chủ trên danh nghĩa của trung tâm Lam Dịch nữa, từ nhỏ đã đối đầu với tôi, không ít lần làm tôi xấu hổ.”

Trần Lăng vẫn chưa được thỏa lòng, câu chuyện cụt lùn đến đó là hết làm cho người ta không đã chút nào. Nghĩ tới cảnh tượng ban nãy, cô hỏi: “Hạ lão nhị đó chính là em trai của huấn luyện viên Hạ Cương, là Hạ Dịch trong ảnh phải không?”

Bao Huân gật đầu rồi giải thích thêm: “Hạ Cương và Hạ Dịch đều là bạn từ nhỏ của tôi, trước đây chúng tôi cùng sống trong một khu nhà. Hạ Cương tốt nghiệp đại học thể dục thể thao Bắc Kinh, gia đình có căn cơ nên anh ấy chuyên làm những việc liên quan đến thể dục thể thao như doanh trại huấn luyện mở rộng kia, hoặc là trung tâm thể hình này.”

Trần Lăng à một tiếng: “Vậy Hạ Dịch thì sao? Sao anh lại nói người ta là ông chủ trên danh nghĩa?”

“Nó cũng có cổ phần nhưng trên cơ bản không động gì đến việc công ty. Bản thân nó cũng có công ty, chuyên làm nghiệp vụ liên quan đến công nghệ thông tin.”

Trần Lăng không hứng thú tìm hiểu chuyện này. Sau khi tổng kết cuộc nói chuyện của Bao Huân và Hạ Dịch, cộng với trí tưởng tượng vô cùng phong phú, đột nhiên cô nói: “Anh ta không phải là gay đấy chứ?”

Bao Huân hết gật lại lắc, cười trộm: “Nó mới là người có xu hướng giới tính không rõ ràng ấy!”

Trần Lăng chợt hiểu ra, ngắt lời Bao Huân một cách thô bạo: “Vi Lâm Phong đó à?”

Bao Huân gật đầu với Trần Lăng, đầy vẻ khen ngợi: “Thông minh lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Giao Thừa 1

Thời gian như nước chảy, à không, phải là thời gian như thác nước chảy mới đúng, thoát cái đã đến ngày tất niên.

Trần Lăng tiến bộ từng ngày, bất kể là về những thao tác thuộc lâm sàng hay là lĩnh vực quản lý phòng khám nha khoa đều có những bước tiến không nhỏ. Ngày nào cô cũng giành ra một khoảng thời gian trao đổi với Liễu Gia Từ và Vu Bác Văn về những sự vụ hàng ngày. Mặt khác, ngân hàng DZ đã bắt đầu khoanh vùng những phòng khám nha khoa vào vòng tuyển chọn sâu hơn là nha khoa Hạo Khang và nha khoa Bác Văn. Việc tuyển chọn chính thức sẽ được tiến hành sau dịp tết âm lịch, Trần Lăng và các đồng nghiệp kiểm tra từng chi tiết, cố gắng làm cho mọi thứ hoàn hảo không chút sai lầm. Trần Lăng còn lợi dụng sân nhà là phòng khám Bác Văn để phối hợp với giáo sư Steven tiến hành giải phẫu trồng răng, số bệnh nhân ở đại lục cao hơn nhiều so với ở HongKong khiến cho giáo sư Steven rất hài lòng. Dĩ nhiên cũng có chuyện phiền lòng chính là báo cáo tài vụ của nha khoa Bác Văn, một số phòng khám chi nhánh phía Nam ngày càng lỗ ló khiến Trần Lăng không thể an tâm. Nhưng tới ngày hôm nay, ngày cuối cùng của năm, mọi chuyện đều có thể để sang một bên, dù sao ông bà ngoại đã đi Mỹ cả rồi, Trần Lăng bèn gọi điện cho Liễu Sơn Chi xin phép rồi bắt đầu chuyến đi đến núi Phổ Đà của mình.

Dĩ nhiên tưởng tượng tươi đẹp luôn khác biệt rất lớn so với tình hình thực tế. Đến cảng Lô Triều Trần Lăng mới biết về ca-nô của ba chuyến trong ngày đã bán hết. Trần Lăng trông mắt nhìn một loạt những biển báo màu đỏ “Hết vé” trên tường, tâm trạng vô cùng phiền não. Sao có thể như vậy, tất âm lịch là dịp cả gia đình đoàn tụ, sao vẫn có nhiều người mua vé đến đảo Phở Đà du lịch? Đúng là có bệnh mà!

Thấy rất nhiều người đi qua, lục tục tiến vào dòng người chờ soát vé, Trần Lăng dần cảm thấy bản thân mình đã sai. Rất nhiều du khách còn xách trên tay một bình to đầy hương nhang và vàng mã, điều này khiến Trần Lăng chợt hiểu ra, Phở Đà không chỉ là thánh địa du lịch mà còn là thánh địa của Phật giáo, vì thế nhóm du khách gia nhập vào hàng ngũ đến đây để bái Phật là không ít. Sau khi rút ra kinh nghiệm xương máu, Trần Lăng đành bất đắc dĩ thừa nhận, lượng quần chúng nhân dân mê tín như Vu Bác Văn quả thực là khổng lồ!

Nhưng hàng trình bị quấy nhiễu là chuyện nhỏ, mà việc cái miệng quạ đen của Bao Huân linh nghiệm mới là chuyện khiến Trần Lăng thấy khó chịu hơn. Tối qua vừa nghe nói Trần Lăng muốn thử vận may, không đặt trước vé tàu hay khách sạn trước khi đi, Bao Huân thoáng giật mình rồi vài giây sau đã tỏ ra rất vui: “Tôi đoán cô sẽ không đi được đến đâu, thậm chí còn phải mò về, vừa vận đón tất niên với tôi.”

Dĩ nhiên không thể như vậy.

Được rồi, không đi được ca-nô thì thôi, chẳng phải vẫn còn “xe khách” trong truyền thuyết sao? Tuy đi xe khách mất gấp đôi thời gian so với ca-nô, lãng phí năm giờ đồng hồ, giữa đường còn phải chuyển sang đi đò mới đến được bến tàu Thẩm Gia Môn lưng lầy tiếng tăm của quần đảo Thuyền Sơn, khi đó đảo Phở Đà đã gần ngay trước mắt.

Dĩ nhiên gần ngay trước mắt với xa tận chân trời chỉ cách nhau một vạch kẻ. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên bến tàu, Trần Lăng tận mắt trông thấy chuyến ca-nô cuối cùng chở khách đến Phở Đà đã biến mất ở phía chân trời. Đó mới thực sự là đau lòng khôn xiết.

Ừm, không chỉ là chuyến ca-nô cuối cùng mà tàu thủy cũng nghỉ sớm. Lý do rất đơn giản, hôm nay là đêm giao thừa, hơn nữa thấy mưa to sắp kéo đến, mọi người quyết định nghỉ sớm, về nhà đoàn tụ với gia đình.

Dĩ nhiên vẫn chưa hết. Hình như ông trời thấy Trần Lăng còn chưa đủ thảm hại nên lập tức cho mưa to trút xuống. Con mưa đến quá bất ngờ, còn kèm theo cả gió mạnh. Chẳng phải ai cũng nói mùa đông ít bão sao? Trần Lăng hoàn toàn không chuẩn bị trước, áo lông trên người mỏng tang vừa nhìn đã biết vô dụng, gió mạnh và mưa to lạnh lẽo tàn sát bừa bãi nhanh chóng làm toàn thân cô lạnh toát, thậm chí còn lạnh hơn cả ánh mắt Du Thiên Dã nhìn cô hôm đó. Rơi vào đường cùng, Trần Lăng đành run rẩy đứng dưới mái hiên tránh mưa.

Bỗng có người giương ô đứng cạnh rồi vỗ nhẹ vai cô. Trần Lăng quay lại thì thấy chính là bà lão ngồi cạnh mình trên xe khách, đang mỉm cười với cô: “Sao vậy cô gái, không kịp bắt ca-nô hả? Nếu không kịp thì thôi, đành ở lại Thẩm Gia Môn chúng tôi một đêm vậy.”

Trần Lăng mỉm cười ngại ngùng. Bà lão này cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô phiền lòng. Bà lên xe từ trạm Hàng Châu, suốt quãng đường cứ hỏi chuyện Trần Lăng mãi, từ bao nhiêu tuổi đến đã kết hôn chưa, từ quê quán ở đâu đến công việc là gì. Sau khi biết Trần Lăng là nhà sĩ ở thành phố lớn, bà càng hào hứng, đầu tiên nói mình cũng có cháu gái làm nha sĩ, tuy hai người không sống cùng nhau nhưng tết âm lịch nào cháu gái cũng về đoàn tụ với bà, sau đó bắt đầu kể lể lịch sử đầy máu và nước mắt về rừng rậm của mình, nhất quyết bắt Trần Lăng đưa ra phương hướng điều trị.

Trần Lăng còn có thể làm gì, ảnh chụp X quang cũng không có, mà cũng chẳng thể nào tiến hành kiểm tra tỉ mỉ được, cô đành nói ngắn gọn: “Nếu xương ổ răng của bà vẫn tốt thì có thể suy nghĩ đến việc trồng răng. Tất nhiên phải phân tích tình hình cụ thể xem có làm được không. Nếu không có thể lắp răng giả hoặc làm cầu cố định.”

Bà lão nghe thế có vẻ không hiểu lắm: “Trồng răng? Chưa nghe thấy bao giờ, có mất nhiều tiền không?”

Trần Lăng chỉ nói ra giá tiền để trồng một chiếc răng kiểu cơ bản nhất, bà lão đã sa sầm mặt mày: “Tôi chẳng biết mấy đứa các cháu được học những gì, ai cũng nói bác sĩ phải phục vụ nhân dân nhưng tôi thấy có mà bác sĩ làm người dân tức tối thì có.”

Trần Lăng vẫn dè dặt giải thích: “Vì dùng công nghệ mới, đồng bộ với nước ngoài, máy móc tiên tiến nên hơi đắt ạ.”

Bà lão vẫn hăm hừ: “Cứ nước ngoài là tốt sao? Mặt trắng ở nước ngoài tròn hơn ở Trung Quốc hả? Người dân bình thường dễ dàng kiếm được số tiền đó hay sao? Tôi chẳng thêm, đám bác sĩ đúng là thổ phi cướp bóc mà. Nếu cháu tôi ở ngoài cũng học hành rồi đối xử với người khác giống cô, suốt ngày chỉ nghĩ cách móc tiền trong túi của nhân dân, tôi thà là nó mù chữ, về nhà làm việc gì cũng hơn đi làm bác sĩ kiểu này.”

Trần Lăng bị bà lão mắng đến cứng họng, gì vậy chứ? Thế là không khí tốt đẹp hoàn toàn biến mất, câu chuyện của hai người kết thúc như vậy, bà lão than một câu “Chỉ có bác sĩ Đinh là tốt thôi!” rồi bắt đầu nhắm mắt đi ngủ. Trần Lăng cũng thấy khó chịu vì bị bà lão nói vậy, tâm trạng không khá lên được.

Nhưng bây giờ bà lão lại một lần nữa nhiệt tình với mình, Trần Lăng vẫn có chút kinh ngạc, vội gật đầu nói: “Vâng, vâng, có lẽ cháu đành đón giao thừa ở Thẩm Gia Môn thôi.”

Bà lão đánh giá Trần Lăng: “Cháu đã có nơi ở chưa?”

Trần Lăng lắc đầu: “Chưa ạ. Bây giờ trời đang mưa, cháu cũng không biết có tìm được khách sạn không nữa, liệu đã hết phòng chưa?”

Bà lão cười tươi rói: “Không sao, không sao, cháu cứ đi theo bà là được, bà biết một khách sạn gia đình giá cả rất phải chăng.”

Trần Lăng thoáng sững sốt, thái độ của bà lão thay đổi chóng mặt thật, cô có phần không đỡ được. Thoáng chần chừ, bà lão nói thêm: “Bà không lừa cháu đâu, khách sạn rất tốt, nằm ngay ở bờ biển, dù ở trong phòng cũng ngắm được cảnh biển bao la, có thể xem như phòng nhìn ra biển còn gì, với lại ngay gần đó là khu đồ ăn ngon nhất Thảm Gia Môn, ngon vô cùng luôn. Một cô gái trẻ tuổi như cháu phải ở nơi nào náo nhiệt một chút mới an toàn.”

Trần Lăng thấy cũng có lý, với lại bây giờ thời tiết đang tệ hại thế này, cô cũng chẳng muốn nghỉ thêm nữa liền đồng ý.

Bà lão khen ngợi cô mấy câu rồi nhanh chóng dẫn Trần Lăng đến khách sạn. Đúng là khách sạn trông có vẻ sạch sẽ thoải mái, tuy phòng ốc ẩm ướt vì gần biển nhưng kéo rèm ra là có thể được ngắm cảnh biển gần ngay trong gang tấc. Gió biển ẩm ướt và mưa bụi kéo tới, dưới ánh sáng tù mù có thể trông thấy sóng biển dồn dập nối đuôi nhau, mang đến cảm giác mới mẻ cho cô.

Thấy Trần Lăng đặt cọc tiền cho bà chủ, lúc này bà lão mới như trút được gánh nặng. Trần Lăng không để ý lắm liền về phòng dọn đồ luôn. Tuy là khách sạn gia đình nhưng mỗi phòng đều được bày trí theo tiêu chuẩn khách sạn, hai giường tiêu chuẩn và đầy đủ đồ đạc trong nhà tắm.

Dọn dẹp xong, Trần Lăng bắt đầu nghĩ đến vấn đề bữa tối. Trên đường đi đến đây, cô thấy rất nhiều cửa hàng bán đồ ăn, bà lão giới thiệu đây là đây phố rất nổi tiếng của Thảm Gia Môn. Trần Lăng liếc mắt nhìn qua, rất đông người xếp hàng, có khi dài bằng cả dãy phố. Được rồi, cứ xem như là được mở rộng tầm mắt, chuyến đi này cũng không tệ.

Trần Lăng đi ra khỏi phòng, đi xuống đại sảnh ở tầng 1 thì nghe thấy ông chủ khách sạn nói với bà chủ: “Bà đã đưa tiền hoa hồng cho bà lão chưa?”

Bà chủ trả lời: “Sao mà tôi quên được? Bà lão nghèo khó, còn phải nuôi cháu gái ăn học, chẳng dễ dàng gì. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, bây giờ bà lão sướng rồi, nghe nói con bé cháu ở ngoài làm ăn được lắm, không chịu thua kém ai.”

Ông chủ ừm một tiếng: “Hôm nay tôi gặp con bé ngoài đường, hình như nó cũng về, còn hỏi tôi sao không thấy bà ở nhà, tôi bảo bà đi Hàng Châu thăm họ hàng, chắc chiều là về.”

Thấy Trần Lăng đi về phía này, bà chủ huyếch nhẹ ông chủ một cái rồi cười hòa nhã với Trần Lăng: “Cháu định ra ngoài hả? Có cần ô không?”

Trần Lăng giả bộ không nghe thấy đoạn đối thoại về tiền hoa hồng trước đó, cô cảm ơn rồi cầm ô đi ra cửa. Vừa ra ngoài, cô mới biết mưa gió bây giờ còn kinh khủng hơn lúc chiều, cả người run rẩy vì gió thổi mạnh, đi được vài bước, cô quyết định từ bỏ ý định ăn hải sản, đành vào bữa một cửa hàng gần đó.

Sau khi cô bước vào, có người hô to: “Cô à, cô đi mấy người?”

Trần Lăng thờ ơ nói: “Một mình.”

Bên kia lại vang lên một tiếng: “Vậy mời ngồi bên này.”

Trần Lăng đột ngột ngẩng lên, dờ dẫm nói: “Định sư huynh, sao lại là anh?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Giao Thừa 2

Bác sĩ Đinh Hoa của bệnh viện nha khoa Trường Giang – Thượng Hải, sư huynh Đinh Hoa – đối tượng thầm thương trộm nhớ của cô gái mang trong mình hai dòng máu Mavis, giờ đây đang mặc bộ đồ cotton màu xám đầy dấu vết khả nghi, đeo tạp dề, vừa nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt khó tin vừa đi về phía cô, miệng nói: “Trùng hợp quá, sau khi anh rời khỏi HongKong, chúng ta vẫn chưa có cơ hội gặp lại, nhưng không ngờ lại gặp em ở đây.”

Trần Lăng cũng rất bối rối, nhưng không phải không ngờ vực, cô nhìn anh từ trên xuống dưới: “Mavis nói anh được cử đến làm bác sĩ ở miền quê của quần đảo Thuyền Sơn cơ mà? Sao lại mở quán bán đồ ăn ở đây?”

Đinh Hoa xoa tay, cười nói: “Quê anh ở đây, coi như lấy việc công làm việc tư đi.”

Vừa dứt lời thì một người phụ nữ hô to với Đinh Hoa: “Ông xã, sao anh không mời khách ngồi xuống đã?”

Đinh Hoa lập tức quay lại, hô to với một người phụ nữ dung mạo bình thường: “Chu Bình, tới đây một lát, đây là sư muội của anh hồi anh đi học ở HongKong, tên là Trần Lăng, bây giờ cô ấy ở...” thuận thế quay lại hỏi Trần Lăng: “Bây giờ em vẫn ở HongKong hay đã về Bắc Kinh rồi?”

Trần Lăng cười nói: “Em đang ở Thượng Hải.” Nói xong, cô lập tức mỉm cười với người phụ nữ đã đứng cạnh Đinh Hoa: “Xin chào chị dâu.”

Chu Bình nhiệt tình dẫn Trần Lăng đi vào bàn trong cùng: “Em ngồi đây đi, bên ngoài gió to lắm, đừng để bị ốm.”

Đinh Hoa cười vui vẻ: “Hay lắm, hay lắm, sau tết âm bội anh cũng trở lại Thượng Hải, lúc đó chúng ta có thể gặp nhau nữa rồi.”

Đang nói chuyện thì lại có một nhóm khách vào quán, Chu Bình nhanh nhẹn chạy ra đón tiếp. Đinh Hoa cười với Trần Lăng: “Em ngồi đây một lát, rồi chọn món, đừng ngại, anh mời.”

Gặp bạn cũ ở nơi xa lạ này không phải dễ dàng, Trần Lăng mỉm cười gật đầu rồi nhờ Chu Bình mang cho mình một bình trà nóng, sau đó cô ngồi gọn trong góc xem xét từng hành động của Đinh Hoa. Giờ đây Đinh Hoa năng động, rạng rỡ, động tác nhanh nhẹn, tiếp đón chu đáo khách ra vào cửa hàng, khác hẳn chàng trai khiêm nhường nhã nhặn hồi ở trường, Trần Lăng bỗng có một niềm xúc động muốn gọi điện cho Mavis.

Nhưng Đinh Hoa nhanh chóng cúi tạp dề trên người xuống, tay trái bưng một đĩa cua bể rắc hành, tay phải bưng một đĩa cá hoa vàng dưa muối đặt xuống bàn của Trần Lăng rồi tự ngồi xuống đối diện cô. Chu Bình thì bưng một đĩa sò và trai xào đi tới, còn cầm thêm một chai rượu Thiệu Hưng, cười nói với hai người: “Hai anh em vừa ăn vừa nói chuyện nhé, lát còn có mì xào và cá hồ nữa.”

Trần Lăng vội đứng dậy nói với Chu Bình: “Chị ơi, đủ rồi ạ, em sao có thể ăn thêm được nữa? Chị cứ kệ em.”

Đinh Hoa xua tay, ý bảo Trần Lăng ngồi xuống: “Em cứ ngồi ăn là được. Ưu điểm lớn nhất của vợ anh là nhiệt tình mà.”

Trần Lăng ngại ngùng ngồi xuống, cô đưa mắt nhìn quanh khung cảnh ngày càng trở nên náo nhiệt và cả bóng dáng bạn trong bạn ngoài của Chu Bình, khẽ nói với Đinh Hoa: “Không sao chứ ạ? Anh không giúp chị ấy sao?”

Đinh Hoa lắc đầu: “Vừa nãy bố mẹ vợ anh về nhà ăn cơm, bây giờ họ ăn xong và quay lại rồi nên anh có thể được nghỉ một lúc.” Dừng lại một lát, Đinh Hoa cười nói: “Chu Bình nhà anh sĩ diện lắm. Vừa nghe nói em là sư muội của anh nên sợ làm anh mất thể diện, không chịu để anh chạy đi chạy lại đâu.”

Trần Lăng tán thưởng tự tận đáy lòng: “Chị dâu tốt với anh thật đấy.”

Đinh Hoa cười nói: “Tốt lắm. Trước kia Chu Bình học không giỏi nhưng lòng dạ rất tốt. Bọn anh quen nhau từ bé, anh là trẻ mồ côi, nhà cô ấy chăm sóc anh rất nhiều.”

Trần Lăng đánh giá cảnh tượng vui vẻ, hòa thuận trước mắt, gật đầu nói: “Em hiểu, anh làm vậy là muốn trả ơn nhà chị ấy.”

Đinh Hoa phì cười: “Giờ trả ơn chứ, em tưởng anh đang đóng phim hay sao? Trước kia bố anh là ngư dân, một lần ra khơi đánh cá, chiếc thuyền đó của họ bị lật làm cho hai đứa trẻ trong ngõ nhà anh trở thành trẻ mồ côi. Nhưng anh vẫn chưa phải người thảm hại nhất, mà người thảm hại nhất là một cô bé, mẹ em ấy đã qua đời trước đó rất lâu, cô bé đành sống với bà nội. Dù sao chẳng nữa, lúc ấy anh đã là một chàng thiếu niên, tuy mẹ anh sau này có đi bước nữa nhưng mỗi tháng vẫn gửi sinh hoạt phí cho anh, với lại có sự chăm sóc của bố mẹ Chu Bình nữa. Sau đó anh đi học ở Thượng Hải, cô ấy đến Thượng Hải làm việc, sau đó thì tự mở một nhà hàng ở Thượng Hải, cuộc sống khá ổn. Bọn anh yêu nhau nên sau khi từ HongKong trở về, anh liền kết hôn.”

Trần Lăng gặp một con trai bỏ vào miệng, mùi vị quả là rất ngon nhưng cô vẫn nói bằng giọng rất nhỏ: “Vậy Mavis thì sao, anh không thích cô ấy à?”

Đinh Hoa nghe rõ, nhìn cô bằng ánh mắt bình tĩnh: “Bọn anh không phù hợp.”

Trần Lăng cắn môi rồi nâng chén uống một hớp rượu Thiệu Hưng, lẩm bẩm: “Thế nào mới là phù hợp? Phù hợp định nghĩa như thế nào?”

Đinh Hoa nói: “Nói nôm na phù hợp chính là môn đăng hộ đối, cá với cá, tôm với tôm, rùa với ba ba.”

Trần Lăng dẫu môi: “Anh nói vậy thì quá bình thường rồi, chẳng có sức thuyết phục gì hết.”

Đinh Hoa ngẫm nghĩ: “Em muốn nói văn hoa một chút chứ gì? Được rồi, anh cho rằng phù hợp tức là khi ở bên người đó, cả thể xác lẫn tâm hồn của em đều thấy thoải mái và vui vẻ, không mất tự nhiên, không cần giả vờ, không cần dè dặt, không tự cao. Quan hệ của hai người ngang hàng và tự nhiên, không cần nhìn xuống cũng không cần phải nhìn lên.”

Trần Lăng cảm thấy đầu đau lâm lâm, không biết dây thần kinh nào của cô đã bị đánh động, liền chống tay lên trán nói: “Thâm thúy quá, em phải về suy nghĩ thật kỹ mới tiêu hóa được.”

Đinh Hoa gật đầu mỉm cười rồi nâng chén với Trần Lăng: “Thực ra có những thứ không cần phải suy nghĩ, khi nó đến rồi, em chỉ cần cảm nhận bằng trực giác là được. Nào, cùng chén, chúc em năm mới vui vẻ.”

Trần Lăng cùng chén với Đình Hoa, gật đầu nói: “Chúc anh năm mới vui vẻ.”

Ngoài cửa bỗng ồn ào, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Tiểu Đình đâu rồi? Tiểu Đình có đây không? Tiểu Uyển nhà bà về rồi này.”

Trần Lăng và Đình Hoa cùng ngoái lại nhìn, bà lão đi cùng Trần Lăng trên chuyến xe khách và một cô gái trẻ đang đi vào.

Khi tầm mắt Trần Lăng và cô gái trẻ gặp nhau, hai người đều kinh ngạc.

Đình Hoa đứng dậy nghênh đón, anh đỡ bà lão đến một bàn khác rồi quay sang nhìn cô gái trẻ: “Đường Uyển cũng về rồi hả?”

Đường Uyển ngượng ngùng dạ một tiếng rồi nói với bà lão: “Bà nội ơi, anh Đình Hoa đang có khách kìa, chúng ta đừng cản trở họ, đi tiệm khác nhé?”

Lúc này bà lão mới phát hiện sự có mặt của Trần Lăng, bà vui vẻ nói: “Không sao, bà quen cô gái này, bà và con bé ngồi cùng chuyến xe đây. Đúng rồi Tiểu Uyển, cô bé nói cũng là nha sĩ, bà còn giới thiệu cho đến ở chỗ đi Trương.”

Trần Lăng đứng dậy mỉm cười với bà lão: “Vừa nãy bà đi vội quá làm cháu chưa kịp cảm ơn.” Thuận thế, cô quay sang Đường Uyển, chậm rãi nói: “Đường Uyển, đã lâu không gặp.”

Điều này khiến mọi người rất ngạc nhiên, Đình Hoa cất tiếng hỏi: “Sao vậy? Hai đứa quen nhau à?”

Sắc mặt Đường Uyển biến đổi không lường. Trần Lăng liếc nhìn Đường Uyển một cái rồi mỉm cười nói với Đình Hoa: “Vâng, bọn em có quen nhau, từng là đồng nghiệp ạ.”

Đình Hoa rất vui: “Thật hả? Tốt quá, Đường Uyển chính là cô bé mà anh vừa nói với em đây, cô bé có thể xem như em gái anh, sau này nếu có cơ hội, em chăm sóc con bé giúp anh nhé.”

Trần Lăng bình tĩnh dạ một tiếng nhưng không nói gì thêm. Đình Hoa lại nói với Đường Uyển: “Trần Lăng là bạn học của anh ở HongKong. Đúng là duyên phận, hai đứa nên thân thiết hơn.” Đường Uyển cũng dạ một tiếng như Trần Lăng. Đình Hoa vội nói với Chu Bình để ghép hai bàn lại với nhau, đúng lúc mọi người đều quen biết, cùng nhau đón giao thừa chẳng phải càng vui hơn sao?

Sau khi ngồi an vị, bà lão bắt đầu nói: “Thật hiếm có, đám trẻ các cháu đều là bác sĩ cả. Nhưng Tiểu Uyển à, bà nói mà biết nhé, bác sĩ cũng phân cao thấp đấy. Cháu nên học hỏi anh Đình Hoa nhiều, thằng bé không ở lại thành phố lớn làm bác sĩ mà tự nguyện về giúp quê hương, đây là cảnh giới hiếm có vô cùng. Nên biết rằng, lo lắng cho dân nghèo mới là quan trọng nhất.”

Trần Lăng biết trong có hàm ý ẩn trong đó. Bà lão này có thành kiến với cô, nhưng lúc này cô cũng chỉ biết vui đầu ăn cua bể, giả câm giả điếc.

Đình Hoa lại đỡ khóc đỡ cười: “Bà ơi, cháu được cử xuống miền quê này tạm thời thôi. Sau Tết cháu lại đến Thượng Hải làm việc mà.”

Bà lão không quan tâm: “Vây cũng không sao. Khoảng cách giữa bác sĩ với bác sĩ quả thực rất lớn. Bà nhớ cháu đã nói, sau khi bà đi Hàng Châu về cháu sẽ sắp xếp làm răng giả cho bà, chẳng tốn kém mấy, nhưng lúc ngồi trên xe bà có hỏi cô bé này, cô bé nói gì nhỉ, trông một cái mà mất đến vài vạn. Tiền vạn đó, dân nghèo như bà làm sao có tiền?”

Đường Uyển giận dữ ngắt lời: “Bà chẳng hiểu gì cả, không phải trông một cái, người ta nói là trồng răng!”

Trần Lăng diễn hình của phái phản diện vội xấu hổ hòa theo: “Thực ra bà nói rất đúng, trồng răng chưa chắc đã phù hợp, tôi chỉ nói là có cách điều trị này mà thôi.”

Bà lão không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ biết quay sang than vãn với bố mẹ Chu Bình, gì mà phải xem có bao nhiêu tiền, người dân đến bệnh nặng còn chẳng dám đi khám, v.v.

Đình Hoa khẽ thì thầm với Trần Lăng: “Em đừng để bụng, bà lão không có ác ý gì đâu. Quê bọn anh nghèo nên rất quý trọng đồng tiền, em bảo bà tiêu tốn nhiều tiền vào cái răng kia như vậy làm cho bà còn khó chịu hơn cả gét bà ấy chứ.”

Trần Lăng khẽ nói: “Em chỉ cảm thấy nếu trồng răng được thì bà sẽ được thoải mái hơn, có lẽ phù hợp với bà hơn thôi mà.”

Đình Hoa khẽ mỉm cười: “Chưa chắc. Trần Lăng, chuyện phù hợp này cũng như phù hợp trong tình cảm vậy. Em phải nhớ, đất nhất chưa chắc đã là tốt nhất, người đến trước tiên cũng chưa chắc là phù hợp nhất, cái gì cũng phải phân tích tùy theo từng trường hợp cụ thể. Có thể với người có điều kiện kinh tế cao, trồng răng là lựa chọn khá tốt, nhưng đối với một bà lão già cảnh bình thường, vì hoàn toàn không có khả năng kinh tế nên một phương pháp vừa thực dụng vừa có thể giải quyết được vấn đề mới là phù hợp.” Dừng lại một chút, anh nói sâu xa: “Dĩ nhiên, không thể quy nó thành hiện tượng xã hội nhưng có một số hiện tượng xã hội chúng ta không thể không chế được, cũng giống như bác sĩ trong bệnh viện của bọn anh không thể đoán trước được số mệnh tương lai của bệnh viện Trường Giang. Nghe nói nó đã được bệnh viện Đại Nghiệp thu mua để trở thành bệnh viện nha khoa lên sản chứng khoán đầu tiên của nước mình nhưng cho dù đã bị thu mua, chẳng phải bọn anh vẫn thế, vẫn khám bệnh và điều trị cho bệnh nhân mỗi ngày sao? Thực ra khả năng của con người hữu hạn, điều duy nhất có thể làm chỉ là làm tốt bổn phận của mình mà thôi.”

Thực ra Trần Lăng cũng nghe phong thanh chuyện bệnh viện Đại Nghiệp đã thu mua bệnh viện Trường Giang thành công. Vu Bác Văn từng nói với cô trong điện thoại: Vận mệnh của thị trường nha khoa sắp thay đổi khôn lường, chúng ta nhất định phải đẩy nhanh tốc độ thay đổi chính mình nhanh hơn người khác. Đây cũng là nguyên nhân mà Vu Bác Văn đưa nha khoa Bác Văn trở thành phòng khám đã cổ phần hóa và nhanh chóng khai trương phòng khám mới. Nhưng hậu quả của những điều này là khiến cho một phần bác sĩ trở nên qua loa tắc trách với trách nhiệm khám chữa bệnh của mình, tài nguyên phần cứng và phần mềm không tương xứng khiến Trần Lăng không mấy coi trọng hoàn cảnh sắp tới, mấy lần cô đã bày tỏ với Vu Bác Văn và Liễu Gia Từ nghi ngờ của mình, các trưởng bối đều khen ngợi nhưng không đưa ra hành động hiệu quả nào. Phòng khám vẫn mở rộng với tốc độ nhanh nhưng ngược lại doanh thu lại có dấu hiệu suy giảm.

Đinh Hoa không chú ý đến sự mất tập trung của Trần Lăng, anh tiếp tục tuyên truyền: “Thực ra lần này anh xuống cơ sở công tác hơn nửa năm, cảm nhận lớn nhất không phải quá trình đổi mới kỹ thuật điều trị đến mức độ tiên tiến quá chậm chạp mà trình độ điều trị ở đây vẫn lạc hậu như mười năm trước. Có lẽ không ít người dân không hề nắm vững ngay cả những phương pháp điều trị bình thường và cơ bản nhất, tài nguyên điều trị quá thiếu thốn, họ không được điều trị một cách chuyên nghiệp nên chỉ biết tìm đến những hiệu thuốc hoặc là cô chịu đựng.”

Trần Lăng nhanh chóng điều chỉnh suy nghĩ về đúng hướng, càng nghe càng thấy có lý, cô gật đầu liên tục.

Đinh Hoa còn chưa nói xong, anh đã quay sang Trần Lăng rồi nói tiếp: “Tuy nhiên những lý thuyết tiên tiến mà chúng ta học được ở trường không phát huy được nhiều ở đây, lựa chọn sử dụng phương thức điều trị bình thường nhất nhiều khi lại giải quyết vấn đề được triệt để nhất. Ví dụ như trồng răng là tốt nhất nhưng không phải là duy nhất, chỉ cần chúng ta chọn được phương pháp thích hợp để giải quyết sự đau đớn cho nhiều người dân hơn thì đã được xem là bác sĩ tốt rồi.”

Nét mặt Trần Lăng vẫn mông lung: “Sur huynh, em rất ít khi nghĩ đến vấn đề này. Anh khiến em có cảm giác mấy năm nay cứ vui đầu theo đuổi tiến bộ kỹ thuật thật là không đúng hướng.”

Đinh Hoa lại mỉm cười: “Trần Lăng, một cô gái thông minh như em đừng lo lắng quá nhiều đến những điều nhỏ nhặt. Không ai là thánh nhân cả, và cũng chẳng phải thần tiên, cái này không phải dựa vào khả năng của một người là làm được. Vấn đề nó đã được phân công rồi, ngoài một số lượng lớn bác sĩ cần tìm hiểu tình hình thực tế thì cũng phải có người nghiên cứu kỹ thuật để tương xứng với trình độ điều trị của nước ngoài.”

Những lời nói của Đinh Hoa khiến Trần Lăng ngộ ra nhiều điều. Cô mỉm cười ngược ngùng rồi nói tiếp: “Sur huynh, anh nói quá lời rồi. Em sẽ học tập anh thật nhiều!”

Đinh Hoa xoa tay: “Anh có gì hay ho chứ? Chẳng qua xuất thân từ gia đình nghèo nên suy nghĩ nhiều hơn thôi. Muốn học tập cũng đừng học tập anh, anh quen một bác sĩ họ Du, anh ấy mới xứng đáng là tấm gương cho chúng ta học hỏi. Em có biết sắp có một hội nghị trồng răng quốc tế diễn ra ở Thượng Hải vào cuối tháng tư không? Ngoài tham gia giải phẫu trực tiếp trên hiện trường, anh ấy còn được chọn vào nhóm chuyên gia. Chuyên đề mà anh ấy thuyết trình hoàn toàn có thể sánh ngang với nước ngoài, đúng là làm các nha sĩ trong nước chúng ta hãnh diện.”

Trái tim Trần Lăng đập nhanh một cách khó kiềm chế, rất lâu sau cô mới nói: “Sur huynh, lần này anh có tham gia không?”

Đinh Hoa khụ một tiếng: “Tiếc quá. Chuyên ngành của anh không ăn khớp với hội nghị này nhưng một hội nghị chuyên nghiệp và cao cấp như vậy, anh nhất định phải xin đi dự thính bằng được! Với lại anh nghe nói hội nghị lần này còn mở cả hội trường nhỏ, có những phân đoạn chuyên môn dưới hình thức chiếu phim, triển lãm các báo cáo ca bệnh trồng răng của những bác sĩ trẻ. Em thì sao? Có đăng ký một suất không?”

Ngoài lòng khát khao mãnh liệt, Trần Lăng cũng rất hiểu bản thân: “Em chỉ là dân học lõm trồng răng mà thôi, chưa bao giờ tự tay tiến hành trồng răng cho bệnh nhân nên không đủ tư cách ạ!”

Đinh Hoa không nghĩ nhiều về lời cô nói, anh bảo: “Thế thì xin đi dự thính em ạ. Nhất định sẽ có thu hoạch rất lớn, đây là lần đầu tiên giới nha khoa nước mình đăng cai tổ chức hội nghị xin nhất của nước ngoài, đúng là rất đáng mong đợi.” Rồi anh thở dài nói: “Anh nghĩ lý do là vì chúng ta đang cố theo kịp bước chân nước ngoài. Anh thực sự hy vọng có một ngày dân giàu nước mạnh, dân chúng sẽ được hưởng những phương pháp điều trị tốt nhất mà khỏi cần lo lắng.”

Trần Lăng thì thầm nhắc lại: “Dân giàu nước mạnh.” Rồi cô nhấn mạnh đầy kiên định: “Nhất định sẽ có ngày đó.”

Đường Uyển vẫn im lặng từ nãy đến giờ, chỉ ngồi cạnh lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Giao Thừa 3

Khi Trần Lăng về đến phòng mình ở khách sạn thì đã hơn chín giờ. Nếu tối nay có thể gạt bỏ nhân vật Đường Uyển kiếm lời thì cơ bản có thể xem

như tốt đẹp. Quan trọng nhất là màn hội ngộ Đình Hoa mang lại cho cô rất nhiều cảm xúc, tổng kết lại là bốn chữ: lợi ích không nhỏ. Vì thế sau khi về phản ứng đầu tiên của cô chính là tìm điện thoại bị bỏ quên trong phòng, định gọi điện thoại hỏi báo cho Mavis. Nhưng sau khi tìm thấy điện thoại cô lại há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi, thật kinh khủng, không chỉ là mấy cuộc gọi nhờ từ nhà cô mà còn hơn mười tin nhắn, thậm chí trong lúc cầm điện thoại trên tay, nó vẫn không ngừng rung.

Phải rồi, hôm nay là đêm giao thừa mà. Không đến giao thừa không biết thì ra bạn bè và người thân của mình lại nhiều đến vậy. Trần Lăng vội báo bình an với người nhà rồi dùng chức năng gửi tin nhắn theo nhóm của điện thoại nhắn tin “Chúc bạn ăn tết vui vẻ” tới các bạn. Lúc nhấn đến tên Bao Huân, Trần Lăng thoáng do dự rồi quyết định không gửi cho anh. Anh chàng này nhắn tin gì cho cô vậy, đáng ghét thật: “Trần Lăng, không kịp lên ca-nô thì quay lại đi, tôi đảm bảo không chế giễu cô đâu.”

Sao có thể không chế giễu được chứ? Bây giờ trong đầu Trần Lăng đã hiện lên bộ mặt hết sức đắc ý của Bao Huân rồi đây. Cô rùng mình một cái rồi ném đi động sang bên cạnh, ngồi xếp bằng trên giường xem chương trình mừng xuân không còn lại bao nhiêu. Mới xem chưa được hai phút thì thấy đau bụng, Trần Lăng đành đi vào nhà vệ sinh.

Chỉ một lát sau thì có tiếng gõ cửa vang lên. Trần Lăng đành nhanh chóng kết thúc “công việc” dở dang, hoài nghi ra mở cửa phòng. Cô hoàn toàn không ngờ người đang đứng chờ ngoài cửa một mình chẳng phải ai khác mà là Đường Uyên.

Có lẽ bây giờ đã không còn những người khác, vừa không có Đình Hoa, vừa không có bà lão, Trần Lăng chẳng cần phải kiềm chế tâm trạng mình nữa, cũng chẳng cần giữ thể diện cho Đường Uyên, cô lạnh nhạt nói: “Cô đến đây làm gì?”

Đường Uyên hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi đến giải thích với cô.”

Trần Lăng im lặng rồi giương mắt nhìn thẳng vào Đường Uyên: “Cô đã làm gì mà phải giải thích với tôi?”

Đường Uyên lẩn tránh ánh mắt của Trần Lăng, khẽ nói: “Lúc cô vừa đi, anh Đình Hoa liền hỏi tôi giữa hai chúng ta có chuyện gì mà lạ lùng vậy.”

Trần Lăng cười khỏ, cô đã coi thường sư huynh của mình rồi. Tuy cô và Đường Uyên chẳng nói với nhau câu nào nhưng có lẽ anh đã sớm nghi ngờ thái độ đó của hai người.

Đường Uyên nói tiếp: “Chắc là cô đã sớm biết mọi chuyện đều do tôi làm, nhưng dù sao chẳng nữa vẫn mong cô có thể chấp nhận lời giải thích của tôi. Với lại, xin cô đừng nói cho bà nội và anh Đình Hoa biết, được không? Nếu không họ sẽ thất vọng về tôi lắm!”

Tuy Trần Lăng đã sớm nghi ngờ chuyện hôm đó có dấu tay của Đường Uyên rồi chính cô ta lại vu oan cho mình nhưng giờ nghe chính miệng cô ta thừa nhận, cô vẫn hơi giật mình: “Là cô thật sao? Nhưng tại sao cô làm vậy?”

Đường Uyên cụp mắt lại, không muốn trả lời câu hỏi này: “Không tại sao cả.”

Trần Lăng chợt nghĩ đến vài manh mối: “Là vì không qua kỳ thi chuyên môn sao?”

Đường Uyên có vẻ không kiên nhẫn nhưng vẫn kiềm chế bản thân: “Hừ, xưa nay Hạo Khang chưa bao giờ có tiền lệ sử dụng các bác sĩ không thi qua kỳ thi chuyên môn. Chỉ là lúc tôi tuyệt vọng thì bị kẻ mưu mô khác lợi dụng. Lâm Hiểu Tuyên của nha khoa Hạo Kiện nói nếu tôi ăn cắp được những tài liệu hữu dụng thì sẽ cho tôi vào làm ở chỗ ả.”

Trần Lăng kết nối từng manh mối lại với nhau nhưng vẫn có chỗ chưa hiểu: “Nhưng tại sao cô vu oan cho tôi?”

Đường Uyên mỉm cười: “Vi tôi thấy cô ngứa mắt. Cuộc sống của cô quá tươi đẹp, ai cũng thích cô. Rất nhiều thứ tôi có cố gắng vẫn không đạt được thì cô lại dễ dàng có được. Sáng hôm đó tất cả các đồng nghiệp đều tin trong phòng khám có nội gián, tôi sợ họ điều tra ra tôi nên lúc chủ nhiệm Đặng hỏi tôi đã nghĩ một là không làm, hai là phải làm đến cùng, cuối cùng tôi đã nói là cô làm.”

Nghe xong Trần Lăng rùng mình, thì nghe thấy tiếng Đường Uyên tiếp tục vang lên: “Tôi thật không ngờ là tất cả mọi người đều tin vào chuyện này, trừ Bao Huân. Còn có người nói cô làm chủ nhiệm Du tức đến đổ bệnh, còn nói cô là tình nhân của chủ tịch nha khoa Bác Vãn, chính ông ta cử cô đến Hạo Khang làm nội gián!”

Nghe thấy cái tên Du Thiên Dã, trái tim Trần Lăng thỉnh thoảng một cái, cô cười khỏ: “Vậy sao bây giờ cô lại thú nhận với tôi? Cô không sợ tôi sẽ quay lại tố giác cô để cô bị đuổi khỏi Hạo Khang ư?”

Lần này đến lượt Đường Uyên ngạc nhiên: “Cô không biết sao? Tôi đã rời khỏi Hạo Khang từ lâu rồi. Chính người duy nhất tin tưởng cô – Bao Huân đã tìm ra chứng cứ vạch trần tôi, còn khuyên tôi tự động viết thư từ chức nữa.”

Trần Lăng lấy làm ngạc nhiên. Cô và Bao Huân gặp nhau suốt ngày thế mà chưa bao giờ nghe anh nói gì. Không, không, không, anh thỉnh thoảng cũng nhắc đến Hạo Khang nhưng chưa kịp nói đã bị cô nổi giận lảng sang chuyện khác rồi.

Trần Lăng lắc đầu: “Tôi hoàn toàn không biết. Nhưng thôi, cô nói cho tôi biết đi, rốt cuộc anh ta đã tìm ra bằng chứng gì?”

Đường Uyên hừ một tiếng: “Tôi cũng không biết có phải bị anh ta lừa không nữa. Anh ta nói đã kiểm tra hai máy tính, trên thực tế toàn bộ tài liệu

trong máy tính ở phòng chủ nhiệm Du hoàn toàn không bị xâm nhập, còn máy tính trong phòng Đặng Vĩ thì có dấu hiệu tài liệu bị truy cập vào tối hôm đó.”

Trần Lăng chợt vỡ lẽ. Một chuyện đơn giản như vậy mà sao lúc đó mình không nghĩ ra, xem ra chỉ có Bao Huân là khá thông minh. Nhưng chẳng hiểu sao, giờ đây khi mà chân tướng đã rõ ràng thì nỗi căm giận của cô đối với Đường Uyển lại có phần ít đi, có lẽ vì sự thành thực của cô ta lúc này hoặc giả là thân thể của cô ta được Đinh Hoa vô tình tiết lộ. Trần Lăng ngẫm nghĩ rồi nói: “Bây giờ cô thế nào? Sau khi rời khỏi nha khoa Hạo Khang, cô đến Hạo Kiện làm việc hả?”

Đường Uyển cười lạnh lùng: “Tôi đã bị họ đá ra cửa lâu rồi. Tôi vào Hạo Kiện chưa được bao lâu thì xảy ra chuyện xô xát với bệnh nhân, họ cố tình làm to chuyện, nói tôi làm bệnh nhân bị biến chứng, bệnh nhân đòi bồi thường hai vạn đồng. Một là bồi thường tiền, hai là tôi bị sa thải. Tôi càng nghĩ càng thấy tức, Hạo Kiện đúng là lũ qua cầu rút ván, con đường này càng đi càng sai, đành rời khỏi đó. Nhưng đáng lẽ tôi nên kiên trì, nghe nói Hạo Kiện sắp bị bệnh viện nào đó thu mua, nói không chừng đội ngũ quản lý sẽ thay đổi, nếu tôi nhẫn nại được thì tốt quá!”

Trần Lăng càng nghe càng thấy khó chịu, hơn nữa cái bụng đang lộn nhào làm cô càng thêm khó chịu, cô cố hỏi thêm: “Vậy cô bây giờ thế nào?”

“Tôi không dám nói với bà nội là mình không thể ở lại Bắc Kinh được nữa, đành quay về Thượng Hải tìm anh Đinh Hoa, anh ấy giới thiệu tôi vào bệnh viện Trường Giang đào tạo chuyên sâu, và bảo tôi tiếp tục chuẩn bị kỳ thi chuyên môn năm nay.”

Tâm trạng Trần Lăng dễ chịu hơn nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng: “Được rồi. Tôi biết rồi. Cô còn việc gì nữa không?”

Đường Uyển nhận ra hàm ý đui khách trong câu hỏi của Trần Lăng, không cam tâm nói: “Cô thực sự không tha thứ cho tôi sao? Nếu để bà nội và anh Đinh Hoa biết, tôi chết chắc!”

Trần Lăng rịn mồ hôi. Cô không phải thánh mẫu nhưng nói không để ý thì đúng là buồn cười, có điều giờ đây cô chẳng muốn nói gì nữa, huống hồ còn đang đau bụng, bèn xua tay: “Chắc tôi ăn phải đồ ăn hỏng rồi, khó chịu quá, cô về đi, tôi phải vào nhà vệ sinh cái đã.”

Giờ đây Đường Uyển mới nhận ra Trần Lăng không bình thường. Thấy Trần Lăng lao vào nhà vệ sinh, cô mới giật mình nhận ra có lẽ Trần Lăng bị tiêu chảy bèn đứng ngoài hô to: “Cô nghỉ ngơi đã, có gì sáng mai tôi lại đến.”

Trần Lăng thậm chí không còn sức mà nói “Thôi khờ”, mới một lát mà bụng cô đã đau như có ngàn vạn mũi kim đâm vào, đau mãi không dứt, hết đợt này đến đợt khác.

Trần Lăng chưa bao giờ nghĩ rằng đêm giao thừa lại khổ đến vậy, cứ cách vài phút lại vào nhà vệ sinh, lặp đi lặp lại vô số lần, thậm chí đã coi “đi nặng” thành một thói quen. Vẫn chưa đủ, sau khi cả trên lẫn dưới đều bài tiết ra ngoài, sau khi vừa tiêu chảy vừa nôn ọe, cô như người đang đi trên bông, như rơi vào sương mù, bị vây trong trạng thái mơ hồ.

Sau đó nữa, Trần Lăng hình như nghe thấy tiếng gõ cửa, bên ngoài là giọng Đường Uyển: “Trần Lăng sao rồi? Tôi mang cho cô ít thuốc đây!”

Trần Lăng cố dùng chút sức lực cuối cùng đi ra mở cửa, cười khổ sở với Đường Uyển: “Cảm ơn.”

Sau đó, trong tiếng kinh hô của Đường Uyển, trước mắt cô tối đen, ngã xuống nền nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Giao Thừa 4

Khi Trần Lăng tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Năng xuyên qua bức rèm bằng lụa mỏng hắt vào trong phòng, mưa gió hôm qua đã hoàn toàn biến mất.

Trần Lăng mở to mắt, bụng hình như không còn quá đau nhưng tối qua đã xảy ra chuyện gì thì cô thực sự không nhớ được, chỉ biết trong lúc mơ hồ, trong phòng không ngừng có bước chân đi đi lại lại, còn cô thì để mặc người ta bài bố đến cả sức mở mắt cũng chẳng có. Trần Lăng tập trung suy nghĩ một lúc vẫn không nhớ ra đành gắng gượng ngồi dậy thì phát hiện một tay vẫn cầm kim truyền nước, đầu giường treo bình nước truyền, nước trong bình còn non nữa.

Một giọng nam bỗng vang lên: “Đừng động đây, còn nửa tiếng nữa cô mới được tự do.”

Trần Lăng quay đầu thật mạnh và giật mình đến đứng hình. Ôi trời, người đang tựa vào một đầu giường khác, nhìn mình bằng ánh mắt không có tinh thần kia chẳng phải Bao Huân thì là ai?

Trần Lăng có cảm giác mình đã bị hù dọa nghiêm trọng, bèn dờ dẫm hỏi: “Sao... Sao... lại... là... anh?”

Bao Huân lườm Trần Lăng một cái rồi cũng chẳng muốn nói nhiều mà oang oang chột hạ: “Cô tỉnh rồi hử? Thế thì tự trông chai nước truyền nhé, lúc nào gần hết thì gọi tôi dậy, tôi ngủ một lát đã.” Vừa nói vừa ngã người xuống, quay lưng về phía Trần Lăng, dường như anh thực sự rất mệt nên tiếng hít thở đều đặn nhanh chóng truyền tới.

Dù có rất nhiều nghi vấn nhưng Trần Lăng chỉ biết kiềm chế để trong lòng. May mà một lúc không lâu sau thì Đường Uyển và Đinh Hoa đến thăm cô, đúng lúc truyền nước xong, Đinh Hoa giúp cô rút kim ra, Trần Lăng thở phào nhẹ nhõm. Đinh Hoa rất ái ngại: “Xin lỗi, không ngờ sau khi ăn hải sản ở chỗ anh, em lại phản ứng mạnh đến thế.”

Trần Lăng nào dám nhận. Hai người này đều ăn giống cô mà chẳng hề hấn gì, cô bèn nói: “Chắc vì hôm qua em bị gió lạnh với ngấm nước mưa, cộng thêm dạ dày không khỏe nên mới gây thêm phiền toái cho mọi người.”

Đường Uyển quay lại liếc Bao Huân một cái rồi nói với Trần Lăng: “Thực ra chúng tôi không giúp được gì, anh Đinh Hoa đến bệnh viện gọi đồng nghiệp đến truyền nước cho cô, cho cô ít kháng sinh và chất điện giải thôi. Nhưng tối qua chắc Bao Huân mệt lắm.”

Trần Lăng không muốn để ý đến Đường Uyển nhưng cô biết tối qua mình đã được cô gái này chăm sóc nên ngại ngừng ho khan hai tiếng rồi khẽ hỏi: “Tôi đang định hỏi cô là tại sao Bao Huân lại đến đây?”

Đường Uyển liền giải thích rõ ngọn nguồn, bấy giờ Trần Lăng mới hiểu. Thì ra cô vừa ngắt đi thì Bao Huân gọi điện tới, lúc ấy Đường Uyển vẫn còn mơ hồ lắm bèn cầm điện thoại của Trần Lăng lên và nói: “Cô ấy đang bệnh, không nghe điện thoại được, anh gọi lại sau.”

Bao Huân ở đầu dây bên kia sốt ruột hỏi tình hình rồi lập tức bảo: “Cô hãy kể rõ mọi chuyện cho tôi biết, giữ liên lạc.” Sau đó, nghe nói vị nhân huynh này quá xúc động đã ngồi taxi đến đây suốt 4, 5 tiếng trong đêm giao thừa với tiết trời mưa gió bão bùng này.

Nghe xong đến cả Trần Lăng cũng phải chặc lưỡi, Đường Uyển tiếp tục kể lại. Sau khi đến nơi, thấy chỉ có một mình Đường Uyển ở trong phòng chăm sóc Trần Lăng, Bao Huân lập tức đuổi Đường Uyển về nghỉ. Đường Uyển nói tôi là con gái, anh là con trai, anh ở lại đây mới là không tiện, tại sao lại đuổi tôi về? Bao Huân nói thẳng thọt: “Nói thật nhé. Vì cô ở đây nên tôi mới lo.”

Đinh Hoa không biết uẩn khúc của ba người họ, chỉ tập trung lắng nghe rồi gật đầu nói: “Người anh em này thú vị thật đấy.”

Trần Lăng thực sự thấy xấu hổ bèn giải thích ngay với Đường Uyển: “Anh ta nói chuyện không biết nghĩ, cô đừng để bụng.”

Đường Uyển nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt ngạc nhiên: “Sao tôi phải để bụng? Tôi chỉ thấy cô quá may mắn, trước đây là Du Thiên Dã, bây giờ là Bao Huân. Hơn nữa tôi thấy Bao Huân còn quan tâm cô hơn cả người kia.”

Trần Lăng rất muốn bác lại nhưng cảm thấy mình nói gì cũng không đúng. Hành động hôm qua của Bao Huân hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô, thật sự khiến cô bất ngờ, tuy có cảm động nhưng Trần Lăng lại cảm thấy giống hệt như tình tiết cầu huyết trong phim vậy, cô chẳng có cách nào chối cãi đành cười trừ.

Sau khi Đường Uyển và Đinh Hoa cùng ra về, trong phòng chỉ còn lại Trần Lăng và Bao Huân vẫn đang nằm nguyên tư thế cũ. Trần Lăng ngẩn ra một lúc rồi vào nhà vệ sinh rửa ráy qua loa. Rửa mặt xong đi ra, thấy tư thế nằm của Bao Huân vẫn không thay đổi, cô bèn bắt tay vào thu dọn đồ đạc. Thu dọn xong Bao Huân vẫn nằm im không nhúc nhích.

Trần Lăng suy nghĩ rồi đến giường, khẽ gọi: “Bao Huân, dậy đi.” Nhưng Bao Huân vẫn không nhúc nhích.

Trần Lăng quay người định đi nhưng nghĩ lại đành cúi xuống, lay nhẹ người anh: “Bao Huân, không còn sớm nữa, tôi phải đến bến tàu ngay đây. Nếu mệt anh nghỉ lại đây một ngày đi, tôi sẽ bắt chuyến ca-nô trở lại đây lúc chiều muộn rồi chúng ta cùng trở về Thượng Hải.”

Bao Huân chậm rãi quay người lại, dụi mắt, thì thào: “Mấy giờ rồi?”

Trần Lăng nhìn đồng hồ: “Hơn tám giờ, gần chín giờ rồi.”

Bao Huân ngồi dậy, giọng vẫn khàn khàn: “Tôi đi cùng cô luôn, nhưng phải ăn sáng cái đã.”

Trần Lăng không phản đối. Hai người trả phòng rồi cùng đi trên đường, tìm một quán ăn có vẻ sạch sẽ để giải quyết bữa sáng. Trần Lăng đang cầm thực đơn nghiên cứu vài món điểm tâm thì bị Bao Huân cướp lấy, xem qua rồi nói với phục vụ: “Cho tôi một bát mì hải sản đặc sản ở đây, cho cô ấy một bát cháo trắng là được.”

Phục vụ liếc nhìn Trần Lăng đang chau mày rồi hỏi dò: “Thực ra cơm nắm và tàu hũ ở chỗ chúng tôi cũng rất ngon, cô có muốn nếm thử không ạ?”

Trần Lăng chưa kịp trả lời thì Bao Huân đã nói: “Thật hả? Vậy cho tôi thêm một suất cơm nắm, cô ấy thì thôi, chỉ một bát cháo trắng là được.”

Phục vụ nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt hết sức cảm thông rồi không nói gì nữa, đi về phía nhà bếp.

Điểm tâm được bung lên, Bao Huân không hề khách sáo kéo luôn com nắm và mì hải sản về phía mình. Trần Lăng đành bấm bụng ăn bát cháo trắng mùi vị nhạt thêch còn lại đến nỗi miệng cô cũng nhạt vô cùng. Sầu nào, cô vừa ăn vừa nhìn trộm Bao Huân, tên này vừa ăn vừa khen mùi vị thơm ngon, còn ợ lên rất vang dội nữa.

Đúng lúc này Bao Huân vô tình liếc Trần Lăng một cái, suy nghĩ rồi hỏi: “Sao thế? Không ăn được à?”

Trần Lăng không nói gì, mắt nhìn chăm chăm suất com nắm mà Bao Huân vẫn chưa kịp động đũa.

Bao Huân hiểu ra liền chia cho cô một nửa suất com, xụ mặt nói: “Cô vẫn chưa khỏi hẳn, chỉ được ăn nhiều đó thôi.”

Trần Lăng thấy thế đã là đủ lắm rồi, cô vui vẻ nhận lấy rồi gật đầu như gĩa tỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Giao Thừa 5

Ăn uống xong hai người liền đi đến bến tàu. Cũng giống như vô vàn khách hành hương khác, họ đi ca-nô đến đảo Phổ Đà. Dưới sự hướng dẫn của dân bản xứ, Trần Lăng và Bao Huân thông thả đi bộ đến ngôi chùa mà Vu Bác Văn đã dặn dò. Bao Huân thấy đường càng lên cao càng hẹp, người đi đường cũng ngày càng thưa thớt, những nhóm khách hành hương gây nên cảnh tượng ồn ào náo nhiệt dưới chân núi ban nãy giờ đã hoàn toàn biến mất, thì không khỏi lấy làm ngạc nhiên: “Chúng ta không đi nhầm đường đấy chứ? Sao tôi cứ cảm thấy chúng ta đi đường khác mọi người nhỉ, càng ngày càng ít người đi cùng.”

Trần Lăng cũng thấy hơi sợ khi nghe anh nói vậy, đúng lúc trông thấy một nhà sư đầu trọc mặc áo dài tay rộng, ngồi xếp bằng bên lề đường, đang lăm lăm tụng kinh liền đánh bạo đến hỏi: “Xin hỏi sư phụ, chùa XX đi đường này phải không ạ?”

Nhà sư nhắm mắt không lăm lăm nữa nhưng chuỗi tràng hạt trong tay vẫn không ngừng chuyển động. Bao Huân liền đến kéo tay Trần Lăng: “Người ta đang tu hành đấy, không nghe thấy cô nói gì đâu, đừng quấy rầy nữa.”

Nhưng anh còn chưa dứt lời thì nhà sư đã mở to hai mắt, niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi nói: “Kiếp này được gặp nhau nghĩa là ít nhiều cũng có duyên phận. Bần tăng có thể giúp gì cho hai vị thí chủ không?”

Trần Lăng và Bao Huân đưa mắt nhìn nhau rồi nhắc lại câu hỏi ban nãy, nhà sư gật đầu nói: “Đúng vậy. Đi tiếp khoảng 1000 bước nữa là tới.”

Trần Lăng vội nói tiếng cảm ơn. Đang định rồi đi thì nhà sư lại nhìn Bao Huân một lượt từ trên xuống dưới rồi gật đầu, chậm rãi nói: “Xin vị thí chủ này hãy dừng bước, tướng mạo của thí chủ rất có duyên với Phật, bần tăng xin được tặng thí chủ mấy lời.”

Bao Huân xưa nay không có hứng thú với Phật giáo. Nếu không phải vì Trần Lăng thì anh sẽ chẳng bao giờ đến một nơi như đảo Phổ Đà. Nhưng nhà sư đã nói vậy, anh cũng tò mò lắm nên cũng dừng bước, nghe nhà sư thông thả nói: “Cuộc đời con người cũng như khi nằm trong một bụi gai, tâm bất động, con người sẽ không làm bấy, bất động thì sẽ không bị tổn thương, tâm động, con người sẽ làm bấy làm tổn thương đến xương cốt, thế mới cảm nhận được thống khổ trên đời.”

Trình độ của Bao Huân dù có kém đến đâu cũng có thể nghe ra nhà sư hết nhắc đến tâm lại đến tổn thương, rõ ràng không có ý gì tốt đẹp, thế là sắc mặt anh hết xanh lại trắng, không dám nhìn vào mắt Trần Lăng nữa mà chỉ cố gượng cười: “Sư phụ nói hay quá, lúc về tôi sẽ tìm hiểu thêm.”

Nhà sư cười lãnh đạm rồi đứng dậy nhanh chóng đi xuống chân núi, nhưng mới chưa đi được bao lâu đã nghe thấy nhà sư lớn tiếng ngâm nga: “Yêu sinh muộn phiền, yêu sinh sợ hãi. Người không yêu, không muộn phiền cũng chẳng sợ hãi.”

Trần Lăng cảm thấy người này có gì đó rất “Phật giáo” bèn quay sang hỏi Bao Huân: “Thần tiên sao?”

Bao Huân không đồng ý, nhún vai lắc đầu: “Có khi là yêu quái ấy.”

Trần Lăng hả một tiếng: “Đây là đất Phật, anh đừng nói lung tung.”

Bao Huân chẳng để ý: “Chẳng phải chỉ là một hòa thượng thôi sao, cô căng thẳng thế làm gì? Dù sao tôi cũng là người theo thuyết vô thần.”

Nhưng dù là thần tiên hay yêu quái thì người này vẫn chỉ đường không sai, đúng là đi thêm một đoạn là nhìn thấy ngôi chùa mà Vu Bác Văn đã nói. Ngôi chùa tường đỏ ngói vàng này khá cổ kính, cảnh vật xung quanh cũng rất tĩnh mịch và thanh tao, ngoài chùa còn có cầu và hồ nước, cây cối bao quanh bốn phía, xanh mát tươi tốt. Hai người đi vào điện thì thấy khách hành hương rất đông, tiếng tụng kinh quanh quẩn khắp nơi, các nhà sư đều làm việc của mình, thoạt nhìn rất gọn gàng và có hệ thống. Thì ra khách hành hương cũng được phân ra thành khách VIP và khách bình

thường, sau khi Trần Lăng nói rõ cho một chú tiểu biết mục đích đến đây thì được dẫn đến hậu viện, đến chỗ của trụ trì.

Bao Huân không đi theo cô mà đi bộ một mình trong sân. Đi chán anh dựa vào gốc cây ngủ gật, một lúc sau thì thấy Trần Lăng cầm một ống giấy cứng đi tới.

Bao Huân nhướn mày hỏi: “Quyên góp xong chưa? Cô cầm gì thế?”

Trần Lăng thề lười: “Trụ trì nói đây là thư mà Trí Đức đại sư nào đó tự tay viết cho bố tôi, kêu tôi mang về cho bố.”

Bao Huân cười, giọng vẫn khàn khàn như buổi sáng: “Thế thì cô vẫn lười, mắt tờ giấy nhỏ được tờ giấy to.”

Trần Lăng sáng giọng: “Anh nói gì vậy!”

Bao Huân vẫn chưa chịu thôi, tiếp tục khua tay múa chân: “Cô ở Thượng Hải lâu thế mà vẫn chưa hiểu sao? Được rồi, nên nói thế này, mắt tờ chỉ phiếu được tờ thư to.”

Trần Lăng thở dài: “Trước mặt Phật tử mà anh không biết giữ ý một chút à? Dù anh có tin hay không thì đã đến địa bàn của người ta, cũng nên tôn trọng đối phương một chút.”

Bao Huân thu lại vẻ mặt cợt nhả, nghiêm giọng nói: “Vậy được rồi. Cô có thể cho tôi xem vị Trí Đức đại sư này viết gì không? Tôi muốn học hỏi!”

Trần Lăng chậm rãi rút ra một cuộn giấy nhỏ từ trong ống giấy cứng rồi cẩn thận mở ra, trên đó là một bài thơ cổ:

Tay trồng cây non xuống mặt đất

Cúi xuống sẽ gặp trời trong nước

Giữ tâm thanh tịnh mới là đạo

Lùi bước mới chính là tiến lên.

Bao Huân chắc lưỡi thở dài: “Trình độ của vị đại sư này cũng chỉ thế thôi. Viết trắng ra như thế đến cả tôi cũng hiểu.”

Tên Bao Huân này đã kém cỏi lại còn không biết khiêm tốn. Trần Lăng giận dữ nói: “Đây là thơ của một hòa thượng đời Đường, đại sư chỉ chép lại mà thôi, nghe nói đã từng Quang Niệm Quá Kinh đấy, anh đừng nói bừa.”

Bao Huân không thấy có gì thú vị, chỉ cười nhạt.

Làm xong chính sự, hai người liền đi bộ xuống núi. Giữa đường Trần Lăng mới nhớ ra: “Vừa nãy tôi ở trong đại điện thấp hương thì anh làm gì, đã cầu xin gì chưa?”

Bao Huân lười biếng nói: “Tôi không quan tâm.”

Trần Lăng hơi lúng túng: “Nhưng bố tôi nói không thể chỉ đến một chùa được, những ngôi chùa khác trên núi cũng phải đến thấp hương khấn vái. Dù sao tôi cũng thấy có lý, chỉ vào một lát thôi.”

Bao Huân lại thoải mái hơn: “Đi thôi, cô cứ thấp hương đi, tôi chờ ở ngoài là được.”

Trần Lăng hơi ái ngại: “Vậy trưa nay tôi mời anh ăn cơm.”

Bao Huân hừ một tiếng: “Chỉ có một bữa cơm trưa thôi hả? Lần này tôi đến tìm cô thật là tốn thất nặng nề.”

Trần Lăng liếc nhìn Bao Huân một cái: “Ai kêu anh xúc động như vậy?”

Bao Huân im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Cô tưởng tôi thích thế hả? Hôm qua gọi điện cho cô lại thấy Đường Uyên nghe máy, tôi cũng biết người này chẳng tử tế gì cho cam. Tôi sợ đến muộn có khi cô bị bán mất rồi cũng nên.”

Trần Lăng không bóc mẽ anh. Cô nhìn ánh nắng trên vai mình, để mặc cho làn gió thổi bay mái tóc, giả bộ phong tình: “Đúng thế, phải cảm ơn anh!”

Bao Huân quay sang nhìn Trần Lăng: “Tôi còn tưởng các cô phải ghét nhau như kẻ thù ấy chứ. Ai ngờ đến đây mới biết các cô nói chuyện vẫn bình thường. Cô thú thật cho tôi biết đi, tại sao vậy?”

Trần Lăng thấy Bao Huân nói rất đúng. Đến chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao nữa, có lẽ là vì tuy cô ấy đáng giận nhưng cũng có điểm đáng thương, hoặc giả trong lòng cô giận ngút ngàn nhưng chẳng cách nào bộc lộ ra ngoài mặt một cách tuyệt tình quá, vì giữa cô với Đường Uyên

còn có một người đứng giữa là sư huynh Đinh Hoa.

Nhưng mà xui quẻ khiến thế nào Trần Lăng lại nói là: “Không tại sao cả. Nếu phải đưa ra một lý do thì có lẽ trong đợt huấn luyện mở rộng ấy, tôi là thiên sứ của Đường Uyển.”

Bao Huân nhìn Trần Lăng một cách kinh ngạc: “Không phải chứ! Hạ Cương nói hươu nói vượn thế mà cô cũng tin! Cái trò chỉ để lừa đám trẻ con thôi mà, đừng nói cô bị anh ta tẩy não rồi nhé.”

Trần Lăng cả giận bèn đi nhanh hơn: “Tẩy não thì sao? Vậy anh bốc được tên ai?”

Bao Huân hí hóp mặt giả bộ như đang cố nhớ lại: “Lâu thế rồi ai mà nhớ được chứ, tôi quên khuấy rồi.”

Trần Lăng trợn mắt tỏ vẻ khinh thường: “Thật chẳng ra sao. Anh mà là thiên sứ của ai thì chắc quốc vương này đã chết nghèo từ tám đời rồi.”

Mắt Bao Huân sáng lên, hằm hừ nói: “Trên đời này lấy đâu ra lắm thiên sứ thế chứ? Trò chơi vớ vẩn này nói ra đã thấy xấu hổ rồi.”

Trần Lăng đang định cãi lại thì một con quạ đen kêu lên hoảng hốt lao ra khỏi bụi cây bên đường. Bao Huân hớn hờ chỉ vào con quạ: “Cô tưởng cứ có cách là thiên sứ sao? Có lẽ chỉ là một con quạ đen thôi.”

Trần Lăng vừa tức vừa buồn cười, thảm oán thán: Anh mới là quạ đen, còn là một con quạ đen đặc biệt ảm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Giao Thừa 6

Sau đó là khoảng thời gian Trần Lăng thực sự bắt đầu chuyến du lịch hành hương của mình tại đảo Phở Đà. Dựa trên tinh thần “bất nhằm còn hơn bỏ sót”, cô kéo Bao Huân đi khắp mọi nơi trên đảo, ngoài những ngôi chùa nổi tiếng như chùa Phở Tẻ, chùa Pháp Vũ, chùa Tuệ Tẻ, Nam Hải Quan Âm... với hương khói nghi ngút, cô còn đến cả những ngôi chùa nhỏ thậm chí chưa biết tên, có thể nói là cứ thấy chùa là vào, cứ thấy Phật là vái. Com trưa thì nhân tiện mời Bao Huân ăn luôn com chay được miễn phí trong chùa rồi khăn trương tiếp tục hoàn thành đại nghiệp khăn vái của mình. Việc này khiến cho người đang bị suy giảm thể lực khá nhiều như Bao Huân cực kỳ hối hận, lời cam đoan ban nãy đã không được viên mãn.

Bao Huân rành rồi không có nơi gửi gắm tinh thần bắt đầu nghiên cứu dáng vẻ dâng hương của Trần Lăng. Đứng từ bên cạnh nhìn sang, lúc thấp hương Trần Lăng luôn gật đầu nhắm mắt, miệng lầm nhảm, mãi đến khi xong xuôi vẫn đứng thẳng lưng, chưa thấy cô khom lưng bao giờ. Thấy vậy Bao Huân rất khó hiểu. Từ chùa Pháp Vũ đi ra, anh tranh thủ hỏi: “Lần nào cô cũng phải ngâm nghĩ thật lâu, ít nhất phải một phút, rồi mới dập đầu. Cô lúc đó đang nghĩ gì vậy?”

Trần Lăng nhìn Bao Huân bằng ánh mắt như muốn nói “đến việc này mà anh cũng không biết ư?” rồi nói: “Tất nhiên tôi nghĩ đến đủ thứ. Với lại họ hàng thân thích nhà tôi đông như vậy, liệt kê hết ra cũng mất nhiều thời gian, dĩ nhiên là không nhanh được.”

Giờ Bao Huân mới hiểu ra. Một người nặng tình cảm như Trần Lăng hy vọng Phật tổ sẽ phù hộ cho cả gia đình nên cố gắng làm việc này một cách tốt nhất. Anh liền nói giọng trêu chọc: “Kiềm chế chút đi. Cô cũng phải cho Phật tổ thờ đã chứ, Phật tổ còn bận tính toán làm sao cho lãi nhiều, đừng làm Phật tổ mệt như vậy.”

Trần Lăng hoàn toàn không để ý đến anh nhưng vẫn cố khuyên người luôn giữ thái độ bất kính với Phật ngay trên đất Phật này: “Đây là ngôi chùa cuối cùng rồi. Lát nữa chúng ta trở về Thảm Gia Môn luôn, anh nên vào thấp nén nhang đi, cũng hay mà.”

Bao Huân hả một tiếng: “Tôi không thích thấp hương gì hết. Nhưng cô đang ngược đãi nô lệ đấy hả? Ác vừa thôi chứ, tôi còn chưa được dạo bờ biển Phở Đà mà, cô định cứ thế mà về sao?”

Trần Lăng nhìn đồng hồ. Đã bốn giờ chiều rồi, cô đành bất đắc dĩ nói: “Năm rưỡi là chuyến ca-nô cuối cùng, tranh thủ thời gian chắc vẫn kịp, vậy ra bờ biển chơi một lúc đi.”

Bãi biển gần chùa Pháp Vũ nhất có tên là “cát dài ngàn bước”. Họ nhanh chóng đến nơi, bãi cát trải dài, màu cát vàng óng ánh. Cả hai cời giày rồi đi trên cát, quả nhiên mặt cát bao la bằng phẳng, hạt cát nhỏ mà mịn. Người ra biển mùa đông không nhiều, nếu có cũng chỉ là vài cặp đôi trẻ tuổi, hoặc là nô đùa trên bờ biển, xây lâu đài cát, hoặc là dựa sát vào nhau thông thả dạo bước trên cát.

Còn Bao Huân và Trần Lăng, trong một buổi chiều mùa đông ấm áp như thế này, dưới ánh nắng chiếu rọi, họ cũng cười rất vui vẻ. Hai người vừa đẩy nhau vừa cười, đi chân trần bên bờ biển để cảm nhận cảm giác được nước biển mon man, còn thi xem ai đứng dưới nước lâu hơn. Trước mắt

là biển xanh mây trắng, bên tai là tiếng sóng vỗ rì rào.

Bao Huân cuối cùng thua trong tay Trần Lăng. Anh chạy ra xa, đến một nơi mà sóng biển không thể vỗ vào rồi tìm chỗ ngồi, rúc chân vào lớp cát ấm áp nhờ ánh nắng, vừa ho vừa cười với Trần Lăng: “Thôi thôi, nước ở đây lạnh chết đi được.”

Trần Lăng bước đến với phong thái của người chiến thắng. Cô ngồi xuống cạnh Bao Huân rồi tự nhiên thở dài bảo: “Nếu ngày nào cũng được thế này, không phải đi làm, được hưởng thụ ánh nắng, ngắm biển, ngắm ngư thì hạnh phúc biết bao.”

Bao Huân cười đùa: “Cô trong mắt tôi là hình tượng nữ cường điển hình. Đừng tự phá hủy bản thân!”

Trần Lăng ặc một tiếng: “Ai chẳng thích ra ngoài chơi. Tôi cũng vậy, trước kia vì bận quá nên không có cơ hội thôi.”

Bao Huân khẽ ừ một tiếng rồi cố tỏ vẻ: “Thôi được. Sau này sẽ khác, tôi sẽ đưa cô ra ngoài chơi.”

Mặt Trần Lăng đỏ lên một cách thâm kín. Không hiểu sao nhưng Trần Lăng không muốn làm mất đi không khí thoải mái tự tại lúc này, câu “Ai cần anh đưa đi chơi” tuy đã ra đến cổ họng nhưng vẫn bị nuốt vào một cách khó hiểu. Tốt nhất là nên giữ im lặng.

Bao Huân hồi hộp rất lâu mà không nghe thấy câu từ chối đã cảm thấy may mắn lắm rồi, tinh thần anh hùng nhất thời dâng lên cao, anh kéo Trần Lăng đứng dậy: “Tôi nghỉ đủ rồi. Chúng ta thì phát nữa.” Tay nắm tay, hai người vui vẻ chạy về phía biển.

Đó là một buổi chiều vui vẻ, trong sáng và ấm áp. Nhiều năm về sau, cảnh tượng buổi chiều hôm đó vẫn đọng lại trong trí nhớ của cả Bao Huân lẫn Trần Lăng, tựa như một khúc nhạc dịu êm, dịu êm đến mức khiến trái tim hai người rung động. Chỉ là trước khi kết thúc buổi chiều tươi đẹp, tình huống bất ngờ vẫn xảy ra. Bao Huân thể lực đã cạn kiệt, giọng anh ngày càng khàn đặc, hít một hơi nói với người ngồi bên cạnh: “Trần Lăng, tôi mệt quá, cho tôi mượn vai ngả một lúc nào.”

Thấy bộ dạng mệt đến kiệt sức của Bao Huân, Trần Lăng cũng biết không khỏi liên quan đến mình. Tuy đã ừ nhưng cô vẫn hăm hừ đe dọa: “Một lúc là bao lâu? Tôi phải tính thời gian mới được!”

Bao Huân ngả đầu lên vai Trần Lăng rồi nói rất khẽ: “Cô cứ tính đi, tôi chỉ ngả một lúc, một lúc thôi.”

Trần Lăng ngồi lặng im tại đó để gió biển tùy ý thổi lên mặt mình. Thấy ánh chiều tà dần buông, trong lòng cô miên man suy nghĩ rồi trở nên rối bời. Thế giới này thật quá diệu kỳ, thường xuất hiện những tình huống không theo quy luật. Rõ ràng cô trước đây chẳng ưa gì Bao Huân, không ngờ bây giờ đã dễ dàng chấp nhận những hành động đến gần của anh, thậm chí nhip đập con tim còn ảnh hưởng bởi những hành động đó. Còn Du Thiên Dã, đã lâu rồi cô không nhớ đến anh, nhưng thi thoảng nghĩ đến cái tên đó vẫn khiến nơi sâu thẳm trong lòng Trần Lăng đau nhói. Cô không thể hiểu lòng mình nên chỉ biết xem đồng hồ rồi hắt hẹ vào người Bao Huân, giục: “Dậy mau, dậy mau kéo không kịp lên ca-nô về Thượng Hải.”

Bao Huân chỉ nhích người một cái rồi than vãn: “Cho tôi ngủ thêm tí nữa, một tí nữa thôi, không kịp ca-nô cũng được, tối nay có tàu mà.” Rồi thoải mái ngả vào vai Trần Lăng tiếp tục ngủ say.

Trần Lăng hết sức khinh thường kiểu giả tội nghiệp này của Bao Huân. Nhưng khinh thường thì khinh thường, Trần Lăng vẫn chẳng thể làm gì được. Trời ngày càng tối, gió ngày càng mạnh, tóc Trần Lăng bị thổi rối tung, sao trời rõ mồn một, chúng đang tha hồ nhìn ngắm hai kẻ ngồi trên bãi biển. Trần Lăng không biết chuyến tàu muộn nhất là mấy giờ nên sau khi không đánh thức được Bao Huân, cô vẫn rất bối rối và lo lắng. May mà thấy một bóng người qua lại trước mặt, bèn hô to: “Ông ơi, xin hỏi ông có biết chuyến tàu muộn nhất mấy giờ chạy không?”

Bóng người dừng bước rồi tiến về phía Trần Lăng. Đến khi người đó đến gần, Trần Lăng mới nhìn rõ, thì ra là nhà sư gặp bên đường buổi sáng. Nhà sư chấp tay nói với cô: “Thí chủ, ở đây cứ một tiếng có một chuyến tàu chạy. Chuyến muộn nhất là 8h.”

À, vẫn còn nhiều thời gian, không gấp gấp lắm. Trần Lăng cảm kích nói với nhà sư: “Cảm ơn sư phụ rất nhiều ạ!”

Nhà sư tỏ ra không có ấn tượng gì về Trần Lăng nhưng lại bất ngờ nói với cô: “Bản tăng thấy diện mạo của thí chủ rất có duyên với Phật, xin được tặng thí chủ mấy chữ.”

Trần Lăng a một tiếng thì đã nghe thấy nhà sư lầm bầm: “Trên biển có núi thần, núi nằm trong hư ảo.”

Trần Lăng ngẩn ra một lúc mà vẫn không hiểu hàm ý nằm trong câu này. Đang định hỏi thì nhà sư đã cất bước bỏ đi, khi đã đi được một quãng xa nhà sư lại lớn tiếng ngâm nga hết buổi sáng: “Đại bi vô lượng, đại ngộ vô ngôn, đại tiểu vô thanh.”

Tiếng tụng kinh lọt vào tai Trần Lăng theo tiếng gió thổi khiến cô không khỏi sùng sốt. Cô vẫn lắc đầu nói: “Đúng là thần tiên.”

Bao Huân vừa nãy còn ngủ say đến bất tỉnh giờ đã động dậy, còn khẽ thì thào: “Thần gì mà thần, một là ngốc nghếch, hai là lừa đảo.”

Trần Lăng lay người Bao Huân, hỏi về khó hiểu: “Tình rồi à?”

Bao Huân vẫn nhắm chặt mắt: “Chưa tỉnh, chỉ thấy nóng thôi.”

Trần Lăng thấy có gì đó không đúng bèn đặt tay lên trán Bao Huân. Trời ơi, trán anh ta nóng quá, bị sốt rồi!

Trần Lăng vô cùng bối rối bèn ra sức lay Bao Huân: “Bao Huân, anh bị sốt rồi, chúng ta mau về thôi.”

Bao Huân cũng tự sờ trán mình: “Đúng là hơi hâm hấp sốt.” rồi ngồi thẳng dậy, lắc đầu thật mạnh để mình tỉnh táo lại, vừa lắc vừa đứng dậy khỏi ghế đá, đi về phía trước: “Không sao không sao, về ngủ một giấc là ổn thôi. Đi nào.”

Trần Lăng lo lắng đuổi theo, kéo Bao Huân lại: “Tôi đỡ anh nhé?”

Bao Huân đẩy tay Trần Lăng ra: “Tôi vô dụng thế sao? Tôi khỏe lắm, cứ yên tâm đi.” Trần Lăng đành nhắm mắt đi theo sau.

Nhưng Bao Huân mới mạnh miệng chưa được hai phút thì đã á lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Trần Lăng vội chạy đến rồi hét nói nổi. Chẳng biết ban ngày kẻ nào thiếu đạo đức đào một cái hố rất to, lại còn lấp cát lên hòng phi tang. Hay lắm, chân Bao Huân bị tụt, mắt cá lập tức sưng vù. Giờ đây, con người đã trở thành tượng bại trận như anh dù không muốn để Trần Lăng đỡ cũng không được.

Tình huống bất ngờ này hoàn toàn phá hỏng kế hoạch mà hai người đã lập.

Sau khi trở lại Thảm Gia Môn, Bao Huân tự đứng lên con nhát quyết không chịu ở lại đây mà nhất quyết đòi thuê taxi đi suốt đêm về Thượng Hải. Trần Lăng khuyên mãi mà anh không chịu nghe. Hết cách, Trần Lăng đành đến xin Đình Hoa thuốc cầm và hạ sốt rồi cùng Bao Huân trở về.

Sau đó Trần Lăng vô số lần nói với Bao Huân: “Anh có biết vì sao lại bị tụt chân không? Đó là vì anh dám bắt kính với Phật lúc ở đảo Phở Đà đấy. Trước khi tha cho anh về dinh, Phật tổ chắc chắn phải cho anh một bài học.”

Bao Huân không bao giờ chịu thua: “Nếu đúng như em nói thì ông Phật tổ mang tiếng là phổ độ chúng sinh cũng quá nhỏ mọn. Hẹp hòi đến mức ấy sao? Anh thấy em đập đầu nhiều lần như vậy cũng chẳng có tác dụng quái gì. Để Phật tổ làm việc anh thật không yên tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Giao Thừa 7

Trần Lăng cực kỳ không muốn nhớ lại chặng đường này. Tối mừng một đầu năm, cô chạy băng băng trên đường cao tốc, Bao Huân ngồi cạnh yếu đuối dựa đầu vào vai cô, vẫn giữ tướng ngủ không yên ổn đó, dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng thốt lên vài câu khe khẽ nhưng Trần Lăng hoàn toàn không thể nghe rõ.

Có khi Trần Lăng cảm thấy mình đang bị quả báo. Hôm qua còn cảm thấy có lỗi với Bao Huân thì hôm nay anh đã vội vã trả lại cho cô tất cả, thậm chí còn nghiêm trọng hơn. Trần Lăng hoàn toàn không ngủ nổi, cái đầu đang dựa vào vai cô còn nặng hơn cả hòn gạch, trán nóng hầm hập không thấy giảm sốt, Trần Lăng đành đỡ lấy cả người Bao Huân rồi đỡ anh uống thuốc. Sau khi hoàn thành chặng đường dài vài tiếng đồng hồ, trên cơ bản Bao Huân đã đỡ sốt nhưng vẫn đổ dồn toàn bộ sức nặng cơ thể lên người Trần Lăng. Ba giờ đêm mới nhọc nhằn về đến Thượng Hải, hai kẻ bại trận đỡ nhau vào thang máy lên thẳng sân thượng rồi vào nhà.

Trần Lăng là một cô gái tốt bụng. Cô đỡ Bao Huân lê từng bước lên tầng hai rồi nhanh nhẹn mở cửa nhà. Có điều, khoảng khắc đèn sáng, cảnh tượng trước mắt thật khiến cả hai vô cùng hốt hoảng. Căn phòng bừa bộn vô cùng, như vừa bị trộm đột nhập hoặc trải qua cơn lốc xoáy, tường, sàn nhà đều ướt đẫm. Hai người liếc nhìn nhau và nhanh chóng hiểu ra đây là hậu quả sau một đêm mưa dột.

Trần Lăng tìm một chỗ sạch sẽ rồi đặt Bao Huân đang ốm yếu xuống đó còn mình thì vào phòng ngủ thị sát. Ừm, quả nhiên, cơn mưa lớn đêm giao thừa cũng ảnh hưởng đến cả khu vực nội thành của Thượng Hải, vì thế tất cả các phòng trong căn nhà trên tầng hai đều bị dột, tình hình hai căn phòng ngủ cũng bừa bộn như vậy. Ga trải giường, gối nằm ướt nhẹp, sàn nhà ướt đến nỗi đi không cẩn thận có thể bị trượt chân. Trần Lăng đành đi ra nói với Bao Huân: “Không ngủ được, đành xuống nhà tôi ở tạm một đêm vậy, ngày mai tính sau.”

Bao Huân đang ửng oải bỗng sáng ngời hai mắt, nhưng ánh sáng đó cũng nhanh chóng biến mất: “Nhà cô có mỗi một giường.”

Trần Lăng ừ một tiếng: “Anh đang bệnh mà. Cho anh nằm giường, tôi ngủ trên sofa ngoài phòng khách cũng được.”

Bao Huân tỏ ra rất thật thà: “Thực ra đâu có sao, tôi không để bụng chuyện cô ngủ cùng giường đâu.”

Trần Lăng nguyền dãi: “Anh còn nói lung tung nữa là tôi sẽ mặc kệ anh ở đây, cho anh ngủ trong nước mưa đấy!”

Bao Huân giờ tay đầu hàng, cúi kính nói: “Thôi mà. Nhưng phải ưu tiên phụ nữ, tôi ngủ sofa được rồi.”

Thực ra tối đó hai người đều mệt là rồi, có đâu võ mồm thì cũng chỉ đến đây mà thôi. Trần Lăng đỡ Bao Huân xuống nhà mình, rửa ráy qua loa rồi cả hai đều đi ngủ. Thực tế tình hình không phức tạp như hai người nghĩ. Tuy sofa quá chật chội không phù hợp để ngủ qua đêm nhưng Trần Lăng tìm thấy một tấm nệm lò xo ở sau cánh cửa phòng ngủ. Vấn đề đã được giải quyết, ai nấy đều thở phào. Nhưng nét mặt hai người không giống nhau, Trần Lăng hết sức thoải mái, còn Bao Huân thì cực kỳ tiếc nuối.

Nhưng lại có vấn đề lúc trải nệm. Ngoài phòng khách quá nhiều đồ đạc, không gian trống không đủ cho một tấm nệm dù có xoay ngang xoay dọc thế nào. Sau khi đấu tranh tư tưởng rất lâu, Trần Lăng đành bấm bụng trải nệm dưới sàn nhà của phòng ngủ rồi mang chăn, ga, gối để lên đó. Trước khi đi ngủ, cô bắt Bao Huân phải tuân thủ ba điều: không được làm bậy, không được xâm phạm biên giới, không được ồn ào. Nếu phạm quy hoặc có hành động quá đáng nào sẽ bị xử ngay tại chỗ, giết không tha.

Bao Huân nhìn cái chân không lạnh lặn của mình rồi lại nhìn về đề phòng trên mặt Trần Lăng, thờ dãi nói: “Tôi đã là thương binh rồi, lực bất tòng tâm, cô đừng đặt hy vọng gì ở tôi nữa.”

Trần Lăng chỉ trả lời đúng hai chữ: “Im đi.” Rồi chui vào chăn, không thèm để ý đến Bao Huân nữa.

Có lẽ hai ngày nay đã quá mệt mỏi về thể xác nên sau khi được trở về với khung cảnh quen thuộc, Trần Lăng nhanh chóng chìm vào giấc mơ. Trong mơ có ánh nắng, có bờ cát, còn có cả tiếng cười sang sảng, lớp sương giăng mịn mờ và một bóng dáng cao ráo hư ảo. Trần Lăng hết sức tò mò bèn tiến về phía trước. Cái bóng đó ngày một gần, ngày càng rõ nét, ngày càng quen thuộc, dần dần, dần dần, Trần Lăng đi đến sau lưng người đó, người nọ bất ngờ quay lại. gương mặt khắc khổ của nhà sư buổi sáng đột nhiên xuất hiện trước mặt Trần Lăng, còn cười vui vẻ với cô: “Thí chủ, tôi thấy diện mạo của cô rất có duyên với Phật, tặng cô mấy chữ này.”

Trần Lăng á lên một tiếng rõ to rồi đổ mồ hôi lạnh khắp người, sau đó giật mình tỉnh lại từ giấc mơ.

Tỉnh dậy cô mới thấy bầu trời vẫn tối thui, trong phòng ngủ chỉ còn mình cô, không có ai trên tấm nệm dưới đất, chẳng thấy bóng dáng Bao Huân đâu cả.

Trần Lăng đang hoài nghi thì thấy một người tiến vào: “Cô không sao chứ?”

Trần Lăng hơi xấu hổ, gật đầu nói: “Tôi vừa gặp ác mộng.”

Bao Huân thờ phào nhẹ nhõm, thuận miệng hỏi: “Ác mộng gì?”

Trần Lăng cố nhớ lại: “Mơ thấy một người rất quen, thế là lúc đến gần lại nhìn thấy người đó chính là nhà sư già gặp ở Phở Đà.”

Bao Huân tỏ vẻ đã hiểu ra: “Nói thật, mơ thấy ông ta đúng là ác mộng.” rồi nói tiếp: “Nhưng đúng lúc lắm, ra ăn sáng đi, tôi đã nấu xong cháo rồi.”

Trần Lăng đứng dậy nửa tin nửa ngờ, sau khi rửa mặt qua loa và đi ra phòng khách thì thấy trên bàn đã dọn sẵn hai bát cháo trắng, còn cả vài món điểm tâm nhẹ. Trần Lăng hết sức bất ngờ: “Anh nấu sao?”

Bao Huân khập khiễng đi tới, vừa ho vừa nói: “Tôi chỉ nấu cháo thôi, còn mấy món điểm tâm là tôi gọi điện nhờ bác lao công mua hộ.”

Bụng Trần Lăng đã phản kháng ầm ĩ, thế là cô bèn ăn một miếng cháo, gạo mềm vừa tới và có cả một mùi thơm nhẹ nhàng, cô khen: “Bao Huân, ngon quá đi. Không ngờ anh còn biết cả nấu ăn, thật khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác!”

Bao Huân nghĩ bụng: Cô nên nhìn tôi bằng con mắt khác từ lâu rồi mới phải! nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm túc: “Ném thử cả trứng muối này đi, cũng là tự tay tôi làm đấy, tôi còn bỏ cả giấm tự pha vào nữa, có thể nói là cực kỳ ngon.”

Trần Lăng vừa khinh bỉ Bao Huân khoác lác quá đà vừa nhìn anh. Thấy Bao Huân chỉ ăn cháo liền ngạc nhiên hỏi: “Anh chỉ ăn cháo không như vậy có no được không?”

Bao Huân ho khù khụ rồi thờ dãi: “Thực ra tôi còn không muốn ăn cháo cơ nhưng thôi, dù sao cũng phải bổ sung tí năng lượng.”

Trần Lăng à một tiếng. Thấy ngoài trời vẫn tối om, cô bèn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Bao Huân xem đồng hồ: “Bây giờ.”

Trần Lăng à một tiếng: “Vậy tôi mới ngủ được một lúc, ăn xong tôi phải đi ngủ bù.”

Bao Huân nhìn Trần Lăng với ánh mắt kỳ quặc: “Cô ngủ thế mà còn mới được một lúc á? Cô đã ngủ mười mấy tiếng rồi đó, bây giờ là bây giờ tối!!!”

Trần Lăng đứng hình, không thể tin nổi. Rất lâu sau mới hét lên một tiếng: “Chết rồi, chết rồi!”

Trần Lăng vội vã tìm điện thoại của mình, mãi mới móc được từ trong ba lô ra thì thấy đã hết pin liền vội đi sạc pin, còn hỏi Bao Huân: “Hôm nay mừng mấy?”

Bao Huân vừa ho rũ rượi vừa tranh thủ trả lời: “Cô ngủ đến mù đầu rồi hả? Mừng hai.”

Trần Lăng ra hiệu cho Bao Huân im lặng nhưng Bao Huân đang ho rũ rượi, sao có thể nhịn ho được? Trần Lăng đành đi ra sân thượng gọi điện về nhà nhưng không ai nghe máy, chẳng biết cả nhà đi đâu mất rồi.

Trần Lăng cúp máy trở về phòng thì thấy Bao Huân vẫn đang chiến đấu với cơn ho, có vẻ rất khó chịu, bèn hỏi: “Anh dậy lúc nào thế?”

Bao Huân không dám nói bản thân vô cùng khó tính, có bệnh lạ giường nghiêm trọng, đây cũng là lý do anh không muốn qua đêm ở Thẩm Gia Môn, một lý do khác nữa là ho nặng hơn nên không ngủ được. Nhưng anh chỉ hừ một tiếng: “Cô nghĩ tôi như cô ấy hả, ngủ như heo, khua giường mưa trống bên tai cũng không chịu dậy.” Nói xong lại ho mấy tiếng nữa.

Trần Lăng thấy vậy cũng khó chịu, liền quan tâm hỏi: “Sao anh ho dữ dội hơn cả hôm qua thế? Còn sốt không? Uống thuốc chưa?”

“Hình như hết sốt rồi nhưng thuốc lấy ở Thẩm Gia Môn hết tiêu rồi.”

“Chân anh thì sao, còn đau không?”

“Vẫn.”

Trần Lăng cúi xuống liếc nhìn mắt cá chân của Bao Huân, sưng to như một cái bánh mì vậy. Cô bèn hỏi: “Đừng nói là bị gãy xương rồi nhé! Có cần tôi đưa đi bệnh viện không? Khám ho cả thể.”

Bao Huân lắc đầu: “Đây là bệnh cũ của tôi. Ngày xưa bị ngã nên bây giờ cứ bị ngã là sưng lên thế này, thực ra không đau lắm chỉ là không tiện đi lại thôi. Không sao đâu. Nhưng cô xuống dưới mua cho tôi liều thuốc ho đi.”

Trần Lăng gật đầu nhưng bỗng nhiên lại thấy có gì đó không đúng: “Tối nay anh vẫn ngủ chỗ tôi à?”

Bao Huân tranh thủ trả lời lúc giao thời giữa các cơn ho: “Cô tưởng tôi thích lắm ấy à! Chật chội như gì ấy! Hay là mình ra khách sạn đi.”

Trần Lăng bị câu nói này chọc giận phùng phùng, đang lúc cơn giận dữ sắp phát tác thì Bao Huân lại ho điên đảo, còn nôn ra cả phần cháo vừa ăn. Trần Lăng vừa vỗ nhẹ vào lưng anh vừa cho anh uống nước, còn mắng: “Anh cứ nói bậy nữa đi. Ông trời đang phạt anh đấy!”

Bao Huân ho đến chảy cả nước mắt nước mũi, nói bằng giọng đáng thương: “Không ổn rồi, tôi vào nằm một lúc, cô dọn nốt đi nhé.” Nói xong liền lê cái chân khuyết tật của mình vào phòng ngủ.

Trần Lăng ngẩn ra một lúc. Cô ngồi một mình trong phòng khách và nghiêm túc phân tích tình hình hiện giờ. Cô không thể không thừa nhận tình hình bây giờ khá đặc biệt, giờ mà đá Bao Huân đang bệnh tật thế này ra khỏi cửa thì đúng là vô tâm quá. Cũng chẳng thể đưa anh ra khách sạn ở một mình vì nếu thế sẽ không có người giúp đỡ, thậm chí không có ai chạy đi chạy lại. Trần Lăng ngẫm nghĩ rồi đi vào phòng, đứng dựa vào cửa hỏi Bao Huân đang trong tư thế nửa nằm nửa ngồi: “Anh định bao giờ về Bắc Kinh?”

Bao Huân nhìn chân mình rồi lắc đầu: “Chưa biết nhưng chắc phải hủy rồi, tôi đành ở lại Thượng Hải thôi, chân căng thế này.” Sau đó anh nhìn Trần Lăng: “Còn cô?”

Trần Lăng có vẻ phiền não: “Tôi phải về.” Ánh mắt Bao Huân nhất thời u ám đi một chút nhưng Trần Lăng lại nói: “Hai ngày nữa tôi về, phải đợi anh khá lên đã, nếu không tôi không yên tâm.”

Ánh mắt Bao Huân lại có vài tia sáng, hừ một tiếng: “Coi như cô có chút nghĩa khí.”

Trần Lăng không đáp lại, đang quay người định đi ra thì nghe thấy Bao Huân hỏi: “Trần Lăng, cô tiện thì lên tầng lấy đồ giúp tôi nhé?”

Trần Lăng dừng bước, hỏi: “Lấy gì?”

Bao Huân ngẫm nghĩ: “Những cái khác tôi đã lấy rồi, nhưng quên laptop.”

Giờ Trần Lăng mới nhận ra bộ quần áo Bao Huân đang mặc lúc này không phải bộ hôm qua, tóc anh cũng hơi ảm bết lại trước trán. Anh chàng này đúng là không coi mình là người lạ, chắc là đã tranh thủ tắm rửa sạch sẽ và quyết định ở lại chỗ cô từ lâu rồi. Trần Lăng há miệng nhưng không nói gì mà đóng cửa lại đánh rầm một tiếng. Mắt không thấy thì lòng không phiền.

Dĩ nhiên Trần Lăng vẫn xuống dưới mua thuốc ho rồi đi lên hầu hạ Bao Huân uống thuốc xong mới lên tầng mang máy tính xuống. Laptop của Bao Huân cũng “không ra sao” như con người anh vậy, là một chiếc laptop Apple màu bạc, trông còn không bằng MacBook Air, đến cả ổ cắm dây mạng cũng không có, chỉ có thể lên mạng bằng wifi được thôi. Thế là Trần Lăng lại bị Bao Huân sai lên tầng lần nữa, nhiệm vụ là bật nguồn cái modem wifi ở phòng khách.

Trần Lăng cúi kinh hỏi: “Anh không phải muốn đi nghỉ sao? Lại còn chơi máy tính nữa hả?”

Bao Huân chớp mắt: “Tôi chuẩn bị đầy đủ trước. Nhỡ nửa đêm tôi muốn lên mạng, chẳng lẽ lại bảo đi nửa đêm lên bật nguồn modem?”

Trần Lăng hết đường bắt bẻ nhưng Bao Huân vẫn chưa nói xong: “Ày dà, vừa nãy quên không báo cô lấy hộ hai quyển sách trên giá rồi!”

Thái độ của Trần Lăng cực kỳ nóng giận: “Sách gì? Nói mau!!!”

Bao Huân chợt dạ nói: “Thực ra cũng không có gì, chỉ là mấy cuốn Sudoku(1) thôi, để giết thời gian ấy mà. Chẳng biết đã bị ướt chưa?”

(1) Sudoku là một loại trò chơi logic và cách chơi là điền số từ 1 đến 9 vào những ô trống sao cho mỗi cột dọc, mỗi hàng ngang, mỗi phân vùng nhỏ (ô 3x3) có đủ các số từ 1 đến 9 mà không được lặp lại. Bảng câu đố hình vuông, mỗi chiều có 9 ô nhỏ, hợp thành 9 cột, 9 hàng và được chia thành 9 ô lớn 3x3.

Trần Lăng lại đá cửa bỏ đi.

Hoi ẩm trên giường ở nhà Bao Huân vẫn nồng nặc như thế nhưng không biết anh đã mang hết gói, đệm ra phơi ở ban công từ bao giờ. Nhưng ga giường và vỏ chăn sau khi bị lột ra khỏi giường thì bị bỏ mặc ở xó nhà. Trái lại chỗ giá sách thì khá khô ráo, trên giá sách có đủ thứ, một ly cà phê cỡ bự, có chiếc hộp gỗ cô trông thấy lần trước và rất nhiều sách về chuyên ngành tài chính kinh tế. Trần Lăng nhận ra có không ít sách liên quan đến cổ phần hóa và đưa công ty lên sàn chứng khoán, thậm chí: chẳng biết anh chàng này giỏi hơn mình đến mức nào nữa? Dĩ nhiên ngoài ra cũng không thiếu sách về Sudoku, thậm chí còn vô cùng đa dạng về chủng loại. Có sách đã được giải hết, có cuốn làm được một nửa, còn có cuốn vẫn trắng tinh. Trần Lăng chọn hai cuốn trắng tinh, đang định đi xuống thì bị cái hộp gỗ hấp dẫn, cô lại cầm lên xoay xở rất lâu mà vẫn không có tiến triển gì, nên vô cùng chán nản.

Trước khi đi xuống, Trần Lăng lại nhớ ra hai con rùa tai đỏ ở phòng khách nên vội đến xem. May quá, sau mấy ngày mà trạng thái của hai con vật còn tốt hơn cả chủ nhân. Trần Lăng nghĩ, Bao Huân còn chẳng tự lo được cho mình nên chắc cũng chẳng chăm sóc được cho chúng, bèn ôm cả hang rùa lẫn ga giường và vỏ chăn xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Giao Thừa 8

Chắc vì đã ngủ đủ giấc nên trong buổi đêm của ngày mùng hai tết, hai mắt Trần Lăng sáng ngời, tỉnh táo ngồi ngay ngắn trong phòng khách, hoàn toàn không có cảm giác buồn ngủ. Phòng ngủ hết sức im lặng, Trần Lăng lặng lẽ mở cửa ngó vào, Bao Huân đang ngủ thật. Tuy đang ngủ nhưng chân đã bị anh đá hết về một bên, thỉnh thoảng lại húng hắng ho.

Trần Lăng rón rén đi vào nhặt chăn lên rồi khẽ đắp lên người Bao Huân. Sau đó, cô bị làn mi dài của anh hấp dẫn, Trần Lăng không kiên dè ngắm nghía anh chàng thật lâu rồi không khỏi than vãn về sự bất công của tạo hóa. Ông trời quá tốt với anh chàng này, ban cho anh một khuôn mặt đẹp trai đến mức khiến phái nữ điêu đứng. Trần Lăng thực sự không ưa nổi cái mặt vênh vảo tự kiêu tự đắc của anh thường ngày, vậy mà khi ngủ anh lại dịu dàng như thế, gương mặt điềm đạm, ôn hòa như thiên sứ.

Trần Lăng chưa ngắm đủ thì Bao Huân lại bắt ngờ trở mình, còn ho khan hai tiếng. Trần Lăng giật mình vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ, trở về phòng khách còn thở hổn hển vì mệt. Thế nhưng cô lại sầu nào, đây là địa bàn của mình, hà cớ gì mình lại lo sợ đến vậy?

Trần Lăng đang rảnh không có việc gì làm nên nhét chăn và ga giường của Bao Huân vào máy giặt, sau đó dọn dẹp phòng khách rồi đến nhà bếp, rồi vào nhà vệ sinh đánh răng thì bực mình khi thấy Bao Huân đã mang bàn chải và dao cạo râu đến xếp đầy bên trong, chắc anh đã lén lút ra tay lúc cô đang ngủ. Trần Lăng lấy khăn tắm thì thấy trên giá phơi khăn có hai chiếc khăn mặt, một trắng một xanh nước biển đang cười cợt mình.

Trần Lăng kéo màn tắm lại đánh xoẹt một tiếng, không để ý đến nó nữa.

Tắm xong, Trần Lăng lấy ga và chăn đã sạch sẽ ra khỏi máy giặt rồi bỏ tất cả quần áo mình vừa thay ra vào đó còn đồ lót thì cô tự giặt tay. Giặt giữ xong, cô bê một chậu quần áo to dùng mang ra ban công kiểu khép kín phơi. Kết quả vừa mở cửa ban công cô đã thấy mấy chiếc quần áo nam bay phấp phới, cảnh tượng này càng khiến Trần Lăng khó chịu. Trong nhà này đâu đâu cũng thấy dấu vết của anh ta, thật không chịu nổi.

Trở lại phòng khách, Trần Lăng suy nghĩ rồi gọi điện về nhà lần nữa nhưng vẫn không ai nghe, cô đành bật TV xem. Cô bật một lượt tất cả các kênh từ đầu đến cuối rồi bật lại lần nữa từ cuối lên đầu, từ kênh trung ương đến kênh địa phương đều chiếu những tiết mục phù hợp với không khí vui tươi ngày tết, không phải tiết mục hát hò nhảy múa nhảm chán thì cũng là mấy tiểu phẩm hài. Trần Lăng chán nản xem một lúc rồi tắt TV.

Cô lại cầm cuốn Sudoku của Bao Huân lên nghiền ngẫm hồi lâu mới hiểu quy tắc chơi điền số của nó, hình như Hoàng Dung trong “Anh hùng xạ điêu” khá giỏi món này. Trần Lăng cắn bút suy nghĩ hồi lâu làm tổn hại bao nhiêu no-ron thần kinh, khiến cô phải vò đầu bứt tai rồi tức giận ném sách vào một góc. Lúc này điện thoại rung, có tin nhắn mới.

Tin nhắn rất đơn giản, Liễu Gia Từ gửi. Đại ý là anh ta vừa gửi email cho Trần Lăng, là tập hợp kết quả kinh doanh của tất cả các chi nhánh của nha khoa Bác Văn trong năm vừa qua, và báo cáo về tính khả thi của dự án cổ phần hóa lần thứ hai sẽ tiến hành sau dịp tết âm lịch. Trần Lăng nhanh chóng bật máy tính, đăng nhập hòm thư rồi tải tài liệu về, định xem cho thật kỹ.

Trần Lăng vừa mở được tài liệu ra thì điện thoại lại đổ chuông. Trần Lăng vừa ấn nút nghe thì đã nghe thấy tiếng hô to đầy phấn khích của Trần Tụng: “Chị cuối cùng cũng nghe máy rồi. Mẹ hỏi chị bao giờ về?”

Trần Lăng à một tiếng: “Có vài việc bất ngờ xảy ra nên có lẽ chị phải hoãn lại hai ngày.”

Trần Tụng cẩn thận hỏi: “Sao thế? Chị ổn chứ?”

Trần Lăng vội đáp: “Chị vẫn ổn nhưng một người bạn bị ốm, chị phải chăm sóc người ta hai ngày.” Đây không phải đang nói dối, cô chỉ nửa úp nửa mở mà thôi.

Đầu dây bên kia, Trần Tụng cười hi hi: “Chị khai thật đi, bạn trai hay bạn gái?”

Trần Lăng mạnh miệng: “Trai gái có quan trọng không hả? Với lại, là con trai thì sao chứ, chị không thể kết bạn như người bình thường chẳng?”

Trần Tụng chắc lưỡi liên tục: “Chắc chắn, nhất định là có chuyện mờ ám rồi. Giọng điệu cũng khác hẳn kia!”

Trần Lăng cảm thấy càng giải thích càng đen tối, không thể tiếp tục nói chuyện này nữa, cô đành ngắt lời Trần Tụng: “Nhà không có ai hả? Chị gọi mà không có người nghe.”

Trần Tụng à một tiếng rồi nói về bí hiểm: “Bố mẹ đi đâu chơi rồi, em với Vương Hâm thì đi ăn tiệc. Chị đoán xem là ai mời?”

Trần Lăng thường không có năng khiếu trong việc đoán mò: “Chị đoán làm sao được. Đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói đi.”

Trần Tụng bấy giờ mới hào hứng nêu đáp án: “Bọn em đi dự đám cưới ông sếp Vương Thượng ngày xưa. Chị biết cô dâu là ai không? Chị gặp rồi đó.”

Trần Lăng hoàn toàn mù mờ: “Ài?”

“Chị còn nhớ trận đấu cầu lông trong diễn đàn Oai phong không? Đánh cầu xong bọn mình đi ăn ở quán lẩu cay Tứ Xuyên “Trần Ký” ấy, bà chủ ở đó.”

Trần Lăng dĩ nhiên vẫn nhớ. Bà chủ đó rất nhiệt tình, cảnh tượng chị ta bỏ nhào về phía Bao Huân vẫn còn mới nguyên: “Không phải chứ. Sao Vương Thượng lại qua lại với chị ấy được?”

Trần Tụng kể đầu đuôi câu chuyện mới khiến Trần Lăng hiểu được đôi chút. Hóa ra chồng của bà chủ đó mất sớm. Sau một lần đến quán ăn, Vương Thượng liền nhớ các món ăn ở đây nên rất hay đến quán “Trần Ký” ủng hộ. Thường xuyên qua lại khiến hai người nảy sinh tình cảm, rất trùng hợp, cả chuyện tình cảm lẫn sự nghiệp của họ đều tiến triển tốt đẹp. Tuy vẫn giữ phong vị trước đây nhưng Vương Thượng đã đầu tư rất nhiều vào Trần Ký. Không chỉ về vốn, mà còn thực hiện quan niệm ẩm thực hiện đại, trang trí, quảng cáo đủ cả. Ngay cả tên quán: Món cay Tứ Xuyên Trần Ký đã được anh đổi thành “Ba Kiêu Khách”. Theo lời giải thích của anh ta, chữ “Ba” có nghĩa là “Tứ Xuyên”, còn “Kiêu Khách” trong ngôn ngữ Tứ Xuyên cũng có nghĩa là “vợ chồng”, cái tên vừa dễ nghe vừa dễ nhớ, kiểu đặt tên không theo một tiếng Anh bây giờ như thế quả thực chỉ đếm trên đầu ngón tay. Còn về Vương Thượng, anh ta rõ ràng đã đổi nghề, từ ngành quảng cáo chuyển thẳng sang ngành ẩm thực, dự định cùng vợ mình đồng lòng tiến hành kế hoạch lớn.

Vì “Ba Kiêu Khách” phát triển rất thuận lợi, tác dụng của việc đẩy mạnh trang trí và quảng cáo đã khiến Trần Ký thay hình đổi dạng, thực sự đã gần đến độ “khách đông như trẩy hội”. Tết âm vừa hay là mùa thịnh vượng của ngành ẩm thực, hơn nữa nhà hàng diện tích cũng có hạn nên cả hai đều không về Tứ Xuyên, cũng không định tổ chức hôn lễ hoành tráng mà chỉ mời bạn bè và người quen ở Bắc Kinh đến ăn cơm, coi như thông báo từ giờ trở đi họ sẽ có một cuộc sống mới. Trần Tụng và Vương Hâm tất nhiên cũng nằm trong danh sách khách mời. Trong bữa tiệc, Vương Thượng còn định giới thiệu Trần Tụng cho giám đốc ý tưởng của một công ty quảng cáo rất nổi tiếng, nói đùa: “Đừng thấy Trần Tụng xuất thân từ một nhân viên tài vụ nhé. Cô bé này có rất nhiều ý tưởng độc đáo mà đến chính tôi cũng phải bái phục đấy, tiếc là không có ai vạch cho cô ấy con đường đúng đắn.”

Trần Lăng ở đầu bên này cũng đồng ý: “Đừng nói gì cả, chị thấy trên phương diện này em là một người rất có tiềm năng đấy. Sau đó thì sao? Chẳng phải em đang định tham gia cuộc thi kế toán cao cấp sao?”

Trần Tụng lăm bắm một hồi rồi mới áp ứng nói với Trần Lăng: Sau khi nói chuyện dăm ba câu với Trần Tụng, giám đốc ý tưởng đó quả thực rất tán thưởng cô, hỏi cô có muốn đến công ty mình làm việc ngay sau đợt nghỉ tết không?

Trần Lăng quyết định thay em gái: “Đi đi, sao có thể từ chối được. Em thích gì thì cứ làm vậy, chuyện thì cứ đừng lo lắng quá, nhưng phải để lại đường lùi cho mình.” Nhân thể chuyển đề tài luôn: “Tay Vương Thượng đó cũng tốt với em đấy nhì.”

Trần Tụng lẩm bẩm: “Hừ, anh ta lấy công chuộc tội đấy mà.”

Cuối cùng Trần Tụng bảo: “Phải rồi, chị, hôm qua Vương Thượng còn nói chuyện riêng với em, anh ấy bảo chính anh ấy cũng bị người ta lợi dụng, nhờ em gửi lời xin lỗi đến chị.” Trần Lăng im lặng nghe Trần Tụng kể lại. Trước đây Vương Thượng chỉ biết đến đồng tiền, sau khi hợp tác thành công với nha khoa Hạo Khang, anh ta đến chào hàng ở các phòng khám khác như Bác Văn, Hạo Kiện... Nha khoa Bác Văn hoàn toàn không trả lời, chỉ có Lâm Hiểu Tuyền của nha khoa Hạo Kiện là hứng thú nhất nhưng vẫn không chịu trả lời dứt khoát với Vương Thượng là đồng ý hay không đồng ý. Thế là Vương Thượng đành kể cho cô ta nghe về hình thức hợp tác giữa công ty mình và Hạo Khang, anh ta cũng đồng ý cho phép Hạo Kiện trả bằng thẻ tẩy răng thay thế tiền mặt. Mất Lâm Hiểu Tuyền lúc đó sáng ngời, giả vờ vô tình hỏi: “Sao cậu lại thích dùng thẻ thay tiền mặt?”

Vương Thượng thật thà đáp: “Tôi có thể lên mạng bán thẻ với giá thấp, như vậy tôi có thể kiếm lời hơn.”

Lâm Hiểu Tuyền có vẻ thích kiểu thanh toán này, cô ta hoàn toàn không mặc cả, không chỉ đồng ý ký hợp đồng mà còn thanh toán hoàn toàn bằng tiền mặt nhưng có một điều kiện, đó là yêu cầu Vương Thượng bán cho mình toàn bộ thẻ tẩy răng của Hạo Khang với một nửa giá bình thường.

Nghĩ đi nghĩ lại Vương Thượng thấy cũng ổn, bản thân anh cũng không muốn cò kè nhiều nên quyết định như vậy. Nhưng sau đó, câu chuyện này lại liên quan đến nha khoa Bác Văn và Trần Lăng như thế nào thì anh hoàn toàn không biết.

Trần Lăng nghe xong rất giận nhưng chỉ biết im lặng, hồi lâu sau mới bực tức nói: “Thôi, chuyện này đã qua rồi, dù đã sáng tỏ thì chị cũng không thể trở lại Hạo Khang nữa.”

Trần Tụng vẫn tiếp tục: “Chị ơi, Vương Thượng bảo anh ta đã đến nhận lỗi với Hạo Khang rồi, sau khi anh ta giải thích, trên dưới Hạo Khang bây giờ ai ai cũng biết chị bị oan. Anh ấy bảo giải quyết cho nhanh, không muốn bị Bao Huân đánh lần nữa.”

Trần Lăng hạ một tiếng: “Bao Huân đánh Vương Thượng thật sao?”

Trần Tụng: “Ừm, dĩ nhiên là thật.”

Trần Lăng lặng im không nói gì. Nếu bảo cô không để ý thì không đúng. Cộng thêm chuyện của Đường Uyển lần trước, tên Bao Huân này tại sao lại thăm lặng giúp đỡ cô nhiều như vậy, mà lại còn không chịu nói năng gì? Dần dần, một dòng nước ấm tràn vào trái tim, Trần Tụng lại nói tiếp: “Vương Hâm nói chắc Du lão đại cũng hối hận lắm. Lúc nào cũng giữ khư khư cái bộ mặt hăm hăm như người chết nhưng đột trước tết, nghe Vương Hâm nói tết chị sẽ về Bắc Kinh, anh ta mới mỉm cười một cái.”

Trái tim Trần Lăng thất lại, trước mắt hiện ra bóng hình Du Thiên Dã trong tấm ảnh trên tạp chí “implant City” lần trước, nụ cười ấm áp tự nhiên nào có vẻ khác thường như Trần Tụng và Vương Hâm vẫn nói? Cô có cảm giác đó chỉ là hoang tưởng của người ngoài mà thôi. Trần Lăng rầu rĩ nói: “Mất Vương Hâm chẳng ra sao, em từng nghe nó nói bừa.”

Trần Lăng lại nói rất nghiêm trang: “Chị à, cho dù chị có tha thứ cho Du Thiên Dã hay không thì em đều không ý kiến, chỉ cần chị vui là được. Em chỉ nói vậy thôi, dù sao qua chuyện này anh ta cũng mất kha khá điểm trong mắt em. Rõ ràng biết chị bị oan mà cũng không đi tìm chị, đàn ông gì mà không biết chủ động, thậm chí còn không bằng một người hời hợt như Bao Huân.”

Trần Lăng ặc một tiếng: “Con mắt thẩm mỹ của chị và em luôn khác biệt. Một chàng trai tỏa nắng như Bao Huân, em chẳng bao giờ miễn dịch được với người ta.”

Ở đầu dây bên kia, Trần Tụng im lặng một lúc rồi đột nhiên bật cười khe khẽ: “Em thích anh ấy, nhưng em thấy anh ấy thích chị nhiều hơn. Mỗi lần anh ấy nhìn chị hay làm gì đó cho chị em đều cực kỳ ghen tỵ.”

Trần Lăng chợt dạ, vừa gọi một tiếng Tụng Tụng thì đã bị đối phương chặn ngay: “Chị yên tâm đi, đó đã là chuyện trong quá khứ rồi, em bây giờ thích Vương Hâm hơn. Lúc hai đứa giận nhau, em buồn cực kỳ cực kỳ luôn. Nghĩ đến từ nay về sau không được chơi đùa, không được điên cuồng cùng anh ấy, không còn ai chơi game cùng, không còn ai nhắn nài lúc em mê trai đến chảy nước miếng, em cảm thấy mình sắp điên lên.”

Đây là lần đầu tiên Trần Lăng nghe em gái nói vậy, cô hơi giật mình: “Tụng Tụng, chị thấy em đã lớn thật rồi. Nếu biết em nói những lời này, có lẽ Vương Hâm cảm động chết mất.”

Trần Tụng cười: “Em không nói đâu. Em biết anh ấy tốt với mình, mình cũng muốn tốt với anh ấy là đủ rồi.”

Trần Lăng khẽ ừm một tiếng, giọng Trần Tụng trở nên thoải mái hơn: “Chị à, nghe nói Bao Huân đang ở Thượng Hải, anh chị gặp nhau chưa?”

Trần Lăng ấp úng, vừa nói “Anh ta ấy hà...” thì một tiếng nói vọng ra từ phòng ngủ: “Trần Lăng, tôi khát nước...”

Trần Lăng giật thót mình, vội nói vào điện thoại: “Tụng Tụng, chị đang bận, nói chuyện sau nhé.”

Trần Tụng rú lên the thé ở đầu dây bên kia: “Chị, chị, em nghe thấy có tiếng đàn ông bên đó!”

Trần Lăng vội đáp lại “Chắc em nghe nhầm rồi” rồi thả tay cúp máy. Cô giận dữ mở cửa phòng ngủ, hô to với Bao Huân: “Anh gọi to thế làm gì? Đầu phải tôi không nghe thấy.”

Bao Huân vừa ho vừa nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt lạ lùng: “Sao vậy? Giận ghê thế?”

Vừa gặp ánh mắt của Bao Huân, Trần Lăng lập tức không còn ý định công kích mà khe khẽ nói: “Không sao. Phải rồi, anh muốn uống nước lạnh hay nóng?”

Bao Huân ngẫm nghĩ: “Âm âm là được.”

Anh chàng này thật khó chiều, Trần Lăng vừa nghĩ vừa đi ra phòng khách lấy nước thì nghe thấy Bao Huân lại hô: “Trần Lăng, cô nhân thể lấy luôn laptop vào hộ tôi nhé.”

Trần Lăng cần cù như một chú ong mật. Sau khi đưa nước cho Bao Huân, cô còn mang cả sách Sudoku và laptop đến để trên đầu giường anh. Bao Huân lấy cuốn sách sudoku ra xem: “Áy, sao cô lại lấy hai cuốn này, dễ quá, trình độ nhập môn.”

Trần Lăng hừ một tiếng thật mạnh từ lỗ mũi, rất buồn bực nhưng vẫn không chịu thua: “Chẳng lẽ trình độ của anh cao lắm hả?”

Bao Huân không biết nể mặt ai bao giờ: “Cô nghĩ sao?” dừng lại một lúc anh liền đổi sang giọng nuối tiếc: “Nhưng lần trước lúc tham gia trận đấu do diễn đàn Sudoku tổ chức trên mạng, tôi không khỏe lắm nên không giành được giải nhất.”

Trần Lăng ặc một tiếng, chẳng lẽ anh ta không cảm thấy mình nói vậy là quá huênh hoang sao? Không ngờ Bao Huân giở một quyển ra, thấy dấu bút mờ mờ trên bảng số ở tờ đầu tiên, liền ngẩng lên nhìn Trần Lăng: “Cô đùa tôi hả?”

Trần Lăng ngồi trên giường của mình, nhìn Bao Huân từ trên cao. Anh thả tay đưa quyển sách cho cô: “Này, tôi tặng cô luôn đây.”

Trần Lăng nhìn Bao Huân bằng ánh mắt cảnh giác: “Tôi giao hẹn trước, đừng mơ tôi lại lên tầng lấy cho anh hai quyển khác nhé!”

Bao Huân lắc đầu: “Khỏi cần, tôi chơi trên máy tính cũng được.”

Trần Lăng giờ mới dám nhận sách của Bao Huân, hỏi: “Hình như anh đỡ ho rồi đấy, sao không ngủ tiếp?”

Có lẽ vì cô đầu võ mồm với Trần Lăng nên Bao Huân lại ho thêm vài tiếng rồi mới thừa nhận: “Tôi có một tính xấu, cứ ở chỗ lạ là ngủ không ngon.” Ngẫm nghĩ một lát, anh bảo: “Chỗ cô có cà phê không Trần Lăng?”

Trần Lăng hỏi anh với vẻ lạ lùng: “Đã không ngủ được mà còn uống cà phê?”

Bao Huân mỉm cười: “Lúc đi học ở nước ngoài, rất nhiều loại đồ uống phải nhét tiền xu vào máy bán hàng tự động mới mua được, chỉ có cà phê là miễn phí. Sau đó uống mãi thành nghiện, không thể ngừng lại được nữa. Bây giờ dù sao cũng không ngủ được, chỉ bằng tỉnh táo một chút, uống cà phê nâng cao tinh thần.”

Trần Lăng không ngờ một cậu ấm như Bao Huân cũng có lúc phải tiết kiệm từng đồng tiền như vậy, mặt khác cô vẫn thấy lý luận không ngủ được lại còn uống cà phê thật không ra sao. Lúc đứng dậy định đi, Bao Huân đột nhiên hỏi: “Còn cô sao lại thích uống whisky?”

Trần Lăng thoáng sững lại thì nghe thấy Bao Huân nói tiếp: “Cô tưởng tôi bị ngu hả? Tôi mà lại tin đồng chai whisky cô cất ở bếp chỉ là để ngắm thôi sao?”

Tuy bây giờ Trần Lăng đã có thể kiềm chế bản thân, sau khi vứt vỏ chai đi cũng không mua chai mới nữa nhưng cô vẫn có phần chưa muốn kể lại chuyện quá khứ cho anh biết liền đứng dậy bỏ đi: “Đây là chuyện riêng của tôi, liên quan gì đến anh?”

Bao Huân nắm lấy cổ tay Trần Lăng: “Nhưng tôi hy vọng mình liên quan đến em.”

Câu này rất mờ ám, Trần Lăng đỏ mặt hất tay Bao Huân ra: “Anh đang nói lung tung gì vậy?”

Bao Huân bây giờ mới tỉnh ngộ, bèn ngại ngùng đáp: “Tôi không phải nói đến mối quan hệ đó, ý tôi là...” rồi anh lập tức chuyển đề tài: “Sao cô còn nghĩ xa hơn cả tôi vậy?”

Con người này thật biết cách chối cãi, Trần Lăng lườm Bao Huân một cái sắc lẹm rồi mạnh miệng bảo: “Anh quản lý được tôi à?”

Bao Huân đã bình tĩnh lại: “Tôi không quản lý cô. Chỉ muốn nhắc nhở cô uống rượu không tốt cho sức khỏe thôi.”

Trần Lăng buồn rầu ừm một tiếng rồi quay người đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Giao Thừa 9

Trần Lăng một mình ngồi trên sofa, sau một hồi miên man suy nghĩ, cô cố thu lại tất cả những ý niệm không ra sao này vào một góc, bắt đầu cẩn thận xem hết toàn bộ báo cáo do Liễu Gia Từ gửi đến. Nhưng bản báo cáo hôm nay khiến Trần Lăng không sao yên tâm được. Ngược lại với bản báo cáo tràn đầy ý chí chiến đấu, dự định tiến hành cổ phần hóa lần thứ hai sau dịp nghỉ tết âm lịch, bản báo cáo này cho rằng do sự mở rộng quá mức của nha khoa Bác Văn đã tạo thành lỗ hổng trong quay vòng vốn, hạn ngạch cổ phần hóa giai đoạn trước đã hoàn toàn không còn, doanh thu không tăng mà còn giảm sút. Trong lòng Trần Lăng có rất nhiều hoài nghi nhưng lại không may mắn tìm ra điểm đột phá, đành gửi một email đầy dấu ? cho Vu Bác Văn rồi quẳng máy tính sang một bên, cầm bút vui đầu chiến đấu với đề thi Sudoku. Sau khi làm vài đề, Trần Lăng đột nhiên cảm thấy mình đã nắm giữ được một vài bí quyết nào đó, vì thế ngày càng hăng hái, càng làm càng thích thú, dù nghe rõ tiếng tích tắc của đồng hồ nhưng vẫn bỏ ngoài tai. Hơn mười hai giờ đêm cô vẫn ngồi im trên sofa, không có ý định đi ngủ.

Cửa phòng ngủ mở ra, Bao Huân khập khiễng ra ngoài, liếc mắt nhìn Trần Lăng đang vui đầu vào quyển sách một cái rồi không nói gì mà đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Từ nhà vệ sinh đi ra, thấy Trần Lăng vẫn không động đậy mà giữ nguyên tư thế cũ, Bao Huân ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô không đi ngủ hả? Hơn 12h rồi đó.”

Trần Lăng không nhìn anh mà chỉ nói: “Tôi chơi thêm lúc nữa.”

Bao Huân đi thẳng về phía Trần Lăng, nhìn cuốn sách Sudoku trong tay cô: “Thi đi, thế mới hay chứ!”

Trần Lăng lập tức từ chối: “Nhưng trình độ của tôi với anh không như nhau.”

Bao Huân gạt đầu rồi kéo dài giọng, tỏ rõ vẻ tán thưởng: “Kể thức thời mới là trang hào kiệt, sao cô tự nhiên lại hiểu rõ bản thân thế nhỉ?”

Nổi giận, Trần Lăng nói luôn: “Ai sợ ai hả? Thi thì thi.” Nhưng nghĩ lại thấy không đúng: “Nhưng làm sao mà thi được, đề bài trong sách của anh khác nhau hoàn toàn mà, thế thì không công bằng.”

Bao Huân liếc mắt nhìn chiếc máy tính trên bàn của Trần Lăng: “Có thể thi online mà, hai người vào trang chơi Sudoku tiến hành PK.”

Trần Lăng nửa tin nửa ngờ. Bao Huân lấy laptop của mình từ trong phòng mang ra phòng khách, thành thực đăng nhập vào phòng trò chơi của diễn đàn Sudoku mà anh thường chơi. Trần Lăng nhìn thôi cũng thấy phiền, bèn tắt hết cửa sổ word đang mở trên máy tính của mình ra rồi giao nó cho Bao Huân, kêu anh tìm diễn đàn rồi đăng ký tài khoản giúp. Thấy Trần Lăng làm vậy, Bao Huân cười khẽ một tiếng, nhận máy tính rồi nói: “Chúng ta ngày xưa là oan gia ngõ hẹp, sao bây giờ cô lại yên tâm giao máy tính cho tôi thế? Không sợ tôi khám phá ra bí mật gì bên trong hả?”

Trần Lăng ngẩn người, hồi lâu sau mới nói: “Chuyện ngày xưa tôi đã quên rồi, bây giờ tôi nghĩ không cần phải đề phòng anh.”

Bao Huân có cảm giác lông gáy người hết dựng lên rồi lại mềm xuống, hết mềm xuống lại dựng lên. Rất lâu sau mới quay sang Trần Lăng, “Coi như cô đang khen tôi.”

Trần Lăng mỉm cười không nói gì, nhận lấy máy tính Bao Huân trả, bắt đầu trận PK với anh. Đi đến đâu Bao Huân vẫn lấy nickname đó, tên của anh trong diễn đàn này vẫn là “Văn võ toàn tài”, thế là Trần Lăng cũng tiếp tục dùng nickname của mình ở “Oai phong”, kêu Bao Huân đăng ký giúp nickname là “Trời xanh vạn dặm”. Hai người bình tĩnh chiến đấu mấy ván, hai bên đều có thắng có thua, tuy Trần Lăng không thắng nhiều nhưng cũng không để Bao Huân chiếm thế thượng phong. Nhưng dần dần Trần Lăng cảm thấy có điểm khác thường, ngoài việc thỉnh thoảng lại ho mấy cái thì Bao Huân ngồi cạnh rõ ràng trông có vẻ dễ chịu hơn mình nhiều, hơn nữa, anh luôn có thể khống chế thời gian khá tốt, khiến Trần Lăng ngày càng thấy nản chí. Thấy đồng hồ đã điểm hai, ba giờ sáng, cô hô lên: “Stop, tôi đi ngủ.”

Bao Huân tranh thủ ngay: “Ừ, tôi cũng phải đi ngủ, hay quá, chúng ta cùng đi ngủ.”

Trần Lăng rất muốn nổi trận tam bành nhưng sợ lịch sử lại tái diễn, sợ Bao Huân nhân cơ hội châm chọc mình nghĩ nhiều đành mím chặt môi, cố kiềm chế bản thân thật nhiều.

Nhưng tối nay với tối qua khác nhau rất nhiều, hai người đều nằm trên giường của mình nhưng ai nấy đều đầy rẫy tâm sự, không sao nhắm mắt được.

Trần Lăng vẫn nằm im không nhúc nhích giả bộ đã ngủ say nhưng cô biết rõ mỗi lần Bao Huân trở mình, mỗi lần anh ho.

Có lẽ mọi thứ quá yên tĩnh trong màn đêm nên Trần Lăng mới sinh ra sự miễn cảm đối với từng tiếng động như thế.

Cô đang sầu nào thì Bao Huân nằm trên đệm lại cất tiếng nói: “Trần Lăng, cô vẫn chưa ngủ sao?”

Trần Lăng đành ừm một tiếng, hỏi lại: “Sao anh biết tôi chưa ngủ?”

Bao Huân: “À, vì cô mà ngủ thì sẽ ngáy khò khò.”

Trần Lăng nổi giận ném ngay gối về phía Bao Huân, cái gối đập thẳng vào đầu anh chàng, “Anh nói linh tinh, đâu có!” Trần Tụng ngủ với cô từ bé đến lớn cũng chưa than vãn bao giờ, Bao Huân này lại dám ngăm máu phun người.

Bao Huân lấy cái gối xuống khỏi đầu mình, thông thả nói: “Trần Lăng, động tác này của cô quá ướt át, sẽ khiến người khác hiểu lầm đấy.” Vừa nói vừa đứng dậy.

Trần Lăng hoảng hốt nhìn Bao Huân đứng dậy khỏi nệm, còn có vẻ như sắp đi về phía mình, cô không khỏi lo sợ, “Anh... anh không được qua đây, tôi, tôi không không có ý đó.”

Bao Huân dừng bước, khẽ bật cười: “Tôi chỉ đi uống ngụm nước thôi mà.” Thì ra không biết từ bao giờ Bao Huân đã mang cốc nước để ở tủ đầu giường của Trần Lăng, anh chỉ muốn qua đó uống nước mà thôi. Trần Lăng thấy mình mất hết cả thể diện, rầu rĩ chui thẳng vào ổ chăn rồi không dám lên tiếng nữa.

Rất lâu rất lâu sau, hình như cô nghe thấy Bao Huân thở dài một hơi rồi nói: “Không được, tối mai không thể ngủ ở đây nữa, quá là thử thách khả năng kiềm chế của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Giao Thừa 10

Dĩ nhiên, người xưa có câu “người tính không bằng trời tính”. Trần Lăng và Bao Huân đều không thể ngờ rằng, khi mà họ đang nằm ì trên giường ngủ bù thì Trần Tụng và mẹ mình là Vu Nhã Cầm đã đón chuyến bay sớm nhất buổi sáng, hăng hái tiến về Thượng Hải.

Thực ra Trần Tụng không trực tiếp báo động chị mình mà chỉ nói với Vu Nhã Cầm: “Chị bảo muốn ở bên bạn trai thêm mấy ngày nữa, ngày kia sẽ về Bắc Kinh.”

Tin giật gân này khiến bà vô cùng kích động đến mức la toáng lên: “Thật hả? Vậy con mau gọi điện thoại kêu chị về ngay đi!”

Trần Tụng lắc đầu, “Chị con cứng đầu thế, sao mà gọi được chứ?”

Vu Nhã Cầm cũng gật đầu, “Cũng đúng, tính nó giống hệt bố đẻ nó vậy.”

Trần Tụng lại có một kế hoạch khác: “Mẹ ơi, chị không về thì chúng ta có thể qua đó thăm chị mà. Mẹ muốn đi không?”

Mất Vu Nhã Cầm sáng lên, hai người nhanh chóng thống nhất với nhau. Dưới sự khinh bỉ tột độ của ông Trần Lập Hải, sáng sớm hôm sau, họ đã ngồi máy bay đến Thượng Hải.

Vì thế, khi mà Trần Lăng còn đang buồn ngủ lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức và nhận được “tin xấu” này, Vu Nhã Cầm và Trần Tụng đã đi đến cổng khu nhà, gọi điện hỏi Trần Lăng sống ở khu nào, tầng nào, nhà số bao nhiêu?

Trần Lăng hoảng hốt nhảy vội xuống giường, gọi Bao Huân vẫn còn đang say giấc, “Dậy mau, dậy mau. Mẹ tôi và Trần Tụng đến!”

Bao Huân cơ bản còn đang chìm trong giấc mộng, hỏi một câu cực kỳ ngây thơ, “Không thể như vậy được. Họ còn đang ở Bắc Kinh cơ mà?”

Trần Lăng quýnh quýnh cả lên: “Đó là ngày hôm qua. Hôm nay họ đã đến Thượng Hải rồi, đi chuyến bay sáng sớm, bây giờ đã đến cổng rồi kìa!”

Giờ Bao Huân mới nhận ra tình hình gấp gáp đến mức nào liền vội vàng chui ra khỏi ổ chăn, mặc áo khoác, miệng còn than vãn: “Đến thì đến chứ sao. Chúng ta có làm gì đâu!” Sau khi bị Trần Lăng lườm, anh không còn dám lên tiếng nữa.

Bây giờ việc khẩn cấp là phải dọn tấm nệm này. Một người gấp tấm nệm lại, một người thì vội vã cuộn hết đồ trên nệm thành một mớ bòng bong rồi nhét vào tủ. Nhưng càng gấp càng không được việc, Trần Lăng không may làm đổ cốc nước trên tủ đầu giường làm nó trút hết vào túi tài liệu màu xanh lam. Bao Huân vội vàng cầm túi tài liệu lên, lấy giấy tờ bên trong ra lau, mới được vài lần động tác của anh đã chậm lại rồi hoàn toàn ngừng hẳn.

Trong túi tài liệu đều là thông tin của Du Thiên Dã được cắt ra từ báo chí. Thấy hành động kỳ lạ của Bao Huân, Trần Lăng mới bừng tỉnh, cô cảm thấy khó chịu như bị ai đó vạch trần liền giằng ngay lấy: “Anh làm gì thế? Đây là đồ của tôi, đừng có đụng vào!”

Bao Huân không nói gì, hồi lâu sau mới nói khẽ đến mức như tiếng lẩm bẩm: “Cô thích Du Thiên Dã đến thế sao? Tại sao lại không để ý đến người lúc nào cũng ở bên cô là tôi đây?”

Trong không khí gần như đông cứng này Trần Lăng quả thực không thể lên tiếng. Nhưng Bao Huân đứng đối diện lại chậm rãi ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Trần Lăng: “Trần Lăng, có phải cô cảm thấy tôi là người cực kỳ không biết lượng sức mình?”

Trần Lăng hoàn toàn mơ hồ khi nghe câu nói này của Bao Huân, trong lòng cô rất muốn giải thích nhưng lại không biết phải nói từ đâu. Hai người đang lặng im như thế thì chuông cửa vang lên, qua mắt mèo nhìn thấy Trần Tụng đang nhe răng làm mặt xấu.

Sự im lặng của Trần Lăng khiến nét mặt Bao Huân khó chịu đến tận cùng. Anh cất giọng xa cách: “Tôi lên trên đây, còn lại cô tự xử lý nhé.” Nói xong liền nhặt mấy thứ đồ của mình, khập khiễng ôm laptop đi lên.

Đầu óc Trần Lăng bối rối vô cùng nhưng giờ phút này chỉ có thể mặc kệ nói cứ bối rối như vậy. Cô hít một hơi thật sâu rồi mở cửa chào đón hai vị khách không mời.

Cửa vừa mở, Trần Tụng và Vu Nhã Cầm mà cô đã mấy tháng không gặp hò hét đi vào, nhất thời căn phòng trở nên ồn ào ngay lập tức.

Sau khi được cho vào nhà, Trần Tụng lập tức đoán vị trí phòng ngủ của Trần Lăng rồi lao vào trong. Trần Lăng cũng xách hành lý đi theo, thấy Trần Tụng đang đi vòng quanh giường mình kiểm tra thì chau mày hỏi: “Làm gì thế?”

Trần Tụng không thu hoạch được gì bèn ngẩng lên cười nhe răng với Trần Lăng, rồi chạy ra ngoài nhanh như con gió.

Trần Lăng đành rời khỏi phòng ngủ. Không thấy Trần Tụng trong phòng khách mà chỉ thấy Vu Nhã Cầm một mình đang hào hứng nhìn hai con rùa tai đỏ. Trần Lăng thắc mắc: “Trần Tụng đâu rồi?”

Lúc này, trong nhà vệ sinh có tiếng la thất thanh: “Chị mau qua đây!”

Trần Lăng cười ngại ngùng với Vu Nhã Cầm, “Mẹ cứ ngồi tạm một lúc đã.” Rồi đi vào nhà vệ sinh thì thấy Trần Tụng nở nụ cười ma mãnh với mình, trong tay con bé là dao cạo râu của đàn ông. “Chị, em thật bất ngờ về chị đấy. Đây là gì? Người đàn ông đem qua đâu rồi? À đúng, phải nói thế này: Nhà họ Trần có con gái lớn rồi, một bông hồng hạnh vượt tường.”

Trần Lăng bí quá bèn giật lấy rồi vội vàng nhét vào ngăn kéo tủ. Trần Tụng tiếp tục đánh giá hai cốc nước đánh răng và hai chiếc bàn chải, cô nàng chuẩn xác chọn ra một cốc nước và một bàn chải của Bao Huân, nói tiếp: “Chắc chắc, hoa sen mới nở nụ, một bông hồng hạnh vượt tường.”

Trần Lăng vội giật lấy rồi ném vào ngăn kéo tủ. Trần Tụng càng nói càng hăng, chỉ vào hai chiếc khăn mặt kiểu nam hết sức khả nghi trên giá, cô nàng đảo mắt lia lịa, nói: “Đây là gì? Tình yêu giấu kín, một bông hồng hạnh vượt tường.”

Trần Lăng không có thời gian trả lời Trần Tụng mà bình thần kéo hai chiếc khăn xuống ném vào ngăn kéo. Cô chợt nhớ ra hình như quần áo của Bao Huân vẫn treo ngoài ban công liền vội vàng đi ra nhà vệ sinh, chạy tới ban công, bên tai nghe thấy tiếng Vu Nhã Cầm gọi: “Lăng Lăng, ai ở tầng trên thế?”

Trần Lăng suy nghĩ rồi trả lời đối phó: “Một nhân viên văn phòng.”

“Nam hay nữ? Có an toàn không con?”

Trần Lăng dừng bước, bắt đầu đi nói: “Mẹ, đó là một người bạn của con, chắc là không sao ạ.” Nói xong chạy vội ra ban công, ở đó vẫn còn quần áo của Bao Huân mà cô chưa kịp xử lý.

Trần Tụng tất nhiên sẽ chạy theo Trần Lăng. Sau khi đi theo ra ban công, cô nàng hít một hơi thật sâu. Quần áo nam đang bay phấp phới trước mắt thực sự khiến Trần Tụng kích động đến nỗi không nói lên lời, cô chỉ vào từng chiếc, nói:

“Đinh viện sâu thẳm, một bông hồng hạnh vượt tường!”

“Son cùng thủy tận chẳng còn đường lui, một bông hồng hạnh vượt tường!”

“Hoa nở thật đẹp đến khi bị hái, một bông hồng hạnh vượt tường!”

...

Khi chỉ đến cái cuối cùng, Trần Tụng dài giọng nói: “Gió xuân thổi bên bờ Giang Nam, một bóng hồng hạnh vượt tường!”

Trần Lăng bực mình quát: “Trần Tụng, em có im đi được không?”

Trần Tụng lắc đầu về vô tội rồi hạ giọng nói: “Chuyện lớn vậy mà nhân huynh không báo cho tại hạ biết, tất nhiên tại hạ không để yên!”

Cầm đồng quần áo này Trần Lăng có cảm giác như bị bóng tay, giận dữ nói: “Em bảo chị phải báo cáo gì đây? Không phải như em nghĩ đâu.”

Trần Tụng chắc lưỡi cảm thán: “Chị không phải giải thích. Thực ra là chuyện tốt mà, thân là em gái, chị làm gì em cũng ủng hộ hết. Thấy chị thế này em vui còn không hết, em chỉ sợ chị cứ cô đơn mãi rồi bùng nổ trong cô đơn, trở nên biến thái thì chết!”

“Hong hạnh” không hứng thú nghe lời biện bạch của Trần Tụng, cô chỉ đáp bốn chữ: “Nói năng vớ vẩn!” rồi sai bảo Trần Tụng: “Đi xem mẹ còn ngồi ở sofa không, mau lên!”

Trần Tụng ngó ra ngoài thì thấy phòng khách không một bóng người mà cửa thì mở toang, nổi thẳng ra sân thượng bên ngoài lại nói: “Không có trong phòng, đi ra ngoài rồi thì phải!”

Trần Lăng vội ôm quần áo bỏ vào phòng ngủ rồi nhét thẳng vào tủ. Trần Tụng vẫn bám lấy cô, thì thầm “Chị giấu người ta đi đâu rồi? Không biết anh rể tương lai trông như thế nào thì đáng tiếc quá!”

Trần Lăng giận dữ phản bác: “Anh rể gì mà anh rể! Nhưng em có quen người này đây.”

Trần Tụng đảo mắt nhanh như chớp. Đang suy nghĩ xem người này là ai thì giọng nói oang oang của Vu Nhã Cẩm lọt vào trong: “Tiểu Bao, vậy cháu đi làm đi, tối nay nhớ sang nhà đi ăn cơm nhé!”

Cả Trần Lăng lẫn Trần Tụng đều rất đỗi ngạc nhiên vội lao ra cửa. Trần Lăng thấy Vu Nhã Cẩm đang mỉm cười với chiếc thang máy đang đi xuống còn Trần Tụng thì nhìn với ánh mắt ngờ ngàng, trong chiếc thang máy đang chuẩn bị khép cửa kia là Bao Huân với nụ cười e dè.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Giao Thừa 11

Không có gì khiến con người ta tuyệt vọng hơn hội nghị ba bên.

Trần Lăng chán chường ngồi trên sofa nhìn khuôn miệng hết há ra lại ngậm vào của Vu Nhã Cẩm, hình như bà đang nói: “Từ trước đến giờ mẹ luôn có ấn tượng rất tốt với thằng bé này.” “Lần trước mẹ đã gặp nó một lần ở bệnh viện, cũng giống như hôm nay vậy, vừa thấy mẹ đã chào di, ngoan quá đi mất!” “Nó sống ở tầng trên hả? Trùng hợp thế!” “Sao nào? Bây giờ đã phát triển đến bước nào rồi?” “Mẹ mời nó tối qua ăn cơm, nhân tiện nhờ nó mấy việc.”

Trần Tụng mỉm cười đầy hàm ý với Trần Lăng, con bé cứ cười mãi làm Trần Lăng thấy không ổn tí nào.

Trần Lăng có cảm giác hết đường chối cãi đành nhân lúc hai người kia không để ý, lấy dũng khí gọi điện cho Bao Huân: “Chân anh vẫn chưa khỏi cơ mà, sao còn đi lại lung tung thế? Cần thận mật cả chân không bình thường trở lại được.”

Giọng Bao Huân lãnh đạm khác thường: “Đây là chuyện của tôi, cô khỏi cần lo nhiều.”

Trần Lăng bị câu nói lạnh lùng này làm tắc nghẹn, im lặng một lúc mới nói: “Những mẩu tin đó tôi đã cắt từ lâu rồi.”

Đầu dây bên kia Bao Huân đột nhiên ho rất dữ, vừa ho vừa cười, “Trần Lăng, cô không cần giải thích, thực ra không sao đâu. Có lẽ để tôi tỉnh táo sớm một chút cũng tốt kéo đến cuối cùng vẫn là tốn công vô ích. Hôm nay tôi có việc cần làm nên phải ra ngoài, tôi định lén lút đi xuống nhưng không ngờ mẹ cô lại đứng sẵn ngoài sân thượng, bắt ngay tại trận. Nếu đã khiến mẹ cô hiểu lầm thì tôi chân thành xin lỗi.”

Nghe tiếng ho của Bao Huân, Trần Lăng cảm thấy còn khó chịu hơn cả bản thân bị ho: “Anh hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi không trách móc anh gì cả. Nhưng sao anh vẫn chưa đỡ ho, có cần đến bệnh viện khám không?”

Giọng Bao Huân nghe ra vẫn kỳ quái như thế: “Trần Lăng, sau này cô đừng nói những lời quan tâm kiểu thế nữa, không lại khiến tôi ảo tưởng.”

Bao Huân thay đổi quá nhiều khiến dây thần kinh trong đầu Trần Lăng ngày càng rối rắm. Cô thấy máu huyết căng trào, đầu kêu ong ong, trái tim uất ức khó chịu, cơn đau đó không thể không thừa nhận.

Nhưng Bao Huân không dễ dàng tha cho Trần Lăng như thế, anh lại nói: “Nhưng Trần Lăng à, dù có chết tôi cũng muốn được chết rõ ràng. Cô trả lời thật lòng đi, tại sao không thể đón nhận tôi?”

Có lẽ vì bị Bao Huân bức bách đến đường cùng nên Trần Lăng nói mà chưa kịp nghĩ: “Vì chúng ta khác nhau quá nhiều, hầu như không có điểm chung.”

“Ồ, vậy sao? Cô thử ví dụ xem nào?”

Đầu óc Trần Lăng đã hoàn toàn ngưng trệ, rất lâu sau mới nghĩ ra một câu, “Ví dụ như tôi thích uống whisky, còn anh chỉ thích cà phê. Giữa chúng ta đâu có sở thích chung nào.”

Ở đầu dây bên kia Bao Huân giữ im lặng lâu thật lâu, rồi thẳng tay cúp máy khiến cho Trần Lăng hết sức ngỡ ngàng khi nghe tiếng tút tút truyền ra. Cô bắt lực như đang đi trên mây vậy.

Nhưng cảm giác bất lực này của Trần Lăng mới chỉ là bắt đầu chứ không phải kết thúc.

Mặc dù Trần Lăng đã vô số lần giải thích với Vu Nhã Cầm là quan hệ giữa mình với Bao Huân chẳng khác nào đậu hũ trong bát canh rau, vô cùng trong sáng và không có gì mờ ám nhưng bà Vu Nhã Cầm chỉ mỉm cười gật đầu: “Chị không cần phải giải thích nữa, mẹ tiến bộ lắm. Phải rồi, Lăng Lăng, Bao Huân có không ăn được gì không?”

Trần Lăng ngẩn tò te, buồn bã nói: “Con không biết.”

Vu Nhã Cầm lườm cô: “Sao có thể không biết được chứ. Đây là lỗi của con. Mau gọi điện hỏi xem, đây là phép lịch sự và thái độ tôn trọng khách khứa!”

Trần Lăng thấy rất phiền muộn: “Hỏi gì mà hỏi. Mẹ cứ coi như anh ta ăn được tất đi!”

Còn Trần Tụng đã thăm dò tầng trên tầng dưới vô số lần, nhất là cô nàng rất thích thú khi được gõ nhẹ tấm gỗ ngăn cách hai tầng rồi còn vụng trộm hỏi Trần Lăng một số vấn đề không nên hỏi khiến Trần Lăng nổi cáu thực sự, chỉ muốn cầm tấm gỗ bỏ đầu Trần Tụng ra xem kết cấu bên trong khác với mình như thế nào.

Nhưng Trần Tụng vẫn chưa buông tha, tiếp tục bám lấy hỏi: “Chị ơi, Bao Huân đã thành công tán đổ chị rồi, có phải tay Du Thiên Dã đã hoàn toàn biến mất?”

Trần Lăng không muốn bị đeo bám nữa bèn kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong thời gian này cho Trần Tụng nghe, cô tổng kết lại rằng Bao Huân chỉ là bạn bình thường, mọi việc chỉ là trùng hợp, mẹ con Trần Tụng thật biết suy diễn.

Trần Tụng thông thả nói: “Chị ơi, thực ra em với mẹ suy diễn hay không không quan trọng, quan trọng là chị nghĩ thế nào.”

Trần Lăng trả lời bằng sự im lặng.

Dĩ nhiên sự mất tự nhiên đó mới chỉ là khúc dạo đầu, đến bữa tối, sự mất tự nhiên mới đến cực điểm.

Tuy cuộc điện thoại giữa hai người diễn ra như vậy nhưng Bao Huân vẫn xuống nhà Trần Lăng đứng gờ khiến Trần Lăng không thể nói gì. Nhưng anh lúc này và buổi chiều hoàn toàn đối lập, ngoan ngoãn ăn bát canh móng heo do Vu Nhã Cầm chuẩn bị riêng cho, bắt đầu khen bà một cách khéo léo. Ngay lập tức bà Vu Nhã Cầm liền khen Bao Huân ngoan ngoãn với bề trên, đúng là gia đình gia giáo được dạy dỗ từ bé. Tuy đã bị Trần Lăng cảnh cáo không được hành động khác thường nhưng Trần Tụng thỉnh thoảng vẫn nhìn trộm Trần Lăng một cái rồi đùa cợt với Bao Huân; chỉ có Trần Lăng biết Bao Huân đang khác thường, không những cả buổi tối đứng ngồi không yên mà còn không chủ động nói chuyện với mình, dù chẳng may tầm mắt chạm nhau thì anh cũng tự giác nhìn sang hướng khác thật nhanh, chỉ sợ không kịp.

Ăn xong Bao Huân liền xin phép ra về, dưới ánh mắt ra hiệu của Vu Nhã Cầm, Trần Lăng đành đỡ Bao Huân tàn tật lên tầng. Trong thời gian đó hai người đều im lặng, Trần Lăng hít thở luồng không khí trong lành ban đêm nhưng lại cảm thấy bầu không khí căng thẳng vô cùng, đến mức khiến bản thân không chịu nổi nữa, bèn hỏi nhỏ: “Bao Huân, chúng ta đừng như vậy được không? Chẳng lẽ không thể làm bạn hay sao?”

Bao Huân liếc nhìn Trần Lăng một cái, đột nhiên hỏi: “Trần Lăng, trong lòng cô còn coi tôi là bạn ư?”

Trần Lăng đứng hình trong giây lát, hồi lâu sau mới trả lời: “Tất nhiên anh là bạn tôi.”

Thấy nét mặt căng ra của Bao Huân vẫn chưa thả lỏng, cô chột dạ nói thêm câu nữa: “Là người bạn mà tôi rất tin tưởng.”

Nét mặt Bao Huân như đông cứng lại rồi chợt mỉm cười với cô, khẽ hít thở lại: “Câu này êm tai thật.”

Trần Lăng biết Bao Huân hôm nay không giống Bao Huân trước kia nữa, đang muốn nói thêm thì lại thấy Bao Huân thông thả nói: “Trần Lăng, tôi biết thời gian này nha khoa Bác Văn đang chuẩn bị cổ phần hóa lần thứ hai nhưng tốt nhất các người nên hoãn lại, thẩm tra nguồn gốc tài chính của bên đầu tư, tạm thời hãy suy nghĩ kỹ trước khi cổ phần hóa và gia nhập thị trường chứng khoán. Đó là lời đề nghị của tôi.”

Đúng là nha khoa Bác Văn đang nhanh chóng đàm phán việc cổ phần hóa lần thứ hai nhưng Vu Bác Văn chưa bao giờ chính thức thừa nhận kế hoạch cổ phần hóa lần này nên dù thế nào đây cũng là bí mật trong nội bộ công ty. Vậy mà Bao Huân lúc này lại nói thẳng như thế khiến Trần Lăng thần thờ rất lâu. Có lẽ sức công phá của quả bom này quá lớn nên Trần Lăng quên hỏi Bao Huân biết được từ đâu và tại sao anh lại nói như vậy. Cô muốn hỏi nhưng sợ càng hỏi nhiều càng sai nhiều, cuối cùng đành mơ hồ vẫy tay tạm biệt rồi đi xuống.

Nhưng tiếng hô của Bao Huân lại vang lên từ sau lưng, “Trần Lăng, phải nhớ cho kỹ những lời hôm nay cô đã nói ra.”

Trần Lăng hồ nghi quay lại: “Sao vậy?”

Nhưng màn đêm làm cô không thấy rõ nét mặt của Bao Huân mà chỉ thấy anh đứng trên cầu thang nhìn mình: “Dù sau này tôi không còn ở bên cô nữa, cô cũng không được phép lãng quên!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Giao Thừa 12

Nếu Trần Lăng biết rằng tối hôm đó là một giới hạn, từ đó trở đi, một thời gian dài không được gặp Bao Huân, chắc chắn cô sẽ không rời đi trong mơ hồ như vậy.

Trần Lăng đến giờ vẫn không biết Bao Huân đi lúc nửa đêm hay sáng hôm sau. Thấy dáng vẻ buồn rầu của Trần Lăng cộng thêm việc Bao Huân biến mất bất ngờ, Trần Tụng và Vu Nhã Cầm đều thấy khó hiểu nhưng không ai dám nhiều lời. Nghe nói mẹ và em gái Trần Lăng đến Thượng Hải, Liễu Sơn Chi liền mua đủ thứ, xách túi lớn túi nhỏ đến vấn an, còn lái xe đưa một người đi dạo xung quanh coi như phân tán lực chú ý của Trần Lăng.

Hết đợt nghỉ tết Trần Tụng và mẹ trở về Bắc Kinh, Trần Lăng lại trở về với cuộc sống lẻ loi, một mình đi làm và cũng một mình về nhà. Nhà cô lúc nào cũng yên tĩnh vô cùng, trong tủ còn nhét một đồng quần áo và chăn gối mà Bao Huân để lại, cuối cùng cũng đến lúc không cần đầu trí với anh, cũng không có ai cố tình đâm mạnh vào tấm ván trên tầng, đến cả một âm thanh không êm tai cũng chẳng xuất hiện, ngoài trái tim lo lắng và bất an của Trần Lăng.

Lúc rảnh rỗi Trần Lăng cũng thường lên mạng, thỉnh thoảng không kiếm chế được cũng đăng nhập vào diễn đàn chơi Sudoku, nhìn những cao thủ khác đăng bài và thách đấu. Ngoài thấy được cái tên “Văn võ toàn tài” trong bài post về các trận đấu diễn ra trên diễn đàn, thỉnh thoảng cô cũng bắt gặp anh online.

Sau tết, vì vấn đề đột nước mà chủ nhà cũng ghé qua thị sát hai, ba lần, nghe nói sẽ tranh thủ cho công nhân đến xử lý vấn đề đột nước này.

Trần Lăng giả vờ vô ý nói với chủ nhà: “Chú nên sửa nhanh lên ạ, nếu không khách thuê tầng trên không thể dọn đến ở được.”

Chủ nhà cũng than vãn: “Chú cũng nghĩ thế đấy, cũng đã liên lạc với người thuê nhà trên đó rồi nhưng chàng trai kia bảo không cần làm vội, vì sắp tới sẽ không ở Thượng Hải nhiều.”

Hóa ra là đi công tác, trái tim Trần Lăng lập tức thoải mái hơn.

Lý do mà cô dùng để tự an ủi bản thân này không tồn tại được lâu, trái tim Trần Lăng chẳng bao lâu lại thấy nặng nề như cũ. Tục ngữ có câu “Từ nghèo nàn đến giàu có thì dễ chứ từ giàu có đến nghèo nàn thì khó”, trước kia Trần Lăng thấy cô đơn chẳng có gì đáng sợ nhưng thời gian này ngày nào cũng trò chuyện với Bao Huân đã thành thói quen và một thứ niềm vui, giờ đây anh đột nhiên mất tích như vậy, thậm chí không nhìn thấy bóng dáng đâu khiến Trần Lăng thấy rất buồn rầu, đến nỗi còn giận dỗi: anh không để ý đến tôi chứ gì, vậy tôi cũng chẳng thêm để ý đến anh nữa! Tuy thỉnh thoảng cô cũng muốn gọi điện cho Bao Huân nhưng vào thời khắc cuối cùng lại nhớ đến nét mặt lãnh đạm của Bao Huân vào buổi tối cuối cùng đó, thế là cô đành xấu hổ dìm chết ý tưởng gọi điện cho anh vào sâu trong lòng.

Vu Bác Văn ở Canada xa xôi hoàn toàn không biết tâm tư này của con gái. Trong cuộc họp với Trần Lăng và Liễu Gia Từ qua điện thoại, sau khi nghe Trần Lăng nói về đề nghị tạm hoãn cổ phần hóa lần hai mà Bao Huân đưa ra, ông không tỏ thái độ rõ ràng mà chỉ cười nhạt trong điện thoại: “Hay đấy!”

Liễu Gia Từ thì phản đối: “Lăng Lăng, thăng rãnh này còn quý quyết hơn bố nó, cháu đừng để bị lời ngon tiếng ngọt của nó lừa gạt đấy!”

Chắc Vu Nhã Cầm đã kể lại chuyện gặp Bao Huân ở Thượng Hải cho cả nhà biết, Trần Lăng biết chắc các vị trưởng bối qua đường dây điện thoại không thể thấy mình đỏ mặt vì thế cô giận dữ bác lại: “Sao có thể như vậy! Dù sao anh ấy cũng chỉ là bạn cháu mà thôi, cậu nghĩ nhiều quá rồi!”

Liễu Gia Từ do dự nói: “Thật ra cậu sẽ chẳng phản đối nếu hai đứa yêu nhau đâu, ít nhất cậu ấy không quá thẳng tính như Du Thiên Dã. Cậu chỉ sợ nó giống bố nó, bộ ngựa bắt ve sầu chim sẽ rình sau lưng mà lợi dụng cháu thôi.”

Trần Lăng im lặng một lát rồi thở dài, “Cậu đề cao cháu quá rồi, cháu có gì đáng để lợi dụng chứ? Nhưng giống như cháu bàn với cậu từ nãy đến giờ ấy, cháu không rõ anh ta nói như vậy là nhằm mục đích gì nhưng cháu tán thành đề nghị đó. Nha khoa Bác Văn hiện giờ đang dồn hết tài chính để mở rộng thật nhanh nhưng tiền tài hay nhân lực đều không đủ, trình độ của bác sĩ cần được nâng cao, vấn đề lãi lỗ, v.v vẫn chưa được giải quyết. Cậu còn nhớ mục đích thành lập nha khoa Bác Văn là để phục vụ nhân dân không? Bây giờ cháu có cảm giác nha khoa Bác Văn của chúng ta đã có chút biến chất, như đang rơi vào một cái vòng luẩn quẩn, bắt đầu xem nhẹ mục đích cơ bản nhất kia rồi. Nếu tất cả chỉ vì mục đích gia nhập thị trường chứng khoán thì sớm muộn gì cũng gặp vấn đề.”

Người từ nãy đến giờ vẫn im lặng là Vu Bác Văn hoàn toàn bất ngờ khi nghe Trần Lăng nói thế, ông không để ý sự nghi ngờ của cô đối với nha khoa Bác Văn mà trái lại còn khen: “Lăng Lăng, bố rất vui vì con đã đứng trên lập trường của người quản lý để xem xét vấn đề, con khiến bố có thêm lòng tin về tương lai của nha khoa Bác Văn. Ý kiến của con bố nhất định sẽ nghiên cứu kỹ, tuy nhiên giới nha khoa hiện tại đang nằm trong trạng thái do nhiều bên chiếm giữ, bố không muốn làm mất đi lợi thế. Con có biết bệnh viện Đại Nghiệp đã thành công thu mua bệnh viện nha khoa Trường Giang không? Họ đã bắt đầu làm le đến thị trường nha khoa bình dân, hơn nữa gần đây họ đã bắt đầu tiến hành đàm phán với nha khoa Hạo Kiệt, dự định nuốt trọn phần lớn cổ phiếu của Hạo Kiệt. Nếu chuyện này thành công sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất đối với nha khoa Bác Văn. Chúng ta nhất định phải thấy rõ tình hình, nắm chắc cơ hội chứ không phải bỏ tay chịu trời.”

Trần Lăng không ngờ thị trường nha khoa cũng trở nên trầm ngập mùi thuốc súng như thế này, đành rầu rĩ dạ một tiếng. Liễu Gia Từ tiếp tục giội nước lạnh vào cô, “Lăng Lăng, còn việc này cậu muốn cho cháu biết. Không chỉ nha khoa Bác Văn chúng ta mà nha khoa Hạo Khang cũng đang tìm đối tác nước ngoài, chẳng ai muốn trở thành kẻ thua cuộc trong cuộc chiến này cả. Về phần Bao Huân, không thể không tính đến khả năng cậu ấy muốn thông qua cháu để đạt được mục đích của mình.”

Vu Bác Văn lập tức ngăn Liễu Gia Từ đang thao thao bất tuyệt lại, ông nói với Trần Lăng: “Lăng Lăng, trăng tròn rồi trăng khuyết, nước đầy ắt sẽ tràn, chín quá hóa nẫu, đó là một chân lý. Với kịch này rồi sẽ đi đâu về đâu, chúng ta đều không thể biết được. Nhưng Trí Đức đại sư nói rất hay: Lục căn thanh tịnh phương thành đạo, lùi lại mới chính là tiến lên. Mấy ngày nay bố đều nghĩ, rốt cuộc nha khoa Bác Văn cần đến một tương lai như thế nào?”

Đối với người tên là Trí Đức đại sư này, Trần Lăng từ trước đến giờ vẫn nửa tin nửa ngờ nên cô không vội trả lời Vu Bác Văn. Sau khi kể lại chuyện đi đến đảo Phổ Đà của mình cho Vu Bác Văn nghe, ông liền hỏi đáng về của nhà sư nói câu “Điện mạo thí chủ rất có duyên với Phật, bản tăng xin được tặng thí chủ mấy câu!”, nghe Trần Lăng tả xong, ông cười nói: “Nhà sư đó chính là Trí Đức đại sư đấy! Đúng là đại sư đã chỉ bảo cho con rồi.” Trần Lăng thầm kêu lên “Nào có chỉ bảo gì chứ!” Câu nói ba phải kiểu như “Trên biển có núi thần, núi nằm trong hư ảo”, chắc là đại sư tùy tiện nghĩ ra để trêu mình thì có.”

Sau khi được Vu Bác Văn dạy dỗ, một mặt Trần Lăng vẫn chưa hiểu ý định mà Vu Bác Văn đang thầm tính toán là gì, một mặt cô vẫn duy trì ý kiến của mình với những điều mà Liễu Gia Từ nói. Có điều, một bài báo được đăng vào một tuần sau đó lại khiến Trần Lăng chịu một cú đả kích lớn. Thông tin này chiếm diện tích không nhiều trên trang báo, tiêu đề là “Tăng tốc trong việc hợp tác với phòng khám nha khoa bình dân”. Nội dung không mấy phức tạp, đại ý là một tập đoàn đầu tư nước ngoài nào đó thay đổi quy chế, từ mục tiêu tập trung đầu tư ban đầu là nha khoa Bác Văn đổi thành nha khoa Hạo Khang, trước mắt họ đang tiến hành những bước công việc đàm phán và hợp tác cuối cùng, sắp tới sẽ đạt được nhận thức chung. Cuối cùng người viết báo còn đưa ra lời bình, ám chỉ thị trường và thị phần của các phòng khám nha khoa trong nước thời gian tới sẽ diễn ra một sự thay đổi rất lớn. Trên báo còn đăng tải tám ảnh hai bên bắt tay nhau. Trần Lăng vô cảm nhìn chàng trai trẻ tuổi đứng bên cạnh Bao Hoài Đức, tuy do bức ảnh không nét nên không rõ lắm nhưng Trần Lăng có thể kết luận chắc chắn người kia chính là Bao Huân.

Dĩ nhiên vẫn chưa hết. Việc hợp tác giữa ngân hàng DZ và nha khoa Bác Văn vốn sẽ được công bố sau tết âm lịch dần dần chẳng còn thông tin gì nữa. Trần Lăng đã liên lạc mấy lần với giám đốc bộ phận thị trường của ngân hàng mà người ta cũng không cho cô kết luận rõ ràng, nhưng có một nguồn tin ngày càng rầm rộ đó là nha khoa Bác Văn sẽ bị nha khoa Hạo Khang thay thế.

Liễu Gia Từ thấy mình liệu sự như thần liền cười lạnh lùng nói với cô: “Lăng Lăng ơi Lăng Lăng, xem ra cậu nghi ngờ chẳng sai tí nào. Quả nhiên là âm độ trần thương[1], đây mới là hàm ý câu nói kia của Bao Huân.”

[1] Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

Đầu Trần Lăng như phình to, sao Bao Huân có thể lợi dụng mình như vậy?

Không kịp suy nghĩ kỹ càng cô liền gọi vào số máy của Bao Huân mà đã lâu không liên lạc. Nhưng rõ ràng đối phương không muốn nghe, sau tiếng tút dài, một giọng nữ máy móc vang lên “Thuê bao quý khách vừa gọi đang bận...”

Trần Lăng không từ bỏ mà liên tục gọi đi gọi lại. Cuối cùng Bao Huân cũng nghe máy, giọng bình thản đến không chút cảm xúc: “Có chuyện gì vậy?”

Trần Lăng thở gấp: “Bao Huân, tôi đã đọc báo rồi, anh có thể cho tôi một lời giải thích được không?”

Ở đầu dây bên kia, giọng Bao Huân tuy trầm nhưng quả quyết: “Tôi chẳng có gì để giải thích cả.”

Thừa nhận thẳng thắn quá! Trần Lăng không thờ nổi, cô buột miệng nói mà chưa kịp nghĩ: “Tôi quá thất vọng, sao anh có thể lợi dụng tôi như vậy? Mất công tôi tin anh vô điều kiện!”

Bao Huân im lặng rất lâu, cuối cùng anh lạnh lùng nói: “Trần Lăng, cô phải nghĩ kỹ rồi hãy nói!”

Trần Lăng rất cứng đầu, “Tôi chỉ muốn nghe chính miệng anh giải thích!”

Trong điện thoại vang lên tiếng hít thở nặng nề, cuối cùng Bao Huân nói: “Trần Lăng, cô khiến tôi vô cùng thất vọng. Cô muốn nghĩ sao cũng được!” Sau đó, không đợi Trần Lăng phản ứng lại, anh đã cúp máy. Hành động này khiến trái tim Trần Lăng nhanh chóng rơi xuống vực thăm sâu hai vạn năm nghìn mét.

Trần Lăng thấy rất buồn vì câu nói cuối cùng của Bao Huân, thậm chí đêm đến khó ngủ, cô cũng không ngừng nghĩ về nó, thậm chí còn chửi thề: “Fuck, rõ ràng hèn lợi dụng mình mà còn nói cái giọng như mình có lỗi với hèn vậy!”

Sau cuộc điện thoại đó, Trần Lăng và Bao Huân không còn liên lạc với nhau dưới bất kỳ hình thức nào nữa. Chủ nhà đã cho người xử lý ổn thỏa vấn đề đột nước tầng trên mà vẫn không thấy bóng dáng Bao Huân đâu. Trần Lăng nhìn hai con rùa tai đỏ chăm chăm, lăm lăm “Xem đi, chủ của chúng mày đã quên chúng mày lâu rồi, đừng mơ mộng hão huyền nữa.”

Sau khi tỉnh táo lại, Trần Lăng bắt tay vào điều tra. Tất cả manh mối đều chỉ đi đến nha khoa Hạo Khang bắt đầu trao đổi nguồn vốn với bệnh viện Đại Nghiệp là hết. Đầy bụng nghi ngờ mà lại không tìm được manh mối nhưng dần dần Trần Lăng cũng chấp nhận hành vi của Bao Huân, cô có quyền gì mà đưa ra yêu cầu hà khắc với anh như vậy chứ? Mỗi người đều có lập trường và quyết định của mình, Bao Huân vốn là thái tử gia của Hạo Khang, làm gì cũng phải nghĩ cho công ty nhà mình chẳng có gì không đúng cả.

Nhưng tại sao anh ta lại lợi dụng mình?

Nhưng tại sao trong lòng lại khó chịu đến thế?

Nhưng tại sao anh ta còn giận dữ hơn cả mình?

Trần Lăng không ngừng bay qua bay lại giữa Bắc Kinh và Thượng Hải, còn dùng rất nhiều việc làm bản thân bận rộn hòng thoát ra khỏi những vấn đề này. Tuy cô không có nhiều thời gian nghiên cứu nội tâm của mình nhưng khi đêm khuya về, cô thường sẽ nhớ đến bãi biển đầy tiếng cười và bóng dáng hai người đùa giỡn, như một tình tiết trong phim truyền hình vậy, ảm áp đến thế.

Dĩ nhiên hồi ức càng vui vẻ bao nhiêu thì thực tế lại càng quanh quẩn bấy nhiêu. Trần Lăng vừa buồn rầu vừa đấu tranh nội tâm, thậm chí ngày càng hoài nghi về phán đoán nhất thời khi ấy của mình, thế nhưng cô vẫn bình thản nói với bản thân: Mọi chuyện đã qua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Giao Thừa 13

Thời gian thường trôi đi nhanh hơn dự tính của con người, Bắc Kinh cuối tháng ba tuy đã ảm áp nhưng vẫn chưa hết khí lạnh. Vu Bác Văn đã bay từ Canada về, dưới sự chỉ dẫn của Trần Lăng và Liễu Gia Từ, đứng trước cửa trụ sở chính mới của nha khoa Bác Văn, nói về thất vọng: “Sao chỗ này nhỏ vậy?”

Trần Lăng liền an ủi: “Giờ là lúc phải tiết kiệm tối đa chi phí dành cho bộ phận quản lý, tiết kiệm được gì thì phải cố tiết kiệm ạ. Hơn nữa tuy chúng ta thu nhỏ diện tích của khu vực hành chính đi rất nhiều nhưng vị trí của nó khá tốt.”

Liễu Gia Từ cũng nói: “Phải đấy. Thực ra bộ phận hành chính của nha khoa Hạo Khang cũng không rộng rãi cho lắm, so ra, nha khoa Bác Văn chúng ta thế này là khoa trương hơn rồi.”

Vu Bác Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi không thắc mắc nữa. “Nếu các thanh niên có thể chịu được vất vả thì một lão già như tôi cần gì phải sợ này sợ nọ nữa.” Nói xong, ông hừ một tiếng, “Đừng nhắc đến Hạo Khang trước mặt tôi. Con cáo già Bao Hoài Đức lúc nào cũng ra cái vẻ đạo mạo. Lúc nào tôi phải tranh thủ thời gian đi nói chuyện với lão ta mới được.”

Liễu Gia Từ tiếp lời: “Thực ra em thấy thời gian đàm phán của Hạo Khang với bệnh viện Đại Nghiệp cũng kéo dài khá lâu rồi, bây giờ sao rồi nhỉ? Em thật sự rất mong đợi kết quả cuối cùng của cuộc đàm phán này.”

Vu Bác Văn quay sang nhìn Trần Lăng: “Lăng Lăng thì sao? Không mong đợi à?”

Trần Lăng ngẫm nghĩ một lát rồi thừa nhận: “Con cũng rất tò mò.”

Vu Bác Văn: “Chỉ tò mò thôi à? Không còn gì khác sao?”

Trần Lăng không muốn nói mãi đến vấn đề này nữa bèn chuyển đề tài: “Đúng rồi, cuối tháng này con tham gia Hội nghị trồng rừng quốc tế ở Thượng Hải, hai người có đi không?”

Vu Bác Văn cười vui vẻ đến là đắc ý: “Tất nhiên là có rồi. Con gái của bố thành người nổi tiếng, còn dám tiến hành giải phẫu trực tiếp tại một hội nghị cao cấp và tầm cỡ như thế, sao bố có thể không đến được chứ?”

Trần Lăng hơi xấu hổ: “Con đâu phải người nổi tiếng gì, chỉ là trợ lý của giáo sư Steven thôi mà.”

Liễu Gia Từ bèn tiếp lời: “Cháu đừng khiêm tốn nữa. Cháu có biết bao nhiêu người muốn được xuất hiện trên màn ảnh giải phẫu trực tiếp đó không. Đừng nói làm trợ lý, cho dù bất cậu phải đứng một góc đóng vai người qua đường A cậu cũng đồng ý.”

Vu Bác Văn đánh giá Trần Lăng đang đứng cạnh mình, giọng lộ rõ vẻ phấn khởi: “Lăng Lăng, con bây giờ chẳng những gạt hái được thành tựu trên phương diện học thuật mà còn có thể chia sẻ trách nhiệm với nha khoa Bác Văn cùng bố. Con lớn thật rồi!”

Sự thay đổi của Trần Lăng quả là quá rõ ràng. Khác với một Trần Lăng trước đây bị bắt buộc phải tham gia vào bộ phận quản lý, Vu Bác Văn lúc này vừa ngạc nhiên vừa vui mừng khi thấy con gái lần đầu tiên chủ động như vậy. Khi con phong ba mang tên “cổ phần hóa” đổ ập xuống nha khoa Bác Văn, Trần Lăng chẳng những bay về Bắc Kinh sớm hơn cả ông mà còn cùng Liễu Gia Từ và những thành viên khác của bộ phận quản lý cấp cao tiến hành thảo luận về hiện trạng của nha khoa Bác Văn và nguy cơ sắp gặp phải. Nhất là hệ thống theo dõi chất lượng điều trị mà Trần Lăng đề xuất thời gian trước, không chỉ đốc thúc chủ nhiệm phòng khám ở các chi nhánh và bộ phận quản lý cấp cao tăng cường việc học tập nghiệp vụ cơ bản nhằm nâng cao danh tiếng của nha khoa Bác Văn mà cô còn đưa ra ý kiến “cắt đứt gánh nặng”, đề nghị đóng cửa một vài chi nhánh ở miền Nam, những nơi mà trình độ khám chữa lạc hậu và bảo thủ không chịu thay đổi.

Vu Bác Văn chậm rãi nói: “Trần Lăng, nguyên nhân nào khiến con thay đổi nhiều thế?”

Trần Lăng thoáng sững sốt, đến chính bản thân cô cũng không biết nên nói từ đâu. Một số thay đổi có lẽ manh nha từ khi rời khỏi nha khoa Hạo Khang, cô đã lột xác vào thời khắc mà nha khoa Bác Văn gặp phải nguy cơ, có lẽ chỉ khi thực sự đứng trong cuộc, Trần Lăng mới hiểu ý nghĩa cuối cùng đối với nha khoa Hạo Khang nếu việc cổ phần hóa lần này gặp thất bại... Chẳng những sẽ gây ra điều tiếng xấu đối với mấy chục phòng khám chi nhánh mà Vu Bác Văn đang nắm giữ mà dưới sự đình trệ của kinh tế, trong tình hình không thể tự cung cấp tiền cho chính mình, nó sẽ gây ra ảnh hưởng sâu rộng đến tất cả các mặt. Nói cách khác, nếu không phải Vu Bác Văn đã có chuẩn bị từ trước để đưa ra quyết định ngừng lại đúng lúc, vậy thì với tiến độ thần tốc như của nha khoa Bác Văn, một khi cổ phần hóa thất bại, đối mặt với việc cung cấp tài chính không được liên tục, có lẽ hậu quả sẽ lớn đến không tưởng.

Dĩ nhiên còn có một nguyên nhân mà Trần Lăng không thể nói ra, đó là về vấn đề một con người có đáng tin cậy hay không?

Giờ phút này Trần Lăng chọn cách trả lời đơn giản nhất, “Lý do là vì bố cho con chức vụ thành viên hội đồng quản trị của nha khoa Bác Văn. Tuy ở trên cương vị đó nhưng con lại hoàn toàn không thể phán đoán chính xác về việc cạnh tranh giữa công ty này với công ty kia, vì thế con muốn mình mạnh mẽ hơn và có đủ năng lực phán đoán, để sau này không dễ bị người ta lừa gạt, không dễ tin tưởng một ai đó.”

Vu Bác Văn nhìn Trần Lăng, muốn nói lại thôi, cuối cùng ông chỉ cười nhạt: “Lăng Lăng, không đến mức một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng như vậy chứ.”

Trần Lăng không nói gì, chỉ thầm nghĩ: Con không phải một lần bị rần rần mà đã bị mấy lần rồi.

“Nhưng Lăng Lăng à, bố muốn nói với con rằng, con đừng bao giờ tin tưởng tuyệt đối vào hai mắt của mình, vì cái mà đôi mắt nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật, mà có khi chỉ là ảo ảnh thôi.”

Trần Lăng chưa kịp hiểu bên trong câu nói nghe có vẻ rất hay này của Vu Bác Văn rốt cuộc là hàm ý gì thì Vu Bác Văn đã nói sang chuyện khác. Dự định của Vu Bác Văn là lần này về sẽ ở lại trong nước khá lâu khiến cả Trần Lăng lẫn Liễu Gia Từ đều lo lắng không biết liệu sức khỏe của ông có chịu nổi không, Vu Bác Văn biết vậy liền vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, bây giờ tôi rất khỏe.”

Nỗi lo lắng của Trần Lăng không kéo dài được lâu vì Lý Oánh đã gọi điện cho cô và thông báo thời hạn nhập cư của bà sắp hết nên chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi, bà sẽ dẫn cả Đào Đào về nước chăm lo cho cuộc sống của Vu Bác Văn. Tuy Trần Lăng cũng hiểu chuyện này chính là một kiểu tuyên bố quyền sở hữu khéo léo của Lý Oánh nhưng cô cũng đã hạ quyết tâm sẽ bay về Thượng Hải theo đúng kế hoạch đã đặt ra.

Chỉ là lần đi này, Trần Tụng và Vương Hâm xung phong đảm nhận việc tiễn cô tại sân bay. Hiện nay Trần Tụng đã chính thức đầu quân cho ngành quảng cáo, khác với lần trước, lần này cô không bước vào bằng thân phận của một kế toán mà đã bắt đầu học tập một cách có bài bản để trở thành nhân viên của bộ phận sáng tạo. Chỉ khi thực sự bước vào hàng ngũ này Trần Tụng mới hiểu sự khốn lỏi của mình vẫn chưa đủ nên phải nghiêm túc đi theo các trưởng bối học hỏi. Nhưng dù sao chẳng nữa Trần Tụng cũng có đam mê rất lớn nên cực kỳ nghiêm túc, cô đã tìm ra lý do

tại sao mình không cố gắng làm tốt công việc trước kia, thì ra là vì công việc kế toán thực sự không thích hợp.

Dĩ nhiên vẫn chưa hết. Ngoài công việc, đời sống tình cảm của Trần Tụng và Vương Hâm cũng cực kỳ thuận lợi, không gặp bất kỳ trắc trở nào. Lần này kéo Vương Hâm cùng đi tiễn chị, chẳng những muốn để Trần Lăng cảm nhận được tình chị em sâu đậm mà nhân thể còn cho Vương Hâm một cơ hội để chiếc xe hơi mới tậu của cậu chàng được một lần đi trên đường cao tốc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Giao Thừa 14

Ngồi trên hàng ghế sau của chiếc xe hơi hiệu Volkswagen Golf mới tinh, Trần Lăng không khỏi khen ngợi: “Úi chà, Vương Hâm, mới mấy tháng không gặp mà đã mua được xe mới rồi. Đúng là khoác áo mới nhé!”

Vương Hâm quay lại cười khà khà với Trần Lăng: “Chị đừng trêu em nữa, em mua để đỡ phải đi bộ ấy mà.”

Trần Tụng ngồi trên ghế lái phụ lại vạch trần cậu: “Chị đừng nghe anh ấy nói. Em bảo mua chiếc Polo là được rồi thế mà anh ấy cứ nhất quyết mua chiếc Golf này, lại còn suốt ngày khoe khoang với em rằng chiếc này là quán quân tốc độ ở Châu Âu, tuy trong nước chỉ là một chiếc bình thường nhưng cũng là một đại diện tiêu biểu cho dòng xe của Đức.”

Trần Lăng chặc lưỡi: “Vương Hâm, chị không nhận ra đấy, không ngờ cậu lại hiểu biết nhiều thế!”

Vương Hâm vội thanh minh cho mình, “Thực ra không phải em nói đâu mà em đi hỏi Bao Huân thì anh ấy bảo là Polo chạy đầy đường, quá tầm thường, chẳng có tí phong cách nào!”

Nghe thấy tên Bao Huân, Trần Lăng ngẩn người rồi không nói gì nữa, nhưng vẫn nghe thấy Trần Tụng đang nổi cáu, đại ý là có gì khác nhau, đều là kiểu xe thường đến không thể thường hơn nữa. Vương Hâm không muốn cãi nhau nữa, liền hạ lệnh: “Chúng ta xuất phát thôi!”

Trần Lăng dựa lưng vào thành ghế với vẻ hơi dăm chiêu, bắt đầu đánh giá nội thất bên trong chiếc Golf này. Vô tình mắt cô liếc qua khe hở của hai chiếc ghế đằng trước, thấy dưới tấm kính phía trước là một chiếc hộp gỗ giống hệt chiếc của Bao Huân. Trần Lăng nhìn chăm chăm thật lâu, có một niềm xúc động sâu sắc muốn cầm trong tay để nghiên cứu cho thật kỹ càng. Còn Trần Tụng ngồi trên ghế lái phụ kinh ngạc nhìn Vương Hâm trên ghế lái: “Sao... Anh... Anh còn chưa nổ máy?”

Vương Hâm đỏ mặt hỏi khắp người: “Anh nhún ga rồi mà, sao vẫn chưa đi nhĩ?”

Hồi lâu sau cậu mới nhận ra, “À, anh quên vặn chìa khóa.”

Trần Tụng không nể năng gì mà mắng luôn: “Đồ đầu óc bả đậu!”

Vương Hâm cáu lên: “Anh mới lái ô tô thôi mà, chưa quen thì sao chứ!” Sau đó anh chàng vặn chìa khóa rồi nổ máy, chiếc xe bon bon chạy.

Trần Lăng kiểm chế đã lâu đột nhiên cất tiếng: “Vương Hâm, sao cậu cũng có chiếc hộp gỗ kia?”

Vương Hâm liếc mắt nhìn chiếc hộp gỗ đằng trước, không hiểu sao Trần Lăng lại hỏi vậy nhưng vẫn trả lời: “Sao ạ? Cái hộp này bán đầy ngoài đường, mua về chơi thôi chị.”

Trần Lăng à một tiếng: “Có gì hay chứ? Chị còn chẳng mở được.”

Lần này Trần Tụng bật cười: “Chị không mở được thì phải hỏi em mới đúng. Cái hộp này còn có tên là hộp Pandora, nghe nói một khi mở nó ra cũng có nghĩa là dục vọng của mình được mở ra.”

Vương Hâm nghe thế liền bật cười, “Chị đừng nghe Trần Tụng nói lung tung. Cái hộp này có một bộ phận nằm ở góc, ở đấy có một miếng gỗ nhỏ có thể tháo ra được, chỉ cần rút miếng gỗ đó ra thì cái hộp sẽ mở ra ngay.”

Trần Lăng đón lấy hộp gỗ từ tay Trần Tụng. Nghe lời Vương Hâm nói, cô mân mê nửa ngày cuối cùng cũng mở được ra, bèn vui vẻ nói: “Cảm ơn cậu nhé. Nếu cậu không nói thì chắc cả đời chị cũng chẳng mở được mất!”

Vương Hâm cười khúc khích: “Được phục vụ chị là niềm vinh hạnh của em.”

Chiếc xe Golf tiếp tục chạy về phía trước một cách liên tục. Đột nhiên Vương Hâm liếc mắt về phía cần số bên tay phải, hỏi: “Cái này có chữ N

này là sao?”

Trần Tụng lấy làm ngạc nhiên: “Kim Tử Đa, có chắc là anh đang hỏi em không đấy?”

Vương Hâm vừa tập trung nhìn phía trước vừa ừm một tiếng: “Không hỏi em thì hỏi ai?”

Trần Tụng không kiềm chế được nữa, mắng tới tấp: “Thầy giáo dạy lái xe dạy anh kiểu gì vậy, sao anh cái gì cũng không biết thế? Thế mà còn suốt ngày huênh hoang!”

Cảm kích vì vừa được Vương Hâm chỉ cho cách mở hộp, Trần Lăng tất nhiên phải giúp đỡ anh chàng bèn trả lại hộp gỗ cho Trần Tụng, nói xen vào: “Tụng Tụng, em có trật tự đi không? Người ta mới lái xe đã đủ căng thẳng rồi, em còn làm cậu ấy mất tập trung nữa!”

Vương Hâm liếc mắt nhìn Trần Lăng qua kính chiếu hậu, “Chị em là tốt nhất, vì nghĩa diệt thân!”

Sau khi Trần Tụng và Vương Hâm yêu nhau, cậu cũng bắt chước Trần Tụng gọi Trần Lăng là chị khiến Trần Lăng có một cảm giác thất bại không thể che giấu. Cô chau mày: “Cậu gọi chị bằng tên đi, gọi chị như thế làm chị thấy mình già lắm rồi!!!” Nhân thế cô giải thích luôn cho hai kẻ mù mờ: “N nghĩa là số 0, bình thường lúc chờ đèn đỏ thì gạt về N.”

Câu nói này của Trần Lăng khiến Trần Tụng rất ngạc nhiên, “Em nhớ chị chưa học lái xe bao giờ mà, sao lại hiểu biết thế?”

Trần Lăng à một tiếng, “Chưa ăn thịt lợn chẳng lẽ chưa thấy lợn bao giờ?”

Trần Tụng tán thưởng: “Chị thông minh quá!”

Vương Hâm bán tính thật thà liền nói với Trần Tụng: “Chị em lúc nào chẳng thông minh. Lúc chị ấy mới vào Hạo Khang, Du lão đại còn nói với anh: Trần Lăng thông minh như cậu, cô ấy tiến bộ rất nhanh, chẳng bao lâu nữa sẽ vượt qua cậu. Thực tế chứng minh lão đại rất có mắt nhìn người. Đúng rồi, Trần Lăng, em nghe nói chị đang theo học giáo sư Steven ở HongKong?”

Trần Lăng nhìn thẳng phía trước, ừ một tiếng.

Vương Hâm chắc lưỡi khen ngợi: “Chị may mắn thật đấy. Em nghe lão đại nói giáo sư Steven cực kỳ nổi tiếng trong ngành.”

Trần Tụng chen ngang: “Đừng suốt ngày nhắc đến Du lão đại kia của anh nữa. Chẳng phải anh nói anh ta vẫn còn thương chị em sao, vậy mà chị em về Bắc Kinh rồi cũng chẳng thấy anh ta xuất hiện được một lần!”

Vương Hâm vụng trộm liếc nhìn Trần Lăng đang giữ vẻ mặt vô cảm, thở dài: “Đúng là xui xẻo thật, anh ấy hiện không ở Bắc Kinh, đi Mỹ rồi.”

Trần Tụng hừ một tiếng, “Anh đừng nói đỡ cho anh ta nữa. Nếu chân thành thì đừng nói là Mỹ, kể cả ở mặt trăng cũng phải về ngay.”

Lần này đến Trần Lăng cũng không chịu nổi nữa, “Tụng Tụng, người ta đâu có nợ nần gì chị, em đừng quá đáng như vậy.”

Trần Tụng kêu lên oai oái: “Thế mà còn bảo không nợ nần gì chị hả? Chị đã quên lúc đó họ vu oan cho chị như thế nào rồi sao? Bây giờ coi như chân tướng đã rõ ràng, ít nhất cũng phải xin lỗi một câu chứ. Đúng rồi Vương Hâm, chị Diệp Thần gọi điện đến nhà tìm chị em mấy lần, có liên quan đến anh đúng không?”

Vương Hâm vừa cẩn thận lái xe vừa sợ hãi trả lời: “Hôm đó đứng trong văn phòng anh chỉ tình cờ nói một câu Trần Lăng đã về Bắc Kinh rồi, thế là chủ nhiệm Đặng nói với Diệp Thần là tôi không có mặt mũi nào gặp Trần Lăng, cô giúp tôi hẹn Trần Lăng ra ăn bữa cơm để tôi có cơ hội nói câu xin lỗi.”

Trần Tụng vội hỏi Trần Lăng, “Vậy chị có đi gặp Diệp Thần không? Người ta nói gì?”

Trần Lăng lắc đầu, “Hôm đó chị không có thời gian rảnh, đành bảo đợi lần sau chị về rồi gặp.”

Giờ Trần Tụng mới vui được một chút: “Chị làm vậy là đúng. Chị em dù sao cũng là thành viên hội đồng quản trị nha khoa Bác Văn, nào có rảnh rỗi để các người gọi là đến đuổi là đi được?”

Trần Lăng đột nhiên nhớ ra, “Đúng rồi, Diệp Thần bảo đưa bánh kẹo cưới cho chị. Lễ nào chị ấy kết hôn?”

Vấn đề này chỉ có Vương Hâm mới có đáp án: “Vừa đi đăng ký xong, chú rể chị cũng quen đó, quản lý của nha khoa Hạo Khang.”

Đột nhiên Trần Lăng nhớ tới lần đánh cầu cùng các thành viên diễn đàn Oai phong cách đây đã lâu, chiều hôm đó trong ga-ra tầng hầm, cô trông thấy Diệp Thần và tổng giám bộ phận tài vụ là Tạ Tử Phương đi cùng nhau, bèn nói: “Là Tạ Tử Phương sao?”

Vương Hâm gật đầu: “Chính là anh ta đấy! Thực ra trước khi chị đến Hạo Khang, ai cũng cho rằng lão đại và Diệp Thần sẽ thành đôi. Nhưng bây giờ thì ngược lại, Diệp Thần đã kết hôn rồi, còn chị với lão đại thì lại chia tay.”

Ngồi trên hàng ghế sau, Trần Lăng im lặng nghe Vương Hâm nói tiếp: “Nhưng Diệp Thần với Tạ Tử Phương cũng chẳng có thời gian đi hưởng tuần trăng mật. Thời gian trước Tạ Tử Phương bận tối tăm mặt mũi với Bao Huân, hai người họ cứ lo chuyện cổ phần hóa với lên sàn chứng khoán gì đó.”

Trần Lăng giả bộ vô tình hỏi: “Hạo Khang các cậu định bao giờ lên sàn, có kế hoạch cụ thể chưa? Sao đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì?”

Vương Hâm lắc đầu, “Em không biết. Nhưng nghe Bao Huân nói hình như mục đích của bên đối tác không trong sáng lắm, họ định làm gì ác ý thì phải. Ban đầu Hạo Khang đàm phán với họ chỉ là để muốn biết chân tướng thực sự thôi, sau khi biết rồi thì chơi lại bên kia một ván. Bây giờ chắc người ta cũng nhận ra bên em không có thành ý rồi nên dạo này không qua lại gì nữa.”

Trần Lăng ngẩn người, hồi lâu sau mới nói: “Bao Huân dạo này vẫn ở Bắc Kinh hả?”

Vương Hâm lắc đầu: “Không hẳn. Hình như anh ấy rất bận, bay đi bay lại Bắc Kinh – Thượng Hải – HongKong. Ngày nào cũng ngồi trên máy bay đến nỗi em mới gặp được hai lần. Nhưng anh ấy cũng chẳng sung sướng gì. Hôm nọ Bao phu nhân qua phòng khám bọn em mới biết anh ấy lâu lắm rồi làm việc như thế nào, nghe nói cả tết âm lịch đi làm đến nỗi không được nghỉ tết, một mình ở Thượng Hải làm việc đến nỗi bị viêm phổi phải vào viện.”

Sắc mặt Trần Lăng tệ hại vô cùng. Trần Tụng hô lên: “Không phải chứ. Hồi em gặp ở Thượng Hải, anh ấy hình như chỉ húng hắng ho thôi mà.”

Vương Hâm không hiểu, “Em đi Thượng Hải có gặp Bao Huân à?”

Trần Tụng chột dạ nhìn Trần Lăng đang thần thờ: “Chỉ tình cờ gặp thôi, trùng hợp ấy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Giao Thừa 15

Tuy Vương Hâm tự nhận “thân là bác sĩ của nha khoa Bác Văn chắc chắn sẽ lái xe rất dễ dàng”, lý do là bản thân công việc của họ phải liên tục nhìn qua gương phản quang để xem xét trong miệng bệnh nhân, chân giẫm lên bàn đạp, tay lúc nào cũng cầm vòng quay vì vậy sự phối hợp giữa ba bộ phận là mắt, tay và chân đã được tôi luyện đến nhuần nhuyễn trong công việc. Nhưng sự thật là, hôm nay một người mới lái xe như cậu vẫn phải trải qua muôn vàn khó khăn mới đưa được chiếc Golf mới tinh của mình tới sân bay thủ đô. Lúc tạm biệt Trần Lăng, Vương Hâm còn nói: “Hehe, nửa tháng nữa bọn em sẽ tới Thượng Hải tham gia hội nghị trông răng quốc tế. Sẽ gặp lại chị nhanh thôi.”

Đang nghĩ đến nhiều chuyện nên Trần Lăng cũng không chú ý nghe lắm mà chỉ thuận miệng đáp: “Vậy gặp nhau ở Thượng Hải nhé.” Rồi vẫy tay tạm biệt Trần Tụng sau đó kéo vali đến phòng chờ. Trong phòng chờ người đến người đi tấp nập, ai nấy đều vội vàng chỉ có mình Trần Lăng sau khi ngồi an vị trên ghế là bắt đầu xâu chuỗi những manh mối đứt quãng trong đầu thành một dải liên mạch.

Cuối cùng, sau khi đắn đo rất lâu, cô rút điện thoại ra gọi cho Vu Bác Văn, không có chào hỏi hay mở đầu gì cô hỏi thẳng: “Bố có giấu con chuyện gì về vụ Hạo Khang cổ phần hóa không?”

Ở đầu dây bên kia, Vu Bác Văn giả vờ: “Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?”

Trần Lăng ấn nhé vào huyết thái dương của mình, cố nhẫn nại để đấu trí với bố đẻ: “Con nhớ lần trước bố bảo con ‘Cái mà mắt nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật, mà có thể chỉ là ảo ảnh thôi’.”

“Ừm, câu này rất hay.”

Con giận của Trần Lăng không thể kìm nén được nữa: “Bố không nói chứ gì? Con đi hỏi người khác.”

Vu Bác Văn thờ dãi: “Sao tính con giống mẹ thế, không biết kiềm chế là gì hả? Được rồi, bố đành nói vậy. Tập đoàn nước ngoài kia rất phức tạp, tuy trụ sở chính bề ngoài là ở Singapore thực tế chỉ là treo đầu dê bán thịt chó, thực chất, có một khả năng tương đối cao tập đoàn đó chính là tài sản của bệnh viện Đại Nghiệp mà dạo này đang rất năng động. Dĩ nhiên để che giấu điểm này, họ phải tiến hành ngầm. Vì thế mục đích cổ phần hóa lần này cực kỳ không tốt, chỉ là muốn nắm được một phần nào đó cổ phần của nha khoa Bác Văn, lấy đó làm trụ cột để họ tiến hành thu mua chúng ta sau này.”

“Vậy sao sau đó họ lại bỏ Bác Văn mà chuyển sang đàm phán với Hạo Khang?”

Vu Bác Văn thờ dãi: “Còn vì sao được nữa? Tên gốc Bao Huân kia chắc chắn là vì con. Không biết cậu ấy tìm đâu được cách liên lạc với bố,

liền gửi cho bố những tài liệu về bối cảnh của tập đoàn nước ngoài kia mà cậu ấy thu thập được. Dĩ nhiên bố phải hủy bỏ việc đàm phán với họ, thế là họ chuyển mục tiêu sang Hạo Khang.”

Trần Lăng há miệng to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà, chân tướng đã phơi bày trước mắt: không phải đối phương bỏ qua nha khoa Bác Văn mà rõ ràng là nha khoa Bác Văn tự bỏ cuộc trước.

Vu Bác Văn vẫn nói tiếp: “Còn tại sao nha khoa Hạo Khang sau lại đồng ý đàm phán với họ, bố nghĩ là do tội trẻ các con hiếu thắng thôi. Tên nhóc Bao Huân này rất khỏe, không yếu đuối như bố nên chắc cậu ấy rất thích cảm giác được bắt tay với đối thủ chẳng?”

Trong lòng Trần Lăng vẫn còn một nghi vấn: “Vậy ngân hàng DZ tại sao cũng không hợp tác với nha khoa Bác Văn nữa? Chẳng lẽ cũng với lý do tương tự?”

Vu Bác Văn cười không tốt đẹp chút nào, “Con đừng đánh giá khả năng của tên nhóc Bao Huân kia cao như vậy chứ. Một ngân hàng nước ngoài lớn như DZ sẽ không hành động cảm tính đâu. Nha khoa Bác Văn chúng ta ngoài lợi thế nhiều chi nhánh thì xét tổng thể nhân hiệu của chúng ta vẫn chưa đạt tới cái mà họ gọi là phẩm vị “quý tộc” mà họ yêu cầu, chắc đây mới là nguyên nhân thực sự giải thích cho sự thất bại của nha khoa Bác Văn.”

Trần Lăng thở dài thất vọng, “Tại sao bố không nói cho con biết ngay từ đầu?”

Vu Bác Văn rũ bỏ trách nhiệm ngay tức thì: “Bố đã đồng ý với Bao Huân sẽ không cho con biết. Anh chàng này rất thú vị, trọng nghĩa hơn bố nó, làm việc tốt không cần danh tiếng, có thể là do gốc gác nghèo hoặc đa mặt nạ. Dù sao nó cũng không muốn cho con biết.”

Trần Lăng không biết mình mua vé máy bay thế nào, lên máy bay thế nào; cô chỉ biết trong lòng rất trào dâng cảm giác ngột ngạt khó tả, nhiều tình tiết nối lại với nhau khiến Trần Lăng cực kỳ hối hận. Hóa ra chẳng những trong chuyện cổ phần hóa mà còn cả chuyện hợp tác với ngân hàng DZ, cô đều đã trách lầm Bao Huân, thậm chí còn mắng anh ngay trên điện thoại. Sau đó, việc Bao Huân bị viêm phổi chắc cũng không tránh khỏi liên quan đến cô.

Nhưng tại sao anh lại chịu đựng một mình chứ không chịu báo cho cô?

Trần Lăng cố nhớ lại ngày cuối cùng hai người ở cùng nhau, càng nhớ lại càng thấy buồn lòng. Cô vừa phân rõ giới hạn với anh vừa giả vờ làm người tốt, nói: “Anh là người bạn mà tôi rất tin tưởng.” Còn anh thì đứng trên cầu thang nhìn cô, còn nói với cô: “Dù sao này tôi không còn ở bên cô nữa, cô cũng không được quên!”

“Đáng ghét!” Trần Lăng tự mắng mình, “Minh đã làm gì thế này? Sao có thể to tiếng với anh trên điện thoại. Tôi quá thật vọng, sao anh có thể lợi dụng tôi như vậy? Mất công tôi tin anh vô điều kiện!”

“Chắc anh ấy thất vọng về mình lắm, chắc chắn là vậy. Lúc ấy Bao Huân nói gì nhỉ, à, anh ấy nói: Cô khiến tôi vô cùng thất vọng!” Cả người Trần Lăng run lên: “Phải rồi. Chân Nhất Nặc phản bội mình, Du Thiên Dã không tin mình, còn mình thì sao, sao mình lại không tin Bao Huân chứ!”

Rốt cuộc thứ gì đã che đi hai mắt cô?

Không tin một người đã đứng ra rửa sạch oan khuất cho cô vào lúc cả thế giới đều hiểu lầm cô.

Không tin một người đã lặn lội đường xa đến che mưa chắn gió cho cô vào lúc cô đổ bệnh?

Không tin một người lúc nào cũng đặt mình vào địa vị của cô, suy nghĩ cho cô mà chẳng bao giờ đòi báo đáp.

Người này không phải ai khác, chính là Bao Huân!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Giao Thừa 16

Trên đường từ sân bay về nội thành, Vương Hâm không kiềm chế được tính tò mò của mình, ép hỏi Trần Tụng: “Chị em sao vậy? Sau khi nhắc đến Bao Huân, phản ứng của chị em lại lạ thế?”

Trần Tụng mới đầu không chịu khai, sau đó lại cố chuyển chủ đề, mãi đến khi Vương Hâm trở mặt mới khai thật, “Ồ Thượng Hải, chị em và Bao Huân rất thân nhau, còn là hàng xóm nữa.”

Vương Hâm chau mày, “Em nói thế là sao? Anh không hiểu.”

Trần Tụng lườm Vương Hâm một cái: “Đầu óc bà đậu. Nghe thế mà còn không hiểu à? Giữa chị em và Bao Huân có gian tình đó! Với lại nam nữ thanh niên thân nhau thế mà không có gì mới là khác người ấy!”

Vừa nghe thế Vương Hâm đã không vui, “Vậy ý của em là, nếu em thân với một anh chàng nào đó thì cũng phải có ‘gì đó’ phải không?”

Trần Tụng lườm Vương Hâm lần nữa, “Tai anh có vấn đề à? Sao lại liên quan đến em chứ? Kim tử đa, em nói cho mà biết nhé, đàn ông hẹp hòi quá không được đâu!” Cô còn học theo ông cậu Vu Bắc Văn, nói những câu rất “già đời”: “Còn trẻ mà hẹp hòi thì chẳng có tiền đồ gì hết!”

Vương Hâm đang mãi suy nghĩ về câu nói trước đó của Trần Tụng, đột nhiên la lên: “Trần Tụng, ý em là chị và Bao Huân... Nhưng mà... Nhưng mà... còn lão đại của anh thì phải làm thế nào...”

Trần Tụng cơ bản không để tâm, “Em sao biết phải làm thế nào. Với lại... lão đại của anh đâu có để tâm, đến giờ vẫn không thèm đi tìm chị em, anh hà tất phải lo cho anh ta?”

Vương Hâm thoáng ảm đạm, “Anh không hiểu sao lão đại lại tự hành hạ bản thân như vậy nhưng anh nghĩ lão đại thật lòng thích chị em. Cuối năm ngoái trong đợt hội nghị trồng rừng ở Bắc Kinh, chủ nhiệm Từ của nha khoa Bắc Văn chi nhánh Thượng Hải, cũng chính là cấp trên của chị em hiện nay ấy, vừa hay ngồi cạnh anh.”

Trần Tụng nhướn mày: “Thế hả?”

Vương Hâm thoáng do dự rồi nói tiếp: “Biết chuyện, lão đại liền chủ động đến bắt chuyện với chủ nhiệm Từ, anh ấy kiên nhẫn trả lời mọi câu hỏi của chủ nhiệm Từ, còn tặng cho ông ấy bao nhiêu tài liệu với tranh ảnh nữa chứ.”

Trần Tụng vẫn chưa hiểu, “Thì sao?”

Vương Hâm thở dài, “Em không hiểu lão đại của anh rồi. Anh đã quen biết lão đại mấy năm nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy trao đổi vấn đề học thuật với một người không quen biết đấy mà lại còn vô tình nhiệt tình nữa chứ. Thực ra lão đại ghét nhất là đưa người lạ vào trung tâm trồng rừng, thế mà anh ấy chẳng những dẫn chủ nhiệm Từ đi thăm quan mà còn đem những kinh nghiệm tâm đắc về trồng rừng của mình nói cho chủ nhiệm Từ biết. Điều này nói lên gì? Anh ấy làm vậy chẳng phải nể mặt Trần Lăng sao?”

Trần Tụng không vì thế mà ủng hộ lão Du, cô nói với vẻ không phục, “Vậy thì sao? Anh ta làm thế có tác dụng gì? Chẳng phải anh ấy vẫn không chịu đến tìm chị em sao?”

Vương Hâm hơi xấu hổ. Thực ra cậu không phải không có ý muốn hai người quay lại với nhau, cậu đã sớm viết số điện thoại của Trần Lăng ở Thượng Hải mà cậu lấy được từ chỗ Trần Tụng vào giấy nhớ dán trên màn hình máy tính trong văn phòng của lão đại. Vậy mà sau khi trông thấy lão đại chỉ mắng cậu “lắm chuyện” rồi lấy tờ giấy nhớ có ghi số điện thoại của Trần Lăng xuống khỏi màn hình, nhét vào ngăn kéo.

Nghĩ đến đây Vương Hâm vẫn chưa hết chột dạ, nhưng vẫn kiên định nói: “Anh cảm thấy lão đại thật lòng yêu mến chị em. Anh luôn tin vào cảm nhận của mình.”

Trần Tụng không muốn cãi nhau nữa. Thích thì thích, lại sắp có kịch hay để xem rồi. Vừa nghĩ đến cuộc tình tay ba sắp xảy ra, Trần Tụng liền kích động không quên hỏi Vương Hâm: “Vậy anh nói xem, anh ủng hộ ai làm anh rể của mình? Du Thiên Dã hay Bao Huân?”

Nghe thấy bốn chữ “anh rể của mình”, Vương Hâm bụng miệng cười trộm, cậu còn vui sướng khi thấy Trần Tụng nhắc đến Bao Huân một cách sáng khoái như thế nhưng vẫn không khỏi khó nghĩ: “Bao Huân là anh em tốt của anh. Du Thiên Dã thì khỏi nói, trên cơ bản chính là sự phụ của anh, anh cũng không biết nên ủng hộ ai nữa. Hơn nữa kể cả cho chị em chọn cũng không dễ dàng.”

Trần Tụng gật đầu, “Đúng là rất khó chọn. Ai kêu họ ngang tài ngang sức như vậy chứ!” Rồi còn thờ dài một tiếng: “Đã sinh Du sao còn sinh Lượng? Cuộc đời vốn dĩ là thế mà.”

Rồi nói thêm: “Em biết rồi. Chân lý của cuộc đời chính là không muốn để con người sống dễ dàng mà.”

Vương Hâm liếc nhìn Trần Tụng đang thao thao bất tuyệt bằng ánh mắt khó hiểu, nghĩ bụng “Trước đây người này cũng hành hạ mình bằng cái chân lý không muốn để mình sống dễ dàng này sao?”

Sau khi biểu đạt ý kiến xong, Trần Tụng tổng kết, “Thực ra là ai cũng được, chỉ cần có thể khiến chị em vui. Chị em ấy à, bề ngoài thì có vẻ như là một người cứng đầu bướng bỉnh nhưng thực ra chị ấy như con rùa vậy, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chui vào mai ẩn tránh.”

Vương Hâm không hiểu, “Đừng nói khó hiểu thế. Em nói vậy là sao?”

Trần Tụng bắt đầu dĩ, “Trình độ của hai ta khác nhau nhiều quá. Nói chuyện với anh đúng là đàn gảy tai trâu.”

Nhưng quả thực Trần Lăng giống như Trần Tụng nói, bề ngoài thì có vẻ cứng đầu, chưa thấy Hoàng Hà chưa đổ lệ, còn trong chuyện tình cảm, do

đã trải qua thất bại nên cô phải học cách bảo vệ bản thân. Cô có khả năng tự chữa lành vết thương rất tốt cùng với một trí nhớ tệ hại, quá khứ đã qua, vậy cứ để chúng bay về với cát bụi. Tình yêu say đắm đã qua cũng như cánh đẹp đã qua vậy, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện “guồng vờ lại lành”. Một khi đã vậy thì hãy lựa chọn quên lãng.

Nhưng giờ đây, Trần Lăng có cảm giác như hàng ngàn con côn trùng tên là “hối hận” đang cắn xé trái tim mình.

Suốt quãng đường Trần Lăng luôn duy trì trạng thái hôn bay phách tán như vậy. Ngay cả khi máy bay đã hạ cánh xuống sân bay Phố Đông, cô vẫn chưa định thần lại. May mà hành khách ngồi cạnh cô tốt bụng nhắc: “Chị ơi, chúng ta đứng dậy được rồi.”

Bấy giờ Trần Lăng mới hồi tỉnh lại vội đứng dậy nhường đường cho cô gái kia. Đó là một cô gái rất cool với dáng người cao gầy và mái tóc buộc đuôi ngựa. Sau khi lễ phép cảm ơn Trần Lăng liền đứng ra giữa lối đi lấy hành lý của mình xuống. Sau đó còn nhìn Trần Lăng: “Valy trên này là của chị phải không? Em lấy xuống giúp chị nhé.”

Trần Lăng sao có thể mặt dày như vậy, “Không cần đâu, valy của chị rất nặng, để chị tự lấy.” Nhưng đối phương vẫn mỉm cười, lấy hành lý của Trần Lăng xuống một cách dễ dàng. Trần Lăng hết sức kinh ngạc, “Em là con gái mà sao khỏe thế?”

Cô gái trông rất “đẹp trai”. Nụ cười vừa trong sáng vừa tỏa ra khí chất cực đàn ông: “Biệt danh của em là đại lực sĩ mà. Thế đã là gì.” Nói xong liền chào tạm biệt Trần Lăng, kéo valy của mình đi về phía lối ra của máy bay.

Trần Lăng lắc đầu nhìn bóng dáng rời đi hào sảng của cô gái. Bên ngoài khoác chiếc jacket da màu đen, mặc quần jean rách, chân đi boot kiểu quân đội, chỉ có thể hình dung bằng một từ “đẹp trai”. Thế là cô không khỏi cảm thán: Cô gái này ngẫu quá!

Trần Lăng đi sau cô gái với khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng chất lừ đó đến đại sảnh sân bay Phố Đông. Dạo này Trần Lăng rất ngoan, cô không báo cho ông bà ngoại, dì Liễu Sơn Chi hay người thân của mình ở Thượng Hải biết ngày về chính xác kéo lại có xe riêng đến sân bay đón khiến cô không được thoải mái cho lắm.

Cô nàng đẹp trai phía trước cũng đứng trong hàng dài khách chờ taxi giống Trần Lăng. Vừa quay lại thấy Trần Lăng đứng sau, cô nàng liền mỉm cười lịch sự.

Trần Lăng đáp lại bằng nụ cười.

Hình như cô nàng đẹp trai có điện thoại, sau khi nói vài câu với đối phương, cô nàng liền kéo valy rời khỏi đội ngũ chờ xe. Đi được mấy bước, cô quay lại, tiến về phía Trần Lăng: “Chị đi đâu ạ?”

Trần Lăng thành thật trả lời: “Chị về đường Tân Giang.”

Ánh mắt của cô nàng đẹp trai sáng bừng, “Em có bạn đến đón, cũng về gần đó. Hay là chị đi cùng em nhé?”

Trần Lăng rất ngại, “Chị ngại lắm.”

Cô nàng đẹp trai rất hào phóng, “Không sao đâu. Nhiều người chờ taxi thế này, chắc gần một tiếng mới đến lượt chị mất. Hay là em nhờ bạn chở chị đến chỗ để bắt taxi ở nội thành nhé?”

Trần Lăng dao động. Cô gái này hành nghiệp trọng nghĩa thật. Nụ cười thoải mái, vô hại đúng là khiến người ta không thể chối từ, thêm nữa, hàng dài người chờ taxi thế này thật khiến cô tuyệt vọng. Thế là cô hạ quyết tâm, nói với đối phương: “Vậy chị không khách sáo nữa.”

Nhưng chỉ ba phút sau, Trần Lăng đã hối hận vì quyết định như vậy.

Người bạn mà cô nàng đẹp trai này nhắc đến không ngờ lại là Bao Huân đã lâu không gặp. Anh và chiếc LandRover đã lâu không nhìn thấy kia lặng lẽ đứng ở bãi đậu xe, duy trì tạo hình của một bức tượng.

Trần Lăng đứng như trời trồng nhìn cô gái bỏ nhào vào người Bao Huân từ phía sau, quàng ngang cánh tay vào cổ Bao Huân, hạ giọng nói: “Nếu không muốn chết, hãy giao nộp vũ khí và giơ tay đầu hàng!”

Bao Huân từ tốn ngăn cánh tay đang chặn cổ mình lại rồi quay lại, dịu dàng vuốt tóc đối phương, “Thôi đi. Hai năm không gặp mà sao em vẫn mạnh bạo thế hả? Ô nhưng mà để kiểu tóc khác nè, cũng ra dáng con gái đấy!”

Cô nàng đẹp trai cười khúc khích, “Thật hả? Hay quá, cuối cùng em cũng có chút tự tin rồi.”

Bao Huân nhìn chằm chằm cô gái rồi bất ngờ bước lên ôm chặt cô nàng: “Dờ hơi, chào mừng em trở về. Bọn anh nhớ em lắm!”

Cô nàng đẹp trai bị Bao Huân gọi là “dờ hơi” này vui vẻ rúc vào lòng Bao Huân một cách tự nhiên: “Em cũng thế. Bánh Bao, em cũng nhớ mọi người nên đã về rồi đây.”

Cảnh tượng đầm nước mắt “trai tài gái sắc gặp lại nhau sau bao trắc trở” phía trước đúng là tình tiết trong bộ phim thần tượng kiểu Kim đồng

Ngọc nữ tiêu chuẩn khiến tâm trạng Trần Lăng lên xuống liên tục như xe leo núi vậy. Khó có thể miêu tả tâm trạng cô lúc này bằng lời. Cô chỉ ước sao mình lập tức bốc hơi khỏi đây chứ không muốn xem tiếp nữa. Nhưng “dở hơi” tự nhiên nhớ ra sự tồn tại của Trần Lăng bên đây Bao Huân ra, cười nói: “Đúng rồi, đây là người bạn em mới quen trên máy bay. Chị ấy về đường Tân Giang, anh nhân tiện chờ chị ấy đi cùng luôn nhé.”

Trần Lăng hít sâu một hơi mới dám nói với nam chính phim thần tượng đang hết sức ngạc nhiên: “Bao Huân, đã lâu không gặp.”

Bao Huân đứng hình liếc nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt kỳ quặc, nửa ngày sau mới ừm một tiếng, “Trùng hợp quá.”

“Dở hơi” tò mò nhìn Trần Lăng đang có vẻ không tự nhiên và liếc mắt nhìn Bao Huân đang đen mặt, vui vẻ nói: “Hóa ra hai người quen nhau à, hay quá!” Nói xong liền sai bảo Bao Huân: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Bao Huân không nói gì mà thuận tay xách hành lý trong tay “dở hơi” bỏ vào cốp xe. Trần Lăng thấy mình không thể nán lại đây thêm một giây phút nào nữa, bèn nói với “dở hơi”: “Chị còn có việc, hay là hai người đi trước đi.”

“Dở hơi” thoáng sững sốt, còn chưa kịp đáp lại thì Bao Huân đã phăm phăm đi về phía Trần Lăng, cướp lấy hành lý trong tay cô rồi khẽ nói: “Cô không cần đề phòng vậy đâu. Tôi không định tiếp tục quấy rầy cô nữa.”

Trần Lăng á khẩu. Trong lúc vừa giận vừa gấp đã thấy Bao Huân nhét hành lý của mình vào cốp xe rồi tận tay mở cửa xe bên chỗ ghế lái phụ, ra hiệu với cô nàng đẹp trai: “Dở hơi, lên xe đi.”

“Dở hơi” liếc nhìn Trần Lăng rồi lại liếc trộm Bao Huân, sau đó ngoan ngoãn đến ngồi ở ghế lái phụ.

Bấy giờ Bao Huân mới mở cửa ở hàng ghế sau, nói với Trần Lăng: “Trần tiểu thư, thiệt thòi cho cô rồi, cô ngồi ghế sau tạm nhé.”

Trần Lăng há miệng nhưng không biết nói gì, đành im lặng đi đến trước mặt Bao Huân, đi lên ngồi vào hàng ghế sau.

Lúc nào Bao Huân mới đi lên vị trí ghế lái, ngồi vào rồi nổ máy cho chiếc xe rời khỏi sân bay Phổ Đông, tiến vào nội thành.

Sân bay Phổ Đông cách đường Tân Giang khoảng 40km. Thế nhưng con đường chỉ 40km này đối với trái tim Trần Lăng lại dài như cực hình. Cô bối rối co ro ngồi một mình trên băng ghế sau, nghe mấy câu chuyện mà Bao Huân và “dở hơi” nói với nhau, nhìn Bao Huân lúc chờ đèn đỏ luôn dùng một tay vuốt ve mái tóc đuôi ngựa của “dở hơi”. Hóa ra hai gia đình là bạn thế giao {1} nên họ quen nhau từ bé, hóa ra hai người họ đã cùng có rất nhiều kỷ niệm đẹp, hóa ra mình đúng là đã đề cao bản thân, không phải ai cũng có đủ kiên nhẫn, đứng yên chờ một kẻ ngốc thức tỉnh.

{1} Bạn thế giao: Nghĩa là mối quan hệ được lưu truyền qua nhiều thế hệ giữa hai gia đình

Vất vả lắm mới vào đến nội thành, tuy Trần Lăng đã nhiều lần nhấn mạnh rằng có thể thả mình xuống bất cứ chỗ nào, tự cô bắt xe về cũng được nhưng Bao Huân vẫn cố tình giả bộ không nghe thấy, vẫn lái xe thẳng vào khu nhà.

Trần Lăng cảm ơn xong liền mở cửa xuống xe luôn. Đáng vẻ lúc xuống xe của cô thậm chí có thể dùng hai chữ “đào tử” để hình dung.

Nhìn Trần Lăng biến mất ở cửa vào của khu nhà mà không một lần ngoảnh lại, “dở hơi” lúc này mới quay lại vỗ thật mạnh lên đầu Bao Huân: “Anh điên à? Sao cứ vuốt tóc em mãi thế? Làm em nổi cả da gà đây này!”

Bao Huân giả ngu, “Em là em gái anh, vuốt tóc một tí thì sao?”

“Stop, đừng nói với em mấy câu này! Mau khai thật đi, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự sẽ phải chịu nghiêm trị.”

Bao Huân nổ máy cho xe chạy tiếp, vừa lái vừa liếc mắt nhìn “dở hơi”, chậm rãi nói: “Lâm Phong, em còn rảnh mà lo chuyện bao đồng cơ à? Tự lo cho mình trước đi, anh nói cho mà biết nhé, còn một người nữa đấy, cậu ta cũng đang ở Thượng Hải.”

Thì ra tên thật của “Dở hơi” là Lâm Phong, cái tên này cũng như tính cách của cô vậy, không hề có mùi vị phụ nữ gì hết. Lâm Phong hỏi thăm dò: “Ai kia? Anh Hạ Cương á?”

Bao Huân hừ một tiếng: “Em nói đúng, Hạ Cương mấy ngày nay cũng ở Thượng Hải nhưng anh muốn nói đến người khác cơ.”

Lâm Phong thăm đoán ra nhưng vẫn giả bộ, “Em không đoán được. Anh nói thẳng ra đi, người khác nào?”

Bao Huân không tin Lâm Phong không đoán được nhưng tạm thời không muốn tính toán với cô, bèn nói: “Còn là ai được nữa? Chính là đối thủ một mất một còn của anh, em trai anh Hạ Cương của em – Hạ Dịch!”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng tâm trạng của Lâm Phong vẫn có chút thay đổi, mất khá nhiều thời gian để lấy lại bình tĩnh, cô lẩm bẩm nói: “Trùng hợp quá, được dịp Tứ thiếu kinh thành tề tựu đông đủ.” Rồi sắc mặt lập tức bình thường trở lại, chuyển đề tài: “Bánh Bao, em rất thích chị gái bạn này. Không phải anh lại chơi bời làm tổn thương người ta đấy chứ?”

Bao Huân nhe răng trợn mắt, dùng một tay chỉ vào mũi mình, “Anh chơi bời? Mẹ nó, anh sắp thành đũa con hiếu thảo của thần tình yêu đến nơi rồi,

người ta cơ bản không để ý anh!”

Lâm Phong ngạc nhiên há một tiếng: “Sao em lại thấy không phải vậy nhỉ? Ngồi trên máy bay rảnh quá nên em đã nghiên cứu chị ấy. Hình như cả quãng đường chị ấy cứ thần thờ suốt, mặt mày nhàn nhõ, thoát nhìn không vui tí nào.” Dừng lại một lát rồi bổ sung một câu sau khi đã nghĩ kỹ: “Nhưng em nhận ra, sau khi biết người đón em là anh, chị ấy còn không vui hơn lúc trước.”

; s8 S6 M2 ?! f. S2 G” h” i©2016 Kites.vn | All rights reserved

(m. o\$ j) t G8 T\$?6 S©2016 Kites.vn | All rights reserved

Bao Huân thoáng sững sốt nhưng lập tức lắc đầu cười tự giễu: “Sao có thể như vậy? Đã lâu rồi anh không gặp cô ấy, cho dù cô ấy không vui đi nữa thì trăm phần trăm cũng không phải vì anh.”

Lâm Phong liếc Bao Huân một cái, “Vậy sao anh còn giả bộ mờ ám với em làm gì? Ôi trời, làm em sắp ói ra đến nơi.”

Bao Huân bắt đầu dĩ vô cùng: “Anh quốc không phải là nơi của đàn ông ga lăng và đàn bà dịu dàng sao? Sao em lại khác người vậy? Tốt xấu gì bây giờ em cũng giống một cô gái rồi, có thể dịu dàng một chút không, đừng mở mồm ra là nói mấy câu thô thiển đó nữa.”

Lâm Phong cười vui vẻ, “Bên đó em sống ở khu mà người da màu ở, nào có cái gì mà quý phái với ga lăng, cứ mặc hoàng bào là thành hoàng đế được sao? Với lại, tất cả tể bào trên người em có cái nào nói với anh là em có khả năng trở thành con gái hiền thực được không? Nay anh đừng đánh trống lảng. Nếu không khai thật, em sẽ nói cho mẹ anh biết để mẹ anh đến oanh tạc anh đấy!”

Đánh rần phải đánh giáp đầu, chiều này bao giờ cũng đúng. Bao Huân rất ghét khi lần nào Lâm Phong cũng lấy mẹ ra chèn ép mình nhưng việc lần nào cũng bị trúng chiều này còn làm anh ghét hơn. Thế là anh bắt đầu dĩ trả lời: “Anh chỉ muốn để cô ấy thấy rằng anh không phải không thể sống thiếu cô ấy. Còn bao người yêu quý anh!”

Lâm Phong ngẩn ra, “Thế thôi á?”

“Ừm.”

“Shit! Anh trẻ con quá đấy!”

“Haha, có người còn trẻ con hơn anh kia. Lao đầu vào ngồi trong quán bar của người đồng tính, uống nhiều đến nôn cả ra, chỉ để thử xem rốt cuộc mình có vấn đề về giới tính không!”

Lâm Phong im lặng rất lâu, cuối cùng cô nói: “Sao có thể như vậy? Hạ Dịch chẳng phải đã có bạn gái rồi sao?”

Bao Huân liếc Lâm Phong một cái, “Em cũng biết anh đang nói đến Hạ Dịch cơ à?” Anh cười khà khà, cảm thấy cuối cùng mình và Lâm Phong cũng hòa nhau: “Anh nghe Hạ Cương nói, Hạ Dịch và bạn gái đã chia tay từ hai năm trước rồi.”

Lâm Phong lấy làm ngạc nhiên: “Hai năm trước?”

Bao Huân cười sung sướng, “Em không biết Hạ Dịch bây giờ như thế nào đâu, cực kỳ khác người luôn, anh thấy cậu ta không còn xa hai chữ ‘biến thái’ nhiều đâu. Nhưng đỡ hơi này, anh phải cảm ơn em, đây là do em ban tặng đấy!”

Lâm Phong không hiểu, “Sao anh không nói cho em biết sớm?”

Dĩ nhiên Bao Huân hiểu ý cô, liền lẩm bầm giọng nữa: “Sao anh phải nói, anh xem vẫn chưa đã.”

Lâm Phong thở hồng hộc, ném hộp giấy ăn trên xe vào người Bao Huân: “Sao anh không nói sớm? Sao không nói sớm? Anh chết đi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Giao Thừa 17

Thời gian luôn trôi đi nhanh hơn tưởng tượng, nháy mắt đã qua nửa tháng, hai ngày nữa chính là ngày bắt đầu chính thức của hội nghị trông răng quốc tế.

Du Thiên Dã nửa nằm nửa ngồi trên giường lớn trong phòng khách ở khách sạn, đang chăm chú xem tài liệu giải phẫu trong máy tính riêng trước

mặt mình. Thời gian hết sức căng thẳng, hôm nay vừa đến Thượng Hải báo danh, sáng mai lại đến gặp hội ủy viên của đại hội, chiều thì bay đi Quảng Châu. Giải phẫu trực tiếp của anh được diễn ra vào ngày đầu tiên trong phòng khám đặc biệt tại Quảng Châu, lúc đó tín hiệu từ vệ tinh đồng bộ sẽ được chuyển tới Thượng Hải, chia sẻ với tất cả những người tham dự đại hội. Một hội nghị được tổ chức chuyên nghiệp như vậy không thể dễ xảy ra một chút sai sót nào, tất nhiên Du Thiên Dã không thể xem thường, thậm chí anh còn đích thân đến Thượng Hải sớm hơn kế hoạch, đuổi Đặng Vi cứ bám lấy mình đi chỗ khác chỉ hòng được yên tĩnh. Song lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, dù rất bất ngờ nhưng anh vẫn đáp: “Cửa không khóa. Mời vào!”

Bao Huân cười khúc khích thò đầu vào: “Lão Đại đúng là được hưởng chế độ đãi ngộ dành cho chuyên gia. Bên tổ chức chuẩn bị nơi ăn chốn ở cho anh được đấy nhỉ?”

Du Thiên Dã mỉm cười, vẫy tay với Bao Huân: “Vào đi, lâu rồi tôi không gặp cậu!”

Bao Huân không khách sáo đi vào ngồi xuống ghế sofa đối diện Du Thiên Dã, “Lúc em về Bắc Kinh, người ta bảo anh đi Mỹ tham gia trao đổi học thuật gì đó. Thế nào? Có thu hoạch gì không?”

Du Thiên Dã gật đầu, “Thu hoạch được rất nhiều. Anh đi Mỹ lần này đúng là được mở rộng tầm mắt, khiến anh tự nhận thức được vị trí của bản thân mình.”

Bao Huân rất tò mò, bèn truy hỏi, “Vị trí mới gì, nói em nghe xem?”

Du Thiên Dã ngẫm nghĩ, “Cậu có biết hội nghị trồng răng quốc tế được tổ chức lưu động ở nhiều nơi trên thế giới này thực ra được tài trợ bởi liên minh một số xưởng trồng răng không? Chưa hết, hệ thống trồng răng phổ cập mà thị trường đang sử dụng phổ biến hiện nay cũng chính là sản phẩm được các xưởng trồng răng này tung ra đó.”

Bao Huân gật đầu, “Em biết.”

Du Thiên Dã nói tiếp: “Nhưng trong thời gian gần đây, anh bắt đầu thử nghiệm dùng một loại implant mới, đó là sản phẩm tự nghiên cứu của tổ chức liên minh các nha sĩ tư nhân ở Mỹ, nó không chỉ không tuân theo một số lý luận về trồng răng truyền thống mà còn có được hiệu quả trồng răng đặc biệt tốt.”

“Nhưng họ không bán lại chúng cho một số xưởng trồng răng nổi tiếng kia, bởi vốn dĩ họ không định buôn bán, cũng không tuyên truyền hay quảng cáo gì cả, mà chỉ căn cứ vào mục đích điều trị cơ bản nhất để thu phí sử dụng thích hợp.”

“Lần này anh đi Mỹ đã nói chuyện với họ rất lâu, có thể nói kiểu phòng khám do liên minh các nha sĩ làm chủ này rất thu hút anh. Anh định trong vòng sáu tháng cuối năm nay sẽ sang bên đó tiếp tục học tập một cách có hệ thống chuyên ngành trồng răng. Nếu được anh sẽ ở lại đó và gia nhập vào liên minh của họ. Như vậy có lẽ khoảng vài năm nữa, anh có thể mang hình thức tương tự về Trung Quốc áp dụng rồi.”

Tuy Bao Huân không hiểu mấy về những lý luận trồng răng nhưng vẫn nghe ra một vài nội dung quan trọng. “Chẳng lẽ ý của anh là anh sắp rời khỏi Bắc Kinh, rời khỏi Hạo Khang?”

Du Thiên Dã trầm một tiếng, “Việc này anh đã nói với bố cậu rồi.”

Bao Huân tỏ vẻ nuối tiếc, “Vậy chắc chắn bố em phải buồn đến nấu cả ruột.”

Nét mặt Du Thiên Dã lộ rõ vẻ áy náy, “Thực ra các bác sĩ ở nha khoa Hạo Khang đều có tay nghề rất tốt, không có anh phòng khám vẫn sẽ hoạt động tốt. Hơn nữa trong thiên hạ nào có bữa tiệc không tàn, chỉ là ngày này đến sớm hơn tương tượng của anh mà thôi.”

Nét mặt Bao Huân thay đổi rất nhanh, cuối cùng có vẻ không kiềm chế được, “Anh cứ thế mà đi sao? Vậy Trần Lăng thì sao, chẳng lẽ cũng để cô ấy theo anh sang Mỹ?”

Lần này đổi lại là sự ngạc nhiên tột độ của Du Thiên Dã. Anh ra sức nhìn Bao Huân thật lâu, mắt ánh lên, “Bọn anh chia tay đã được nửa năm rồi. Từ đó đến giờ chưa gặp lại nhau.”

Bao Huân tỏ ra hết sức ngỡ ngàng, “Sao có thể như vậy? Sau đó cô ấy không đến tìm anh ư?”

Du Thiên Dã thực sự không muốn nói tiếp đề tài này. Trái tim anh lại quặn thắt nhưng vẫn phải nói giọng bình thản, “Sao lại đến tìm anh được? Lúc chia tay, anh cố tình vu oan cho cô ấy, lại còn nói mấy lời tuyệt tình như thế, chắc cô ấy phải hận anh đến thấu xương.”

Bao Huân im lặng hồi lâu nhưng nội tâm lại đang không ngừng đấu tranh, cuối cùng đành ừ ừ nói: “Cô ấy chưa bao giờ hận anh cả. Dù bây giờ đang ở Thượng Hải, cô ấy cũng chăm chỉ thu nhặt tất cả các tài liệu viết về anh trên báo, thậm chí một mẩu tin bé bằng miếng đậu phụ cũng không bỏ qua.”

Trước kia Du Thiên Dã vì cái gọi là tự trọng và lòng kiêu hãnh đã cố chấp bắt mình tiến về phía trước không một lần ngoảnh lại. Thình thoàng Vương Hâm vô tình tiết lộ một số thông tin của Trần Lăng cho anh biết, dù trong lòng thực sự dao động nhưng ngoài mặt anh vẫn tỏ ra lãnh đạm. Chỉ là lúc này không hiểu sao anh lại nhìn Bao Huân bằng ánh mắt kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Anh nghe Vương Hâm nói cậu và Trần Lăng...”

Du Thiên Dã ngừng lại một lúc rồi nói tiếp, “Tại sao cậu lại nói với tôi những điều này?”

Bao Huân không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa liền đứng dậy ra ngoài, chỉ bỏ lại một câu, “Nếu trong mắt cô ấy có em, mẹ nó, em sẽ không đòi nào nói cho anh biết.”

Ra khỏi phòng Du Thiên Dã, Bao Huân vừa cảm thấy thoải mái khi đã nói ra tất cả những điều trong lòng vừa buồn rầu tự trách. Hành động tự cắt đứt mọi đường lui thế này đúng là chỉ người bị bệnh mới làm, mà còn bệnh không nhẹ.

Cũng buổi tối hôm ấy, Trần Lăng nán lại văn phòng của nha khoa Bác Văn chỉnh sửa lại tài liệu. Chủ nhiệm Từ đẩy cửa vào, thở dài: “Mau về đi cháu. Ngày mai cháu còn phải bay đến Quảng Châu cùng giáo sư Steven cơ mà.”

Trần Lăng vội gật đầu, nói với Chủ nhiệm Từ: “Chú cũng về nhà nghỉ đi thôi. Máy ngày nay chú cũng bận lắm mà.”

Chủ nhiệm Từ ừ một tiếng: “Muộn quá rồi, chú cháu mình cùng về thôi. Chú đưa về nhé?”

Hai người thu dọn xong cùng nhau ra ngoài. Ngồi trên xe của chủ nhiệm Từ, thấy đường xá Thượng Hải gần mười giờ đêm vẫn tấp nập xe cộ như thế, Trần Lăng không khỏi cảm thán: “Thượng Hải về đêm còn náo nhiệt hơn Bắc Kinh.”

Chủ nhiệm Từ là người Thượng Hải, xưa nay luôn cảm thấy Bắc Kinh có chút quê mùa vì thế ông gật đầu thật mạnh. Đột nhiên nhớ ra gì đó, ông hỏi: “Trần Lăng, sao dạo này chú không gặp bạn trai cháu nhỉ?” Trần Lăng cười xấu hổ, “Cháu hiện chưa có bạn trai.”

Chủ nhiệm Từ há một tiếng, “Đâu phải vậy. Anh chàng đẹp trai hay đến tìm cháu ấy mà, Ngô Hình bảo chú đấy là bạn trai cháu.”

Trần Lăng biết không ở đâu không có người nhiều chuyện, liền vội vàng giải thích, “Không phải đâu ạ. Ngô Hình hiểu lầm rồi.”

Chủ nhiệm Từ đã gặp Bao Huân mấy lần nên ông chau mày bảo: “Chú thấy cậu ấy được đấy, lại đối tốt với cháu. Cháu không còn nhỏ nữa, lấy chồng được rồi, đừng thử thách người ta lâu quá!”

Trần Lăng có cảm giác không thể giải thích rõ ràng được. Mặt khác lại cảm thấy chủ nhiệm Từ không phải là người có thể qua loa cho xong, để tránh hậu họa về sau, cô lập tức đổ thừa hết cho Bao Huân, nói giọng oán trách, “Hai bọn cháu thực sự không có gì, anh ấy có bạn gái rồi ạ.”

Chủ nhiệm Từ lập tức đổi giọng: “Khó hiểu nhỉ, có bạn gái rồi còn đi tán tỉnh người ta. Bác sĩ Trần, sau này cháu đừng gặp cậu ấy nữa. Đó là vấn đề về đạo đức đấy.”

Trần Lăng nghiêm túc gật đầu thay lời đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Giao Thừa 18

Thế nhưng khi về đến căn nhà nhỏ trên sân thượng, đối diện với bầu không khí hiu quạnh bao phủ căn nhà, tất cả áo giáp của Trần Lăng đều hoàn toàn biến mất. Theo bản năng Trần Lăng đi vào bếp, ngần ngừ rất lâu mới nhớ ra mình đã sớm đoạn tuyệt với whisky.

Bất đắc dĩ Trần Lăng lại buồn bã trở về phòng khách, đi đến hang rùa nhìn chăm chăm hai sinh vật nhỏ. Hai con rùa tai đỏ buổi sáng rõ ràng còn thân mật rúc vào nhau thế mà bây giờ lại mỗi đứa một nơi, hình như đang giận dỗi.

Thời tiết ngày càng âm áp, rùa tai đỏ cũng đến mùa lớn. So với thời gian trước, chẳng những kích thước to hơn mà còn tăng cả sức đề kháng, trở nên mạnh khỏe hơn. Nhưng Trần Lăng thấy không thuận mắt và cũng không thể kiềm chế được tay mình, cô thò tay vào trong bể lấy một con ra rồi đặt nó ngay xuống cạnh con rùa còn lại. Thấy chú rùa kia động đậy, cô lên giọng dọa dẫm “Không được động đậy, nằm im đấy cho tao.”

Dĩ nhiên chẳng những rùa không hiểu tiếng người mà nó còn biết phản kháng lại yêu cầu vô lý đến là khó hiểu này, chưa đầy hai phút, rùa đã bò về vị trí cũ, chẳng buồn nhìn Trần Lăng lấy một cái, nó lại tiếp tục rúc vào mai ngủ vùi.

Trần Lăng nhếch môi đành nhìn hai con rùa bằng ánh mắt vừa giễu cợt vừa bức tức, khẽ mắng: “Chờ đến khi nó cũng không để ý đến mày nữa, mày mới biết thế nào là đau lòng. Hừ, ai bảo mày bây giờ không biết trân trọng!”

Trần Lăng lấy laptop ra, bật máy rồi vào mạng, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đăng nhập vào diễn đàn Sudoku, trong phòng đầu đôi không thấy

nick “văn võ toàn tài” sáng. Trước kia thỉnh thoảng còn có thể gặp anh trên mạng, thậm chí trong thế giới mạng bao la còn thấy nick anh sáng lên vì đang tranh đấu với người khác, vậy mà bây giờ văn võ toàn tài như bốc hơi biến mất, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Song đúng lúc này, ngoài cửa bỗng có tiếng ồn ào khiến Trần Lăng giật mình, vội chạy ra mở cửa thì cảnh tượng trước mắt lại khiến cô đứng hình, chôn chân tại đó.

Bao Huân như một đồng bần nhào, mặt đỏ bừng, được hai người đỡ vào cửa nhà. Một trong hai người chính là cô gái có biệt danh là “dở hơi” cô mới gặp cách đây chưa lâu, một người khác chính là huấn luyện viên Hạ Cương mà cô đã gặp đột huấn luyện mở rộng, sao họ lại đi với nhau nhỉ? Đúng là khó tin.

Hạ Cương lập tức trông thấy Trần Lăng, liền vẫy tay gọi: “Trần Lăng, qua đây giúp một tay.”

Trần Lăng rất ngạc nhiên vì Hạ Cương vẫn còn nhớ tên mình nên ngần ngại đi về phía đó. Mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô, thật sự rất khó chịu. Thấy Bao Huân bất tỉnh nhân sự, cô hỏi: “Bao Huân sao vậy?”

Hạ Cương nổi giận. “Thất tình nên thi uống rượu với người ta, còn nôn hết ra người tôi.”

Trần Lăng á một tiếng, lại liếc mắt nhìn Lâm Phong đứng cạnh đang tỏ rõ vẻ bất an, cô thực sự không hiểu tình hình cho lắm.

Lâm Phong đang đỡ một tay Bao Huân, mắt lại mãi nhìn ngó ngôi nhà hai tầng này, xong mới cười với Trần Lăng: “Lại gặp nhau rồi. Chị ơi, Bao Huân ở tầng trên phải không?”

Trần Lăng gật đầu. Thế là Hạ Cương và Lâm Phong lại đỡ Bao Huân lên cầu thang. Ngẫm nghĩ một lúc, Trần Lăng bèn trở về phòng lấy hết đồ đạc mà Bao Huân để ở nhà mình, mượn danh nghĩa lên tầng “xem xét tình hình”, cô bèn đi theo hai người kia. Trần Lăng không vui khi thấy Lâm Phong mở tủ giày rồi thuận thực lấy chìa khóa ở bên trong để mở cửa nhà. Quan hệ giữa hai người này đúng là không phải bạn thân bình thường.

Căn nhà bây giờ đã khác hẳn lần bị đột nước mưa hôm đó. Chẳng biết Bao Huân đã dọn dẹp sạch sẽ từ bao giờ nhưng chính điều này lại khiến căn phòng trông trải hơn.

Bao Huân bị Lâm Phong và Hạ Cương ném vào giường trong phòng ngủ. Hạ Cương lườm Bao Huân một cái đầy vẻ bức tức rồi trách móc: “Khoe khoang cho lắm vào! Từ lượng đã không ra sao lại còn dám thi thố với Hạ Dịch, không những đòi uống loại whisky mạnh nhất mà còn đánh nhau trong quán bar, đúng là làm tôi sợ chết khiếp!”

Tuy đã nằm trên giường nhưng Bao Huân vẫn không ngừng thở dài nhưng lại không nghe rõ người khác nói gì. Nhìn thấy Trần Lăng đang đứng cạnh cửa, Hạ Cương vỗ nhẹ hai má Bao Huân, khẽ gọi: “ Tỉnh lại đi, không phải cậu bảo muốn gặp Trần Lăng sao?”

Lâm Phong thì vô cùng sốt sắng: “Đồ ngốc, dậy mau lên không người ta lại đi mất bây giờ.”

Trần Lăng nghe hai người nói vậy thì lấy làm ngạc nhiên, đang suy nghĩ xem nên tiến lên hay lùi lại thì thấy Hạ Cương tự ngửi người mình rồi cố nén cơn buồn nôn, nói: “Tôi không lo được nhiều chuyện thế đâu, thẳng ranh này nôn hết lên người tôi thế này, phải đi tắm cái đã.” Nói xong liền tự động mở tủ quần áo, lấy áo choàng tắm của Bao Huân rồi đi vào nhà vệ sinh.

Căn phòng chỉ còn lại Trần Lăng và Lâm Phong. Trần Lăng muốn nói lại thôi còn Lâm Phong thì chau mày, trông cô nàng lúc này như đã lạc vào cõi niết bàn vậy. Cuối cùng Trần Lăng không chịu nổi nữa đành lên tiếng trước: “Hai người cãi nhau à?”

Lâm Phong thu lại ánh mắt mê man của mình, liếc nhìn Trần Lăng với vẻ ngạc nhiên tột độ, “Sao chị em biết? Em mắng anh ấy nhát cáy, cứ hét lòng hết dạ đóng vai người tốt, da mặt thì mỏng như giấy!”

Trần Lăng nghe xong rất buồn, muốn lên tiếng thanh minh cho Bao Huân nhưng lại cảm thấy bản thân thậm chí còn chẳng có tư cách thanh minh giúp anh.

Lâm Phong nhìn Trần Lăng như vậy liền bật cười, “Em vẫn chưa tự giới thiệu. Em là Lâm Phong. Chữ Lâm do hai chữ Mộc ghép thành, Phong trong ngọn núi.”

Cái tên này quen quá! Lâm Phong? Trần Lăng vội đáp: “Chị là Trần Lăng, chữ Trần ghép từ chữ Nhĩ và chữ Đông, Lăng trong sáng sủa.”

Lâm Phong cười: “Thực ra em biết chị ngay từ lần đầu gặp chị.”

Biết rồi? Bao Huân nói sao? Trần Lăng hơi bối rối.

Lâm Phong đột nhiên như đã hạ quyết tâm, nghiêng người sang nói với Trần Lăng: “À... À chị ơi... Em còn có việc bận, bây giờ phải đi ngay, giao Bánh Bao cho chị vậy.” Thậm chí Trần Lăng còn chưa kịp đồng ý, cô nàng đã mở cửa đi mất.

Mới đi được mấy bước, Lâm Phong hình như nhớ ra gì đó liền ngừng bước rồi quay trở lại, nói thẳng với Trần Lăng: “Trần Lăng, có phải chị đã

Bao Huân không?”

Trần Lăng không ngừng lại bị hỏi như vậy, thầm nghĩ: Ai đá ai chứ? Rõ ràng là bây giờ Bao Huân không để ý đến mình mà! Câu hỏi của Lâm Phong thì khó hiểu nhưng câu trả lời của Trần Lăng rất dễ hiểu, chỉ đơn giản là lắc đầu thay lời.

Lâm Phong khó hiểu, “Ồ, thế tối nay Bao Huân lên con điên gì nhỉ? Sau khi uống say cứ luôn miệng nói về chị, nói cái gì mà Trần Lăng cùng ai đó, Du gì đó gương vỡ lại lành, quay về với nhau rồi. Còn nói gì mà hết rồi hết rồi, không còn cơ hội nữa rồi, hết thật rồi...”

Trần Lăng hoàn toàn không hiểu. Cô chỉ đưa ra được một kết luận duy nhất là cô nàng đẹp trai này không phải bạn gái của Bao Huân, kết luận này khiến Trần Lăng thở phào nhẹ nhõm. Dĩ nhiên cô vẫn chưa kịp tìm ra lý do khiến mình trở nên vui hơn mà chỉ trả lời một câu chống đối: “Chắc là say rượu nên nói mơ đấy mà.”

Lâm Phong nghĩ một lúc rồi không hỏi thêm nữa: “Thôi mặc xác anh ấy. Thích yêu ai thì yêu, em không lo được nhiều chuyện như thế!”

Lâm Phong nói đi là đi, để lại một mình Trần Lăng trong phòng ngủ của Bao Huân khiến cô bối rối vô cùng, đi không được mà ở lại cũng không xong. Trần Lăng tiến lại gần nhìn Bao Huân đang mê man, làn mi dài như cánh quạt hất xuống gương mặt, vẻ cô đơn khó tả, mày chau lại thật chặt khiến Trần Lăng có một niềm xúc động muốn giờ tay ra kéo.

No, no, no. Trần Lăng dùng lý trí ra sức kiềm chế cánh tay đang muốn vươn ra của mình.

Từ nhà vệ sinh truyền ra tiếng nước ào ào, Hạ Cương vẫn đang tắm bên trong nhưng tâm tư Trần Lăng đã như con ngựa hoang đứt cương, hoàn toàn không thể tự khống chế. Trạng thái mất kiểm soát này khiến Trần Lăng rất khó chịu, cô ra sức không nhìn Bao Huân nữa mà đi quanh quẩn trong phòng, đứng lúc đảo mắt qua giá sách, rồi nhìn chăm chăm vào cuốn album ảnh trên giá. Sau đó cô giật mình nhớ ra, “Lâm Phong”, “Dở hơi”, đúng rồi, Bao Huân đã từng cho mình xem ảnh, họ đều là “đồng đội” của Bao Huân.

Lòng Trần Lăng dậy sóng, tầm mắt cuối cùng dừng lại ở một hộp gỗ.

Trần Lăng như người bị thôi miên, cô máy móc đi đến trước giá sách, cầm chiếc hộp rất quen thuộc kia lên.

Cô mân mê hồi lâu vẫn chưa mở được thế là hạ quyết tâm nhớ lại cách Vương Hâm đã dạy cho để tìm cách mở hộp này. Rất thuận lợi, cô nhanh chóng tìm ra bộ phận đó trong chiếc hộp, rút ra một miếng gỗ nhỏ. Hay quá, ánh sáng ở ngay trước mắt rồi.

Hộp gỗ mở ra, bên trong ngoài hai tờ giấy không còn gì khác.

Trần Lăng chậm rãi cầm một trong hai tờ giấy lên rồi chậm rãi mở ra, chậm như đang đi về phía định mệnh. Trái tim Trần Lăng không hiểu sao đập nhanh và còn hơi run rẩy.

Tờ giấy này rất quen, chính này giấy nợ trị giá 28888 mà chính tay cô viết ngày xưa.

Tờ thứ hai hơi lạ, cô nhìn rất lâu mới nhận ra là tờ giấy mà mọi người bốc khi tham gia trò chơi quốc vương và thiên sứ trong đợt huấn luyện mở rộng ở Long Khánh. Ngoài hai chữ “Trần Lăng” rất to, tờ giấy không còn chữ viết nào khác, điều này khiến cho hàng chữ nhỏ đằng sau hiện ra rõ nét.

Trần Lăng chậm rãi lật ngược tờ giấy lại, hóa ra đằng sau có một dòng chữ nhỏ, dòng chữ này khiến toàn thân cô cứng đờ, trái tim như ngừng đập. Trên đó viết: Trần Lăng, anh mới là thiên sứ của em!

Trần Lăng lặng thinh nhìn dòng chữ này hồi lâu, đầu óc rối bời nhưng lớp sương mù trong não bộ dần tan biến, một cảnh tượng hiện lên trước mắt, hình như là trên con đường núi đi lên núi Phổ Đà, cô từng hỏi Bao Huân: “Vậy anh bốc được tên gì?”

Hình như Bao Huân trả lời là: “Lâu thế rồi ai mà nhớ được chứ, tôi quên khuấy rồi.”

Lúc ấy cô còn dè biiu anh: “Thật chẳng ra sao. Anh mà là thiên sứ của ai thì chắc quốc vương này đã chết nghèo từ tám đời rồi.”

Hình như Bao Huân vẫn cố mạnh miệng: “Trên đời này lấy đâu ra lắm thiên sứ thế chứ? Trò chơi vớ vẩn này nói ra đã thấy xấu hổ rồi.”

Sự tái hiện của cuộc đối thoại ngắn này khiến Trần Lăng không kiềm chế được mà đi đến trước mặt Bao Huân đang ngủ say. Nhìn khuôn mặt dù đã bị đánh đến bầm dập nhưng vẫn điển trai ngời ngời, trái tim Trần Lăng bắt đầu đập rất nhanh đến nỗi chính cô cũng nghe thấy tiếng đập thình thịch như trống dậy trong lồng ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Giao Thừa 19

Đối với Bao Huân ngày hôm sau đầu đau đến muốn vỡ ra mà nói, say rượu và mất hết thể diện trước mặt người con gái mà mình ái mộ đã lâu đúng là nỗi bi ai lớn nhất trong cuộc đời.

Khi anh chậm chạp tỉnh lại và nhận thức được điều này, Hạ Cương còn phát biểu cảm nghĩ với giọng điệu chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép, “Rõ là tư lượng kém cỏi lại còn học đòi uống whisky, uống rồi thì thôi, căng điều lại còn đẩy vào Hạ Dịch, bị đánh rồi thì thôi, lại còn giả vờ giả vịt ầm ĩ đòi đến nhà Trần Lăng nữa chứ!”

Nghe đến đây, sắc mặt Bao Huân tái mét, “Sau đó thì sao? Em còn làm gì nữa?”

Hạ Cương nói tiếp: “Cậu muốn đến nói cho người ta biết nhưng vào lúc quan trọng thì lại bỏ cuộc. Người ta tốt bụng đưa đến tận cửa rồi mà cậu còn say đến bất tỉnh nhân sự.”

Bao Huân thậm chí còn có cảm giác tuyệt vọng, “Anh cũng biết là em uống say mê sảng mà, nhưng ai đưa em đến tận cửa cơ?”

Hạ Cương mỉm cười lắc đầu, “Không liên quan đến anh, đều là kẻ sách vở vẩn của Lâm Phong.”

Bao Huân đen mặt, cố nhớ lại mọi chuyện tối qua nhưng hoàn toàn không có ấn tượng gì, đành hỏi thăm Hạ Cương, “Ừm... Trần Lăng... Cô ấy có nói gì với anh không?”

Hạ Cương nghĩ lại: “Không. Anh tưởng xông đi ra thì cô ấy bảo có việc nên về trước. Đúng rồi, trước khi đi còn hỏi anh một câu không đâu vào đâu, năm ngoái trong đợt huấn luyện mở rộng, trong phần thi leo núi, lúc mà cô ấy sắp không leo được nữa và cũng nghĩ đến việc bỏ cuộc để tiết kiệm chút sức lực, vậy sao tự nhiên lại dễ dàng leo đến đỉnh núi?”

Bao Huân vẫn chưa hiểu, “Chỉ thế thôi à? Còn gì không?”

Hạ Cương lắc đầu rồi lại gật đầu, chột dạ liếc nhìn Bao Huân: “À, cô ấy còn mang rất nhiều thứ của cậu lên đây, để ngoài phòng khách kia kìa, bảo là đồ của cậu để nhờ ở nhà cô ấy nên đã mang hết lên đây trả cậu.”

Sắc mặt Bao Huân lập tức thay đổi, gượng gượng đi ra ngoài phòng khách. Quả nhiên trên sofa là một bọc to đùng, trong đó đều là đồ đạc của anh. Bao Huân buồn bã lấy ra xem: mấy bộ quần áo, ga giường, vỏ chăn, còn có đồ dùng vệ sinh cá nhân và khăn mặt, đầy đủ mọi thứ. Bao Huân nở nụ cười ảm đạm, “Phiên cô ấy mang hết mọi thứ lên đây thế này, đúng là làm khó cho Trần Lăng rồi.”

Hạ Cương cũng thấy buồn cho Bao Huân, chỉ biết vỗ vai người anh em của mình, “Người anh em à, phụ nữ một khi đã quyết tâm thì còn tuyệt tình hơn cả đàn ông bọn mình, cậu đã quên xưa kia mình phong lưu thế nào à? Đừng nhìn mãi một người nữa, ngoài kia thiếu gì gái đẹp, nhiều cô còn đẹp hơn Trần Lăng ấy chứ.”

Bao Huân hít một hơi thật sâu, gật đầu rồi mạnh mẽ nói: “Anh nói đúng lắm!”

Thấy vẻ mặt cười còn khó coi hơn khóc của Bao Huân, Hạ Cương cũng rất đau lòng, chỉ biết thở dài: “Thôi được rồi. Cậu nghỉ ngơi đi, đừng cật lực nữa.”

Bao Huân xua tay, “Em không sao, không sao thật mà. Em vào tắm cái cho tỉnh táo đã.”

Hạ Cương ừm một tiếng không lấy gì làm vui vẻ, lại nghe thấy Bao Huân đứng ở cửa nhà vệ sinh nói: “Anh yên tâm, em sẽ nhanh chóng trở lại là em của ngày xưa thôi, em sẽ nhanh chóng quên sạch cô ấy.”

Nhưng muốn quên đi một người đâu phải là chuyện dễ dàng như thế!

Lần này World Tour do liên minh xưởng trồng rừng nào đó tài trợ chính là một chuyến đi vòng quanh trái đất, địa điểm đầu tiên là Trung Quốc. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên có một hội nghị cao cấp với công nghệ cao và quy mô rộng lớn thế này nên rất nhiều nhân vật trong giới nha khoa đều tới tham gia. Thậm chí trong hội trường thịnh soạn còn có thể bắt gặp cảnh các ông chủ tai to mặt lớn của bệnh viện hay phòng khám nào đó nói chuyện với nhau, ngay cả tổng giám đốc của chuỗi phòng khám nào đó cũng xuất đầu lộ diện. Giới nha khoa cả nước được dịp tề tựu đông đủ, nói cười vui vẻ.

Ngày đầu tiên của hội nghị vừa vặn là dịp cuối tuần nên Bao Huân bị Bao Hoài Đức cưỡng ép, bắt con trai đến học hỏi. Bao Hoài Đức không bắt Bao Huân phải tuyệt đối tập trung nghe giảng mà việc quan trọng hơn là hiểu được tình hình phát triển của ngành nha khoa hiện tại và trong tương lai, nhân tiện có thể quen biết thêm các vị lãnh đạo tai to mặt lớn trong ngành và một số nhân vật danh tiếng.

Vừa đến cửa trung tâm hội nghị quốc tế, Bao Huân đã thấy Diệp Thần chạy ra đón tiếp, còn đưa cho anh một tấm thẻ ra vào treo trước ngực. Chị mỉm cười nói: “Đặng Vĩ đã đưa các bác sĩ vào trong trước rồi, sáng nay Sếp và phu nhân còn việc khác, tối mới qua đây được.”

Thực ra Bao Huân biết chuyện bố mẹ đang ở Thượng Hải nên chỉ vâng một tiếng. Nhưng với bản tính không chịu ngồi yên của mẹ anh, chuyện lần

này quả thực đã làm khó cho bà, mọi người đều đến Thượng Hải vì công việc, còn bà thì hoàn toàn chỉ để góp vui.

Bao Huân định thần lại, hít một hơi thật sâu, nhìn đám phóng viên đang bận rộn thu thập tin tức, chặc lưỡi nói: “Đồng vậy sao?”

Diệp Thần ừ một tiếng, đưa cho anh một bản kế hoạch hoạt động của “world tour” này được viết bằng cả tiếng Anh và tiếng Trung, giải thích: “Cả cái trung tâm hội nghị quốc tế này đã được ban tổ chức bao trọn gói rồi, tầng bảy là hội trường chính, tầng ba và bốn là nơi chiếu trực tiếp các cuộc giải phẫu trông rỗng do các bác sĩ lâm sàng và nhân viên chuyên ngành thực hiện, còn tầng sáu là nơi hội họp thảo luận.”

Bao Huân xem qua bản kế hoạch, có đôi chỗ cũng khiến anh thực sự ngạc nhiên. Không ngờ sự phát triển của y học trong nước đã gần bắt kịp thế giới, chẳng những về vấn đề phần mềm mà còn thể hiện trên cả phần cứng. Ngoài quá trình giải phẫu trông rỗng được truyền hình trực tiếp bằng truyền hình vệ tinh mà trong quá trình giải phẫu của từng ca bệnh, trong hội trường chính sẽ có MC và tổ chuyên gia giải thích về kỹ thuật của từng ca điều trị, ngoài ra họ còn giải thích về một số vấn đề liên quan khác nữa. Nếu nói những thứ này đều là giả, thì khi anh cùng Diệp Thần đi vào hội trường lớn rộng khoảng hơn 4000 mét vuông, trước mắt là đầu người lồ lộ và màn hình siêu lớn rộng đến mấy chục mét khiến người ta không thể không chú ý đã mang đến cho anh sự kích thích về thị giác, hoàn toàn không thua kém gì sự kích động khi nhân vật Clark trong bộ phim “Siêu Nhân” mới xem gần đây biết được toàn bộ thông tin về cha đẻ mình qua màn hình lớn.

Hội nghị bắt đầu trong tiếng ồn ào náo nhiệt như vậy. Ở nghi thức mở đầu, ban tổ chức đã nghĩ hết cách để hòa nhập với nền văn hóa Trung Quốc, còn mời cả đội múa lân đến trình diễn. Tuy nhiên màn múa lân diễn ra trong sân khấu của trung tâm hội nghị xa hoa tráng lệ này lại khiến Bao Huân thực sự cảm thấy chẳng ra sao.

Tiếp theo là nhóm chuyên gia trong và ngoài nước thay nhau lên phát biểu, cắt băng khánh thành... đúng là vẽ rắn thêm chân.

Ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Bao Huân hoàn toàn không có hứng thú gì với những gì đang diễn ra trên sân khấu, anh tranh thủ thì thầm với Diệp Thần: “Chị ơi, sao không nói gì với em mà đã gửi gắm việc chung thân đại sự của mình cho gã Tạ Từ Phương kia, để anh ta được hời? Cuộc sống sau hôn nhân được chứ? Em thực sự thấy lo lắng cho chị!”

Diệp Thần dĩ nhiên không để bụng những gì Bao Huân nói, chỉ khẽ cười bảo: “Cậu còn có thời gian lo lắng cho chị kia à? Nghe nói dạo này em với Trần Lăng thân nhau lắm hả?”

Đúng là chuyện tốt không ai biết mà chuyện xấu thì lưu truyền khắp nơi, Bao Huân vội bác bỏ lời đồn đại, “Bậy nào. Em với cô ấy hoàn toàn không có gì!”

Diệp Thần liếc Bao Huân một cái, thông thả nói: “Trông cậu nói kìa, chẳng giống cậu tí nào.”

Bao Huân có vẻ không phục, “Sao lại không giống em?”

Diệp Thần mỉm cười, “Cậu còn nhớ hôm sinh nhật cậu năm ngoái không? Chúng ta liên hoan ở Lâm Hồ Hiên, cậu nói năng ngông cuồng ấy.”

Bao Huân hoàn toàn không nhớ gì cả, “Em nói gì mà khiến chị ấn tượng đến bây giờ?”

Diệp Thần nói từng chữ thật rõ ràng: “Lúc ấy cậu nói là ‘nếu đã thích ai thì đến ông trời tôi cũng không sợ, dù bằng cách nào cũng phải có được người đó!’.”

Bao Huân ghen hòng bởi chính câu nói của mình rồi câu bản nói: “Chỉ có được thân xác thôi thì có tác dụng gì, phải có được trái tim người ta mới được chứ!” Nói đến đây, Bao Huân quyết tâm chuyển chủ đề để không bị động nữa, nói: “Chị vẫn luôn thích Du Thiên Dã đúng không, sao đến giờ lại bỏ cuộc?”

Diệp Thần liếc mắt nhìn anh rồi ôn tồn nói: “Giống như cậu vừa nói. Trong lòng người ta không có chị thì chị còn níu kéo để làm gì?”

Bao Huân nhìn Diệp Thần, “Cứ thế mà bỏ cuộc, chị can tâm ư?”

Diệp Thần nghiêm túc suy nghĩ, “Không can tâm, nhưng đã đến ranh giới của chị rồi nên nhất định phải bỏ cuộc. Tục ngữ có câu ‘gái nhà lành sợ đàn ông bám dai dẳng’, chị cũng vậy thôi. Hơn nữa bây giờ chị đã quen cuộc sống có Tạ Từ Phương bên cạnh rồi.”

Bao Huân chau mày suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Tạ Từ Phương đúng là người có lòng kiên nhẫn, chị lấy anh ta cũng không tồi.”

Diệp Thần lắc đầu, “Không phải không tồi, phải là có phúc mới đúng. Cậu biết không? Sau khi lấy nhau chị mới biết ngày xưa mình bước bình thê nào, vì một cái cây mà bỏ qua cả khu rừng, thật sự không đáng.” Nói đến đây, chị mỉm cười với Bao Huân: “Nhưng vẫn không bằng cậu, vì một cái cây mà cậu đã bỏ qua không phải chỉ một khu rừng.”

Bao Huân rất hối hận vì tình sử phong lưu trước kia của mình quá nổi tiếng, giờ lại thành nhược điểm để Diệp Thần lấy ra trêu chọc. Nhưng anh vẫn mặt dày giả bộ không hiểu, vội chuyển đề tài về phía Diệp Thần, ừ một tiếng: “Du Thiên Dã mà biết chị nghĩ về anh ấy như thế thì chắc sẽ phát khóc lên mất.”

Diệp Thần lườm Bao Huân sắc lẹm, “Cái này thì cậu không hiểu anh ấy bằng chị rồi. Anh ấy sẽ không như vậy đâu, mà sẽ cảm thấy nhẹ nhõm vì

trút được gánh nặng.” Khi Bao Huân còn đang mải tiêu hóa ý nghĩa của câu này thì đã nghe thấy Diệp Thần nói tiếp, “Anh ấy hơi cố chấp trong chuyện tình cảm, cố chấp khi thích ai đó, cũng cố chấp khi từ bỏ ai đó, thậm chí nhiều lúc biết rõ là lỗi ở mình.”

Nghe thế, Bao Huân lập tức nhớ đến lúc Trần Lăng bị vu oan, khi ấy Bao Huân thực sự rất giận Du Thiên Dã, liền nói nhỏ: “Anh ấy đọc nhiều sách quá nên hổng cả não rồi, đầu bị lệch ấy mà.”

Diệp Thần bật cười, “Cậu đừng thiên vị thế chứ, đâu chỉ với Trần Lăng mà cả Lâm Hiểu Tuyền ngày xưa cũng thế. Thực ra ban đầu Lâm Tử Kiện chỉ định theo đuổi Lâm Hiểu Tuyền thôi, Lâm Hiểu Tuyền thì đắn đo không biết chọn ai, vậy mà Du Thiên Dã hoàn toàn không có ý định níu kéo, cứ thế chia tay người ta.”

Câu chuyện này Bao Huân hoàn toàn không biết, nên khi nghe Diệp Thần nói vậy, anh lấy làm bất ngờ, còn Diệp Thần vẫn đang hỏi tương tự chuyện cũ, “Chỉ không thích Lâm Hiểu Tuyền vì những chuyện cô ta làm sau này thực sự rất quá đáng, nhưng thực ra chị hiểu lý do, bởi khi Du Thiên Dã đã coi thường ai đó thì thực sự sẽ khiến người ta rết run từ tận đáy lòng.”

Nghe Diệp Thần nói vậy Bao Huân chỉ biết cười khổ. Trần Lăng cũng đối xử với mình như vậy còn gì, anh lẩm bẩm: “Hai người họ giống nhau thật đấy!”

Diệp Thần liếc mắt nhìn Bao Huân: “Hai người nào?” rồi chợt hiểu ra ngay, bùi ngùi nói: “Cũng chính vì họ quá giống nhau nên không ai chịu bỏ qua ‘lòng tự trọng’ của mình để cúi đầu trước.”

Đang nói đến đây thì sân khấu lặng đi, phần giải phẫu trực tiếp chính thức bắt đầu. MC là người nước ngoài, tuy vốn tiếng Anh của Diệp Thần và Bao Huân đều khá tốt nhưng họ nhắc đến rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành nha khoa nên hai người vẫn phải đeo tai nghe nhờ đến phiên dịch đồng bộ tại hội trường, màn hình lớn phía trước cuối cùng đã bắt sóng được tới phòng giải phẫu tại Quảng Châu xa xôi. Y tá, bác sĩ và cả bệnh nhân đều đã vào vị trí, chuẩn bị bắt đầu.

Diệp Thần nói giọng rất đổi ngạc nhiên: “Kia là Trần Lăng phải không?”

Tầm mắt của Bao Huân không thể nhúc nhích, anh như bị đóng đinh cố định vào ghế bởi trên màn hình trước mặt là bóng dáng người con gái anh đang lẩn tránh. Tuy cô đã mặc bộ đồ phẫu thuật, đeo khẩu trang và đội mũ, chỉ để lộ đôi mắt song Diệp Thần và Bao Huân vẫn nhanh chóng nhận ra. Đó chính là Trần Lăng.

Tuy trong lòng không khỏi hoảng hốt nhưng Bao Huân vẫn xem bản kế hoạch trên tay, trong cột tên bác sĩ điều trị của cuộc giải phẫu đầu tiên được truyền hình trực tiếp là giáo sư Steven – chuyên gia trồng răng nổi tiếng ở HongKong, trợ lý không được ghi tên nhưng xem ra đúng là Trần Lăng. Người MC nước ngoài bắt đầu trao đổi với giáo sư Steven trong phòng giải phẫu bằng tiếng Anh, yêu cầu ông tiến hành phân tích cụ thể đối với ca bệnh này và hỏi ông những câu hỏi được nhóm chuyên gia bao gồm các giáo sư về ngành nha khoa ở khắp nơi trên thế giới đưa ra. Sau khi tín hiệu truyền hình trực tiếp từ phòng phẫu thuật tại Quảng Châu truyền đến ăn khớp với sự trao đổi tại hội trường, tất cả những người tham gia hội nghị đều kêu lên đầy ngạc nhiên.

Người bình thường chỉ xem không, còn với người trong ngành thì khác, tất cả những bác sĩ chuyên ngành đều cẩn thận quan sát quá trình giải phẫu của giáo sư Steven, chỉ có Bao Huân là nhìn chăm chăm Trần Lăng đứng đối diện giáo sư Steven. Trước đây Bao Huân chỉ nằm trên ghế nha khoa, bị động cảm nhận cách điều trị của Trần Lăng, đây là lần đầu tiên anh có thể quan sát một cách rõ ràng và trực quan nhất cử nhất động của Trần Lăng như thế. Tuy hình ảnh đã bị phóng đại nhiều lần, tuy anh chỉ có thể đứng ở một nơi cách xa cô ngàn dặm, giấu mình trong đám đông.

Trần Lăng trên màn hình tuy nghiêm túc nhưng rất bình tĩnh. Một cô gái kiên cường và tốt đẹp như vậy, sao anh có thể không ái mộ cho được?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Giao Thừa 20

Trong một phòng hội nghị nhỏ ngoài phòng phẫu thuật tại Quảng Châu cũng đang theo dõi màn hình truyền hình trực tiếp cuộc phẫu thuật trong phòng, tầm mắt của Du Thiên Dã không khi nào rời khỏi Trần Lăng đang đứng ở vị trí trợ lý, bên tai còn có tiếng thì thầm to nhỏ của Vương Hâm và Lục Tự: “Họ nhanh thật đấy, phần phẫu thuật đã xong rồi kìa.” “Trần Lăng giỏi thật, có vẻ rất bình tĩnh.” Cuối năm ngoái, Lục Tự được chuyển sang công tác ở trung tâm trồng răng, lần này theo Du Thiên Dã và Vương Hâm đến Quảng Châu tham gia giải phẫu trực tiếp.

Du Thiên Dã cơ bản không tham gia cuộc bình xét của Vương Hâm và Lục Tự mà tiếp tục theo dõi màn hình. Cuộc phẫu thuật của giáo sư Steven phức tạp hơn cuộc phẫu thuật trồng răng đơn sắp diễn ra chiều nay của anh một chút nhưng đến giờ phút này, xem ra mọi việc đều thuận buồm xuôi gió. Các implant được cấy vào rất thành công, giáo sư Steven trên màn hình lại dừng tay, ra hiệu cho Trần Lăng đứng đối diện rồi hai người đổi vị trí cho nhau.

Mọi người trong phòng họp đều “ồ” lên một tiếng.

Có vẻ MC trong hội trường cũng khá bất ngờ, anh ta đối thoại với phòng phẫu thuật bằng micro riêng của mình. Giáo sư Steven mỉm cười giải thích, “Tôi muốn cho bác sĩ trẻ một cơ hội, tất cả các động tác kỹ thuật còn lại sẽ do trợ lý của tôi là Trần Lăng tiến hành.”

Tất cả các ánh mắt trong hội trường đều tập trung vào nữ bác sĩ trẻ tuổi tên Trần Lăng chưa có chút danh tiếng nào này, ai nấy đều đổ mồ hôi thay cô. Đến cả Vương Hâm trong phòng hội nghị cũng nhỏ giọng cổ vũ cô “cố lên!” nhưng rất bất ngờ là không bị Du Thiên Dã lườm nguýt. Còn Trần Lăng trong phòng phẫu thuật, không biết tâm lý quá vững vàng hay già bộ quá tốt mà chỉ chăm chú hoàn thành các động tác còn lại, mỗi hành động đều cẩn thận và hợp lý khiến mọi người bình tĩnh hơn.

Du Thiên Dã theo dõi màn hình chăm chú đến quên cả chớp mắt, tuy không bình luận gì nhưng anh vẫn thờ phào nhẹ nhõm khi Trần Lăng hoàn toàn cuộc phẫu thuật, nói một tiếng: “Hoàn hảo!”

Vương Hâm cũng rất ngưỡng mộ, “Trần Lăng tiến bộ nhiều quá, tuy không phải những động tác chính của quá trình điều trị nhưng cô ấy làm thành thạo thật đấy!”

Du Thiên Dã gật đầu nói: “Cô ấy bẩm sinh đã hợp với ngành này.”

Cuộc giải phẫu trực tiếp kết thúc, trong tiếng vỗ tay rào rào, giáo sư Steven cùng Trần Lăng đi vào phòng họp mà Du Thiên Dã đang ngồi. Mọi người đổ xô đến hỏi cảm nghĩ của ông, câu hỏi nhiều nhất là tại sao giữa đường lại quyết định đổi vị trí. Giáo sư Steven né tránh, vẫn kiên trì với lý do trước đó đã đưa ra, ông nói đây là một sân khấu tốt nên cho bác sĩ trẻ cơ hội thể hiện.

Du Thiên Dã đứng trong đám đông nhìn Trần Lăng vẻ mặt hoảng hốt bị mọi người bao vây, hoàn toàn không nhìn thấy anh liền kéo áo Vương Hâm, khẽ nói: “Chúng ta đi thôi.” Sau đó họ ra ngoài trước tiên. Đúng lúc này Trần Lăng quay sang, không chỉ nhìn thấy Vương Hâm đang hoa tay múa chân với mình, nụ cười xấu hổ của Lục Tự, cô còn thấy cả bóng dáng đơn độc của Du Thiên Dã, anh đang đi thẳng ra ngoài, không một lần ngoái lại.

Trần Lăng thoáng sững sờ, nơi sâu thẳm nhất trong lồng ngực khẽ rung động, một giọng nói đang thì thầm vào tai cô: “Trần Lăng, anh ấy đã nhìn thấy giây phút giới giang nhất của mày.”

Dĩ nhiên, ở hội trường chính nơi Thượng Hải xa xôi không thấy được tình cảnh lúc này trong phòng họp ở Quảng Châu. Sau khi cuộc phẫu thuật thành công, tiếng vỗ tay ròn rã như sấm dậy vang vọng trong trung tâm hội nghị, Bao Huân ngồi trên ghế, hòn đá trong lòng cuối cùng cũng biến mất, bỗng nhiên phía sau vang lên một giọng nữ trẻ trung: “Cô gái trẻ vừa xuất hiện trên màn hình lúc này giỏi thật đấy. Trong hoàn cảnh bị phát sóng trực tiếp mà vẫn giữ được bình tĩnh như thế, tay không run rẩy tí nào.”

Một giọng nữ già dặn hơn đáp: “Cô ấy lúc nào cũng vậy cả, tố chất tâm lý rất vững vàng. Nhưng hiện giờ em cũng không tệ, chỉ là kinh nghiệm không nhiều, rèn luyện thêm là ổn thôi.”

“Chủ nhiệm quen cô ấy à?”

“Dĩ nhiên có quen. Trần Lăng đã từng làm việc ở bệnh viện của chúng ta, cô ấy cũng tốt nghiệp trường em, cô ấy cũng như em, từng làm trợ lý cho chị.”

“Hay quá, hóa ra là sư tỷ của em, em quyết định coi chị ấy là thần tượng mới của mình, em sẽ học hỏi chị ấy thật nhiều.”

“Thần tượng của em cũng nhiều quá đấy, chẳng phải em luôn coi chủ nhiệm Du Thiên Dã của nha khoa Hạo Khang là thần tượng đó sao? Nghe nói lần trước trong đợt huấn luyện trồng răng, em còn bám lấy người ta hỏi này hỏi nọ, còn đòi người ta ký tên cho, làm bọn chị giật mình đấy!”

\

“Chủ nhiệm thật là, suốt ngày lấy chuyện này ra trêu em thôi. Lúc nào em sẽ mách mẹ, mách chị bắt nạt em.”

“Đừng đừng, tiểu tử tông của tôi, bố mẹ em quyền cao chức trọng như vậy, chị không dám đắc tội đâu. Hơn nữa em cũng không còn ở lại đây lâu nữa, hai ba tháng nữa là sang Mỹ du học rồi, hãy cho chị được sống yên ổn.”

“Haiz, chủ nhiệm gì cũng tốt, mỗi tội không có lập trường gì hết.”

“Áy chà! Trên đời này làm gì có người nhiều lập trường thế. Con người mà, đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.”

“Chị đừng làm em hết hy vọng thế chứ, em không tin là ai cũng như chị đâu, chắc chắn phải có người kiên cường bất khuất không chịu khuất phục cường quyền!”

“Kiên cường bất khuất? Đâu phải người, chỉ có thân cây mới thế. Đúng rồi, em vẫn chưa biết đúng không, Trần Lăng vừa nãy chính là người yêu cũ của Chân Nhất Nặc đấy.”

Từ khi nghe thấy tên Du Thiên Dã, Bao Huân và Diệp Thần đều chú ý lắng nghe, lúc này dường như họ đồng thời quay sang nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt. Nhưng hai người không dám lộ liễu quay lại sợ làm kinh động hai người phía sau, sợ không nghe được họ buôn chuyện via hè tiếp nữa.

Giọng nữ trẻ hơn lại nói: “Ày, sao em không biết chuyện này nhỉ? Người yêu cũ của Chân Nhất Nặc không phải chị họ em sao?”

“Trần Lăng là người yêu trước đây nữa, để qua lại với chị em, Chân Nhất Nặc đã đá Trần Lăng.”

“Ngu thế. Chị họ em chỉ biết mê trai đẹp thôi chứ có tài giỏi gì đâu. Em thích Trần Lăng hơn, quá ngầu.”

“Nhưng trước kia xuất thân của Trần Lăng lại không bằng chị họ em. Dĩ nhiên Chân Nhất Nặc phải chọn người có lợi hơn rồi.”

“Anh ta bây giờ bị quả báo rồi. Chị họ em bản tính không chung thủy, chẳng phải bây giờ chuyển mục tiêu sang bác sĩ Lưu khoa ngoại tim mạch, đã đá Chân Nhất Nặc rồi sao?”

“Ừm, có những người mưu mô thủ đoạn chỉ muốn dựa hơi kẻ giàu có để đạt được mục đích, sớm muộn gì cũng chuốc lấy hậu quả, không có kết cục tốt đẹp.”

“Chủ nhiệm, em còn hóng được, sau khi Chân Nhất Nặc xin nghỉ việc đã đi làm cho một phòng khám nha khoa do người Nhật Bản mở.”

“Đừng nói đến con người đó nữa. Người này hám danh lợi, vô tình vô nghĩa, năng lực kém. So với thần tượng Du Thiên Dã của em đúng là một trời một vực.”

“Đúng rồi chị ơi, bây giờ em mới nhớ ra buổi chiều là cuộc phẫu thuật trực tiếp của thần tượng của em. Chị em mình mau đi ăn com để chiều đến sớm chiếm chỗ.”

“OK, vậy chúng ta đi luôn. Com trưa ở ngay bên ngoài, là kiểu buffet.”

Giọng nói dần đi xa, Diệp Thần và Bao Huân đang cố gắng tiêu hóa tất cả những chuyện via hè vừa nghe được. Bao Huân còn chặc lưỡi tán thưởng cô gái trẻ trong câu chuyện ban nãy, cô gái trẻ tuổi mà đã rất có khí phách, ngoài ra cũng bất giác dò xét cái tên Chân Nhất Nặc này, không biết anh ta như thế nào nhỉ, Bao Huân cực kỳ tò mò.

Diệp Thần lại khác hẳn Bao Huân, chị chỉ thờ dài: “Có người thấy sang thì vội vàng bắt quàng làm họ, có người thì chỉ muốn tránh thật xa, chỉ sợ không kịp phân chia ranh giới.” còn đặc biệt liếc Bao Huân một cái: “Cậu thì sao? Chẳng thuộc kiểu nào, thậm chí còn không dựa dẫm bố mẹ.”

Bao Huân nói thẳng: “Thích là thích, không thích thì dẹp, nghĩ nhiều thế có mệt không nhỉ?”

Diệp Thần đứng dậy cười nói: “Chị cũng rất thích người thẳng thắn như cậu. Haiz, mệt quá, đi ăn com thôi.”

Bao Huân theo Diệp Thần ra ngoài, hỏi: “Chiều nay Du Thiên Dã phẫu thuật đúng không? Vậy tối nay anh ấy còn phải bay về Thượng Hải.”

Diệp Thần ừ một tiếng, “Tối nay anh ấy phải bay về Thượng Hải gấp vì ban tổ chức đã sắp xếp cho anh ấy một buổi hội thảo 1 vs 1 vào sáng mai, ngày kia còn tham gia vào tổ chuyên gia, tiến hành tọa đàm về các cuộc phẫu thuật trực tiếp. Sau đó là bữa tiệc cảm ơn của ban tổ chức, chắc cũng phải tham gia nốt.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Bao Huân đột nhiên đổ chuông báo tin nhắn. Tin nhắn của Trần Lăng, nội dung rất ngắn gọn, “Bao Huân, chiều nay em bay về Thượng Hải, tối anh có rảnh không?”

Đọc tin nhắn xong Bao Huân lập tức thay đổi sắc mặt, nhất thời không biết trả lời như thế nào, do dự rất lâu mới trả lời: “Có việc gì à?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Giao Thừa 21

Tại Quảng Châu xa xôi, Trần Lăng cũng cảm di động đứng thần thờ. Có thể nói cô đã bị đá kích mạnh trong đêm mà Bao Huân say rượu đó, tuy lúc đó đã vội vàng bỏ trốn trong hốt hoảng nhưng tờ giấy kia vẫn thoát ần thoát hiện trước mặt cô. May mà hai ngày nay quá bận rộn, cô bắt bản thân phải tập trung vào công tác chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật trực tiếp nhưng cũng có cảm giác là bức tường vững chãi bao vây trái tim đã tan rã, ngay cả trái tim trong bức tường ấy cũng mềm hẳn đi. Có những tình cảm khó hiểu mà đến chính bản thân cô cũng không dám thừa nhận đã dần trở nên rõ ràng. Hơn nữa sau khi kết thúc cuộc phẫu thuật, khi thấy bóng dáng của Du Thiên Dã, sự phiền muộn nặng nề của Trần Lăng như được

giữ bó, vẫn còn tôn sùng anh, vẫn còn đau lòng vì anh nhưng có những thứ một khi đã đi xa thì sẽ không thể tìm lại được nữa. Giờ phút này, cô có một niềm xúc động mãnh liệt muốn lập tức trở về Thượng Hải, để được nhìn người mà đến giờ cô vẫn chưa đủ tự tin để gặp anh mặc dù chưa biết phải nói gì sau khi gặp nhau.

Nhưng thái độ của Bao Huân khi trả lời tin nhắn này lạnh lùng như thế, rõ ràng là muốn vạch rõ giới hạn với cô. Trần Lăng cắn môi, không biết nên nói thế nào, rõ ràng kẻ tự tạo nghiệt không có đường sống. Tuy nhiên cô vẫn cố nâng cao tinh thần, soạn tin nhắn, “Hôm nay em rất vui, muốn chia sẻ với anh.” Ngẫm nghĩ lại thấy như thế thì đột ngột quá, sến súa không chịu nổi, nhờ anh chàng Bao Huân này lại tưởng mình chủ động tấn công thì chẳng phải quá mất mặt sao? Thế là cô rầu rĩ xóa đi, chỉ gõ vài chữ: “Có việc. Gặp nhau rồi nói.”

Giáo sư Steven bất ngờ xuất hiện sau lưng Trần Lăng: “Trần Lăng, đi với tôi ra ngoài nào.”

Trần Lăng vội cất điện thoại vào túi: “Có việc gì ạ?”

“Kính áp tròng của tôi bị làm sao ấy, chắc đã trôi ra khỏi mắt rồi, bây giờ nhìn gì cũng mờ.”

“Hả? Từ bao giờ ạ?”

“Chính là lúc phẫu thuật ban nãy. May mà implant đã được cấy vào thành công nên tôi mới dám giao tất cả công việc còn lại cho em.”

“Giáo sư, em còn đang nghĩ không biết tại sao thầy không báo trước mà lại thử thách em ngay trong lúc phẫu thuật.”

“Suyt, bí mật, tuyệt đối không được lộ ra ngoài. Nếu không tôi sẽ bị người ta cười là thiếu tinh thần chuyên nghiệp, đến cả cái kính áp tròng cũng không giải quyết được.”

“Chuyện này thì thầy cứ yên tâm, em nhất định sẽ nuốt bí mật đó vào bụng. Nhưng giáo sư không sợ ư, nhờ em gây chuyện thì sao?”

“Ừm, cơ hội luôn dành cho những người đã chuẩn bị kỹ càng mà. Ở điểm này, tôi rất yên tâm về em.”

“...”

Sau một lúc im lặng Trần Lăng trở lại đề tài thực tế: “Vậy chúng ta có về không ạ? Hay là về thẳng khách sạn?”

Giáo sư Steven cũng rất mâu thuẫn, “Ban tổ chức đã chuẩn bị tươm tất cơm trưa cho chúng ta ở nhà ăn, với lại tôi cũng rất muốn ăn bữa cơm với bạn cũ Du Thiên Dã, tôi chỉ sợ không kịp thời gian thôi.”

Trần Lăng ngần ra, cô không ngờ giáo sư Steven cũng quen biết Du Thiên Dã, “Thầy và chủ nhiệm Du quen nhau ạ?”

Giáo sư Steven liếc Trần Lăng một cái, ánh mắt kỳ lạ: “Cậu ấy không cho em biết sao? Tôi và Du Thiên Dã quen nhau nhiều năm rồi, năm nào chúng tôi cũng có cơ hội gặp nhau ở một vài hội nghị học thuật. Em tưởng chỉ với sự đề cử của một mình giáo sư Peter mà tôi lại đồng ý cho một bác sĩ trẻ không cùng chuyên ngành với mình, lại còn là con gái làm trợ lý của mình sao? Nếu không có Du Thiên Dã nói với tôi em đã từng là trợ lý trông rảnh của cậu ấy, lại còn đảm bảo chắc chắn sẽ không khiến tôi thất vọng, tôi sẽ không đồng ý nhận em đâu.”

Nghe giáo sư Steven nói vậy, Trần Lăng trợn mắt mà không biết nên nói gì.

Giáo sư Steven lại bổ sung thêm, “Quả nhiên em đã làm rất tốt, nếu không phải vì vậy, tôi sẽ không đồng ý cho em theo tôi về HồngKong đào tạo chuyên sâu.”

Vô số suy nghĩ xuất hiện trong đầu Trần Lăng lúc này, cô chỉ biết “ạ, vâng” một cách máy móc, bỗng nghe thấy giáo sư Steven nói, “Ui chao, không nói nữa, chúng ta mau đi chỉnh lại cái kính áp tròng này, nếu không sẽ muộn thật đấy!”

Sau khi chỉnh lại kính áp tròng cho giáo sư Steven, hai người họ vẫn không kịp về ăn trưa. Giáo sư Steven gọi điện xin lỗi Du Thiên Dã rồi nhanh chóng cùng Trần Lăng trở lại khách sạn, thu dọn hành lý ra sân bay. Thực ra chuyến bay của Trần Lăng và chuyến bay của giáo sư Steven cùng y tá Linda đều cùng cất cánh vào buổi chiều nhưng mục đích của họ không giống nhau. Khác với Trần Lăng bay về Thượng Hải, giáo sư Steven và y tá Linda lại bay về HồngKong, vì bên đó còn có việc gấp cần giải quyết. Trước bàn đăng ký, giáo sư Steven cứ dậm đi dậm lại Trần Lăng tuyệt đối không được quên cuối tuần phải đến HồngKong để tham gia một cuộc thi chuyên ngành không thể bỏ lỡ.

Sao có thể bỏ lỡ một cuộc thi quan trọng như vậy? Trần Lăng gật đầu đồng ý.

Sau khi chia tay giáo sư Steven ở sân bay, Trần Lăng ngồi trong đại sảnh ngắm cảnh giết thời gian. Có quá nhiều chuyện cần tiêu hóa nên đủ loại suy nghĩ chiếm cứ trong đầu Trần Lăng, rất lâu sau cô mới nhận ra chưa nghe thấy thông báo giục hành khách đăng ký. Hỏi nhân viên mới biết thì ra máy bay bị trục trặc, phải điều động bất ngờ nên thời gian cất cánh bị hoãn không biết đến bao giờ.

Trần Lăng cứ thế ngồi không trong sân bay, vừa thầm oán trách hãng hàng không này dám bội ước vừa nghĩ đến một số chuyện trong lòng không biết giãi bày cùng ai. Từng cảnh tượng xưa cũ xuất hiện trước mắt. Trong buổi đêm mà ngay cả sao trời cũng cười nhạo cô, ánh mắt dịu dàng khi Du Thiên Dã nhìn mình, sau đó hành động kiên định nắm lấy tay cô của anh, và cả gương mặt đỏ lựng khi nghe thấy các đồng nghiệp phía sau hòa

giọng hát bài “Chiều ngoại ô Moskva”... Nếu thời gian mãi mãi có thể dừng lại ở buổi tối đó thì tốt biết bao, tốt biết bao. Có lẽ như thế, cô sẽ không đau lòng, không thương tâm, thậm chí sẽ không bối rối như hôm nay. Tại sao sau khi cô đã hạ quyết tâm từ bỏ anh, lại mới biết rằng thì ra Du Thiên Dã không tuyệt tình như mình tưởng.

Nhưng quá khứ đã là quá khứ.

Trần Lăng nhìn sắc trời tối dần ngoài cửa sổ, trái tim của sinh vật đơn bào là cô dần chuyển từ dần đo sang lặng lẽ. Bây giờ đang thịnh hành kiểu làm việc tốt bất lưu danh sao? Hai người đàn ông cô quen đều thích chơi trò này. Nhưng Trần Lăng không thể không thừa nhận, sau khi biết được chân tướng, cô rõ ràng đã bị Bao Huân làm cảm động còn đối với Du Thiên Dã, chỉ là cảm kích mà thôi. Cảm kích và cảm động tuy chỉ khác nhau một chữ nhưng nhịp tim của cô và cả tình cảm cô dành cho hai người họ lại khác nhau rất nhiều.

Thời gian mãi mãi không thể quay ngược trở lại, suy nghĩ trong nội tâm cũng không phải mãi mãi không thay đổi, nếu đã hiểu rõ điều này, vậy thì mọi chuyện chẳng có gì ghê gớm cả, hết thấy cứ thuận theo tự nhiên là được.

Trần Lăng hít sâu một hơi, đột nhiên nhớ đến lời hẹn của mình với Bao Huân tối nay. Thế nhưng cô vẫn chưa nghe thấy thông báo gì về chuyến bay bị hoãn cả, liền vội vàng nhắn tin cho Bao Huân, báo cho anh biết việc máy bay bị hoãn ở Quảng Châu, báo cho anh biết nó đã bị hoãn vô thời hạn, cô không biết bao giờ mình mới có thể xuất phát, càng không biết tối nay có thể gặp anh được không.

Trần Lăng nhanh chóng nhận được tin nhắn của Bao Huân: “Biết rồi, giữ liên lạc nhé.”

Thực ra Bao Huân đã về nhà từ rất sớm, đang rầu rĩ không biết sao đến giờ Trần Lăng vẫn chưa về, ngẫm nghĩ xong lại cho rằng không nên để Trần Lăng biết mình đang sốt sắng, liền chạy đến trung tâm thể hình Lam Dịch gần nhà, tìm người nào đó cũng đang trong thời gian phát bệnh theo chu kỳ, cãi nhau một trận.

Vừa thấy Bao Huân đến đây, Hạ Dịch đã phiền lòng. Thăng ranh này từ bé đã đối nghịch với anh, trong những năm tháng lớn lên cùng nhau, hai người không chỉ đã quen thêm dầu vào lửa lúc đối phương gặp khó khăn, mà còn đứng cạnh đám cháy cười khiêu khích.

Nỗi oán hận gom góp từ bé đến giờ đã chất chồng cao như núi, bây giờ Bao Huân lại dám giấu giếm anh rất nhiều tin tức về Lâm Phong như vậy, con oán giận ngút ngàn trong lòng Hạ Dịch không biết xả ra thế nào. Tối uống rượu ở quán bar đó, sau khi say rượu Bao Huân mới nói rõ chân tướng, nếu không phải bị Hạ Cương ôm chặt lấy, có lẽ anh còn bồi thêm mấy cú vào mặt Bao Huân mới hả lòng hả dạ. Nhưng tên Bao Huân này vẫn chứng nào tật nấy, hôm nay phản khởi đến nỗi dám cười trên nỗi đau khổ của anh khi nghe Hạ Cương kể lại khúc mắc giữa anh và Lâm Phong. Đúng là kẻ thêm đòn không biết sống chết!

Nghĩ đến đây, Hạ Dịch chuyển tầm mắt, từ tốn nói với Bao Huân: “Đúng rồi, cô gái lần trước đi cùng mày đến đây đâu rồi? Mày nói cô ấy là bạn gái mày mà, sao không thấy mày dẫn đến nữa?”

Đúng là đụng phải tổ kiến lửa, Bao Huân giận dữ nói: “Biến đi.”

Chỉ có Hạ Cương là chưa hiểu tình hình, “Ai thế? Ngoài thánh nữ trong lòng cậu là Trần Lăng, cậu còn có thời gian của gái nữa à?”

Bao Huân lườm: “Trong lòng anh, em là người như thế hả? Ai đi của gái? Bây giờ em đã tu thân dưỡng tính rồi, sống thanh đạm đến thiếu cả chất dinh dưỡng đây, em bây giờ mà đọc kinh Phật thì đúng là có thể quy y cửa Phật được rồi.”

Hạ Dịch đứng cạnh lạnh lùng hừ một tiếng, “Mày á? Phật tổ chẳng dám thu nạp mày đâu. Nếu mày thành hòa thượng thật thì cũng là một hòa thượng phá giới!”

Bao Huân chưa kịp cự lại, Hạ Cương đã giành quyền nói trước. “Ày, chú nói thế oan uổng cho Bao Huân quá. Bao Huân toi đời rồi, bây giờ hoàn toàn biến thành thẳng ngốc sa vào lưới tình, bị tình yêu giày vò đến là khổ.”

Bao Huân chợt nhớ đến câu nói của nhà sư gặp ở đảo Phở Đà: “Yêu sinh muộn phiền, yêu sinh sợ hãi. Người không yêu, không muộn phiền cũng chẳng sợ hãi.” Rồi không khỏi hoảng hốt, mình sẽ không xui xẻo đến nỗi bị nhà sư kỳ quái đó nói trúng chứ?

Bao Huân vội định thần lại, thấy Hạ Cương đang mở tủ đồ tìm kiếm gì đó bèn hỏi: “Anh tìm gì thế?”

Hạ Cương vẫn cúi đầu vào tủ tìm đồ, “Mai có bữa tiệc, người ta nhờ anh mang rượu nhẹ đến để cả đàn ông lẫn phụ nữ đều uống được. Ồ, sao không thấy đâu nhỉ? Anh nhớ có một chai rượu cà phê Baileys mà.”

Hạ Dịch nói xen vào: “Chai rượu Baileys đó của anh hình như ở đây này.”

Hạ Cương và Bao Huân cùng quay lại thì thấy trên bàn trà cạnh Hạ Dịch đúng là có một chai nhưng đã mở nắp, chỉ còn nửa già chai. Hạ Cương nổi giận đùng đùng: “Đưa nào làm chuyện này? Dám trộm rượu của tao à, to gan đấy nhỉ!”

Hạ Dịch mím môi không dám nói năng gì.

Hạ Cương tròn mắt nhìn chai rượu cà phê Baileys này rồi thở dài, lấy ra ba chiếc ly, rót cho mình, Hạ Dịch và Bao Huân mỗi người một ly: “Nếu

đã mở ra rồi thì ba anh em mình cùng uống đi, hình như trong thành phần cũng có whisky đấy.”

Hạ Địch tỏ vẻ không thích, “Rượu này nhẹ quá, chẳng khác gì rượu gạo cả, uống không đã.”

Bao Huân lúc nào cũng đối nghịch với Hạ Địch. Hễ Hạ Địch phản đối thứ gì là Bao Huân hết mực ủng hộ, hễ Hạ Địch ủng hộ thứ gì là Bao Huân phản đối đến cùng. Hạ Địch đã không thích rượu này, Bao Huân bèn nhấp một ngụm, nuốt xuống thấy hương vị thơm ngon, cà phê ngọt ngào hòa cùng mùi rượu whisky, liền hỏi: “Rượu này ngon đấy, còn có cả mùi cà phê.”

Hạ Địch “hừ” một tiếng: “Đồ kém cỏi. Rượu cà phê Baileys được tạo thành từ whisky và cà phê sữa, tất nhiên không giống những loại rượu khác. Nhưng rượu này chỉ hợp với những người tửu lượng kém như mày thôi.”

Lần này Bao Huân không thêm đề ý đến giọng mỉa mai của Hạ Địch mà đột nhiên thấy vui như sắp có vận may đến, lẩm bẩm: “Hóa ra cà phê và rượu whisky cũng có thể phối hợp với nhau.”

Hạ Địch không biết đầu óc Bao Huân bị chập ở đâu, nên vẫn tiếp tục khinh bỉ anh: “Dạo này đầu mày có vấn đề à? Cà phê và rượu whisky phối hợp với nhau rất hiệu quả, ví dụ như cà phê Ireland nổi tiếng khắp thế giới cũng là sự hòa trộn của cà phê và rượu whisky đấy thôi.”

Lông mày Bao Huân giãn ra, trước kia anh cũng la cà quán bar rất nhiều vậy mà sao lại không nhớ ra món đồ uống này nhỉ? Có lẽ Hạ Địch nói không sai, dạo này thần kinh anh bị chập mạch thật nhưng bất kể ra sao cũng không nên quên đi quá khứ huy hoàng, khi mà không biết bao nhiêu cô gái đã mê mệt mình.

Khi Bao Huân đang đau lòng nhớ lại quá khứ huy hoàng đã qua thì nhận được một tin nhắn, là tin nhắn của Trần Lăng: “Lên máy bay rồi.” Lại nghe thấy tiếng Hạ Địch hô to: “Áy, sao lại thế này? Sao tôi lại nghe thấy tiếng tí tách nhỉ, đừng nói là mưa nhé!”

Hạ Địch đứng dậy nhìn qua cửa sổ, khẳng định: “Anh nói đúng rồi, mưa, còn mưa rất to nữa.”

Lúc này Bao Huân mới định thần lại, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Hạ Địch biếng nhác trả lời: “Tám.”

Bao Huân gọi điện cho Trần Lăng nhưng điện thoại của cô đã tắt máy.

Bao Huân quăng di động đi chỗ khác nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại nhặt về. Đôi khi anh cảm thấy mình thật đáng khinh bỉ, rõ ràng đã quyết định quên cô hoàn toàn nhưng hôm nay, khi nhìn thấy cô trên màn hình lớn, lại vẫn như trước kia, hoàn toàn không có sức kháng cự đối với hành động chủ động tiếp cận của Trần Lăng.

Diệp Thần chẳng phải đã nói “Gái nhà lành sợ đàn ông bám dai dẳng” sao? Được rồi, hạ quyết tâm, chưa đến giây phút cuối cùng nhất quyết không bỏ cuộc.

Sau hồi lâu thần thờ, Bao Huân bật dậy, nói với hai người đàn ông đang thoải mái nằm trên sofa: “Em có việc, về trước nhé.”

Anh lái xe như bay đến sân bay Phổ Đông. Mưa không ngừng rơi xuống kính chắn phía trước, hòa cùng nhịp đập trái tim anh, khiến cần gạt nước dù đã hoạt động hết công suất vẫn không phát huy được tác dụng. Đèn đường bị chiếc Land Rover bỏ xa chỉ biết lạng lẹ nhìn chiếc xe phóng nhanh trên đường cao tốc.

Bao Huân dừng xe ở vỉa hè rồi tự chạy vào cửa ra vào xem chuyến bay từ Quảng Châu về Thượng Hải đã đến nơi chưa, rồi hòa cùng đám đông chờ máy bay, lạng lẹ đợi Trần Lăng bước ra.

10 phút trôi qua.

20 phút trôi qua.

30 phút trôi qua.

Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng loa phát thanh thông báo chuyến bay từ Quảng Châu đến Thượng Hải sắp hạ cánh. Bao Huân kiễng chân nhìn vào trong, bắt đầu tưởng tượng về mặt của Trần Lăng khi thấy mình đã đứng chờ sẵn ở đây, đó chắc hẳn là một chuyện rất vui vẻ.

Nhưng Bao Huân chỉ đoán được mở đầu chứ không đoán được kết thúc. Khi bóng dáng Trần Lăng kéo theo hành lý lọt vào mắt anh, Bao Huân kinh ngạc nhận ra, bên cạnh Trần Lăng còn một người đàn ông khác, người đàn ông này không phải ai khác mà là bạn thân Du Thiên Dã của anh. Khi Bao Huân còn đang do dự không biết nên đột ngột xuất hiện trước mặt họ hay quay lưng bỏ đi thì một chiếc xe đẩy hành lý mất kiểm soát sắp đâm sầm vào họ từ phía sau, Bao Huân chưa kịp báo động thì đã thấy Du Thiên Dã phản ứng cực nhanh ôm Trần Lăng vào lòng. Cảnh tượng trước mắt khiến đầu óc Bao Huân như đông cứng lại, anh cơ bản không nhìn thấy đám người Vương Hâm và Lục Tự đi phía sau mà vội vàng quay người bỏ đi, leo lên chiếc Land Rover đỗ ở vỉa hè của mình, vặn chìa khóa, nổ máy rồi cho xe chạy vào màn mưa mịt mù.

Trên đoạn đường về bị giày vò đau khổ, trong đầu Bao Huân chỉ có một suy nghĩ: “Thế giới này chắc chắn không có thằng nào ngốc như mình,

năm lần bảy lượt tự chui đầu vào rọ.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Giao Thừa 22

Hội nghị trồng răng quốc tế đang diễn ra rầm rộ chưa từng có. Trần Lăng bỏ lỡ chương trình tại hội trường chính vào ngày đầu tiên nên tất nhiên cô không thể bỏ lỡ ngày thứ hai.

Tối qua cô ngủ muộn, còn mang đầy bụng tâm sự nhưng điều đó không gây trở ngại cho việc dậy sớm vào sáng nay. Cô ngồi cạnh chủ nhiệm Từ, ngạc nhiên nhìn màn hình lớn trước mắt. Các chuyên gia, học giả nổi tiếng cả trong và ngoài nước đều lên sân khấu, còn cả giải phẫu trực tiếp được phát công khai trên màn hình lớn. Trần Lăng thậm chí nhìn thấy cả giáo sư ngành trồng răng đã từng dạy cô tại học viện nha khoa cô theo học thời đại học, giải phẫu trồng răng xử lý vấn đề tổn hại xương ổ răng mức độ lớn, cô không khỏi tán thưởng vị giáo sư này. Nói tóm lại, hôm nay thu hoạch được không ít. Cô càng xem càng thấy hào hứng, thật đã đời!

Giờ nghỉ giải lao, hai người đứng uống trà ngoài hành lang. Trần Lăng bèn hỏi chủ nhiệm Từ: “Hôm qua cháu cũng xuất hiện trên màn hình như hồi này hả chú?”

Chủ nhiệm Từ gật đầu, “Phải rồi. Có phải cháu cũng tự thấy mình rất giỏi không?”

Tuy trong lòng nói có nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra ngại ngùng, chỉ biết cười gượng hai tiếng: “Công việc của cháu đơn giản ấy mà, quá trình cấy implant giáo sư đã làm rồi, cháu chỉ làm nốt phần việc còn lại thôi. May mà cháu không biết là được phát sóng trực tiếp hoành tráng như vậy, nếu không sẽ hồi hộp lắm, biết đâu còn làm hỏng việc cũng nên.”

Chủ nhiệm Từ nhìn Trần Lăng: “Chú còn không hiểu cháu hay sao? Đừng khiêm tốn nữa.”

Trần Lăng vội nín bặt: “Chủ nhiệm, ngày hôm qua của chú thế nào? Nếu cháu về kịp, nhất định sẽ đến cổ vũ chú nhiệt tình.”

Chủ nhiệm Từ lẩm bẩm: “Đâu có gì to tát, chỉ là hướng dẫn những động tác đơn giản thôi mà, dễ ợt chứ có gì khó khăn đâu. Nhưng dù sao thì việc giáo sư Steven cho cháu cơ hội thể hiện như vậy thật sự quá tốt, cháu không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ cháu đâu.”

Trần Lăng chỉ dạ một tiếng rồi mơ hồ nói: “Chẳng phải giáo sư nói cho các bác sĩ trẻ chúng cháu nhiều cơ hội thể hiện sao?” Sau đó cô mỉm cười nói: “Chủ nhiệm Từ, chú cũng nên học theo giáo sư, đừng giấu bí kíp nữa, bật mí cho cháu đi mà.”

Chủ nhiệm Từ kêu oai oái: “Mấy bí kíp của chú chắc cháu chẳng cần đâu, vì chẳng phải cháu đã học được hết rồi sao? Hơn nữa cháu cũng sắp phải theo giáo sư Steven đi HongKong đào tạo chuyên sâu rồi. Học xong cháu có thể ứng dụng rất nhiều kiến thức mới vào thực tế, làm tăng khả năng ứng biến với tình hình.”

Đột nhiên có hai người đi qua họ. Một trong số hai người đó dừng bước, nói với cô và chủ nhiệm Từ: “Đã lâu không gặp, chủ nhiệm Từ.”

Chủ nhiệm Từ vội nắm lấy bàn tay đã chia ra của đối phương, “Đã lâu không gặp, bác sĩ Du. Tôi rất thích cuộc giải phẫu của anh chiều qua.”

Du Thiên Dã vội nói mấy câu khiêm tốn rồi nói với Trần Lăng đang đứng cạnh chủ nhiệm Từ, “Trần Lăng, hôm qua về muộn như thế, em có được nghỉ ngơi nhiều không?”

Trần Lăng vội lắc đầu: “Không sao ạ. Cảm ơn bác sĩ Du đã đưa em về.”

Người nào đó đứng cạnh Du Thiên Dã bất ngờ lên tiếng: “Trần Lăng, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau. Tôi cũng theo dõi cuộc phẫu thuật trực tiếp sáng qua của cô, cô thể hiện rất tốt.”

Trần Lăng nhìn Đặng Vi phía đối diện với vẻ không mấy tự nhiên, chỉ trả lời đúng hai chữ ngắn gọn: “Cảm ơn.” Rồi lập tức nhìn sang chỗ khác, không nhìn Đặng Vi nữa.

Đặng Vi vẫn chưa chịu thôi, còn nói: “Ừm... Chuyện trước đây... Là do tôi đã quá vội đoán, cô đừng để bụng nữa nhé.”

Trần Lăng miễn cưỡng chuyển tầm mắt hướng về phía Đặng Vi, xị mặt đáp: “Không sao, tôi đã quên hết rồi.”

Đặng Vi xấu hổ không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng Du Thiên Dã là người phá vỡ bầu không khí trầm lắng này, “Trần Lăng, bọn anh đi trước, liên lạc sau nhé.”

Trần Lăng gật đầu đồng ý.

Vừa đi cùng Du Thiên Dã, Đặng Vĩ vừa nói giọng than vãn: “Xem như tôi đã hiểu thế nào là làm phúc phải tội rồi. Biết thế lúc đầu tôi không đứng về phía anh cho xong. Anh xem Trần Lăng bây giờ kia, lần tránh tôi như tránh rắn rết.”

Du Thiên Dã không trả lời mà vẫn tiếp tục đi về phía trước. Đặng Vĩ vẫn không thôi lải nhải: “Hai người làm lành từ bao giờ mà tôi không biết nhỉ? Nhưng hai người cũng được xem là trải qua bao sóng gió mới về được với nhau, đừng nói là không mời tôi dự đám cưới nhé.”

Cuối cùng Du Thiên Dã cũng dừng bước, liếc mắt nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng quát Đặng Vĩ: “Anh có thôi đi không?”

Đặng Vĩ thoáng sững người, có vẻ không vui: “Đừng trọng sắc khinh bạn thế chứ, không mời thì thôi, sao phải nổi cáu làm gì?”

Du Thiên Dã tỏ ra bất đắc dĩ, nói: “Anh nghĩ nhiều quá rồi, sẽ không có ngày đó đâu.”

“Ngày nào cơ?”

Giọng Du Thiên Dã trở nên mơ màng: “Quan hệ của chúng tôi không phải như anh nghĩ, vì vậy, đám cưới mà anh mong mời không thể diễn ra.” Nói xong liền rào bước đi tiếp.

Đặng Vĩ cảm thấy bản thân đã quá lỗ mẫm, nhớ lại dáng vẻ không được tự nhiên của Trần Lăng ban nãy, anh lập tức chạy theo Du Thiên Dã, miệng không ngừng giải thích: “Thảo nào người ta nói con gái với tiểu nhân đều khó nuôi. Trần Lăng này cũng hẹp hòi quá đấy, có phải đến giờ cô ta vẫn không chịu tha thứ cho anh? Hay là tôi tìm cô ta nói cho rõ ràng nhé?”

Du Thiên Dã liếc nhìn Đặng Vĩ một cái rồi lắc đầu: “Khỏi cần. Tất cả đã là quá khứ rồi!”

Đặng Vĩ tỏ ra nghi ngờ: “Thật sao?”

Trong mắt Du Thiên Dã ánh lên một thứ tình cảm khó hiểu, nhưng ngoài miệng lại khẳng định: “Thật!”

Có lẽ vẫn còn đau đớn, vẫn còn hối hận, nhưng tất cả đều đã là quá khứ, ai bảo anh có một trái tim vừa kiêu ngạo vừa không chịu khuất phục chứ?

Bên này, chủ nhiệm Từ truy hỏi Trần Lăng: “Bác sĩ Đặng vừa nói vậy là sao? Tại sao lại phải xin lỗi cháu?”

Trần Lăng dĩ nhiên sẽ không nói thật mà chỉ nói một cách mơ hồ: “Bác sĩ Đặng thích nói đùa, chủ nhiệm còn tưởng là thật ạ?”

Chủ nhiệm Từ cũng là người từng trải. Thái độ kỳ lạ của Trần Lăng và hai vị bác sĩ vừa nãy chắc chắn không đơn giản như cô giải thích, nhưng người ta không chịu nói thì thôi, ông đành cười gượng cho qua chuyện.

Trần Lăng không còn tập trung được nữa. Suy nghĩ của cô lại không thể kiềm chế mà trở lại ngày hôm qua, sau khi cô kết thúc cuộc giải phẫu trực tiếp, phải ngồi chờ rất lâu ở sân bay Quảng Châu, cuối cùng hết cách, đành đổi vé máy bay, trùng hợp đi cùng chuyến với đám người Du Thiên Dã, Vương Hâm và Lục Tự về Thượng Hải.

Vương Hâm và Lục Tự rất có khả năng tạo không gian riêng, họ đổi vị trí đến nơi cách Du Thiên Dã và Trần Lăng rất xa, còn không ngừng chớp mắt với hai người. Tuy không bị Vương Hâm và Lục Tự dõi nhưng Du Thiên Dã và Trần Lăng đi với nhau vẫn thấy rất lúng túng, họ toàn nói chuyện học thuật chứ không đề cập đến việc khác.

Bầu không khí ngột ngạt bị phá vỡ lúc nào nhỉ? Hình như là khi Trần Lăng quay lại nói với Du Thiên Dã: “Giáo sư Steven nói anh đề cử em cho ông ấy?”

Du Thiên Dã lặng thinh nhìn Trần Lăng, vẻ mặt cô thẳng thắn mà chân thành, đành gật đầu: “Steven là giáo sư đầu ngành trồng răng ở Hong Kong. Ông khen em rất giỏi, tiến bộ nhanh, giúp ông làm rất nhiều việc.”

Trần Lăng cắn môi, khẽ nói: “Dù sao đi nữa em cũng phải cảm ơn anh đã cho em cơ hội tốt như vậy.”

Du Thiên Dã lắc đầu, “Steven chắc chắn sẽ không đề cử lời nói của người khác ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của mình. Ông ấy có thể yên tâm giao cho em các công việc trong cuộc phẫu thuật buổi sáng là vì thành quả mà em tự nỗ lực thôi.” Nói xong, anh chau mày, có vẻ sầu não, “Bọn mình trở nên khách sáo như vậy sao? Nói chuyện với nhau mà câu nệ quá. Em vẫn trách anh lúc đó đã vu oan cho em ư?”

Trần Lăng ngẫm nghĩ rồi trả lời một cách chân thành, “Lúc đầu thì trách anh nhưng sau đó em đã hiểu ra nhiều chuyện. Thực ra lỗi của em cũng không nhỏ, có một số chuyện, nếu sớm nói cho anh biết thì tốt quá, có khi sẽ không gây ra nhiều hiểu lầm không đáng có như vậy.”

Du Thiên Dã không ngờ Trần Lăng lại tự nhận lỗi về mình, lòng anh không khỏi rung động, “Trần Lăng, nếu vẫn còn là bạn, em đừng khách khí với anh như vậy.”

Trần Lăng liếc nhìn Du Thiên Dã bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Thực ra em không coi anh là bạn, em luôn xem anh là thần tượng của mình.”

Du Thiên Dã ngẩn ra, “Thần tượng? Là người được người khác tôn sùng, sắm vai nhân vật không chịu cảnh khói lửa của nhân gian?”

Trần Lăng phì cười rồi nhanh chóng nghiêm túc trở lại, “Không, phải là cao cao tại thượng tuyệt đối, coi thường chúng sinh mới đúng.”

Nụ cười của Trần Lăng khiến Du Thiên Dã không thể nhìn thẳng, vẫn rạng rỡ khiến người ta rung động như thế. Anh quay đi, lẩm bẩm giọng mũi, “Em đừng mắng khéo anh như thế, cứ nói thẳng anh hồ đồ, bất nhân bất nghĩa đi.”

Về mặt Trần Lăng cực kỳ bình tĩnh: “Em chưa nói gì đâu nhé, toàn là tự anh nói hết đấy.”

trái tim Du Thiên Dã thất lại nhưng vẫn phải kiềm chế bản thân.

Dường như từ giây phút đó trở đi hai người mới dần tự nhiên, nói về tình hình gần đây của mình cho đối phương biết.

Khi Du Thiên Dã nói đến kế hoạch cuối năm sang Mỹ đào tạo chuyên sâu của mình, Trần Lăng không thấy rung động lắm mà chỉ chớp chớp mắt tỏ vẻ hâm mộ, đồng thời nói với anh rằng mình cũng sắp đi Hong Kong học thêm. Cũng như cô, Du Thiên Dã hoàn toàn không tỏ ra bất ngờ, anh nói đây là cơ hội hiếm có, khuyên cô nên trân trọng.

Trong cuộc nói chuyện cởi mở của hai người, Trần Lăng cảm thấy bản thân vừa lý trí vừa bình tĩnh, sinh ra rất nhiều loại cảm xúc. Thấy vẻ mặt thất thần của Trần Lăng, Du Thiên Dã khẽ nói: “Chúng ta không thể quay lại như xưa được nữa, phải không em?”

Trần Lăng không nghe rõ bèn hỏi lại: “Phải không gì ạ?”

Du Thiên Dã im lặng một lát rồi mỉm cười: “Không có gì. Anh hỏi em chưa uống nước phải không, cần một ly chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Giao Thừa 22

Nếu nói hai ngày của hội nghị diễn ra trong sự hào hứng, khiến Trần Lăng thấy rất đã thì bữa tiệc trong ngày bế mạc lại khiến cô không vui. Hoàn toàn không có sự xuất hiện của các nha sĩ bình thường như cô tưởng mà thay vào đó là những vị sếp tai to mặt lớn của các doanh nghiệp kinh doanh ngành nha khoa và một số ít những bác sĩ nổi bật. Mọi người ăn mặc trang trọng, nói chuyện với nhau, ca ngợi lẫn nhau, nói những chuyện mà Trần Lăng không hề thích thú.

Vu Bác Văn không để ý đến cảm nhận của Trần Lăng mà dẫn cô đi khắp hội trường chào hỏi mọi người, trong giọng nói của ông toát lên sự hân diện không thể che giấu. Thực ra quanh đi quẩn lại chỉ có mấy câu: “Nào, nào, tôi xin giới thiệu, đây là con gái của tôi, cháu là Trần Lăng.”

“Ồ, đã lớn thế rồi cơ à? Xinh gái quá!”

“Còn rất giỏi nữa, hôm qua con bé là trợ lý của giáo sư Steven trong cuộc phẫu thuật trực tiếp đấy.”

“Nữ bác sĩ kia chính là cháu đây sao? Ông anh có phúc quá nhỉ?”

“Ngại quá, đâu có ạ!”

Nhưng chẳng ai thấy có vẻ gì là “ngại quá” trên mặt Vu Bác Văn cả.

Trần Lăng đi giày cao gót và khoác lên mình bộ váy dạ hội màu bạc nghe nhiều đến chai cả tai, cô thực sự không chịu nổi nữa, bèn thì thầm vào tai Vu Bác Văn: “Con chưa thấy ai huênh hoang như bố, có ai lại khoe khoang thế không? Bố ham hư vinh quá đấy!”

Vu Bác Văn cười khà khà, “Có cô con gái giỏi giang như con, sao bố có thể không khoe khoang cho được? Bố chờ ngày này đã lâu lắm rồi.”

Đang nói thì Vu Bác Văn trông thấy một đám người đi về phía mình, liền cười đơn đả: “Bao tiên sinh, Bao phu nhân, vừa gặp nhau ở Bắc Kinh cách đây không lâu, giờ lại gặp ở nơi này.”

Bao Hoài Đức trả lời: “Đúng thế, tôi cũng đến góp vui đây. Bao Huân, đến chào hỏi chú Vu đi nào.”

Bao Huân luôn đi sau bố mẹ cuối cùng cũng lộ diện, lễ phép chào Vu Bác Văn, gọi ông là “chú Vu”.

Vu Bác Văn cũng gọi Trần Lăng tới, Trần Lăng miễn cưỡng chào: “Cháu chào Bao tiên sinh, Bao phu nhân ạ.”

Bao Hoài Đức khẽ bật cười, “Trước đây cháu làm việc ở Hạo Khang gọi hai bác như vậy còn được, chứ bây giờ gọi như thế không hợp lắm đâu.”

Vu Bác Văn cũng nhắc nhở, “Lăng Lăng, mau chào hai bác đi.”

Trần Lăng ngẩn ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói: “Cháu chào hai bác ạ.”

Bao phu nhân vội kéo Trần Lăng về phía mình. “Đã lâu không được gặp cháu, bác nhớ cháu chết mất. Bao giờ cháu mới về Bắc Kinh?”

Bao Hoài Đức đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, “Bà kiểm chế một chút được không? Đừng làm Trần Lăng sợ.” rồi quay sang nói với Vu Bác Văn: “Nghe nói hôm qua Trần Lăng thể hiện rất tốt, còn tham gia phẫu thuật trực tiếp nữa, ông có phúc quá!”

Vu Bác Văn lúc này lại khiêm tốn bất ngờ: “Ông cũng thế, có đứa con trai tài giỏi như Bao Huân, tôi vô cùng ngưỡng mộ.”

Bao Hoài Đức than vãn: “Thời gian trôi đi nhanh quá, chúng ta đã già rồi, tương lai vẫn phải dựa vào đám thanh niên chúng nó.”

Vu Bác Văn cũng bùi ngùi không kém, “Phải đấy, chúng ta đã già rồi, sắp thành phế vật rồi. Tương lai của ngành nha khoa, dù là kỹ thuật lâm sàng hay phát triển toàn diện, chắc chắn bọn trẻ sẽ làm rất tốt.”

Bao Hoài Đức lại nói, “Con hơn cha là nhà có phúc mà.”

Vu Bác Văn đáp: “Tất nhiên rồi.”

Bao Hoài Đức và Vu Bác Văn trao đổi một ánh mắt rồi cùng mỉm cười.

Trần Lăng hết sức ngỡ ngàng, cô không biết bố mình và ông chủ của nha khoa Hạo Khang thân thiết với nhau như vậy từ khi nào, mắt thì nhìn trộm Bao Huân mấy lần. So với tối hôm say rượu, tuy vết bầm tím ở bọng mắt đã biến mất nhưng hôm nay anh còn tái xanh, gầy gò hơn hôm đó, đứng đó với vẻ mặt vô cảm, thoạt nhìn có chút xa lạ và rất mệt mỏi.

Bao phu nhân để ý đến ánh mắt của đang quan sát Bao Huân của Trần Lăng, liền cười khúc khích kéo Trần Lăng về phía Bao Huân, rồi bà nhìn ra ban công, thì thầm: “Hai đứa ra ngoài nói chuyện đi, đi theo hai ông già này có thấy chán đời không hả?”

Mặt Trần Lăng đỏ bừng nhưng vẫn mạnh dạn nói với Bao Huân: “Bao Huân, thời gian này em rất muốn đến gặp anh để nói với anh mấy điều.”

Bao Huân không lên tiếng, trên mặt cũng chẳng biểu hiện gì, nhưng vẫn đi theo Trần Lăng ra ngoài.

Sau khi tìm được chỗ đứng, Trần Lăng chăm chú nhìn Bao Huân: “Xin lỗi, hôm qua chuyến bay về muộn quá nên không đến tìm anh được.”

Bao Huân vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng đó, “Không sao. Có gì cô nói đi.”

Trần Lăng thấy mặt mình nóng bỏng tay: “Thực ra không có chuyện gì cả, chỉ muốn nói với anh tiếng xin lỗi thôi.”

“Vừa nãy chẳng phải đã nói rồi sao?”

“Không, em muốn nói đến chuyện hôm trước em hiểu lầm anh. Anh đã giúp nha khoa Bác Văn chúng em nhiều như vậy mà em còn vu oan cho anh.”

Bao Huân chặn lời cô, “Không cần, là tôi có tình không giải thích với cô.”

Trần Lăng ngược lên nhìn chàng trai đối diện, lẩm bẩm: “Tại sao?”

Ánh mắt Bao Huân dừng lại trên người cô gái mà ai cũng thương trộm nhớ đã lâu. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô đi giày cao gót, búi tóc cao trên đỉnh đầu, rất hợp với bộ váy màu bạc cô đang mặc, xinh đẹp yêu kiều hơn bình thường rất nhiều. Nhưng vậy thì sao chứ? Trái tim cô hoàn toàn không thuộc về anh. Bao Huân không khỏi cười giễu cợt, rồi bình thản đáp lại: “Không tại sao cả.”

Trần Lăng á khẩu nhưng vẫn không thể nói ra những lời sến súa được, rất lâu sau cô mới lắp bắp giải thích: “Bao Huân, em biết trước đây em đã hiểu lầm về anh rất nhiều, lúc nào cũng cho rằng anh là một thiếu gia ngạo mạn, bất lịch sự, không học vấn, không nghề nghiệp nhưng về sau em mới biết mình đã sai, mà còn sai trăm trọng. Thời gian này anh vẫn lặng lẽ hy sinh cho em, còn giúp em rất nhiều việc mà em không hề hay biết...”

Càng nghe sắc mặt Bao Huân càng xám ngoét, anh cắt ngang: “Đủ rồi, Trần Lăng, cô không phải nói gì nữa. Sao cô có thể dựa vào tình cảm của tôi dành cho cô mà tha hồ giày xéo lòng tự trọng của tôi như vậy nhỉ? Đúng, tôi đã từng giúp cô nhưng đó là tôi tự nguyện, tôi làm để bản thân được vui chứ chưa bao giờ muốn biến cô thành con nợ tình cảm của mình...”

Càng nói Bao Huân càng nổi giận, tất cả áp lực trong thời gian này đã bộc phát trong tối nay, Bao Huân không thể kiềm chế bản thân được nữa, “Cô có biết tại sao bố cô và bố mẹ tôi lại có thể vui vẻ nói chuyện như vậy không? Là vì họ đều cho rằng tôi và cô đang yêu nhau! Cô có biết hôm qua tôi đã vui thế nào khi nhận được tin nhắn cô bảo sẽ đến tìm tôi sau khi trở về không? Cô có biết tôi nhớ buổi chiều chúng ta ở đảo Phở Đà như thế nào không? Tôi từng cách cô gần như vậy...”

Trần Lăng rất bất ngờ khi nghe Bao Huân nói vậy, cô đáp một câu theo bản năng: “Bao Huân, em biết...”

Bao Huân lại vung tay rồi quay người lại: “Thôi, có nói ra những điều này cũng vô dụng, thực ra cô chẳng biết gì hết. Không! Không! Không! Cô không cần bận tâm những gì tôi đã làm cho cô đâu. Nếu những việc này khiến cô áy náy trong lòng thì không cần thiết. Tôi biết giờ đây sự tồn tại của mình là thừa thãi, cô và Du Thiên Dã đã coi như khổ tận cam lai, tôi sẽ không can dự nữa, dù sao quên cô cũng chẳng phải việc gì khó khăn.” Nói xong, Bao Huân thậm chí không còn can đảm nói chuyện thêm với Trần Lăng, quay người nhanh chóng rời khỏi ban công và chẳng bao lâu sau đã biến mất khỏi bữa tiệc.

Dĩ nhiên bị rơi vào hoàn cảnh này, Trần Lăng không thể không do dự. Cô tận mắt nhìn Bao Huân biến mất trong tầm nhìn của mình, sững sờ rất lâu mới chợt định thần lại rồi chạy vội ra ngoài. Song chưa đi được mấy bước, cô đã bị người khác tóm lấy. Người đó chính là Bao phu nhân với vẻ mặt đăm chiêu.

“Trần Lăng, không có việc gì chứ? Thăng ranh nhà bác sao lại chạy mất dép rồi?”

“Không sao đâu bác ạ, chúng cháu có chút bất đồng thôi. Cháu sẽ đi tìm anh ấy ngay bây giờ.”

Bao phu nhân có cảm giác con trai mình đã làm sai chuyện gì đó liền giải vây giúp anh, “Thằng nhóc này thật là, có phải dạo này mệt quá nên giận dỗi lung tung không? Nhưng Trần Lăng đừng để trong lòng nhé, con trai bác hay xấu hổ, thực ra nó rất quan tâm đến cháu. Cháu còn nhớ có lần cháu chữa răng cho một cậu bé rồi bị mẹ nó làm khó không? Lần đó Bao Huân sốt sắng lắm, nó còn đòi bác ra mặt lấy lại công bằng cho cháu đấy.”

Lúc này Trần Lăng mới ngộ ra, “Lá cờ khen thưởng đó là như vậy ạ?”

Bao phu nhân vui vẻ gật đầu. Trần Lăng mỉm cười: “Bác ơi, vậy cháu càng phải đi tìm anh ấy.”

Bao phu nhân liền nói: “Đi đi, bác sẽ nói lại với bố cháu.”

Trần Lăng đi ra đại sảnh, mặc áo khoác rồi đi thẳng cầu thang xuống, lập tức ra khỏi cổng lớn của trung tâm hội nghị quốc tế mà vẫn không thấy bóng dáng Bao Huân đâu. Trần Lăng mở chiếc túi xách nhỏ của mình, lấy di động gọi cho Bao Huân mà bên kia chẳng những không nghe, còn thẳng tay tắt máy.

*

Đúng lúc này, Du Thiên Dã tới tham gia bữa tiệc muộn hơn mọi người lại nhìn thấy Trần Lăng mặc áo khoác bên ngoài chiếc váy dài đến đầu gối đứng trên vỉa hè, ngẩn ngơ nhìn điện thoại.

Du Thiên Dã bước xuống từ taxi, ho một tiếng, “Em ở đây làm gì vậy? Sao không vào trong?”

Thấy Du Thiên Dã xuất hiện trước mắt, Trần Lăng cười ngại ngùng rồi lập tức mặt cô sáng lên, ra hiệu với tài xế taxi rồi nói với Du Thiên Dã: “Em có việc gấp phải đi.”

Nhìn chiếc taxi biến mất trước mặt mình, trái tim Du Thiên Dã không khỏi thất lại, ngày mai anh sẽ rời khỏi Thượng Hải để trở về Bắc Kinh, sau đó sẽ bận liên miên với những công việc chuẩn bị cho chuyến đi Mỹ. Hôm nay từ biệt không biết bao giờ mới có thể gặp lại. Anh đang buồn bã thì lại thấy chiếc taxi vừa biến mất đã quay trở lại, Trần Lăng ló đầu ra, nói to: “Mai anh bay chuyến mấy giờ? Có cần em đi tiễn không?”

Nụ cười chậm rãi nở trên môi Du Thiên Dã, anh lắc đầu với Trần Lăng, “Thôi, đâu phải sinh ly tử biệt gì.”

Trần Lăng bỗng nói câu gì đó với tài xế rồi mở cửa xe đi xuống. Cô đi đến trước mặt Du Thiên Dã, lấy danh thiếp ra đưa anh, “Quên cho anh số điện thoại, giữ liên lạc nhé.”

Du Thiên Dã nhận lấy rồi khẽ nói: “Trần Lăng, để anh ôm em một lần cuối.”

Trần Lăng ngẩn ra vài giây rồi tiến gần hơn về phía anh, hai người nhẹ nhàng ôm nhau rồi nhanh chóng rời ra. Sau khi trao anh một nụ cười, cô lại tèo lên taxi.

Du Thiên Dã mê mẩn nhìn chiếc xe dần rời xa mình, trong lòng thầm nói: “Trần Lăng, chúng ta bắt đầu từ một cái ôm và cũng kết thúc ở một cái ôm. Sau này chúng ta ai đi đường nấy nhưng vẫn trân trọng lẫn nhau.”

Và có lẽ cũng chỉ trong giây phút này, Du Thiên Dã mới để suy nghĩ của mình được tự do bay nhảy. Thực ra anh không kiên định như anh vẫn

tướng, thỉnh thoảng trong đêm, anh cũng khinh bỉ lòng tự trọng của mình. Thực ra sau buổi gặp chủ nhiệm Từ của nha khoa Bác Văn, anh cũng rất muốn gọi điện cho Trần Lăng nhưng cuối cùng lại chỉ nhờ chủ nhiệm Từ gửi lời hỏi thăm đến cô. Thực ra anh đã bỏ tờ giấy ghi số điện thoại của Trần Lăng vào ngăn kéo nhưng thực tế lại thăm ghi nhớ nó từ lâu. Sau bao lần đắn đo và chần chừ, cuối cùng vẫn không gọi đi. Chỉ có một lần duy nhất vào tết âm lịch, anh mạnh dạn gọi cho cô thì được thông báo là đã tắt máy.

Bao nhiêu cái “thực ra” như thế, có thể làm sao chứ? Cũng như đã lâu trước kia anh từng nói: Người chiến thắng đầu tiên chưa chắc là người chiến thắng cuối cùng. Ai bảo anh không biết trân trọng?

Bây giờ xem ra, đúng là lời nguyên đã ứng nghiệm.

Du Thiên Dã không thể kiềm chế mà nhớ lại cảnh bất ngờ gặp Trần Lăng tại sân bay hôm đó, cũng bắt đầu từ hôm đó, anh và Trần Lăng đều đã quyết định sẽ bỏ qua những ngại ngùng trước đó để làm bạn của nhau.

Chuyến bay dài hai tiếng tối hôm đó, anh và Trần Lăng ngồi cạnh nhau. Từ sự ngại ngùng lúc ban đầu đến sự thoải mái về sau đã có thể chứng minh một điều: Tình yêu cũng có hạn sử dụng, sau khi hết hạn, nó không thể giữ được hương vị ban đầu nữa.

Sau khi máy bay hạ cánh tại sân bay Phố Đông, Vương Hâm và Lục Tự đã thuê xe về trước, tất nhiên Du Thiên Dã nhận nhiệm vụ đưa Trần Lăng về nhà.

Nếu nói sự kiêu ngạo trước đây đã khiến Du Thiên Dã chủ động từ bỏ Trần Lăng vậy thì trong buổi tối hôm ấy, lúc sắp phải tạm biệt cô, trong lòng anh đột nhiên thấy hối hận. Anh đắn đo lựa chọn từ ngữ, do dự rất lâu và cuối cùng Trần Lăng lại nói trước: “Lúc này trên máy bay, anh hỏi em cái gì không thể trở lại như xưa, anh muốn nói đến anh và em phải không?”

Du Thiên Dã ừ một tiếng, nhất thời nóng đầu hỏi dồn: “Nếu như mọi thứ có thể quay lại trước kia, em không phải con gái của Vu Bác Văn, giữa chúng ta cũng không có nhiều hiểu lầm như vậy, em nói chúng ta có thể như trước không?”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt trong veo, ôn tồn nói, “Nhưng nào có ‘nếu như’. Anh vẫn là người em ngưỡng mộ nhất, trước đây là thế, sau này vẫn thế.” Sau đó Trần Lăng chỉ vào ngực trái của mình: “Nhưng bây giờ trong lòng em đã có người khác rồi.”

Nhớ đến đây, Du Thiên Dã hít một hơi thật sâu, trên môi là một nụ cười khổ sở. Hóa ra người còn quả quyết hơn anh lại là cô gái mà anh từng hết lòng yêu thương.

Hãy để tất cả vương bận và bất đắc dĩ dừng lại trong đêm nay, giờ tay chào nhau, từ giờ trở đi, ai về đường nấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Giao Thừa 23

Tối hôm đó Trần Lăng không tìm được Bao Huân, không chỉ tối hôm đó mà mấy ngày sau vẫn chưa tìm thấy. Anh chàng này lại như lần trước, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt cô.

Ban ngày Trần Lăng rất bận rộn, công việc ít đi một chút thì lại phải giành thời gian đi thăm ông bà ngoại cùng Vu Bác Văn, cả gia đình hân hoan ăn bữa cơm đoàn viên. Ông bà ngoại trách móc: “Lăng Lăng, bao giờ cháu mới học xong hả? Mau kiếm người yêu rồi lấy chồng đi, nếu không thành gái ế mất thôi.”

May mà có Vu Bác Văn chống đỡ giúp cô, “Ồi dào, con bé này ương bướng lắm ạ, cứ để nó đi học. Lăng Lăng của chúng ta cũng hấp dẫn lắm, người thích nó còn xếp hàng dài đấy ạ. Bố mẹ không cần lo quá đâu.”

Liễu Sơn Chi và Liễu Gia Từ cũng gật đầu, “Đúng thế, đúng thế.”

Chỉ có Trần Lăng là ngần ngại trong bữa cơm. Cô không nghĩ ra một người lớn sống sờ sờ như Bao Huân có thể trốn đi đâu được, dĩ nhiên cô cũng không thể mặt dày đến hỏi Bao phu nhân. Nếu gọi điện bị tắt máy thì nhắn tin vậy. Nhưng cô đã dùng đủ loại giọng điệu nhắn tin cho anh mà vẫn không thấy anh trả lời. Trần Lăng nhất thời nản lòng.

Cứ đi như vậy sao? Thật sự không can tâm.

Chẳng bao lâu đã đến ngày khởi hành mà Bao Huân vẫn không hề liên lạc với cô, vẫn bất vô âm tín. Trần Lăng nhìn căn nhà thuê của mình, phòng ốc đã dọn sạch bách, hành lý cũng sắp xếp ổn thỏa, giờ mới nhớ ra hai con rùa tai đỏ phải nhờ người khác nuôi.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Trần Lăng quyết định xuống dưới, đi vào trung tâm thể hình Lam Dịch ở đối diện. Vừa vào đại sảnh thì gặp phải Hạ Dịch đi từ bên trong ra.

Hạ Dịch hí hóp nhìn cô, “Cô là... cô là người bạn gái mà Bao Huân mới chia tay phải không?”

Trần Lăng ngậy ra một lúc, đắn đo một lúc bèn hỏi: “Anh ấy nói thế à?”

Hạ Dịch gật đầu, “Chuẩn!”

Trần Lăng gật đầu nhưng vẫn rất tò mò, “Anh quen Bao Huân như thế nào?”

Hạ Dịch xòe tay, “Tôi tưởng thằng Bao Huân biến thái mới nuôi rùa. Hai người đã chia tay rồi cơ mà? Có phải muốn trả lại cho nó không?”

Trần Lăng ngớ ra: “Tôi phải đi Hong Kong một thời gian khá dài nên không thể chăm sóc hai con rùa này, tôi lại không tìm thấy Bao Huân nên có thể làm phiền anh được không?”

Hạ Dịch tỏ vẻ khó xử, Trần Lăng vội nói: “Bây giờ trời ẩm thế này, hai con rùa rất dễ nuôi, thức ăn tôi cũng chuẩn bị rồi. Nếu anh không nuôi được, tôi đành đi nhờ người khác vậy.”

Hạ Dịch suy nghĩ rồi gật đầu, “Được rồi, cô để ở đây đi. Bao giờ Bao Huân quay lại tôi sẽ bảo nó mang về.”

Mắt Trần Lăng sáng lên, “Anh sẽ gặp được Bao Huân sao?”

Hạ Dịch hừ một tiếng, “Nếu nó vẫn chưa chết thì sẽ định kỳ đến đây báo danh.”

Trần Lăng suy nghĩ rồi nói: “Tối nay tôi đi chuyến bay bảy giờ, tôi e trước khi đi không gặp được anh ấy, anh có thể chuyển lời giúp tôi không?”

Hạ Dịch chau mày, “Lời gì?”

Trần Lăng há miệng nhưng lại không có dũng khí nói ra, đành bảo: “Tôi viết vào giấy vậy, nhờ anh chuyển giùm nhé.”

Hạ Dịch đành tìm giấy bút cho Trần Lăng. Vốn dĩ Trần Lăng muốn viết ngắn gọn một chút nhưng sau khi đặt bút lại nghĩ đến sự giận dữ của Bao Huân tối hôm đó, xem đi, không phải chính sự áp úng của mình đã gây họa sao? Trần Lăng hạ quyết tâm viết vào giấy một câu, lời lẽ của nó khiến toàn thân cô sồn da gà. Viết xong, cô lại nghĩ giấy này còn qua tay Hạ Dịch, thế là hai má đỏ bừng, xấu hổ quá, cô liền cẩn thận gấp lại thành một con hạc rồi mới giao cho Hạ Dịch.

Trần Lăng đi rồi, Hạ Dịch dùng tay cẩn thận mở con hạc giấy ra rồi hí hóp nhìn xem xét rất lâu, mường một câu “Mù mắt rồi hay sao?” Sau đó lại cẩn thận gấp con hạc lại như cũ rồi nhét vào một góc khuất cạnh hang rùa, xem xét hồi lâu, chắc chắn đã kín đáo, anh ta mới nở nụ cười mỹ mãn.

Buổi tối phải rời khỏi Thượng Hải, Trần Lăng nán nã ngồi trong sân bay đến tận giây phút cuối cùng nhưng Bao Huân vẫn không xuất hiện, “Có lẽ anh ấy không đọc được tờ giấy đó mà cũng có thể đã đọc rồi nhưng vẫn quyết định không đến gặp mình.”

Trong tâm trạng lo được lo mất đó, Trần Lăng miễn cưỡng lên máy bay. Cô cơ bản không để ý đến người ngồi trước mình mấy hàng ghế là một thai phụ cùng người giúp việc và một cậu nhóc hơn một tuổi.

Lâm Hiểu Tuyền mang thai đã hơn bốn tháng bắt đầu nhìn đứa con đang ồm ồm đòi đi vệ sinh bên cạnh, nói với người giúp việc: “Mau dẫn nó đi đi.” Sau đó ngơ ngác nhìn ra cửa sổ, lòng cô đơn vô cùng. Cô ta đã bị chồng là Lưu Tử Kiện thu lại tất cả quyền lực, thậm chí còn không cho cô ta nhúng tay vào nghiệp vụ nha khoa nào nữa, còn bán nha khoa Hạo Kiện cho bệnh viện Đại Nghiệp nào đó. Cô ta hiện nay không cần làm gì cả, nhiệm vụ chủ yếu là mang thai nuôi con, làm tốt chức trách của bà chủ tại căn nhà ở Hong Kong. Càng nghĩ Lâm Hiểu Tuyền càng tuyệt vọng, “Chẳng lẽ mình sẽ sống cả đời một cách nhàm chán như bây giờ?”

*

Một tuần sau.

Tại trung tâm thể hình Lam Dịch, trong phòng của tổng giám đốc, Bao Huân đứng ngẩn ra trước hang rùa, rất lâu sau mới cất tiếng nói: “Ngày mai tao phải về Bắc Kinh rồi, mày đừng quên cho rùa của tao ăn nhé.”

Hạ Dịch đang đọc sách ngẩng lên liếc Bao Huân một cái, ý nói “kệ xác mày”.

Trung tâm Lam Dịch đang phát bản tình ca “Tâm hồn bị mê hoặc” của Lý Tông Thịnh. Bao Huân buồn chán lắm bầm: “Tâm hồn bị mê hoặc cũng được, nhân duyên kiếp trước cũng được...” Lắm bầm xong, anh khiêu khích Hạ Dịch: “Bài này nói hộ tâm trạng của mày đúng không?”

Hạ Dịch nổi giận: “Rõ là tâm trạng của mày.”

Hai người đang cãi nhau thì loa lại phát một bài khác, lần này là bài “Thua em, dù có thắng cả thế giới thì sao?” của Ukulele, bài hát với tông cao khiến lòng người sầu trăm nẻo. Bao Huân ngẩn ra, rồi tranh nói trước: “Bài này, bài này 100% là tâm trạng của mày.”

Hạ Định liếc Bao Huân một cái rồi nổi cáu, “Tâm trạng của mày thì có, mày tương tự thì kệ mày, đừng có kéo tao vào, ra chỗ nào mát mẻ mà ngồi đi.”

Bao Huân hừ một tiếng, độc thoại: “Toàn phát mấy cái bài hát vớ vẩn, không có bài nào vui về à?”

Hạ Định chậm rãi nói: “Mày cần gì phải vui? Dù sao Trần Lăng người ta cũng đi Hong Kong rồi.”

Bao Huân đột nhiên nói một câu không đầu không cuối, “Cô ấy cứ thế mà đi à, có để lại gì không?”

Hạ Định nguyền dài, “Mày có im đi không? Hối N lần rồi!”

Bao Huân đau đầu, trăm mối sầu không thể tỏ bày, “Rõ ràng mẹ tao bảo hôm cô ấy đi còn đặc biệt đến tìm tao mà. Thế nên tao nghĩ không biết có phải cô ấy để lại gì cho tao mà mày quên mất không?”

Hạ Định lật một trang sách đọc tiếp, miệng vẫn đều đều: “Có nói, cô ấy bảo gọi điện nhắn tin cho mày mà không thấy trả lời.”

Bao Huân thở dài thườn thượt: “Không biết tao ném điện thoại vào xô nào rồi, tìm mấy ngày mà không thấy, đang định mua điện thoại mới rồi làm lại sim đây.”

Hạ Định nói: “Hừ, chủ động gọi cho người ta đi.”

Bao Huân không làm được, quá khứ đã qua quá đau khổ, lần nào chủ động cũng tự rước lấy nhục nhã, liền vội lắc đầu: “Tao không gọi đâu.”

Hạ Định đổi sang một tư thế thoải mái hơn, tiếp tục đọc sách nhưng miệng vẫn không khách sáo, “Đáng đời.”

Bao Huân cảm thấy mình đã bị bắt nạt đủ rồi bèn phản kích nhằm mục đích tự vệ: “Lâm Phong đâu nhỉ? Dạo này con bé đang làm gì thế?”

Lưng Hạ Định cứng lại, rất lâu sau mới nói: “Sao mà tao biết được?”

Bao Huân gật đầu: “Dĩ nhiên mày không biết rồi, tao đoán chắc mày cũng chẳng hiểu vì sao con bé đến Thượng Hải đâu nhỉ?”

Hạ Định trả lời máy móc: “Con bé đến Thượng Hải làm gì?”

Bao Huân cười haha: “Thực ra tao cũng không biết.”

Hạ Định mắng: “Chán mày chết đi được. Trần Lăng đúng là không có mắt, còn nói yêu mày nữa.”

Bao Huân sùng sốt: “Mày vừa nói gì?”

Hạ Định tự biết đã lỡ miệng liền vội vàng chối: “Tao có nói gì đâu.”

Bao Huân sai chân đi đến đứng bên Hạ Định, một tay túm lấy áo Hạ Định, tay kia giờ nắm đấm: “Có nói không? Không nói tao đấm đấy!”

Hạ Định không hề sợ hãi mà còn tỏ vẻ khiêu khích, “Đấm đi, tao càng không nói.”

Bao Huân hàm hừ rất lâu, nắm đấm động đậy nhiều lần nhưng không tung ra mà anh chậm rãi buông cổ áo Hạ Định, buồn bã ngồi xuống, không nói một lời.

Hạ Định chỉnh lại cổ áo, liếc mắt nhìn Bao Huân đang ủ ê một cái, mắng luôn: “Mày đã ném được mùi bị người ta giấu giếm chưa? Mẹ nó, tao mới giấu mày được bao lâu nào, mới có một tuần. Còn mày thì sao, dám giấu tao tận hai năm, thấy tao bề mặt mày vui lắm chứ gì?”

Nghe đến đây, Bao Huân rất giận, cuối cùng cũng tung nắm đấm, còn mắng: “Mày có tình chứ gì? Muốn trả thù tao phải không?”

Bị ăn đấm, người Hạ Định không còn vững chãi như trước nữa nhưng anh ta vẫn chậm chạp giờ tay lau khóe miệng. Thằng ranh này ra tay mạnh thật, chảy máu rồi. Không nghĩ ngợi, anh ta trả lại cho Bao Huân một đấm, “Mày đúng là thêm đòn. Tao trả thù mày đấy, thì sao nào? Mày đáng bị thế!”

Nắm đấm này rơi đúng vào hốc mắt mà Bao Huân mới khỏi chưa bao lâu, màu thâm tím lại nhanh chóng xuất hiện lần nữa. Thấy thế, Hạ Định cực kỳ khoái chí, lúc này mới rút con hạc giấy ra từ góc cửa hang rùa, ném vào người Bao Huân: “Cầm lấy! Là giấy của Trần Lăng viết cho mày đấy!”

Giờ đây Bao Huân không còn tâm trạng đánh lại Hạ Định nữa, vội vàng mở tờ giấy ra.

Trên giấy viết: “Bao Huân, anh hiểu lầm ý của em tối hôm đó rồi. Thực ra em muốn nói là: Xin lỗi, em yêu anh!” Không biết một đám hay chữ ký của Trần Lăng làm mất Bao Huân hoa lên, đầu óc mông muội.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Giao Thừa 24

Hong Kong đầu tháng năm, tiết trời ẩm áp chiều lòng người nhưng nếu đứng dưới nắng lâu thì trán vẫn sẽ toát mồ hôi. Bao Huân cố chọn con đường râm mát, đi dọc theo ngã tư tiến về phía sườn núi. Hai bên đường là cây đa rợp bóng và tường đá tầng tầng lớp lớp kéo dài về phía trước khiến con đường dài như vô tận.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá đa, rọi xuống mặt Bao Huân, tuy có vết nắng lốm đốm trên vẻ mong mỏi trên gương mặt anh thì không sao che giấu được, còn bao xa nữa nhỉ? 50m hay 100m? Nghĩ đến cảnh Trần Lăng sắp xuất hiện trước mặt mình, trái tim Bao Huân đập thình thịch.

Vất vả lắm mới tìm được nhà trọ của Trần Lăng, anh ấn chuông cửa nhưng cô gái mặc áo ngủ ló đầu qua cánh cửa lại không phải Trần Lăng. Cô gái xinh xắn với gương mặt như con lai này trông rất quen, cô nhìn Bao Huân một lượt từ trên xuống dưới mà không hề e ngại rồi mới lên tiếng: “Anh còn nhớ tôi chứ?”

Bao Huân lắc đầu rồi vội gật đầu: “Nhớ, hình như gặp cô ở quán bar ở Thượng Hải lần trước.”

Mavis hài lòng ngay lập tức, bắt đầu bắn như súng liên thanh, “Trần Lăng đi mua đồ rồi, sẽ về ngay thôi, anh vào nhà ngồi đi.”

Sau khi biết Trần Lăng cũng ở đây, Bao Huân vui lắm, anh liếc mắt nhìn bộ áo ngủ mỏng tang như cánh ve trên người Mavis cùng đường cong cơ thể thoát ẩn thoát hiện của cô, bèn lắc đầu, nói: “Thôi khỏi, tôi chờ ở ngoài này cũng được.”

Mavis nhún vai: “Tùy anh.”

Bao Huân dựa vào một gốc cây to bên ngoài căn nhà, nhàn nhã quan sát đám trẻ đang nô đùa phía trước. Dần dần, nơi đường chân trời xa xôi xuất hiện một bóng dáng thân thuộc, ngày càng gần, ngày càng gần.

Khoan đã, sao lại có một anh chàng đẹp trai xuất hiện bên cạnh Trần Lăng nhỉ? Hai người còn cười cười nói nói, xem chừng rất thân thiết.

Nụ cười trên môi Bao Huân dần tắt lịm nhưng vẫn dựa lưng vào gốc cây, toàn thân bất động.

Hai người ngày càng đến gần, mặt mũi cũng trở nên rõ nét hơn. Trên môi Bao Huân dần dà lại nở nụ cười, hai người kia cũng đã phát hiện ra anh, anh chàng đẹp trai gọi Bao Huân: “Andy, sao mày lại ở đây? Ngắm ngòm đến Hong Kong từ bao giờ thế?”

Bao Huân chào Jack một tiếng rồi tự nhiên đón lấy đồ từ tay Trần Lăng, bữ môi nói: “Tao đến tìm cô ấy.”

Trần Lăng dường như rất ngạc nhiên, hoàn toàn không thể tin nổi cảnh tượng trước mắt, “Sao... Sao anh biết em ở đây?”

Bao Huân cố tỏ ra bình tĩnh, nói giọng thản nhiên: “Anh sợ em một đi không trở lại nên đành đến hỏi bố em.”

Trần Lăng ngập ngừng nói: “Sao có thể như vậy? Em định mai về mà.”

Bao Huân thoáng giật mình rồi khẽ lắc đầu phủi thề, nhưng không ai nghe thấy.

Jack nhìn ra vẻ mờ ám giữa hai người, cười tùm tùm nói: “Anh vào với Mavis đây, hai người cứ tự nhiên.”

Bao Huân là con người trọng sắc khinh bạn điển hình. Anh hoàn toàn không để ý đến Jack nữa, sau khi chứng kiến Jack đã đi vào sau cánh cửa mới chậm rãi lên tiếng nói chuyện với Trần Lăng: “Sao Jack lại ở chỗ em?”

Trần Lăng không dám nhìn thẳng vào Bao Huân, “Tháng hai năm nay, anh ấy và Mavis gặp nhau ở Singapore, nghe nói lần này gặp nhau họ rất có hảo cảm với đối phương nên quyết định yêu nhau.”

“À, ra là vậy. Jack giữ bí mật giỏi thật, đến giờ nó vẫn chưa báo cho anh biết.”

Trần Lăng nhận ra vẻ dăm chiêu trên mặt Bao Huân lúc này. “Thực ra Jack đã nói với em rồi. Sở dĩ anh ấy sang làm việc ở công ty khác là vì đã phát hiện ra điểm đáng ngờ của tập đoàn đầu tư nước ngoài có ý định hợp tác với nha khoa Bác Văn kia, sau đó Jack đã nói cho anh biết, nhắc

nhờ nha khoa Hạo Khang phải cẩn thận.” Rồi nói tiếp, “Dĩ nhiên đồng thời anh cũng ra tay cứu giúp nha khoa Bác Văn, tuy là đến giờ anh vẫn không chịu nói cho em biết sự thật.”

Cái đó không quan trọng, Bao Huân bắt an ừ một tiếng, cuối cùng quyết định nói về chuyện mà mình quan tâm nhất, “Anh đến đây thực ra là muốn hỏi em, nội dung trên tờ giấy em viết là thật chứ?”

Trần Lăng thoáng bối rối nhưng vẫn mạnh dạn nói: “Là thật ạ.”

Bao Huân dùng một tay kéo Trần Lăng vào lòng, còn không quên ấn đầu Trần Lăng vào hõm vai mình: “Tại sao vậy?”

Trần Lăng có cảm giác Bao Huân như đang bế mình lên không trung, thậm chí siết chặt đến khó thở, muốn đẩy anh ra cũng không đẩy được liền từ bỏ ý định, chỉ chậm rãi nói: “Em nghĩ chắc mình đã trúng độc của anh rồi, em không nhớ để anh chịu khổ nữa.”

Bao Huân vẫn giữ tư thế đó, chẳng chịu buông tay, “Nghĩa là em đang thương hại anh?”

Trần Lăng ừm một tiếng, “Ban đầu có lẽ là thế, nhưng sau đó, mỗi lần thấy anh đau khổ, em cũng chẳng thấy khá hơn.”

Bao Huân vẫn chưa chịu buông tay, chỉ lầm bầm: “Thực ra hôm đó anh còn một câu chưa kịp nói với em, em có biết mùi vị yêu thầm một người không? Nếu không tham lam thì được lên thiên đường, nếu có tham lam thì sẽ rơi xuống địa ngục.”

Toàn thân Trần Lăng run lên, cô khẽ nói: “Em biết mùi vị đó. Ông trời đã trừng phạt em rồi, vì em đã bắt đầu tham lam, bắt đầu ghen với những cô gái mà anh thân thiết.”

Bao Huân vùi đầu vào vai Trần Lăng bật cười khe khẽ, rất lâu sau mới dám ngẩng lên: “Hóa ra hôm đó em ghen thật à?”

“Dĩ nhiên. Em tức chết đi được!”

“Lúc đến sân bay đón em, thấy em và Du Thiên Dã cùng nhau đi ra, anh cũng tức chết đi được!”

“Hả? Hôm đó anh đã đến sân bay sao? Vậy sao anh lại không nhìn thấy Vương Hâm với Lục Tự chứ? Bọn em cùng về một chuyến mà.”

“Trong mắt anh sao có thể nhìn thấy bọn họ được?”

“Đáng đời anh! Nhưng anh cũng lạ thật, tự nhiên nổi giận dưng dưng với em, khờ quá!”

“Hừ, ai kêu em nói không rõ ràng, cứ ấp a ấp úng, luôn miệng nói xin lỗi, anh làm sao biết trong lòng em đang nghĩ gì chứ!”

“Vậy giờ anh muốn biết không?”

“Muốn.”

“Haiz, vậy em đành cố gắng nói cho anh biết vậy!”

“Nói mau lên.”

“Cuối cùng em cũng có cảm xúc.”

Bao Huân cột nhả áp sát vào người cô, khuôn mặt anh bất ngờ phóng đại trong mắt Trần Lăng, gần đến mức dường như có thể cảm nhận được hơi thở của Bao Huân: “Nếu em không nói, anh sẽ hôn!”

Thấy quàng mắt vẫn bầm tím của Bao Huân, Trần Lăng không thể không giơ tay chạm nhẹ vào, “Em nhớ mắt anh đã khỏi hôm đến dự tiệc rồi mà, sao bây giờ lại bị nặng thế này?”

Bao Huân chưa bao giờ nghĩ mình lại có ngày hôm nay, được hưởng thụ sự dịu dàng và chăm sóc của Trần Lăng, vì thế, trong thời khắc ý loạn tình mê này, anh vẫn sáng suốt giấu nhem chuyện “vết thương cũ chưa lành, vết thương mới đã xuất hiện”, chỉ đáp qua loa: “Đừng chạm vào nó, em mau nói cho anh biết đi.”

“Thôi được, thôi được, em nói đây.”

“Sao vẫn còn chần chừ thế? Nói nhanh lên nào.”

“Em sợ anh nghe xong sẽ nôn ra mất!”

“Xem ra em muốn được anh hôn hơn!”

Tay Trần Lăng ngừng lại trên mặt Bao Huân, cô thông thả nói rõ từng chữ: “Vây em nói, nhưng anh phải nể mặt em, không được nôn ra đâu nhé!”

“Bao Huân, em rất thích được là Quốc vương của anh, còn anh là Thiên sứ của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Giao Thừa 25

Một tháng sau, Thượng Hải.

Bao Huân nằm trên ghế nha khoa, toàn thân bất động nằm dưới một đồng “giấy đồng ý phẫu thuật”, trước mắt tối đen, đầu óc trống rỗng, ý thức đã hoàn toàn bay vào cõi tiên, không biết phải làm gì mới có thể tự chống đỡ được bản thân, đành há miệng to một cách tuyệt vọng.

Vâng, đúng vậy, sau gần nửa năm nhỏ rã, cuối cùng dưới sự ép buộc và dụ dỗ của Trần Lăng, Bao Huân cũng phải đi vào phòng phẫu thuật của trung tâm trông răng thuộc phòng khám nha khoa Bác Văn tại Thượng Hải.

Bao Huân há to miệng, vừa phải chịu đựng các dụng cụ lạnh như băng, vừa đau khổ nghĩ: Hồ dữ còn không ăn thịt con, Trần Lăng, cô ấy dám mưu sát chồng ư?

Dĩ nhiên Trần Lăng không biết Bao Huân đang nghĩ gì, cô hành động một cách từ tốn và cẩn thận giải quyết ổn thỏa từng bước công việc. Bao Huân trẻ tuổi khỏe mạnh, xương cốt không vấn đề gì nên mọi việc cũng thuận lợi, vì thế công việc nhanh chóng được hoàn thành một cách thành công.

Tấm khăn che mặt được kéo ra, cuối cùng Bao Huân cũng được ngậm miệng nghỉ ngơi nhưng nửa bên mặt bị tiêm thuốc tê đã tê cứng như không còn là của mình nữa, toàn thân mềm oặt vì được thả lỏng sau một hồi căng thẳng mức độ cao.

Nhân lúc trợ lý và Ngô Hinh mang dụng cụ ra ngoài, Bao Huân nhìn Trần Lăng với vẻ trách móc: “Thế mà em cũng ra tay được!”

Trần Lăng ừ một tiếng, không nhìn anh lấy một lần.

Chủ nhiệm Từ lộ đầu vào thăm dò: “Xong chưa?”

Trần Lăng không để ý đến Bao Huân nhưng lại rất niềm nở với chủ nhiệm Từ, cô gật đầu đáp: “Xong rồi ạ.”

Chủ nhiệm Từ liếc mắt nhìn Bao Huân một cái, đột nhiên vẫy tay với Trần Lăng: “Cháu ra đây đi, chú có chuyện này muốn nói.”

Trần Lăng ra hiệu với Bao Huân rồi đi ra ngoài.

Chủ nhiệm Từ bĩu môi với cánh cửa phòng: “Cháu đã quên những gì đã nói với chú trước đây rồi sao? Thăng nhóc này nhân phẩm không ra sao, sao cháu vẫn đến với nó hả?”

Mặt Trần Lăng ửng hồng, “Lúc đó hai chúng cháu đang giận nhau nên cháu cố ý nói vậy thôi ạ, không có chuyện đó đâu chú.”

Chủ nhiệm Từ lúc này mới thoải mái gật đầu, “Vây thì tốt, vậy thì tốt... Nhưng mà...”

“Nhưng mà gì ạ?”

Chủ nhiệm Từ cười ngược ngùng, “Vừa rồi lúc vào nó đi phòng khám của chúng ta, chú thấy nó đi cùng một cô gái.” Thấy sắc mặt Trần Lăng sa sầm lại, chủ nhiệm Từ vội nói: “Chú không có ý gì đâu, hai đứa yêu nhau là được rồi, chú chỉ sợ cháu bị thiệt thòi.”

Trần Lăng gượng cười, nói: “Chú cứ yên tâm đi ạ. Cháu sẽ không chịu thiệt đâu.”

Sau khi vào phòng, Trần Lăng cứ lăm lăm li li khiến cho Bao Huân đang mong chờ được Trần Lăng ân cần chăm sóc rất buồn. Anh hỏi thì cô chỉ trả lời qua loa cho có khiến bệnh nhân Bao Huân không thể chịu nổi nữa: “Em làm sao thế hả?”

Trần Lăng cầm cúi dọn đồ, “Không sao cả.”

Bao Huân không tin, “Không, chắc chắn là có sao, em mau nói đi.”

Trần Lăng rất phiền não, dĩ nhiên nguyên nhân khiến cô buồn phiền không chỉ là những lời chủ nhiệm Từ nói, mà còn một nguyên nhân khác nữa. Cô và Bao Huân mới chính thức yêu nhau được bao lâu nào? Vậy mà cô từ chủ động đã biến thành bị động, bắt đầu lo được lo mất rồi ư? Sao trước đây không nhận ra nhân duyên của Bao Huân tốt như vậy, ai gặp cũng thích, ai thấy cũng yêu?

Nhưng Trần Lăng vẫn không thể coi như không có chuyện gì, bèn hỏi: “Vừa nãy anh đi cùng người khác đến đây phải không? Anh mau ra đi kéo người ta chờ lâu.”

Bao Huân nhìn Trần Lăng rồi nở nụ cười tươi rói: “Đó là đồng nghiệp của anh, cô ấy cũng đến làm việc ở tầng này nên bọn anh đi cùng nhau. Sao vậy? Đừng nói với anh là em ghen nhé?”

Trần Lăng hạ giọng nói: “Không thêm.”

Bao Huân càng nghĩ càng thấy vui: “Có thì cứ nói là có. Anh đảm bảo không cười em đâu mà.”

Trần Lăng không thể nhịn được nữa, “Em ghen thì sao? Còn nữa, nói cho anh biết, đừng để em đọc được mấy tin nhắn vớ vẩn trong điện thoại của anh!”

Lần này Bao Huân chau mày, “Em nói gì vậy, anh nghe không hiểu!”

Trần Lăng há miệng thở phì phò, cô không muốn nói ra. Ngay trước lúc phẫu thuật, di động của Bao Huân “tìng, tìng” hai tiếng, Bao Huân liền mở ra đọc tin nhắn, khi Trần Lăng đứng cạnh anh liếc thấy hai ba câu trên màn hình, cô tức nổ đom đóm mắt, trái tim lập tức rơi xuống vực.

Hình như trên màn hình của Bao Huân viết: “Cho dù hôm nay là ngày gì và cũng không cần nghĩ đến cách định nghĩa mối quan hệ của chúng ta. Mỗi lần đến ngày này, tôi lại nhớ đến bạn...”

Nhìn Trần Lăng đang nổi giận, Bao Huân cực kỳ khó hiểu đành lấy di động ra xem lại. Anh chợt vỡ lẽ, giờ lên trước mặt Trần Lăng: “Em nói cái này hả?”

Trần Lăng không tự nhiên liếc mắt nhìn qua rồi sững người ngay lập tức, hóa ra cô mới đọc được một nửa mà vẫn chưa đọc hết phần sau. Tin nhắn trọn vẹn là: “Cho dù hôm nay là ngày gì và cũng không cần nghĩ đến cách định nghĩa mối quan hệ của chúng ta. Mỗi lần đến ngày này, tôi lại nhớ đến bạn, quá khứ, hiện tại và cả tương lai. Chào mừng kỷ niệm 3 năm sinh nhật trung tâm thể hình Lam Dịch, chân thành mời khách hàng có thẻ hội viên vàng đến tham gia...”

Bao Huân lạnh lùng nói: “Anh đang không biết vừa nãy lúc phẫu thuật em có bị mất tập trung không nữa. Em chắc chắn đã trông rảnh cho anh chứ không phải cài vào hàm răng anh một trái bom mini chứ?”

Trần Lăng rất xấu hổ, vừa thầm trách trung tâm thể hình Lam Dịch biến thái vừa đỏ mặt thanh minh, “Đâu có. Anh đừng nghi ngờ khả năng chuyên nghiệp của em.”

Bao Huân nhìn Trần Lăng bằng ánh mắt lạ kỳ một lúc rất lâu sau đó anh cười rũ rượi như vừa giành được thắng lợi khiến Trần Lăng cực kỳ buồn phiền, cực kỳ chán nản.

Dĩ nhiên sau khi thuốc tê hết tác dụng, Bao Huân về nhà bắt đầu cảm thấy chỗ vừa mổ sưng to cực kỳ khó chịu, thậm chí toàn thân chỗ nào cũng khó chịu, anh bắt đầu thật lòng hoài nghi Trần Lăng đã cài vào miệng anh một quả bom mini có thể lấy mất cái mạng nhỏ của mình bất cứ lúc nào. Bao Huân vừa xem hai con rùa tai đỏ lớn nhanh như thổi trên bệ cửa sổ, vừa choáng váng nghĩ: “Nếu Trần Lăng có cài bom thật thì sao chứ? Bản thân anh chẳng phải vẫn giờ tay chịu trời sao?”

Giờ phút này, thiên sứ xui xẻo Bao Huân để chống chọi với cơn đau đành không ngừng nhớ lại gương mặt nhăn nhó vì ghen tuông của Trần Lăng, hiệu quả không tồi, thậm chí có thể sánh ngang với dùng thuốc giảm đau. Dĩ nhiên anh cũng nghĩ đến những điều khác nữa, thậm chí còn liên hệ giữa lý thuyết và thực tế, ví dụ như câu mà Đặng Vi từng nói: Hai thứ khó tự kiểm chế nhất trên đời, một là hàm răng, hai là tình yêu. Răng nhỏ đi vẫn có thể trồng lại, còn tình yêu thì sao? Có thể hay không thể?

Lúc thiên sứ “xui xẻo” còn đang nghĩ xem là có thể hay không thể thì chợt nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ. Bao Huân ngả đầu vào sofa nhìn ra cửa, đầu anh nhanh chóng tổng kết lại, đưa ra đáp án cho câu hỏi vừa rồi: Dĩ nhiên là có thể, vì cả hai thứ đều có chung một thuộc tính, đó là có thể “trồng” lại để tiếp tục đứng thẳng.

Cửa cuối cùng cũng được mở ra, nơi mà ánh nắng rọi vào, Quốc vương đã về, cô đang đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trông Rảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Ngoại Truyện 1

Thượng Hải cuối tháng bảy, nóng nực đến là khó chịu, chỉ tới đến mới có vài ngọn gió nhẹ nhẹ. Bao Huân bày hai chiếc giường xếp trên sân thượng rồi thoải mái nằm vào một trong hai chiếc, nhấp một ngụm rượu cà phê Baileys ướp lạnh, cảm thấy lỗ chân lông khắp người đều đang giãn ra. Thì ra cuộc đời cũng như ly rượu cà phê Baileys ướp lạnh này, thật là sung sướng.

Ấy, không đúng, sung sướng không hẳn chưa đủ, rượu ngon đã có nhưng sao có thể thiếu giai nhân bầu bạn được? Thế là Bao Huân nói to vào phòng: “Lăng Lăng, mau ra đây đi.”

Một giọng nói từ trong phòng vọng ra: “Ra đây làm gì?”

Bao Huân mở to mắt nhìn lên trời. Trăng tròn quá. Thế là anh thuận miệng đáp: “Ra đây ngắm trăng.”

Trong phòng vọng ra: “Vâng, đợi em làm xong đã rồi mới ra được.”

Nhưng chờ mãi mà không thấy người đâu.

Bất đắc dĩ, Bao Huân đành đứng dậy vào nhà tìm Trần Lăng. Cô ngay ngắn ngồi trước bàn học, đang đóng dấu lên bản thảo gì đó. Thấy Bao Huân vào, cô nở nụ cười rạng rỡ, “Sốt ruột không chờ được nữa hả?”

Bao Huân ừ một tiếng, “Thực ra anh không vội, chỉ thấy em làm việc nhiều quá, sợ em mệt thôi. Nếu còn không ra, anh sẽ uống hết chai rượu Baileys kia.”

Trần Lăng không so đo: “Anh thích thì cứ uống hết đi, không còn Baileys, em uống whisky là được.”

Bao Huân lập tức phản đối thẳng thừng: “Em muốn uống whisky? Đừng hòng!”

Trần Lăng ngẩng lên nhìn Bao Huân, chớp chớp mắt, “Tự anh nói muốn uống hết chai Baileys mà.”

Rượu Baileys nhẹ đến mức khiến người ta phát điên, nhưng sau khi yêu Trần Lăng, Bao Huân cho rằng Trần Lăng chỉ được phép uống rượu nhẹ như vậy mà thôi. Bao Huân nổi giận, hừ một tiếng: “Ai bảo anh không phản em? Chỉ nói đùa thế thôi mà.”

Trần Lăng cười ranh mãnh, thậm chí cười mình xấu xa, suốt ngày lời nhọc nhằn của Bao Huân ra trêu anh, mặc dù nhọc nhằn của anh cũng không phải bí mật gì.

Biết là một chuyện, có nói hay không lại là chuyện khác. Trần Lăng vừa nghĩ thế vừa đưa cho Bao Huân xem bản thảo của mình: “Xem giúp em với góc độ của một người dân bình thường đi, đọc có hiểu không?”

Bao Huân nhận lấy rồi giờ từng trang một. Ồ, thì ra là cẩm nang chăm sóc răng miệng, vừa có hình ảnh vừa có lời lẽ dễ hiểu. Bao Huân đọc kỹ mới biết Trần Lăng đã đưa vào cuốn sách không ít kiến thức, ví dụ như thế nào là đánh răng đúng cách, tại sao phải lấy cao răng, tại sao phải bọc mão răng nếu dây thần kinh của răng không tốt. Chỉ là cách dùng từ rất dễ hiểu, không giống như sách tuyên truyền cho công ty, anh hơi bất ngờ: “Cái này không phù hợp với trình độ của em. Để làm gì thế?”

Trần Lăng thật thà đáp: “Hoạt động về miền quê của Đình Hoa đã kết thúc, anh ấy muốn làm một quyển cẩm nang nhỏ về chăm sóc răng miệng, để lại cho bệnh viện ở Thẩm Gia Môn để nhân dân đọc, tránh tình trạng họ không biết một chút gì về những kiến thức thông thường này. Nhưng đạo này nhà anh ấy đang có việc, không lo được chuyện này nên em đã xung phong nhận việc đỡ. Anh xem có hiểu không?”

Bao Huân nhìn lại lần nữa: “Hiểu.”

Bấy giờ Trần Lăng mới cười thỏa mãn, vui vẻ lấy lại bản thảo. “Ừm, nếu đến cả anh cũng hiểu thì chắc những người lớn tuổi ở Thẩm Gia Môn cũng hiểu. Vậy em yên tâm rồi.”

Bao Huân híp mắt lại, hồ không ra oai, em lại tưởng anh là mèo nhà sao? Không thể đấu khẩu với cô được, đành phải dùng đến vũ lực. Anh nhanh chóng cướp lại bản thảo từ tay Trần Lăng, ném lên mặt bàn rồi dùng một tay kéo Trần Lăng vào lòng mình. Nhìn cô chống cự một cách bất lực, anh khàn giọng nói: “Đây là cái giá mà em phải trả vì đã cố tình khiêu khích, làm anh nổi giận!”

Dĩ nhiên Trần Lăng biết “cái giá phải trả” là gì, cô thàn than khổ trong lòng. Đêm nay vừa mới bắt đầu, còn rất nhiều chính sự chưa làm, chẳng lẽ cô bị thua như vậy sao?

Không, dĩ nhiên là không.

Trần Lăng cắn môi, hỏi: “Anh cho rằng IQ của mình rất cao phải không? Vậy em hỏi một câu nhé.”

Bao Huân điên đảo vì động tác cắn môi đầy mê hoặc của Trần Lăng, anh trào dâng một nỗi xúc động chỉ muốn hôn lên đó nhưng IQ lại liên quan

đến vấn đề về tôn nghiêm, liền gượng trả lời: “Hỏi đi.”

“Ừm, đơn giản thôi. Em muốn hỏi là Doraemon có bao nhiêu anh chị em tất cả?”

“...”

Trần Lăng cực kỳ đặc ý: “Anh không trả lời được đúng không?”

Tuổi thơ của Bao Huân gắn liền với Doraemon, câu hỏi với anh thực sự dễ như trở bàn tay, liền trả lời ngay lập tức bằng giọng mũi: “Em tưởng có thể làm khó anh được sao? Doraemon chỉ có một em gái là Dorami, ngoài ra còn có bảy cậu bạn trong đội quân Doraemon nhưng nói một cách chính xác thì không được coi là anh chị em của Doraemon mà chỉ có thể gọi là bạn thân thôi.”

Trần Lăng ngạc nhiên nhìn Bao Huân, trí nhớ của anh chàng này tốt thật mà lại còn chưa hết tính trẻ con nữa chứ. Trần Lăng vừa nghĩ thế vừa lắc đầu: “Sai rồi.”

Bao Huân quả quyết phủ nhận, “Không thể sai được.”

Trần Lăng cười khúc khích, “Doraemon có 25 anh chị em.”

Bao Huân há một tiếng, cố nhớ lại, “Không thể. Anh nhớ là không có nhiều đến thế.”

Trần Lăng nghiêm túc nói: “Đĩ nhiên là 25 rồi. Ngoài Doraemon còn có Dorbemon, Dorcemon, Dordemon{1}...”

{1} Doraemon trong tiếng Trung là Sĩ lạp A mộng, ý chỉ Lăng nhà ta là còn có Sĩ lạp B mộng, Sĩ lạp C mộng...

Bao Huân hóa đá ngay tại chỗ.

Nhân lúc Bao Huân còn đang sững sốt, Trần Lăng vội vàng chui ra khỏi lồng ngực anh, cười rủ rượi rồi chạy thẳng lên sân thượng.

Bao Huân đứng trong phòng lắc đầu ủ rũ, ai bảo Trần Lăng là đồ một sách nào? Hai ba tháng này tiếp xúc nhiều với nhau anh mới kinh ngạc phát hiện ra rằng Trần Lăng và Trần Tung quả nhiên là chị em, những ý nghĩ tình quái luôn luôn xuất hiện trong đầu cô, giống như một tiềm năng vô hạn vậy, không bao giờ là khai thác hết. Mỗi ngày đều phải giả vờ nghiêm túc như vậy đúng là khổ thân cô.

Vừa nghĩ Bao Huân vừa đi ra khỏi phòng, nhìn Trần Lăng đã thoải mái nằm nghỉ ngơi trên giường xếp, Bao Huân nói: “Hay lắm! Em dám trêu anh!”

Trần Lăng ghé sát vào người Bao Huân, cười nịnh bợ, “Ai không biết anh có iQ cao. Lúc trước lừa em mới giỏi chứ, sau khi giảm 9% còn 28888, thế mà anh có thể tính ra giá gốc là hơn 30000, chính xác là bao nhiêu ấy nhỉ? Em không nhớ nữa nhưng chỉ cần biết thế là đủ rồi.”

Lúc này Bao Huân mới nhớ ra, “Đúng rồi, em không nhắc anh cũng quên đấy, 32098 tệ, em còn nợ anh nhiều tiền thế cơ mà.”

Trần Lăng lờ mờ một cái, “Anh tưởng em bị đàn à? Anh nghĩ em tin cái xe đạp rách đó của anh mà sửa hết ngàn ấy tiền sao? Anh khai thật đi, lấy đâu ra cái hóa đơn đó?”

Bao Huân thoải mái nằm trên chiếc giường xếp còn lại, nhìn lên trời: “Có được nó không dễ, may mà anh có người quen. Nhưng anh không ngờ hồi đó em lại ngốc đến mức viết giấy nợ thật, lại còn hứa sẽ trả tiền nữa chứ.”

Trần Lăng hừ một tiếng, “Anh giỏi thật! Đó là hành vi lừa đảo chiếm đoạt tài sản, vi phạm pháp luật đấy, ông trời sẽ trừng phạt anh.”

Bao Huân nguyền rủa, “Anh chỉ dọa em tí thôi, em mà muốn trả thật anh cũng chẳng dám nhận. Với lại, cần gì đến ông trời trừng phạt, em hành hạ anh đã đủ rồi, nỗi khổ mà anh phải chịu hơn nửa năm còn nhiều hơn cả đời gộp lại.”

Trần Lăng thấy rất áy náy, buột miệng nói: “Thế thì... thế thì... cho anh hành hạ lại em đấy!”

Bao Huân nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng vẫn thấy không ổn: “Anh không nỡ.”

Trần Lăng cũng khề nói: “Thực ra lúc anh buồn, em cũng không nỡ mà.”

Mắt Bao Huân sáng lên nhưng lại nói giọng giận dữ: “Em không nỡ gì chứ? Đừng nói là vì thương hại nên mới tốt với anh đấy nhé!”

Đúng là nói đi nói lại không biết chán, Trần Lăng hừ một tiếng: “Anh không biết trái tim con người cũng là thịt sao? Sao anh lại không tự tin thế chứ?”

Bao Huân nghĩ thấy điểm này Trần Lăng nói không sai. Sau khi xác định quan hệ với cô, tuy thỉnh thoảng rất hưởng thụ bộ dạng ghen tuông của cô nhưng đôi lúc anh cũng thấy bản thân không đủ tự tin, anh thường không dám tin vào hạnh phúc và ngọt ngào trong mấy tháng nay, suy cho cùng là

sự thật hay chỉ là mơ?

Trần Lăng ngắm sao đến thần thờ, đúng là có một ánh trăng tròn vành vạnh nằm giữa không trung, có lẽ vì sân thượng khá cao nên chưa bao giờ Trần Lăng thấy trăng gần mình như đêm nay, thậm chí còn có thể lơ mơ nhìn thấy hình ảnh hoa quế trên đó.

Trần Lăng bỗng lên tiếng: “Hôm nay ngày bao nhiêu rồi?”

“Mùng hai tháng bảy.”

“Hình như hôm nay Du Thiên Dã đi Mỹ thì phải?”

“Lăng Lăng, em...”

Trần Lăng quay lại nhìn Bao Huân, còn hôn nhẹ lên má anh, “Thiên sứ, tuổi thơ của anh gắn liền với bình dấm chua {2} hả?”

{2} Bình dấm chua: ý là ghen tuông.

Dĩ nhiên Bao Huân không tha cho Trần Lăng, đã ôm được rồi thì sẽ không buông ra nữa. Sau một hồi hôn hít, anh dứt ra một cách khó nhọc, “Quốc vương, em đừng lớn lên bên hầm rượu là được.”

Giữa cơn mơ màng, Trần Lăng nói: “Em lớn lên bên hầm rượu đấy, thì sao nào?”

Vừa tiếp tục hoạt động mờ ám với cô, Bao Huân vừa nói: “Chẳng sao cả, cùng lắm thì trong rượu có dấm, trong dấm có rượu.”

“Hả? Anh liên hệ với tình hình trong nước hiện nay nhanh quá, chuyển từ cà phê thành dấm nhanh thế... Ừm ừm...”

Hoạt động mờ ám của Bao Huân cuối cùng cũng khiến Trần Lăng không thể cãi cố được nữa. Sau một nụ hôn thật sâu, tia lý trí cuối cùng của Trần Lăng lóe sáng trong một xó xỉnh nào đó: “Ừm, lần sau mình sẽ hỏi Bao Huân là Doraemon có mấy anh chị em, nếu anh trả lời là 25, mình sẽ bảo không đúng mà phải là 51.”

“Viết hoa với viết thường khác nhau, phải là Doraemon, DorAemon, Dorbemon, DorBemon... Dorzemon, DorZemon...”

Lời khuyên cuối chương:

Về trồng răng:

Trồng răng còn gọi là trồng răng nhân tạo, thực ra không phải một loại răng tự nhiên mà là thông qua các thủ thuật y học, người ta dùng những vật liệu nhân tạo, sau khi trải qua việc thiết kế tinh vi, răng nhân tạo này sẽ có chất xương và hình dáng giống răng thật. sau đó họ sẽ dùng các cách thức như phẫu thuật để cấy răng vào xương hàm cũ của chiếc răng thật cần thay thế. Sau 1 đến 3 tháng, khi răng nhân tạo và xương hàm ăn liền với nhau, nha sĩ sẽ lắp thêm mào răng cho chiếc răng nhân tạo đó. Vì không gây ra độc hại gì cho cơ thể nên ngành nha khoa thế giới đã công nhận trồng răng là hình thức điều trị được lựa chọn đầu tiên trong trường hợp bệnh nhân bị mất răng.

Vì răng nhân tạo được cấy sâu vào xương hàm nên nó răng trồng có khả năng cắn, nhai như răng thật và có tất cả các chức năng của răng thật, vì thế nó được người trong giới gọi là loại răng thứ ba (bên cạnh hai loại răng là răng sữa và răng vĩnh viễn).

Nếu các bạn chưa hiểu cũng không sao, vì tôi copy trên Baidu mà.

Thực ra nói ngắn gọn chính là cấy một chiếc răng nhân tạo vào xương hàm, chờ mấy tháng sau (bình thường từ hơn 3 tháng – 4 tháng, thậm chí là nửa năm tùy từng trường hợp cụ thể) lại làm thêm một chiếc mào răng xinh đẹp cho chiếc răng trồng kia để phát huy tác dụng nhai của nó.

Điểm ưu việt của nó là không dùng đến kiểu răng giả phải tháo ra truyền thống, cứ mỗi tối đến lại phải tháo ra vệ sinh.

Và cũng không cần phải mài nhỏ hai chiếc răng bên cạnh vốn đang bình thường để điều trị cho một chiếc răng bị thiếu ở giữa, làm thành răng giả cố định.

Nó chỉ là nó, không cần ai đến giúp đỡ, đầu đội trời chân đạp đất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Ngoại Truyện 2

Cuối tháng 12, Hong Kong.

Dịp lễ Noel, Trần Lăng và Bao Huân đi dạo từ vịnh Đồng La đến quảng trường Thời Đại. Trên tay cả hai là túi lớn túi bé, mặt đầy mồ hôi tiến vào một quán trà có bán đồ ăn trong ngõ nhỏ, tên quán trà là Tuấn Cảnh.

Hai người đều là khách quen ở đây, theo lệ cũ, Bao Huân gọi một suất com gà lớn còn Trần Lăng gọi một suất com trắng thịt rán, và hai cốc trà sữa.

Hoạt động đi bộ thật sự tiêu hao rất nhiều thể lực, sau khi com được dọn lên, hai người liền như ăn hổ đói. Đang ăn, Trần Lăng bỗng bật cười.

Bao Huân ngẩng lên hỏi: “Sao thế?”

Trần Lăng nhìn Bao Huân, mắt sáng rực: “Anh thực sự quyết định không về Hạo Khang làm tổng giám bộ phận thị trường nữa à?”

Bao Huân à một tiếng: “Sao anh phải làm theo ý của họ? Tự làm việc mình thích không tốt sao? Với lại anh rất thích cuộc sống hiện tại, nửa năm nay quay về làm việc ở tổng bộ Hong Kong, không chỉ có thể chứng kiến thị trường chứng khoán giảm liên tục mà còn ngày nào cũng được gặp em.”

Trần Lăng không hiểu Bao Huân ngày nào cũng chơi trò gì với mấy con số nên chỉ biết lắc đầu: “Nhưng lúc nghe điện thoại của bố, anh cũng không cần phải nói khó nghe như vậy chứ? Cái gì mà Hạo Khang một mình bỏ tự chơi đi, con không thêm?”

Bao Huân hú lên một tiếng kinh dị, “Ồ ồ, lão gia mua chuộc em kiểu gì mà lại nói đỡ cho ông ấy thế?”

Trần Lăng quả quyết phủ nhận: “Bố anh và bố em đều là cáo già, lắm mưu nhiều kế, còn cần em phải nói đỡ hay sao? Bố em có phải rất hay gọi điện cho anh, sai anh như sai người hầu?”

Bao Huân chỉ cười mà không nói, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Hai người họ muốn làm gì em còn không biết sao? Chắc chắn là muốn thúc giục chúng ta sớm kết hôn để về thừa kế sự nghiệp cho họ.”

Nghe thấy hai chữ kết hôn, Trần Lăng không đỏ mặt như những cô gái khác mà chỉ liếc một cái, hàm hừ nói: “Tính toán hay đấy.”

Bao Huân lười biếng nhìn Trần Lăng: “Em sao? Nghĩ thế nào?”

Trần Lăng suy nghĩ, “Hay là mình về bảo với họ là đã chia tay cho họ thất vọng một phen?”

Ý kiến này không hay ho gì hết. Bao Huân chau mày, không đồng ý, “Không được!”

Trần Lăng chau mày nhìn Bao Huân: “Vậy anh muốn thế nào?”

Bao Huân đã no bụng liền buông bát đĩa xuống: “Em đừng lo nghĩ nhiều, cứ chăm chỉ học tập là được, việc còn lại cứ để đấy anh. Sao có thể để họ dắt mũi được, không dễ thế đâu!”

Trần Lăng vẫn chưa dám chắc: “Đầu năm sau chẳng phải hai ông muốn mở một diễn đàn nha khoa tư nhân sao, hình như quy mô cũng lớn lắm, là nha khoa Bác Văn và Hạo Khang hợp tác tổ chức. Bố em và bố anh, một người là chủ tịch, người kia là phó chủ tịch, tám chín mươi phần trăm họ sẽ gọi bọn mình về tham gia.”

Bao Huân nhìn Trần Lăng, “Nếu em muốn về, anh sẽ đi cùng. Phải rồi, em dù sao cũng là thành viên hội đồng quản trị của nha khoa Bác Văn mà, quyền cao chức trọng.”

Trần Lăng cười khổ, “Em không thích đâu. Thứ nhất, khả năng của em với việc quản lý doanh nghiệp có hạn, vẫn thấy bác sĩ hợp với em hơn; thứ hai, em không muốn để mẹ, chính là mẹ của Đào Đào sinh nghi kỵ với mình, sợ em chiếm cứ nha khoa Bác Văn quá nhiều.”

Bao Huân ôm vai Trần Lăng: “Anh biết, vậy càng dễ hơn, chúng ta không cần về tranh giành cái mớ hỗn độn đó nữa. Tết âm hẵng về.”

Trần Lăng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn, “Em không thích không có nghĩa là anh cũng không thích, hơn nữa bố anh còn muốn bồi dưỡng anh thành người thừa kế mà, hay là anh về một mình đi.”

Bao Huân lắc đầu: “Anh không thích làm người thừa kế của ông đâu.” Rồi nói tiếp, “Anh thích tự mình lập một phòng khám nha khoa mới hơn.”

Trần Lăng nghe thế lấy làm sững sốt, “Đừng dọa em, anh làm người thừa kế nha khoa Hạo Khang không tốt sao?”

“Em không biết cơ cấu của Hạo Khang nên mới bảo nó tốt. Trên lĩnh vực điều trị lâm sàng đúng là Hạo Khang nổi bật nhất trong các phòng khám

nha khoa tư nhân nhưng vấn đề về vốn thì không ổn.”

“Ví dụ...”

“Ví dụ tất cả những nhà đầu tư vào nó đều là không thuộc ngành nha khoa. Em có nhận ra không, dù danh tiếng của Hạo Khang rất tốt nhưng tốc độ mở rộng lại chậm, quả thực không thể so sánh với tốc độ phát triển nhanh, có mặt ở khắp nơi trên đất nước như nha khoa Bác Văn.”

“Điều đó chứng minh gì?”

“Nha khoa Bác Văn vận hành theo hình thức tập trung quyền lực mức độ cao, lấy gần như tất cả lợi nhuận để tái sản xuất, nhưng Hạo Khang thì khác hẳn, hầu hết lợi nhuận của nó đều rơi vào túi ban giám đốc, để bọn họ phát triển tài sản của mình ở nước ngoài, chỉ có một phần rất nhỏ là để tái sản xuất thôi. Đó cũng là lý do quan trọng khiến bố anh muốn nhanh chóng thay đổi, hy vọng có thể đạt được mục tiêu cổ phần hóa.”

Giờ Trần Lăng mới có cảm giác hiểu ra thì lại nghe Bao Huân nói tiếp: “Vì thế anh mới không muốn tiếp nhận nha khoa Hạo Khang, bị người khác điều hành là một việc rất khó chịu.”

Trần Lăng nhìn Bao Huân, mắt long lanh, “Em hiểu rồi. Có lẽ bố anh sẽ không đạt được ý muốn của mình. Anh nghĩ như vậy thật khiến bố anh lo lắng chết mất!”

Bao Huân cười khà khà, “Vậy em nói xem, tương lai em dự định thế nào?”

Trần Lăng nói thật lòng, “Em không có dự định gì cả. Trước mắt cứ theo giáo sư Steven học tập cho tốt rồi trở về làm bác sĩ tiếp.”

“Về nha khoa Bác Văn?”

“Chưa suy nghĩ, để tính sau vậy.”

“Vậy em có muốn gia nhập liên minh phòng khám mới không?”

“Không biết, còn phải xem nó thế nào nữa.”

“Em thích thế nào?”

“Không biết nữa, thấy hợp với mình là được.”

“Chắc chắn sẽ hợp.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả, vì đó là phòng khám anh mở nên chắc chắn sẽ hợp với em.”

Hậu ký

“Tình yêu trồng răng” viết xong vào dịp cuối năm, tôi có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Ý tưởng của tiểu thuyết này bắt đầu từ tháng 4 năm 2008. Lúc ấy tôi là một nhân viên trong ngành nha khoa, được tham gia một hội nghị trồng răng quy mô lớn. À, tất nhiên tôi không phải chuyên gia mà chỉ là một bác sĩ bình thường ngồi dưới chăm chỉ nghe giảng và học tập mà thôi. Nhưng hội nghị trồng răng này đã để lại trong tôi ấn tượng sâu sắc, thậm chí khiến tôi động lòng, dù là sự phát triển của ngành trồng răng hay sự đặc sắc của hội nghị và cả những cuộc phẫu thuật được truyền hình trực tiếp qua vệ tinh đều khiến tôi rất bất ngờ.

Sau khi ăn xong tiệc buffet buổi trưa, tôi ngồi trong đại sảnh có sức chứa nghìn người, ngẩn ra trước màn hình lớn. Tôi nói với bản thân phải đưa hội nghị này vào tiểu thuyết.

Đó là sự bắt đầu của câu chuyện.

Tình của tôi là phải làm xong việc này mới có thể bắt đầu làm việc khác. Mà khi ấy, cuốn tiểu thuyết “Sau này” đã bị tôi trì hoãn gần một năm mà vẫn chưa viết xong kết thúc. Nhưng ý tưởng mới xuất hiện trong đầu đã thúc đẩy tôi vào mùa hạ năm 2008, viết xong câu chuyện về Vương Tiểu Kiều và Lý Khải đã kéo dài rất lâu chỉ trong hai tháng. Bởi vì viết xong “sau này”, tôi mới có thể bắt đầu viết tiểu thuyết khác.

Tháng 9 năm 2008, cùng các đồng nghiệp tham gia huấn luyện mở rộng, đó là một hành trình rất vui vẻ. Trong cuộc huấn luyện mở rộng này, phần chơi “Quốc vương và Thiên sứ” đã khiến tôi hết sức thích thú.

Có lẽ các bạn không tưởng tượng được rằng khi ấy tôi thậm chí còn có những hành động quá khích. Cảm giác hưng phấn này có lẽ chỉ tận hưởng được khi ở một mình, chứ không thể chia sẻ với đồng nghiệp nào cả. Chính vào hôm đó, Trần Lăng, Bao Huân và Du Thiên Dã như đứng trước mặt tôi... Mỗi lần hoàn thành một phần chơi cùng đồng nghiệp, tôi lại lặng lẽ nghĩ xem nên viết vào truyện thế nào. Sau khi viết được năm sáu mươi

ngành chữ, tôi bắt đầu đăng lên mạng. Ban đầu rất im ắng, rồi bắt đầu có người chú ý, sau đó được mọi người nhiệt tình thảo luận, tôi bắt đầu thấy vui.

Kết quả của “vui” là bắt đầu ngừng viết vì không nghĩ ra nên hành văn thế nào, việc này không thuận theo suy nghĩ ban đầu của tôi thế là tôi ngừng đăng lên mạng, bắt đầu vui đầu viết trong đau khổ.

Đúng là vui đầu viết trong đau khổ. Một năm đó công việc của tôi rất bận, đi làm mệt đến đau đầu hoa mắt, ở nhà còn có con gái bảy tuổi. Tìm một điểm cân bằng giữa gia đình – công việc và đam mê thực sự là một chuyện làm người ta đau khổ. Tôi không nhớ mình đã thức bao nhiêu đêm, uống hết bao nhiêu cốc cà phê nhưng dù sao chẳng nữa tôi cũng đã viết xong cuối tiểu thuyết này, tuy nó có hơi dài, hơi lê thê.

Tôi xin nghiêng mình trước tất cả các bạn đã theo dõi câu chuyện này, cho dù nó có khiến các bạn hài lòng hay không, tôi vẫn xin cảm ơn các bạn đã đọc nó. Mặt khác, tôi xin nghiêng mình trước các bạn yêu thích và ủng hộ cho Du Thiên Dã, tôi không tốt vì ngay từ đầu tôi đã muốn để Bao Huân là nam chính rồi. Vì tuy anh chàng này có nhiều khuyết điểm nhưng vì câu mà anh ta viết vào giấy: Trần Lăng, thực ra anh mới là thiên sứ của em

Sự bố trí cho câu chuyện này, ngoài một số kiến thức về nha khoa mà thỉnh thoảng tôi muốn cung cấp cho các bạn thì sự phát triển của câu chuyện cơ bản đều được bố trí xoay quanh câu nói này. Có một số tình yêu, là vô vọng, là nhỏ bé nhưng với người trong cuộc, họ vẫn hy vọng có thể giữ lại tự tôn cơ bản nhất.

Nhưng sức hấp dẫn của Du Thiên Dã cũng là thứ tôi không thể chống lại. Khi viết đến đoạn anh bị đau dạ dày, dạ dày tôi thực tế cũng đau thất vì anh. Vốn định viết cho anh một ngoại truyện nhưng cuối cùng lại không viết vì tôi thích cách anh ra đi tiêu điều tự tại như vậy, chỉ để lại một bóng dáng đơn độc.

Trần Tụng đã nói: Đã sinh Du sao còn sinh Lượm. Cuộc đời vốn là như thế.

Nếu trên đời này không có Bao Huân thì tốt.

Còn Bao Huân, tôi dành rất nhiều tâm huyết cho nhân vật này, cũng bố trí cho anh nhiều chi tiết nhỏ nhất, vì anh, tôi đã từ bỏ một người đàn ông vĩ đại và chín chắn như Du Thiên Dã.

Hạ Dịch và Lâm Phong xuất hiện ở phần cuối câu chuyện nếu không có gì thay đổi sẽ là nhân vật có trong cuốn truyện tiếp theo của tôi. Trong cuốn tiểu thuyết này, tôi cố ý viết một cách mơ hồ như vậy là vì câu chuyện giữa họ thực sự là bí mật cần được vén màn, phải chờ đợi ở tác phẩm tiếp theo.

Tuy đã nói rất nhiều nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cô bạn thân Thư Nghi, cũng chính là tác giả của hai cuốn “Từng có người yêu tôi như sinh mệnh” và “Bầy văn phòng”. Thực ra từ năm 2008, khi tôi chia sẻ với cô về ý tưởng câu chuyện này, cô ấy đã giúp tôi viết cho nhanh, thậm chí trong quá trình viết, cô ấy luôn đề ra những yêu cầu rất cao với tôi, cùng tôi cân nhắc từng chi tiết, đốc thúc tôi tiến bộ không ngừng. Dường như mỗi chương truyện, mỗi tình tiết, cô ấy đều thảo luận với tôi và đưa ra nhiều ý kiến. Về kỹ năng sáng tác và sự bố trí tình tiết, tôi đã học được rất nhiều từ cô ấy.

Ngoài Thư Nghi, còn có Jas – tác giả cuốn “Thiên trường địa cửu”, cô ấy là người bạn khiến tôi không thấy bị gò bó, lúc tôi không viết nổi, cô ấy luôn đưa ra ý kiến đề xuất cho tôi. Đôi khi, cô ấy giúp tôi sắp xếp từng câu chữ trong bài với thái độ chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép, nói cho tôi biết chỗ nào không ổn, khiến tôi đỡ không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt.

Còn rất nhiều các bạn khác, như Jee, Doodle, Thập Nhị Thiểu, Gió mát ngày hè, Quả Đổng, v.v đã giúp tôi đọc thử và đưa ra ý kiến sửa chữa đúng lúc, còn các bạn thân Mạn Mạn, Lão Lục, Echo, Kathy đã đưa ra rất nhiều ý tưởng cho tôi sử dụng. Tôi phải nói một câu thật lòng, chính những lời bình luận và cổ vũ của các bạn đã giúp tôi đi đến bây giờ, mới có cuốn “Tình yêu trồng răng” này. Tôi còn muốn cảm ơn biên tập Lưu và cô giáo Phương của tôi, đã tăng ca thêm giờ để chăm chút cho cuốn sách, mới có thể để các bạn được đọc nó sớm hơn, để mọi người chia sẻ cùng tôi.

Các bạn thân mến, tôi không biết nên nói gì nữa, chỉ biết cúi mình kính cẩn.

Không lời thôi nữa, câu chuyện đến chương này là kết thúc. Tôi muốn kết thúc bằng một câu thế này: Thực ra đôi khi, sự biệt ly trong phút chốc là để gặp nhau một cách tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Trồng Răng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.